

למבט פנינים לזוהר בזוהר הרקיע



## לימוד זוהר היומי

ספר הזוהר המחולק ל-354 ימות השנה

ובו: "ספר הזוהר" - "זוהר חדש" - "תקוני זוהר"



❖ זוהר היומי לחודש השון ❖

שבט תשס"ט - עיד"ק בית שמש תובב"א



# הוצאת:



"חברה מזכיי הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס

ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI  
MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS

Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross  
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים  
ולכל אחד ואחד מישראל – לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

[hazohar.com@gmail.com](mailto:hazohar.com@gmail.com)

לקבלת הספרים בחינם: הרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

011-972-548-436-784

**דרך הבעש"ט האמיתי**

הבנל עם טוב זיע"א  
צוה לאנשי, שקודם  
כל תפילה [שחרית,  
מנחה, וערבית], ילמדו  
מאמר זוהר ותיקונים.  
(ליקוטי תורה משערוביל,  
הדרכה ו')

**מציל ממיגפה**

לימוד זוהר הקדוש  
מציל את האדם  
ומשפחתו ממיגפה  
ושערורות. (אמרי פנחס  
שער ו אות עג)

**מבטל כל מיני פורעניות**

כבר ידוע לכבודם  
מעלת לימוד זוהר  
הקדוש אשר הוא  
מבטל כל מיני  
פורעניות וגזרות  
קשות ורעות ומותנא  
וחרבא וביזה מעלמא.  
(רבני ירושלים תרפ"א)

**מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה**

קול אומר קדא,  
"מה אקרא כל  
הבשר חציר", הכל  
הם כבהמות  
שאוכלות חציר.  
"וכל חסדו כציון  
השדה", כל חסד  
שעושים לעצמם  
עושים.  
ואפילו כל אלו  
שעוסקים בתורה,  
כל חסד שעושים  
לעצמם עושים.

באותו זמן ויזכור  
כי בשר המה רוח  
הולך ולא ישוב  
לעולם, זה הוא רוח  
המשיח.

**אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה, ונשארת ב' ביעשה.**

**אוי להם שגורמים עניות וחרב וביזה והר ואלו בעולם.**

זהו הרוח שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר, והוא רוח הקודש, והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'.  
(תיקוני זוהר, תיקון ל')

מכון "זוהר הקדוש השנתי" - ללימוד כל ספר "זוהר הקדוש" במעגל השנה - שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ספר זוהר הקדוש' מטרת המפעל: כמו שכתוב בזוה"ק (רע"מ ח"ג קכד 6): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר זוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. **ע"ד ו'קדיש מ'ן ש"מ"א ו'חיה כ"י ל"א תשכ"ח מפי' זרע"ו**

עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ

**לחמם שכינים לזהירם לזהירם בזהר הרקיע**

**ספר הזוהר**

השלם והמנוקד

על תמושת המשי תורה

מהתנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

\*\*\*

על ידי באי בשערי זוהר הקדוש לבגם  
ולטיל בפדרם זוהר, ותקנים מה שאמר  
אלהו לבר יוחאי בספר הזוהר: "ותגליא  
לתתאי בסוף יומיא, ובגניניה וקראתם דרוז  
בארץ לכל ישביה וגו', ושבתם איש אל  
אחותו" וגו'.

ספר הזוהר הקדוש הזה סדר מחדש ומחלק לקטעים. כדי ללמד את הזוהר  
מדי יום ביומו. וכל שנה ושנה ישלים את כל ספר הזוהר הקדוש.

כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמוד ספר הזוהר דבר יום ביומו. ולסיום  
את כל ספר הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה. חק ולא יעבר. לתקון הגאולה  
האמתית. ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (ת"ד רבני ירושלים תרפ"א - כסא מלך)

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המנוקד השלם, שמורות להמחבר  
התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד  
מישראל להדפיסו ולהפיצו בהנם ולחלקם לכל אחד ואחד  
מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם  
הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים אין  
קץ לשכרו, וזוכה לבגים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות,  
ובשמחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את  
הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי למוד "הזוהר  
הקדוש" בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

**בונה עולמות**

לימוד זוהר בניסא  
בעלמא בונה  
עולמות, וכל שכן  
אם יזכה ללמוד  
ולבין פירוש מאמר  
אחד, יעשה בו תיקון  
למעלה בשעה אחת,  
מה שלא יעשה  
בלימוד הפשט שנה  
תמימה כו'. (כסא מלך  
לתיקוני, תיקון מג אות ט)

**לימוד זוהר**

שעה אחת יותר  
מלימוד פשט  
בשנה תמימה

לימודו כל השנה אינו  
לכום אם אינו מעטרו  
ביום אחד בלימוד  
הקבלה, כי שקול  
הוא כנגד כולם. (שם)

**בן עולם הבא**

אם קובע עת לה'  
שעה אחת בכל לילה,  
או מובטח לו שהוא  
בן עולם הבא מבני  
היכלא דמלכא ויהיה  
מרואי פני המלך  
היושבים ראשונה  
במלכותא דרקינא.  
(שם)

**מרום על כל לימוד**

לימוד ספר זוהר  
מרום על כל לימוד,  
בשגם לא ידע מאי  
קאמר, ואף שימעה  
בקריאתו. והוא  
תיקון גדול לנשמה.  
(מורה באצבע להחיד"א  
זיע"א, אות מד)

**מביא השק לכל מיני לימודים**

על ידי לימוד זוהר  
נעשה חשק לכל  
מיני לימודים של  
התורה הקדושה.  
(שיחות הר"ן אות קח)

**אשרי הזוכה**

אשרי הזוכה להיות  
עמלו בתורה, הן  
בנגלה, הן בנסתר  
בספר זוהר הקדוש  
והתיקונים, וכדאי  
הוא רשב"י התנא  
האלקי זיע"א לפסוד  
את כל העולם כולו  
מן הדין ולקרב את  
הגאולה.  
(נאום יצחק ירוחם בהגאון  
החסיד מוה"ר"ד משה  
יהושע לייב זצ"ל דיסקין)

ל' עמי שומע ל' בדור הרע הזה שהמינות גובר. היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר  
הזוהר ותיקונים להגות בה. והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו. ויתקיים. (נוצר חסד מס' אבות פ"ד)

בס"ד

הוד והדר פעלם וצדקתם עומדת לעד  
כדאי רבי שמעון לסמוך עליו  
כל הרוצה ליטול חלק במפעל הזוהר הקדוש היומי  
נא להתקשר: +972-548-436-784  
או באי-מעיל: [hazohar.com@gmail.com](mailto:hazohar.com@gmail.com)

A partner of the worldwide Zohar Hakadosh -  
Is, in essence, a partner of Rabbi Shimon Bar Yochai himself. As known

---

לזכות לזרע של קיימא זיווג הגון ברכה והצלחה מרובה לפרנסה טובה בשפע,  
לעשירות, לבריאות, לגידול צאצאים  
לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

לעילוי נשמת אבי מורי.....ב"ר.....ז"ל  
יום השנה .....לחודש .....שנת .....

לעילוי נשמת אמי מורתי.....ב"ר.....ז"ל  
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקני .....ב"ר.....ז"ל  
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקינתי .....ב"ר.....ז"ל  
יום השנה .....לחודש .....שנת .....

על ידי שתעזור לפרסם את ספר הזוהר בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,  
נוכה לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

והוא ימליץ טוב בעדינו אדונינו בר יוחאי

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל מדינה  
ומדינה כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם

To merit much blessing and success, finding a shidduch, abundant  
parnassah, wealth, children, good health, true torah study, the raising of our  
offspring to torah chupah and maasim tovim with peace of mind, and success in  
settling in eretz yisrael.

הספר נדפס לזכות הרבים ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

# תפלה קודם למוד הזהר

(קבלה מהאר"ז"ל)

**רבון** העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך.

**ובכן** יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוון לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למוידנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:





## הקדמה לספרי ”הזוהר היומי”

ישמחו החסידים ויגילו ה'לומדים בעזרת השי"ת ובזכות התנא האלוקי רבן שמעון בר יוחאי זי"ע הרינו נותנים לפניכם היום ברכה הספר הקדוש ”זוהר היומי” החדש [בהוצאה שניה], עם הוספות של זוהר חדש ותיקוני זוהר. סידרנו אותם ללימוד יומי, זאת אומרת, שכל יום ויום קוראים 11 עמודים ובשנה אחת גומרים אי"ה כל ”ספר הזוהר על התורה”, ”זוהר חדש”, ו”תיקוני זוהר”. וסידרנו אותם ל-12 כרכים, מחולק ליי"ב חדשי השנה, כך שבכל חודש לומדים וגומרים כרך שלם.

עוד הוספנו ג' מפתחות, ואלו הן:

**מפתח א':** ”סדר הלימוד היומי”, שיכולים למצוא את הדף שבכל יום ויום, באיזה עמוד הוא נמצא, מאיפה מתחילים ואיפה גומרים.

**מפתח ב':** ”מפתח פרשיות הזוהר, ותיקונים של תיקוני זוהר”, דהיינו הסדרים והפרשיות של ספר הזוהר על חמישה חומשי תורה וזוהר חדש, ושבעין תיקונים של תיקוני זוהר.

**מפתח ג':** ”מפתח דפי הזוהר הישנים”, כדי שיוכלו למצוא כל הדפים לפי דפוס הזוהר מווילנא, ושנדפסו אחר כך.

בט"ו מנחם אב תשס"ח לפ"ק העבר עלינו לטובה השלמנו בס"ד את סדר לימוד היומי על הזוהר הקדוש ונדפסו בי"ב חלקים, ונתפרסם מחודש אלול תשס"ח עד היום בכל העולם.

ובשבעה חודשים הראשונים מאז שגמרנו את הלימוד היומי של הזוהר, הגענו בס"ד קרוב לחצי מיליון אנשים שלומדים ומעיינים בזוהר הקדוש מידי יום ביומו.

עוד הכנסנו במהדורה הקודמת של י"ב חלקי הזוהר היומי, הספר ”אור הזוהר” (הוצאה ב'), שבו מלוקט קרוב ל-500 ספרים שמדברים על גודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר לכל אחד ואחד, מאמרים הרבה שנמצאים בספרים שונים המדברים בגודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר, מסודר בסדר נאה כל עניין ועניין.

## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותיקונים במעגל השנה

ובמהדורה המפוארת הנוכחית של י”ב חלקי הזוהר היומי אנו מוסיפים גם את ספר ”אור הזוהר החדש והשלם” (הוצאה ד’), שיצא לאור בשנה זו, דברים חדשים נוראים ונפלאים, גם הוא מחולק לי”ב חלקים, ושאלות ותשובות על אמירת ולימוד הזוהר הקדוש, שהוא קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים, זוהר הקדוש, תיקונים, ראשונים ואחרונים, ספרי בעל שם טוב הקדוש ותלמידיו, ספרי מוסר, ספרי קבלה, ”כללים יסודיים ועיקריים בעניין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים”..

נודה את ה’ בכל לבב ובתוך רבים נהללנו אשר הגיענו עד הלום לברך על המוגמר שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה להדפיס את י”ב חלקי ספרי הזוהר הקדוש, זוהר חדש, ותיקוני זוהר, ”אור הזוהר”, ”קרא לשמש ויזרח אור הזוהר” שיצא לאור לקראת ”ברכת החמה” דהאי שתא, וספר ”אמירת הזוהר כהלכתה”, כדי לעורר אודות לימוד תורת הסוד.

זכות רבינו הקדוש רבי שמעון בן יוחאי יגן בעדינו, שטרחנו לקבץ מאורותיו להפיצן בישראל, לחזק הלימוד בהן. צקון לחשינו, כשם שזכינו להוציא לאור ספרים הנ”ל, כן נזכה להוציא לאור שאר החלקים מספר זה, אמון כן יהי רצון.



וכאן אנו מעתיקים קצת התעוררות מגדולי ישראל הראשונים והאחרונים מדברים שכתבו על לימוד ואמירת ספר הזוהר הקדוש ותיקונים אפילו כשאין מבינים כלום.

מרגלית יקרה, אוצר קדוש ונעלה העניק השם יתברך ברוב חסדו לעמנו עם סגולה, והוא ספר הזוהר הקדוש, שנתחבר בקדושה עליונה על ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע”א. ובזכות הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש מובטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים ללא צרות וייסורים רחמנא ליצלן. דבר זה מבואר בספר הזוהר הקדוש עצמו, מפי קודשו של משה רבנו עליו השלום ”הרעיא מהימנא”, אשר היה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו במעמד מלא הוד, ומגלה להם סתרי תורה.

וכך אומר משה רבנו ע”ה לרשב”י זיע”א בזה”ק פרשת נשא, ”בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי”.



ביאור הדברים: בזכות החיבור שלך ספר הזוהר הקדוש יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות וייסורים וללא צער חבלי משיח!

ואף משמים הסכימו על כך! בספר תיקוני הזוהר מבואר שבשעה שאלהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריא קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בעניין תיקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם "כמה רב כוחו וקדושתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון, "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגינה, "וקראתם דרור בארץ".

ביאור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החיבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלימה.

וכאור לעינים ביאורו של השל"ה הקדוש, שכתב על כך, "הנה מבואר מכאן שחיבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים ובזכות העוסקים יבוא משיח כי אז תמלא הארץ דעה בסיבתו אשר זה תהיה סיבה קרובה לביאתו וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחוזתו וכו' כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהוצרך הקב"ה לקדשם בדם הפסח ובדם המילה כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שייזכו לתוספת הקדושה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קירוב הגאולה ברחמים, מסוגל הלימוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלן.

רבינו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לוצטו זצוק"ל זיע"א בעל ה"מסילת ישרים" ועוד, תיקן בישיבתו סדר לימוד מיוחד של גירסא בספר הזוהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון, " זאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאוד...

... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים כי אני אלמלא נתיישר חיילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום אבל כבוד תורתכם יקח את

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול כהרמח"ל זיע"א אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזירות מעם ישראל אלא את העצה הזו, לימוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכוח הקדושה העליונה של ספר הזהר הקדוש לבטל כל גזירות ולקרב הגאולה ברחמים.

עד כמה היה חביב לימוד תורת הסוד על תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, יש ללמוד ממה שהרה"ק מוהרי"א מזידיטשוב זיע"א העיד בעצמו ואמר: שלמד ושנה הפרי עץ חיים מאה פעמים ואחד.

האמת היא, שדי בדברים שהבאנו עד עתה לעורר את הלבבות לקריאה ולימוד בספר הזהר הקדוש, וכי ימצא חלילה יהודי אשר לא רוצה לפעול על מנת לקרב גאולת ישראל ברחמים ולבטל כל גזירות קשות רח"ל. אלא, שלצערינו הרב, כלל גדול ונורא הוא, שכפי קדושתו ומעלתו של הדבר כך יש יצר הרע שמנסה להתנגד לכך בכל כוחו. דבר זה בולט וזועק לשמים בפרט בנושא הקריאה והלימוד בספר הזהר הקדוש. היצר הרע שיודע בוודאות שע"י הקריאה והלימוד בספר הזהר הקדוש, הוא נדחה מן העולם ומתבטלת ממשלתו לעד וכל מציאות העולם משתנה ומתקרבת בצעדי ענק לקראת הגאולה השלימה ברחמים, משקיע מאמצים מיוחדים להחדיר דעות שטות והבל הפך האמת ממש, ואף לא בוחל כדרכו בשקרים ובהפחדות, והעיקר שמטרתו תושג ותאבד טובה מישראל חלילה וחס. כדרכו של היצר הוא פונה לכל אדם בשפתו שלו וכביכול מתוך דאגה עמוקה ואהבה:

לאחד - שאיננו מבין את לשון הזהר, טוען כנגדו מה התועלת בקריאתך הרי אינך מבין כלום.

לשני - שעוסק כל יומו בלימוד ש"ס ופוסקים, טוען: הרי אינך מקובל, כשתסיים ללמוד את כל הש"ס והפוסקים אז תמצא זמן גם ללמוד בספר הזהר, כעת זה ביטול תורה.

לשלישי - שעדין רחוק מקיום המצוות, טוען, מה לך ולספר הזהר הקדוש הזה? זה, לא בשבילך כלל!

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לרביעי - המחפש כל טענה להתחמק מקיום חובותיו, טוען, אסור לקרוא בספר הזוהר! ומי שיעיז, ישתגע. השמר נפשך והתרחק מזה הספר.

בראשונה נבאר כי אף גירסא בעלמא - קריאה ללא הבנה כלל בספר הזוהר הקדוש מעלתה גדולה ונשגבה ופועלת רבות ונצורות.

ונביא משל למה הדבר דומה - לרופא הנותן תרופה לאדם הנזקק לה אף על פי שאדם זה אינו מבין כלום בחכמת הרפואה, מכיוון שלקח תרופה מרופא מומחה שבקי ויודע בחכמת הרפואה התרופה מועילה לו והוא בסייעתא דשמיא מתרפא וקם מחוליו, נכון גם הדבר לגבי הקריאה בספר הזוהר, אפילו שהקורא לא מבין כלל את אשר הוא מוציא מפיו, הקדושה העליונה הטמונה במילים של ספר הזוהר הקדוש פועלת בקורא אותם את פעולתה וזוכה לכל המעלות שנאמרו לגבי העוסק בספר הזוהר הקדוש. (גורי הארי ז”ל, החיד”א, פלא יועץ, דגל מחנה אפרים, רבי חיים פלאג’י, שו”ת ישכיל עבדי, שו”ת פרחי כהונה, ועוד.) כמו כן, גם תלמידי חכמים ובני ישיבות העוסקים כל זמנם בלימוד התורה, צריכים להקדיש בכל יום זמן לקריאת מס’ דפים בספר הזוהר, שזכות הקריאה הזאת, מלבד כל מעלותיה לכלל ישראל, תועיל להם ביותר שיזכו להבין את לימודם ולזכרו, וכן להתעלות רוחנית גדולה, כנראה בחוש.

מרון רבינו יוסף חיים זיע”א בעל הבן איש חי מבאר את מאמר הגמרא ”כל העוסק בתורה מבפנים תורתו מכרזת עליו מבחוץ” שכל העוסק בחלק הפנימי של התורה זוכה ומאירות עיניו בחלק הנגלה של התורה. ואף מרון הגאון הגדול רבי בן ציון אבא שאול זצוק”ל זיע”א היה מורה לתלמידיו בעודם בחורים צעירים לקרא בכל יום מס’ דפים בספר הזוהר, שזה יעזור לפתוח את הלב לתורה ולזכך הנפש. והוסיף עוד ואמר, כי ספר הזוהר הקדוש מלא וגדוש במוסר ומלהיב ביותר לעבודת השם יתברך וזהו ספר המוסר הטוב ביותר. אנחנו ראינו בעינינו מעשה רב מאחד מגדולי ישראל ממש, אשר היה מיקר את זמנו מכל יקר ודואג ומיצר על כל רגע של ביטול תורה חלילה, שהורה לתלמידיו בעודם צעירים לימים לקבוע זמן בכל יום לקריאה בזוהר הקדוש. ניתן להאריך על כך בעוד עובדות רבות, אך די בכך למבין.

ולאותו אח יקר שעדין לא זכה לקיים את כל מצוות ה’ בכל דקדוקיהם, גם הוא צריך להשתדל ולקרוא בכל יום בספר הזוהר הקדוש, שעל ידי הקריאה תזדכך נפשו ותטהר מכל זוהמה ויימשך בעבותות אהבה לעבודת ה’ יתברך

כנוּדע בספרים הקדושים ומגורי האר"י ז"ל. ובאשר לטענה הרביעית - המשמשת מפלט לאותם שלא בודקים כלל במה מדובר, אם אוזנם כרויה לשמוע, ניתן להסביר ולבאר להם כי דעה זו היא ההיפך הגמור לאמת, ובאה להרחיקם חלילה מהטובה הגדולה שיכולים לזכות בה! ספר הזוהר הקדוש - הוא המרפא לנפש הגדול ביותר שקיים! בכח הקריאה בו לטהר ולקדש את נפש האדם ולרפאה מכל חולי ומכל מידות רעות ותאוות רעות רח"ל עד שהיא מאירה ומזהירה באור קדוש ועליון. וכל האזהרה אודות לימוד הקבלה וההגבלות על כך לא נאמרו כלל ועיקר על לימוד פשט הזוהר ומוסריו ועל הקריאה בו. אלא נאמרו על לימוד בכתבי האר"י ז"ל, בשער הכוונות, שער הגלגולים, עץ חיים וכו', אשר ללימודם נצרך הכנה גדולה ואזהרות גדולות. ולכן אין בכך כל חשש, ותוכל לצמוח מכך רק טובה וברכה לאדם עצמו ולכלל ישראל.



### **ממעלות העוסק בספר הזוהר בקצרה:**

- ◆ מקרב גאולת ישראל ברחמים
- ◆ מבטל גזירות קשות
- ◆ זוכה לטהר ולקדש את נשמתו שתאיר ותזהיר באור נפלא ומזככה מכל סיג ופגם עד שמרפאה לגמרי.
- ◆ מרחיק מעצמו כל המקטרגים ויצר הרע.
- ◆ ישמר ממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא.
- ◆ ינצל מתאוות רעות וממידות רעות.
- ◆ הרי הוא כהוגה ומפרש את השם שיש בכוחו לעשות ניסים.
- ◆ יזכה לחזות בנועם ה'.
- ◆ ניצל מטמטום הלב והופך לב האבן ללב מאיר ומבין.
- ◆ זוכה להבין את לימודו ומתקיים בידו.
- ◆ לימוד בספר הזוהר הקדוש לע"נ נפטרים מסוגל ביותר לתקן נשמתם ולהעלותה למקומה העליון ולהצילה מכל דינים.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

◆ "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק" שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, ניוושע בכל הנצרך לנו.

◆ תיבת "ורפאתיו" עולה בגימ' (703) כמנין שמעון בר יוחאי (703) כי בזכותו נמשכת רפואה לאדם

◆ ועל ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תיבות רשב"י שהעוסק בתורתו יזכה בסייעתא דשמיא לשפע רב רוחני וגשמי.

השנה הזו "תשס"ט" בגימטריא "רבי שמעון בן יוחאי" עם הד' תיבות.

רבי שמעון בר יוחאי זיע"א ימליץ טוב בעד הלומדים מתורתו, כמו שכתוב בספר חסידים [סימן רכ"ד]: כל האומר דבר שמועה מפיהם הם מתפללים עליו שם וממליצים טוב עליו.

וזאת למודעי, שספרים האלו מותר ומצווה לכל אחד להדפיס כמה שרוצה באיזה שפה ולשון שרוצה, וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגודל כוח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדושה, עד אשר נזכה בקרוב שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבוד ליוצרנו בכל כוחנו ובכל נפשנו ובכל מאודנו, ויקויים הבטחת הרעיא מהימנא "בְּהַאי סְפֵר הַזֶּהר, יִפְקֹן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחְמֵי" בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן. המוציאים לאור



כָּל נַפְשׁ מִיִּשְׂרָאֵל לְמַגְדֹּל וְעַד קַטָּן מְחִיב לְלַמֵּד סְפֵר הַזֶּהר דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְלִסְיָם אֶת כָּל סְפֵר הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה. חֵק וְלֹא יַעֲבֹר. לְתַקּוֹן הַגְּאוּלְיָה הָאֲמִתִּית. וּבְשַׁעָה אַחַת יִזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא. (רַבֵּנֵי יְרוּשָׁלַיִם תַּרְפ"א)

כָּל הַזְכוּיּוֹת שֶׁל הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ הַמְנַקֵּד הַשְּׁלֵם

שְׁמוֹרוֹת לְהַמְחַבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּמְצוּה גְדוּלָה לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהַדְפִּיּוֹ וּלְהַפִּיּוֹ בְּחֵן וּלְחַלְקֵם לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְזַכּוֹת אֶת הָרַבִּים, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְהִיּוֹת "בֶּן עוֹלָם הַבָּא", וְלִהְיוֹת בְּמַחִיצַת הַרְשָׁבִי זִיע"א. וְכָל הַמְזַכֶּה אֶת הָרַבִּים אֵין קִיץ לְשַׁכְרוֹ, וְזוֹכֶה לְבָנִים צַדִּיקִים, וְאֵין חֲטָא בָּא עַל יָדוֹ.

וְנֹא לְפָרְסֵם בְּבִתֵּי כְּנַסְיּוֹת וּבְבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת, וּבְשִׁמְחוֹת, וּלְכָל הַחֲבָרִים וַיְדִידִים,

לְזַכּוֹת אֶת הָרַבִּים לְהִיּוֹת "בֶּן עוֹלָם הַבָּא" עַל יְדֵי לְמוּד "הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ"

בְּכָל יוֹם, שֶׁהוּא "תּוֹרָה לְשִׁמְחָה" !

כללים יסודיים ועיקריים בענין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים מלוקט מתוך הספר "אור הזוהר החדש והשלם" שמופיע בסוף כל כרך

**עט. נפש חיים: לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאוד הגם דלא ידע מאי קאמר**

כתבו ז"ל כי לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאוד הגם דלא ידע מאי קאמר, ולזה מועיל מאוד לתקן הנפש. (נפש חיים מערכת הז' אות ד', משם הגדולים להחיד"א)

**פ. דגל מחנה אפרים: לשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר**

על דרך דאיתא שלשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר, כמשל הנכנס לחנות של בושם, אף על פי שלא לקח כלום, מכל מקום ריח טוב קלט עמו.

(הרה"ק ר' משה חיים אפרים מסדילקוב בעל דגל מחנה אפרים בליקוטים דיבור המתחיל ישקני)

**פא. אמר הבעש"ט ז"ל: אמירת הזוהר מסוגל לנשמה**

אמר הבעש"ט ז"ל, בג' דברים הכלל היפך ממה שאמרו אחד המרבה ואחד כו' ובלבד שיכוין, אלא אחד המכוין כו' ובלבד שירבה, אמירת הזוהר מסוגל לנשמה. (ספר נתיב רש"י, בשם "מורי", ה"ה הרה"צ ר' הלל מפאריטש)

**פב. בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגני מרומים: ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר**

שמעתי ממהר"ם הלוי יפה שאמר בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגני מרומים סגולה למחשבות זרות בעת התפילה הוא ג' דרכים וכו', וכן ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר, (ספר מגדל עז, מאמרי דא"ח מאדמו"ר חב"ד, ע' תכ"ו)

**עה. פלא יועץ: לימוד הזוהר הקדוש מטהר ומקדש הנפש - לימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה'**

לימוד ספר הזוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא יועץ אות ז', זוהר)

**עו. סידור האריז"ל: אף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים**

לימוד בספרי קבלה, ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים, כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (סידור כוונות האריז"ל מהמקובל האלוקי מוהר"ר יעקב קאפיל של רבי יעקב קאפיל איש ליפשיץ זצוק"ל אשר היה מגיד מישרים בבית המדרש מעזריטש, גדול לפני תקופת הבעש"ט - לפני 300 שנה. כולל ביאורים על כל חלקי התפילה. בסדר כוונות הלימוד)

**עז. אור צדיקים: לשון של הזוהר מוזכר הנשמה**

מי שלא זכה להבין הזוהר, אף על פי כן ילמוד, כי הלשון של הזוהר מוזכר הנשמה. (אור צדיקים להר"מ פאפריש, סימן א' ס"ק ט"ז)

**עה. החיד"א: לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה**

לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה. (עבודת הקודש להחיד"א, מורה באצבע סי' מ"ד)

## זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

**פז.** הגה"ק מקאמארנא: מי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה - ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה - אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד - ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת

על כן בני ואחיי תרגילו עצמכם ללימוד בדברי הזוהר והתיקונים בשקידה, ומי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה, ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה, אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד, ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת. (הקדמת ספר עצי עדן מקאמארנא ז"ל)

**פח.** הגה"ק מקאמארנא: אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר

"אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר, וכך היה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית". (הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקומרנא, ספר "נוצר חסד")

**פט.** הבעש"ט: קודם כל תפלה ילמוד מאמרי זוהר

הבעש"ט צוה לאנשיו שקודם כל תפלה ילמוד מאמרי זוהר. (ר' יצחק בר ישעיה עטיה, דורש טוב, ענין זוהר)

**צ.** אור צדיקים: הלשון של הזוהר מזכך הנשמה

ומי שלא זכה להבין הזוהר אף על פי כן ילמוד כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. (אור צדיקים ודרך סעודה, סימן א' סעיף ט"ז)

**פג.** שמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני: מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר

וכמו ששמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני, שיש בחינת טמטום המוח וכו', ולזה מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר. (חנה אריאל, להר"א מהומיל, שמות ע' ס"ד)

**פד.** הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה

יעסוק בספר הזוהר אף על גב דלא ידע ולא מבין מאי קאמר, מכל מקום הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה. (תיקון ליל הוש"ה)

**פה.** בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר: שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

בענין לימוד זוהר הקדוש אמר בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך, רק מי שרוצה ללמוד עם ביאור יעיין מקודם בהביאור, והזוהר יאמר כסדר בלי ביאור. (שאריית ישראל שער ההתקשרות שער הא' דרוש ה' מאמר ב')

**פו.** מהרצ"א מדינוב: לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה גם למי שלא יודע כלום

מקובל בידינו שגם מי שלא יודע כלום, לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה. (מהרצ"א בהגותיו לספר סור מרע, דפוס מונקטש אות ט')

## "זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

**צו.** רבי חיים הכהן: הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא

מי שלא זכה להבין, אפילו הכי, יקרא הלשון מפני כי הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא. (רבי חיים הכהן, הנהגות טובות, אות מה')

**צו.** מהרצ"א מדינוב: מקובל בידינו: שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון הזוהר מסוגל לזכך הנפש

אמת שמקובל בידינו שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון הזוהר מסוגל לזכך הנפש. (ר' צבי אלימלך שפירא מדינוב, מהרצ"א, הוספות מהרצ"א, אות ט')

**צח.** הגה"ק מקאמארנא: כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר"ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים

כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר"ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים. (ר' יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

**צט.** הגה"ק מקאמארנא: בדור הזה שהמינות גובר צריכין ללמוד עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים

ולו עמי שומע לי בדור הזה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקיים. (ר' יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ').

**ק.** החזון איש: לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי הזו"ל

לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי הזו"ל. (מעשה איש, למרן הגה"ק בעל החזון איש זצ"ל)

**צא.** הגה"ק מאלעסק: לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש - הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד

לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש ואף על פי שאינו מבין. הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד. (רבי חנוך הניך מאלסק, סדר הלימוד, אות ב')

**צב.** שארית ישראל: התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך. (הרב משה ישראל בר אליהו, שארית ישראל שער ההתקשרות, שער א' דרוש ה' מאמר ב')

**צג.** רביה"ק רבי נחמן מברסלב: לימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד - על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה - הלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך

ידוע שלימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד ודע שעל ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה, והלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך. (רבי נחמן מברסלב, שיחות הר"ן, ק"ח)

**צד.** סידור קול יעקב: דברי הזוהר ותיקונים מסוגלים לטהר הנשמה

לימוד בספר קבלה ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (רבי יעקב קאפיל, סידור קול יעקב, בסדר כוונת הלימוד)

**צה.** האדמו"ר הזקן זיע"א פוסק: בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר

מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר אף שאינו מבין, כי מה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (רבי שניאור זלמן מלאדי, אדמו"ר הזקן (בעל התניא), מאמרי האדמו"ר הזקן הקצרים 1 דף תקע"א)



## זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

**קו.** על ידי הזוהר הקדוש יצאו מן הגלות

ובגלל שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר הקדוש, יצאו על ידו מן הגלות. (ר' שמעון בר יוחאי, הזוהר, נשא אות צ')

**קז.** הגר"א ז"ל והזוהר הקדוש: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

הגר"א ז"ל והזוהר הקדוש: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה' י"ח)

**קח.** הגר"א ז"ל: פנימיות התורה הם חיים לנפש

פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם. (אבן שלמה פרק ח' אות כ"ו)

**קט.** הגר"א ז"ל: עיקר הגאולה בלימוד הקבלה

הגאולה לא תהיה רק על ידי לימוד התורה ועיקר הגאולה בלימוד הקבלה. (אבן שלמה פרק י"א אות ג')

**קי.** הגר"א ז"ל: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה' י"ח)

**קי"א.** הגר"א ז"ל: ללמוד ספר הזוהר

והשיב ללמוד ספר הזוהר ושערי אורה כדי להבין קצת הכינים בזוהר הקדוש רק בלי הפירוש כי הוא מבלבל ומסיע לענין אחר. (אבן שלמה פרק י"א אות ג')

**קי"ב.** אדמו"ר הזקן: הזוהר סגולה אף שאינו מבין

ובנידון שאר הלימוד יהיה בזה האופן מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר הקדוש אף שאינו מבין כי מזה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים דף תקע"א)

**קא.** הבן איש חי: קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן

מזמן אשר הציץ זרח אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר התיקונים וספר הזוהר קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלה אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאוד מאוד. (רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התיקונים בניהו)

**קב.** החפץ חיים זצ"ל פוסק: על לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה - ילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים

וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ"ל משם רבו החפץ חיים זצ"ל שעל לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה כי רובו מדרש והיה החפץ חיים מעורר לכולם שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים. (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בנין יוסף)

**קג.** הרב יצחק כדורי זצ"ל: אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה

"אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה, מפני שבזה תלוי ניקוי נשמתכם". (הרב יצחק כדורי)

**קד.** כסא אליהו: בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל

בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל. (רבי אליהו בן סולימן מאני, כסא אליהו, שער ד')

**קה.** רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: לימוד הזוהר הקדוש מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות. (רבני ירושלים, שנת תרפ"א)

## ”זוהר הַיּוֹמִי” - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר וְתִקּוּנֵי בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

**ק"ט. רבי יוסף זונדל מסלאנט: ללמוד בכל יום זוהר**

ללמוד בכל יום זוהר ושערי אורה. (הנהגות צדיקים - הנהגות פרטיות מרבי יוסף זונדל מסלאנט על פי הגר"א)

**קכ. רבי נחמן מטולטשין: ללמוד זוהר הקדוש**

ללמוד ... זוהר הקדוש. (הנהגות צדיקים - סדר עבודת היום מרבי נחמן מטולטשין)

**קכא. רבי אליהו מני: בי"ת ראשי תיבות: י'רבה ת'למודו ב'זוהר**

בי"ת ראשי תיבות: י'רבה ת'למודו ב'זוהר. (הנהגות צדיקים - תקונים ואזהרות מרבי אליהו מני)

**קכב. שומר אמונים: ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש**

ללמוד כל אחד מחברתינו בהתמדה ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש (אגרות שומרי אמונים אגרת ה')

**קכג. שומר אמונים: לומר תקוני זוהר בכל יום מסוגל מאוד לנפש - לא להתרשל מזה חלילה - אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים**

ואני מצווה לכל אחד מהאברכים לומר איזה דפים תקוני זוהר בכל יום המסוגל מאוד לנפש, ולא להתרשל מזה חלילה, כי אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים. (שם אגרת ט"ו)

**קכד. לומר בכל יום כמה דפים תיקוני זוהר וימתקו הדינים**

ותראה לומר בכל יום אם אפשר קודם התפלה יותר טוב כמה דפים תיקוני זוהר וימתקו הדינים בעזרת ה'. (שם כ"ז)

**ק"ג. הגה"ק מקארלין: קודם התפלה ללמוד איזה ענין בזוהר**

קודם התפלה למעט בדבור כל מה דאפשר וללמוד איזה ענין בזוהר או תיקונים או זוהר חדש. (הנהגות צדיקים - סדר היום מרבי אהרן מקארלין)

**קיד. ערוגת הבושם: דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא**

דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא והשמר פן ישיאך לבבך לחדול מזה (הנהגות צדיקים - הנהגות ישרות מרבי משה גרינוואלד מחוסט בעל ערוגת הבושם)

**קטז. רבי מרדכי מטשערנאביל: ללמוד זוהר בכל יום**

לקבוע עתים לתורה דהיינו ללמוד בכל יום ... זוהר, ושלחן ערוך ... וקריאת שמע של האריז"ל (כמבואר בשערי ציון) ולילך במקוה לטבול ט' פעמים בכדי לקבל עליו קדושה וטהרה מן המקוה העליונה והבן. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

**קטז. רבי מרדכי מטשערנאביל: זוהר הוא חלק מהתיקון על חטאת נעורים**

לשוב באמת על חטאת נעורים... להיות ניעור כל ליל ששי וללמוד באותו לילה... זוהר, תיקונים... ולקרות קריאת שמע של האר"י ז"ל בכל לילה הנדפס בשערי ציון ... (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

**ק"ז. רבי מרדכי מטשערנאביל: אחר התפלה ילמוד זוהר**

אחר התפלה יקבע עתים לתורה דהיינו ... וזוהר. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

**ק"ח. מהרצ"א מדינוב: קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל לימוד הזוהר**

קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל שיעורין כסדרן בתורת ה', דהיינו ... זוהר או שאר קבלה, זה בכל יום עדכ"ש. (הנהגות צדיקים - הנהגות ואזהרות מרבי צבי אלימלך מדינוב)

## זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

וכפי הרשימות אשר קבלנו לא נגמר רק לערך שש מאות סיומים על כן אנחנו רבני וגאוני ארץ הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת ללמוד עוד פעם בכדי לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבעל"ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה וישראל ישכון לבטח ונראה וקראתם דרוור בארץ.

**קכט. כסא מלך: אם אינם לומדים קבלה גורם אורך גלותא ומעכבים הגאולה**

ובתיקון ל' בספר כסא מלך וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם אורך גלותא כי הם מעכבים הגאולה רח"ל כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה כלמוד חודש ימים בפשטי התורה כי גדול כחה לקרב הגאולה.

**קל. כסא מלך: מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא**

ובתיקון מ"ג שם בכסא מלך כי לימוד הזוהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפילו פירוש מאמר אחד יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה ומובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.

**קלא. כסא אליהו: עכשיו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם התגברות החיצונים רח"ל אי אפשר לטהר נשמתם רק בסמים יקרים, היינו בזוהר הקדוש, כי לשון הזוהר מסוגל לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג - ובזה יהיה נשמר**

**קכה. ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה - מחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה**

גם דע כי יש נוהגים ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה שמחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה ואשריהם ואשרי חלקם. (כסא אליהו שער ד')

**קכו. לחלק הזוהר על פי דפים ולרשום כל חלק על פתקא אחד, ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה', ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום**

גם אלה החכמים ראשי ומנהיגי כל עיר ועיר וכל פלך ופלך שיישימו לב לחלק דפי הזוהר הקדוש ג' חלקים לכמה חלקים ולרשום כל חלק על פתקא אחד ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה' ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום ובזה יוכלו לעשות שיגמרו בין כולם כל הזוהר הקדוש בכל יום ויום וכבר נודע כי בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבא הגואל בב"א כ"ר. (כסא אליהו שער ד')

**קכז. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: תקון לגאולה האמתית - מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא - לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא - מבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים**

לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבעל"ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו.

**קכה. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: לגמור הזוהר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים**

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות "תקון לגאולה האמתית" מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא אשר היא נעתקה למטה לשקוד על לימוד הזוהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים.

**שעה אחד בכל לילה אז מובטח לו שהוא  
בן עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי מרואי  
פני המלך היושבים ראשונה במלכותא  
דרקיעא**

ומי שיכול לקנות לו רב שילמדהו קבלה או חבר  
או מתוך הספרים ומתשל, גורם אורך גלותא כו',  
כי לימוד הזוהר בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל  
שכן אם זכה ללמוד ולהבין פי' מאמר אחד יעשה  
בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה  
בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. ואין צורך להאריך  
בראיות לזה המפורשים מפי גבורות הקדוש עליון  
האריז"ל.

גם מאמר זה מורה באצבע כל דברי רב זלה"ה  
למדקדק בו, כי קים לן תורה מגינה ומצלה אפילו  
בעידנא דלא עסיק בה, ואיך אמר טב לי' דלא יוליף  
כלל, אלא ודאי לימודו כל השנה אינו כלום אם אין  
מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא  
כנגד כולם.

וז"ש וגרים דלא ישתדלון בהון, דוק מינה הא  
אם ישתדלון בהון כל אחד כפי יכולתו אפילו יום  
לשנה, תורתו כולה עושה פירות למעלה, וכל שכן  
אם קובע עת לה' שעה אחד בכל לילה אז מובטח  
לו שהוא בן עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי מרואי  
פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.  
ודי בהערה זו למי שחננו ה' בינה והשכל. (כסא מלך  
לתיקוני זוהר תיקון מ"ג אות ס')

**קלד. זכירה לחיים: רבי שמעון והחברים  
יגיננו עליו**

על ידי לימוד בספר הזוהר זכות רבי שמעון  
והחברים שלו יגיננו עליו. (זכירה לחיים דף יד ע"ד).

**קלה. אברהם במחזה: זכות רבי שמעון בן  
יוחאי בפרטות יגן עליו גם לעולם הבא**

ועוד שזכות רבי שמעון בן יוחאי בפרטות יגן  
עליו גם לעולם הבא. (ספר אברהם במחזה דרוש ט"ז)

**קלו. רבי משה בסולה: לימוד הזוהר הקדוש  
סגולה ליראת שמים**

ולימוד הזוהר הקדוש סגולה ליראת שמים.  
(הקדמת רבי משה בסולה לספר התקונים)

**מכל רע מיצר הרע וממקרים רעים בעולם  
הזה ובעולם הבא**

ועכשיו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם  
התגברות החיצונים רח"ל אי אפשר לטהר נשמתם רק  
בסמים יקרים, היינו בזוהר הקדוש, כי לשון הזוהר  
מסוגל לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג ובה  
יהיה נשמר מכל רע מיצר הרע וממקרים רעים בעולם  
הזה החומרי וגם בעולם הבא הרוחני כנודע מזוהר  
הקדוש פרשת פנחס (דף רי"ט) בוצינא קדישא דנהיר  
חכמתיה בכל דרין דהוה אבתריה עד ביאת הגואל אור  
תורה שיש זכות אם מחזיקים סתרי תורה בבית אף  
אם לא מבינים אותם.

(כסא אליהו שער ד' אות י"ח)

**קלב. רבינו חיים וויטאל: כמה גדול החיוב  
המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה'  
ללימוד קבלה, ועונשם כמה גדול אם אינם  
לומדים, כי יעשה בשעה אחת בלימוד  
הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש ימים  
בפשטי התורה**

זה המאמר הביאו מוה"ר חיים ויטאל ז"ל  
בהקדמתו לספר עין חיים, להודיע כמה גדול החיוב  
המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה' ללימוד קבלה,  
ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים, כי יעשה בשעה  
אחת בלימוד הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש  
ימים בפשטי התורה. (כסא מלך לתיקוני זוהר שם)

**קלג. כסא מלך: מי שיכול לקנות לו רב  
שילמדהו קבלה או חבר או מתוך הספרים  
ומתשל, גורם אורך גלותא כו', כי לימוד  
הזוהר בגירסא בעלמא בונה עולמות -  
לימודו כל השנה אינו כלום אם אין מעטרו  
ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא  
כנגד כולם - אם ישתדל בה כל אחד כפי  
יכולתו אפילו יום לשנה, תורתו כולה עושה  
פירות למעלה, וכל שכן אם קובע עת לה'**

# "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

**קמה. הרה"ק רבי פנחס מקוריץ: מביא את האדם לאמונה**

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאמונה. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

**קמו. הרה"ק רבי פנחס מקוריץ: רפואה לרגלים**

והוא רפואה לרגלים ולהוצאת קוץ. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

**קמו. הרה"ק רבי פנחס מקוריץ: מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות**

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות. (שם שער ו אות עג)

**קמת. אור החמה: והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה' בטחנו שנהי' בכלל הזוכים**

וזהו עצמו היתה עיקר כוונת רבי שמעון בן יוחאי בחיבור ספר הזוהר, להיות השכינה בגלות באפס שפע באין תומך ואין עוזר, ורצה לייחדה ... שזה גורם לייחוד קודשא בריך הוא ושכינתו על ידי הסוד שהוא ר"ז דהיינו או"ר, וגם על ידי חיבור זה הוא ביטול הקליפות וקלות הגלות והשבתת קטרוגם שהם לוחמות בכל עת ובכל שעה נגד ה' ונגד שכינתו ונגד בני' שהם ישראל הנתונים בגלות בין האומות הנקראים חיון, חיון בישין ודובין דאכלין ענא שהם ישראל, ועסק התורה נקרא הקלע והחרב והרומח, והם בחינת הסודות להצילם מרעתם בחיבור זה כו', והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה' בטחנו שנהי' בכלל הזוכים, אכידה"ר. (הקדמה השניה לספר אור החמה)



**קלו. האריז"ל: העסק בספר הזוהר סגולה להשגה**

העסק בספר הזוהר סגולה להשגה. (האריז"ל בשער רוח הקודש דף יא ע"ב)

**קלת. שארית ישראל: העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב"ה**

העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב"ה. (שארית ישראל שער ההתקשרות שער א' דרוש ה מאמר ב)

**קלט. שבחי האריז"ל: תיקון גדול לבעל תשובה**

הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לבעל תשובה. (שבחי האריז"ל).

**קמ. החיד"א: תיקון גדול לנשמה**

הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע אות מד).

**קמא. בעל התניא: הזוהר מסיר טמטום הלב**

לימוד בזוהר הקדוש מסיר טמטום הלב. (מאה שערים לבעל התניא)

**קמב. זוה"ק ובעל התניא: לעתיד לבוא לא ישב בבושה**

הלומד בספר זוהר הקדוש בעולם הזה, אז לעתיד לבוא לא ישב בבושה. (זוהר פרשת וישב דף קפה ע"א בכללות, ובפרטות בלקוטי תורה לבעל התניא פרשת צו).

**קמוג. רבי אברהם מסלונים: סיוע רב להבנת נגלות התורה**

לימוד סתרי התורה הוא סיוע רב להבנת נגלות התורה. (רבי אברהם מסלונים בספר תורת אבות)

**קמד. הרמ"ז: מביא את האדם לאהבת הבורא**

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאהבת הבורא. (הרמ"ז בהגהותיו לספר הכוונות)

# מודעה חדשה

כבר ידעו לכבודם מעלת לימוד הוזהר המרוש אשר הוא מבבל כל מצע פורענות גזירות משות ורעות ומתנא ותרמא ובהא מעלמא והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במדעה. תמן למאולה האחרית ממעם רבנים הגאונים מארי דארעא סריסאי אשר היא נקדמה למשה לשטרד עז ליסוד הוזהר למבור בארץ ובחוצה לארץ אלה סומים. וכפי הדימויות אשר סבלנו לא נגבר רק ערך שש מאות סומים. עכ אנתנו רבני גאונים ארץ המדושה מבכשים מכל בר ישראל אשר ידו משנת למבור עוד פעם בבדי נבור האלה סומים בכיה אלול הבעלש כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברה של אשתכר סומ וזהר אחד לעילוי מול עם ישראל ולכפל כל הדרים אותם עליונים ותחתונים וישר עצת אויבנו וכללל מחשבותם ולא תעשינה ידיות חושית וישראל ישכן לבמה ונראה כנפשת צוק אכירי. — יודשלת תיו בשיא חדרש אייר שנת תפס"ד לפ"ס

## קדם הלימוד יאמר

הרי אנתנו לסומים בספר הוזהר המרוש לעזרי שכינת עזתנו ולהרים סין מול ישראל ולמתנם פי כל הצדים אנתנו עליונים ותחתונים ולהעמיר העפדה לישנה ואמר די לצרותינו וישראל ישכון לבמה אכן כיר

סכסס אנו לכל המדובר  
למעלה ומקטש סאכ"י בכל  
סקס והאמר למבור הקדוש  
ועל בספר העז, חזית תועב  
הקדוש רב"ז ויעיא חזותק  
יגן עליו לכות ליאת כנאלת  
ישראל ברחמים נבאא סמיס  
הנב"ז גם כי ועל ביום עתה  
אקבש. ובעזית חס פתח שני  
ח"ר א"א בא סיסופיה בשורשנה  
לפ"ק.  
חב"י יעקב מאיר ס"ח  
ראש חרבים  
ויק"ק סידורס

לר העלת נדעיות הלימוד  
הקדוש של הוזהר הקדוש  
התקנים מר כתבתי בה שנה  
שגברת השיית סרתי יתן  
התעשרת השנה סלעילא בלב  
עמי ישראל ונפת ליאת כישוק  
קריבה כעזיות לב תפס הממת  
תק יוסף חיים  
ואנענעקער  
רב ואכיר  
ל' לקולת האשכנזים  
בשוק ירושלים תפס"א

לב כל יראי די תוסבי שני ישבת  
על התעשרות הקדושה של הלימוד  
בספר הוזהר הקדוש והעלה אשר כותיק  
וכתול וסא סוכה וקרישה וסא התישקות  
חזית של כשרת כל ספר הוזהר אלה פעמים  
על חזית הקדוש המעורר מחלופים בני  
ועילא כסומים אנתנו כעזית: לארי הקדוש  
הכלא שפעת סמדי אמת הועב על כל כות  
אור הוזהר ועל הוזהר הוזהר לזקק לנו את  
כסומי התישקה הנאלת תסמית ויריענו  
על כסומי אמת ויחילנו נהיל יעקב אבינו  
העלה את נשמות כלל עם קדוש לתשבה  
עילא המבטער נשול לזיון נבאא  
ליאת ארוב כע"ה ססח וקדא  
תפ"א פנתיק ויחשיך  
תק אנדרים יצחק הבהן קוק  
עזר עזריה הקדוש על ארבת הקדוש  
ראש רבני ארץ ישראל  
רב ואכיר  
פנתיק וירושלים תפס"א

יכרי חסון סח"ד ר"ה דרסמן  
ש"ס"ה.  
עמי עז"ה ירושלים עזיק ת"ה.  
כב"י אפרו חזקלי שחלמוד  
ותיה היא שקולה סכר כל הספח  
אשרי הוסת ליתח עזיקו כחזית  
תן כבולת תן כבומר, בספר חזיק  
וחתקוב.  
הוא הא רשבי תנא  
האליק ויעיא לפסור את כל העולם  
כל סן חזיק לקיר את הנאלת  
ועיטנו תחתית כנאלת כנולת אור  
ח. וסלוא חזיק דיק את ח' כבא  
כארי וישראל נשן כ"ה תפסת  
עלמים כנאלת וקריש א"ס.  
נאם יצחק ירחם  
כסמון חזיקו סח"ד  
משה ירושלים יודא ליב  
ג"ל דרסמן

# תקון לגאולה האמתית

## ממעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא

ידעו לכל כי ספר הוזהר של רמב"ם האלהי, אור העולמות הנלווים והתחתונים תפס"ד עליו זה האיש מרעש הרקן סוכו סלכות ובסריא אפרי וילדת אסות סוכו ששען וילדו תא לא תלד. (מס"ד י"ז ע"ג) וסא עשרת ראשית המעורר. הרשבי דיעא אשר תהיה כקטת לאליה אנשים וסוכו לבנה עלמות ועבורת כין ששים המפנים והשכלים וסא הקדוש מקום נהרי אש אבולה אש עד קול וסמח ויקל לפני חקלה וסמח כי וסמח מה שלמות הדינים וסמח על עלמא.  
פוק דו סה שכתב סמון ויריא חללה. לימוד הוזהר סמח על כל לסור אפיקו ולא ידע מאי קאמר. יריב כסא סל"ך וסמח על חוקי ס"ג אפי ליסוד הוזהר בנירסא בנה עלמות עליונים.  
עד יאמר אלוהי ר"ל לרבי שמעון כחאי ספר הוזהר יתפרסמן סן נלוחא כר אנהליא כררא כתרמא.  
עד כ"ה קב"ד עכ לזון משה רבינו לרבי שמעון, ומסכילים ישרי סבור חקיק סא חכא ידן וסמח ספי הוזהר כעילן לא סרן סמון (ר"ל כי חלום בספר הוזהר לא יסבל חבלי סמון) ובסן ירישאל עזריון לספסם סילטא וירי הא וסא ספר חזרי יספן כיה סלולתא כרד"ב.  
עד כקדמת חתקוס, ומסכילים ישרי סבור חקיקו ויר ומסכילים יספן ר"ל שמעון ובריא ישרי כר אנהבש למבני הא חכא "ירושא איתיה לזון זאלירנו עמון ולכל כסמון דסמיתא לארעא נגינית ולכל סלולתא, כמבטריה ומכרת שכל חלית על סולא יודב רש לכל שוק קדישין וכל חזיק וכל בנין לעלה לון רזן כסמון כל שם כדכ"ה חילת. ישרי חכ יתקם כסמון לעלה לון רזן כסמון ולא איתיה רש לעלה לון קדי דיתיה וסא חלמא סמיתא.  
סמון סן האמר כי הנאלת תלוי. כלימוד הוזהר, וסמח כמבט סה נוס כעולם כסול ליסוד הוזהר וסמח אנתו סוכי חוס חזיל הסקבל חלתי רבי חיים ויסמאל חלתי חלתי הרב האריז דיעא חכרת. כקדמת עד חקיקתה ח"ל אנו מעזי כעיל חל כסמל חיים ויסמאל סן ליאת הרב יוסק ויסמאל חלתי חלתי כסמון סן שלשים למת תכש כתי וסוכי סמחום וסוכדתי סמחם כי עזר קדי בלה קיק וסוכי לא סמיתנו תרופת לא עלתה לסולתנו אן סמו לבטריה ולא עלתה ארבת לבמנה. וסמון כיה סקיסט, אור לז כי פנת חוס וסמ כס אל"י ערב וכלו כל חקיקם

ד"ר דוקמן

## מִבְּתַח ”זֶהָר הַיּוֹמִי” לְחֵדֶשׁ חֲשׂוֹן

367.....	סדר הלימוד ליום א חשון [יום 31 בשנה]
375.....	סדר הלימוד ליום ב חשון [יום 32 בשנה]
385.....	סדר הלימוד ליום ג חשון [יום 33 בשנה]
406.....	סדר הלימוד ליום ד חשון [יום 34 בשנה]
415.....	סדר הלימוד ליום ה חשון [יום 35 בשנה]
425.....	סדר הלימוד ליום ו חשון [יום 36 בשנה]
435.....	סדר הלימוד ליום ז חשון [יום 37 בשנה]
445.....	סדר הלימוד ליום ח חשון [יום 38 בשנה]
456.....	סדר הלימוד ליום ט חשון [יום 39 בשנה]
466.....	סדר הלימוד ליום י חשון [יום 40 בשנה]
476.....	סדר הלימוד ליום יא חשון [יום 41 בשנה]
486.....	סדר הלימוד ליום יב חשון [יום 42 בשנה]
496.....	סדר הלימוד ליום יג חשון [יום 43 בשנה]
507.....	סדר הלימוד ליום יד חשון [יום 44 בשנה]
517.....	סדר הלימוד ליום טו חשון [יום 45 בשנה]
527.....	סדר הלימוד ליום טז חשון [יום 46 בשנה]

- 537.....[ יום 47 בשנה] סדר הלימוד ליום יז חשון
- 547.....[ יום 48 בשנה] סדר הלימוד ליום יח חשון
- 557.....[ יום 49 בשנה] סדר הלימוד ליום יט חשון
- 568.....[ יום 50 בשנה] סדר הלימוד ליום כ חשון
- 578.....[ יום 51 בשנה] סדר הלימוד ליום כא חשון
- 589.....[ יום 52 בשנה] סדר הלימוד ליום כב חשון
- 599.....[ יום 53 בשנה] סדר הלימוד ליום כג חשון
- 609.....[ יום 54 בשנה] סדר הלימוד ליום כד חשון
- 620.....[ יום 55 בשנה] סדר הלימוד ליום כה חשון
- 631.....[ יום 56 בשנה] סדר הלימוד ליום כו חשון
- 641.....[ יום 57 בשנה] סדר הלימוד ליום כז חשון
- 651.....[ יום 58 בשנה] סדר הלימוד ליום כח חשון
- 662.....[ יום 59 בשנה] סדר הלימוד ליום כט חשון





סדר הלימוד ליום א חשוון [יום 31 בשנה]

[זוהר חלק א' - דף פח ע"ב]

תא חזי, מאתערוותא (דף פח ע"ב) דהאי שמן דלעילא קאי לארקא על דוד  
ושלמה לאתברכא (על) בנוי. מנא לן דכתיב ויעמד השמן. פתיב הכא ויעמד. וכתיב  
התם (ישעיה יא) שורש ישי אשר עומד לגם עמים.

תא חזי, משלחן דלחם הפנים דברכאן נפקין מתמן ומזונא לעלמא, לא בעי  
לאשתכחא ריקניא אפלו רגעא חדא, בגין דלא יסתלקון ברכאן מתמן, אוף הכי  
לא מברכין על שלחן ריקניא, דהא ברכאן דלעילא לא שריין על שלחן ריקניא.

תא חזי, מה פתיב אני לדודי ועלי תשוקתו, אני לדודי בקדמיתא ולבתר ועלי  
תשוקתו. אני לדודי לאתקנא ליה דוכתא בקדמיתא. ולבתר ועלי תשוקתו. דבר  
אחר אני לדודי. דהא תנינן שכינתא לא אשתכחת עמהון דחייביא, פיון דאתי בר  
נש לאתדכאה ולמקרב גבי דקודשא בריך הוא פדין שכינתא שריא עליה. הדא  
הוא דכתיב אני לדודי בקדמיתא, ועלי תשוקתו לבתר. אתי בר נש לאתדכאה  
מדכאין ליה.

תא חזי, אחר הדברים האלה דרדף אברהם בתר אלין מלכין וקטיל לון קודשא  
ברוך הוא, הוה אברהם תוהא, אמר דילמא חס ושלום גרענא ההוא אגרא דהוינא  
אהדר בני נשא לגבי קודשא בריך הוא ואחידנא בהו לקרבא לון לגביה והשתא  
אתקטילו בני נשא על ידי. מיד אמר ליה קודשא בריך הוא אל תירא אברם אנכי  
מגן לך שכרף הרבה וגו'. אגרא קבילת עלייהו, דהא פלהו לא יזכון לעלמין.

[זוהר חלק א' - דף פט ע"א]

היה דבר יי אל אברם במחזה לאמר, מאי במחזה, אלא בההוא חזיו דרגא דכל  
דיוקנין אתחזיין ביה. אמר רבי שמעון תא חזי, עד לא אתגזר אברהם הוה חד  
דרגא מליל עמיה, ומאן איהו דא מחזה דכתיב, (במדבר כד) מחזה שדי יחזה. פיון  
דאתגזר הוה פלהו דרגין שראן על האי דרגא, וכדין מליל עמיה הדא הוא דכתיב,  
(שמות ו) וארא (דף פט ע"א) אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ועד לא  
אתגזר לא הוה אנון דרגין שראן עלוי למללא.

ואי תימא דהא בקדמיתא פתיב וירא יי אל אברם וכתיב ויסע אברם הלון ונסוע  
הנגבה וכתיב ויבן שם מזבח הא הכא אנון דרגין עלאין. והשתא אמרן דעד לא  
אתגזר לא הוה אנון דרגין עלאין שראן על האי דרגא למללא עמיה.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, בקדמיתא ירב קודשא בריה הוא חכמה לאברהם למנדע חכמה לאתדבקה ביה וידע רזא דמהימנותא, אבל למללא עמיה לא הוה אלא האי דרגא תתאה בלחודוי, פיון דאתגזר, פלהו דרגין עלאין הוו שראן על האי דרגא תתאה בגין למללא עמיה, וכדין אסתלק אברהם בכלא כמה דאתמר.

תא חזי, עד לא אתגזר בר נש לא אתאחיד בשמא דקודשא בריה הוא, פיון דאתגזר עאל בשמיה ואתאחיד ביה. ואי תימא אברהם דאתאחיד ביה עד לא אתגזר. הכי הוה דאתאחיד ביה ולא כדקא יאות, דהא מגו רחימותא עלאה דרחים ליה קודשא בריה הוא קורב ליה. לבתר פקיד ליה דיתגזר ואתייהיב ליה ברית. קשורא, דכלהו דרגין עלאין. ברית קשורא לאתקשרא כלא כחדא לאכללא דא בדא, ברית קשורא דכלא אתקשר ביה. ובגין כך אברהם עד לא אתגזר. מלוי לא הוה עמיה אלא במחזה כמה דאתמר.

תא חזי, בשעתא דברא קודשא בריה הוא עלמא לא אתברי אלא על ברית כמא דאת אמר בר”א שי”ת ברא אלהים, והיינו (ד”א ל”ג ברית) דעל ברית קיים קודשא בריה הוא עלמא, וכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי. דהא ברית קשורא איהו דיומא וליליא לא מתפרשאן.

אמר רבי אלעזר כד ברא קודשא בריה הוא עלמא על תנאי הוה, דכד ייתון ישראל אם יקבלון אורייתא יאות. ואם לאו הרי אנא אהדר לכו לתהו ובהו. ועלמא לא אתקיים עד דקיימו ישראל על טורא דסיני וקבילו אורייתא וכדין אתקיים עלמא.

ומההוא יומא ולהלאה קודשא בריה הוא ברי עלמין. ומאן אנון, זווגין דבני נשא. דהא מההוא זמנא קודשא בריה הוא מזווג זווגין ואומר בת פלוני לפלוני. ואלין אנון עלמין דהוא ברי. תא חזי, אנכי מגן לך. אנכי דא הוא דרגא קדמאה דאתאחיד ביה בקדמיתא:

ויאמר אברם אדני יהוה מה תתן לי. אדני אל”ף דל”ת נו”ן יו”ד. אלהים יו”ד ה”א וי”ו ה”א. (נ”א אלהים יהוה בניקוד אלהים) אלא רזא דמלה, חבורא דתרין עלמין כחדא עלמא תתאה ועלמא עלאה.

מה תתן לי ואנכי הולך עירי. דלית לי בר, ואוליפנא דכל מאן דלית ליה ברא בהאי עלמא אקרי עירי כמא דאת אמר, (ויקרא כ) עירי יחיו. ואברהם על מה אמר מלה דא דאמר מה תתן לי. כפיכול כאילו לא האמין ביה בקודשא בריה הוא.

אלא אמר ליה קודשא בריה הוא אנכי מגן לך בהאי עלמא. שכרך הרבה מאד בעלמא דאתי. מיז אתער אברהם ברזא דחכמתא ואמר מה תתן לי, דהא ידענא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּלָא קְבִיל אַגְר לְמִיעַל בֵּיה בְּהֵוּא עֲלֵמָא בְּר נֶשׁ דְּלָא אוֹלִיד בְּר, וְעַל דָּא אָמַר מַה תַּתֵּן לִי וְאַנְכִי הוֹלֵךְ עֲרִירִי, דְּהָא לָא תַתֵּן לִי דְלָא זְכִינָא בֵּיה. מִכָּאן דְּבֵר נֶשׁ דְּלָא זְכִי בְּבִנִין בְּהָא עֲלֵמָא לָא זְכִי בְּהֵוּא עֲלֵמָא לְאַעְלָא גּו פֶּרְגוּדָא.

[זוהר חלק א' - דף צ ע"ב]

וְאַבְרָהָם הָוּה חָמִי בְּאַצְטַגְנִינּוֹת דִּילִיָּה דְּלָא יוֹלִיד. מַה כְּתִיב וַיּוֹצֵא אוֹתוֹ (דף צ ע"ב) הַחֹצֵה וְגו'. (אמר ליה קודשא בריך הוא צא מאצטגנינות דילך אברם אינו מוליד אברהם מוליד). אָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא תִסְתַּכַּל בְּהָא אֱלָא בְּרִוּא דְשָׁמִי יֵהָא לָךְ בְּר. הֵדָא הוּא דְכְתִיב כֹּה יִהְיֶה זְרַעְךָ. רִוּא דְשָׁמָא קְדִישָׁא דְמַתְמָן אֲתַקְשֵׁר לִיה בְּדָא (ברא) וְלָא מִסְטָרָא אַחְרָא.

כֹּה דְהוּא תְרַעָא לְצִלוֹתָא, בְּה יִשְׁכַּח בְּרַכָּה, בְּה יִשְׁכַּח בְּר נֶשׁ שְׂאֵלְתִיָּה. כֹּה הֵוּא סְטָרָא דְאַתֵּיָּא מִסְטָרָא דְגְבוּרָה, דְּהָא מִסְטָרָא דְגְבוּרָה קָא אֲתָא יִצְחָק. וְהֵוּא סְטָרָא דְגְבוּרָה כֹּה אֲקָרִי דְמַתְמָן אֲתֵיָּן אִיבִין וּפִירִי לְעֵלְמָא, וְלָא מִסְטָרָא דְלִתְתָא דְכְכִבִּיא וּמְזוֹלוֹת.

כְּדִין וְהָאֲמִין בֵּי. אֲתַדְבַּק לְעֵילָא וְלָא אֲתַדְבַּק לְתַתָּא. וְהָאֲמִין בֵּי וְלָא בְּכְכִבִּיא וּמְזוֹלִי. וְהָאֲמִין בֵּי, דְאַבְטַח לִיה דִּיִּסְגִי אֲגְרִיָּה לְעֵלְמָא דְאַתֵּי. וְהָאֲמִין בֵּי, בְּהֵוּא דְרָגָא דְאַתֵּיָּהִיב לִיה דְמַתְמָן יִתִּי לִיה זְרַעָא לְאוֹלִדָא בְּעֵלְמָא. וַיַּחֲשֹׁבָה לוֹ צְדָקָה. וַיַּחֲשֹׁבָה לוֹ דָּאָף עַל גַּב דְּאִיְהִי דִינָא כְּאִילוֹ הִיא רַחֲמֵי הָאִי כֹה. דְּבֵר אַחַר וַיַּחֲשֹׁבָה לוֹ צְדָקָה, דְּקָשִׁיר קְשָׁרָא עֲלָאָה בְּתַתָּאָה לְחִבְרָא לֹון כְּחָדָא.

תָּא חֲזוּ, הָא אֲתַעְרוּ אֲבְרָהָם מוֹלִיד אֲבָרָם אִינוּ מוֹלִיד, וְכִי תִימָא דְהָא אוֹלִיד יִשְׁמַעְעָל בְּעוֹד דְּאִיְהוּ אֲבָרָם. אֱלָא הֵוּא בְּרָא דְאַבְטַח לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא אוֹלִיד בְּעוֹד דְּאִיְהוּ אֲבָרָם, דְּהָא בְּעוֹד דְּאִיְהוּ אֲבָרָם אוֹלִיד לְתַתָּא, כִּיּוֹן דְּאַתְקָרִי אֲבָרָהָם וְעָל בְּפִרִית כְּדִין אוֹלִיד לְעֵילָא, וּבְגִין כֶּךָ אֲבָרָם אִינוּ מוֹלִיד בְּקִשּׁוּרָא עֲלָאָה, אֲבָרָהָם מוֹלִיד כְּמָה דְאַמְרִין, וְאַתְקָשֵׁר לְעֵילָא בִּיִצְחָק:

וַיְהִי אֲבָרָם בֶּן תִּשְׁעִים שָׁנָה וְתִשְׁעֵי שָׁנִים וְגו'. רַבִּי אֲבָא פִתַּח (שמואל ב כב) כִּי מִי אֵל מִבְּלַעְדֵי יְיָ וּמִי צוּר וְגו'. דְּוֹד מְלַכָּא אָמַר הָאִי קָרָא (תהלים י"ח) כִּי מִי אֵל מִבְּלַעְדֵי יְיָ. מָאן הוּא שְׁלִיטָא אוּ מִמְנָא דִּיכּוּל לְמַעְבַּד מְדִי מִבְּלַעְדֵי יְיָ, אֱלָא מַה דְּאַתְפַּקֵּד מְעַם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין דְּכִלְהוּ לָא בְּרִשׁוּתֵיָּהוּ קִיִּימִי וְלָא יְכָלִי לְמַעְבַּד מְדִי. וּמִי צוּר, וּמִי אִיְהוּ תַקִּיף דִּיכּוּל לְמַעְבַּד תּוֹקְפָא וּגְבוּרָה מְגִרְמִיָּה מִבְּלַעְדֵי אֱלֹהֵינוּ. אֱלָא כִּלְהוּ בִּידָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלָא יְכִיל לְמַעְבַּד מְדִי בְּרִשׁוּתֵיָּה.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דבר אחר כי מי אל מפלעדי יי. דקודשא בריך הוא פלא ברשותיה ולא כמאן דאתחזי בחיזו דככביא ומזלי, דכלהו אחזיין מלה, וקודשא בריך הוא אחלה ליה לגוונא אחרא. ומי צור זולתי אלהינו. הא אוקמוה דלית צייר כמה דקודשא בריך הוא דאיהו צייר שלים עביד וצייר דיוקנא גו דיוקנא ואשלים לההוא דיוקנא בכל תקוניה, ואעיל בה נפש עלאה דדמי לתקונא עלאה, בגין כך לית צייר פקודשא בריך הוא.

תא חזי, מההוא זרעא דבר נש כד אתער תיאובתיה לגבי נוקביה ונוקביה אתערת לגביה פדין מתחברן תרווייהו כחדא ונפק מנייהו בר חד דכליל מתרין דיוקנין כחד. בגין דקודשא בריך הוא צייר ליה בציורא דאתכליל מתרווייהו. ועל דא בעי בר נש לקדשא גרמיה בההוא זמנא בגין דישתכח ההוא דיוקנא בציורא שלים פדקא חזי.

אמר רבי תייא תא חזי, כמה אנון רברבין עובדוי דקודשא בריך הוא, דהא אומנותא וציורא דבר נש איהו כגוונא דעלמא, ובכל יומא ויומא קודשא בריך הוא ברי עלמא מזווג וזוגין כל חד וחד פדקא חזי ליה, והוא צייר דיוקניהון עד לא ייתון לעלמא.

[זוהר חלק א' - דף צא ע"א]

תא חזי, דאמר רבי שמעון, כתיב זה ספר תולדות אדם. וכי ספר הוה ליה. אלא אוקמוה דקודשא בריך הוא אחמי ליה לאדם הראשון דור דור ודורשיו וכו'. היאך אחמי ליה, אי תימא דחמא ברוח קודשא דאנון זמינין למיתי לעלמא. כמאן דחמא בחכמתא מה דיייתי לעלמא. לאו הכי, אלא חמא בעינא פלהו. וההוא דיוקנא דזמינין למיקם ביה בעלמא פלהו חמא בעינא, מאי טעמא בגין דמיומא דאתברי עלמא פלהו נפשאן דזמינין למיקם בבני נשא פלהו קיימין קמי קודשא בריך הוא בההוא דיוקנא ממש דזמינין למיקם ביה (דף צא ע"א) בעלמא.

כגוונא דא כל אנון צדיקייא בתר דנפקין מהאי עלמא פלהו נפשאן סלקון, וקודשא בריך הוא אזמין לון דיוקנא אחרא לאתלבשא בהו כגוונא דהו בהאי עלמא, בגין כך פלהו קיימין קמיה וחמא לון אדם הראשון בעינא.

ואי תימא בתר דחמא לון לא קיימי בקיימיהו. תא חזי כל מלוי דקודשא בריך הוא בקיימא אנון וקיימו קמיה עד דנחתו לעלמא. כגוונא דא פתיב, (דברים כט) כי את אשר ישנו פה וגו' הא אוקמוה דכלהו בני נשא דזמינין למהוי בעלמא פלהו אשתכחו תמן.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הכא אית לאסתכלא דהא כתיב את אשר איננו פה וגו' ומשמע הנהו (כלהו) דיפקון מאנון דקיימו תמן, בגין דכתיב עמנו היום ולא כתיב עמנו עומד היום. אלא ודאי (הכא) כלהו קיימו תמן אלא דלא אתחזו לעינא, בגין כן כתיב עמנו היום אף על גב דלא אתחזון.

ואי תימא מאי טעמא לא אתחזון הכא כמה דאתחזון לאדם הראשון דחמא לון עינא בעינא, והא הכא אתחזי יתיר. אלא הכא פד אתייהיבת אורייתא לישראל חיוו אחרא ודרגין עלאין הוו חמאן ומסתכלאן עינא בעינא והוו תאיבין לאסתכלא ולמחמי ביקרא דמריהון, ובגין כן חמו יקרא עלאה דקודשא בריך הוא בלחודוי ולא מאחרא.

ועל דא פלהו בני נשא דזמינן לקיימא בעלמא פלהו קיימי קמי קודשא בריך הוא באנון דיוקנן ממש דזמינן לקיימא ביה הדא הוא דכתיב, (תהלים קלט) גלמי ראו עיניך ועל ספרך וגו'. גלמי ראו עיניך. מאי טעמא בגין דדיוקנא אחרא עלאה הוי פהאי ובגין כן כתיב, (תהלים יח) ומי צור זולתי אלהינו. מאן צייר טב דצייר (דכליל) כללא (דא בדא) כקודשא בריך הוא.

דבר אחר פי מי אלוה, דא רזא דמלה דהא אל כללא הוא דאתפליל מפלהו דרגין, ואי תימא דהא אל איהו דרגא אחרא בגין דכתיב (תהלים ז) אל זועם בכל יום. תא חזי, דהא לית אל מפלעדי יי דלאו איהו בלחודוי ולא אתפרש לעלמין. ועל דא כתיב, (שמואל ב כב) פי מי אל מפלעדי יי וגו', ומי צור וגו' דהא צור לאו איהו בלחודוי אלא כלא חד כדכתיב, (דברים ד) וידעת היום והשבות אל לבבך פי יי הוא האלהים וגו'.

תא חזי, עד לא אתגזר אברהם הוה ממליל עמיה מגו מחזה בלחודוי כמה דאתמר דכתיב הנה דבר יי אל אברהם במחזה וגו'. במחזה. בההוא חיוו דרגא דכל דיוקנן אתחזין ביה, כמה דאתמר. והאי מחזה איהו רזא דברית.

ואי תימא דבגין כן אקרי מחזה בגין דאיהו דרגא חיוו דכל דיוקנן אתחזין ביה וכדין אקרי מחזה, הא אמרת (פח ב) בקדמיתא דעד לא אתגזר אברהם לא הוה ממליל עמיה בר האי דרגא דלא שראן עלוי דרגין אחרגין, והשתא אמרת במחזה חיוו דכל דרגין עלאין (איהו). והא עד לא אתגזר כתיב הנה דבר יי אל אברהם במחזה.

אלא האי דרגא חיוו דכל דרגין עלאין איהו ובחיוו דדרגין עלאין אתתקן. ואף על גב דבההוא זמנא דאברהם לא הוה גזיר האי דרגא בחיוו דדרגין עלאין איהו ובכל אנון גוונין איהו קאים. וחיוו דאנון (קא א, וצו ב) גוונין קיימי תחותיה חד מימינא גוון חוור. חד משמאלא גוון סומק. חד דכליל מפל גוונין, ואיהו חיוו דכל

## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

גוונין עלאין דקיימי עליה. ועל דא בהאי חיזו קאים עליה דאברהם ומליל עמיה ואף על גב דלא אתגזר. פיון דאתגזר מה פתיב וירא יי אל אברם.

תא חזי, מחזה שדי (אמר) פתיב בבליעם. ובאברהם פתיב מחזה סתם, מה בין האי להאי. אלא מחזה שדי אלין דלתתא (דנפקו) מניה ואנון חיזו דיליה. מחזה סתם מחזה דא הוא ה' (דכל חיזו) דכל דיוקנין עלאין אתחזיין ביה, ובגין כך פתיב באברהם מחזה סתם ובבליעם מחזה שדי.

[זוהר חלק א' - דף צא ע"ב]

ועל דא עד לא אתגזר אברהם הוה ליה האי דרגא פדאמרן. פיון דאתגזר מיד וירא יי אל אברם וגו' אתחזון פלהו (שאר) (דף צא ע"ב) דרגין על האי דרגא, והאי דרגא מליל עמיה פדקא חזי בשלימו. ואברהם אתקטר מדרגא לדרגא ועאל בברית קיימא קדישא פדקא חזי בשלימו

השלמה מההשמטות (סימן מ"ח)

שכינתא אתקריאת אות ברית מסטרא דצדיק יסוד עולם זאת אות הברית בסני (ס"א בניי). עמודא דאמצעיתא. ובין בני ישראל נצ"ח הו"ד. אות דא צדיק, היא דא שכינתא (שמות ל"א) כי ששת ימים עשה יי את השמים מכת"ר עד עמודא דאמצעיתא. דלית שית בכל אתר אלא מסטרא דאת ו' ולית שביעי אלא מטרא דאת י' עטרה על רישיה חכמ"ה עלאה אות היא חכמה תתאה אות היא. ותקינו למגזר לתמנייא דאיהו תמן חכמ"ה עד יסוד לקבלא בהון י' ועירא לסלקא לה עד פתר למהוי עטרה על ראשיהון ותקינו לשוייא ערלה במנא ועפרא לקיים (ישעיה ס"ה) ונחש עפר לחמו: (עד כאן מההשמטות)

תא חזי, פיון דאתגזר אברהם, נפק מערלה ועאל בקיימא קדישא ואתעטר בעטרא קדישא ועאל בקיימא דעלמא קאים עליה, וכדין אתקיים עלמא בגיניה. בגין דכתיב (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי. וכתיב (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. בה"א בראם, באברהם. וכלא ברזא חדא קאים. ובשעתא דקודשא בריך הוא אחמי ליה לאדם כל אנון דרין דעלמא, וחמא לון כל חד וחד כל דרא ודרא פלהו קיימי בגנתא דעדן בההוא דיוקנא דומינין לקיימא בהאי עלמא.

ותא חזי, הא אתמר פיון דחמא ליה לדוד דלאו ביה חיים כלל, תוה, ואיהו יהיב ליה מדיליה ע' שנין, בגין כך הוה ליה לאדם תשע מאות ותלתין שנין. ואנון שבועין אסתלקו ליה לדוד. ומלה דא רזא דחכמתא איהו, דדוד לית ליה (יומין) בר

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שבעין שנין מאדם קדמאה, וכלא רזא דחכמתא איהו. וכל מה דלתתא פלא איהו ברזא דלעילא.

ותא חזי, בכל אנון דיוקנין דנשמתין דעלמא פלהו זווגיין וזוגין קמיה. לבתר כד אתיין להאי עלמא קודשא בריך הוא מזווג זווגיין.

אמר רבי (יהודה) יצחק קודשא בריך הוא (מזווג זווגיין ואמר) אמר בת פלוני לפלוני. אמר רבי יוסי מאי קא מיירי והא פתיב, (קהלת א) אין כל חדש תחת השמש. אמר רבי יהודה תחת השמש פתיב, שאני לעילא.

אמר רבי יוסי מאי פרוזא הכא. והא אמר רבי חזקיה אמר רבי חייא בההיא שעתא ממש דנפיק בר נש לעלמא בת זוגו אודמנת לו. אמר רבי אבא זפאין אנון צדיקייא דנשמתהון מתעטרין קמי מלכא קדישא עד לא ייתון לעלמא, דהכי תנינן בההיא שעתא דאפיק קודשא בריך הוא נשמתין לעלמא, כל אנון רוחין ונשמתין פלהו כלילן דכר ונוקבא דמתחברן כחדא.

ואתמסרן בידי דההוא ממנא שליחא דאתפקד על עדואיהון דבני נשא. ולילה שמייה, ובשעתא דנחתין ואתמסרן בידי מתפרשין, ולזמנין דא אקדיים מן דא ואחית להו בבני נשא. וכד (מחא) מטא עידן דזווגא דלהון. קודשא בריך הוא דינדע אנון רוחין ונשמתין מחבר לון כדבקדמיתא ומכרזא עלייהו. וכד אתחברן אתעבידו חד גופא חד נשמתא ימינא ושמאלא פדקא חזי, ובגין כך אין כל חדש תחת השמש. ואי תימא הא תנינן לית זווגא אלא לפום עובדוי וארחוי דבר נש. הכי הוא ודאי. דאי זכי ועובדוי אתפרשן, זכי לההוא דיליה לאתחברא ביה כמה דנפיק.

אמר רבי חייא מאן דאתפרשן עובדוי באן אתר יתבע (ס"א יתבא) ההוא זווגא דיליה. אמר ליה הא תנינן לעולם ימפר אדם כו' וישא בת תלמיד חכם (ד"א ל"ג תא חזי). דתלמיד חכם פקדונא דמאריה אתפקדן בידיה. תאנא ברזא דמתנייתא כל אנון דאתו בגלגולא דנשמתין יכלין לאקדמא ברחמי זווגא דלהון. ועל האי אתערו חברייא. (אין נושאין נשים במועד אבל מקדשין) שמא יקדמנו אחר ברחמים. ושפיר קאמרו אחר דייקא, ועל פן קשין זווגיין קמיה דקודשא בריך הוא. ועל כלא (פנים) ודאי פי ישרים דרכי יי פתיב.

[זוהר חלק א' - דף צב ע"א]

רבי יהודה שלח ליה לרבי אלעזר אמר הא רזא דמלה ידענא, אנון דאתו בגלגולא דנשמתין מאן אתר להו זווגא. שלח ליה פתיב, (שופטים כא) מה נעשה להם לנותרים לנשים וגו'. וכתוב לכו וחטפתם לכם וגו'. פרשתא דבני בנימין אוכח ועל האי תנינן שמא יקדמנו אחר ברחמים. (כי אותו אחר לו בת זוגו, אבל

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תשכח דא כגון בר נש דנסיב בת זוגיה ולא הוו ליה מנה בנין ומת, ייתי אחוהי וייבם אתתיה ויתיליד ליה (דף צב ע"א) מנה בר. האי בר הוא מיתא דאהדרת נשמתיה לעלמא. דא הוא אחר דאין לו בת זוג אלא אמיה, ודא הוא שמא יקדמנו אחר ברחמים דיכיל לאקדמא אחרא למיסב אתתיה דדא ברחמי ובצלוחתא ואף על גב דאמינא לך דיכיל לאקדמא ברחמי לא יכיל אלא אם (הוא) בעלה חייבא איהו ואיהו זכאה)

אמר רבי יהודה (השתא) האי הוא ודאי דקשין זווגין קמי קודשא בריה הוא. זכאה חולקתון דישראל דאורייתא אוליה להו ארחוי דקודשא בריה הוא, וכל טמירין וגניזא דגניזין קמיה. ודאי כתיב, (תהלים יט) תורת יי תמימה וגו'. זכאה חולקיה מאן דישתדל באורייתא ולא יתפרש מינה, דכל מאן דיתפרש מאורייתא אפלו שעתא חדא כמה דאתפרש מחיי דעלמא דכתיב, (דברים ל) כי היא חייך וארץ ימך. וכתיב, (משלי ג) ארץ ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך:

ויהי אברם בן תשעים שנה וגו'. רבי יוסי פתח (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו'. זכאין אנון ישראל מכל שאר עמין, דקודשא בריה הוא קרא לון צדיקים. דתניא מאה ועשרים (ד"א ל"ג וחמש) ותמניא אלפי מארי דגדפין דאזלין וטאסין כל עלמא ושמעין קלא ואחדין ליה לההוא קלא.

כמה דתנינן לית לך מלה בעלמא דלית לה קלא, ואזלא וטאסא ברקיעא, ואחדין לה מארי דגדפין וסלקין ההוא קלא (ד"א למאריהון) דאמרין (נ"א דמדין) ודיינין לה הן לטב הן לביש דכתיב, (קהלת י) כי עוף השמים יוליד את הקול וגו'.

אימתי דיינין לההוא קלא. רבי חייא אמר בשעתא דבר נש שכיב ונאים, ונשמתיה נפקת מניה, והיא אסהידת ביה בבר נש, וכדין דיינין לההוא קלא הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) משכבת חיקך שמר פתחי פיך. מאי טעמא, משום דהיא אסהידת בבר נש. רבי יהודה אמר כל מה דבר נש עביד בכל יומא נשמתיה אסהידת ביה בבר נש בליליא.

תאנא אמר רבי אלעזר בתחלת שעתא קמייתא בליליא פד נשף יממא ועאל שמשא מארי דמפתחן דממנן על שמשא עאל בתריסר תרעין דפתיחין ביממא, בתר דעל בכלהו, כל אנון תרעין סתימין (נ"א פתיחין), פרוזא קאים ושרי לאכרוזא, קאים מאן דקאים ואחיד לאנון מפתחן, בתר דסיים פרוזא, כל אנון נטורי עלמא מתכנשין וסלקין, לית מאן דפתח (פומא) פטרא פלא משתפכין. כדין דינין דלתתא מתערין ואזלין ושאיין בעלמא, וסיהרא שארי לאנהרא.



סדר הלימוד ליום ב חשוון [יום 32 בשנה]

ומארי דיבבא תקעין ומיללין. תקעין תניינות כדין מתערי שירתא ומזמרין קמי מאריהון, כמה מארי תריסין קיימו בקיומיהו ואתערין דיגין בעלמא, כדין בני נשא ניימין ונשמטא נפקת ואסהידת סהדותא ואתחייבת בדינא, וקודשא בריך הוא עביד חסד בבר נש ונשמטא תבת לאתרה.

בפלגות ליליא כד צפרין מתערין, סטרא דצפון אתער ברוחא, קם בקיומיה שרביטא דבסטור דרום ובטש בההוא רוחא ושכיך ואתבסם, כדין אתער קודשא בריך הוא בנימוסי לאשתעשעא עם צדיקיא בגנתא דעדן.

בההוא שעתא זכאה חולקיה דבר נש דקאים לאשתעשע באורייתא, דהא קודשא בריך הוא וכל צדיקיא דבגנתא דעדן פלהו צייתין לקליה הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ח) היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני. ולא עוד אלא דקודשא בריך הוא משיך עליה חד חוטא דחס"ד למהוי (ד"א ל"ג תדיר) נטיר בעלמא, דהא עלאין ותתאין נטרין ליה הדא הוא דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי חסדו ובלילה שירה עמי.

[זוהר חלק א' - דף צב ע"ב]

אמר רבי חזקיה כל מאן דאשתדל בהאי שעתא באורייתא ודאי אית ליה חולקא תדיר בעלמא דאתי. אמר רבי יוסי מאי טעמא תדיר. אמר ליה הכי אוליפנא דכל פלגות ליליא כד קודשא בריך הוא אתער בגנתא דעדן כל אנון נטיען דגינתא אשתקיין יתיר מההוא נחלא דאקרי (דף צב ע"ב) נחל קדומים נחל עדנים דלא פסקו מימיו לעלמין, כפיכול ההוא דקאים ואשתדל באורייתא כאילו ההוא נחלא אתרק על רישיה ואשקי ליה בגו אנון נטיען דבגנתא דעדן. (אמר רבי יוסי) ולא עוד אלא הואיל וכלהו צדיקיא דבגו גנתא דעדן צייתין ליה, חולקא שויין ליה בההוא שקיו דנחלא. אשתכח דאית ליה חולקא תדיר בעלמא דאתי.

רבי אבא הוה אתי מטבריה לבי טרוניא דחמוי, ורבי יעקב בריה הוה עמיה, אערעו בכפר טרשא. כד בעו למשכב, אמר רבי אבא למריה דביתא אית הכא תרנגולא. אמר ליה מארא דביתא, אמאי. אמר ליה בגין דקאימנא בפלגות ליליא ממש.

אמר ליה לא אצטרף, דהא סימנא לי בביתא דהדין טקלא דקמי ערסאי מלינא ליה מיא ונטיף טיף טיף, בפלגות ליליא ממש אתרקו פלהו מיא חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקה, מאי קא חמא דוד דאיהו אמר חצות לילה ולא בחצות לילה. אלא חצות לילה ודאי, לקודשא בריך הוא אמר הכי. וכי קודשא

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ברוך הוא הכי אקרי. אין, דהא חצות לילה ממש קודשא בריך הוא אשתכח וסיעתא דיליה וכדין היא שעתא דעייל בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא.

אמר רבי אבא לרבי יעקב ודאי נשתתף בשכינתא ונתחבר כחדא, קריבו ויתיבו עמיה, אמרו ליה אימא מלה דפומך דשפיר קאמרת. מנא לך האי. אמר לון מלה דא אוליפנא מסבאי. ותו הוה אמר דתלת (נ"א דתחלת) שעתא קמייתא דליליא כל דינין דלתתא מתערין ואזלין ושאיין בעלמא.

בפלגות ליליא ממש קודשא בריך הוא אתער בגנתא דעדן ודינין דלתתא לא משתכחו. וכל נימוסין דלעילא בליליא לא אשתכחו אלא בפלגות ליליא ממש. מנלן מאברהם דכתיב ויחלק עליהם לילה. במצרים (שמות יב) ויהי בחצי הלילה, ובאתרין סגיאין באורייתא הכי אשתכח. ודוד הוה ידע. (ומה) ומנא הוה ידע. אלא הכי אמר סבא. דמלכותא דיליה בהאי (ליליא) תליא. ועל דא קאים בההיא שעתא ואמר שירתא, ולהכי קרייה לקודשא בריך הוא חצות לילה ממש, אקום להודות לך וגו' דהא כל דינין תליין מהכא, ודינין דמלכותא מהכא משתכחו, וההיא שעתא אתקטיר בה דוד וקם ואמר שירתא. אתא רבי אבא ונשקיה, אמר ליה ודאי הכי הוא בריך רחמנא דשדרני הכא.

תא חזי, לילה דינא בכל אתר והא אוקימנא מילי, והכי הוא ודאי, והא אתער קמי דרבי שמעון. אמר ההוא ינוקא בריה דההוא גברא אי הכי אמאי כתיב חצות לילה. אמר ליה הא אתמר בפלגות ליליא מלכותא דשמיא אתערת.

אמר אנא שמענא מלה. אמר ליה רבי אבא, אימא ברי טב דהא מלה דפומך קלא דבוצינא להוי. אמר אנא שמענא דהא לילה דינא דמלכותא איהו ובכל אתר דינא הוא, והאי דקאמר חצות, בגין דינקא בתרי גווי (חצות) בדינא וחסד, ודאי פלגותא קדמיתא דינא הוא, דהא פלגותא אחרא נהירו אנפּהא בסטרא דחסד. ועל דא חצות לילה כתיב ודאי.

[זוהר חלק א' - דף צג ע"א]

קם רבי אבא ושוי ידוי ברישיה וברכיה, אמר ודאי חשיבנא דחכמתא לא אשתכח בר באנון זכאי דזכו בה. השתא חמינא דאפילו ינוקי בדרא דרבי שמעון זכו לחכמתא עלאה. זכאה אנת רבי שמעון. ווי לדרא דאנת תסתלק מניה. יתבו עד (דף צג ע"א) צפרא ואשתדלו באורייתא.

פתח רבי אבא ואמר (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים וגו'. מלה דא הא אוקמוהו חבריאי מאי טעמא כתיב ועמך כלם צדיקים, וכי פלהו ישראל צדיקי נינהו. והא כמה חייבין אית בהו בישראל כמה חטאין וכמה רשיעין דעברין על פקודי אורייתא.

אָלֵא הָכִי תְנָא בְרוּזָא דְמִתְנִיתִין. זָפֵאִין אַנּוּן יִשְׂרָאֵל דְּעֵבְדִין קֶרְבָּנָא דְרַעוּזָא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְמִקְרִיבִין בְּנִייהוּ לְתַמְנִיא יוֹמִין לְקֶרְבָּנָא, וְכַד אֲתַגְזֹרוּ עָאלוּ בְּהַאי חוּלְקָא טָבָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְכְּתִיב, (משלי י) וְצַדִּיק יִסּוּד עוֹלָם. פִּיּוּן דְּעָאלוּ בְּהַאי חוּלְקָא דְצַדִּיק אֶקְרוּן צַדִּיקִים, וְדַאי פְלָם צַדִּיקִים.

וְעַל פֶּן לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ. פְּדַכְּתִיב, (תהלים קיח) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צַדִּיק אָבָא בָּם. וְכַתִּיב זֶה הַשַּׁעַר לִי צַדִּיקִים יָבֹאוּ בּוֹ. אַנּוּן דְּאֲתַגְזֹרוּ וְאֶקְרוּן צַדִּיקִים. נִצְר מְטַעֵי. נִצְר מֵאֲנּוּן נְטִיעֵין דְּנִטְע קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּגִנְתָּא דְּעֵדֵן הָאִי אֶרֶץ חַד מְנִייהוּ, וְעַל פֶּן אֵית לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל חוּלְקָא טָבָא בְּעֵלְמָא דְאַתִּי וְכַתִּיב, (תהלים לז) צַדִּיקִים יִירָשׁוּ אֶרֶץ. (ישעיהו ס) לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ. מַהוּ לְעוֹלָם. כְּמָה דְּאוּקִימְנָא בְּמִתְנִיתָא דִילָן, וְהָא אֲתַמַּר הָאִי מְלָה בֵּין חֲבֵרִיָּא. (ותאנא מאי קא חמא קרא דלא אקרי אברהם עד השתא). (נ"א תא חזי, קודשא בריך הוא לא קרא לאברהם אברהם עד השתא מאי טעמא. אלא הכי אוקימנא דעד השתא לא אתגזר, וכד אתגזר אתחבר ביה האי ה"א ושריא ביה), אָלֵא הָכִי אוּקִימְנָא דְעַד הַשְּׁתָּא לָא אֲתַגְזֹר, וְכַד אֲתַגְזֹר אֲתַחֲבַר בְּהַאי ה' וְשְׂכִינְתָּא שְׂרִיא בִּיהַּ וְכַדִּין אֶקְרִי אֲבֵרָהִים.

וְהִינּוּ דְכְּתִיב, (בראשית ב) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַפְּרָאִם. וְתַאנָּא בְּהַ בְּרָאִם. וְתַאנָּא בְּאֲבֵרָהִים. מַאי קְאָמְרִי אָלֵא דָּא חֲסֵד וְדָא שְׂכִינְתָּא וְכָלֵא נְחִית כְּחֵדָּא, וְלָא קְשִׁיא מְלָה וְהָאִי וְהָאִי הוּי.

אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב לְרַבִּי אָבָא הָאִי ה' דְּהַבְּרָאִם זַעִירָא, וְה' (דברים ל"ב ו) דְּהַלִּיָּי רַבְרָבָא, מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי, אָמַר לֵיהַּ דָּא (שכינתא) שְׂמִיטָה, וְדָא יוֹבְלָא (ואית דמתני דכלא חד, דכד מנהרא מצדיק כדין קיימא באשלמותא וה' רברבא, דהא מתנהרא כדקא יאות, ולזמנין דלא קיימא באשלמותא וינקא מסטרא אחרא כדין ה"א זעירא) וּבְגִין כְּךָ זְמַנִּין דְּסִיחְרָא קִימָא בְּאֲשַׁלְמוּתָא וְזְמַנִּין בְּפִגְמוּתָא, וּבְאֲנַפְתָּא אֲשַׁתְּכַח וְאֲשַׁתְּמוּדַע וְכָלֵא שְׂפִיר. וְהָאִי אִיהוּ בְרִירָא דְמְלָה.

אָמַר רַבִּי אָבָא זָפֵאִין אַנּוּן יִשְׂרָאֵל דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּהוּן מְכַל שְׂאָר עֲמִין, וְיַהֲיִב לֹון אֶת קִימָא דָּא, דְּכָל מָאן דְּאֵית בִּיהַּ הָאִי אֶת, לָא נְחִית לְגִיחְנָם אִי אִיהוּ נְטִיר לֵיהַּ כְּדָקָא יָאוֹת דְּלָא עֵייל לֵיהַּ בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא וְלָא מְשַׁקֵּר בְּשִׁמְיָה דְּמִלְכָּא, דְּכָל מָאן דְּמְשַׁקֵּר בְּהָאִי, כְּמָאן דְּמְשַׁקֵּר בְּשִׁמְיָה דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְכְּתִיב, (הושע ה) בִּי בְּגָדוֹ כִּי בָנִים זָרִים יִלְדוּ.

תו אָמַר רַבִּי אָבָא בְּזַמְנָא דְּבַר נֶשׁ אֶסִּיק בְּרִיהַּ לְאַעְלִיהַּ לְהָאִי בְרִית, קְרִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְפַמְלִיא דִילִיהַּ וְאָמַר חֲמוּ מַאי בְרִיהַּ עֵבְדִית בְּעֵלְמָא. בִּיהַּ שַׁעְתָּא אֲזַדְמִן (ליה) אֲלִיהוּ וְטָאִס (מו ב) עֵלְמָא בְּד' טָאִסִּין וְאֲזַדְמִן תַּמּוּן. וְעַל דָּא תַּנִּינֵן דְּבַעֵי בַר נֶשׁ

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לתקנא פרסייא אחרא ליקרא דיליה, ויימא (יג א) דא פרסייא דאליהו, ואי לאו לא שרי תמן. והוא סליק ואסהיד קמי קודשא בריך הוא.

תא חזי, בקדמיתא פתיב, (מלכים א יט) מה לך פה אליהו וגו'. וכתיב קנא קנאתי ליי (אלהי צבאות) פי עזבו בריתך בני ישראל וגו'. אמר ליה חייך בכל אתר דהאי רשימא קדישא ירשמון ליה בני בבשרהון אנת תזדמן תמן, ופומא דאסהיד דישראל עזבו, הוא יסהיד דישראל מקיימין האי קיימא. והא תנינן על מה אתענש אליהו קמי קודשא בריך הוא על דאמר דלטורא על בני.

אדהכי הוה אתי נהורא דיומא והו אמרי מלי דאורייתא. קמו למיזל. אמר ליה ההוא גברא במה דעסקיתו בהאי ליליא אשלימו. אמרי מאי הוא. אמר להו דתחמון למחר אנפוי דמריה דקיימא, דהא דביתאי בעאת בעותא דא מנייכו. וגזר קיימא דברי דאתייליד לי, למחר ליהוי הלולא דיליה. אמר רבי אבא האי בעותא דמצוה איהו ולמחמי אפי שכינתא ניתיב.

[זוהר חלק א' - דף צג ע"ב]

אוריכו כל תהוא יומא, (דף צג ע"ב) בההוא ליליא כנש תהוא גברא כל אנון רחמי, וכל תהוא ליליא אשתדלו באורייתא ולא הוה מאן דנאים, אמר להו תהוא גברא במטו מנייכו כל חד וחד לימא מלה חדתא דאורייתא:

פתח חד (רבי אבא) ואמר (שופטים ה) בפרוע פרוע בישראל בהתנדב עם ברכו יי. מאי קא חמו דבורה וברק דפתחו בהאי קרא. אלא הכי תנינן לית עלמא מתקיימא אלא על האי ברית דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה וגו' דהא שמיא וארעא על דא קיימין. בגין כך כל זמנא דישראל מקיימין האי ברית, נמוסי שמיא וארעא קיימין בקיימיהו, וכל זמנא דחס ושלום ישראל מבטלין האי ברית, שמיא וארעא לא מתקיימין, וברכאן לא משתכחין בעלמא.

תא חזי, לא שליטו שאר עמין על ישראל אלא כד בטילו מנייהו קיימא דא. ומה בטילו מנייהו. דלא אתפרען ולא אתגליין. ועל דא פתיב ויעזבו בני ישראל את יי וגו' וימכרו אותם ביד סיסרא, ויעזבו את יי ממש. עד דאתת דבורה ואתנדבת לכל ישראל במלה דא, כדין אתכנעו שנאיהון תחותיהו.

והיינו דתנינן דאמר קודשא בריך הוא ליהושע וכי ישראל אטימין אנון ולא (בא מ' א) (ע) אתפרעו ולא אתגלייא ולא קיימין קיימא דילי, ואת בעי לאעלא להו לארעא ולאכנעא שנאיהון. (יהושע ה) שוב מול את בני ישראל שנית. ועד דאתפרעו ואתגלייא האי ברית לא עאלו לארעא ולא אתכנעו שנאיהון. אוף הכא

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פִּיּוֹן דְּאַתְנַדְבִּין יִשְׂרָאֵל בְּהַאי אַתְּ אַתְּכִנְעוּ שְׁנֵאִיהוֹן תְּחוּתֵיהוֹן וּבְרַכְאֵן אַתְּחִזְרוּ לְעֻלְמָא הֵדָא הוּא דְכְּתִיב בְּפְרוּעַ פְּרֻעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִתְנַדֵּב עִם בְּרַכּוּ יִי.

קָם אַחְרָא פִּתַּח וְאָמַר, (שמות ד) וַיְהִי בְּדֶרֶךְ בְּמִלּוֹן וַיִּפְגְּשׁוּהוּ יִי וַיִּבְקֶשׁ הַמִּיתוּ לְמֵאֵן לְמֹשֶׁה. אָמַר לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכִי אַתְּ אֲזִיל לְאַפְקָא ית יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים וְלֹאֲכַנְעָא מִלְכָּא רַב וְשְׁלִיטָא, וְאַתְּ אַנְשֵׁית מִנְךָ קִיִּמָּא. דְּבִרְךָ לָא אַתְּגִזֹר, מִיַּד וַיִּבְקֶשׁ הַמִּיתוּ.

תְּאַנָּא נַחַת גְּבַרְיָאֵל בְּשִׁלְהוּבָא דְאַשָׁא לְאוּקְדִיָּה, וְאַתְרִמִּיז חַד חִיּוּיָא מִתּוּקְדָּא לְשִׁאפָּא לִיהּ בְּגוּיָה. אָמַר לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַתְּ אֲזִיל לְקַטְלָא חִיּוּיָא רַבְרָבָא וְתַקִּיפָּא וּבְרִיךְ לָא אַתְּגִזֹר. מִיַּד אַתְרִמִּיז לְחַד חִיּוּיָא לְקַטְלָא לִיהּ, עַד דְּחַמַּת צְפוּרָה וְגִזְרַת לְבָרָה וְאַשְׁתּוּזִיב הֵדָא הוּא דְכְּתִיב וְתַקַּח צְפוּרָה צוּר. מְהוּ צוּר, אֲלָא אֲסוּוּתָא. וּמֵאִי אֲסוּוּתָא דְכְּתִיב וְתַכְרוּת אַתְּ עֲרַלְת בְּנָה. דְּנַצְנָצָא בְּהַ רוּחַ קוּדְשָׁא.

קָם אַחְרָא וְאָמַר (בראשית מה) וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אָחִיו גִּשׁוּ נָא אֵלַי וַיִּגְשׁוּ וַיֹּאמֶר וְגו'. וְכִי אָמַרְי קָרִי לְהוּ וְהָא קָרִיבִין הוּוּ גְבִיָּה. אֲלָא בְּשַׁעְתָּא דְאַמְר לֹון אֲנִי יוֹסֵף אַחִיכֶם. תְּוֹוְהוּ דְחַמוּ לִיהּ בְּמִלְכוּ עֲלָאָה. אָמַר יוֹסֵף מְלָכוּ דָּא בְּגִין דָּא רְוּחָנָא לִיהּ, גִּשׁוּ נָא אֵלַי וַיִּגְשׁוּ, דְאַחֲזִי לְהוּ הָאִי קִיִּמָּא דְמִילָה, אָמַר דָּא גְרַמַּת לִי מְלָכוּ דָּא בְּגִין דְּנַטְרִית לָהּ.

מִכְּפֵאן אוּלְיִפְנָא מֵאֵן דְּנַטְרִיר לְהָאִי אַתְּ קִיִּמָּא מְלָכוּ אַתְּנַטְרִיר לִיהּ. מְנַלְן מִבְּעֻז דְכְּתִיב, (רות ג) חִי יִי שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר דְּהוּוּ מְקַטְרַג לִיהּ יַצְרִיָּה עַד דְּאוּמִי אוּמָאָה וְנַטְרִיר לְהָאִי בְרִית, בְּגִין כֶּךָ זְכָה דְנַפְקוּ מִנְיָה מְלָכִין שְׁלִיטִין עַל כָּל שְׂאָר מְלָכִין, וּמְלָכָא מְשִׁיחָא דְאַתְקָרִי בְּשִׁמָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא:

פִּתַּח אִידָךְ וְאָמַר כְּתִיב, (תהלים כז) אִם תַּחֲנֶה עָלַי מַחֲנֶה וְגו'. הֵכִי תְּאַנָּא בְּזַאת אֲנִי בּוֹטַח, מְהוּ בְּזַאת, דָּא אַתְּ קִיִּמָּא דְזִמְיָנָא תְּדִיר גְבִי בַר נֶשׁ וְאַתְרִמִּיזָא לְעִילָא, וּבְגִינִי כֶּךָ אַתְמַר בְּזַאת כְּמָה דְכְּתִיב זַאת אוּת הַבְּרִית. זַאת בְּרִיתִי. וְכֻלָּא בְּחַד דְרָגָא. וְתְּאַנָּא זֶה וְזַאת בְּחַד דְרָגָא אַנּוּן וְלָא מִתְּפַרְשֵׁן. וְאִי תִימָא אִי הֵכִי הָא שְׂאָר בְּנֵי עֻלְמָא הֵכִי. אָמַרְי דְּוֹד בְּלַחֲוֹדוּי וְלָא אַחְרָא. אֲלָא בְּגִין דְאַחֲיָדָא בִּיהּ וְאַתְרִמִּיזָא בִּיהּ וְהוּא כְּתָרָא דְמְלָכוּתָא.

[זוהר חלק א' - דף צד ע"א]

תָּא חֲזִי, בְּגִין דְּהָאִי זַאת לָא נַטְרִיר לִיהּ דְּוֹד מְלָכָא כְּדָקָא חֲזִי, מְלָכוּתָא (דף צד ע"א) אַתְּעַדִּי מִנְיָה כָּל הָהוּא זְמָנָא. וְהֵכִי אוּלְיִפְנָא הָאִי זַאת אַתְרִמִּיזָא בְּמְלָכוּתָא דְלְעִילָא, וְאַתְרִמִּיזָא בִּירוּשָׁלַם קְרַתָּא קְדִישָׁא. בְּהָהוּא שַׁעְתָּא דְדוּד עֵבֶר עָלֶיהּ, נִפְקָא קְלָא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואמר דוד במה דאתקטרת תשתרי. לך טרדין מירושלם ומלכותא אתעדי מינה. מנא לן דכתיב, (שמואל ב יב) הנני מקים עליך רעה מביתך. מביתך דייקא והכי הוה במה דעבר ביה אתענש, ומה דוד מלכא הכי שאר בני עלמא על אחת כמה וכמה.

פתח איך ואמר (תהלים צד) לולי יי עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי. תאנא במה זכאן ישראל דלא נחתי לגיהנם כשאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות ולא אתמסרן בידוי דדומה, (אלא) בהאי את.

דהכי תאנא בשעתא דבר נש נפיק מעלמא כמה חבילי (מלאכי חבלה) טהירין אתפקדן עליה. זקפין עינא וחמאן האי את דהוא קיימא דקודשא, אתפרשן מניה, ולא אתייהב בידוי דדומה לנחתא לגיהנם, דכל מאן דאתמסר בידוי נחית לגיהנם ודאי, ומהאי את דחלין עלאין ותתאין, ודיגין בישינ לא שלטין ביה בבר נש אי איהו זכי לנטורי ליה להאי את, בגין דהוא אתאחיד בשמא דקודשא בריך הוא.

כיון דדוד מלכא לא נטר את קיימא דא כדקא חזי, אתעדי מניה מלכותא ואתטריד מירושלם. מיד דחיל דסבר דייחתון ליה מיד ומסרון ליה בידוי דדומה ומות בההוא עלמא, עד דאתבשר ביה דכתיב, (שמואל ב ב) גם יי העביר חטאתך לא תמות. ביה שעטא פתח ואמר לולי יי עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי.

פתח איך ואמר מאי האי (דכתיב) דאמר דוד והראני אותו ואת נוהו. (מאי והראני אותו ואחר כך ואת נוהו), מאן יכיל למחמי ליה לקודשא בריך הוא. אלא הכי תנינן בההיא שעטא דאתגזר עליה ההוא עונשא, ודוד ידע דעל דלא נטר האי את כדקא יאות אתענש בהאי, דכלא כחדא אחידא, וכלא מתרמיז בהאי את, ולא אקרי צדיק מאן דלא נטר ליה כדקא יאות, הוה בעי בעותיה ואמר (שמואל ב טו) והראני אותו ואת נוהו.

מאי אותו, (אות דיליה אות הברית דהא אותו דקודשא בריך הוא, את דיליה) דא את קיימא (דיליה) קדישא דהא דחילנא דאתאביד מנאי. מאי טעמא בגין דתרינ אלין מלכותא וירושלם בהאי אחידן, ובגין כך תלי בבעותיה אותו ואת נוהו דיתתדר מלכותא דהאי את לאתריה. וכלא חד מלה.

פתח איך ואמר (איוב יט) ומבשרי אחזה אלוה, מאי ומבשרי, ומעצמי מבעי ליה. אלא מבשרי ממש. ומאי היא. דכתיב, (ירמיה יא) ובשר קדש יעברו מעליך. וכתיב (בראשית יז) והיתה בריתי בבשרכם. דתניא בכל זמנא דאתרשים בר נש בהאי רשימא קדישא דהאי את, מניה חמי לקודשא בריך הוא. מניה ממש. ונשמתא קדישא אתאחידת ביה.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואי לא זכי. דלא נטיר האי את. מה פתיב, (איוב ד) מנשמת אלוה יאבדו. דהא רשימו דקודשא בריך הוא לא אתנטיר. ואי זכי ונטיר ליה, שכינתא לא אתפרש מניה. אימתי מתקיימא ביה כד אתנסיב והאי את עייל באתריה, (מצוין דתניא מאי טעמא וא"ו ה"א אזלין כחדא, אלא חד דכר וחד נוקבא) אשתתפו כחדא ואקרי חד שמא, פדין חסד עלאה שרייא עליהו. באן אתר שריא בסטרא דדכורא. ומאן חס"ד חס"ד א"ל דאתי ונפק מחכמה עלאה ואתעטר בדכורא ובגין כך אתבסמת נוקבא. (נ"א דתנן רזא דוי"ו ה"א אזלין כחדא כגוונא דדכר ונוקבא אשתתפו כחדא ואנון חד, כדין חסד עלאה שרייא עליהו ואתעטר בדכורא ואתבסמת נוקבא).

תו תנינן אלוה הכי הוא אמר ליה נהירו דחכמתא. ו' דכר ה' נוקבא. אשתתפו כחדא אלוה אקרי. ונשמתא קדישא מהאי אתר אתאחדת, וכלא תליא בהאי את. ועל דא פתיב ומבשרי אחוזה אלוה. דא שלימותא דכלא, מבשרי ממש, מהאי את ממש, ועל דא זכאין אנון ישראל קדישין דאחינדן ביה בקודשא בריך הוא, זכאין אנון בעלמא דין ובעלמא דאתי, עליהו פתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי וגו', ובגין כך חיים פלכם היום.

אמר רבי אבא ומה בכל כך אתון חכימין ואתון יתבין הכא, אמרו ליה אי צפוראה יתעקרו מאתריהו (דף צד ע"ב) לא ידעין לאן טאסן הדא הוא דכתיב, (משלי כו) כצפור נודדת מן קנה פן איש נודד ממקומו.

ואתרא דא זכי לן לאורייתא, והאי אורחא דילן. בכל ליליא פלגותא אנון ניימין, ופלגותא אנון עסקין באורייתא. וכד אנון קיימין בצפרא ריחי חקלא ונהרי מיא הא דיינוה לעילא זמנא חדא. וכמה סרכי תריסין אסתלקו בהווא דינא על עונשא (עה, קא ב) דאורייתא, וכדין אשתדלותא דילן יממא וליליא באורייתא הוא, ואתרא דא קא מסייעא לן, ומאן דאתפרש מכאן, כמאן דאתפרש מחיי עלמא.

זקיף ידוי רבי אבא ובריה לון. יתבו עד דנהר יממא. בתר דנהר יממא אמרו לאנון דרדקי דקמיהו פוקו וחמו אי גהר יממא, וכל חד לימא מלה חדתא דאורייתא להאי גברא רבא. נפקו וחמו דנהר יממא. אמר חד מנייהו זמין האי יומא אשא מלעילא. אמר אחרא ובהך ביתא. אמר אחרא חד סבא הכא דזמין האי יומא לאתוקדא בנורא דא, אמר רבי אבא רחמנא לישזבן.

תווה ולא יכיל למללא, אמר קוטר א דהורמנא בארעא אתפסת. וכך הוה, דהווא יומא חמו חברייתא אפי שכינתא ואסתחרו באשא. ורבי אבא אתלהיטו אנפוי כנורא מחדוותא דאורייתא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תאנא כל ההוא יומא לא נפקו פלהו מביתא וביתא אתקטר בקיטרא, והווי חדתאן מלי בגווייהו, כאלו קבלו ההוא יומא אורייתא מטורא דסיני. בתר דאסתלקו לא הווי ידעי אי הוא יממא ואי ליליא. אמר רבי אבא בעוד דאנן קיימין לימא כל חד מינן מלה חדתא דחכמתא לאקשרא טיבו למאריה דביתא מריה דהלולא:

פתח חד ואמר (תהלים סה) אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריה וגו'. בקדמיתא חצריה לבתר ביתה ולבתר היכלה. דא פנימאה מן דא, ודא לעילא (נ"א לגו) מן דא. ישכן חצריה בקדמיתא, כמא דאת אמר (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנוותר בירושלם קדוש יאמר לו.

נשבעה בטוב ביתה לבתר כמא דאת אמר, (משלי כד) בחכמה יבנה בית. החכמה יבנה בית לא כתיב, דאי כתיב הכי, הוה משמע דחכמה בית אקרי, אלא כתיב בחכמה יבנה בית, היינו דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו'.

קדוש היכלה לבתר דא הוא שלימו דכלא, דהכי תנינן מהו היכל. פלומר ה"י כ"ל, האי והאי. וכלא אשתלים כחדא. רישא דקרא מה מוכח דכתיב אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריה. האי מאן דאקריב בריה קרבנא קמי קודשא בריה הוא, רעוא דקודשא בריה הוא בההוא קרבנא ואתרעי ביה וקריב ליה ושווי מדוריה בתרין אדרין ואחיד להאי ולהאי דאנן תרין אתקשרו כחדא. דכתיב ישכן חצריה. חצריה ודאי תרי.

בגיני כף חסידי קדמאי סבאן דהכא פד מקריבין בנייהו לקרבנא דא. פתחי ואמרי אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריה. אנון דקיימי עלייהו אמרי נשבעה בטוב ביתה קדוש היכלה. לבתר מברך אשר קדשנו במצותיו וצונו להכניסו בביתו של אברהם אבינו. ואנן דקיימי עלייהו אמרי כשם שהכנסתו לברית וכו'. ותנינן בקדמיתא לבעי בר נש רחמין עליה ולבתר על אחרא דכתיב, (ויקרא טז) וכפר בעדו בקדמיתא ולבתר ובעד כל קהל ישראל. ואנן אורחא דא נקטינן והכי שפיר וחזי לקמאן.

[זוהר חלק א' - דף צה ע"א]

אמר רבי אבא ודאי כף הוא ויאות מלה, ומאן דלא אמר הכי אפיק גרמיה מעשרה חפות דזמין קודשא בריה הוא למעבד לצדיקיא בעלמא דאתי, וכלהו מתקשרן בהאי. ובגיני כף עשרה מילי דמהימנותא אית בהאי קרא אשרי תבחר ותקרב וגו'. וכל מלה ומלה חד חפה אתעביד מנה. זכאה חולקיכון בעלמא דא ובעלמא דאתי, דהא אורייתא מתקשרא בלביכו כאלו קיימיתו (דף צה ע"א) בגופייכו בטורא דסיני בשעתא דאתיהבת אורייתא לישראל:



## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פָּתַח אֵינְךָ וְאָמַר (שמות כ) מִזְבַּח אֲדָמָה תַעֲשֶׂה לִּי וּזְבַחְתָּ עָלָיו אֶת עֲלֹתֶיךָ וְאֶת שְׁלֵמֶיךָ וְגו'. תֵּאֲנֵן כָּל מֵאֵן דְּקָרִיב בְּרִיָּה לְקָרְבָּנָא דָּא, כְּאֵלּוּ אֲקָרִיב כָּל קָרְבָּנִין דְּעָלְמָא לְקַמִּיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא, וְכֵאֵלּוּ בְּנֵי מְדַבְּחָא שְׁלִימְתָא קַמִּיָּה. בְּגִינֵי כֵךְ בְּעֵי לְסֻדְרָא מְדַבְּחָא בְּמֵאנָא חַד מְלִיָּיא אַרְעָא לְמַגְזֹר עָלֶיהָ הָאֵי קְיָיֵמָא קְדִישָׁא, וְאֶתְחַשְׁבֵּי קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא כְּאֵלּוּ אֲדַבַּח עָלֶיהָ עֲלוּוֹן וְקָרְבָּנִין עֲאֲנָא וְתוּרֵי.

וְנִיחָא לִּיהָ יִתִּיר מִכְּלָהּוּ דְּכְתִיב וּזְבַחְתָּ עָלָיו אֶת עֲלֹתֶיךָ וְאֶת שְׁלֵמֶיךָ וְגו'. בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזָכִיר אֶת שְׁמִי. מִהוּ אֲזָכִיר אֶת שְׁמִי (את) דָּא מִלְּהָ דְּכְתִיב בְּהָ (תהלים כה) סוּד יְיָ לִירְאִיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם. הָאֵי מִזְבַּח אֲדָמָה וְדָאֵי כְּמָא דְּאֲמִינָא. בְּתַרְיָה מַה כְּתִיב וְאֵם מִזְבַּח אֲבָנִים תַעֲשֶׂה לִּי. רְמֹז לְגִיּוּרָא כַּד אֲתַגִּייר דְּאִיהוּ מֵעַם קִשִּׁי קַדְל וְקִשִּׁי לְבָא, הָאֵי אֲקָרִי מִזְבַּח אֲבָנִים.

לֹא תִבְנֶה אֶתְהֵן גְּזִית. מַה הוּא, דְּבְעֵי לְאַעְלָא לִּיהָ בְּפוּלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא (בגין) וְלֹא יִגְזֹר יְתִיָּה עַד דְּיִנְשִׁי פּוּלְחָנָא אַחְרָא דְּעַבְדַּד עַד הָכָא וְיַעֲדֵי מְנִיָּה הָהוּא קִשִּׁיו דְּלְבָא. וְאֵי אֲתַגְזֹר וְלֹא אַעֲדֵי מְנִיָּה הָהוּא קִשִּׁיא דְּלְבָא לְמִיעַל בְּפוּלְחָנָא קְדִישָׁא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא, הָרִי הוּא כְּהָאֵי פְּסִילָא דְּאֲבָנָא דְּגִזְרֵי לִּיהָ מִהָאֵי גִיסָא וּמִהָאֵי גִיסָא וְאֶשְׁתָּאֵר אֲבָנָא כְּדַבְּקֵימִתָּא. בְּגִין כֵּךְ לֹא תִבְנֶה אֶתְהֵן גְּזִית. דְּאֵי אֶשְׁתָּאֵר בְּקִשְׁוִיתִיָּה, כִּי חֲרַבְּךָ הִנֵּפֶת עָלֶיהָ וְתַחֲלָלֶיהָ, כְּלוּמַר הָהוּא גְּזִירוֹ דְּאֶתְגְּזֹר לֹא מִהֲנִיא לִּיהָ.

בְּגִינֵי כֵךְ זִכְרָא חוּלְקִיָּה דְּמֵאֵן דְּאֲקָרִיב הָאֵי קָרְבָּנָא בְּחֻדוּתָא בְּרַעוּא קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא, וְבְעֵי לְמַחְדֵּי בְּהָאֵי חוּלְקָא כָּל (ד"א ל"ג ההוא) יוֹמָא דְּכְתִיב, (תהלים ה) וְיִשְׁמַחוּ כָּל חוֹסֵי בְּךָ לְעוֹלָם יִרְבְּנוּ וְתִסְפֹּךְ עֲלֵימוּ וְיַעֲלִצוּ בְּךָ אֶהְבִּי שְׁמֶךָ:

פָּתַח אֵינְךָ וְאָמַר וַיְהִי אֲבָרָם בֵּן תְּשָׁעִים שָׁנָה וְתִשְׁעֵי שָׁנִים וַיֵּרָא יְיָ וְגו' אֲנִי אֵל שְׁדֵי הַתְּהַלֵּךְ לְפָנַי וְגו'. הָאֵי קָרָא אֵיִת לְעֵינָא בֵּיהּ וְקִשִּׁיא בְּכִמָּה אֲוֶרְחִין, וְכִי עַד הַשְּׁתָּא לֹא אֲתַגְלִי לִּיהָ קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא לְאַבְרָהָם אֱלֹא (עד) הָאֵיִדְנָא כַּד מָטָא לְהַנִּי יוֹמִין וַיֵּרָא יְיָ אֵל אֲבָרָם וְלֹא קָדָם. וְהִכְתִּיב וַיֹּאמֶר יְיָ אֵל אֲבָרָם. וַיִּי אָמַר אֵל אֲבָרָם. וַיֹּאמֶר לְאַבְרָם יְדוּעַ תְּדַע וְגו'. וְהָאֵיִדְנָא מְנִי חוּשְׁפֵן יוֹמִין, וְכַד מְנִי לְהוּ כְּתִיב וַיֵּרָא יְיָ אֵל אֲבָרָם, אֶשְׁתַּמַּע דְּעַד הַשְּׁתָּא לֹא אֲתַגְלִי עָלוּי. וְעוּד דְּכְתִיב בֵּן תְּשָׁעִים שָׁנָה וְתִשְׁעֵי שָׁנִים, בְּקַדְמִיתָא שָׁנָה וּלְבִסוּף שָׁנִים.

אֱלֹא הָכִי תֵאֲנָא, כָּל אֲנֹן יוֹמִין לֹא כְּתִיב וַיֵּרָא, מֵאֵי טַעְמָא, אֱלֹא כָּל כְּמָה דְּהוּא אֲטִים וְסִתִּים (כך) קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא לֹא אֲתַגְלִי עָלֶיהָ כְּדַקְחֹזִי. הָאֵיִדְנָא אֲתַגְלִי עָלֶיהָ דְּכְתִיב וַיֵּרָא. מֵאֵי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְּבַעָא לְגַלִּי בֵּיהּ הָאֵי אֶת כְּתָרָא קְדִישָׁא.

וְעוּד דְּבַעָא קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא לְאַפְקָא מְנִיָּה זֶרְעָא קְדִישָׁא, וְקְדִישָׁא לֹא לְהוּי בְּעוּד דְּאִיהוּ אֲטִים בְּשָׂרָא, אֱלֹא אָמַר הַשְּׁתָּא דְּהוּא בֵּן תְּשָׁעִים שָׁנָה וְתִשְׁעֵי שָׁנִים

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וזמן קריב הוא דינפוק מניה זרעא קדישא, להוי הוא קדישא בקדמיתא ולבתר ינפוק מניה זרעא קדישא. בגין כך מני יומי בהאי ולא בכל הני זמני קדמיתא. תו תשעים שנה, דכל יומי קדמאי לא הוו שנים אלא כחד שנה דלא הוו יומי יומין, השתא דמטא להאי שנים, אנון ולא שנה:

ויאמר אליו אני אל שדי. מאי משמע דעד השתא לא קאמר אני אל שדי. אלא הכי תאנא, עבד קודשא בריך הוא פתרין תתאין דלא קדישין לתתא. וכל אנון דלא אתגזרו יסתאבון בהון.

[זוהר חלק א' - דף צה ע"ב]

ורשימין בהון, ומאי רשומא אית בהון, דאתחזי בהו שי"ן דל"ת ולא יתיר, ובגין כך אסתאבון בהו ואתדבקון בהו. בתר דאתגזרו נפקין מאלין ועאלין בגדפוי דשכינתא ואתגליא בהו יו"ד רשימא קדישא את קיימא שלים (דף צה ע"ב) ואתרשים בהו שד"י ואשתלים בקיימא שלים, ועל דא פתיב בהאי אני אל שדי.

התהלך לפני והיה תמים, שלים, דהשתא את חסר ברשימא דשי"ן ודל"ת, גזר גרמך והוי שלים ברשימא דיו"ד. ומאן דאיהו ברשומא דא אתחזי לאתברכא בשמא דא דכתיב, (בראשית כח) ואל שדי יברך אותך.

מהו אל שדי. ההוא דברכאן נפקון מניה, הוא דשליט על פתרין תתאין, וכלא מדחלתיה דחלין ומזדעזעין, בגין כך מאן דאתגזר, כל אנון דלא קדישין אתרחקון מניה ולא שלטין ביה. ולא עוד אלא דלא נחית לגיהנם דכתיב, (ישעיהו ס) ועמך כלם צדיקים וגו'. (כל אנון צג א) דאתגזרו אקרון צדיקים, ובגין כך לעולם ירשו ארץ, דלא ירית האי ארץ אלא ההוא דאקרי צדיק, אוף הכי ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ וגו')

אמר רבי אבא זכאין אתון בעלמא דין ובעלמא דאתי, זכאה חולקי דאתינא למשמע מלין אלין מפומיכוון, פלכו קדישין, פלכו בני אלהא קדישא, עלייכו פתיב, (ישעיהו מה) זה יאמר ליי אני וזה יקרא בשם יעקב וזה יכתב ידו ליי ובשם ישראל יכנה. כל חד מנכון אחיד ואתקשר במלכא קדישא עלאה, ואתון רברבן ממנן תריסין מההיא ארץ דאקרי ארץ החיים דרברבנוהי אכלין ממנא דטלא קדישא:

פתח אידך ואמר (קהלת י) אשריך ארץ שמלכך בן חורין ושריך בעת יאכלו. וכתיב אי לך ארץ שמלכך נער ושריך בבקר יאכלו. הני קראי קשיין אהדדי. ולא קשיין, האי דכתיב אשריך ארץ, דא ארץ דלעילא דשלטא על כל אנון חייין דלעילא. ובגין כך אקרי ארץ החיים, ועלה פתיב, (דברים יא) ארץ אשר יי אלהיך

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דורש אותה תמיד. וכתוב ארץ אשר לא במספנות תאכל בה לחם לא תחסר כל בה. לא תחסר כל בה דייקא. וכל כך למה, משום דכתיב שמלכך בן חורין דא קודשא בריך הוא. כמא דאת אמר, (שמות ד) בני בכורי ישראל.

בן חורין, מהו בן חורין כמא דאת אמר, (ויקרא כה) יובל היא קדש תהיה לכם. וכתוב וקראתם דרור בארץ דהא כל חירו מיובלא קא אתי. בגין כך בן חורין. ואי תימא בן חורין ולא כתיב בן חירות. הכי הוא ודאי בן חירות מבעי ליה.

אלא במתניתא סתימאה דילן תנינא. פד מתחברן יו"ד בה' פדין כתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. ולא תימא פד מתחברן, אלא מתחברן ודאי. ובגין כך בן חורין כתיב, ועל דא אשריך ארץ שמלכך בן חורין, ושריך בעת יאכלו בחדוותא בשלימו ברעוא.

### סדר הלימוד ליום ג חשוון [יום 33 בשנה]

אי לך ארץ שמלכך נער, האי ארץ דלתתא, דתניא כל שאר ארעי דשאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות אתיהבו לרברבין תריסין דממנן עלייהו, ועילא מפלהו ההוא דכתיב ביה (תהלים לו) נער הייתי גם זקנתי. ותאנא האי קרא שרו של עולם אמרו. ועל דא כתיב אי לך ארץ שמלכך נער. ווי לעלמא דמסטרא דא ינקא, וכד ישראל בגלותא ינקין כמאן דיניק מרשותא אחרא.

ושריך בבקר יאכלו ולא בכולי יומא. בבקר ולא בזמנא אחרא דיומא. דתניא בשעתא דחמה זורחת ואתיין וסגדין ליה לשמשא רוגזא תלי בעלמא, בשעתא דמנחה רוגזא תליא בעלמא. מאן גרים האי, משום דמלכך נער ההוא דאקרי נער. ואתון זכאי קשוט קדישי עליונין בני מלכא קדישא לא ינקין מהאי סטרא, אלא מההוא אתר קדישא דלעילא. עלייכו כתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי אלהיכם חיים כלכם היום:

[זוהר חלק א' - דף צו ע"א]

פתח רבי אבא ואמר (ישעיה ה) אשירה נא לידידי שירת דודי לכרמו וגו'. ויעזקהו ויסקלהו וגו'. הני קראי אית לאסתכלא בהו. אמאי כתיב שירה, תוכחה מבעי ליה. לידידי, לדודי מבעי ליה. כמה דכתיב שירת דודי. פרם הוה לידידי בקרן בן שמן. אסתכלנא בכל אורייתא ולא אשכחנא אתרא דאקרי (דף צו ע"א) קרן שמן. אלא הני קראי הא אוקמוהו חברייה בכמה גוונין וכלהו שפיר והכי הוא, אבל אשירה נא לידידי, דא יצחק דהוה ידידי, ואקרי ידיד עד לא יפוק לעלמא.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמאי ידיד, דתנינן רחימו סגי הוה ליה לקודשא בריך הוא ביה דלא אתעביד עד דלא אתגזר אברהם אבוה ואקרי שלים ואתוסף ליה ה"א לאשלמותא. וכן לשרה האי ה"א אתיהיבת לה. הכא אית לאסתכלא, ה' לשרה שפיר, אבל לאברהם אמאי ה"א ולא יו"ד, י' מבעי ליה דהא הוא דכר הוה. אלא רזא עלאה הוה (ד"א הוא) סתים בגוון אברהם סליק לעילא ונטיל רזא (קי א) מה"א עלאה דאיהו עלמא דכורא. ה"א עלאה וה"א תתאה, האי תליא בדכורא, והאי בנוקבא ודאי. ובגין כך אברהם סליק בה"א דעילא, ושרה נחתא בה"א דלתתא.

תו דכתיב פה יהיה זרעה. ותנא זרעה, זרעה מממש, דהוה שארי למיעל בהאי קיים, ומאן דשארי למיעל בהאי קיים עאל. ובגיני כך גיורא דאתגזר (שלח לך קסה) גר צדק אקרי בגין דלא אתא מגזעא קדישא דאתגזרו, ועל דא מאן דעאל בהאי שמייה פהאי אברהם, בגין כך כתיב ביה פה יהיה זרעה, זרעה מממש. ואתמסר ליה ה"א. ואי לאו דאתמסר ה"א לשרה הוה ליה לאברהם לאוליד לתתא כמה דהאי כ"ה אולידת לתתא.

בתר דאתמסרת ה"א לשרה אתחברו תרין ההי"ן כחדא ואולידו לעילא, ומאי דנפק מניהו הוא יו"ד, בגיני כך יו"ד את רישא דיצחק דכר. מכאן שארי דכורא לאתפשטא, ועל דא פתיב, (בראשית כא) פי ביצחק יקרא לך זרע. ביצחק ולא בך. יצחק אוליד לעילא דכתיב, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב. יעקב אשלים פלא.

ואי תימא וכי אברהם פהאי אתאחיד ולא יתיר, והא פתיב חסד לאברהם. אלא חולקא דיליה בך הוא בגין דעביד חסד עם בני עלמא. אבל לאולדא הכא אחיד ומהכא שארי. ועל דא לא אתגזר אברהם אלא בן תשעים ותשע שנה. ורזא דמלה הא אתיידע ואוקימנא במתניתא דילן.

ובגין כך יצחק דינא קשיא נפק לאחדא לחולקיה, ולאולדא וחסד אקרי, ועל דא יעקב אשלים פלא מהאי סטרא ומהאי סטרא, מסטרא דאחידו אברהם ויצחק לחולקיהון לעילא הוא שלימותא. מסטרא דאתיהיב להו לאולדא מתתא לעילא הוא שלמותא. ועל דא פתיב, (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר. ביה אתאחידו גוונין מעילא ומתתא.

ועל דא פתיב הכא שירה דכתיב, (ישעיה ה) אשירה נא לידידי. שירה ודאי, דהא אקרי לאולדא דכר, דהא אקרי ידיד עד לא יפוק לעלמא. ואית דאמרי (דא) אשירה נא לידידי דא אברהם פמא דאת אמר, (ירמיה יא) מה לידידי בביתי. ואברהם ירית ירותא דאחסנת חולקא דא, אבל (על) מה דאמינא דדא יצחק הכי הוא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שירת דודי לְכַרְמוֹ. דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְאֶקְרִי דוּדִי דְכְּתִיב, (שיר השירים ה) דוּדִי צַח וְאֲדוּם. יְדִידִי, אַחִיד בְּדוּדִי דְכָר וּמְנִיָּה אֲתַנְטַע פְּרִים, דְכְּתִיב פְּרִים הָיָה לִידִידִי.

בְּקֶרֶן בֶּן שָׁמֹן. מֵאֵי בְּקֶרֶן בֶּן שָׁמֹן. אֲלֵא בְּמָה נִפְיָק הָאֵי פְּרִים וּבְמָה אֲתַנְטַע, חוּר וְאִמֵּר בְּקֶרֶן. מֵאֵי קֶרֶן דְכְּתִיב, (יהושע ו) בְּקֶרֶן הַיּוֹבֵל. בְּקֶרֶן הַיּוֹבֵל. שְׂאֵרֵי. וְהָאֵי קֶרֶן אֲתַאֲחִיד בְּהֵוּא דְכָר דְאֶקְרִי בֶּן שָׁמֹן.

מֵהוּ בֶּן שָׁמֹן כְּמָא דְאֵת אִמֵּר בֶּן חוּרִין. וְתַרְוּיָהּ חַד מְלָה, שָׁמֹן דְמִתְמָן נִגִיד מִשְׁחָא וּרְבוּ לְאֲדִלְקָא בּוּצִינִין, וּבְגִין כֶּף בֶּן שָׁמֹן. וְדָא שָׁמֹן וּרְבוּ נִגִיד וּנְפִיק וְאֲדִלְקִי בּוּצִינִין עַד דְנִטִּיל לֵיהּ וְכִנְיֵשׁ לֵיהּ הָאֵי קֶרֶן, וְדָא אֶקְרִי קֶרֶן הַיּוֹבֵל. בְּגִינֵי כֶּף לֵית מְשִׁיחוּתָא דְמַלְכוּתָא אֲלֵא בְּקֶרֶן, וְעַל דָּא אֲתַמְשֵׁךְ מַלְכוּתָא דְדוּד דְאֲתַמְשֵׁחַ בְּקֶרֶן וְאֲתַאֲחִיד בֵּיהּ.

וְיַעֲזֹקְהוּ, (ויסקלהו) כְּהָאֵי עֲזֹקָא דְאֶסְתַּחַר לְכָל סְטְרִין. (דף צו ע"ב) וְיִסְקִלְהוּ, דְאֶעֱדִי מְנִיָּה וּמְחֻלְקִיָּה כָּל אַנּוּן רַבְרַבִּין כָּל אַנּוּן תְּרִיסִין כָּל אַנּוּן פְּתָרִין תְּתָאִין, וְהוּא נְסִיב לֵיהּ לְהָאֵי (קרון) פְּרִים לְחֻלְקִיָּה, דְכְּתִיב, (דברים לב) כִּי חֶלֶק יִי עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ.

וְיִטְעֵהוּ שׁוֹרֵק, כְּמָא דְאֵת אִמֵּר, (ירמיה ב) וְאֲנֹכִי נִטְעַתִּיךָ שׁוֹרֵק, כִּלְה זֶרַע אֲמַת. כִּלְה פְּתִיב בְּה"א. מְכַאן שְׂאֵרֵי אֲבֵרְהֵם לְאוּלְדָא לְעֵילָא, וּמֵהָאֵי נִפְק זֶרַע אֲמַת. כִּלְה זֶרַע אֲמַת וְדָאֵי, הֵיִינוּ דְכְּתִיב כֹּה יִהְיֶה זֶרַעְךָ, וְכִלְה חַד מְלָה. זְכָאָה חוּלְקָהוּן דִּישְׂרָאֵל דִּירְתוּי רוּתָא קְדִישָׁא דָּא. סוּפִיָּה דְקֶרָא (ישעיה ה) וַיִּבֶן מַגְדָּל בְּתוֹכּוֹ. מֵהוּ מַגְדָּל כְּמָא דְאֵת אִמֵּר, (משלי יח) מַגְדָּל עֹז שֵׁם יִי, וְנִשְׁגָּב. בּוּ יְרוּץ צִדִיק וְדָאֵי.

וְגַם יִקָּב חֲצִב בּוּ דָּא תְרַעָא דְצִדְקָא כְּמָא דְאֵת אִמֵּר, (תהלים קיח) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צִדְקָא. מֵאֵי מִשְׁמַע, דְכָל בְּרִי יִשְׂרָאֵל דְאֲתַגְזֹר, עֵייל בְּתַרְוּיָהּ וְזָכִי לְתַרְוּיָהּ. וּמֵאֵן דְקָרִיב בְּרִיָּה לְקָרְבָּנָא דָּא עֵייל לֵיהּ בְּשִׁמָּא קְדִישָׁא, וְעַל אֵת דָּא מְתַקִּימִין שְׁמִיָּא וְאַרְעָא דְכְּתִיב, (ירמיה לג) אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וּלְיָלֵה חֻקוֹת שָׁמַיִם וְאַרְצָא לֹא שְׁמִתִּי. וְהָאֵי מְאַרְיָה דְהַלּוּלָא דָּא זָכָה לְכִלְלָא לְמַחְזֵי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲנַפִּין בְּאַנַּפִּין בְּהָאֵי יוּמָא.

זְכָאָה חוּלְקָנָא דְזָכִינָא לְהָאֵי יוּמָא וְזְכָאָה חוּלְקָךְ עֲמָנָא, וְהָאֵי בְרָא דְאֲתִיִּלִּיד לְךָ קְרִינָא עֲלֵיהּ כָּל הַנְּקֶרָא בְּשִׁמִּי וְגו' יְצַרְתִּיו אִף עֲשִׂיתִיו. וְכְּתִיב, (ישעיה נד) וְכָל בְּנֵיךָ לְמוּדֵי יִי וְגו'. אוֹזְפוּהָ לְרַבִּי אַבָּא תִּלְתַּת מֵיִלִּין.

אִמְרוּ לֵיהּ הָאֵי מְרִיָּה דְהַלּוּלָא, אוּשְׁפִינְךָ, זָכָה לְכוּלֵי הָאֵי בְּגִין דְקָיִים קִיּוּמָא דְמִצּוֹת. אִמֵּר מֵאֵי הָאֵי. אִמֵּר הַהוּא גְבָרָא, דְבִיתָאֵי אֲתַת אַחֵי הוּוּת, וּמִית בְּלֵא בְנִין, וְנִסִּיבָנָא לָהּ, וְדָא הוּא בְרָא קְדַמָּה דְהוּוּת לִי מְנָה וְקְרִינָא לֵיהּ בְּשִׁמָּא דְאַחֵי

## "זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דַּאֲתַפְטַר. אָמַר לִיה מִכָּאן וְלַהֲלָאָה קָרִי לִיה אִידִי, וְהֵינּוּ אִידִי בַר יַעֲקֹב. בְּרִיךְ לֹון רַבִּי אָבָא וְאֲזִיל לְאַרְחִיָּה.

כַּד אַתָּא סֵדֵר מַלְיָן קַמִּיָּה דְרַבִּי אֶלְעָזָר, וְדַחִיל לְמִימַר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן. יוֹמָא חַד הָוָה (קאים) קַמִּיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן. וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מֵאֵי דְכְּתִיב וַיִּפֹּל אַבְרָם עַל פְּנָיו וַיְדַבֵּר אִתּוּ אֱלֹהִים לְאֹמַר אֲנִי הִנֵּה בְרִיתִי אִתְּךָ. מִשְׁמַע דְּעַד דְּלֹא אַתְּגֹזֵר הָוָה נִפִּיל עַל אַנְפוּי וּמַלְיָל עִמִּיה. בְּתַר דְּאַתְּגֹזֵר קָאִים בְּקִיּוּמִיה וְלֹא דַחִיל. אֲנִי הִנֵּה בְרִיתִי אִתְּךָ דַּאֲשַׁכַּח גְּרַמִּיה גְּזִיר.

אָמַר לִיה רַבִּי אָבָא אֵי נִיחָא קַמִּיָּה דְמַר דְּלִימָא קַמִּיָּה מֵאֲנוּן מְלִי מַעְלִייתָא דְשְׁמַעוֹנָא בְּהַאי, אָמַר לִיה אִימָא. אָמַר לִיה דַּחִילָנָא דְלֹא יִתְעַנְשׂוּ עַל יְדָאֵי. אָמַר לִיה חַס וְשְׁלוֹם (תהלים קיב) מִשְׁמוּעָה רְעָה לֹא יִירָא נְכוּן לְבוֹ בְּטוּחַ בֵּינֵי. סַח לִיה עוֹבְדָא וְסֵדֵר קַמִּיָּה כָּל אֲנוּן מַלְיָן.

אָמַר לִיה וְכִי כָּל הַנִּי מְלִי מַעְלִייתָא הוּוּ טְמִירִין גַּבְךָ וְלֹא אֲמַרְתָּ לְהוּ. גּוֹזְרָנָא עַלְךָ דְּכָל תְּלַתִּין יוֹמִין אֵלִין תְּלַעֲי וְתַנְשִׁי. וְלֹא כְּתִיב, (משלי ג) אַל תִּמְנַע טוֹב מִבְּעַלְיָו בְּהִיּוֹת לְאֵל יְדָךְ לַעֲשׂוֹת. וְכַךְ הָוָה. אָמַר גּוֹזְרָנָא דְבִאֲוִרִיתָא דָּא יִגְלוֹן לְבָבֵל (ויגלוֹן בבבל) בֵּינֵי חֲבֵרִיא.

חֲלַשׁ דַּעֲתִיָּה דְרַבִּי אָבָא, יוֹמָא חַד חָמָא לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר לִיה טוֹפְסָרָא דְלִבְךָ בְּאַנְפֵךְ שְׂכִיחַ. אָמַר לִיה לֹא עַל דִּידִי הוּא אֶלָּא עַל דִּידְהוּ. אָמַר לִיה חַס וְשְׁלוֹם דַּאֲתַעֲנָשׂוּ, אֶלָּא בְּגִין דְּמַלְיָן אַתְּגַלְיִין בֵּינֵיהוּ כָּל כְּפָךְ. יִגְלוֹן בֵּינֵי חֲבֵרִיא יִלְפוּן אֲנוּן אֲרַחֲיָן (ואתבסמן) וְאַתְכַּסְיִין מַלְיָן בְּגוּוִיָּהוּ. דְּהָא מַלְיָן לֹא אַתְּגַלְיִין אֶלָּא בֵּינָא דְהָא קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲסַתְכִים עֲמָנָא וְעַל יְדִנָּא אַתְּגַלְיִין מַלְיָן.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי כְּתִיב, (ישעיה נח) אֲזִי יִבְקַע כְּשַׁחַר אֲוֶרֶךְ וְגו'. זְמִין קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַכְרֹזָא עַל בְּנוֹי וַיִּמָּא, אֲזִי יִבְקַע כְּשַׁחַר אֲוֶרֶךְ וְאַרְכַּתְךָ מְהֵרָה תִּצְמַח וְהַלְךָ לְפָנֶיךָ צְדָקָה וְכְבוֹד יִי יֵאֲסַפֶּךָ,

## זוהר פרשת וירא

[זוהר חלק א' - דף צז ע"א]

(דף צז ע"א), רַבִּי תִיָּא פְּתַח (שיר השירים ב) הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאַרְץ עַת הַזְמִיר הַגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצָנוּ. הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאַרְץ, כַּד בְּרָא קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלָמָא. יְהִיב בְּאַרְעָא כָּל חֵילָא דְאַתְחַזִּי לָהּ. וְכֹלָא הָוָה בְּאַרְעָא, וְלֹא אֲפִיקַת אִיבִין בְּעֲלָמָא עַד דְּאַתְבְּרִי אָדָם, כִּיּוֹן דְּאַתְבְּרִי אָדָם, כֹּלָּא אַתְחַזִּי (ד"א ל"ג למיפק) בְּעֲלָמָא, וְאַרְעָא גְּלִיָּאת אִיבְהָא וְחִילְהָא דַּאֲתַפְקְדוּ בָּהּ.

מדרש הנעלם רבנן פתחי בהאי קרא (שיר השירים א) לריח (לט ב) שמניף טובים  
 שמן תורק שמך וגו'. תנו רבנן האי נשמתא דבר אינש בשעתא דסלקא מארעא  
 לרקיעא וקיימא בההוא זיהרא עלאה דאמרן, קודשא בריך הוא מבקר לה. תא  
 שמע אמר רבי שמעון בן יוחאי כל נשמתא דצדיקיא כיון דקיימא באתר שכינתא  
 יקרא דחזיא למיתב, קודשא בריך הוא קרי לאבהתא, ואמר לון זילו ובקרו לפלגיא  
 צדיקא דאתא, ואקדימו ליה שלמא מן שמי. ואנון אמרין, מארי עלמא, לא אתחזי  
 לאבא למיזל למחמי לברא, ברא אתחזי למיחמי ולמחזי ולמתבע לאבוי.

והוא קרי ליעקב ואמר ליה אנת דהוה לך צערא דבנין זיל וקביל (אולפניה) פני  
 דפלגיא צדיקא דאתא הכא, ואנא איזיל עמך. הדא הוא דכתיב, (תהלים כד) מבקשי  
 פניך יעקב סלה. מבקש לא נאמר אלא מבקשי. אמר רבי חייא מרישיה דקרא  
 משמע דכתיב זה דור דורשיו וגו'. אמר רבי יעקב אמר רבי חייא (נ"א עקיבא) יעקב  
 אבינו הוא פסא הכבוד, וכן תאנא דבי אליהו יעקב אבינו הוא פסא בפני עצמו,  
 דכתיב, (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקב, ברית פרת קודשא בריך הוא ליעקב  
 לבדו יותר מכל אבותיו דעביד ליה פסא הכבוד. בר מן קדמא:

רבי אליעזר הוה יתיב והוה לעי באורייתא. אתא לגביה רבי עקיבא אמר ליה  
 במאי קא עסיק מר. אמר ליה בהאי קרא דכתיב, (שמואל א ב) וכסא כבוד ינחילם.  
 מהו פסא כבוד ינחילם. זה יעקב אבינו דעביד ליה פרי יקר בלחודוי לקבלא  
 אוילפן נשמתא דצדיקיא. וקודשא בריך הוא אזיל עמיה בכל ריש ירחא וירחא. וכד  
 חמי נשמתא יקר אספקלריאה שכינתא דמאריה, מברכת וסגדת קמי קודשא בריך  
 הוא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) ברכי נפשי וגו'.

אמר רבי עקיבא קודשא בריך הוא קאים עלוהי. ונשמתא פתח ואמר יי אליה  
 גדלת מאד וגו' כל הפרשה עד סיומא דקאמר יתמו חטאים וגו'. ועוד אמר רבי  
 עקיבא ולא דא בלחודוי אלא משבחת ליה על גופא דאשתאר בעלמא דין ואמר  
 (תהלים קג) ברכי נפשי את יי וכל קרבי וגו'. וקודשא בריך הוא אזיל. מנא לן האי.  
 מהאי קרא דכתיב וירא אליו יי באלוני ממרא, זה יעקב. מהו ממרא. משום דאחסין  
 מאתן עלמין מעדן והוא פסא. אמר רבי יצחק ממרא בגימטריא מאתן ותמנין וחד  
 הוה, מאתן דעדן דכתיב, (שיר השירים ח) ומאתים לנוטרים את פריו, ותמנין וחד  
 דהוא פסא. ובגין כך אתקרי וירא אליו יי באלוני ממרא. ועל שום דא נקרא  
 ממרא. אמר רבי יהודה מהו באלוני. רצונו לומר תוקפוי הדא הוא דכתיב, (בראשית  
 מט) אביר יעקב. והוא יושב פתח האהל. הדא הוא דכתיב, (תהלים טו) יי מי יגור  
 באהלך וגו'. פחום היום. דכתיב, (מלאכי ג) וזרחת לכם יראי שמי שמש צדקה  
 ומרפא בכנפיה.

אמר רבן יוחנן בן זכאי בההיא שעתא אזיל קודשא בריך הוא, ובגין דשמעין אבהתא אברהם ויצחק דקודשא בריך הוא אזיל לגביה. תבעין מן יעקב למיזל עמהון ולאקדמא ליה שלם ואנון קיימין עלוהי. ממאי דכתיב וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו. שלשה אנשים (דקיימין) אלין אבהתא אברהם ויצחק ויעקב דקיימין עלוהי וחמו עובדין טבין (נ"א דעבד) דעבדין. וירא וירץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה. משום דחמי שכנת יקרא עמהון הדא הוא דכתיב, (שיר השירים א) על פן עלמות אהבוך (אלו הן האבות):

דבר אחר וירא אליו יי באלוני ממרא. רבנן פתחי בהאי קרא בשעת פטירתו של אדם. דתניא אמר רבי יהודה בשעת פטירתו של אדם הוא יום הדין הגדול שהנשמה מתפרדת מן הגוף. ולא נפטר אדם מן העולם עד שרואה את השכינה הדא הוא דכתיב (שמות לג) כי לא יראני האדם וחי. ובאין עם השכינה שלשה מלאכי השרת לקבל נשמתו של צדיק. הדא הוא דכתיב וירא אליו יי וגו'. כחום היום. זה יום הדין הבויער פתגור להפריד הנשמה מן הגוף.

וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים. המבקרים מעשיו מה שעשה, והוא מודה עליהם בפיו. וכיון שהנשמה רואה כף, יוצאת מן הגוף עד פתח בית הבליעה, ועומדת שם עד שמתודה כל מה שעשה הגוף עמה בעולם הזה. ואז נשמת הצדיק היא שמחה במעשיה ושמחה על פקדונה. דתאנא אמר רבי יצחק נשמתו של צדיק מתאווה אימתי תצא מן העולם הזה שהוא הבל, כדי להתענג בעולם הבא.

תנו רבנן כשחלה רבי אליעזר הגדול, ההוא יומא ערב שבת הוה, ואותיב לימיניה הורקנוס בריה, והוה מגלי ליה עמיקתא ומסתרתא, והוא לא הוה מקבל בדעתיה מלייא, דחשיב כמטורף בדעתיה הוה. כיון דחמא דדעתא דאבוי מתישבא עלוי, קביל מניה מאה ותמנין ותשעה רזין עלאין.

כד מטא לאבני שיש דמתערבי במיא עלאה, בכה רבי אליעזר ופסק למימר, אמר קום התם ברי. אמר ליה אבא למה. אמר ליה חזינא דאוחית חלף מן עלמא. אמר ליה זיל ואימא לאמך דתסתלק תפלאי באתר עלאה, ובתר דאסתלק מן עלמא ואיתי הכא למחמי להון לא תבפי דאנון קריבין עלאין ולא תתאין ודעתא דבר נש לא ידע בהו.

עד דהו יתבי, עאלו חפמי דרא למבקר ליה, אוליט להו על דלא אתו לשמשא ליה דתנינן גדולה שמושה יותר מלמודה. עד דאתא רבי עקיבא, אמר ליה עקיבא עקיבא למה לא אתית לשמשא לי (דהא אתא עתא לאצרפא). אמר ליה רבי לא הוה לי פנאי. ארתח אמר אתמהה עלך אי תמות מיתת עצמך. לטייה דיהא קשה מפלהון מיתתיה. בכי רבי עקיבא ואמר ליה רבי אוליף לי אורייתא. אפתח פומיה רבי



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אליעזר במעשה מרכבה. אתא אשא ואסחר לתרוויהון. אמרו חפמיא שמע מינה דלית אנן חזיין וכדאין לכה, נפקו לפתחא דברא ויתיבו תמן, הוה מה דהוה ואזל אשא.

ואוליף בבחרת עזה תלת מאה הלכות פסוקות, ואוליף ליה רי"ו טעמים דפסוקי דשיר השירים. והווי עינוי דרבי עקיבא נחתין מיא. ואתחזר אשא פקדמיתא. פד מטא להאי פסוקא (שיר השירים ב) סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים פי חולת אהבה אני, לא יכיל למסבל רבי עקיבא וארים קליה בבכיייתא וגעי ולא הוה ממלל מדחילו דשכינתא דהות תמן.

אורי ליה כל עמיקתא ורזין עלאין דהוה ביה בשיר השירים. ואומי ליה אומאה דלא לישתמש בשום חד פסוק מניה פי היכי דלא ליחריב עלמא, קודשא בריך הוא בגיניה. ולא בעי קמיה דישתמשון ביה (דף צט ע"א) ברייתי מסגיאות קדושתא דאית ביה. לבתר נפיק רבי עקיבא וגעי ונבעין עינוי מיא, והוה אמר, ווי רבי, ווי רבי, דאשתאר עלמא יתום מנך. עאלו כל שאר חפמיא גביה ושאלו ליה ואתיב להון.

הוה דחיק ליה (שעתא) לרבי אליעזר, אפיק תרי דרועוי ושוינון על לביה. פתח ואמר, אי עלמא עלמא עלמא עלמא, חזרת לאעלא ולאגנוזא מן תתאה כל נהירו ובוצינא. ווי לכוון תרי דרעי ווי לכוון תרי תורות דישתכחון יומא דין מן עלמא. דאמר רבי יצחק כל יומי דרבי אליעזר הוה נהירא שמעתא מפומיה פיומא דאתיהיבת בטורא דסיני.

אמר אורייתא (סברית גמרא) גמרת וחקמתא סברית ושמושא עבדית. דאלו יהון כל בני אינשא דעלמא סופרים לא יכלין למכתב ולא חסרי תלמידי מחכמתי אלא ככוחלא בעינא ואנא מרבתי אלא פמאן דשתי בימא. ולא הוה, אלא למיתן טיבותא לרבוהי יתיר מניה. והווי שאלין מניה בהווא סנדלא דיבום עד דנפק נשמתיה ואמר טהור. ולא הוה תמן רבי עקיבא. פד נפק שפתא אשכחיה רבי עקיבא דמית, בזע מאניה וגריר כל בשריה ודמא נחית ונגיד על דיוקניה. הוה צוח ובכי, נפק לברא ואמר, שמיא שמיא, אמרו ולסיהרא לשמשא דנהירותא דהות נהיר יתיר מנהון הא אתחשף. (דף צט ע"ב) אמר רבי יהודה בשעה שנשמת הצדיק רוצה לצאת שמחה והצדיק בטוח במיתתו כדי לקבל שכרו, הדא הוא דכתיב, וירא וירץ לקראתם. בשמחה, לקבל פניהם. מאי זה מקום, מפתח האהל פדקא אמרן. וישתחו ארצה לגבי שכינה. רבי יוחנן פתח ואמר, (שיר השירים ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים סוב דמה לך דודי לצבי או לעופר האילים. עד שיפוח היום וגו'. זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא פהרף עין. תא חזי, מה פתיב, (קהלת ו) ואלו חיה אלה שנים פעמים וגו'. ביום המיתה כל מה שהיה נחשב פיום אחד אצלו.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי שמעון נשמתו של אדם מתרה בו ואומרת עד שיפוח היום (ונסו הצללים) וידמה בעיניו כהרף עין בעודך בעולם הזה. ונסו הצללים הדא הוא דכתיב, (איוב ח) כי צל ימינו עלי ארץ. בבקשה ממך סוב דמה לך דודי לצבי וגו'.

דבר אחר עד שיפוח היום וגו'. אמר רבי שמעון בן פזי, זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. מה הצבי קל ברגליו אף אתה היה קל כצבי או כעופר האילים לעשות רצון בוראך כדי שתנחל העולם הבא שהוא הרי בשמים הנקרא הר יי, הר התענוג הזה הטוב.

אמר רבי חייא אמר רב אי הוינא מסתכלין בפרשתא דא נסתכל בחכמתא, אי עניינא דנשמתא היא לאו רישא סופא ולא סופא רישא, (דף ק ע"א) ואי עניינא לפטירת איניש מעלמא היא, נסתור כל פרשתא או נוקים פרשתא בהאי או בהאי. מהו יוקח נא מעט מים ורחצו רגליכם וגו' ואקחה פת לחם וגו' וימהר אברהם האהלה אל שרה וגו' ואל הבקר רץ אברהם וגו' ויקח חמאה וחלב וגו'. פד אתא רב דימי אמר לא מצאה הנשמה תועלת לגוף אלמלא מה שרמז בכאן רמז הקרבנות. בטלו הקרבנות לא בטלה התורה, האי דלא אעסק בקרבנות ליצסק בתורה ויתהני ליה יתיר, דאמר רבי יוחנן כשפרש הקדוש ברוך הוא הקרבנות אמר משה רבונו של עולם תינח בזמן שיהיו ישראל על אדמתם, פיון שיגלו מעל אדמתם מה יעשו, אמר לו משה, יעסקו בתורה ואני מוחל להם בשבילה יותר מכל הקרבנות שבעולם שנאמר (ויקרא ז) זאת התורה לעולה למנחה וגו'. כלומר זאת התורה בשביל עולה בשביל מנחה בשביל חטאת בשביל אשם.

אמר רבי פרוספדאי האי מאן דמדכר בפומיה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות דקרבניא עניינא ותקריבתא ויכוון בהו, ברית פרותה הוא דאנון מלאכיא דמדכרין חוביה לאבאשא ליה דלא יכלין למעבד ליה אלמלא טיבו. ומאן יוכח האי פרשתא יוכח, דכיון דאמר והנה שלשה אנשים נצבים עליו, מהו עליו, לעיין בדיניה, פיון (דף ק ע"ב) דחמא נשמתא דצדיקיא כה, מה פתיב וימהר אברהם האהלה וגו'. מהו האהלה בית המדרש. ומהו אומר מהרי שלש סאים, ענין הקרבנות, ונשמתא מתפונת בהו, הדא הוא דכתיב ואל הבקר רץ אברהם. וכדין נייחא להו ולא יכלין לאבאשא ליה.

רבי פנחס פתח קרא דכתיב, (במדבר יז) והנה החל הנגף בעם וכתיב ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה וגו' וכתיב ותעצר המגפה. פתיב הכא מהר וכתיב התם מהרי שלש סאים. מה להלן קרבן לאשתובא אף כאן קרבן לאשתובא.

אמר רבי פנחס זמנא חדא הוינא אזלי בארחה וערעית ביה באליהו, אמינא ליה, לימא לי מר מלה דמעלי לברייתא, אמר ליה, קיים גזר קודשא בריך הוא ועאלו

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קמיה כל אלין מלאכיא דממנן לאדכרא חובי דבר נש, די בעדנא דיכרון בני אנשא קרבניא דמני משה ושווי לביה ורעותיה בהו, דכלהו ידכרון ליה לטב.

ועוד בעדנא דייערע מותנא בבני אנשא, קיימא אתגזר וכרוזא אעבר על כל חילא דשמיא דאי ייעלון בנוהי בארעא בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ויימרון ברעות נפשא ולבא עניינא דקטרת בוסמין דהו להו לישראל, דיתבטל מותנא מנייהו.

אמר רבי יצחק בא וראה מה פתיב ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת. אמר ליה אהרן למה. אמר כי יצא הקצף מלפני יי וגו'. מה פתיב וירץ אל (דף קא ע"א) תוף הקהל והנה החל הנגף בעם. וכתוב ויעמד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה. ולא יכיל מלאכא דמתבלא לשלטא ונתבטל מותנא.

רבי אחא אזל לכפר טרשא אתא לגבי אושפיזיה, לחישו עליהו כל בני מתא, אמרו גברא רבא אתא הכא גזיל לגביה, אתו לגביה, אמרו ליה לא חס על אובדנא, אמר להו מהו. אמרו ליה דאית שבעה יומין דשאר מותנא במאתא וכל יומא אתתקף ולא אתבטל. אמר להו גזיל לבי כנשתא ונתבע רחמי מן קדם קודשא בריך הוא. עד דהו אזלי, אתו ואמרו פלוני ופלוני מיתו, ופלוני ופלוני נטו למות. אמר להו רבי אחא לית עתא לקיימא הכי דשעתא דחיקא.

אבל אפרישו מנכון ארבעין בני נשא מאנון דזכאין יתיר. עשרה עשרה לארבעה חולקין ואנא עמכון, עשרה לזווייתא דמאתא, ועשרה לזווייתא דמאתא, וכן לארבע זווייתא דמאתא. ואמרו ברעות נפשכון עניינא דקטרת בוסמין. דקודשא בריך הוא יהב למשה ועניינא דקרבנא עמיה.

עבדו פן תלת זמנין ואעברו בכל מאתא לארבע זווייתא והו אמרין פן, לבתר אמר להו גזיל לאנון דאוישוטו למימת אפרישו מנייכו לבתיהון, ואמרו כדין, וכד תסיימו אמרון אלין פסוקיאי (במדבר טז) ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ותן עליה אש וגו' (דף קא ע"ב) ויקח אהרן וגו' ויעמד בין המתים וגו'. וכן עבדו ואתבטל מנייהו.

שמעו ההוא קלא דאמר סתרא סתרא קמיייתא אוחילו לעילא דהא דינא דשמיא לא אשרי הכא דהא ידעי לבטלא ליה. חלש לביה דרבי אחא, אדמוה, שמע דאמרי ליה, פד עבדת דא עביד דא, זיל ואימא לון דיחזרון בתשובה דחייבין אנון קמאי. קם ואחזר להו בתשובה שלימתא, וקבילו עלייהו דלא יתבטלון (צד א ב) מאורייתא לעלם, ואחליפו שמא דקרתא וקארון לה מאתא מחסיא. אמר רבי יהודה לא די להם לצדיקים שמבטלין את הגזרה אלא לאחר פן שמברכין להם, תדע לך

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שָׁפָן הוּא, דְּכִיּוֹן שֶׁהַנְּשֻׁמָּה אוֹמֶרֶת לַגּוֹף מֵהָרִי שֶׁלֹּשׁ סָאִים וְגו' וְכֹל אוֹתוֹ הָעֵינָן וּמִבְטֵל אֶת הַדִּין, מֵה פְּתִיב וַיֹּאמֶר שׁוּב אֲשׁוּב אֵלֶיךָ כִּעֵת חַיָּה הָרִי בְּרַכָּה.

כִּיּוֹן שְׁרוּאִים אוֹתָהּ הַמְּלֹאכִים שֶׁזֶה לְקַח עֲצָה לְנַפְשׁוֹ, מֵה עוֹשִׂים, הוֹלְכִים אֲצֵל הַרְשָׁעִים לְעֵין בְּדִינָם וְלַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט הִדָּא הוּא דְכָתִיב וַיִּקְוֹמוּ מִשֵּׁם הָאֲנָשִׁים וַיִּשְׁקִיפוּ עַל פְּנֵי סְדוּם לְמָקוֹם הַרְשָׁעִים לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט. הִדָּא הוּא דְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה כִּף דְרָכּוֹ שֶׁל צְדִיק כִּיּוֹן שְׁרוּאָה שְׁמַעֲיִנָן בְּדִינוֹ אֵינוֹ מֵתָאֲחַר לְשׁוּב וְלִהְתַּפְּלֵל וְלִהְקָרִיב (על) חֲלָבוֹ וְדָמוֹ לְפָנֵי צוּרוֹ עַד שֶׁמִּסְתַּלְקִין בְּעֵלֵי הַדִּין מִמֶּנּוּ.

דְּכִיּוֹן שְׁאָמַר וַיִּשָּׂא עֵינָיו (דף קב ע"א) וַיֵּרָא וְהָיָה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים נֹצְבִים עָלָיו, מֵה פְּתִיב בְּנִשְׁמָה, וַיִּמְהַר אַבְרָהָם הָאֵהֱלָה אֶל שָׂרָה. בְּחַפְזוֹן וּבְמַהֲרָתָה בְּלֹא שׁוּם הַעֲכָבָה, מִיד מִמְהֵרֶת הַנְּשֻׁמָּה אֲצֵל הַגּוֹף לְהַחְזִירוֹ לְמוֹטָב וּלְבַקֵּשׁ בָּמָה שְׁיִתְכַּפֵּר לוֹ עַד שֶׁמִּסְתַּלְקִין מִמֶּנּוּ בְּעֵלֵי הַדִּין.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר מֵהוּ דְאָמַר וַאֲבָרָהָם וְשָׂרָה זְקֵנִים בָּאִים בַּיָּמִים חֲדָל לְהֵיטִיב לְשָׂרָה אֶרֶח כְּנָשִׁים. אֶלָּא כִּיּוֹן שֶׁהַנְּשֻׁמָּה עוֹמֶדֶת בְּמַעֲלָתָהּ וְהַגּוֹף נִשְׁאָר בְּאֶרֶץ מִכְמָה שָׁנִים, בָּאִים בַּיָּמִים, שָׁנִים וַיָּמִים הַרְבֵּה. וְחֲדָל לְצַאֵת וּלְבֹא וּלְעֵבֵר אֶרֶח כְּשָׂאֵר כָּל אָדָם, אֲתַבְּשֵׁר לְהַחֲיוֹת הַגּוֹף.

מֵהוּ אוֹמֵר אַחֲרֵי בְּלוֹתֵי הֵיטָה לִי עֲדָנָה, אַחֲרֵי בְּלוֹתֵי בְּעַפָּר מֵהַיּוֹם כִּמָּה שָׁנִים הֵיטָה לִי עֲדָנָה וְחֲדוּשׁ, וְאֲדוּנֵי זָקֵן שֶׁהַיּוֹם כִּמָּה שָׁנִים שְׁיִצָּאֵת מִמֶּנִּי וְלֹא הִפְקִידְנִי. וְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר הַיִּפְלֵא מִיֵּי דְבַר לְמוֹעֵד. מֵהוּ לְמוֹעֵד. אוֹתוֹ הִידוּעַ אֲצֵלֵי לְהַחֲיוֹת הַמֵּתִים. וְלְשָׂרָה בֵּן מְלֻמֵּד שְׁיִתְחַדֵּשׁ כְּבֵן שֶׁלֹּשׁ שָׁנִים. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּרַבִּי סִימוֹן כִּיּוֹן שֶׁהַנְּשֻׁמָּה נִיזוֹנָת מִזִּוְיָה שֶׁל מַעֲלָה, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹמֵר לְאוֹתוֹ הַמְּלֹאךְ הַנְּקָרָא דוּמ"ה, לָךְ וּבִשְׁרַר לַגּוֹף פְּלוּנֵי שְׁאֲנֵי עֵתִיד לְהַחֲיוֹתוֹ לְמוֹעֵד שְׁאֲנֵי אַחֲרָיָה אֶת הַצְּדִיקִים לְעֵתִיד לְבֹא. וְהוּא מְשִׁיב אַחֲרֵי בְּלוֹתֵי הֵיטָה לִי עֲדָנָה. אַחֲרֵי בְּלוֹתֵי בְּעַפָּר וּשְׁכֻנָּתִי בְּאֲדָמָה וְאֶכֶל בְּשָׂרֵי רֵמָה וְגוֹשׁ עֶפֶר תִּהְיֶה לִי חֲדוּשׁ.

קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹמֵר לְנִשְׁמָה, הִדָּא הוּא דְכָתִיב וַיֹּאמֶר יי אֶל אַבְרָהָם וְגו' הַיִּפְלֵא מִיֵּי דְבַר לְמוֹעֵד הִידוּעַ אֲצֵלֵי לְהַחֲיוֹת אֶת הַמֵּתִים, אֲשׁוּב אֵלֶיךָ, אוֹתוֹ הַגּוֹף שֶׁהוּא (דף קב ע"ב) קָדוֹשׁ כְּבָרָא שׁוֹנָה מְחַנְדֵּשׁ לְהֵיטִיבְכֶם מְלֹאכִים קְדוּשִׁים וְאוֹתוֹ הַיּוֹם עֵתִיד לְפָנֵי לְשֻׁמָּה בָּהֶם הִדָּא הוּא דְכָתִיב, (תהלים קד) יְהִי כְבוֹד יי לְעוֹלָם יִשְׁמַח יי בְּמַעֲשָׂיו, (ע"כ מדרש הנעלם)

כְּגוֹוֵנָא דָּא שְׁמִים לֹא יִהְיוּ חִילִין לְאַרְעָא עַד דְאָתָא אָדָם. הִדָּא הוּא דְכָתִיב, (בראשית ב) וְכֹל שִׁיחַ הַשָּׂדֶה טָרָם יִהְיֶה בְּאֶרֶץ וְכֹל עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה טָרָם יִצְמַח כִּי לֹא הִמְטִיר יי אֱלֹהִים עַל הָאֶרֶץ וְאָדָם אֵין לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה. אֲטַמְרוּ כָּל אֲנָוִן תּוֹלְדִין וְלֹא אֲתַגְלוֹן, וְשִׁמְיָא אֲתַעֲכְבוּ דְלֹא אֲמַטִּירוּ עַל אֶרְעָא, בְּגִין דְאָדָם אֵין, דְלֹא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֲשֶׁתְּכָח וְלֹא אֲתַבְּרִי, וְכֹלֵא אֲתַעֲכַב בְּגִינְיָה, פִּיּוֹן דְּאֲתַחְזִי אָדָם, מִיַּד הַנְּצַנִּים נִרְאוּ  
בְּאַרְץ וְכָל חֵיילִין דְּאֲתַטְּמְרוּ אֲתַגְּלִיאוּ וְאֲתַיְהִיבוּ בַּהּ.

[זוהר חלק א' - דף צו ע"ב]

עַת הַזְּמִיר הַגִּיעַ, דְּאֲתַתְּקֵן תְּקוּנָא דְּתוֹשְׁבַחֵן לְזַמְרָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מַה  
דְּלֹא אֲשֶׁתְּכָח עַד לָא אֲתַבְּרִי אָדָם. וְקוּל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ. דְּהָא (ד"א דא) (ד"א  
ל"ג כל) מְלָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (ד"א ל"ג דעבד) דְּלֹא (דף צו ע"ב) אֲשֶׁתְּכָח בְּעֵלְמָא  
עַד דְּאֲתַבְּרִי אָדָם. פִּיּוֹן דְּאֲשֶׁתְּכָח אָדָם כּוּלֵא אֲשֶׁתְּכָח.

בְּתַר דְּחֻטָּא, כּוּלֵא אֲסַתְּלֵק מְעֵלְמָא וְאֲתַלְטִיָּא אַרְעָא. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (בראשית  
ג) אַרְוֶרָה הָאֲדָמָה בְּעֵבוֹרְךָ וְגו'. וְכַתִּיב כִּי תַעֲבֹד אֶת הָאֲדָמָה לֹא תִסֵּף תֵּת כַּחַה לָךְ  
וְגו'. וְכַתִּיב וְקוּץ וְדַרְדַּר תִּצְמִיחַ לָךְ.

אַתָּא נַח וְתַקֵּן קַרְדּוּמִין וּפְצִירִי בְּעֵלְמָא. וְלִבְתַר וַיִּשֶׁת מִן תֵּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְּגַל בְּתוֹךְ  
אַהֲלָה. אַתּוּ בְּנֵי עֵלְמָא וְחִבּוּ קַמִּיה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאֲסַתְּלֵקוּ חֵילִין דְּאַרְעָא  
(דעלמא) כְּמַלְקֵדְמִין, וְהוּוּ קַיִימִי עַד דְּאַתָּא אַבְרָהָם.

פִּיּוֹן דְּאַתָּא אַבְרָהָם (לעלמא) מִיַּד הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאַרְץ, אֲתַתְּקֵנוּ וְאֲתַגְּלוּ כָּל חֵילִין  
בְּאַרְעָא. עַת הַזְּמִיר הַגִּיעַ. בְּשַׁעֲתָא דְּאָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיתְגַּזֵּר, פִּיּוֹן דְּמֻטָּא  
הָהוּא זְמַנָּא דְּבְרִית אֲשֶׁתְּכָח בֵּיה בְּאַבְרָהָם וְאֲתַגְּזֵר. כְּדִין אֲתַקְיִים בֵּיה כָּל הָאִי קָרָא,  
וְאֲתַקְיִים עֵלְמָא, וּמְלָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּוּ בְּאַתְּגְּלִיָּא בֵּיה הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב  
וַיִּרְא אֱלֹהֵי יי'.

[זוהר חלק א' - דף צח ע"א]

רַבִּי אֶלְעָזָר פָּתַח הָאִי קָרָא (בשעתא) בְּתַר דְּאַתְּגְּזֵר אַבְרָהָם. דְּעַד לָא אֲתַגְּזֵר לָא  
הוּוּ מְלִיל עַמִּיָּה אֶלֵא מְגוּ דְּרָגָא תְּתַאָּה, וְדַרְגִין עֵלְאִין לָא הוּוּ קַיִימִי עַל הָהִיא  
דְּרָגָא. פִּיּוֹן דְּאַתְּגְּזֵר מִיַּד הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאַרְץ אֶלִין דְּרָגִין תְּתַאִין דְּאַפִּיקַת וְאֲתַקִּינַת  
הָאִי דְּרָגָא תְּתַאָּה. עַת הַזְּמִיר הַגִּיעַ אֶלִין עַנְפוּי דְּעַרְלָה. וְקוּל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ.  
דָּא קוּל דְּנַפְיֵק מְגוּ (דף צח ע"א) הָהוּא פְּנִימָאָה דְּכֹלֵא וְהָהוּא קוּל נִשְׁמַע וְדָא קוּל  
דְּגִזֵּר מְלָה לְמַלְלָא וְעַבִּיד לָהּ שְׁלִימוּ.

תָּא חֲזִי, דְּעַד לָא אֲתַגְּזֵר אַבְרָהָם לָא הוּוּ עֵלִיה אֶלֵא הָאִי דְּרָגָא (כח ב) כְּדַאמְרֵן,  
פִּיּוֹן (לבתר) דְּאַתְּגְּזֵר מַה כְּתִיב וַיִּרְא אֱלֹהֵי יי' לְמַאֵן, דְּהָא לָא כְּתִיב וַיִּרְא יי' אֶל  
אַבְרָם. דָּאִי לְאַבְרָם מַאי שְׁבַחָא הָכָא יִתִיר מִבְּקַדְמִיתָא עַד לָא אֲתַגְּזֵר דְּכַתִּיב וַיִּרְא יי'  
אֶל אַבְרָם. אֶלֵא רְזָא סְתִימָא אִיהוּ, וַיִּרְא אֱלֹהֵי יי'. לְהָהוּא דְּרָגָא דְּמְלִיל עַמִּיָּה, מַה  
דְּלֹא הוּוּ מְקַדְמַת דְּנָא עַד דְּלֹא אֲתַגְּזֵר. דְּהַשְׁתָּא אֲתַגְּלִי קוּל וְאֲתַחְבַּר בְּדַבּוּר כְּדַ

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מליל עמיה. והוא יושב פתח האהל. והוא ולא גלי מאן. אלא הכא גלי חכמתא דכלהו דרגין שרו על האי דרגא תתאה בטר דאתגזר אברהם.

תא חזי, וירא אליו יי. דא הוא רזא דקול דאשתמע דאתחבר בדבור ואתגלי ביה. והו”א יושב פתח האהל, דא עלמא עלאה דקאים לאנהרא עליה. פחום היום. דהא אתנהיר ימינא דרגא דאברהם אתדבק ביה. דבר אחר פחום היום בשעתא דאתקריב דרגא לדרגא בתיאובתא דדא לקבל דא,

וירא אליו. אמר רבי אבא עד לא אתגזר אברהם הוה אטיס. פיון דאתגזר אתגלי כלא ושרא עליה שכינתא בשלימו כדקא יאות. תא חזי והוא יושב פתח האהל. והוא. דא עלמא עלאה דשרי על האי עלמא תתאה. אימתי פחום היום בזמנא דתיאובתא דחד צדיק למשרי ביה.

[זוהר חלק א' - דף צט ע"א]

מיד וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו. מאן אנון שלשה אנשים. אליו אברהם יצחק ויעקב דקיימי עליה דהאי דרגא, ומנייהו (דף צט ע"א) יניק (יסודא דעלמא) ואתון. פדין וירא וירץ לקראתם. דתיאובתא דהאי דרגא תתאה לאתחברא בהו וחדוותא דילה לאתמשכא אבתרייהו. וישתחו ארצה, לאתתקנא פרסייא לגבייהו.

תוספתא וירא אליו יי באלוני ממרא. אמאי באלוני ממרא, ולא באתר אחרא. אלא בגין דיהיב ליה עיטא על גזירו דקיימא דיליה. בשעתא דאמר קודשא בריך הוא לאברהם למגזר אזל אברהם למלך עם חברוי, אמר ליה ענר (אולי ר"ל כבר עברו עליך צ' שנה ואולם גם יותר שהם צ"ט כמ"ש בתוה"ק. ולא חשב הפרט) אנת בן תשעין שנין ואת מעיק גרמך.

אמר ליה ממרא דכרת יומא דרמו לך פשדאי באתון דנורא. והוא פפנא דעבר על עלמא דכתיב, (בראשית יב) ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה. ואנון מלכין דרדפו בתריהון ומחית יתהון וקודשא בריך הוא שזבינך מפלא ולא יכיל בר נש למעבד לך ביש. קום עביד פקודא דמרך. אמר ליה קודשא בריך הוא, ממרא אנת יתבת ליה עיטא למגזר, תייך לית אנא מתגלי עליה אלא בפלטרין דילך, הדא הוא דכתיב באלוני ממרא (עד כאן התוספתא):

תא חזי, עבד קודשא בריך הוא לדוד מלפא חד סמכא מפרסייא עלאה פאבהן. ואף על גב דאיהו פרסייא לגבייהו. אבל בזמנא דאתחבר בהו איהו חד סמכא לאתתקנא בפרסייא עלאה. ובגין כך נטל מלכותא (עט ב) בחברון דוד מלפא שבע שנין לאתחברא בהו. והא אתמר.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי אבא פתח ואמר, (תהלים כד) מי יעלה בהר יי ומי יקום במקום קדשו. תא חזי, כל בני עלמא לא חמאן על מה קיימי בעלמא, ויומין אזלין וסלקין וקיימי קמי קודשא בריך הוא, כל אנון יומין דבני נשא קיימי בהו בהאי עלמא, דהא פלהו אתבריאו וכלהו קיימי לעילא, ומנלן דאתבריאו, דכתיב, (תהלים קלט) ימים יוצרו.

[זוהר חלק א' - דף צט ע"ב]

וכד מטאן יומין לאסתלקא מהאי עלמא. פלהו קריבין קמי מלכא עלאה, הדא הוא דכתיב, (מלכים א ב) ויקרבו ימי דוד למות. (בראשית מז) ויקרבו ימי ישראל למות. בגין דכד בר נש איהו בהאי עלמא לא אשגח ולא אסתפל על מה קאים, אלא כל יומא ויומא חשיב פאלו הוא אזיל ברקנייא, דהא כד נשמתא נפקת מהאי עלמא לא ידעת לאן ארחא סלקין לה. דהא ארחא לסלקא לעילא לאתר דנהירו דנשמתין עלאין נהרין, לא (דף צט ע"ב) אתיהיב לכלהון נשמתין, דהא פגוונא דאיהו אמשיך עליה בהאי עלמא, הכי אתמשכת לבתר דנפיק מגיה.

תא חזי, אי בר נש אתמשיך בתר קודשא בריך הוא, ותיאובתא דייליה אבתריה בהאי עלמא, לבתר כד נפיק מגיה, איהו אתמשיך אבתריה ויהבין ליה אורח לאסתלקא לעילא, בתר ההוא משיכו דאתמשיך ברעותא כל יומא בהאי עלמא.

אמר רבי אבא יומא חד אערענא בחד מתא מאנון דהוון מן בני קדם, ואמרו לי מההיא חכמתא דהוון ידעין מיומי קדמאי והוון אשכחן ספרין דחכמתא דלהוון, וקרבו לי חד ספרא. והוה כתיב ביה, דהא פגוונא דרעותא דבר נש איכוון ביה בהאי עלמא, הכי אמשיך עליה רוח מלעילא פגוונא דההוא רעותא דאתדבק ביה, אי רעותיה איכוון במלה עלאה קדישא איהו אמשיך עליה לההיא מלה מלעילא לתתא לגביה.

ואי רעותיה לאתדבקא בסטרא אחרא ואיכוון ביה, איהו אמשיך לההיא מלה מלעילא לתתא לגביה. והוון אמרי דעקרא דמלתא תלייא במלין ובעובדא וברעותא לאתדבקא, ובדא אתמשך מלעילא לתתא ההוא סטרא דאתדבק בה.

[זוהר חלק א' - דף ק ע"א]

ואשכחנא ביה כל אנון עובדין ופולחנין דככביא ומזלי ומלין דאצטריכו לון והיאך רעותא לאתכוונא בהו בגין (דף ק ע"א) לאמשכא לון לגבייהו. פגוונא דא מאן דבעי לאתדבקא לעילא ברוח קודשא דהא בעובדא ובמלין וברעותא דלבא לכוונא בההיא מלה תלייא מלתא לאמשכא ליה לגביה מעילא לתתא ולא אתדבקא בההיא מלה.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והוּו אַמְרֵי כַּמָּה דְּבַר נֶשׁ אַתְּמֶשֶׁךְ בְּהַאי עֲלָמָא הֵכִי נְמִי מְשַׁכֵּין לִיה פֶּד נְפִיק  
מֵהַאי עֲלָמָא. וּבְמָה דְאַתְדַּבֵּק בְּהַאי עֲלָמָא וְאַתְמֶשֶׁךְ אֲבַתְרִיה הֵכִי אַתְדַּבֵּק בְּהַהוּא  
עֲלָמָא, אִי בְּקוּדְשָׁא, בְּקוּדְשָׁא. וְאִי בְּמִסְאָבָא, בְּמִסְאָבָא. אִי בְּקוּדְשָׁא, מְשַׁכֵּין לִיה  
לְגַבֵּי הַהוּא סֵטֶר וְאַתְדַּבֵּק בֵּיה לְעֵילָא, וְאַתְעֵבִיד מִמְנָא שְׂמֵשָׁא, לְשִׁמְשָׁא קָמִי  
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בֵּין אַנּוּן שְׂאָר מְלֹאכֵין. כַּמָּה דְהֵכִי אַתְדַּבֵּק לְעֵילָא וְקָאִים בֵּין  
אַנּוּן קוּדְשִׁין דְכְּתִיב (זכריה ג) וְנָתַתִּי לָךְ מֵהֶלְכִים בֵּין הָעוֹמְדִים הָאֵלֶּה.

הֵכִי נְמִי כְּגוּוֹנָא דָא. אִי בְּמִסְאָבָא, מְשַׁכֵּין לִיה לְגַבֵּי הַהוּא סֵטֶר וְאַתְעֵבִיד כַּחַד  
מִנְיֵיהוּ לְאַתְדַּבֵּקָא בְּהוּ וְאַנּוּן אַקְרוּן נְזֻקֵי בְּנֵי נֶשָׁא. וּבְהַהִיא שְׁעָתָא דְנְפִיק מֵהַאי  
עֲלָמָא נְטֹלִין לִיה וְשְׂאֲבִין לִיה בְּגִיְהֶנָם בְּהַהוּא אַתְר דְדִיִּנֵי לֹון לְבְנֵי מִסְאָבָא דְסָאִיבו  
גְרַמִּיְהוּ וְרוּחִיְהוּ, וּלְבַתֵּר אַתְדַּבֵּק בְּהוּ. וְאִיהוּ נְזֻקָא (כט א) כַּחַד מֵאַנּוּן נְזֻקֵי דְעֲלָמָא.

[זוהר חלק א' - דף ק ע"ב]

אַמִּינָא לֹון בְּנֵי קְרִיבָא דָא לְמַלִּין דְאֹרִיִּיתָא. אֲבָל אֵית לְכוּ אַתְרַחְקָא (מגו) מֵאַנּוּן  
סְפָרִין (אלין) בְּגִין דְלָא (דף ק ע"ב) יְסִטֵי לְבִיִּיכוּ לְאַלִּין פּוּלְחָנִין וּלְכָל אַנּוּן סְטָרִין  
דְקָאֵמֶר הֵכָא דִילְמָא חֶס וְשְׁלוֹם (לא) תְּסִטוּן מִבְּתֵר פּוּלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְהָא  
כָּל סְפָרִים אֵלִין אֲטַעֲיִין לֹון לְבְנֵי נֶשָׁא, בְּגִין דְבְּנֵי קֶדָם חֲפִימִין הוּו, וִירוּתָא  
דְחֻכְמָתָא דָא יִרְתוּ מֵאַבְרָהָם דִּיהָב לְבְנֵי פְּלִגְשִׁים, דְכְּתִיב, (בראשית כה) וּלְבְנֵי  
הַפְּלִגְשִׁים אֲשֶׁר לְאַבְרָהָם נָתַן אַבְרָהָם מִתְּנוּת וְיִשְׁלַחֵם מֵעַל יִצְחָק בְּנוּ בְּעוֹדָנוּ חֵי  
קֶדְמָה אֶל אֶרֶץ קְדָם. וּלְבַתֵּר אַתְמֶשְׁכוּ בְּהַהִיא חֻכְמָה לְכַמָּה סְטָרִין.

אֲבָל זֶרְעָא דִּיצְחָק חוּלְקָא דִיעֵקֵב לְאוּ הֵכִי, דְכְּתִיב, (בראשית כה) וַיִּתֵּן אַבְרָהָם אֶת  
כָּל אֲשֶׁר לוֹ לִיצְחָק, דָּא חוּלְקָא קוּדְשָׁא דְמַהִימְנוּתָא דְאַתְדַּבֵּק בֵּיה אַבְרָהָם, וְנִפְק  
מֵהַהוּא עֲדָבָא וּמַהִהוּא סְטָרָא, יְעַקֵּב מַה פְּתִיב בֵּיה (בראשית כח) וְהִנֵּה יִי נֹצֵב עָלָיו.  
וְכְּתִיב, (ישעיה מא) וְאַתָּה יְעַקֵּב עֲבָדֵי וְגו'. בְּגִינֵי כֵךְ בְּעֵי לִיה לְבַר נֶשׁ לְאַתְמֶשְׁכָּא  
בְּתֵר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּלְאַתְדַּבֵּקָא בֵּיה תְּדִיר דְכְּתִיב, (דברים י) וְבוּ תִדְבֹק.

תָּא חֲזִי, (תהלים כד) מִי יַעֲלֶה בְּהַר יִי וְגו'. וּלְבַתֵּר אַהֲדַר וּפִירֶשׁ נְקִי כְּפִים. דְלָא  
עֵבִיד בִּידוּי טוּפְסָא וְלָא אַתְתַּקֵּף בְּהוּ בְּמָה דְלָא אַצְטְרִיךְ. וְתוּ דְלָא אֲסַתָּאב בְּהוּ וְלָא  
סָאִיב בְּהוּ לְגוּפָא כְּאַנּוּן דְמִסְאָבִין גְּרַמִּיְהוּ בִּידִין לְאַסְתָּאבָא, וְדָא הוּא נְקִי כְּפִים,  
וְבַר לְבָב, כְּגוּוֹנָא דָא דְלָא אֲמֶשֶׁךְ רְעוּתִיה וּלְבִיה לְסְטָרָא אַחְרָא, אֲלָא לְאַתְמֶשְׁכָּא  
בְּתֵר פּוּלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

אֲשֶׁר לֹא נֶשָׂא לְשׂוּא נְפִשׁוּ. נְפִשׁוּ כְּתִיב נְפִשֵׁי קָרִי, וְהָא אוּקְמוּהָ (דף קא ע"א)  
נְפִשֵׁי דָא נְפִשׁ דּוּד סְטָרָא דְמַהִימְנוּתָא. נְפִשׁוּ דָא נְפִשׁ דְּבַר נֶשׁ מִמֶּשׁ. בְּגִין דְכַד  
יְפּוּק מֵהַאי עֲלָמָא. וְנְפִשִׁיה יִסְתַּלַּק בְּעוּבְדִין דְכְּשָׁרִין עַל מַה דִּיתַקִּיִם בְּהוּ לְמִיְהוּ בֵּין



## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כל אנון קדישין כמא דאת אמר, (תהלים קטז) אתהלך לפניי בארצות החיים. ובגין דלא נשא לשוא נפשי ישא ברכה מאת יי וגו'.

תא חזי, בתר דאתגזר אברהם הוה יתיב וכאיב, וקודשא בריך הוא שדר לגביה תלת מלאכין באתגליא לאקדמא ליה שלם. ואי תימא דהא באתגליא. וכי מאן יכיל למחמי מלאכין והא פתיב, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות וגו'. אלא ודאי חמא לון, דנחתי לארעא כגוונא דבני נשא, ולא יקשה לך האי, דהא ודאי אנון רוחין קדישין, ובשעתא דנחתי לעלמא מתלבשין (קמד א) באירי וביסודי דגולמין, ואתחזו לבני נשא ממש כחזו דיוקנא דלהון.

ותא חזי, אברהם חמא לון כחזו בני נשא. ואף על גב דהוה פאיב ממילה נפק ורהט אפתרייהו בגין דלא למגרע (מה) דהוה עביד מקדמת דנא.

[זוהר חלק א' - דף קא ע"ב]

אמר רבי שמעון ודאי כחזו דמלאכין חמא לון, ממה דכתיב ויאמר אדני באל"ה דל"ת, שכנינתא הוה אתיא, ואלין הוו סמיכין דילה ופרסייא לגבה, בגין דאנון גוונין (צא א) תלת דתחותא. וחמא השתא בגין דאתגזר מה דלא הוה חמי מקדמת דנא עד לא (דף קא ע"ב) אתגזר, בקדמיתא לא הוה ידע אלא דאנון בני נשא, ולבתר ידע דאנון מלאכין קדישין ואתו בשליחותא לגביה. בשעתא דאמרו ליה אי"ה שרה אשתך ובשרו ליה בשורת יצחק.

אליו אתוון נקודות אי"ו, וסימן אי"ו, רמז למה דלעילא, רמז לקודשא בריך הוא. ויאמר הנה באהל. פתיב הכא הנה באהל וכתיב התם (ישעיה לג) אהל בל יצען וגו'. תא חזי, פיון דנקוד אי"ו אמאי פתיב לבתר איה, אלא בגין דחבורא דדכר ונוקבא כחדא רזא דמהימנותא. פדין אמר ויאמר הנה באהל. תמן הוא קשורא דכלא ותמן אשתפח (ויאמר הנה באהל). איה וגו', וכי לא הוה ידעי מלאכי עלאי דשרה הנה באהל, אמאי פתיב איה. אלא לא ידעי בהאי עלמא אלא מה דאתמסר להו למנדע.

תא חזי (שמות יב) ועברתי בארץ מצרים אני יי. וכי כמה שליחין ומלאכין אית ליה לקודשא בריך הוא, אלא בגין דאנון לא ידעי בין טפה דבוכרא להווא דלא בוכרא בר קודשא בריך הוא בלחודוי.

כגוונא דא (יחזקאל ט) והתוית תו על מצחות האנשים. ואמאי צריכין. אלא בגין דאנון לא ידעי, אלא מה דאתמסר לון למנדע (ידעי), כגון כל אנון מלין דזמין קודשא בריך הוא לאייתאה על עלמא. ומאי טעמא בגין דקודשא בריך הוא אעבר פרוזא בכלהו רקיעין בההיא מלה דזמין לאייתאה על עלמא.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק א' - דף קב ע"א]

כְּגוֹנוֹא דַּא בְּשַׁעְתָּא דְּמַחְבְּלָא אֲשַׁתְּכַח (דף קב ע"א) בְּעֵלְמָא בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְכַּסִּיא  
בְּבִיתִיהּ וְלֹא יִתְחַזֵּי בְּשׁוּקָא בְּגִין דְּלֹא יִתְחַבֵּל, כְּמָא דַּאֲתָ אָמַר, (שמות יב) וְאַתֶּם לֹא  
תִצְאוּ אִישׁ מִפֶּתַח בֵּיתוֹ עַד בֹּקֶר. מְנַיִיהוּ (דיכיל לאסתתרא, אין, אבל מקמי קודשא בהך  
הוא לא (ס"א יכיל)) בְּעֵי לְאַסְתַּתְרָא. מַה כְּתִיב, (ירמיה כג) אִם יִפְתָּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים  
וְאֲנִי לֹא אֲרַאנוּ נְאֻם יי'.

אִיה שְׂרָה אֲשַׁתְּךָ, דְּלֹא בְּעוּ לומר קְמַה, פִּינן דְּאָמַר הִנֵּה בְּאֵהָל מִיַּד וַיֹּאמֶר שׁוּב  
אֲשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעַת חַיָּה וְהִנֵּה בֵּן לְשָׂרָה אֲשַׁתְּךָ וְגו'. תָּא חֲזִי, אֹרַח אַרְעָא, דְּעַד לֹא  
אֲזַמִּין אַבְרָהָם קִמְיִיהוּ לְמִיכַל לָא אָמְרוּ לִיה מִיַּדִּי, בְּגִין דְּלֹא יִתְחַזֵּי דְּבִגִּין הֵהִיא  
בְּשׁוּרָה קָא אֲזַמִּין לְהוּ לְמִיכַל, בְּתַר דְּכְתִיב וַיֹּאכְלוּ כְּדִין אָמְרוּ לִיה הֵהִיא בְּשׁוּרָה.

וַיֹּאכְלוּ, סְלִקָא דְּעַתְּךָ וְכִי מְלֹאכִי עֲלָאי אַכְלִי, אֲלֹא בְּגִין יִקְרָא דְּאַבְרָהָם אֲתַחֲזִי  
הַכִּי. אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר וַיֹּאכְלוּ וְדַאי, בְּגִין דְּאֲנוּן (קד א) אֲשָׂא דְּאֲכִיל אֲשָׂא וְלֹא  
אֲתַחֲזִי, וְכֹל מַה דִּיְהֵב לֹון אַבְרָהָם אַכְלִי בְּגִין דְּמִסְטָרָא דְּאַבְרָהָם אַכְלִי לְעִילָא (דאכלי  
מההוא סטרא דלעילא).

תָּא חֲזִי, כֹּל מַה דְּאֲכִיל אַבְרָהָם בְּטַהָרָה אִיהוּ קָא אַכִּיל וּבְגִין כְּףֵי אַקְרִיב קִמְיִיהוּ  
וְאַכְלִי, וְנָטִיר אַבְרָהָם בְּבִיתִיהּ דְּכִיָּא וּמִסְאָבוּתָא, דְּאֲפִילוּ בַר נֶשׁ דְּאִיהוּ מִסְאָב (לא  
יכיל לקרבא לביתיה כדין ידע אברהם דהא מסאב איהו ועביד) (נ"א לא הוה משמש בביתיה,  
עד דעביד) לִיה טְבִילָה, או עְבִיד לִיה לְנִטְרָא שְׁבַעַה יוֹמִין כְּדָקָא חֲזִי לִיה בְּבִיתִיהּ,  
וְהַכִּי הוּא וְדַאי.

[זוהר חלק א' - דף קב ע"ב]

תָּא חֲזִי כְּתִיב, (דברים כג) אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִתְיָה טְהוֹר מִקְרָה לִילָה וְגו'. מַאי  
תְּקַנְתִּיהּ, וְהִיא לְפָנוֹת עָרֵב יְרַחֵץ בַּמַּיִם. אַעְרַע בֵּיה טְמֵאָה (דף קב ע"ב) אַחְרָא כְּגוֹן  
זִיבָה או (נ"א סגירו או נדה) סְגִירַת נְדָה דְּהוּוּ תְרִי מִסְאָבוּ, לֹא סְגִיא לִיה בְּהֵהִיא  
טְבִילָה (בגין) בֵּין דְּאֲעָרַע בֵּיה קָרִי קָרִים דְּקַבִּיל טְמֵאָה אַחְרָא (בגין) בֵּין דְּאֲעָרַא בֵּיה  
לְבַתְרָ.

וְאַבְרָהָם וְשָׂרָה הוּוּ מְתַקְנֵי טְבִילָה לְכַלְהוּ, אִיהוּ לְגַבְרֵי וְאִיהִי לְנָשִׁי. מַאי טְעֵמָא  
אַעְסַק אַבְרָהָם לְדַכְּאָה לְבַנֵּי נְשָׂא, בְּגִין דְּאִיהוּ טְהוֹר וְאַקְרִי טְהוֹר. דְּכְתִיב, (איוב יד)  
מִי יִתֵּן טְהוֹר מִטְּמֵא לֹא אֶחָד. טְהוֹר דַּא אַבְרָהָם דְּנִפְק מִתְּרַח.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר בְּגִין לְתַקְנָא תְּהוּא דְּרָגָא דְּאַבְרָהָם, וּמֵאן אִיהוּ מִי"ם. בְּגִין כְּףֵי  
אֲתַקִּין לְדַכְּאָה בְּנֵי עֲלָמָא בְּמִיא. וּבְשַׁעְתָּא דְּאֲזַמִּין לְמִלְאֲכִין, שִׁירוּתָא דְּמִלּוֹי מַה  
כְּתִיב יוֹקָח נָא מֵעַט מַיִם. בְּגִין לְאַתְתַּקְפָּא בְּהֵהוּא דְּרָגָא דְּמִיין שְׂרָאן בְּה. וּבְגִינֵי כְּףֵי

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הוּה מְדַפֵּי לְכָל בְּנֵי נֶשָׂא מִכְּלָא. מְדַפֵּי לֹון מִסְטָרָא דְעֵבוּדָה זָרָה, וּמְדַפֵּי לֹון מִסְטָרָא דְמִסְאָבָא, וְכַמְּה דְאִיהוּ מְדַפֵּי לְגוּבְרִין הָכִי נְמִי שָׂרָה מְדַכָּא לְנָשִׁין, וְאִשְׁתַּכְּחוּ כְּלָהוּ דְאִתְיִין לְגַבְיֵיהוּ דְכִיִּין מִכְּלָא.

תָּא חֲזִי, אֵילָנָא נְטֵע אַבְרָהָם בְּכָל אֲתַר דְדִיּוּרִיָּה תַמְן, וְלֹא הוּה סְלִיק בְּכָל אֲתַר כְּדָקָא יָאוּת, בַּר בְּשַׁעְתָּא דְדִיּוּרִיָּה בְּאַרְעָא דְכַנְעַן, וּבַהֲהוּא אֵילָנָא הוּה יָדַע מֵאֵן דְאִתְאַחֵיד בֵּיה בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וּמֵאֵן דְאִתְאַחֵיד בְּעֵבוּדָה זָרָה.

מֵאֵן דְאִתְאַחֵיד בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֵילָנָא הוּה פְּרִישׁ עֲנַפּוּי וְחַפֵּי עַל רִישֵׁיהּ וְעֵבִיד עֲלֵיהּ צְלָא יָאָה, וּמֵאֵן דְאִתְאַחֵיד בְּסְטָרָא דְעֵבוּדָה זָרָה הֲהוּא אֵילָנָא הוּה אִסְתְּלֵק וְעֲנַפּוּי הוּוּ סְלִיקִין לְעֵילָא. כְּדִין הוּה יָדַע אַבְרָהָם וְאִזְהִיר לֵיהּ, וְלֹא אַעֲדִי מִתַּמְן עַד דְאִתְאַחֵיד בְּמַהִימְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְהָכִי מֵאֵן דְאִיהוּ דְכִיָּא (ד"א ל"ג הכי) מְקַבֵּל לֵיה אֵילָנָא. מֵאֵן דְאִיהוּ מִסָּב לֹא מְקַבֵּל לֵיה. כְּדִין יָדַע אַבְרָהָם וּמְדַפֵּי לֹון בְּמִיָּא.

וּמַעֲיִינָא דְמִיָּא הוּה תְּחוּת הֲהוּא אֵילָנָא, וּמֵאֵן דְצָרִיךְ טְבִילָה מִיָּד מִיִּין סְלִיקִין לְגַבְיָהּ, וְאֵילָנָא אִסְתְּלֵקִין עֲנַפּוּי, כְּדִין יָדַע אַבְרָהָם דְאִיהוּ מִסָּבָא וּבְעֵי טְבִילָה מִיָּד, וְאֵם לֹאוּ מִיָּא נְגִיבִין כְּדִין יָדַע דְבְעֵי לְאִסְתְּאַבָּא וְלְאִסְתְּמָרָא שְׁבַעָה יוּמִין.

תָּא חֲזִי, דְאִפִּילוּ בְשַׁעְתָּא דְאִזְמִין לֹון לְמַלְאָכִין אָמַר לֹון וְהַשְׁעֵנוּ תַחַת הָעֵץ בְּגִין לְמַחְמִי וְלְמַבְדֵּק בְּהוּ, וּבַהֲהוּא אֵילָנָא הוּה בְּדִיק לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא. וְרָזָא (לְקַבֵּל) בְּגִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא קָא (עבד) אָמַר דְאִיהוּ אֵילָנָא דְחֵי לְכָלָא, וּבְגִין כֶּף וְהַשְׁעֵנוּ תַחַת הָעֵץ וְלֹא תַחַת עֵבוּדָה זָרָה.

וְתָא חֲזִי, כִּד חֵב אָדָם, בְּעֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע חֵב, דְכָתִיב וּמַעֲץ הַדְּעַת וְגו' וְאִיהוּ בֵּיה חֵב וְגָרָם מוּתָא לְעֲלָמָא. מַה כְּתִיב וְעַתָּה פֶּן יִשְׁלַח יָדוֹ וְלָקַח גַּם מַעֲץ הַחַיִּים וְגו'. (וְגָרָם מוּתָא לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא) וְכִד אֲתָא אַבְרָהָם בְּאֵילָנָא אַחְרָא אֲתַקִּין עֲלָמָא דְהוּא אֵילָנָא דְחֵי וְאוּדַע מַהִימְנוּתָא לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא:

וְיֵאמַר שׁוּב אֲשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעַת חֲזֵיה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק שׁוּב אֲשׁוּב, שׁוּב יִשׁוּב מִבְּעֵי לֵיה, דְהָא מִפְתָּחָא דָּא לְמַפְקַד עֲקָרוֹת בִּידָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אִיהוּ וְלֹא בִידָא דְשְׁלִיחָא אַחְרָא. כְּמַה דְתַנִּינָן תַּלְת מִפְתָּחִין אֲנֹון דְלֹא אֲתַמְסְרוּ בִידָא דְשְׁלִיחָא. דְחֲזֵיה וְתַחֲתֵי הַמְתִּים וְגִשְׁמִים. וְהוּאִיל דְלֹא אֲתַמְסְרוּ בִידָא דְשְׁלִיחָא אֲמַאי כְּתִיב שׁוּב אֲשׁוּב. אֲלֹא וְדֵאִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְהוּה קָאִים עֲלֵיהּ אָמַר (לֵיה) מְלָה, בְּגִין כֶּף כְּתִיב וְיֵאמַר שׁוּב אֲשׁוּב אֵלֶיךָ.

[זוהר חלק א' - דף קג ע"א]

ותא חזי, בכל אתר דכתיב ויאמר סתם או ויקרא סתם הוא מלאכא דברית ולא אחרא. ויאמר דכתיב, (שמות טו) ויאמר אם שמע תשמע וגו' ויאמר ולא קאמר מאן הוא. ויקרא דכתיב, (ויקרא א) ויקרא אל משה ולא קאמר מאן הוה. אמר דכתיב, (שמות כד) ואל משה אמר וגו' ולא אמר מאן הוה. (אוף הכי דכתיב ויאמר שוב אשוב ויאמר סתם ולא קאמר מאן (דף קג ע"א) הוה) אלא בכל הני מלאכא דברית הוה וכלא בקודשא בריך הוא אתמר. ובגין כך פתיב ויאמר שוב אשוב אליך וגו'. והנה בן וגו': והנה בן לשרה אשתך. מאי טעמא לא פתיב והנה בן לך, אלא בגין דלא יחשב דהא מן הגר איהו כדבבדמיתא. רבי שמעון פתח ואמר, (מלאכי א) בן יכבד אב ועבד אדוניו. בן יכבד אב דא יצחק לאברהם. אימתי כביד ליה, בשעתא דעקד ליה על גבי מדבחא ובעא למקרב ליה קרבנא, ויצחק בר תלתין ושבע שנין הוה, ואברהם הוה סבא, דאילו הוה בעיט (ס"א ביה) ברגלא חד לא יכיל למיקם קמיה, (כל שכן למעבד ליה), ואיהו אוקיר ליה לאבוי ועקד ליה כחד אימרא בגין למעבד רעותיה דאבוי. (קמו ב) ועבד אדוניו דא אליעזר לאברהם. כד שדר ליה לחרו, ועבד כל רעותיה דאברהם, ואוקיר ליה פמה דכתיב, (בראשית כד) ויי בריך את אדוני וגו'. וכתיב (בראשית כד) ויאמר עבד אברהם אנכי, בגין לאוקיר ליה לאברהם. דהא בר נש דהוה מייתי כסף וזהב ואבני יקר וגמלין ואיהו פדקא יאות שפיר בחיזו לא אמר דאיהו רחימא דאברהם או קריבא דיליה. אלא אמר עבד אברהם אנכי, בגין לסלקא בשבחא דאברהם ולאוקיר ליה בעינייהו.

ועל דא בן יכבד אב ועבד אדוניו. ואתון ישראל בני. קלנא בעיניכו לומר דאנא אביכון או דאתון עבדין לי. ואם אב אני איה כבודי וגו'. בגין כך והנה בן, דא הוא בן ודאי, ולא ישמעאל. דא הוא בן דאוקיר לאבוי פדקא חזי.

והנה בן לשרה אשתך. בן לשרה, דבגיניה מיתת, דבגיניה פאיבת נפשה עד דנפקת מינה. והנה בן לשרה. לאסתלקא בגיניה בשעתא דקודשא בריך הוא יתיב בדינא על עלמא. דכדין ויי פקד את שרה וגו' דהא מדפרי לשרה בגיניה דיצחק ועל דא איהו בן לשרה (אנהו מלאכי אמרו). והנה בן לשרה. (דין) דהא נוקבא נטלא (ליה) לברא מן דכורא:

ושרה שומעת פתח האהל והוא אחריו. מאי והוא אחריו, והיא אחריו מפעי ליה. אלא רזא איהו, ושרה שומעת מה דהוה אמר (פתח האהל דא קודשא בריך הוא. והוא אחריו מאן דהוה אמר) פתח האהל דא דרגא תתאה. פתחא דמהימנותא. והוא אחריו (דא) דאודי ליה דרגא עלאה (נ"א פתח האהל והוא אחריו דא קודשא בהך הוא. פתח האהל דא דרגא תתאה, והוא אחריו דא דרגא עלאה). מן יומא דהות שרה בעלמא לא שמעת מלה דקודשא בריך הוא בר ההוא שעתא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דבר אחר דהות יתבא שרה פתח האהל בגין למשמע מלין. והיא שמעת האי מלה דאתבשר בה אברהם. (ד"א) והוא אחריו. אברהם דהוה יתיב אחורוי דשכינתא: ואברהם ושרה זקנים באים בימים. מאי באים בימים. שעורין דיומין דאתחזי כדין להו, חד מאה וחד תשעים, עאלו ביומין שעורא דיומין כדקא יאות. באים בימים. כמא דאת אמר פי בא היום דאערב יומא למיעל. חדל להיות לשרה ארח כנשים. והיא שעטא חמאת גרמה בעדונא אחרא. ובגין כך אמרה ואדוני זקן דהא איהו לא כדאי לאולדא בגין דאיהו סבא.

רבי יהודה פתח (משלי לא) נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ. תא חזי, קודשא בריך הוא אסתלק ביקריה דאיהו גניז וסתים בעילויא סגיא. לאו איתי בעלמא ולא הוה מן יומא דאתברי עלמא דיכיל לקיימא על חכמתא דיליה ולא יכיל לקיימא ביה.

[זוהר חלק א' - דף קג ע"ב]

בגין דאיהו גניז וסתים ואסתלק לעילא לעילא, וכלהו עלאי ותתאי לא יכלין לאתדבקא, עד דכלהו אמרין (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי ממקומו. תתאי אמרי דאיהו לעילא דכתוב, (תהלים קיג) על השמים כבודו. עלאי אמרי דאיהו לתתא דכתוב, (תהלים נז) על כל הארץ כבודו. עד דכלהו עלאי ותתאי אמרי ברוך כבוד יי ממקומו. בגין דלא אתידע ולא הוה מאן דיכיל לקיימא ביה, ואת אמרת נודע בשערים בעלה. (דף קג ע"ב)

אלא ודאי נודע בשערים בעלה דא קודשא בריך הוא דאיהו אתידע ואתדבק לפום מה דמשער בלביה כל חד כמה דיכיל לאדבקא ברוחא דחכמתא. ולפום מה דמשער בלביה הכי אתידע בלביה. ובגיני כך נודע בשערים באנון שערים. אבל דאתידע כדקא יאות לא הוה מאן דיכיל לאדבקא ולמנדע ליה.

רבי שמעון אמר נודע בשערים בעלה. מאן שערים. כמא דאת אמר (תהלים כד) שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם. ובגין אלו שערים דאנון דרגין עלאין בגינייהו אתידע קודשא בריך הוא. ואי לא לא יכלין לאתדבקא ביה.

תא חזי, דהא נשמטא דבר נש לאו איהו (נ"א לא אית) מאן דיכיל למנדע לה, אלא בגין אלין שייפין דגופא ואנון דרגין דעבדין אומנותא דנשמטא בגין כך אתידע ולא אתידע. כך קודשא בריך הוא אתידע ולא אתידע בגין דאיהו נשמטא לנשמטא רוחא לרוחא גניז וטמיר מפלא, אבל באנון שערים דאנון פתחין לנשמטא אתידע קודשא בריך הוא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, אית פתחא לפתחא ודרגא לדרגא, ומנייהו ידיע יקרא דקודשא בריך הוא. פתח האהל, דא הוא פתחא דצדק. כמא דאת אמר (תהלים קיח) פתחו לי שער שער צדק וגו' דא פתחא קדמאה לאעלא ביה, ובהאי פתחא אתחזון כל שאר פתחין עלאין. מאן דזכי להאי (פתחא) זכי למנדע ביה ובכלהו שאר פתחין בגין דכלהו שראן עליה.

והשתא דפתחא דא לא אתידע. בגין דישראל בגלותא וכלהו פתחין אסתלקו מניה ולא יכלין למנדע ולא תדבקא. אבל בזמנא דיפקון ישראל מן גלותא זמינן בלהו דרגין עלאין למשרי עליה בדקא יאות.

וכדין ינדעון בני עלמא חכמתא עלאה יקרא מה דלא הוו ידעין מקדמת דנא. דכתיב, (ישעיה יא) ונחה עליו רוח יי רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי. בלהו זמינן לאשראה על האי פתחא תתאה דאיהו פתח האהל. וכלהו זמינן לאשראה על מלכא משיחא בגין למידן עלמא דכתיב ושפט בצדק דלים וגו'.

בגיני כף פד אתבשר אברהם, האי דרגא הוה אמר כמא דאתמר דכתיב ויאמר שוב אשוב אליך פעת חיה. ויאמר, לא כתיב מאן הוה. ודא הוא פתח האהל. ועל דא ושרה שומעת האי דרגא דהוה מליל עמיה מאן דלא הוה שמעת מקדמת דנא. דכתיב ושרה שומעת פתח האהל דהוה מבשר ואמר שוב אשוב אליך פעת חיה והנה בן לשרה אשתך.

תא חזי, כמא הוא חביבותא דקודשא בריך הוא לגביה דאברהם, דהא לא נפק מניה יצחק עד דאתגזר, לבתר דאתגזר אתבשר ביה ביצחק, בגין דאיהו פדין זרעא קדישא, ועד לא אתגזר לאו איהו זרעא קדישא. וכדין איהו כמא דכתיב, (בראשית א) אשר זרעו בו למינהו.

ותא חזי, עד לא אתגזר אברהם ההוא זרעא דיליה לא הוה קדישא, בגין דנפק בגו ערלה ואתדבק בערלה לתתא. לבתר דאתגזר נפק ההוא זרעא בגו קדישא, ואתדבק בקדושה דלעילא ואוליד לעילא, ואתדבק אברהם בדרגיה כדקא יאות. תא חזי, פד אוליד אברהם ליצחק נפק קדישא כדקא יאות. והאי (נ"א ודאי) מאי אעדו ואולידו חשוכא.

רבי אלעזר שאיל יומא חד לרבי שמעון אבוי, אמר ליה האי דקרא ליה קודשא בריך הוא יצחק דכתיב וקראת את שמו יצחק. אמאי, דהא אתחזי דעד לא נפק לעלמא קרא ליה יצחק. אמר ליה הא אתמר דאשא נטל מיא. דהא מיא מסטרא דגבורה קא אתיין. ותו (נ"א ותא שאיל להו ללואי) שאיל ליה) לואי דאנון בדיחין

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

להוא סטרא במאני זמר ותשבחן לקביל האי סטרא, בגין כך יצחק איהו חדוה בגין דאתי מההוא סטרא ואתדבק ביה.

[זוהר חלק א' - דף קד ע"א]

תא חזי, יצחק בדיחותא חדוה דאחלה מיא באשא ואשא במיא, ועל דא אקרי הכי. ובגין כך קודשא בריך הוא קרי ליה (דף קד ע"א) הכי עד לא יפוק לעלמא שמא דא ואודע ליה לאברהם.

ותא חזי, בכלהו אחרנין שבק לון קודשא בריך הוא למקרי לון שמחן, ואפילו נשי הוו קראן לבנייהו שמחן, אבל הכא לא שבק קודשא בריך הוא לאמיה למקרי ליה שמא אלא לאברהם, דכתיב וקראת את שמו יצחק אנת ולא אחרא, בגין לאחלפא מיא באשא ואשא במיא לאכללא ליה בסטריה.

כיון דאתבשר אברהם ביצחק, מה פתיב ויקומו משם האנשים וישקיפו על פני סדום. רבי אלעזר אמר תא חזי, כמה אנהג קודשא בריך הוא טיבו עם כל בריין וכל שכן לאנון דאזלי בארחוי, דאפילו בזמנא דבעי למידן עלמא, איהו גרים למאן דרחים ליה למזפי במלה עד לא ייתי ההוא דינא לעלמא.

דתנינן בשעתא דקודשא בריך הוא רחים ליה לבר נש, משדר ליה דורונא, ומאן איהו מסכנא, בגין דיזפי ביה. וכיון דזכי ביה, איהו אמשיך עליה חד חוטא דחסד דאתמשך מסטר ימינא ופריש ארישיה ורשים ליה, בגין דכד ייתי דינא לעלמא ההוא מחבלא יזדהר ביה, וזקיף עינוי וחמא לההוא רשימו וכדין אסתלק מניה ואזדהר ביה. בגיני כך אקדים ליה קודשא בריך הוא במה דיזפי.

ותא חזי, כד בעי קודשא בריך הוא לאיתאה דינא על סדום, אזפי קדם לאברהם ושדר ליה דורונא למזפי עמהון בגין לשזבא ללוט בר אחוה מתמן, הדא הוא דכתיב ויזכר אלהים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה. ולא פתיב ויזכר אלהים את לוט, דהא בזכותיה דאברהם אשתזיב. ומאי ויזכר, דדכיר ליה מאי דאזפי קדם עם אנון תלת מלאכין.

כגוונא דא בר נש דיזפי בצדקה עם בני נשא, בשעתא דדינא שריא בעלמא קודשא בריך הוא אדכר ליה לההיא צדקה דעבד. בגין דבכל שעתא דזכי בר נש הכי אכתיב עליה לעילא, ואפילו בשעתא דדינא שריא עלוי קודשא בריך הוא אדכר ליה לההוא טיבו דעבד וזכה עם בני נשא. כמה דאת אמר, (משלי יא) וצדקה תציל ממות. בגיני כך אקדים ליה קודשא בריך הוא לאברהם בגין דיזפי וישזיב ללוט.

סדר הלימוד ליום ד חשוון [יום 34 בשנה]

וַיִּשְׁקִיפוּ עַל פְּנֵי סְדוּם. תָּא חֲזִי, וַיִּקְוֹמוּ מִשֵּׁם הָאֲנָשִׁים. מִהֵיכָא סְעוּדָה דְאַתְקִין לוֹ אַבְרָהָם וְזָכָה בָהּ. אַף עַל גַּב דְּמִלְאֲכִין הוּוּ, זָכָה בָהּ, וְכָל הָהוּא מִיכְלָא לָא אֲשַׁתְּאֵר מִנְיָה כְּלוּם, בְּגִינֵי דְאַבְרָהָם, וְלִמְזוּפֵי בֵּיהּ, דְהָא פְתִיב וַיֹּאכְלוּ בְּאִשָּׁא דְלָהוֹן (קכ א) אֲתֹאכִיל.

וְאִי תִימָא הָא תְּלַת מִלְאֲכִין הוּוּ. הָאִי אֲשׁ”א. וְהָאִי מִי”א. וְהָאִי רוּח”א. אֵלָא כָּל חַד וְחַד כְּלִיל בְּחֻבְרִיָּה וּבְגִינֵי כַּךְ וַיֹּאכְלוּ. כְּגוּוּנָא דָא (שְׁמוֹת כד) וַיִּחְזוּ אֶת הָאֱלֹהִים וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ. אֲכִילָה וְדָאִית אֲכָלוּ דְאַתְזָנוּ מִן שְׁכִינְתָא, אוּף הָכָא וַיֹּאכְלוּ גְרָמוּ (נ”א גרמו רמו) לְאַתְזָנָא (מְנִיָּה) מִהֵהוּא סְטְרָא דְאַבְרָהָם אֲתִדְבַק בֵּיהּ, וּבְגִין כַּךְ לָא אֲשַׁאֲרוּ מִמָּה דִּיהִיב לֹון אַבְרָהָם כְּלוּם.

כְּגוּוּנָא דָא בְּעֵי לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְמִשְׁתֵּי מִהֵהוּא כְּסָא דְבִרְכָה, בְּגִין דִּיזְכִּי לְהֵהִיא בְּרָכָה דְלַעֲיָלָא. אוּף אַנּוּן אֲכָלוּ מִמָּה דְאַתְקִין לֹון אַבְרָהָם בְּגִין דִּיזְכּוֹן לְאַתְזָנָא מִסְטְרָא דְאַבְרָהָם. דְהָא מִהֵהוּא סְטְרָא נְפִיק מְזוּנָא לְכַלְהוּ מִלְאֲכֵי עֲלָאִי. וַיִּשְׁקִיפוּ, אֲתַעְרוּתָא דְרַחֲמֵי לְשִׁיזְבָא לְלוּט. כְּתִיב הָכָא וַיִּשְׁקִיפוּ וְכִתְיִב הָתָם (דְּבָרִים כו) הִשְׁקִיפָה מִמַּעוֹן קִדְשֶׁךָ. מַה לְהֵלֵן לְרַחֲמֵי אוּף הָכָא לְרַחֲמֵי.

[זוהר חלק א' - דף קד ע"ב]

וְאַבְרָהָם הוֹלֵךְ עִמָּם לְשַׁלְחָם. לְמַעַבְד לֹון לְוִיָּה. אָמַר רַבִּי יִיסָא אִי תִימָא דְאַבְרָהָם יָדַע דְּמִלְאֲכִין אַנּוּן אֲמָאִי אַעֲבִיד לֹון לְוִיָּה. אֵלָא אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אַף עַל גַּב דְּהוּוּ יָדַע (רְגִיל הוּוּ לְמַעַבְד לְכַלְהוּ בְּנֵי נֶשׂא דוּמִינִין עִמִּיהָ לְמַעַבְד לֹון לְוִיָּה) (נ”א מה דהוה רגיל לְמַעַבְד עִם בְּנֵי נֶשׂא עֲבַד בְּהוּ וְאֵלוּי לֹון) בְּגִין דְּכַךְ אֲצַטְרִיף לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְמַעַבְד לְוִיָּה לְאוּשְׁפִיזִין דְהָא כְּלָא בְּהָאִי תְּלִיא, וּבְעוּד דְּאִיהוּ הוּוּ אֲזִיל עִמְהוֹן אֲתַגְּלִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּוּ עֲלִיָּה דְאַבְרָהָם דְכְּתִיב וַיִּי אָמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם אֲשֶׁר אֲנִי עוֹשֶׂה. וַיִּי הוּוּ וּבֵית דִּינִיָּה, בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּוּ אֲזִיל (דף קד ע"ב) עִמְהוֹן.

תָּא חֲזִי כַּד בַּר נֶשׁ עֲבִיד לְוִיָּה (לְבַר נֶשׁ) לְחֻבְרִיָּה אִיהוּ אֲמֻשִׁיף (עֲלִיָּה) לְשְׁכִינְתָא לְאַתְחַבְּרָא בְּהַדְיָה וְלִמְתָךְ עִמִּיהָ בְּאַרְחָא לְשׁוּבָא לִיָּה. וּבְגִין כַּךְ בְּעֵי לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְלוּוִיָּי לְאוּשְׁפִיזָא בְּגִין דְּחַבְּרָ לִיָּה לְשְׁכִינְתָא וְאֲמֻשִׁיף עֲלִיָּה לְאַתְחַבְּרָא בְּהַדְיָה.

מִדְרַשׁ הַנֶּעְלָם (דף קד ע"ב) וַיִּי אָמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם וְגו' מַה כְּתִיב לְמַעַלָּה וַיִּקְוֹמוּ מִשֵּׁם הָאֲנָשִׁים וַיִּשְׁקִיפוּ עַל פְּנֵי סְדוּם לַעֲשׂוֹת דִּין בְּרִשְׁעִים. מַה כְּתִיב אַחֲרָיו הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם. אָמַר רַב חֲסֵדָא אֵין הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּוּ עוֹשֶׂה דִּין בְּרִשְׁעִים עַד שְׁנַמְלֵךְ בְּנִשְׁמַתָּן שֶׁל צְדִיקִים הַדָּא הוּוּ דְכְּתִיב, (אִיּוֹב ד) מִנְשַׁמַּת אֱלוֹהִים יֵאבְדוּ. וְכִתְיִב הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם. אָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּוּ כְּלוּם יֵשׁ לִי לַעֲשׂוֹת דִּין בְּרִשְׁעִים עַד



## זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

שְׁאֵמְלֶךָ בְּנִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים, וְאוֹמֵר לָהֶם, הֲרַשְׁעִים חֲטָאוּ לְפָנַי, אֲעֲשֶׂה בָּהֶם דִּין, דְּכַתִּיב וַיֹּאמֶר יי זַעֲקַת סָדוּם וְעַמּוּרָה כִּי רָבָה וַחֲטָאתָם וְגו'.

אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ הַנִּשְׁמָה עוֹמֶדֶת בְּמִקּוּמָהּ וְהִיא יֵרָאֶה לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו וְלוֹמַר לְפָנָיו כְּלוּם, עַד שֶׁיֹּאמֶר לְמַטְרוּן שֶׁיִּגְיֶשְׁנָה לְפָנָיו וְתֹאמַר מַה שְׂרָצְתָהּ, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב וַיִּגַּשׁ אַבְרָהָם, וַיֹּאמֶר הָאֵף תִּסְפָּה צְדִיק עִם רָשָׁע חֲלִילָה לָךְ וְגו'. אוּלַי יֵשׁ חֲמִשִּׁים צְדִיקִים וְגו'. הַנִּשְׁמָה פּוֹתַחַת וְאוֹמֶרֶת רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם שְׂמָא נִתְעַסְקוּ בְּנִי פְרָשִׁיּוֹת שֶׁל תּוֹרָה, וְאֵף עַל פִּי שְׂלָא נִתְעַסְקוּ לְשִׁמָּה, שְׂכַר יֵשׁ לָהֶם לְעוֹלָם הַבָּא וְלֹא יִכְנָסוּ לְגִיְהֵנָם. מַה כְּתִיב בְּתַרְיָה וַיֹּאמֶר יי אִם אִמְצָא בְּסָדוּם חֲמִשִּׁים צְדִיקִים וְגו'.

וְהָא (תְּנִינָן) יִתִּיר אַנּוּן פְּרָשִׁיּוֹת נ"ג הוּו. אֲלָא אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ חֲמִשָּׁה סְפָרִים הֵם בְּתוֹרָה וּבְכָל אֶחָד וְאֶחָד נִכְלָלִים עֲשֵׂרֶת הַדְּבָרוֹת עֲשֵׂרֶה מֵאֲמָרוֹת שֶׁבָּהֶם נִבְרָא הָעוֹלָם חֲשׁוֹב עֲשֵׂרֶה בְּכָל חֵד מְנַהוֹן הוּא חֲמִשִּׁים.

הַשְּׁלֵמָה מֵהַהֲשַׁמְטוֹת (סִימָן טו)

חֲמִשִּׁים הֵם כְּנֶגֶד חֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי בֵּינָה וְהֵם רְאוּיִים לְהַצִּיל כָּל הָעוֹלָם בְּצַדִּיקָתָם וַיִּי הוֹדָה לְדַבְרֵיהָ וּכְשֶׁרָאֲתָהּ שְׂלָא מְצָאָהּ אֲמָרָה (בְּרַאשִׁית י"ח) אוּלַי יִחְסְרוּן חֲמִשִּׁים הַצְּדִיקִים חֲמִשָּׁה, כְּלוֹמַר אוּלַי יֵשׁ בָּהֶם בְּנֵי אָדָם שֶׁעֲסָקוּ בִּידִיעַת שְׂמָךְ שֶׁהוּא הַשֵּׁם בְּמִלּוּאוֹ שֶׁהוּא מ"ה יו"ד ה"א וּא"ו ה"א כְּמִסְפַּר אָדָם שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים י') וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מַה יי אֲלֶהֶיךָ שׂוֹאֵל, וּכְשֶׁלָּא מְצָאָהּ חוֹזֶרֶת לוֹמֵר, אוּלַי יִמְצָאוּן שָׁם אַרְבָּעִים (כַּכְּתוּב בְּדָפּוּס) (עַד כֹּאן מֵהַהֲשַׁמְטוֹת)

עוֹד פּוֹתַחַת הַנִּשְׁמָה וְאוֹמֶרֶת רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אֵף עַל פִּי שְׂלָא נִתְעַסְקוּ בְּתוֹרָה שְׂמָא קִבְּלוּ עוֹנֵשִׁים עַל מַה שֶׁחֲטָאוּ בְּבֵית דִּין וְנִתְכַּפְּר לָהֶם שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים כה) אַרְבָּעִים יִכְנָסוּ לֹא יוֹסִיף. וּמִמָּה שֶׁנִּתְבַּיְשׂוּ לְפָנֵיהֶם דְּיִים לְהִתְכַּפֵּר (לְפָנֵיהֶם) לָהֶם שְׂלָא יִכְנָסוּ לְגִיְהֵנָם. מַה כְּתִיב אַחֲרָיו לֹא אֲעֲשֶׂה בְּעִבּוֹר הָאֲרָבָעִים.

הַשְּׁלֵמָה מֵהַהֲשַׁמְטוֹת (סִימָן טז)

עוֹד פּוֹתַחַת וְאוֹמֶרֶת רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אוּלַי יִמְצָאוּן שָׁם שְׁלֹשִׁים כְּלוֹמַר אוּלַי יֵשׁ בֵּינֵיהֶם צְדִיקִים שֶׁעֲסָקוּ וְהִשִּׁיגוּ אוֹתָם הַשְּׁלֹשִׁים מְעַלּוֹת הַרְמוּזוֹת בְּנִבְיאוֹת יִחְזַקְאֵל בְּפָסוּק וַיְהִי בְּשִׁלְשִׁים (שְׁנָה) וְגו' וְהֵם כְּלוּלִים בְּל"ב נְתִיבוֹת חֲכָמָה שֶׁהֵם כ"ב אוֹתִיּוֹת וַי' סְפִירוֹת. וְכֵן אוּלַי יֵשׁ בֵּינֵיהֶם אֲנָשִׁים צְדִיקִים יְחִידֵי סְגוּלָה הַמִּיְחַדִּים שְׂמָךְ ב' פְּעָמִים בַּיּוֹם בְּפָסוּק שְׂמַע יִשְׂרָאֵל שְׁבָה כְּלוּלִים י' סְפִירוֹת בְּמִלַּת אֶחָד הָאֵל"ף עִם הַחִי"ת הֵם תְּשַׁעַה וְהַמְלָה א' הָרִי עֲשֵׂרֶה וְהַד' אָמַר דוּד הַמְלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם עָלֶה (תְּהִלִּים קי"ח) זֶה הַשְּׁעָר לַיִּי צְדִיקִים יְבוֹאוּ בּוֹ וְד"לֵת מְלֶשׁוֹן שְׁעָר וּשְׁנֵי פְעָמִים בַּיּוֹם הָרִי עֲשָׂרִים.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכשאִינָה מוֹצֵאָה, חוֹזֶרֶת ופּוֹתַחַת וְאוֹמֶרֶת רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אוֹלֵי יִמְצְאוּן שֶׁ עֲשָׂרָה כְּלוֹמֵר אוֹלֵי יִמְצְאוּ בִּינֵיהֶם מִי שֶׁעוֹסֵק בְּעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת וּבְעֲשָׂרָה הַדְּבָרוֹת בְּכָל יוֹם וְכֵן אוֹלֵי יִמְצְאוּן בִּינֵיהֶם עֲשָׂרָה שְׁמֻקְדִּימִים לְבֵית הַכְּנֶסֶת דֵּהָא תַנּוּן כָּל (הַנְּמֻצָא) הַנְּמֻנָה מְעֲשָׂרָה רֵאשׁוּנִים בְּבֵית הַכְּנֶסֶת נוֹטֵל שְׂכָר כְּנֻגַד פּוֹלָם שְׂבָאִים אַחֲרָיו, מָה כְּתִיב, לֹא אֲשַׁחֲיֵת בְּעִבּוֹר הָעֲשָׂרָה. כָּל זֶה יֵשׁ לְנִשְׁמַת הַצְּדִיק לְלַמֵּד סְגוּרֵיָא וְזָכוֹת עַל הַרְשָׁעִים לְהַשְׁקִיט הָאֵף וְהַחֲמָה וּכְיוּן שֶׁלֹּא מְצָאָה שׁוּם זָכוֹת לְלַמֵּד מָה כְּתִיב (בְּרֵאשִׁית י"ח) וַיִּלְךְ יִי כֹּאֲשֶׁר כָּלָה לְדַבֵּר אֶל אַבְרָהָם וְאַבְרָהָם שָׁב לְמִקְוֹמוֹ. מֵהוּ לְמִקְוֹמוֹ, לְמִקְוֹם מְעֻלְתּוֹ הַיְדוּעָה. וְאִז נִסְתַּלַּק הַדִּיּוּן וְנִסְתַּלַּק הַסִּינְגוֹר וְהַקְּטִיגוֹר מִקְטָרְג וְזֵהוּ (בְּרֵאשִׁית י"ט) וַיָּבֹאוּ שְׁנֵי הַמְּלָאכִים סְדוּמָה בְּעָרֵב וְגו' וְלוֹט הוּא שְׁטָן הוּא יֵצֵר הָרַע יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר סְדוּם כִּי שָׁם בֵּיתוֹ דְּכְתִיב (בְּרֵאשִׁית ד) לַפֶּתַח חֲטָאת רֹבֵץ. וּמִתְחַבֵּר עִם בְּנֵי אָדָם וּמְטַעֵה אוֹתָם עַד שְׁמוֹרִידָם לְבֹאֵר שַׁחַת וְהוּא גַם כֵּן עִמָּהֶם גִּידוּן עַל שֶׁהִטְעָה אוֹתָם וְיוֹרֵד עַד צְעָרָה דְּגַהֲיָנָם וְזֵהוּ (בְּרֵאשִׁית י"ט) הִנֵּה נָא הָעִיר הַזֹּאת קְרוּבָה לְנוֹס שָׁמָּה.

הַרוֹצֵחַ, הוּא עֹשֵׂה שׁוֹפֵךְ דָּמִים וְהִיא מְצַעֵר וְאֵף עַל פִּי שִׁיּוֹרֵד וְנִידוּן שָׁם עִם כָּל זֶה תֵּאוֹתוֹ וְחֲשָׁקוֹ לְחַזוֹר וּלְהַטְעוֹת לְאַחֲרִים וְזֵהוּ (בְּרֵאשִׁית י"ט) וַיַּעַל לוֹט מְצוּעֵר: (עַד כֹּאן מֵהַשְּׂמֻטוֹת)

עוֹד פּוֹתַחַת וְאוֹמֶרֶת אוֹלֵי יֵשׁ שָׁם שְׁלֹשִׁים, אוֹלֵי יֵשׁ בִּינֵיהֶם צְדִיקִים שֶׁהִשְׁגִּיגוּ שְׁלֹשִׁים מְעֻלוֹת הֶרְמוּזִים בְּפֶסוּק (יחזקאל א) וַיְהִי בְּשִׁלְשִׁים שָׁנָה וְהֵם כְּלוּלִים בְּל"ב נְתִיבוֹת שֶׁהֵם כ"ב אוֹתִיוֹת וַי' סְפִירוֹת לְפַעְמִים הֵם כְּלוּלִים לְשִׁמוּנָה.

עוֹד פּוֹתַחַת וְאוֹמֶרֶת אוֹלֵי יִמְצְאוּן שָׁם עֲשָׂרִים, שְׁמָא יִגְדְּלוּ בְּנִים לְתַלְמוּד תּוֹרָה וַיֵּשׁ לָהֶם שְׂכָר לְעֲשָׂרַת הַדְּבָרוֹת שְׁתֵּי פְעָמִים בְּכָל יוֹם, דְּאָמַר רַבִּי יִצְחָק כָּל הַמְּגַדֵּל בְּנוֹ לְתַלְמוּד תּוֹרָה וּמוֹלִיכּוֹ לְבֵית רַבּוֹ בְּבִקְרָוּ וּבְעָרֵב מְעֻלָּה עָלָיו הַפְּתוּב כְּאֵלוֹ קַיִים (עֲלִיוֹ) הַתּוֹרָה ב' פְּעָמִים בְּכָל יוֹם. מָה כְּתִיב וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחֲיֵת בְּעִבּוֹר הָעֲשָׂרִים.

עוֹד פּוֹתַחַת וְאוֹמֶרֶת אוֹלֵי יִמְצְאוּן שָׁם עֲשָׂרָה. אוֹמֶרֶת רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם שְׁמָא הָיוּ מֵאוֹתָם הָעֲשָׂרָה הֵרֵאשׁוּנִים שֶׁל בֵּית הַכְּנֶסֶת שְׁנוּטֵל שְׂכָר כְּנֻגַד כָּלֵם שְׂבָאִים אַחֲרֵיהֶם, מָה כְּתִיב (בִּיה) וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחֲיֵת בְּעִבּוֹר הָעֲשָׂרָה.

כָּל זֶה יֵשׁ לְנִשְׁמַת הַצְּדִיק לֹמֵר עַל הַרְשָׁעִים, כִּיּוֹן שֶׁלֹּא נִמְצָא בְּיָדָם כְּלוּם, מָה כְּתִיב וַיִּלְךְ יִי כֹּאֲשֶׁר כָּלָה לְדַבֵּר אֶל אַבְרָהָם וְאַבְרָהָם שָׁב לְמִקְוֹמוֹ. מֵהוּ לְמִקְוֹמוֹ. לְמִקְוֹם מְעֻלְתּוֹ הַיְדוּעָה.

אָמַר רַבִּי מִצְוֵה לּוֹ לְאָדָם לְהִתְפַּלֵּל עַל הַרְשָׁעִים כְּדֵי שִׁיִּחְזְרוּ לְמוֹטֵב וְלֹא יִכְנָסוּ לְגִיְהֵנָם. דְּכְתִיב, (תהלים לה) וְאֲנִי בַּחֲלוּתָם לְבוּשֵׁי שָׂק וְגו'. וְאָמַר רַבִּי אֶסוּר לּוֹ לְאָדָם לְהִתְפַּלֵּל עַל הַרְשָׁעִים שִׁיִּסְתַּלְּקוּ מִן הָעוֹלָם, שְׂאֵלְמָלָא סְלָקוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַרַח

## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

מן העולם כשהיה עובד עבודה זרה, לא בא אברהם אבינו לעולם, ושבטי ישראל לא היו, והמלך דוד ומלך המשיח, והתורה לא נתנה, וכל אותם הצדיקים והחסידים והנביאים לא היו בעולם. אמר רבי יהודה פיון שרואה הקדוש ברוך הוא שלא נמצא ברשעים כלום מפל אותם העניינים, מה פתיב ויבאו שני המלאכים סדומה וגו', (עד כאן מדרש הנעלם)

בגין כך ויי אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה. רבי חייא פתח (עמוס ג) כי לא יעשה יי אלהים דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים. זכאין אנון זכאי עלמא דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, בכל מה דאיהו עביד ברקיעא וזמין למעבד בעלמא, על ידי דזכאין עביד ליה, ולא פסי מנייהו לעלמין כלום. בגין דקודשא בריך הוא בעי לשפתא בהדיה (לצדיקיא דלא תהא פתחון פה לרשיעייא בכל מה דאיהו עביד. תא חזי, כלא גלי קודשא בריך הוא) לצדיקיא בגין דאנון אתיין ומזהירין לבני נשא לאתבא מחובייהו ולא יתענשון מגו דינא עלאה ולא יהא לון פתחא דפומא לגביה. בגיני כך קודשא בריך הוא אודע לון רזא דאיהו עביד בהו דינא. תו בגין דלא יימרון דהא בלא דינא עביד בהו דינא.

אמר רבי אלעזר ווי לון לחייביא דלא ידעין ולא משגיחין ולא ידעין לאסתמרא מחובייהו. ומה קודשא בריך הוא די כל עובדוהי קשוט ואורחתיה דין. לא עביד כל מה דעביד בעלמא עד דגלי להו לצדיקייא בגין דלא יהא לון פתחא דפומא לבני נשא. (כאן שייך מה שבסוף הספר סימן ח"י, עיי' לקמן דף ק"ז ע"א ותמצאנו שם) גבי בני נשא לא כל שכן דאית לון למעבד מלייהו דלא ימללון בני נשא סטיא עליהון. וכן פתיב, (במדבר לב) והייתם נקיים מיי ומישראל. ואית לון למעבד דלא יהא לון פתחון פה לבני נשא, ויתרון בהון אי אנון חטאן ולא משגיחי לאסתמרא, דלא יהא ליה למדת דינא דקודשא בריך הוא פתחא דפומא לגבייהו. ובמה, בתשובה ועובדין דכשרן.

[זוהר חלק א' - דף קה ע"א]

תא חזי, ויי אמר המכסה אני מאברהם. אמר רבי יהודה, קודשא בריך הוא יהב כל ארעא לאברהם (דף קה ע"א) למתוי ליה אחסנת ירותא לעלמין, דכתיב פי את כל הארץ אשר אתה ראה לך אתננה וגו'. וכתיב שא נא עיניך וראה. ולבתר קודשא בריך הוא אצטרף לאעקרא אתרין אלין. אמר קודשא בריך הוא, כבר יחבית ית ארעא לאברהם, והוא אבא לכלא, דכתיב פי אב המון גוים נתתיך. ולא יאות לי לממחי בנין ולא אודע לאבוהון דקרית ליה אברהם אוהבי. ובגין כך אצטרף לאודע ליה, בגין כך (אמר) ויי אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי אבא תא חזי (קיא א) ענותנותא דאברהם, דאף על גב דאמר ליה קודשא בריך הוא זעקת סדום ועמורה כי רבה. ועם כל דא דאוריך עמיה ואודע ליה דבעי למעבד דינא בסדום, לא בעא קמיה לשזבא ליה ללוט ולא יעביד ביה דינא. מאי טעמא בגין דלא למתבע אגרא מן עובדוי.

ועל דא שלח קודשא בריך הוא ללוט ושויב ליה בגיניה דאברהם. דכתיב ויזכר אלהים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה וגו'. מאי אשר ישב בהן לוט הא אתמר. אבל בגין דכלהו חייבין ולא אשתכח (בינייהו), מכלהו דאית ליה מידי דזכו, בר לוט. מכאן אוליפנא בכל אתר דדיירין ביה חייבין חריב איהו.

אשר ישב בהן לוט. (קח א) וכי בכלהו הוה יתיב לוט, אלא בגיניה הוה יתבי דלא אתחרבו. ואי תימא בזכותיה, לא. אלא בזכותיה דאברהם. אמר רבי שמעון תא חזי, דשמושא דעביד בר נש לזכאה, ההוא שמושא אגין עליה בעלמא. ולא עוד אלא דאף על גב דאיהו חייבא, אוליה מארחוי ועביד לון.

תא חזי דהא בגין דאתחבר לוט בהדיה דאברהם אף על גב דלא אוליה כל עובדוי, אוליה למעבד טיבו עם ברין כמה דהוה עביד אברהם, ודא הוא דאותיב לכל אנון קרתי כל ההוא זמנא דיתבו בתר דעאל לוט בינייהו.

[זוהר חלק א' - דף קה ע"ב]

אמר רבי שמעון תא חזי, דשכינתא לא אעדי מניה דאברהם בההיא שעתא דקודשא בריך הוא אמר ליה (בההוא זמנא דקודשא בריך הוא עמיה), אמר ליה רבי אלעזר והא שכינתא הוה מליל עמיה דהא (בדרגא) דא אתגלי עליה קודשא בריך הוא דכתיב, (שמות ו) וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי. אמר ליה הכי הוא ודאי. ותא חזי מה פתיב ויאמר יי זעקת סדום ועמורה כי רבה. בקדמיתא ויי אמר. ולבסוף ויאמר יי זעקת סדום ועמורה וגו'. דא איהו דרגא עלאה דאתגלי ליה על דרגא תתאה, (דף קה ע"ב)

ארדה נא ואראה הפצעקתה הבאה אלי עשו פלה. למאן קאמר. אי תימא לאנון מלאכין. מאן חמא מליל עם דא ופקיד לדא. אלא לאברהם קאמר דברשותיה קיימין אנון אתרי. דבר אחר לאנון מלאכין. מה דאתמר לאברהם מה טעמא עשו. עשה מבעי ליה. מאי עשו. (אלא) דא אברהם ושכינתא דלא אעדי מניה. (דבר אחר) עשו מה דאתמר למלאכין, בגין דהוה זמינין תמן והוה משתכחין למעבד דינא, ועל דא עשו.

דבר אחר עשו (למעבד) פתרגומו עבדו. וכי לא הוה ידע קודשא בריך הוא דאיהו אמר ארדה נא ואראה, והא כלא אתגלי קמיה. אלא ארדה נא מדרגא דרחמי

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְדַרְגָּא דְדִינָא, וְהֵינּוּ (האי) יְרִידָה. וְאַרְאָה, רְאִיָּה דָּא הִיא לְאַשְׁגָּחָא עֲלֵיהּוֹן בְּמָאן דִּינָא יְדִין לֹון.

אַשְׁכַּחַן רְאִיָּה לְטַב וְאַשְׁכַּחַן רְאִיָּה לְבִישׁ. רְאִיָּה לְטַב, דְּכְתִיב, (שמות ב) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּדַּע. רְאִיָּה לְבִישׁ, דְּכְתִיב אַרְדָּה נָא וְאַרְאָה (נ"א אשכחן ירידה לטב ואשכחן ירידה לביש. לטב דכתיב, (שמות יט) וירד יי על הר סיני. (במדבר יא) וירדתי ודברתי עמך שם. ירידה לביש ארדה נא בגין) לְאַשְׁגָּחָא עֲלֵיהּוֹ בְּדִינָא, וְעַל דָּא אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם:

וְאַבְרָהָם הָיוּ יְהִיָּה לְגוֹי גָּדוֹל וְעָצוּם. מְאִי טַעְמָא בְּרַכָּה דָּא הָכָא. אֱלָא בְּגִין לְאוּדְעָא דְאַפִּילוּ בְּשַׁעְתָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְתִיב בְּדִינָא עַל עֲלָמָא לָא אֲשַׁתְּנִי. דְּהָא יְתִיב בְּדִינָא עַל דָּא (ד"א ל"ג ויתב) וּבְרַחֲמֵי עַל דָּא וְכֹלָא בְּרַגְעָא חֲדָא וּבְשַׁעְתָּא חֲדָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְהָא כְּתִיב, (תהלים סט) וְאַנִּי תַפְלְתִי לָךְ יְיָ עַת רְצוֹן. זְמַנִּין דְּאִיהוּ עַת רְצוֹן וְזְמַנִּין דְּלָאוּ אִיהוּ עַת רְצוֹן. זְמַנִּין דְּשָׁמַע וְזְמַנִּין דְּלָא שָׁמַע. זְמַנִּין דְּאֲשַׁתְּכַח וְזְמַנִּין דְּלָא אֲשַׁתְּכַח דְּכְתִיב, (ישעיה נה) דְּרִשׁוּ יְיָ בְּהַמְצָאוֹ קְרָאוּהוּ בְּהִיּוּתוֹ קְרוּב.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר כָּאן לְיַחֲדִיד כָּאן לְצַבוּר. כָּאן לְאַתְרַּח חַד וְכָאן לְכוּלֵי עֲלָמָא. בְּגִינֵי כַךְ בְּרִיךְ לִיָּה לְאַבְרָהָם דְּאִיהוּ שְׁקִיל כְּכֹל עֲלָמָא דְּכְתִיב, (בראשית ב) אֱלֹהֵי תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם (וכתיב) וְתַנִּינָן בְּאַבְרָהָם. יְהִיָּה בְּגִימְטְרִיא שְׁלֵשִׁים. הָכִי תַנִּינָן תְּלַתִּין צְדִיקִים אֲזַמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכֹל דְּרָא וְדָרָא לְעֲלָמָא. כְּמָה דְּאֲזַמִּין לְאַבְרָהָם.

השלמה מההשמטות (סימן יז)

לְאַבְרָהָם. זְמַנָּא חֲדָא נִפְקַר רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחֲמָא (וחזא) עֲלָמָא דְּחֻשִׁיף וְאַפִּיל וְאַסְתַּתֶּם נְהוּרִיָּה. אָמַר לִיָּה לְרַבִּי אֶלְעָזָר, תָּא וּנְחֲזִי מָה בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְדַּ בְּעֲלָמָא. אֲזַלוּ וְאַשְׁכַּחוּ חַד מְלֶאכְא דְּדַמִּי לְטוֹרָא רַבְרָבָא וְאַפִּיק תְּלַתִּין שְׁלֵהוּבִין דְּנוֹרָא מְפוּמִּיָּה. אָמַר לִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן מָה אַתְּ בְּעֵי לְמַעַבְדַּ. אָמַר לִיָּה בְּעֵינָא לְמַחְרַבִּיָּה לְעֲלָמָא בְּגִין דְּלָא שְׁכִיחֵי תְּלַתִּין זְכָאִין בְּדָרָא דְּהָכִי גִזַּר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל אַבְרָהָם דְּכְתִיב (בראשית י"ח) הָיוּ יְהִיָּה בְּגִימְטְרִיא תְּלַתִּין.

אָמַר לִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּמָטוּ מִינָךְ, זִיל קַמִּיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאַיְמָא לִיָּה, בְּרַ יוּחָאֵי שְׁכִיחַ בְּאַרְעָא. אֲזַל הָהוּא מְלֶאכְא קַמִּיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאַמַּר לִיָּה, מְאַרִיָּה דְּעֲלָמָא גְּלִי קַמָּךְ מָה דְּאָמַר לִי בְּרַ יוּחָאֵי. אָמַר לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זִיל אַחְרַבִּיָּה לְעֲלָמָא וְלָא תִשְׁגַּח בְּבַר יוּחָאֵי.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתא חזייה ר' שמעון למלאכא אמר ליה אי לא תיזיל, גוזרנא עלך דלא תיעול לשמייא ותהוי באתר עזא ועזאל וכד תיעול קמיה קודשא בריך הוא, אימא ליה אי לית תלתין זפאין בעלמא ליהוון עשרין דהכי פתיב לא אעשה בעבור העשרים ואי לית עשרים ליהו עשרה דהכי פתיב לא אשחית בעבור העשרה ואי לית עשרה ליהו תרין דאינון אנא וברי, דהכי פתיב (דברים י"ט) על פי שנים עדים יקום דבר, ואין דבר אלא עולם דכתיב (תהלים ל"ג) בדבר יי שמים נעשו. ואי לית תרין, הא אית חד ואנא הוא דכתיב (משלי י') וצדיק יסוד עולם. בה שעתא קל מן שמייא נפק ואמר, זפאה חולקך רבי שמעון. דקודשא בריך הוא גזר לעילא ואת מבטל לתתא בודאי עלך אתמר (תהלים קמ"ה) רצון יראיו יעשה: (עד כאן מההשמטות)

פתח ואמר, (שמואל ב כג) מן השלשים הכי נכבד ואל השלשה לא בא וגו'. מן השלשים הכי נכבד, אלין אנון תלתין צדיקים דאזמין קודשא בריך הוא לעלמא ולא יבטל לון מניה. ובניהו בן יהוידע פתיב ביה מן השלשים הכי נכבד איהו חד מניהו.

ואל השלשה לא בא. דלא שקיל לתלתא אחרנין דעלמא קאים עליהו. ואל השלשה לא בא. למהוי במניינא כחד מניהו. באנון תלתין זפאין זכה למיעל בחושבנא, אבל ואל השלשה לא בא, דלא זכה לאתחברא בהו ולמהוי עמהון בחולקא חדא. יהי"ה, כמה דתנינן תלתין הוה. ובגין כך קודשא בריך הוא ברכיה באנון תלתין צדיקים.

תא חזי, אמר ליה קודשא בריך הוא לאברהם זעקת סדום ועמורה פי רבה, דהא סליקת קדמי מה דאנון עבדין לכל עלמא, דכל עלמא מנעי רגלייהו דלא למיעל בסדום ועמורה דכתיב, (איוב כח) פרץ נחל מעם גר הנשפכים מני רגל דלו מאנוש נעו. פרץ נחל מעם גר, פרצה הוה פריץ נחל לאנון בני עלמא דעאלו לתמן. דכלהו דחמאן למאן דהו יחבי למיכל ולמשתני לבר נש אחרא, שדיין ליה (בנוקבי דנקרי) בעומקא דנהרא, ואיהו דנטיל ליה הכי נמי.

[זוהר חלק א' - דף קו ע"א]

ועל דא פלהו בני עלמא הו נשפכים מני רגל. דמנעי רגלייהו דלא למיעל תמן. ומאן דעאל, דלו מאנוש נעו, דהו דלי גופא בכפנא לא הו יחבי ליה למיכל ולמשתני ואשתני דיוקניה משאר בני עלמא, דכתיב דלו מאנוש, נעו. פתיב הכא נעו. וכתיב התם (משלי ה) נעו מעגלותיה. הכי נמי הו סטאן מעגלין וארחין דלא למיעל תמן. ואפילו עופי שמיא הו מנעי (דף קו ע"א) למיעל תמן דכתיב, (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט וגו'. ובגיני כך פלי עלמא הו צווחין על סדום ועל עמורה ועל פלהו קרתי. דכלהו פגוונא חדא הו.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועקת סדום ועמורה פי רבה. אמר ליה אברהם. אמאי. אמר ליה וחטאתם פי כבדה מאד. בגיני כך ארדה נא ואראה, הפצעקתה. הפצעקתם מבעי ליה, דהא פתיב ועקת סדום ועמורה ותרי קרתי הוו, אמאי הפצעקתה. אלא הא אוקמוה.

תא חזי, בסטרא דתותי קלא דברדא סלקין קוטרי פלהו בכתפא מתפנשי בחד טיף ועאלין בגו נוקבי דתהומא רבא, אתעבידו חמש בחד. חד איהו פד (צלילין קלין) איכא צלילין קלין דכלהו אתעבידו חד. קלא דסליק מתתא עאל בינייהו ואתמשכו פחד. ויהוא קלא סלקא ונחתא תבעא דינא לאתמשכא לתתא. פד האי קלא סלקא למתבע דינא פדין אתגלי לאשגחא קודשא בריה הוא בדינא.

אמר רבי שמעון, הפצעקתה. מאן הפצעקתה, דא גזרת דינא דתבעא דינא פל יומא. דהכי תנינן כמה שנין קיימא גזרת דינא ותבעא מקמי קודשא בריה הוא על דזבינו אחוי דיוסף ליוסף. בגין דגזרת דינא צווחת על דינא, ועל דא הפצעקתה, הבאה אלי.

מאי (קו א) הבאה אלי. דא הוא רזא פמא דאת אמר, (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. ודא הוא הבאה אלי תדיר. כגוונא דא קץ כל בשר בא לפני והא אתמר. עשו פלה הא אתמר:

ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע. אמר רבי יהודה מאן חמא אבא דרחמנאותא פאברהם. תא חזי, בנח פתיב ויאמר אלהים לנח קץ כל בשר בא לפני וגו' עשה לך תבת עצי גפר. ואשתיק ולא אמר ליה מידי. ולא בעא רחמי. אבל אברהם בשעתא דאמר ליה קודשא בריה הוא, ועקת סדום ועמורה פי רבה וגו'. ארדה נא ואראה וגו'. מיד פתיב ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע.

אמר רבי אלעזר, אוף אברהם לא עבד שלימו פדקא יאות. נח לא עביד מידי, לא האי ולא האי. אברהם תבע דינא פדקא יאות דלא ימות זכאה עם חייבא. ושאר מוחמשים עד עשרה, עבד ולא אשלים, דלא בעא רחמי בין פך ובין פך, דאמר אברהם לא בעינא למתבע אגר עובדוי.

אבל מאן עבד שלימו פדקא יאות, דא משה. דכיון דאמר קודשא בריה הוא (שמות לב) סרו מהר מן הדרך וגו'. עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו. מיד מה פתיב ויחל משה את פני יי אלהיו וגו'. עד דאמר ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. ואף על גב דכלהו חטו, לא זו מתמן עד דאמר ליה סלחתי פדברך. אבל אברהם לא אשגח אלא אי אשתכח בהו זכאי ואם לאו לא. ועל דא לא הוה בעלמא בר נש דיגין על דריה כמשה דאיהו רעיא מהימנא.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ויגש אברהם ויאמר, אתקין גרמיה למתבע דא. אולי ימצאו שם חמשים. שרא מחמשים דאיהו שירותא למנדע, עד עשרה דאיהו עשיראה סופא דכל דרגין.

אמר רבי יצחק עד עשרה, אלין עשרה יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים. בגין כך שרא מחמשים עד עשרה.

השלמה מההשמטות (סימן יח)

דאיהו שירותא עד עשרה דאיהו עשרה סופא דדרגין וכיון דמטא עד עשרה אמר, מכאן ולתתא לאו אתר לקיימא בתשובה ותב ואמר ארבעים בגין דישתזבון ד' קריין, ותב ואמר שלשים בגין דישתזבון ג' קריין, ותב ואמר עשרים בגין דישתזבון תרין קריין, ותב ואמר עשרה בגין דישתזיב קרתא חדא מאינון חמשה בגיני כך לא נחית לתתא מן עשרה: (עד כאן מההשמטות)

וכיון דמטא לעשרה, אמר מכאן ולתתא לאו הוא אתר דקיימא בתשובה, בגיני כך לא נחת לתתא מעשרה:

[זוהר חלק א' - דף קו ע"ב]

ויבאו שני המלאכים סדומה בערב וגו'. אמר רבי יוסי תא חזי מה פתיב לעילא וילך יי כאשר (דף קו ע"ב) פלה לדבר אל אברהם. דהא כיון דאתפרש שכנתא מאברהם, ואברהם תב לאתריה, פדין ויבאו שני המלאכים סדומה בערב, דהא חד אסתלק בשכנתא, ואשתארו אנון תרין.

מדרש הנעלם (דף קו ע"א) רבי פתח בהאי קרא (שופטים ג) ואלה הגוים אשר הניח יי לנסות בם את ישראל. אמר רבי חזי הוית בההוא עלמא (ולית עלמא) קאים (ד"א ולית מעלה) אלא באנון (דף קו ע"ב) דשליטין על רעותא דלבהון שנאמר (תהלים פא) עדות ביהוסף שמו וגו'. אמר רב יהודה למה זכה יוסף לאותה המעלה והמלכות, בשביל שפבש יצרו. דתנינן כל הפובש את יצרו מלכותא דשמיא אחיל עליה.

דאמר רב אחא לא ברא הקדוש ברוך הוא ליצר הרע אלא לנסות בו בני אדם. ומי בעי קודשא בריך הוא לנסותא בבני נשא. אין. דאמר רב אחא מנא לן מדכתיב, (דברים יג) כי יקום בקרבך נביא וגו' ובא האות והמופת וגו' כי מנסה יי אלהיכם וגו'. ולמה בעי נסותא דהא כל עובדוי דבר נש אתגלי קמיה, אלא שלא לתת פתחון פה לבני אדם. ראה מה פתיב ולוט יושב בשער סדום, דהוה יתיב לנסותא לברייתא.

אמר רבי יצחק מאי דכתיב (ישעיה נז) והרשעים פים נגרש וגו'. אפלו בשעת דינו של רשע הוא מעיז פניו ואזי הוא ברשעתו קיים, ראה מה פתיב טרם ישפכו וגו'.



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יצחק כשם שברא קודשא בריך הוא גן עדן בארץ כך ברא גיהנם בארץ. וכשם שברא גן עדן למעלה כך ברא גיהנם למעלה.

גן עדן בארץ דכתיב, (בראשית ב) ויטע יי אלהים גן בעדן וגו'. גיהנם בארץ דכתיב, (איוב י) ארץ עיפתה כמו אופל וגו'. גן עדן למעלה דכתיב, (שמואל א כה) והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את ה' אלהיך וכתיב, (קהלת יב) והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה.

### סדר הלימוד ליום ה' חשוון [יום 35 בשנה]

גיהנם למעלה דכתיב ואת נפש איביך יקלענה בתוך כף הקלע. גן עדן למטה כדקאמרו. גן עדן למעלה לבשמתן של צדיקים גמורים להיות נזונים מאור הגדול של מעלה. גיהנם למטה לאותם הרשעים (דישראל) שלא קבלו ברית מילה ולא האמינו בהקדוש ברוך הוא ודתו ולא שמרו שבת, ואלו הם עובדי פוכבים ומזלות שנדונים באש, שנאמר (יחזקאל טו) מהאש יצאו והאש תאכלם וגו'. וכתיב (ישעיה טו) ויצאו וראו בפגרי האנשים וגו'.

גיהנם למעלה לאותם פושעי ישראל שעברו על מצוות התורה ולא חזרו בתשובה שדוחים אותם לחוץ עד שיקבלו ענשם. והולכים וסוככים כל העולם שנאמר (תהלים יב) סביב רשעים יתהלכון. ושם נדונים שנים עשר חדש, לאחר כן מדורם עם אותם שקבלו ענשם במוותם (דף קז ע"א) כל אחד ואחד כפי המקום הראוי לו.

והרשעים של העובדי פוכבים ומזלות נדונים תמיד באש ובמים ושוב אינם עולים שנאמר ואשם לא תכבה. משפט הרשעים בגיהנם כמה דכתיב ויי המטיר על סדום ועל עמורה גפרית ואש וגו' ושוב אינם עולים ולא יקומו ליום הדין שנאמר (דברים כט) אשר הפך יי באפו ובחמתו, באפו בעולם הזה. ובחמתו בעולם הבא.

אמר רבי יצחק להאי גוונא אית גן עדן למעלה ואית גן עדן למטה. אית גיהנם למטה ואית גיהנם למעלה. אמר רבי יעקב הרשעים שקלקלו ברית מילה שבהם וחללו שבת בפרהסיא וחללו את המועדות ושכפרו בתורה ושכפרו בתחית המתים וכדומה להם יורדים לגיהנם שלמטה ונדונים שם ושוב אינם עולים. אבל יקומו ליום הדין ויקומו לתחית המתים, ועליהם נאמר (דניאל יב) ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם וגו'. ועליהם נאמר (ישעיה טו) והיו דראון לכל בשר. מה דראון, דיי ראון, שהכל יאמרו דיי בראייתם. ועל הצדיקים שבשיראל נאמר (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים וגו', (ע"כ מדרש הנעלם).

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פִּיּוֹן דְחָמָא לׁוט לׁוֹן, רְהַט בְּתַרְיִיהוּ. מַאי טַעְמָא, וְכִי כָּל אַנּוּן דְהוּוּ אַתְיִין אִיהוּ אַעִיל לׁוֹן לְבֵיתִיהּ וְיִהִיב לׁוֹן לְמִיכַל וְלַמְשָׁתִי וּבְנֵי מִתָּא הִיךְ לֹא קָטְלִין לִיהּ, דְהָא לְבֵרְתִיהּ עֲבָדוּ דִינָא. וּמַאי הוּא. דְבֵרְתִיהּ דְלוֹט יִהְיֵב פִּתָּא דְנִהְמָא לְחַד עֲנִיא, יִדְעוּ בְּהּ, שְׁפוּהָ דׁוּבְשָׂא וְאוֹתְבוּהָ בְּרִישׁ אִיגְרָא עַד דְאַכְלוּהָ צְרַעִי. אֲלֵא בְּגִין דְהוּוּ בְּלִילִיא חֲשִׁיב דְלֹא יִסְתַּכְלוּן לִיהּ בְּנֵי מִתָּא, וְעַם כָּל דָּא פִּיּוֹן דְאַעְלוּ לְבֵיתָא אַתְכַּנְשׁוּ כְּלָהוּ וְאַסְחָרוּ לְבֵיתָא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק אֲמַאי רְהַט לׁוט אַבְתַּרְיִיהוּ, (אלא בגין) דְכְּתִיב וַיֵּרָא לׁוט וַיִּרְץ לְקַרְאֲתֶם. רַבִּי חֲזַקְיָה וְרַבִּי יִיסָא. חַד אָמַר דִּיּוֹקְנָא דְאַבְרָהָם חָמָא עֲמַהוּן. וְחַד אָמַר שְׂכִינְתָא אַתְיָא עַלְיִיהוּ. כְּתִיב הֲכָא וַיֵּרָא לׁוט וַיִּרְץ לְקַרְאֲתֶם, וְכְּתִיב הֲתֶם וַיִּרְץ לְקַרְאֲתֶם מִפְּתַח הָאֵהֶל. מַה לְהֵלֵן חָמָא שְׂכִינְתָא, אוּף הֲכָא חָמָא שְׂכִינְתָא.

וַיֵּרָא לׁוט וַיִּרְץ לְקַרְאֲתֶם וַיֹּאמֶר הֲנֵה נָא אֲדַנִּי בְּאֶלְיָה דְלִ"ת נוּ"ן יו"ד. סוּרוּ נָא, גְּשׁוּ נָא מִבְּעֵי לִיהּ, מַאי סוּרוּ נָא. אֲלֵא לְאַהֲדָרָא לׁוֹן סַחְרַנְיָה דְבֵיתָא בְּגִין דְלֹא יַחמוּן לׁוֹן בְּנֵי מִתָּא, וְלֹא יַעֲלוּן בְּאוּרַח מִיִּשְׂרָאֵל לְבֵיתָא, וּבְגִין כֶּךָ סוּרוּ נָא.

[זוהר חלק א' - דף קז ע"א]

רַבִּי חֲזַקְיָה פִּתַּח (איוב כח) כִּי הוּא לְקַצוֹת הָאָרֶץ יִבִּיט תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם יִרְאֶה. כַּמָּה אֵית לׁוֹן לְבְנֵי נִשְׂא לְאַסְתַּכְּלָא בְּעוּבְדוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא שְׁתַּדְלָא בְּאוּרִייתָא יִמְמָא וְלִילִי, דְכָל מָאן דְאַשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתַּבַּח בֵּיהּ לְעִילָא, וְאַשְׁתַּבַּח בֵּיהּ לְתַתָּא, בְּגִין דְאוּרִייתָא אֵילְנָא דְחַיִּי אִיהִי לְכָל אַנּוּן דְעַסְקִין בְּהּ לְמִיָּהב לׁוֹן חַיִּין בְּעַלְמָא דִּין (דף קז ע"א) וְלְמִיָּהב לׁוֹן חַיִּין בְּעַלְמָא דְאַתִּי.

תָּא חֲזִי, כִּי הוּא לְקַצוֹת הָאָרֶץ יִבִּיט. לְמִיָּהב לׁוֹן מְזוּנָא וְלְסַפְקָא לׁוֹן מְכַל מַה דְאַצְטְרִיכוּ, בְּגִין דְאִיהוּ אֲשַׁגַּח בְּהּ תְּדִיר, דְכְּתִיב, (דברים יא) תְּמִיד עֵינֵי יְיָ אֵלֹהֵינוּ בְּהּ מְרִשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה. בְּגִין דְאַרְץ דָּא מַה כְּתִיב בְּהּ (משלי לא) מְמַרְחֵק תְּבִיא לְחֻמָּה, וְלִבְתֵּר אִיהִי יִהְיֵב מְזוּנָא וְטַרְפָּא לְכָל אַנּוּן חַיִּין בְּרָא דְכְּתִיב (משלי לא) וְתַקֵּם בְּעוֹד לִילָה וְתַתֵּן טַרְף לְבֵיתָהּ וְחַק לְנַעֲרוֹתֶיהָ.

וְעַל דָּא כִּי הוּא לְקַצוֹת הָאָרֶץ יִבִּיט תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם יִרְאֶה. לְכַלְהוּ בְּנֵי עַלְמָא לְמִיָּהב לׁוֹן מְזוּנָא וְסַפּוּקָא לְכָל מַה דְאַצְטְרִיךְ כָּל חַד וְחַד דְכְּתִיב (תהלים קמה) פּוֹתַח אֵת יְדֵךְ וּמִשְׁפִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן. דְבַר אַחַר כִּי הוּא לְקַצוֹת הָאָרֶץ יִבִּיט. לְאַסְתַּכְּלָא עוּבְדוּי דְבַר נִשׁ וְלֹא שְׁגָחָא בְּכָל מַה דְעַבְדִּי בְּנֵי נִשְׂא בְּעַלְמָא. תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם יִרְאֶה. מְסַתְּפַל וְחַמִּי לְכָל חַד וְחַד.

תָּא חֲזִי, פִּיּוֹן דְחָמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עוּבְדִין דְסָדוּם וְעַמּוּרָה, שְׂדַר לׁוֹן לְאַנּוּן מְלֹאכִין לְחַבְלָא לְסָדוּם. מַה כְּתִיב וַיֵּרָא לׁוט חָמָא לְשְׂכִינְתָּא. וְכִי מָאן יָכִיל לְמַחְמִי

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שְׂכִינְתָא, אֵלָא חָמָא זְהָרָא חַד דְּנִהִיר דְקָא סְלָקָא עַל רִישֵׁייהּ. וְכַדִּין וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא אֲדִנִי בְּאֵלֶיךָ דְלִילָת כְּמָה דְאַתְמָר, וּבְגִין שְׂכִינְתָא הֵהוּא נְהִירוּ דְנִהִיר קְאָמֶר, סוּרוּ נָא אֶל בֵּית עֲבַדְכֶם וְלִינוּ וּרְחֲצוּ רַגְלֵיכֶם.

לָא עֲבַד חֲכֵי אֲבֵרְהֶם, אֵלָא בְּקַדְמֵיתָא אֲמַר וּרְחֲצוּ רַגְלֵיכֶם וּלְבַתֵּר וְאַקְחָה פֶת לְחֶם וְגו'. אֲבַל לוֹט אֲמַר סוּרוּ נָא אֶל בֵּית עֲבַדְכֶם וְלִינוּ. וּלְבַתֵּר וּרְחֲצוּ רַגְלֵיכֶם וְהִשְׁכַּמְתֶּם וְהִלְכְתֶּם לְדַרְכְכֶם. בְּגִין דְלָא יִשְׁתַּמּוּדְעוּן בְּהוּ בְנֵי נִשְׂא.

וַיֹּאמְרוּ לָא כִּי בְּרַחוּב נְלִין. בְּגִין דְכֶךְ הוּוּ עֲבַדֵי אֲוֶרְחִין דְעָאֲלִין תַּמְן לָא הוּוּ בַר נִשׁ דִּיכְנוּשׁ לֹון לְבֵיתָא, וְעַל דָּא אֲמָרוּ לָא כִּי בְּרַחוּב נְלִין. מַה פְּתִיב וַיִּפְצַר בֶּם מֵאֵד וְגו'. תָּא חֲזִי כַּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ עֲבִיד דִּינָא בְּעֵלְמָא, שְׁלִיחָא חֲדָא עֲבִיד לֵיהּ, וְהִשְׁתָּא חֲמִינֵן תְּרִי שְׁלוּחֵי, אֲמַאי וְכִי לָא סְגִי בְּחַד. אֵלָא חַד הוּוּ, וּמַה דְאֲמַר תְּרִי (הַכִּי הוּוּ וְדַאי בְּגִין דַּחַד) חַד הוּוּ לְאַפְקָא לֵיהּ לְלוֹט וּלְשׁוּבָא לֵיהּ, וְחַד לְמַתְפַּךְ לְקַרְתָּא וּלְחַבְלָא אַרְעָא, וּבְגִין כֶּךְ אִשְׁתָּאֵר חַד:

וַיִּי הַמְטִיר עַל סְדוּם וְעַל עַמּוֹרָה וְגו'. רַבֵּי חֲזִיָּא פֶתַח (ישעיה יג) הִנֵּה יוֹם יִי בָּא אֲכֹזְרֵי וְגו'. הִנֵּה יוֹם יִי בָּא, דָּא בִּי דִינָא לְתַתָּא. בָּא כְּמָה דְאַתְמָר. (קו א) הַבָּאָה אֵלַי (עשו). בְּגִין דְלָא עֲבִיד דִּינָא עַד דְעָאֲל וְנִטִּיל רִשׁוּ, כְּגוּוּנָא דָּא קִין כָּל בֶּשָׂר בָּא לְפָנֵי.

[זוהר חלק א' - דף קז ע"ב]

דְּבַר אַחַר הִנֵּה יוֹם יִי בָּא. דָּא הוּוּ מַחְבְּלָא לְתַתָּא כַּד נִטִּיל נִשְׁמַתָּא, בְּגִינֵי כֶּךְ אֲכֹזְרֵי וְעַבְרָה. לְשׁוּם הָאָרֶץ לְשִׁמָּה, דָּא סְדוּם וְעַמּוֹרָה. וְחֲטָאֵיהּ (דף קז ע"ב) יִשְׁמִיד מִמֶּנָּה. אֲלִין יִתְבִּי אַרְעָא. מַה פְּתִיב בְּתַרִּיהּ כִּי פּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכִסִּילֵיהֶם וְגו'. דְהָא מִן שְׁמִיָּא אֲמַטֵּר עֲלֵיהוֹן אִשָּׁא, וְאַעֲבַר לֹון מִן עֵלְמָא. לְבַתֵּר מַה פְּתִיב אוֹקִיר אֲנוּשׁ מִפּוּז וְגו'. דָּא אֲבֵרְהֶם דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ סְלִיק לֵיהּ עַל כָּל בְּנֵי עֵלְמָא.

רַבֵּי יְהוּדָה אוֹקִים לֹון לְהַנִּי קְרָאֵי בְיוֹמָא דְאַתְחַרְבֵּי בִי מְקַדְשָׁא, דְבַתְּהוּוּא יוֹמָא אֲתַחֲשִׁכוּ עֲלָאֵי וְתַתָּאֵי, וְאַתְחַשְׁכוּן שְׁמִיָּא וְכּוֹכְבֵיא. רַבֵּי אֶלְעָזָר מוֹקִים לְהַנִּי קְרָאֵי בְיוֹמָא דִּיּוֹקִים קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל מִעַפְרָא, וְהֵהוּוּ יוֹמָא יִתִּידַע לְעִילָא וְתַתָּא, דְכַתִּיב, (זכריה יד) וְהָיָה יוֹם אֶחָד הוּוּ יוֹדַע לֵיִי. וְהֵהוּוּ יוֹמָא יוֹמָא דְנוֹקְמָא אִיהוּ, דְזַמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ לְנַקְמָא מִשְׁאָר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבֵים וּמַזְלוֹת.

וְכַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ יַעֲבִיד נוֹקְמִין בְּשְׂאָר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבֵים וּמַזְלוֹת, כְּדִין אוֹקִיר אֲנוּשׁ מִפּוּז דָּא מְלַכָּא מְשִׁיחָא דִּיסְתָּלַק וַיִּתְיַקֵּר עַל כָּל בְּנֵי עֵלְמָא, וְכָל בְּנֵי עֵלְמָא יִפְלְחוּן וַיִּסְגְּדוּן קַמִּיהּ דְכַתִּיב, (תהלים עב) לְפָנָיו יִכְרְעוּ צִיִּים וְגו' מְלַכֵי תְרַשִּׁישׁ וְגו'. תָּא חֲזִי, אִף עַל גַּב דְנַבּוּאָה דָּא אֲתַמָּר עַל בָּבֶל, בְּכוּלָּא אֲתַמָּר. דְהָא

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חמינן בהאי פרשתא דכתיב (ר"ל סמוך לפ' שלמעלה שכ' בה אוקיר אנוש וגו' ואולי לדעת הזוה"ק חד פר' היא) כי ירחם יי את יעקב. וכתוב ולקחום עמים והביאום אל מקומם.

ויי המטיר על סדום. דא דרגא דבי דינא לתתא דנטיל רשו מעילא. רבי יצחק אמר דעביד דינא ברחמי. דכתיב מאת יי מן השמים. בגין לאשתפחא דינא ברחמי. ואי תימא מאי רחמי הכא דכתיב ויהי בשחת אלהים את ערי הפכר ויזכר אלהים את אברהם וגו'. ולבתר נפקו מניה תרין אומין שלמין, וזכה דנפיק מניה דוד ושלמה מלכא.

חמי מה פתיב ויהי פהוציאם אותם החוצה ויאמר וגו'. תא חזי (סג א) בשעתא דדינא שרי בעלמא, הא אתמר דלא ליבעי לבר נש לאשתפחא בשוקא, בגין דכיון דשריא דינא לא אשגח בין זכאה וחייבא, ולא בעי (לאסתכלא) לאשתפחא תמן. והא אתמר דבגין כך אסתים נח בתיבה ולא ישגח בעלמא בשעתא דדינא יתעביד. וכתוב (שמות יב) ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר עד דיתעביד דינא. ובגין כך ויאמר המלט על נפשך אל תביט אחריך וגו'.

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי בארחא. אמר רבי יהודה לרבי יצחק דינא דעביד קודשא בריך הוא במבול ודינא דסדום, תרווייהו דינין דגיהנם הוו בגין דחייבי גיהנם אתדנו במיא ובאשא.

סתרי תורה תוספתא קטורי רמאי, הורמני (עין סוף הספר סי' ב) דבדורי. (נ"א דבורי ונ"א דבוריני) חפימין בסכלתנו, יסתפלון למנדע, בשעתא דרישא חוורא אתקין פרסיא על גבי סמכין דאבנין דמרגליטן טבן. בין אנון אבנין אית חד מרגליטא שפירא בחיזו יאה בריוא קומטרא דקנטרא (נ"א דקיסרא) דמלהטא בע' גוונין, אנון ע' גוונין מלהטן לכל סטר.

אלין ע' מתפרשאן מגו ג' גוונין. אלין זיקין בזיקין דנציצין לד' סטרי עלמא, הכא איתא זיקא תקיפא דסטר שמאלא דאתאחיד בשמיא. אנון גוונין שבעין (דניאל ז) דינא יתיב וספרין פתיחו. מהכא נפקי גירין וסייפין ורומחין ואשא דקוסטרא. ואתאחיד אשא תקיפא דנפקא משמים ביה, וכד אתאחד אשא עלאה באלין דלתתא, לית מאן דיכיל לאתבר רוגזא ודינא.

עיינן להטין כטיסין דנורא, נחית בהו לעלמא. ווי מאן דאערע ביה, חגיר חרצין (ס"א חרבין), איהו חרבא שננא בידיה, לא חייס על טב ועל ביש. דהא (ס"א פסקא) פתקא דאנון שבעין ברשו דאתאחיד ההוא סטרא דשמיא נחית בידיא שמאלא בכמה דינין, אתהפך בכמה גוונין, הפוך בכל יומא, איהו אקרי כרם זלת דמתקנא לגבי בני אדם. כל גוונין דכלי זעמו דקודשא בריך הוא ביה אתחזיין. ואנון יתבין

## זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

בְּרוּמֵי דְעֵלְמָא, וּבְנֵי נֶשָׂא בְּסִכְלוֹתָא דְלֵהוֹן לָא מְשַׁגְּחֵי בְּהוֹן. גְּפֻרִית וְאֵשׁ הַתּוֹכָא  
דְּמֵיא וְאֵשׁא דְמַתְהַתְּכֵי מִן שְׁמֵיא אַתְּאַחְדוּ דָּא בְּדָא וּנְחַת עַל סְדוּם. וּוִי לְחַיִּיבֵיא  
דְּלָא מְשַׁגְּחֵין עַל יְקָרָא דְמֵאֲרִיהוֹן:

א. עֶשְׂרָה שְׁמֵהֶן גְּלִיפִין בְּהוֹרְמְנוּתָא דְמֵלְכָא. (פִּירוּשׁ הַשֵּׁם בְּמִלּוּאוּ עֶשֶׂר אוֹתוֹת יו"ד  
ה"א וי"ו ה"א). ב. עֶשֶׂר אַנּוּן וְסִלְקִין לְחוּשְׁבֵין סְגִי. (פִּי' יוֹד עוֹלָה כ', יוֹד הָא עוֹלָה כ"ו,  
יוֹד (נ"ל הָהּ וּו) הָא וּוֹ עוֹלָה מ"ב, י' יוֹד' יוֹד' עוֹלָה ע"ב). ג. שְׁבַעֵין (הֵם ע"ב וּנְקָרָאִים  
ד' מַחְנוֹת שְׂכִינָה וְהֵם לְמַטָּה מִמְּלָכוֹת). גּוּוֹנִין מְלַהֲטֵי לְכָל סֵטֶר. נִפְקֵי מִגּוֹ שְׁמֵהֶן דְּאֲגְלִיָּה  
רְזָא דְע' שְׁמֵהֶן דְּמֵלְאֲכֵיא. דְּאֲנּוּן בְּרְזָא דְשְׁמֵיא.

וְאַנּוּן מִיכָאל גְּבִרְיָאל רְפָאל נוֹרִיָּאל. קַמִּיץ "קְדוּמֵיאַל" מְלַכֵּיאַל "צְדִקֵיאַל.  
פִּתְחָ" פְּדָאל "תּוּמֵיאַל" חֲשַׁדִּיאַל. צַרְרֵי "צְדִקֵיאַל" רְזִיָּאל "יוּפִיאַל. סְגוּ"ל  
"סְטוּטְרִיָּה" גְּזוּרִיָּאל "וֹתְרִיָּאל" נ"א וֹרְדִיאַל "לְמוּאֵל. חֲר"ק "רְהֵטִיאַל" חוֹקִיאַל  
"קְדֻשִׁיאַל. שְׁב"א "שְׁמַעְאֵל" בְּרַכִּיאַל (נ"א שְׂכֵנִיאַל וּנ"א בְּרַקִּיאַל) "אֵהִיאַל. חֲל"ם  
חֲנִיאַל "לְהֵדִיאַל" מְחַנִּיאַל. (נ"א ח'נִיאַל ל"עֵדִיאַל מ"לְכִיאַל). "עֵנִיאַל עֵנָאל אֵהֵנִיאַל  
רַחֲמֵיאַל עֲזִרִיאַל (נ"א ש"בִּנָאל ר'וּמֵיאַל ק'דוּמֵיאַל. שֶׁר"ק. חֲכֵמֵיאַל רְמִיאַל  
קְרֻשִׁיאַל. חֲר"ק) סִנְיָה וּדְרַגְזִיָּה רְסִיסֵיאַל דוּמֵיאַל "חֻנִּיאַל" זֹכְרִיאַל "וֹאֲרִיאַל  
"ה'יֵנָאל ד'נְדָאל ג'דִיאַל ב'דָאל א'נְפִיאַל וְעֵדִיאַל, אֲדֻנִי עַל פְּלָהוּ. ד (פִּירוּשׁ  
כִּשְׁע"ב מְלָאכִים מִתְּחַבְּרִין בְּמִלְכוּת אוֹ נְקָרָא מְלָכוֹת הוּא וּבֵית דִּינּוּ בִלְשׁוֹן וְה').

הַשְּׁלֵמָה מֵהַהֲשַׁמְטוֹת (סִימָן מ"ט)

"אֵהֵנִיאַל" בְּרַקִּיאַל "גְּדִיאַל" דוּמֵיאַל "הֲדִרִיאַל" וּדְרַגְזִיָּה "זֹהֲרִיאַל" חֲנִיאַל  
"טְהֵרִיאַל" יַעֲזוּרִיאַל "כְּרַעִיאַל" לְמֵדִיאַל "מְלַכֵּיאַל" נְהֵרִיאַל "סִנְיָה" עֵנָאל  
"פִּתְחֵיאַל" צוּרִיאַל "קֵנָאל" רְמֵיאַל "שְׁעֵרִיאַל" תְּבַכִּיאַל:

סֵדֶר תְּשַׁר"ק

"תְּפוּרִיאַל" שְׂכֵנִיאַל "רְנָאל" קְמֵרִיָּה "צוּרִיָּה" פְּסִיסִיָּה "עִירִיאַל" סְמַכֵּיאַל "נְרִיאַל  
"מְדוּנִיָּה" לְסִנְיָה "כְּמִסְרִיָּה" יְרִיאַל "סְטַמְסִיָּה" חֲנִיאַל "זֹכְרָאל" וּדְרִיאַל "הֵנִיאַל  
"דְּנָבָאל" גְּדִיאַל "בְּדָאל" אֲדִירִירוֹן אֲדֻנִי עַל כּוֹלְהוּ וְכו': (עַד כַּאֵן מֵהַהֲשַׁמְטוֹת)

כִּד מִתְּחַבְּרִין פְּלָהוּ כְּחֵדָא בְּרְזָא חֵדָא בְּחֵילָא עֲלָאָה, כְּדִין אֲקָרִי וּיְדוּד פְּלָא בְּכֻלָּא  
חֵדָא. מֵאֵת יי מִן הַשְּׁמַיִם, שְׁמָא קְדִישָׁא דְאַתְגְּלַף בְּע' שְׁמֵהֶן אַחְרַנִּין רְזָא דְשְׁמַיִם.  
וְאֵלִין אַנּוּן שְׁבַעֵין דְשְׁלֹטִין עַל אֵלִין ע' דִּינִין רְזָא דִּיהוּ"ה, וְאֵלִין שְׁבַעֵין שְׁמֵהֶן  
בְּקְדוּשָׁה יְהוּ"ה שְׁמַיִם. ה (פִּירוּשׁ שֵׁם שֶׁל ע"ב גְּשֵׁרִים הַיּוֹצֵא מִפְּסוּק וַיִּסַּע וַיָּבֵא וַיֵּט אֵלָיו הֵם  
נְקָרָאִים שְׁמַיִם, וְאוֹתָם ע"ב מְלָאכִים שֶׁל מַטָּה בְּמִלְכוּת"ת מְקַבְּלִים מֵע"ב שֶׁל מַעְלָה, וְנוֹטְלִין מֵהוֹן).

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֵלִין נְטָלִין מְאֵלִין וִידוּד. ו (פירוש מלכות מתפארת). נְטִיל מְאֵת ידוּד דָּא מִן דָּא. ז (פירוש סוד של אותן ע”ב שמות הוא שם ידוד, והוא הרוכב עליהן כנשמה לגוף). וּאֵלִין תְּלִיִן מְאֵלִין, תְּתַאֲיִן בְּעֵלְאִין, וְכָלָא קְשׁוּרָא חָדָא. וּבַהֲאִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁתְּמוּדַע בִּיקְרִיָּה. ח (פירוש ע”ב מלאכים של מטה מתחבים בע”ב שמות של מעלה הנקראים שמים). שְׁמַיִם דְּאַנּוּן ע’ רְזָא ידוּד, דָּא אִיהוּ בְּרִזָּא דְשִׁבְעִין וְתַרְיִן שְׁמַהֲן וּאֵלִין אַנּוּן דְנִפְקִי מִן וַיִּסַּע וַיָּבֵא וַיֵּט. וְהָיוּ יִלְיִי סִיטְט עֵלְיִם מַהֲשׁ לִלְיָה אַכְּ”א כְהֵ”ת הוֹי” אֵל”ד לֵא”ו הֵה”ע. חֶלֶק רֵאשׁוֹן בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד יוֹ”ל מְבֹ”ה הַרְי” הַק”ם לֵא”ו כִלְי” לוֹ”ו פַּה”ל נִלְיָה יִי”י מִלְיָה חַה”ו. חֶלֶק שְׁנִי בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד נִתְיָה הַא”א יִרְ”ת שֵׁא”ה רִי”י אִו”ם לְכ”ב וְשִׁדְר יֵה”ו לְה”ח כֹּו”ק מִנְיָד. חֶלֶק שְׁלִישִׁי בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד אֲנִי חַע”ם רַה”ע יִי”ז הַה”ה מִי”ף וּו”ל יִלְיָה סֵא”ל עֵרְיִי עֵשׂ”ל מִי”ה. חֶלֶק רְבִיעִי בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד וְהָיוּ דִנְיִי חַח”ש עִמְ”ם נִנְיָא נִי”ת מְבֹ”ה פּוֹי”י נִמְ”מ יִי”ל הַרְי”ח מִצְ”ר. חֶלֶק חֲמִישִׁי בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד וּמ”ב יֵה”ה עִנְיִי מַחְיִי דִמְ”ב מִנְיָק אִי”ע חִבְיִי רֵא”ה יִבְ”מ הִי”י מוֹ”ם, חֶלֶק שְׁשִׁי בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

וּאֵלִין אַנּוּן שִׁבְעִין שְׁמַהֲן דְשִׁלְטִין עַל שִׁבְעִין דְרַגְיִן תְּתַאֲיִן רְזָא וִידוּד. אֵלִין שִׁבְעִין שְׁמַהֲן ידוּד רְזָא דְאַקְרִי שְׁמַיִם. שִׁבְעָא רְקִיעִין אַנּוּן דְסִלְקִין לְשִׁבְעִין שְׁמַהֲן שְׁמָא קְדִישָׁא, וְדָא אִיהוּ וִידוּד הַמְטִיר. מְאֵת ידוּד מִן הַשְׁמַיִם. סִתְרָא דְסִתְרִין לְחַכְמִיִן אֲתַמְסֵר. שְׁמָא (דף קט ע”א) דָּא דְאַקְרִי שְׁמַיִם מְנִיָּה אֲתַבְרִי סִתְרָא דְאַקְרִי אָדָם. חֲשִׁבֵן שְׁיִיפִי גּוּפָא דְאַנּוּן חוֹשֵׁבֵן מְאֵתֵן וְאַרְבַּעִין וְתַמְנִיָּא שְׁיִיפִין. חֲשִׁבֵן אֲתוּוּהִי מְאֵתֵן וְשִׁית סְרִי, שְׁמָא דָּא דְאִיהוּ רְזָא וְסִתְרָא כְּלָלָא דְכָל אֲוִרִיָּתָא בְּכ”ב אֲתוּוּן וְעֶשֶׂר אֲמִירוֹן, בְּגִין דְהָא שְׁמָא דָּא מְאֵתֵן וְשִׁית סְרִי אֲתוּוּן וְתַלְתִּין וְתַרְיִן שְׁבִילִין דְאֲתַפְלִילֵן בֵּיהּ, הָא מְאֵתֵן וְאַרְבַּעִין וְתַמְנִיָּא שְׁיִיפִין דְגּוּפָא רְזָא דְאַקְרִי אָדָם דְשִׁלְטֵי עַל כְּרִסְיָא. רְזָא דְשִׁבְעִין דְלִתְתָּא, וְסִתְרָא דָּא דְכְתִיב (יחזקאל א) וְעַל דְמוֹת הַפְּסָא דְמוֹת כְּמִרְאָה אָדָם עָלְיוּ מְלַמְעֵלָה, וְדָא הוּא סִתְרָא דְכְתִיב וַיִּי הַמְטִיר עַל סְדוֹם וְגו’ מְאֵת יִי מִן הַשְׁמַיִם. וְכָלָא חַד וּמְלָה חָדָא, וְסִתְרָא חָדָא לְחַכְמִי לְבָא אֲתַמְסֵר, זִכְאָה (ד”א ל”ג איהו) חוֹלְקָהוֹן בְּעֵלְמָא דִין וּבְעֵלְמָא דְאֵתִי.

סְדוֹם גְּזֵר דִינָא דְלֵהוֹן עַל דְמִנְעוּ צְדָקָה מִנִּיָּהוּ, כְּמָא דְאֵת אֲמֵר, (יחזקאל יו) וַיִּד עֲנִי וְאֲבִיוֹן לֹא תַחֲזִיקָה. וּבְגִין כְּףֵי דִינָא לָא הוּוּה אֵלָא מִן שְׁמַיִם. צְדָקָה וְשְׁמַיִם כְּלָא חַד וְכְתִיב, (תהלים קח) כִּי גָדוֹל מֵעַל שְׁמַיִם חִסְדְּךָ, וּבְגִין דְתַלְיָא צְדָקָה בְּשְׁמִיָּה (נ”א בְּשְׁמַיִם) דִינָא הוּא מְשְׁמַיִם דְכְתִיב מְאֵת יִי מִן הַשְׁמַיִם.

דִינָא דִישְׂרָאֵל מְהֵאִי אֲתַר דְכְתִיב, (איכה ד) וַיִּגְדֵל עֵוֹן בֵּת עַמִּי מִחַטָּאת סְדוֹם. וְאַקְרִי יְרוּשָׁלַם אַחוּת לְסְדוֹם כְּמָא דְאֵת אֲמֵר, (יחזקאל יו) הִנֵּה זֶה הִיָּה עֵוֹן סְדוֹם.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אחותך, ודינהון הוה מן שמיא דינא חדא כסדום על דמנעו צדקה מנייהו. בר דדא אתהפך ודא אתחרב, דא אית לה תקומה, ודא לית לה תקומה, (ע”כ סתרי תורה).

אמר רבי יצחק סדום בדינא דגיהנם אתדן, דכתיב וי המטיר על סדום ועל עמורה גפרית ואש מאת יי מן השמים. דא מסטרא דמיא ודא (עיין סוף הספר סימן ב) מסטרא דאשא. דא ודא הוא דינא דגיהנם, וחייבין דגיהנם בתרין דינין אלין אתדנו.

[זוהר חלק א' - דף קח ע"א]

אמר ליה דינא דחייבי דגיהנם תריסר ירחי, וקודשא בריך הוא סליק לון מגיהנם, ותמן מתלבנין ויתבין לתרעא דגיהנם, וחמאן אנון חייבין דעאלין ודינין לון תמן, ואנון תבעי רחמי עלייהו. ולבתר קודשא בריך הוא חייס עלייהו ואעיל לון לדוכתא דאצטריך לון. מההוא יומא ולהלאה גופא אשתכך בעפרא ונשמתא ירתא (דף קח ע"א) אתרה כדחזי לה. (נח סט א).

תא חזי דהא אתמר דאפילו אנון בני טופנא לא אתדנו אלא באשא ומיא. מיא קרירן נחתי מלעילא, ומיא רתיחן סלקי מתתא באשא. ואתדנו בתרי דינין, בגין דדינא דלעילא הכי הוה, בגין כף בסדום גפרית ואש.

אמר ליה אי יקומון ליום דינא. אמר ליה הא אתמר. אבל אלין דסדום ועמורה לא יקומון, וקרא אוכח דכתיב, (דברים כט) גפרית ומלח שרפה כל ארצה לא תנרע ולא תצמיח וגו'. אשר הפך יי באפו ובחמתו. אשר הפך יי, בעלמא דין. באפו, בעלמא דאתי. ובחמתו, בזמנא דזמין קודשא בריך הוא לאחייא מתייא. אמר ליה תא חזי, כמה דארעא דלהון אתאביד לעלם ולעלמי עלמיא, הכי נמי אתאבידו אנון לעלם ולעלמי עלמיא.

ותא חזי, דינא דקודשא בריך הוא דינא לקבל דינא. אנון לא הוה תייבין נפשא דמספנא במיכלא ובמשתיא, אוף הכי קודשא בריך הוא לא אתיב לון נפשיהו לעלמא דאתי. ותא חזי, אנון אתמנעו מצדקה דאקרי חיים, אוף קודשא בריך הוא מנע מנייהו חיים בעלמא דין ובעלמא דאתי. וכמה דאנון מנעו ארחין ושביילין מבני עלמא, הכי נמי קודשא בריך הוא מנע מנייהו אורחין ושביילין דרחמי לרחמא עלייהו בעלמא דין ובעלמא דאתי.

רבי אבא אמר פלהו בני עלמא יקומון, ויקומון לדינא ועלייהו כתיב, (דניאל יב) ואלה לחרפות ולדראון עולם. וקודשא בריך הוא מארי דרחמין איהו, פיון דדן להו בהאי עלמא וקבילו דינא, לא אתדנו בכלהו דינין.

[זוהר חלק א' - דף קח ע"ב]

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי חייא פתיב וישלח את לוט מתוך ההפכה וגו'. (קה א) מהו בהפך את הערים אשר ישב בהן לוט. אלא בכלהו עבד דיומיה לוט, דכתיב לוט ישב בערי הכפר ויאהל עד סדום. (וכתיב אשר ישב בהן לוט. אלא ודאי בכלהו עבד דיומיה) ולא קבילו ליה, בר דמלך סדום קביל ליה (דף קח ע"ב) בסדום בגיניה דאברהם:

ותבט אשתו מאחריו, מאחריה מבעי ליה, אלא מבתר שכינתא. רבי יוסי אמר מבתריה דלוט, דמחבלא אזיל אבתריה, וכי אבתריה אזיל, והא הוא שדר ליה, אלא בכל אתר דהוה אזיל לוט אתעכב מחבלא לחבלא, וכל אתר דאזיל כפר ושביק לאחוריה הוה מהפך ליה מחבלא.

ובגין כך אמר ליה אל תבט אחריך דהא אנא אחבל בתוך, ועל דא פתיב ותבט אשתו מאחריו וחמת מחבלא. כדין ותהי נציב מלח. דהא בכל זמנא דמחבלא לא חמי אנפוי דבר נש (נ"א אחמי אנפי לכר נש) לא מחביל ליה. פיון דאתתיה אהדרת אנפיה לאסתכלא אבתריה מיד ותהי נצב מלח.

רבי אלעזר ורבי יוסי הוו קיימי יומא חד ועסקי בהאי קרא, אמר רבי אלעזר פתיב, (דברים ח) ארץ אשר לא במספנות תאכל בה לחם, לא תחסר כל בה. האי בה בה תרי זמני אמאי. אלא הא אתמר דקודשא בריך הוא פליג כל עמין וארעאן לממנן שליחן, וארעא דישראל לא שליט בה מלאכא ולא ממנא אחרא אלא איהו בלחודוי, בגין כך אעיל לעמא דלא שליט בהו אחרא לארעא דלא שליט בה אחרא.

תא חזי, קודשא בריך הוא יהיב מזונא תמן בקדמיתא ולבתר לכל עלמא. כל שאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות במספנות, וארעא דישראל לאו הכי, אלא ארץ ישראל אתון בקדמיתא ולבתר כל עלמא.

ובגין כך ארץ אשר לא במספנות תאכל בה לחם. אלא בעתירו בספוקא דכלא תאכל בה ולא באתר אחרא. בה בקדישו דארעא, בה שריא מהימנותא עלאה. בה שריא ברפתא דלעילא, ולא באתר אחרא.

[זוהר חלק א' - דף קט ע"א]

תא חזי פתיב כגן יי פארץ מצרים. עד הכא לא אתידע גן יי אי הוא ארץ מצרים, ואי איהו ארץ סדום, (דף קט ע"א) ואי איהו גן יי דאקרי גן עדן. אלא כגן יי דאית ביה ספוקא ועדונא דכלא, הכי נמי הוה סדום והכי נמי מצרים. מה גן יי לא אצטריך בר נש לאשקאה ליה, אופ מצרים לא אצטריך אחרא לאשקאה ליה, בגין דגילוס איהו אסיק ואשקי לכל ארעא דמצרים.



## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, מה פתיב, (זכריה יד) והיה אשר לא יעלה מאת משפחות הארץ אל ירושלים וגו'. דא הוא עונשא דלהון דאתמנע מנהון מטרא, מה פתיב ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה וגו'. חמי דלא פתיב ולא עליהם יהיה הגשם, בגין דלא נחית מטרא למצרים ולא אצטרכן ליה, אלא עונשא דלהון מה הוא דכתיב, (זכריה יד) וזאת תהיה המגפה אשר יגוף יי את כל הגוים וגו'. בגין דמצרים לא צריכין למטרא. אוף סדום מה פתיב ביה פי כלה משקה, כל עדונין דעלמא הוו בה, ועל דא לא בעאן דבני נשא אחרנין יתעדנון בה.

רבי חייא אמר אנון הוו חייבין מגרמיהו וממונהון, דכל בר נש דאיהו צר עינא לגבי מסכנא, יאות הוא דלא יתקיים בעלמא. ולא עוד אלא דלית ליה חיים לעלמא דאתי. וכל מאן דאיהו וותרן לגבי מסכנא יאות הוא דיתקיים בעלמא, ויתקיים עלמא בגיניה, ואית ליה חיים ואורכא דחיי לעלמא דאתי:

ויעל לוט מצער וישב בהר הוא ושתי בנותיו עמו וגו'. מאי טעמא. בגין דחמא דהוה קריב לסדום ואסתלק מתמן. רבי יצחק פתח (איוב לו) והוא מסיבות מתהפך בתחבולתיו לפעלם וגו'. קודשא בריך הוא מסבב סבובין דעלמא ואיתי קומרין טהירין למעבד עובדוי, ולבתר מהפך לון ועביד לון כגוונא אחרא.

מדרש הנעלם ויעל לוט מצוער וגו'. אמר רבי אבהו, בא וראה מה פתיב ביצר הרע, תדע לך שאינו מתבטל לעולם מבני אדם עד אותו זמן דכתיב, (יחזקאל לו) והסרתי את לב האבן וגו'. שאף על פי שרואה בני אדם גדונין בגיהנם, הוא בא וחוזר לו אצל בני אדם, הדא הוא דכתיב ויעל לוט מצוער. מצערה של גיהנם משם עולה לפתות בני אדם.

אמר רבי יהודה שלש הנהגות יש באדם, הנהגת השכל והחכמה וזו היא (דף קט ע"ב) כח הנשמה הקדושה. והנהגת התאוה שהיא מתאוה בכל תאות רעות, וזהו כח התאוה. והנהגת המנהגת לבני אדם ומחזקת הגוף והיא נקראת נפש הגוף, אמר רב דימי זהו כח המחזיק.

אמר רבי יהודה בא וראה לעולם אין יצר הרע שולט אלא באלו ב' כחות אלין דאמרן, נפש המתאוה היא הרודפת אחר יצר הרע לעולם, משמע דכתיב ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו זקן. נפש המתאוה היא מעוררת את האחרת ומפתה אותה עם הגוף להדבק ביצר הרע, והיא אומרת לכה נשקה את אבינו יין ונשכבה עמו. מה יש לנו בעולם הבא, גלך ונרדף אחר יצר הרע ואחר תשוקת חמדת העולם הזה. ומה עושות, שתיהן מסכימות להדבק בו, מה פתיב ותשקין את אביהן יין מתפטמות להתעורר ליצר הרע באכילה ובשתיה.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותקם הבכירה ותשכב את אביה. כשאדם שוכב על מטתו בלילה, נפש המתאווה היא המעוררת ליצר הרע, ומהרהרת בו, והוא דבק בכל הרהור רע עד שמתעברת מעט (ס"א ממנו) (ד"א ל"ג על) (נ"א עד) שמיביא בלב האדם אותה המחשבה הרעה ודבקה בו, ועדין יש בלבו ולא נגמר לעשותה עד שזאת התאווה מעוררת לכח הגוף כמתחלה להדבק ביצר הרע ואז הוא תשלום הרעה, הדא הוא דכתיב ותהרין שתי בנות לוט (דף קי ע"א) מאביהן. אמר רבי יצחק מעולם אין יצר הרע מתפתה אלא באכילה ושתייה, ומתוך שמחת היין או שולט באדם. בצדיק מה פתיב ביה (משלי יג) צדיק אכל לשבע נפשו. ואינו משתכר לעולם, דאמר רבי יהודה האי צורבא מרבנן דמרוי, קרינא עליה (משלי יא) נזם זהב באף חזיר. ולא עוד אלא שמחלל שם שמים. מנהג הרשעים מהו (ישעיה כב) הנה ששון ושמחה. היין או שולט באדם, הרוג בקר ושחוט צאן וגו'. עליהם אמר הפתוב (משלי ה) הוי משפמי בבקר שכר ירדפו וגו'. כדי לעורר ליצר הרע, שאין יצר הרע מתעורר אלא מתוך היין, הדא הוא דכתיב ותשקין את אביהן יין. אמר רבי אבהו מה פתיב ולא ידע בשכבה ובקומה. כלומר יצר הרע אינו משגיח בה בשכבה בעולם הנה ובקומה לעולם הבא, אלא מתעורר עם פח הגוף לעבד תאותו בעולם הזה. דאמר רבי אבהו בשעה שנכנסין הרשעים בגיהנם מכניסים ליצר הרע לראות בהן, הדא הוא דכתיב ולוט בא צערה לצערה של גיהנם, ונפק ליה מתמן לברייתא לנסותא כדקאמרן. הדא הוא דכתיב ויעל לוט מצוער מצערה של גיהנם.

וישב בהר, אמר רבי יצחק משמע דכתיב בהר מלמד שהוא שם מושבו במקום הר. גוף שהוא חרב כהר דלית ביה טיבותא. ושתי בנותיו עמו. אלו הב' כחות דאמרן. פי (דף קי ע"ב) ירא לשבת בצוער, ירא וחרדה נופלת עליו בשעה שרואה צער גיהנם שמצערין לרשעים וחושב ששם ידון, כיון שרואה שאינו נדון שם יוצא והולך לפתות בני אדם אחריו. רב הונא פד הוה דריש לאזדהרא לבני אדם, הוה אמר להו בני אסתמרו משליחא של גיהנם, ומאן הוא זהו יצר הרע שהוא שליח של גיהנם.

רבי אבא אמר מאי דכתיב, (משלי ל) לעלוקה שתי בנות הב. אלו שתי בנות לוט דאמרן, שהיא נפש המתאווה, ונפש המשתתפת בגוף הרודפת אחר יצר הרע לעולם. אמר רבי יהושע פתיב הכא בלוט פי ירא לשבת בצוער, וכתיב התם לעלוקה שתי בנות הב. יר"א בגימטריא הוא עלוק"ה. אמר רבי יצחק אי ירא הוא למאי אתי למטעי ברייתא, אלא כך דרך כל עושה עולה, כשרואה הרע מתירא לפי שעה, מיד חוזר לרשעתו ואינו חושש לכלום, כך יצר הרע בשעה שרואה דין ברשעים ירא, כיון שיוצא לחוץ (לעשות) אינו חושש כלום.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי אבא אמר מהו דאמרו ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו זקן. מאי אבינו זקן. זהו יצר הרע שנקרא זקן שנאמר (קהלת ד) מלך זקן וכסיל. שהוא זקן שנולד עם האדם, דתנינן אמר רבי יהודה אמר רבי יוסי אותה נפש המתאנה אומרת לאחרת אבינו זקן נרדף אחריו ונדבק (דף קיא ע"א) בו כשאר כל הרשעים שבעולם. ואיש אין בארץ לבא עלינו, אין איש צדיק בארץ, ואין איש שליט על יצרו, הרבה רשעים בארץ, לית אנו בלחודנא חייבין, נעשה פדרך כל הארץ שהם חייבים, שעד היום דרך כל הארץ הוא. לכה נשקה את אבינו זין, נשמח בעולם הזה, נאכל ונשתה ונרוה חמרא ונדבק באבינו ביצר הרע ונשכבה עמו. ורוח הקדש צוחת ואומרת (ישעיה כח) גם אלה ביין שגו ובשכר תעו.

אמר רבי יהודה תא חזי, מה פתיב ותשקין את אביהן זין. דרך הרשעים לטעות אחרי זין לפנק ליצר הרע ולעוררו, ועד שהוא שמח בשכרותו שוכב על מטתו, מיד ותקם הבכירה ותשכב את אביה. היא מזמנת עמו ומתאנה ומתהרת בכל הרהורים רעים, ויצר הרע מתחבר עמה ונדבק בה ואינו משגיח בה (ס"א מההוא זמנא) מה הוא ממנה. בשכבה ובקומה. בשכבה בעולם הזה ובקומה לעתיד לבא. בשכבה בעולם הבא כשתתן דין וחשבון. ובקומה ליום הדין דכתיב, (דניאל יב) ורבים מישיני אדמת עפר יקיצו וגו'.

### סדר הלימוד ליום ו חשוון [יום 36 בשנה]

בשום ענין מאלו אין משגיח בה יצר הרע, אלא דבק בה והיא נדבקת בו, ולאחר כן מעוררת לאחרא לאחר שהתהור גדול נדבק ביצר הרע, באה האחרת ונדבקת בו ותשקין את (דף קיא ע"ב) אביהן זין. כמו כן לעורר ליצר הרע ונדבקת בו ואזי תשלום הרעות לעשות ומתעברות שתיהן מיצר הרע, הדא הוא דכתיב ותהרין שתי בנות לוט מאביהן.

עד שיצא לפעל מעשיהן זו יולדת רשעתה וזו יולדת רשעתה, וכן דרכם של רשעים בענין זה עם יצר הרע, עד שהורג לאדם ומוליכו לגיהנם ומכניסו שם, ואחר כך עולה משם לפתות לבני אדם כמו כן. ומי שמפיר בו נצל ממנו ואינו מתחבר עמו.

אמר רבי יצחק משל למה הדבר דומה, לכת לסטים שהיו אורבים בדרכים לגזול ולהרג לבני אדם, ומפרישים מהם אחד שיודע להסית לבני אדם ולשונו רח, מה עביד מקדים והולך לקבלם ונעשה כעבד לפניהם עד שמאמינים הטפשים בו ובוטחים באהבתו ובשיחתו ושמחים עמו, ומוליכם בחלק דבריו באותו הדרך שהלסטים שם, כיון שמגיע עמהם לשם, הוא הראשון שהורג בם, לאחר שנותנם

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ביד הלסטים להרגם ולקחת ממונם, ואנון צווחין ואמרין ווי דאציתנא לדין ולרפיכא דלישניה. לאחר שהרגו אלה, עולה משם ויוצא לפתות לבני אדם כמתחלה. הפקחים מה הם עושים כשרואים לזה יוצא לקראתם ומפתה להם, מכירין בו שהוא צודה את נפשם והורגים אותו והולכים בדרך אחרת.

כך הוא יצר הרע יוצא מפת הלסטים עולה מגיהנם לקבלא דבני נשא ולפתות להם בחלק מתק דבריו, הדא הוא דכתיב ויעל לוט מצוער וישב בהר וגו'. כמו לסטים לארב לבני אדם, מה עושה עובר לפניהם, והטפשים מאמינים בו ובאהבתו שהוא הולך לפתותם ועובד להם כעבד, שנותן להם נשים יפות אסורות, נותן להם בני אדם להרע, מפרק מהם על תורה ועל מלכות שמים. הטפשים רואים כך, בוטחים באהבתו, עד שהולך עמהם ומוליכם באותו דרך שהלסטים שם, בדרך גיהנם אשר אין דרך לנטות ימין ושמאל, כיון שמגיע עמהם לשם, הוא הראשון שהורג להם, ונעשה להם מלאך המות ומכניסן לגיהנם, ומורידין להון מלאכי חבלה, ואנון צווחין ואמרין ווי דאציתנא לדין, ולא מהניא לון.

לאחר כן עולה משם ויוצא לפתות לבני אדם. הפקחין כשרואין אותו מכירים אותו ומתגברים עליו עד ששולטין עליו, וסאטין מזה הדרך ולוקחין דרך אחרת להנצל ממנו.

רב יוסף כד הוה נחית לבבל חמא אנון ריוקיא דהווי עיילי ונפקי בני נשי שפירין ולא חטאן, אמר לון לא מסתפו אלין מיצר הרע, אמרו ליה לא מקונדיטון בישא קאתינא, מקדושתא דקדישא אתגורנא, דאמר רב יהודה אמר רב צריך אדם לקדש עצמו בשעת תשמיש, ונפקי מניה בני קדישי בני מעלי דלא מסתפו מיצר הרע שנאמר (ויקרא כ) והתקדשתם והייתם קדושים.

[זוהר חלק א' - דף קט ע"ב]

רבי אבא אמר מאי דכתיב, (יחזקאל כ) ואת שבתותי קדשו, אלא אין עונתן של תלמידי חכמים אלא משבת לשבת, ומזהר להו דהואיל דתשמיש המטה דמצוה הוא, קדשו. פלומר קדשו עצמכם בשבתותי בהוא תשמיש דמצוה. אמר רב יהודה אמר רב האי מאן דעייל לקרתא וחמי נשי שפירן, ירפין עינוי ויימא הכי, בך (נ"א סך) ספאן איגור איגורנא (קרדינא) קרדיטא תקיל פוק פוק דאבוי קדישא דשבתא הוא. מאי טעמא דחמימות דארחא שלט ביה ויכיל יצר הרע לשלטא עלוי, (עד כאן מדרש הנעלם)

ובמה, בתחבולותיו, עביד תחבולין ומסבב סבובין לאפכא לון ולאן כאנון קדמאי. (דף קט ע"ב) לפעלם, בגין פעלם דבני נשא, כמה דאנון עבדין עובדין הכי

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מהפך לון. כל אשר יצום על פני תבל ארצה. בגין דעובדין דבני נשא מהפך לאנון מסבות בכל מה דאיהו פקיד לון על פני תבל וגו'.

סתרי תורה ויעל לוט מצוער וגו', מגו הורמנותא דמלכא, אתפרשא מסטרא דימינא חד התוכא דקטורא דגולפא מתדבקא בגו התוכא דדהבא מסטרא דשמאלא בגו מסאבו (דיצריה) (נ"א ודיוריה) ואתעביד דקטורא חדא דאילנא. כד בעא יצחק לאתערא בעלמא, בתוקפיה דדינא קשיא אתתקף ופריש דרגין מקיומיהו, ואתתקף אברהם ופריש ההוא דקטורא חדא דאילנא מגו ההוא מסאבו. ההוא נחש קדמא עאל באנביה דההוא אילנא, ואיהו חמרא דשתא, ואוליד תרין דרגין קטורין דא בדא. ואנון דרגין דסחרן בסטר מסאבו חד אקרי מלכו"ם וחד אקרי פעו"ר.

דא עיטא דאתכפיא ודא עיטא דאתגליא. פעור דאתגליא איהו וכל עובדוי באתגליא. מלכו"ם דאתכפיא איהו וכל עובדוי באתכפיא. מאלין תרין אתפרשן זינן סגי אין לזנייהו, וסחרן ימא רבא ולכל (אלין סטרי מסאבו. וכל חד וחד שף (נ"א גוף)) לדוכתיה.

כגוונא דא איהו לתתא. לוט אתפרש מאברהם ושווי דיוריה באנשי סדום, כד אתער דינא בהו אדכר לאברהם ושלח ליה מתמן ואתפריש מנייהו. זין אשקיא ליה בנתיה ואולידו בהו תרין אומין, חד אקרי עמון וחד אקרי מואב. חד באתגליא וחד באתכפיא. עמון דרגא (קעג א) דיליה מלכו"ם עיטא דאתכפיא. מואב דרגא דיליה פעו"ר כלא באתגליא. כגוונא דא בנתיה, דא אמרת בן עמי ברא אית לי מעמי ולא אמרת ממאן הוא, בגין כך איהו הוה באתכפיא. דא אמרת מואב מאב הוא דנא. מאבא אולידת ליה. דרגא דיליה פעו"ר מלה באתגליא.

ובתרין אלין אחיד דוד מלכא, לבתר מן מואב אתת רות ונפק מינה דוד מלכא. מן עמון (דף קי ע"ב) אתעטר דוד מלכא בהאי עטרא דאיהי סהדותא לזרעא דדוד דכתיב, (מלכים ב יא) ויתן עליו את הנזר ואת העדות. והאי הות מן מלכם דרגא דבני עמון דכתיב, (שמואל ב יב) ויקח את עטרת מלכם.

מלכם דרגא דבני עמון הוא דכתיב ותהי על ראש דוד ומתמן הוה סהדותא לבנוי לעלמין, ובה אשתמודע מאן דאיהו מן בנוי דדוד דאתחזי למלכא ודאי דאמרין מן דוד הוא (הגוף). דאפילו אתיליד בההוא יומא יכיל הוה למסבל ההיא עטרא על רישיה (דהא איהו) דהות משקל כפר זהב ואבן יקרה הות. ובר נש אחרא לא יכיל למסבלא. ודא הוא דכתיב ביואש ויתן עליו את הנזר ואת העדות. ובתרין דרגין אתאחיד דוד מלכא, ואנון תוקפא דמלכותיה לאתתקפא על שאר עמין, דאי לא אתפליל בסטרא דלהון לא יכיל לאתתקפא עלייהו, כל (גוונין) דרגין דשאר עמין כלילן ביה בדוד לאתגברא ולאתתקפא עלייהו:

## זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

וישב בהר. פתיב, (משלי ל) לעלוקה שתי בנות הב. אלן שתי בנות דיצר הרע דאנון מתערין ליה (ד"א ל"ג בגין) לשלטא בגופא, חדא איהי נפש דאתרביאת תדיר בגופא. וחדא איהי נפש דכסיפת בתיאובתין בישינ (ד"א ל"ג דהאי עלמא) ובכל כסופין בישינ דהאי עלמא. דא איהי בכיר"ה ודא (ד"א ואחרא) איהי צעיר"ה.

ויצר הרע לא אתחבר תדיר אלא בתרין אלן בגין לפתאה לבני נשא ובגין דיהמנון ליה (ס"א לאובלא) לאובדא להו לאתר גירין דמותא ויפלחון ליה. כמא דאת אמר, (משלי ז) עד יפלה חץ כבדו. ללסטים דמקפחי בטוריא (וכמינו) וטמירו גרמיהו באתר דחיל דטוריא, וידעין דהא בני נשא אתטמרן גרמיהו למיהד באנון דוכתי, מה עבדי ברירו מנייהו תהוא דחדידא בלישניה מפלא תהוא דידע למפתי בני נשא ויפוק מבינייהו ויתיב בארח מישר דכל בני עלמא עברין תמן, פיון דמטא לגבייהו שרי לאתחברא תמן, (עד כאן סתרי תורה)

רבי אלעזר אמר והוא מסבות מתהפך. הקדוש ברוך הוא מסבב סבובין ואייתי עובדין בעלמא לאתקיימא, ולבתר דחשיבו בני נשא דיתקיימון אנון עובדין, קודשא בריך הוא מתפך לון לאנון עובדין מכמה דהו בקדמיתא. בתחבולותיו. בתחבולתו פתיב כהאי אומנא דעביד מאנין דחרסא. בעוד דתהיא טיקלא אסתחרת קמיה. חשיב למעבד כגוונא דא עביד. חשיב למעבד כגוונא אחרא עביד. מהפך מאנא דא למאנא דא, בגין דתהוא טיקלא אסתחרת קמיה. כך קודשא בריך הוא מהפך עובדי דאיהו עביד.

[זוהר חלק א' - דף קי ע"א]

בתחבולתו חסר יו"ד, ומאן איהו, דא בי דינא לתתא דאיהו טקלא דאסתחרת קמיה, ועל דא מהפך מאנין ממאנא דא למאנא אחרא. וכל דא כפי פעלם דבני נשא, אי מטיבין בני נשא עובדיהון, תהוא טקלא דסחרא אסתרת לון לימינא, וכדין אתעבידו עובדין בעלמא לאוטבא לון כדקא יאות. וטיקלא אסתרת תדיר ולא שכיך בההוא סטרא דימינא ועלמא מתגלגלא ביה. אתו בני נשא לאבאשא, (דף קי ע"א) תחבולתו דאסחר תדיר והוה קיימא באסתרותא דימינא, קודשא בריך הוא אסחר ליה בסטרא דשמאלא ומהפך מסבות ומאנין דהו בקדמיתא לההוא סטרא שמאלא.

וכדין טקלא אסחרא ואתעבידו עובדין בעלמא לאבאשא לון לבני נשא. וטיקלא אסחר לההוא סטרא עד דבני נשא תייבין לאוטבא עובדיהון. וטיקלא קיימא בעובדין דבני נשא. ועל דא בתחבולתו לפעלם, ולא קיימא תדיר.

תא חזי, קודשא בריך הוא גרם סבובין ועובדין בעלמא בגין למעבד פלא כדקא יאות. וכלא נפקא מעקרא ושרשא דלעילא. אקריב אברהם לגביה, נפק מניה

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ישמעאל דלא הוה אברהם גזיר כד נפק מניה, בגין דאיהו לתתא ולא אשתלים  
באת קנימא קדישא.

לבתר קודשא בריך הוא סבב סבובין בתחבולותיו ואתגזר אברהם ועאל בברית  
ואשתלים בשמיה ואקרי אברהם, וה' (צו א) עלאה אעטרת ליה ברזא דמים (לא א)  
מרות. כיון דרזא (דברי הימים א) אשתלים ואתגזר, נפק מניה יצחק והוה זרעא  
קדישא ואתקשר לעילא ברזא דאש ממים, ועל דא כתיב, (ירמיה ב) ואנכי נטעתיה  
שורק כלה זרע אמת. ולא אתקשר בהוה סטרא אחרא.

תא חזי, לוט נפקו מניה ומבנתיה תרין אומין מתפרשן, ואתקשרו בהוה סטרא  
דאתחזי לון, ועל דא קודשא בריך הוא מסבב (דף קי ע"ב) סבובין ומגלגל גלגולין  
בעלמא דיתעביד כלא כדקא יאות ויתקשר כלא באתריה.

תא חזי, יאות הוה ללוט דקודשא בריך הוא יפיק מניה (ומבנתיה) ומאתתיה תרין  
אומין אלין, אלא בגין לאתקשרא באתרייהו דאתחזי להו. ואתעבידו מגו יינא,  
והוה יינא אזדמן להון במערתא ההיא ליליא, ודא הוה רזא דאתעבידו כמה דאת  
אמר וישת מן היין וישכר והא אתמר ואוקמוה.

תא חזי, מואב ועמון אנון קראן לון שמהן, מואב מאב. רבי יוסי אמר בכירה  
בחיפיו אמרה מואב, מאבא הוא. והצעירה גם היא ילדה בן ותקרא שמו בן עמי.  
בצניעו אמרה בן עמי. בר עמי, ולא אמרה ממאן הוה. תא חזי, בקדמיתא כתיב  
ולא ידע בשכבה ובקומה בוא"ו ונקוד על וא"ו, בגין דסיועא דעילא הוה אשתכח  
בהוה עובדא דזמין מלפא משיחא לנפקא מניה, ובגין כך אשתלים הכא בוא"ו.  
ובאחרא כתיב ובקמה חסר וי"ו, בגין דלא נפק מינה חולקא לקודשא בריך הוא  
כהאי אחרא, ועל דא כתיב בהאי אחרא קשישא ובקומה בוא"ו מלא ונקוד עלה.

[זוהר חלק א' - דף קיא ע"א]

רבי שמעון אמר, לא ידע דזמין קודשא בריך הוא לאוקמא מינה דוד מלפא  
ושלמה וכל שאר מלכין ומלפא משיחא. תו ובקומה, דכתיב ברות (רות ג) ותקם  
בטרם יפיר איש את רעהו וגו'. ובהוה יומא הוה לה קימה ודאי (דף קיא ע"א)  
אתחבר עמה בעזו להקים שם המת על נחלתו, ואתקם מנה כל הגי מלכין וכל  
עלויא דישראל. ולא ידע בשכבה דכתיב ותשכב מרגלותיו עד הבקר. ובקומה  
דכתיב ותקם בטרם יפיר איש את רעהו וגו'. בגין כך ובקומה נקוד וא"ו.

תא חזי, (קה ע"א) ענותנותא דאברהם דהא אפילו בקדמיתא כד בעא קודשא  
בריך הוא למעבד דינא בסדום לא בעא מניה רחמי על לוט (דהא), לבתר דכתיב  
וירא והנה עלה קיטר הארץ פקיטר הכבשן לא תבע עליה דלוט ולא אמר עליה

## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לקודשא בריך הוא כלום, אוף הכי קודשא בריך הוא לא אמר ליה מידי, בגין דלא יחשב אברהם דקודשא בריך הוא גרע מזכותיה כלום.

ואי תימא דאברהם לא הוה חשיב ליה ללוט בלביה כלום, הא מסר נפשיה למיהו לאגחא קרבא בחמישה מלכין תקיפין, כמא דאת אמר, (בראשית יד) וישמע אברם כי נשפה אחיו וגו'. וכתוב ויחלק עליהם לילה. וכתוב וישב את כל הרכש וגם את לוט אחיו ורכשו השיב וגו'. אבל ברחימותא דרחים לקודשא בריך הוא וחמא עובדוי דלוט דלא כשרן פדקא יאות, לא בעא אברהם דבגיניה ישבוק קודשא בריך הוא כלום מדיליה, ובגיני כך לא תבע עליה רחמי לא בקדמיתא ולא בסופא:

[זוהר חלק א' - דף קיא ע"ב]

ויסע משם אברהם ארצה הנגב. כל מטלנוי הוו לסטרא דדרומא (דף קיא ע"ב) יתיר מסטרא אחרא, בגין דהא בחכמתא עבד לאתדבקה בדרומא:

ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחותי היא. תנינן (כיון) לא ליבעי ליה לבר נש לסמכא על ניסא, ואי קודשא בריך הוא ארחיש ניסא לבר נש, לא אית ליה לסמכא (תדיר) על ניסא זמנא אחרא. בגין דלאו בכל שעתא ושעתא אתרחיש ניסא.

ואי ייעול בר נש גרמיה באתר דנזקא אשתכח לעינא, הא פקע כל זכותיה דעבד בקדמיתא ואוקמוה. כמא דאת אמר, (בראשית לב) קטונתי מכל החסדים ומכל האמת וגו'. ואברהם כיון דסליק ממצרים ואשתזיב זמנא חדא, השתא אמאי אעיל גרמיה בצערא בקדמיתא ואמר אחותי היא.

אלא אברהם לא סמיך על גרמיה כלום, וחמא שכונתא תדיר בדיורה דשרה ולא אעדי מתמן, ובגין דהות תמן, אסמיך אברהם ואמר אחותי היא כמה דכתיב (משלי ז) אמר לחכמה אחותי את. ובגין כך אמר אחותי היא (ס"א את):

ויבא אלהים אל אבימלך וגו'. וכי קודשא בריך הוא אתא לגביהו דרשיעיא כמה דכתיב, (במדבר כב) ויבא אלהים אל בלעם. (בראשית לא) ויבא אלהים אל לבן. אלא ההוא ממנא שליחא דאתפקדא עליהו הוה, בגין דכלהו פד עבדי שליחותא נטלי שמא דא, ומסטרא דדינא קא אתיין. ועל דא ויבא אלהים אל אבימלך בחלום הלילה ויאמר לו הנך מת על האשה אשר לקחת וגו'.

[זוהר חלק א' - דף קיב ע"א]

רבי שמעון פתח ואמר, (משלי יב) שפת אמת וגו'. שפת אמת תפון לעד. דא אברהם, דכל מלוי בקדמיתא ובסופא הוו באמת. ועד ארגיעה לשון שקר. דא אבימלך. באברהם נאמר ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחותי היא. דא בקדמיתא,



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאמר בגין שכינתא דהות עמה דשרה אחותי היא, ואברהם בחכמתא עבד. מאי טעמא (דף קיב ע"א) בגין דאברהם מסטרא דימינא איהו, אמר אחותי היא, ורוא כמא דאת אמר, (שיר השירים ה) אחותי רעיתי יונתי תמתי. ועל דא אברהם קרא לה תדיר אחותי, בגין דאתדבק בהדה, ולא יתעדון (ויקרא קב דא מן דא לעלמין).

לסוף מה פתיב וגם אמנה אחותי בת אבי היא אך לא בת אמי. וכי הכי הוה. אלא כלא בגין שכינתא קאמר, אחותי היא בקדמיתא, דכתיב אמר לחכמה אחותי את. ולבתר וגם אמנה. מאי וגם. לאתוספא על מה דקאמר בקדמיתא. אחותי בת אבי היא. ברתייה דחכמה עלאה, ובגין כך אתקרי אחותי ואתקרי חכמה. אך לא בת אמי. מאתר דשירותא דכלא סתימא עלאה. ועל דא ותהי לי לאשה באחיה בחביבותא דכתיב, (שיר השירים ב) וימינו תחבקני וכלא רוא דחכמתא איהו.

תא חזי, בקדמיתא כד נחתו למצרים הכי קאמר בגין לאתדבקה בגו מהימנותא, וקרא לה אחותי, בגין דלא יטעון גו אנון דרגין דלבר. אוף הכא אחותי, בגין דלא אתעדי מגו מהימנותא כדקא יאות. דהא אבימלך וכל אנון יתבי ארעא הוו אזלי בתר פולחנא נוכראה, ואיהו אתדבק גו מהימנותא, ובגין כך עאל לתמן ואמר אחותי, מה אחות לא אתפרש מאחא לעלמין אוף הכא. דהא אתתא יכילת לאתפרשא אבל אחות לא אתפרש, דהא תרין אחין לא יכלין לאתפרשא לעלמין ולעלמי עלמין.

ובגין כך אמר אברהם אחותי היא, דהא פלהון הוו להוטין גו טהרי ככביא ומזלי ופלחי לון, ואברהם הוה מתדבק גו מהימנותא ואמר אחותי דלא נתפרש לעלמין. וסימניך (ויקרא כא) ולאחותו הבתולה דאתמר לכהן, אתרא דאברהם שריא ביה.

[זוהר חלק א' - דף קיב ע"ב]

פתיב, (דברים י) את יי אלהיך תירא אותו תעבד ובו תדבק ובשמו תשבע. האי קרא אוקמוה. אבל תא חזי, ליי אלהיך תירא לא פתיב, אלא את (דף קיב ע"ב) יי, מאי את, דא דרגא קדמאה אתר דחלא דקודשא בריך הוא, ובגין כך פתיב תירא, דתמן בעי בר נש לדחלא קמי מאריה (קודשא בריך הוא) בגין דאיהו (בי) דינא.

ואותו תעבד. דא דרגא עלאה דקיימא על האי דרגא תתאה, ולא מתפרשא לעלמין, את ואותו, דא בדא דבקין ולא אתפרשן. מאי ואותו. דא אתר ברית קדישא אות לעלמין. דהא פולחנא לא שריא באת ולאו איהו למפלח אלא למדחל, אבל פולחנא איהו (קטו א) לעילא, ובגין כך ואותו תעבד.

ובו תדבק. באתר דאיהו דבקותא לאתדבקה דאיהו גופא דשרי באמצעיתא. ובשמו תשבע אתר שביעאה דדרגין. וסימניך (ירמיה ל) ואת דוד מלכם אשר אקים

לָהֶם. בְּגִין כֵּךְ אֶתְדַבֵּק אַבְרָהָם בְּמַהֲיַמְנוּתָא כַּד נַחַת לְמַצְרַיִם וְכַד אָזַל לְאַרְעָא דְפַלְשֵׁתִים. לְבַר נֶשׁ דְּבַעַא לְנַחַתָּא גּוּבָא עֲמִיקָא. דְּחִיל דְּלֹא יָכִיל לְסַלְקָא מִגּוּ גּוּבָא, מָה עֵבֵד קֶשֶׁר חַד קֶשֶׁרָא דְחֻבְל לְעֵילָא מִן גּוּבָא, אָמַר הוּאִיל דְּקֶשֶׁרִינָא קֶשֶׁרָא דָא מִכָּאן וְלַהֲלָאָה אִיעוּל תַּמּוּן. כֵּךְ אַבְרָהָם בְּשַׁעְתָּא דְּבַעַא לְנַחַתָּא לְמַצְרַיִם. עַד לָא יִיחֹת תַּמּוּן קֶשֶׁר קֶשֶׁרָא דְּמַהֲיַמְנוּתָא בְּקַדְמִיתָא לְאַתְתַּקְפָּא בֵּיהּ, וְלִבְתַּר נַחַת.

אוּף הָכִי נִמִּי כַּד עָאל לְאַרְעָא דְפַלְשֵׁתִים. בְּגִין כֵּךְ (משלי יב) שְׁפַת אִמַת תִּכּוּן לְעַד. וְעַד אַרְגִּיעָה לְשׁוֹן שְׁקַר, דָּא אַבְיִמְלָךְ דְּאָמַר בְּתוּם לְבָבִי וּבִנְקִיוֹן כַּפִּי. וְכַד אֶהְדְּרוּ לִיה מָה כְּתִיב גַּם אֲנֹכִי יִדְעָתִי כִּי בְּתָם לְבַבְךָ עֲשִׂיתָ זֹאת, וְלֹא כְּתִיב נְקִיוֹן כַּפִּים:

וְעַתָּה הֲשִׁב אֶשֶׁת הָאִישׁ כִּי נִבְיָא הוּא. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר (שמואל א ב) רַגְלֵי חֲסִידֵי יִשְׁמַר וְגו'. חֲסִידוֹ כְּתִיב חַד, וְדָא אַבְרָהָם דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נָטִיר לִיה תְּדִיר וְלֹא אַעֲדֵי נָטִירוֹ מִנִּיה לְעֵלְמִין. וּמָה דְּאָמַר רַגְלֵי, דָּא אֶתְתִּיה, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂדֵר שְׂכִינְתִּיה עִמָּה וְנָטִיר לָהּ תְּדִיר.

דְּבַר אַחַר רַגְלֵי חֲסִידֵי יִשְׁמַר. חַד, דָּא אַבְרָהָם דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָזַל עִמָּיה תְּדִיר בְּגִין דְּלֹא יִכְלוּן לְנַזְקָא לִיה. וְרִשְׁעִים בַּחֲשָׁךְ יִדְמוּ. אֵלִין אַנּוּן מַלְכִין דְּקַטְל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בַּהֲוֹא לִילֵיא דְרַדְף בְּתַרְיִיהוּ.

הַדָּא הוּא דְכְּתִיב בַּחֲשָׁךְ יִדְמוּ, דָּא לִילֵיא דְאַתְקֶשֶׁר בַּחֲשׂוּכָא וְקַטְל לֹון, וְאַבְרָהָם רְדִיף וְלִילֵיא קַטִיל לֹון, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב וַיִּחַלֵּק עֲלֵיהֶם לַיְלָה הוּא וְעַבְדֵי וַיִּכְּסוּ. וַיִּחַלֵּק עֲלֵיהֶם לַיְלָה, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְפָלִיג רַחְמֵי מִן דִּינָא בְּגִין לְמַעַבְד נּוֹקְמִין לְאַבְרָהָם, וּבְגִין כֵּךְ וְרִשְׁעִים בַּחֲשָׁךְ יִדְמוּ. וַיִּכְּסוּ, וַיִּכְּסוּ מִבְּעֵי לִיה. אֵלֹא דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כִּי לֹא בַכַּח יִגְבַּר אִישׁ. דְּאִיהוּ וְאַלְיַעֲזָר הוּוּ בְּלַחֲוִדְיִיהוּ.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר וְהָא תַנִּינָן בְּאַתְר דְּנַזְקָא שְׂכִיחַ לָא יִסְמַךְ בַּר נֶשׁ עַל נִיסָא, וְלֹא הוּוּ אַתְר דְּנַזְקָא אֶשְׁתַּכַּח כְּהַאי דְאַבְרָהָם אָזַל בְּתַר חֲמִשָּׁה מַלְכִין לְמַרְדָּף בְּתַרְיִיהוּ וְלֹאֲגַחָא קַרְבָּא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה כַּד אָזַל אַבְרָהָם לְהַאי לָא אָזַל לְאַגְחָא קַרְבָּא, וְלֹא סַמַךְ עַל נִיסָא, אֵלֹא צַעֲרָא דְלוּט אַפְקִיה מִבֵּיתִיה, וְנָטִיל מְמוּנָא לְמַפְרַק לִיה, וְאִי לָאו דִּימוּת בַּהֲדִיָּה גּוּ שְׂבִיָּה. כִּיּוֹן דְּנַפְק חֲמָא שְׂכִינְתָא דְנַהֲרָא קַמִּיה וְכַמָּה חִילִין סַחְרָנִיָּה, בַּהֲהִיא שַׁעְתָּא רַדְף בְּתַרְיִיהוּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קַטִיל לֹון, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב וְרִשְׁעִים בַּחֲשָׁךְ יִדְמוּ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר רְזָא אִיהוּ, רַגְלֵי חֲסִידוֹ יִשְׁמַר, דָּא אַבְרָהָם. וְכַד נָפַק אֶשְׁתַּתַּף יִצְחָק בַּהֲדִיָּה וְנָפְלוּ קַמִּיה, וְאִי לָאו דְאַשְׁתַּתַּף יִצְחָק בַּהֲדִיָּה דְאַבְרָהָם לָא אֶשְׁתַּצִּיאוּ

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הָדָא הוּא דְכְתִיב וּרְשָׁעִים בַּחֲשֵׁךְ יִדְמוּ. פִּי לֹא בִכַח יִגְבֵר אִישׁ. אִף עַל גַּב דְּחִילָא אֲשַׁתְּכַח תְּדִיר בְּיַמִּינָא, אִי לֹא הוּוּ בְּסִטְרָא דְשְׂמַאלָא לָא אֲתַדְחִיין קַמִּיהָ.

דְּבַר אַחַר רַגְלֵי חֲסִידוֹ יִשְׁמַר, בְּשַׁעֲתָא דְּבַר נֶשׁ רַחִים לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רַחִים לִיהּ בְּכָל מַה דְּאִיהוּ עֶבֶד וְנִטִּיר אֲרַחוּי כְּמָא דְּאֵת אָמַר (תהלים קכא) "יִשְׁמַר צְאֲתָךְ וּבּוֹאֲךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

[זוהר חלק א' - דף קיג ע"א]

תָּא חֲזִי, כְּמַה חֲבִיבוּתִיהּ דְּאַבְרָהָם לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּבְכָל אַתְר דְּהוּוּ אָזִיל לָא הָוּוּ חֲזִים עַל דִּילֵיהּ כְּלוּם, (דף קיג ע"א) אֲלֵא בְּגִין לְאַתְדַּבְּקָא בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבְגִין כְּךָ רַגְלֵי חֲסִידוֹ יִשְׁמַר. וְדָא הִיא אֲתַתִּיהּ, דְּכְתִיב וְאֲבִימֶלֶךְ לֹא קָרַב אֲלֵיהּ. וְכְתִיב פִּי עַל כֵּן לֹא נִתְתִּיךְ לְנִגְעַ אֲלֵיהּ.

בְּפִרְעָה מַה כְּתִיב, (בראשית יב) וַיִּנְגַע יְיָ אֶת פִּרְעֹה וְגו'. עַל דְּבַר. אִיהִי אֲמַרְהָ וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּוּ מַחִי, וּבְגִין כְּךָ רַגְלֵי חֲסִידוֹ יִשְׁמַר. וּרְשָׁעִים בַּחֲשֵׁךְ יִדְמוּ, אֲלִין פִּרְעָה וְאֲבִימֶלֶךְ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד בְּהוּ דִּינִין בְּלִילֵיא. פִּי לֹא בִכַח יִגְבֵר אִישׁ. מֵאֵן אִישׁ, דָּא אַבְרָהָם, דְּכְתִיב וְעַתָּה הֲשִׁב אֶשֶׁת הָאִישׁ וְגו'.

וַיִּפְקֵד אֶת שְׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמַר וְגו'. רַבִּי חֵיִיא פִּתַח וְאָמַר (זכריה ג) וַיֵּרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עוֹמֵד לְפָנַי מְלֹאךְ יְיָ וְהִשְׁטָן עוֹמֵד עַל יְמִינֵי לְשֹׁטְנוֹ. הָאִי קָרָא אִית לְאִסְתַּכְּלָא בֵּיהּ. וַיֵּרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל דָּא יְהוֹשֻׁעַ בֶּן יְהוֹצָדָק. עוֹמֵד לְפָנַי מְלֹאךְ יְיָ, מֵאֵן מְלֹאךְ יְיָ. דָּא אַתְר צְרוּרָא (ס"א דנשמתינ דצדיקיא צרירין) דְּנִשְׁמַתִּיהּ דְּצַדִּיק צְרִירָא בֵּיהּ, וְכָל אַנּוּן נִשְׁמַתִּין דְּצַדִּיקֵיא קְיָיִמִין תַּמָּן, וְדָא הוּא מְלֹאךְ יְיָ.

מִדְּרַשׁ הַנֶּעְלָם וַיִּפְקֵד אֶת שְׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמַר. רַבִּי יוֹחָנָן פִּתַח בְּהָאִי קָרָא (שיר השירים ז) רֹאשׁוֹךְ עֲלִיךְ כְּכַרְמֶל וְדִלַּת רֹאשׁוֹךְ כַּאֲרָגְמָן מֶלֶךְ אֲסוּר בְּרִהַטִים. עֲשֵׂה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁלֵטוֹנִים לְמַעְלָה וְשְׁלֵטוֹנִים לְמַטָּה. כְּשִׁנּוּתֵן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְעַלָּה לְשָׁרִים שֶׁל מְעַלָּה נוֹטְלִים מְעַלָּה הַמְּלָכִים שֶׁל מְטָה. נִתֵּן מְעַלָּה לְשָׁרוֹ שֶׁל בְּבֵל, נִטֵּל מְעַלָּה נְבוּכַדְנֶצַּר הַרְשָׁע דְּכְתִיב בֵּיהּ (דניאל ב) אַנְתָּה הוּא רֹאשָׁה דִּי דְהַבָּא, וְהָיוּ כָּל הָעוֹלָם מְשׁוּעָבְדִים תַּחַת יָדוֹ וּבְנֵוֹ וּבְנֵוֹ בְּנֵוֹ, הָדָא הוּא דְכְתִיב רֹאשׁוֹךְ עֲלִיךְ כְּכַרְמֶל, זְהוּ נְבוּכַדְנֶצַּר, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (דניאל ד) תַּחַתוּהִי תִטְלַל חֵיוֹת בְּרָא. וְדִלַּת רֹאשׁוֹךְ כַּאֲרָגְמָן, זְהוּ בְּלִשְׁצַר דְּאָמַר (דניאל ה) אֲרָגוּנָא יִלְבָּשׁ. מֶלֶךְ אֲסוּר בְּרִהַטִים, זְהוּ אוּיִל מְרוּדְךָ שְׁהִיָּה אֲסוּר עַד שְׁמַת אֲבִיו נְבוּכַדְנֶצַּר וּמֶלֶךְ תַּחַתוּ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְמָאי אֲתָא הָאִי טַעַם בְּשִׁיר הַשִּׁירִים. אֲלֵא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה שְׁבַעַה דְּבָרִים נְבָרָאוּ קוּדְם שְׁנַבְרָא הָעוֹלָם, וְאֵלוֹ הֵן וְכוּ', כְּסָא הַכְּבוֹד שְׁנַבְרָא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(תהלים צג) נכון כסאך מאז מעולם אתה וכתוב, (ירמיה יז) כסא כבוד מרום מראשון. שהוא היה ראש הנקדם לכל, ונטל הקדוש ברוך הוא את הנשמה הטהורה מכסא הכבוד להיות מאירה לגוף, הָדָא הוּא דְכְתִיב רֵאשֵׁי עֲלִיךְ כְּכַרְמֵל, זהו כסא הכבוד שהוא ראש על הכל. ודלת ראשך כארגמן, זו היא הנשמה הנטלת ממנו. מלך אסור ברהטים, זהו הגוף שהוא אסור בקבר וכלה בעפר ולא נשאר ממנו אלא כמלא תרוד רקב. וממנו יבנה כל הגוף. וכשפוקד הקדוש ברוך הוא את הגוף הוא אומר לארץ שתפליט אותו לחוץ דכתיב (ישעיה כו) וארץ רפאים תפיל. אמר רבי יוחנן המתים שבארץ הם חיים תחלה הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה כו) יחיו מתיה, נבלתי יקומון אלו שבחוצה לארץ. הקיצו ורננו שוכני עפר, אלו המתים שבמדבר. דאמר רבי יוחנן למה מת משה בחוצה לארץ. להראות לכל באי עולם, כשם שעתידי הקדוש ברוך הוא להחיות למשה כך עתיד להחיות לדורו (למה) שהם קבלו התורה. (דאמר רבי יוחנן) ועליהם נאמר (ירמיה ב) זכרתי לך חסד נעורייך אהבת פלולותיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה. דבר אחר הקיצו ורננו שוכני עפר, אלו הם האבות. והמתים בחוצה לארץ יבנה גופם ומתגלגלים תחת הארץ עד ארץ ישראל ושם יקבלו נשמתם ולא בחוצה לארץ, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (יחזקאל לז) לכן הנבא ואמרת אליהם הנה אנכי פותח את קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל אדמת ישראל. מה פתיב אחריו ונתתי רוחי בכם וחיייתם.

רבי פנחס אמר הנשמה נטלה מכסא הכבוד שהוא הראש כדקאמר (שיר השירים ז) ראשך עליך ככרמל. ודלת ראשך כארגמן זו היא הנשמה שהיא דלת הראש. מלך אסור ברהטים, הוא הגוף שהוא אסור בקברים. זהו הגוף וזהו שרה וזהו מלך. וקודשא בריך הוא פוקדה למועד אשר דבר אליו הָדָא הוּא דְכְתִיב וַיִּפְקֹד אֶת שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמַר. פוקד את הגוף לזמן הידוע שבו יפקוד הצדיקים.

אמר רבי פנחס עתיד הקדוש ברוך הוא ליפות לגוף הצדיקים לעתיד לבא פיופי של אדם הראשון כשנכנס לגן עדן, שנאמר (ישעיה נח) ונחך יי תמיד וגו' והיית כגן רוח. אמר רבי לוי הנשמה בעודה במעלתה ניזונת באור של מעלה ומתלבשת בו, וכשתפנס (ונשתרש) לגוף לעתיד לבא באותו האור ממש תפנס, ואזי הגוף יאיר כזוהר הרקיע הָדָא הוּא דְכְתִיב, (דניאל יב) והמשפילים יזהירו כזוהר הרקיע, וישיגו בני אדם דעה שלימה שנאמר (ישעיה יא) פי מלאה הארץ דעה את יי. מנא לן הא, ממה דכתיב ונחך יי תמיד והשביע בצחצחות נפשך. זה אור של מעלה.

ועצמותיה יחליץ זה פקידת הגוף. והיית כגן רוח וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. זהו דעת הבורא יתברך, ואזי ידעו הבריות שהנשמה הנכנסת בהם שהיא נשמת החיים נשמת התענוגים שהיא קבלה תענוגים מלמעלה ומעדנת לגוף והכל

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תמהים בה ואומרים (שיר השירים ז) מה יפית ומה נעמית אהבה בתענוגים. זו היא הנשמה לעתיד לבא.

אמר רבי יהודה תא חזי, שפך הוא דכתיב, (שיר השירים ז) מלך אסור ברהטים. וכתיב בתריה מה יפית ומה נעמית. ואמר רבי יהודה באותו זמן עתיד הקדוש ברוך הוא לשמח עולמו ולשמח בבריותיו שנאמר (תהלים קד) ישמח יי במעשיו. ואזי יהיה שחוק בעולם מה שאין עכשיו, דכתיב, (תהלים קכו) אזי ימלא שחוק פינו וגו'. הדא הוא דכתיב ותאמר שרה צחוק עשה לי אלהים. שאזי עתידים בני אדם לומר שירה שהוא עת שחוק. רבי אבא אמר היום שישמח הקדוש ברוך הוא עם בריותיו לא היתה שמחה כמותה מיום שנברא העולם, והצדיקים הנשארים בירושלים לא ישובו עוד לעפרם דכתיב, (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו. הנותר בציון ובירושלם דייקא.

אמר רבי אחא אם פן זעירין אנון, אלא כל אנון דאשתארו בארעא קדישא דישראל דינא דלהון בירושלם וכציון לכל דבר. מלמד דכל ארץ ישראל בכלל ירושלם היא, ממשמע דכתיב, (ויקרא יט) וכי תבאו אל הארץ הכל בכלל. רבי יהודה ברבי אלעזר שאל לרבי חזקיה, אמר לו מתים שעתידי הקדוש ברוך הוא להחיותם, למה לא יהיב נשמתהון באתר דאתקברו תמן וייתון לאחייא בארעא דישראל. אמר לו נשבע הקדוש ברוך הוא לבנות ירושלם ושלא תהרס לעולמים, דאמר רבי ירמיה עתיד הקדוש ברוך הוא לחדש עולמו ולבנות ירושלם ולהורידה בגויה מלמעלה (ס"א בנין) בגין שלא יהרס, ונשבע שלא תגלה עוד פנסת ישראל, ונשבע שלא יהרס בנין ירושלם, שנאמר (ישעיה סב) לא יאמר לך עוד עזובה ולא רצף לא יאמר עוד שממה.

### סדר הלימוד ליום ז חשוון [יום 37 בשנה]

ובכל מקום שאתה מוצא לא לא, היא שבועה, הדא הוא דכתיב, (בראשית ט) ולא יפרת כל בשר עוד ממי המבול ולא יהיה עוד מבול וגו' וכתיב, (ישעיה נד) אשר נשבעתי מעבר מי נח. מכאן שלא לא, שבועה. ומן לאו אתה שומע הן. ועתיד הקדוש ברוך הוא לקיים עולמו קיום שלא תגלה פנסת ישראל ולא תהרס בנין בית המקדש, לפיכך אין מקבלין נשמתן אלא במקום קיים לעולמים, כדי שתהיה הנשמה קיימת בגוף לעולמים, ודא הוא דכתיב הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו וגו'.

אמר רבי חזקיה מהכא (מקרא הוא) הוא קדוש ירושלם קדוש הנותר בה קדוש. הוא קדוש, דכתיב, (ישעיה ו) קדוש יי צבאות. וכתיב, (הושע יא) בקרבך קדוש.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ירושלם קדוש, דכתיב, (קהלת ח) וממקום קדוש יהלכו. הנותר בזה קדוש, דכתיב, (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו. מה קדוש הראשון קיים אף השאר קדוש קדוש קיים.

אמר רבי יצחק מאי דכתיב, (זכריה ח) עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלם ואיש משענתו בידו מרוב ימים. מאי טיבותא דא (כדי) למיזל פדין דכתיב ואיש משענתו בידו. אלא אמר רבי יצחק (קלה א) עתידין הצדיקים לעתיד לבא להחיות מתים כאלישע הנביא, דכתיב, (מלכים ב ד) וקח משענתי בידך ולך. וכתיב ושמת משענתי על פני הנער. אמר ליה קודשא בריך הוא דבר שעתידין לעשות הצדיקים לעתיד לבא אתה רוצה עכשיו לעשות, מה פתיב וישם את המשענת על פני הנער ואין קול ואין עונה ואין קשב. אבל הצדיקים לעתיד לבא עלה בידם הבטחה זו, דכתיב, (זכריה י) ואיש משענתו בידו כדי להחיות בו את המתים (מה מתים אותם) מהגרים שנתגייירו מאומות העולם דכתיב בהו (ישעיה סה) פי הנער בן מאה שנה ימות והחוטא בן מאה שנה יקולל. אמר רבי יצחק סופיה דקרא מוכיח דכתיב מרוב ימים.

דבר אחר ותאמר שרה צחוק עשה לי אלהים. פתיב, (ישעיה סו) שמחו את ירושלם וגילו בה כל אהביה שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה. אמר רבי יהודה לא היתה שמחה לפני הקדוש ברוך הוא מיום שנברא העולם, כאותה שמחה שעתידי לשמוח עם הצדיקים לעתיד לבוא. וכל אחד ואחד מראה באצבע ואומר (ישעיה כה) הנה אלהינו זה קוינו לו ויושיענו זה יי קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו. וכתיב, (ישעיה יב) זמרו יי כי גאות עשה מודעת זאת בכל הארץ.

רבי יוחנן אמר לא חזינן מאן דפריש האי מלה כדוד מלכא דאמר (תהלים קד) תסתיר פניך יבהלון וגו'. מכאן שאין הקדוש ברוך הוא עושה רעה לשום אדם, אלא כשאינו משגיח בו הוא כלה מאליו, דכתיב תסתיר פניך יבהלון תוסף רוחם יגועון וגו'. ואחר כך (תהלים קד) תשלח רוחך יבראון וגו'. ואחר כך (תהלים קד) יהי כבוד יי לעולם ישמח יי במעשיו. ואזי השחוק בעולם דכתיב, (תהלים קכו) אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה. הדא הוא דכתיב ותאמר שרה צחוק עשה לי אלהים לשמוח בישועתו.

רבי חייא אמר תא חזי, עד שהגוף עומד בעולם הזה הוא חסר מן התשלום, לאחר שהוא צדיק והולך בדרכי יושר ומת בישראל, נקרא שרה בתשלומו, הגיע לתחיית המתים הוא שרה, כדי שלא יאמרו שאחר הוא שהחיה קודשא בריך הוא. לאחר שהוא חי, ושמה עם השכינה ומעביר הקדוש ברוך הוא היגון מן העולם

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּכַתִּיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח ומחה יי אלהים דמעה מעל כל פנים וגו'. אזי נקרא יצחק, בשביל הצחוק והשמחה שיהיה לצדיקים לעתיד לבא.

רבי יהודה אתא להווא אתר דכפר חנון, שדרו ליה תקרובתא כל בני מאתא, עאל לגביה רבי אבא, אמר ליה אימתי לזיל מר, אמר ליה אפרע מה דיהבו לי בני מאתא ואזיל, אמר ליה לא ליחוש מר להאי תקרובתא לאורייתא הוא דעבדו, ולא יקבלו מנך כלום, אמר ליה ולא מקבלי מלי דאורייתא, אמר אין. אתו כל בני מאתא. אמר ליה רבי יהודה פלהון מארי מתיבתא, אמר ליה, ואי אית מאן דלא יאות למיתב הכא ליקום וליזיל. קם רבי אבא ואבדיל מנייהו עשרה די יקבלון מניה, אמר להו יתיבו בהדי גברא רבא דנא, ואנא ואנון נקבל למחר ונתיב עמיה. אזלו. ואנון עשרה דאשתארו עמיה יתיבו (אנון עשרה) ולא אמר כלום, אמרו ליה אי רעותיה דמר נקבל אפי שכינתא. אמר להו והא רבי אבא לית הכא, שדרו בהדיה ואתא.

פתח ואמר ויי פקד את שרה כאשר אמר. מאי שנויא הוה הכא, הוה ליה למימר ויי זכר את שרה כמה דאמר (בראשית ל) ויזכר אלהים את רחל. דאין פקידה אלא על מה דהוה בקדמיתא. אלא בקדמיתא הוה, דכתיב שוב אשוב אליך כעת חיה, ועל אותו ענין נאמר שפקד עכשיו, משמע דכתיב כאשר אמר, דאלמלא לא נאמר כאשר אמר לימא זכירה, אבל פקד התיא מלה דאמר למועד אשוב אליך.

לבתר אמר הכי, האי צדיק דזכי למיסק להווא יקר עלאה, דיוקניה מתפתח בכרסי יק ריה, וכן לכל צדיק וצדיק דיוקניה לעילא פד הוה לתתא לאבטחא לההיא נשמטא קדישא. והיינו דאמר רבי יוחנן, מאי דכתיב, (חבקוק ג) שמש ירח עמד זבלה, דזהרן גופא ונשמטא דקיימין באדרא קדישא עלאה דלעילא פדיוקנא דהוה קאים בארעא, וההיא דיוקנא (ס"א מזונה) ממזונה הנאת נשמטא, וההיא עתידה לאתלבש בהאי גרמא דאשתאר בארעא, וארעא מתעבר מניה וטפל טיניה לברא, ודא הוא דאתקרי קדושה. וכד קיימא דיוקנא ההיא דלעילא, אתא בכל ירחא לסגדא קמי מלכא קדישא בריך הוא דכתיב, (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו. והוא מבשר ליה ואמר למועד אשוב אליך, לההוא זמן דעתיד לאחיא מיתא עד דאתפקדת להווא זמנא כמה דאתבשר הדא הוא דכתיב ויי פקד את שרה כאשר אמר. וההוא יומא דחד די קודשא בריך הוא בעובדוי הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) ישמח יי במעשיו. אמר ליה רבי אבא נימא לן מר על פרשתא לבתר, אמר יאות לכוין למפתח פרשתא דא. פתח ואמר ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם וגו' ויאמר קח נא את בנוך אשר אהבת וגו'. הכא אית לאסתכלא האי אומנא דאפיק כספא ממקורא דארעא, מאי עבד. בקדמיתא מעייל ליה בגור דליק עד דנפיק מניה כל זוהמא דארעא, והא אשתארת כספא אבל לא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כספא שלימתא, לבתר מאי עביד, מעייל ליה בנורא פדבוקדמיתא ומפיק מניה סטייפי כמא דאת אמר, (משלי כה) הגו סיגים מכסף וגו' וכדין הוא כספא שלימתא בלא ערבוביא.

כך הקדוש ברוך הוא מעייל האי גופא תחות ארעא עד דמתרקב פוליה ונפיק מניה כל זוהמא בישא, ואשתאר ההוא תרווד רקב ואתבני גופא מניה, ועד כען הוא גופא לא שלים.

לבתר ההוא יומא רבא דכתיב, (זכריה יד) והיה יום אחד הוא יודע ליי לא יום ולא לילה, מתטמרן פלהו בעפרא פדבוקדמיתא מן קדם דחילו ותקיפו דקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ב) ובאו במערות צרים ובמחלות עפר מפני פחד יי ומהדר גאווו וגו'. ונפיק נשמתיהו ומתעכל ההוא תרווד רקב ואשתאר גופא דאתבני תמן (נ"א נהורא) דיליה כנהורא דשמשא וכזהרא דרקיעא דכתיב, (דניאל יב) והמשפילים יזהירו כזהר הרקיע וגו'. וכדין כספא שלים, גופא שלימתא בלא ערבוביא אחרניתא. (מכאן עד סוף מדרש הנעלם בדף קיח אינו נמצא בז"ג רק בז"ק)

דאמר רבי יעקב גופא דנהיר ירמי קודשא בריך הוא מלעילא דכתיב, (ישעיה כו) כי טל אורות טלך. וכתיב (ישעיה כב) הנה יי מטלטלך וגו'. וכדין יתקרון קדישין עלאין דכתיב, (ישעיה ד) קדוש יאמר לו. ודא הוא דאתקרי תחיית המתים דבתרייתא, ודא הוא (כספא שלים גופא שלימתא) (נ"א נסיונא) בתרייתא ולא יטעמון עוד טעמא דמותא דכתיב בי נשבעתני נאם יי כי יען אשר עשית וגו' כי ברך אברכך וגו'. ובההוא זמנא מצלו צדיקיא דלא יתנסון בדא יתיר.

מה כתיב וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל וגו'. אלן שאר חייבי עלמא דאתקרון אילים כמא דאת אמר, (ישעיה ס) אילי נביות ישרתונך ומתרגמינן רברבי נביות. אחר נאחו בסבך וגו' כמא דאת אמר, (תהלים עה) וכל קרני רשעים אגדע. (וישלה אברהם וגו') וילך אברהם ויקח את האיל וגו'. דאנון מזומנין לאתנסאה בכל נסיונא בישא, וישתארון הצדיקים לעלמא דאתי כמלאכין עלאין קדישין ליחדא שמייה, ובגין כך כתיב, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד וגו'. אמר ליה (נ"א אמר לון) רבי יהודה מפאן ולהלאה אצלחו פתחא. עאל יומא אחרא עאלו קמיה כל בני מתא, אמרו ליה לימא לן מר מלייא דאורייתא בפרשתא דקרינן בה יומא דשבתא ויי פקד את שרה. קם ביני עמודי, פתח ואמר ויי פקד את שרה וגו'. שלש מפתחות בידו של הקדוש ברוך הוא ולא מסרם לא ביד מלאך ולא ביד שרה. מפתח של חיה ושל גשמים ושל תחיית המתים. בא אליהו ונטל השנים של גשמים ושל תחיית המתים. ואמר רבי יוחנן לא נמסר ביד אליהו אלא אחת. דאמר רבי יוחנן כשבקש אליהו להחיות בן הצרפית אמר ליה קודשא בריך הוא, לא יאות לך



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

למיסב בידך שתי מפתחות, אלא תן לי מפתח הגשמים ותחיה המת. והיינו דכתיב, (מלכים א יח) לך הראה אל אחאב וגו' ואתנה מטר. לא אמר ותן מטר אלא ואתנה.

והא אלישע הווי ליה. אין. לקיים פי שנים ברוחו של אליהו, אלא שלשתם לא מסרם הקדוש ברוך הוא ביד שליח, דאמר רבי סימון בא וראה פחו של הקדוש ברוך הוא, בפעם אחת מחיה מתים ומוריד שאול ויעל, מזריח מאורות ומוריד גשמים, מצמיח חציר, מדישן יבולים, פוקד עקרות, נותן פרנסות, עוזר דלים, סומך נופלים, זוקף כפופים, מהעדא מלכין ומתקם מלכין, והכל בזמן אחד וברגע אחד ובבת אחת מה שאין שליח לעולם יכול לעשותו.

תניא אמר רבי יוסי כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא, אינו צריך לעשות אלא בדבור, דכיון דאמר ממקום קדושתו יהא כף מיד נעשה. בא וראה פח גבורתו של הקדוש ברוך הוא דכתיב, (תהלים לג) בדבר יי שמים נעשו. דאמר רבי יוחנן (יהודה) מאי דכתיב, (שמות יב) ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך וגו'.

אי הכי יקרא סגיא הוא למצראי, דלא דמי מאן דתפש מלכא למאן דתפש הדיוטא. ועוד אין לך אומה מזוהמת בכל טומאה כמו המצרים דכתיב בהו (יחזקאל כג) אשר בשר תמורים בשרם וגו' שהם חשודים על משכב זכור, והם באים מהם שעשה מה שעשה לאביו וקלל אותו ולכנען בנו. וכי לא היה להקדוש ברוך הוא מלאך או שליח לשגר לעשות נקמה במצרים כמו שעשה באשור שהיה בנו של שם דכתיב, (בראשית י) ובני שם עילם ואשור. ושם היה פהן גדול ונתברך שנאמר (בראשית ט) ברוך יי אלהי שם. והיה לשם הגדולה והברכה על אחיו. וכתיב בם (ישעיה לז) ויצא מלאך יי ויפה במחנה אשור. ועל ידי שליח נעשה, כל שפן המצרים שהם מזוהמים יותר מכל אומה, ואמר אני ולא מלאך. אלא אמר רבי יהודה מכאן למדנו פח גבורתו של הקדוש ברוך הוא ומעלתו שהוא גבוה על הכל. אמר הקדוש ברוך הוא אומה זו של מצרים מזוהמת ומטונפת, ואין ראוי לשגר מלאך ולא שרף, דבר קדוש בין רשעים ארורים מטונפים, אלא אני עושה מה שאין יכול לעשות מלאך ולא שרף ולא שליח. שאני אומר ממקום קדושתי יהא כף ומיד נעשה, מה שאין המלאך יכול לעשותו. אבל הקדוש ברוך הוא, ממקום קדושתו אומר יהא כף ומיד נעשה מה שהוא רוצה לעשות. ולפיכך לא נעשית נקמה זו על ידי מלאך ושליח, בשביל קלון המצרים, ולהראות גדולתו של מקום שלא רצה שיכנסו ביניהם דבר קדוש, ועל הדרך הזה נאמר אני ולא מלאך. אני יכול לעשותו ולא מלאך.

כיוצא בו אמר רבי יהודה מאי דכתיב, (יונה ב) ויאמר יי לדג. וכמה צדיקים וחסידים מישראל שלא דבר עמהם הקדוש ברוך הוא, ובא לדבר עם הדג דבר

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שאינו מפיר ויודע. אלא אמר רבי יהודה פיון שעלתה תפלתו של יונה לפני הקדוש ברוך הוא, ממקום קדושתו אמר בשביל שיקיא הדג את יונה אל היבשה. למד לדג כמו בשביל, כלומר ויאמר יי בשביל הדג שיקיא את יונה אל היבשה. ממקום קדושתו אמר הקדוש ברוך הוא, יהא כף ומיד נעשה, מה שאין שליח יכול לעשותו.

תניא אמר רבי שמעון מפתח של חיה בידו של הקדוש ברוך הוא, היא, ובעוד שהיא יושבת על המשבר הקדוש ברוך הוא מעיין באותו הולד אם ראוי הוא לצאת לעולם (יוצא ו) פותח דלתות בטנה ויוצא, ואם לאו סוגר דלתותיה ומתו שניהם. אי הכי לא יצא רשע לעולם. אלא הכי תנינן על שלש עבירות נשים מתות וכו' (אמר רבי שמעון והא) ואמר רבי יצחק למה אשה מפלת פרי בטנה. אלא אמר רבי יצחק הקדוש ברוך הוא רואה אותו העובר שאינו ראוי לצאת לעולם ומקדים להמיתו במעי אמו שנאמר (בראשית ו) הנפילים היו בארץ בימים ההם. הנפלים כתיב בלא יוד ראשונה. ולמה, בשביל שאחרי כן באו בני האלהים אל בנות האדם וילדו להם בזנות וירבו ממזרים בעולם. המה הגבורים אשר מעולם. שאין גבור ופריץ ועריץ כמו הממזר. אנשי השם, שהכל יפירו לקרותו השם הידוע ממזר, דכיון שרואים מעשיו שהוא פריץ ועריץ וגבור הכל יקראוהו אותו שם. ומה דאמר רבי שמעון הקדוש ברוך הוא מעיין באותו הולד. אין לך רשע בעולם מאותם הרשעים היוצאים לעולם שאין הקדוש ברוך הוא מעיין בו ורואה אם אותו הגוף יניח בן צדיק וכשר, או שיציל לאדם מישראל ממיתה משונה, או שיעשה טובה אחת, ובשביל כך הקדוש ברוך הוא מוציא לעולם.

ביומי דרבי יוסי הווי אנון פריצי דהווי משדדי בטוריאי עם פריצי אומות העולם, וכד משפחי בר נש ותפשי ליה לקטליה, הווי אמרין ליה מה שמך, אי הוה יודאי הווי אזלין עמיה ומפקין ליה מן טוריאי, ואי הוה בר נש אחרינא קטלי ליה. (והא) והוה אמר רבי יוסי אתחזון אנון בכל האי למיעל לעלמא דאתי.

תנו רבנן ג' דברים הללו אינן באן לעולם אלא בקולות, קול חיה דכתיב, (בראשית ג) בעצב תלדי בנים וכתיב, (בראשית ל) וישמע אליה אלהים. קול גשמים דכתיב, (תהלים כט) קול יי על המים וכתיב, (מלכים א יח) פי קול המון הגשם. קול תחיית המתים דכתיב, (ישעיה מ) קול קורא במדבר. מאי בעי הכא קלא במדברא. אלא אמר רבי זריקא אלין אנון קלייא לאתערא מתי מדבר, ומכאן דהוה הדין לכל העולם. אמר רבי יוחנן הא תנן פשנכנס אדם לקבר נכנס בקולות. פשיקומו בתחיית המתים אינו דין שיקומו בקולי קולות. אמר רבי יעקב עתידה בת קול להיות מתפוצצת בבתי קברות ואומרת (ישעיה כ"ו) הקיצו ורננו שוכני עפר, ועתידים לחיות

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בטל של אור גדול של מעלה דכתיב, (ישעיה כו) כי טל אורות טלף וארץ רפאים תפיל. אכיר, (ע”כ מדרש הנעלם).

והשטן עומד על ימינו לשטנו. דא יצר הרע דאיהו משוטט ואזיל בעלמא לנטלא נשמתין ולאפקא רוחין ולמסטי לון לברייתא לעילא ותתא. ודא הוא בשעתא דאטיל ליה נבוכדנצר לאשא עם אנון נביאי השקר, והאי הוה מסטין לעילא בגין דיתוקד עמהון.

דהכי הוא ארחוי דלאו איהו מקטרג אלא בזמנא דסכנה ובזמנא דצערא שריא בעלמא, ואית ליה רשו למסטי ולמעבד דינא אפלו בלא דינא כמא דאת אמר, (משלי ג) ויש נספה בלא משפט. מהו לשטנו, דהוה אמר או פלהו ישתזבון או פלהו יתוקדון.

[זוהר חלק א' - דף קיג ע"ב]

דהא בשעתא דאתייהיב רשותא למחבלא לחבלא לא אשתזיב זכאה מן חייביא, ובגין כך בשעתא דדינא שרייא במתא בעי בר נש לערקא עד לא אתפס תמן, דהא מחבלא פיון דשרי הכי נמי עביד לזכאה פחייבא. וכל שכן דהו תלתיהון כחד. והוה תבע דיתוקדון פלהו או ישתזבון פלהו. בגין דכד אתעביד (דף קיג ע"ב) ניסא לא אתעביד פלגו ניסא ופלגו דינא, אלא פלא כחדא, או ניסא או דינא.

אמר לו רבי יוסי, ולא, והא בזמנא דבקע קודשא בריך הוא ימא לישראל הוה קרע ימא לאלין ואזלין ביבשתא, ומיאי הוה תבין מסטרא אחרא וטבעין לאלין ומיתין, ואשתכח ניסא הכא ודינא הכא פלא כחדא.

אמר ליה ודא הוא דקשיא קמיה, דכד קודשא בריך הוא עביד דינא וניסא כחדא, לאו באתר חד ולא בביתא חדא (דאשתכח כלא כחדא), ואי אתעביד קשיא קמיה, דהא לעילא לא אתעביד כלא אלא בשלימו כחדא או ניסא או דינא באתר חד ולא בפלגו.

בגין כך לא עביד קודשא בריך הוא דינא פחייביא עד דאשתלימו פחובייהו הדא הוא דכתיב, (בראשית טו) כי לא שלם עון האמרי עד הנה. וכתיב (ישעיה כו) בסאסאה בשלחה תריבנה. ועל דא הוה אסטין ליה ליהושע דיתוקד בהו, עד דאמר ליה (זכריה ג) יגער יי בך השטן. מאן אמר ליה, דא מלאך יי (ואתמר ויאמר יי אל השטן).

ואי תימא ויאמר יי אל השטן יגער יי בך וגו'. תא חזי, הכי נמי למשה בסנה דכתיב, (שמות ג) וירא מלאך יי אליו בלבת אש. וכתיב וירא יי פי סר לראות.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְזַמְנֵינ מְלֶאכֶּה יִי וְלְזַמְנֵינ מְלֶאכֶּה וְלְזַמְנֵינ יִי. וּבְגִין כֶּךָ אָמַר לִיּה יִגְעַר יִי בְּךָ הַשְּׁטָן  
וְלֹא אָמַר הַנְּבִי גוֹעַר בְּךָ.

תָּא חֲזִי, כְּגוּוֹנָא דָּא בְּיוֹמָא דְּאַשְׁתְּכַח דִּינָא בְּעֵלְמָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְתִיב עַל  
כְּרִסְיָא דְּדִינָא, כְּדִין אֲשֶׁתְּכַח הָאִי שְׁטָן דְּאַסְטִי לְעֵילָא וְתַתָּא, וְאַשְׁתְּכַח אִיהוּ לְחַבְלָא  
עֲלְמָא וְלִיטֵל נְשַׁמְתִּין.

רַבִּי שְׁמַעוֹן הוּוּה יְתִיב וְלַעֲזִי בְּאוּרִייתָא, וְהוּוּה מְשַׁתְּדֵל בְּהָאִי קְרָא (דְּבָרִים כֹּא) וְלִקְחוּ  
זֶקְנֵי הָעִיר הַהִיא עֲגֻלַת בָּקָר וְגו' וְעָרְפוּ שֵׁם אֶת הָעֲגֻלָּה בַּנַּחַל. וְדִינָא אִיהוּ בְּקוּפִיץ  
לְעָרְפָא לָהּ. אָמַר לִיּה רַבִּי אֶלְעָזָר הָאִי לְמָאִי אֲצַטְרִיךְ.

[זוהר חלק א' - דף קיד ע"א]

כֶּכֶה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאָמַר, וְוִי לְעֵלְמָא דְּאַתְמִשְׁךָ בְּתַר דָּא. דְּהָא מִן הַהוּא יוֹמָא  
דְּהַהוּא חוּיָא (דף קיד ע"א) בִּישָׁא דְּאַתְפְּתָה בִּיה אָדָם שְׁלִיט עַל אָדָם וְשְׁלִיט עַל בְּנֵי  
עֲלְמָא, אִיהוּ קָאִים לְמַסְטִי עֲלְמָא וְעֵלְמָא לָא יְכִיל לְנַפְקָא מְעַנְשִׁיהָ עַד דְּיִיתִי מְלַכָּא  
מְשִׁיחָא וְיוֹקִים קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְדַמְיָא עֲפָרָא דְּכְתִיב, (ישעיה כה) בְּלַע הַמּוֹת לְנִצָּח  
וְגו' וְכְתִיב, (זכריה יג) וְאֶת רוּחַ הַטְּמֵאָה אֲעֵבִיר מִן הָאָרֶץ. וְאִיהוּ קָאִים עַל עֲלְמָא דָּא  
לְמִיטֵל נְשַׁמְתִּין דְּכָל בְּנֵי נְשָׂא.

וְתָא חֲזִי הָא פְּתִיב (דְּבָרִים כֹּא) כִּי יִמְצָא חָלָל וְגו' תָּא חֲזִי, כָּל בְּנֵי עֲלְמָא עַל יְדֵי  
מְלֶאכֶּה הַמּוֹת נְפָקָא נְשַׁמְתִּיהוּ. אִי תִימָא דְּבַר נֶשׁ דָּא עַל יְדָא דְּהַהוּא מְלֶאכֶּה הַמּוֹת  
נְפָק נְשַׁמְתִּיהָ, לָאוּ הָכִי. אֶלָּא מֵאֵן דְּקָטִיל לִיּה, אֲפִיק נְשַׁמְתִּיהָ עַד לָא מְטָא זְמַנִּיהָ  
לְשִׁלְטָאָה בִּיה הַהוּא מְלֶאכֶּה הַמּוֹת.

וּבְגִין כֶּךָ וְלְאָרְצָא לָא יְכַפֵּר וְגו' וְלְאָרְצָא דִּילָן. וְלָא דִּי לֹון דְּקָאִים אִיהוּ לְמַסְטִי  
עֲלְמָא לְמַגְנָא וְלְקַטְרָגָא תְּדִיר כָּל שְׁפָן דְּגֻזְלִין מִינִיהָ מַה דְּאִית לִיּה לְנִטְלָא. וְקוּדְשָׁא  
בְּרִיךְ הוּא חָיִים עַל בְּנוֹי, וּבְגִין כֶּךָ קָרְבִין עַל הָאִי עֲגֻלָּא, בְּגִין לְתַקְנָא עֲמִיהָ מַה  
דְּאַתְנִטִּיל הַהִיא נְשַׁמְתָּא דְּבַר נֶשׁ מִינִיהָ, וְלָא יִשְׁתְּכַח מְקַטְרָגָא עַל (ד"א ל"ג קריבין  
עֲלְמָא).

וְרִזָּא עֲלָאָה תְּגִינָן הָכֹּא: שׁוּר פָּרָה, עֲגֻלָּה עֲגֻלָּה, כְּלָהוּ בְּרִזָּא עֲלָאָה אֲשֶׁתְּכַחוּ, וּבְגִין  
כֶּךָ בְּדָא מְתַקְנִין לִיּה, וְדָא הוּא דְּכְתִיב, (דְּבָרִים כֹּא) יְדִינוּ לָא שְׁפָכָה אֶת הַדָּם הַזֶּה  
וְגו' לָא שְׁפָכָה וְלָא גְרִימָנָא מִיַּתְתִּיהָ, וּבְדָא לָא אֲשֶׁתְּכַח מְקַטְרָגָא עֲלִיּהוּ, וּבְכוּלָּא  
יְהִיב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ עֵיטָא לְעֵלְמָא.

תָּא חֲזִי, כְּגוּוֹנָא דָּא בְּיוֹם רֵאשׁ הַשְּׁנָה וְיוֹם הַכְּפּוּרִים דְּדִינָא אֲשֶׁתְּכַח בְּעֵלְמָא,  
אִיהוּ קָאִים לְקַטְרָגָא וְיִשְׂרָאֵל בְּעֵינָן לְאַתְעָרָא בְּשׁוּפֵר, וְלְאַתְעָרָא קוּל דְּכָלִּיל  
בְּאִשׁ"א וּמִי"א וְרוּח"א וְאַתְעָבִידוּ חַד, וְלֹא שְׁמַעָא הַהוּא קוּל מְגוּ שׁוּפֵר.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק א' - דף קיד ע"ב]

וההוא קול סלקא עד אתר דכרסיא דדינא יתבא ובטש בה וסלקא. פיון דמטא האי קול מתתא, קול דיעקב אתתקן לעילא, וקודשא בריך הוא (דף קיד ע"ב) אתער רחמי, דהא כגוונא דישראל מתערי לתתא קול חד כליל באש"א ורוח"א ומי"א דנפקי כחדא מגו שופר, הכי נמי אתער לעילא שופר. וההוא קול דכליל באש"א ומי"א ורוח"א אתתקן, ונפק דא מתתא ודא מעילא, ואתתקן עלמא ורחמי אשתכחו.

וההוא מקטרגא אערבב דחשיב לשלטאה בדינא ולקטרגא בעלמא, ורחמי דמתערי רחמי, פדין אערבב ואתשש חיליה ולא יכיל למעבד מידי, וקודשא בריך הוא דאין עלמא ברחמי, דאי תימא דדינא אתעביד, לאו הכי, אלא אתחברו רחמי בדינא, ועלמא אתדן ברחמי.

תא חזי, כתיב, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בפסה ליום חגנו דאתכסיא סיהרא. דהא פדין שלטא האי חיויא בישא ויכיל לנזקא עלמא, וכד מתערי רחמי, סלקא סיהרא ואתעברת מתמן, ואיהו אתערבב ולא יכיל לשלטאה, ואתעבר דלא יתקרב תמן, ועל דא ביום ראש השנה בעי לערבבא ליה כמאן דאתער משנתיה ולא ידע כלום.

ביום הפפורים בעי לנייחא ולמעבד ליה נייחא דרוחא בשעיר דקרבין ליה, וכדין אתהפך סניגוריא עלייהו דישראל, אבל ביומא דראש השנה אתערבב דלא ידע ולא יכיל למעבד כלום. חמי אתערותא דרחמי סלקין מתתא, ורחמי מלעילא וסיהרא סלקא בינייהו. פדין אתערבב ולא ידע כלום ולא יכיל לשלטאה.

וקודשא בריך הוא דן להו לישראל ברחמי, וחייס עלייהו ואשתכח להו זמנא כל אנון " יומין דבין ראש השנה ליום הפפורים לקבלא כל אנון דתייבין קמיה ולכפרא לון מחובייהו וסליק לון ליומא דכפורי.

[זוהר חלק א' - דף קטו ע"א]

ועל דא בכולא קודשא בריך הוא פקיד לון לישראל למעבד עובדא בגין דלא ישלוט עלייהו מאן דלא אצטרף, ולא ישלוט עלייהו דינא, ויהון פלהון זכאין בארעא (דף קטו ע"א) פרחימו דאבא על בגין, וכולא בעובדא ובמלין תליא, והא אוקימנא מלין. ויי פקד את שרה פאשר אמר, דכתיב למועד אשוב אליך פעת חיה ולשרה בן. ותנינן פקד את שרה, פקידה לנוקבא, זכירה לדכורא, ובגין כך ויי פקד את שרה, פאשר אמר, דכתיב שוב אשוב אליך פעת חיה וגו', מהכא משמע דאמר (קב ב) ויאמר שוב אשוב אליך, ויאמר סתם, דאיהו הוה ולא שליחא אחרא:

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ויעש יי לשרה וגו'. פיון דאמר ויי פקד את שרה, מהו ויעש יי לשרה. אלא הכי תנינן דאיבא דעובדוי דקודשא בריך הוא מההוא נהר דנגיד ונפיק מעדן איהו, ואיהו נשמטהון דצדיקייא, ואיהו מזלא דכל ברכאן טבאן וגשמי ברכאן נזלי מניה ומתמן נפקי, דכתיב להשקות את הגן, דאיהו מזיל ומשקה מעילא לתתא, בגין דבני (נשא) בהאי (קפא א) מזלא תליין ולא באתר אחרא. ועל דא כתיב ויי פקד את שרה פקידה בלחודוי.

ויעש יי לשרה. עשייה איהו לעילא מהאי דרגא (קיב ב) כמה דאתמר דהא במזלא תלייא, ועל דא פאן פקידה וכאן עשייה. ובגין כך אמר יי ויי וכלא חד. רבי אלעזר פתח ואמר (תהלים קכז) הנה נחלת יי בנים שחר פרי הבטן. הנה נחלת יי, אחסנתא לאתאחדא ביי דלא יתעבר מינה לעלמין, דבר נש דזכי לבנין בהאי עלמא זכי בהו למיעל לפרגודא בעלמא דאתי. בגין דההוא פרא דשביק בר נש וזכי ביה בעלמא דא, איהו יזכי ליה לעלמא דאתי, וזכי לאעלא ביה לנחלת יי. מאן נחלת יי, דא ארץ החיים. והכי קרא לה לארץ ישראל דאיהי ארץ החיים.

[זוהר חלק א' - דף קטו ע"ב]

דוד מלכא (קרא ליה) נחלת יי דכתיב, (שמואל א כו) פי גרשוני היום מהסתפח בנחלת יי לאמר לך עבד אלהים אחרים, ובגין כך הנה נחלת יי (דף קטו ע"ב) בנים. מאן אזכי ליה לבר נש. בנין. אי זכי בהו בהאי עלמא, שחר פרי הבטן, אגרא וחולקא טבא בההיא עלמא, בההוא איבא דמעוי איהו דזכי בר נש בההוא עלמא בהו.

תא חזי, הנה נחלת יי בנים. ירותא ואחסנתא דאיבין דעובדוי דקודשא בריך הוא מלעילא איהו מאילנא דחיי, דהא מתמן זכי בר נש לבנין כמא דאת אמר, (הושע יד) ממני פריך נמצא. מה כתיב, (תהלים קכז) אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם לא יבושו וגו'. אשרי בעלמא דין ואשרי בעלמא דאתי.

לא יבושו פי ידברו את אויבים בשער. מאן אויבים בשער. אלין מאריהון דדינין, דכד נשמטא נפקת מהאי עלמא, כמה אנון מריהון דדינין דזמינין קמיה, עד לא ייעול לדוכתיה בשער בההוא תרעא דיעול תמן, בגין דמשפונין שביק בהאי עלמא ובגיניהון יזכי בההוא עלמא ועל דא לא יבושו פי ידברו את אויבים בשער.

רבי יהודה ורבי יוסי הוו אזלי בארחה. אמר ליה רבי יהודה לרבי יוסי פתח פומך ולעי באורייתא דהא שכנתא אשתפחת גבך, דכל זמן דבמלי דאורייתא לעאן שכנתא אתיא ומתחברא, וכל שפן באורחה (עט ב דשכינתא קדמא ואתיא ואזלא קמייהו דבני נשא דזכאן במהימנותא דקודשא בריך הוא).

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פָּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר. (תהלים קכז) אֲשֶׁתֶּךָ כְּגִפֵּן פְּרִיָּה בִּירְכָתִי בֵּיתְךָ בְּנִיךָ כְּשִׁתְּלִי זֵיתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ. אֲשֶׁתֶּךָ כְּגִפֵּן פְּרִיָּה, כָּל זְמַנָּא דְאַתְתָּא בִּירְכָתִי בֵּיתָא וְלֹא נִפְקָא לְבַר, הִיא צְנוּעָה וְאַתְחֲזִי לְאוּלְדָּא בְּנִין דְכִשְׁרוֹן. כְּגִפֵּן, מַה גִּפֵּן לָא אֲתַנְטַעָא אֲלֵא בְזִינָה וְלֹא בְזִינָא אַחְרָא. כִּךְ אֲתַתָּא דְכִשְׁרָא לָא תַעֲבַד נְטִיעֵן בְּבַר נֶשׁ אַחְרָא. מַה גִּפֵּן לָא אֵית בֵּיה רְכִיבָה מְאִילָנָא אַחְרָא, אוּף הֲכִי אֲתַתָּא דְכִשְׁרָא הֲכִי נְמִי.

[זוהר חלק א' - דף קטז ע"א]

חֲמִי מַה אַגְרָה, (דף קטז ע"א) בְּנִיךָ כְּשִׁתְּלִי זֵיתִים. מַה זֵיתִים לָא נִפְלִי טְרַפְיִיהוּ כָּל יוֹמֵי שְׁתָּא וְכִלְהוּ קְשׁוּרִין (נ"א בסירי) תְּדִיר, אוּף הֲכִי בְּנִיךָ כְּשִׁתְּלִי זֵיתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ. מַה כְּתִיב בְּתַרְיָה הִנֵּה כִי כֵן יְבָרַךְ גִּבְר יְרָא יִי. מַאי הִנֵּה כִי כֵן יְבָרַךְ גִּבְר. הִנֵּה כֵן מְבַעֵי לֵיה. אֲלֵא לְאַסְגָּאָה מְלָה אַחְרָא דְאוּלִּיפְנָא דָּא מִינָה, דְכָל זְמַנָּא דְשְׁכִינְתָּא הוּוּ צְנִיעָא בְּאַתְרָה כְּדָקָא חֲזִי לָה כְּבִיכּוּל בְּנִיךָ כְּשִׁתְּלִי זֵיתִים אֲלִין יִשְׂרָאֵל כַּד שְׂרָאן בְּאַרְעָא. סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ. דְאַכְלִי וְשְׁתָּאן וְקַרְבִּין קַרְבָּנִין וְחֲדָאן קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמִתְבָּרְכֵן עֲלָאִין וְתַתָּאִין בְּגִינְיִיהוּ.

לְבַתֵּר דְשְׁכִינְתָּא נִפְקַת, אֲתַגְלוּ יִשְׂרָאֵל מַעַל פְּתוּרָא דְאַבוּהוֹן וְהוּוּ בִינֵי עַמְמֵיָא וְצוּוּחִין כָּל יוֹמָא וְלִית דְּאַשְׁגַּח בְּהוּ בַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְכְּתִיב (ויקרא כו) וְאַף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתֶם בְּאַרְץ אוֹיְבֵיהֶם וְגו'. וְחֲמִינֵן כְּמַה קְדִישִׁין עֲלָאִין מִיתוּ בְּגִזְרִין תְּקִיפִין, וְכָל דָּא בְּגִין עוֹנְשָׁא דְאוּרִייתָא דְלֹא קִיִּימוּ יִשְׂרָאֵל כַּד הוּוּ שְׂרָאן בְּאַרְעָא קְדִישָׁא.

חֲמִי מַה כְּתִיב, (דברים כח) תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבב מְרֹב כָּל. הַאי קָרָא אִיהוּ רְזָא, תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ בְּשִׂמְחָה, בְּזִמְנֵי דְכִהְנִי הוּוּ קַרְבִּין קַרְבָּנִין וְעֲלוּוֹן וְדָא הִיא בְּשִׂמְחָה. וּבְטוֹב לֵבב, אֲלִין לִיּוּאֵי. מְרֹב כָּל, אֵלוּ יִשְׂרָאֵל דְהוּוּ אֲמַצְעִיִים בִּינְיִיהוּ וְנִטְלִי בְּרַכָּאן מִכָּל סְטָרִין. דְכְּתִיב, (ישעיה ט) הַרְבִּיתְהוּ הַגּוֹי לֹו הַגְּדִלְתְהוּ שְׂמִיחָה. אֲלִין כְּהִנֵּי. שְׂמִחוּ לְפָנֶיךָ כְּשִׂמְחַת בְּקִצִיר, אֵלוּ יִשְׂרָאֵל דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרִיךְ לֹון עֲבוּרָא דְחַקְלָא וְיַהֲבִי מַעֲשָׂרָא מִכָּלֵא. כַּאֲשֶׁר יִגִּילוּ בְּחַלְקֵם שְׁלָל. אֲלִין לִיּוּאֵי דְנִטְלָא מַעֲשָׂרָא מִגּוּ אַדְרָא.

### סדר הלימוד ליום ח השון [יום 38 בשנה]

דְּבַר אַחַר הַרְבִּיתְהוּ הַגּוֹי. אֲלִין יִשְׂרָאֵל דְמַהֲיִמְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵייהוּ כְּדָקָא חֲזִי. לֹו הַגְּדִלְתְהוּ שְׂמִיחָה, דָּא אִיהוּ דְרָגָא רִישָׁא עֲלָאָה דְאַבְרָהָם דְאַתְדַּבֵּק בָּהּ, דְאִיהוּ גְדוּל וְחֲדוּה בֵּיה אֲשֶׁתַּפַּח.

[זוהר חלק א' - דף קטז ע"ב]

## זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

שִׁמְחוּ לְפָנַי, (דף קטז ע"ב) בְּשַׁעֲתָא דְסַלְקִין לְאַתְדַּבְּקָא בְּךָ. כְּשִׁמְחַת בְּקִצִיר, דָּא כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל דְשִׁמְחַת בְּקִצִיר דִּילֵיהּ הָוּה. כְּאֲשֶׁר יִגִּילוּ בְּחֻלְקָם שְׁלָל. כְּאֲשֶׁר יִגִּילוּ, אֵלִין שְׂאָר חֵילִין וְרִתִּיכִין לְתַתָּא בְּזִמְנָא דְמַחְלֵקֵי שְׁלָל וְטִרְפֵי טִרְפָּא בְּרֵאשִׁיתָא דְכָלָא.

רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קיט) עֵת לַעֲשׂוֹת לִי יְהוָה הִפְרוּ תוֹרֹתֶיךָ. עֵת לַעֲשׂוֹת לִי מִהוּ. אֲלֵא הָא אֹקְמוּהָ. אֲבָל עֵת, דָּא כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל דְאִקְרִי עֵת. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (ויקרא טז) וְאֵל יִבָּא בְּכָל עֵת אֵל הַקֹּדֶשׁ. מֵאִי וְאֵל יִבָּא בְּכָל עֵת. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (משלי ז) לְשִׁמְרָךְ מֵאִשָּׁה זָרָה. וְדָא הוּא (ויקרא י) וַיִּקְרִיבוּ לְפָנַי יְיָ אֵשׁ זָרָה וְגו'. מֵאִי טַעְמָא עֵת. בְּגִין דָּאֵית לָהּ עֵת וְזִמְנָא לְכָלָא לְקַרְבָּא לְאַתְנַהֲרָא לְאַתְחַבְּרָא כְּדָקָא יְאוּת. כְּמָא דָּאֵת אָמַר, (תהלים סט) וְאֲנִי תַפְלְתִי לָךְ יְיָ עֵת רְצוֹן.

לַעֲשׂוֹת לִי כְּמָה דְכְּתִיב, (שמואל ב ח) וַיַּעַשׂ דָּוִד שֵׁם. דְּכָל מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוּרֵייתָא כְּאֵילוּ עֵבִיד וְתַקֵּן הָאִי עֵת לְחַבְּרָא לָהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְכָל כֶּף לְמָה בְּגִין דְּהִפְרוּ תוֹרֹתֶיךָ, דְּאֵילוּ לֹא הִפְרוּ תוֹרֹתֶיךָ לֹא אִשְׁתַּכַּח פִּירוּדָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִיִּשְׂרָאֵל לַעֲלָמִין.

[זוהר חלק א' - דף קיז ע"א]

אָמַר רַבִּי יוֹסִי כְּגוֹוְנָא דָּא כְּתִיב, (ישעיה ס) אֲנִי יְיָ בְּעַתָּה אֲחִישְׁנָה. מִהוּ בְּעַתָּה. בְּעַת ה'. דְּתַקוּם מַעֲפָרָא כְּדִין אֲחִישְׁנָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי וְעַם כָּל דָּא יוֹמָא חַד נְאֻלְמָתִי דוּמִי'ה, בְּגִין דְּאִסְתַּלַּק וְאִ'ו מִן ה"א, וְקוּל לָא אִשְׁתַּכַּח, כְּדִין דְּבוּר אֲתַאֲלָם. וּבְגִין כֶּף הִיא שְׂכִיבַת בְּעַפְרָא כָּל הָהוּא יוֹמָא (דנא) דַּה"א. וּמָאן אִיהוּ אֵלֶּף חֲמִשָּׁאָה, וְאִף עַל גַּב דְּאִקְדִּימַת בְּגִלּוּתָא עַד לֹא יִיעוּל הָהוּא אֵלֶּף חֲמִשָּׁאָה רְזָא דַּה"א, וְכַד יִיְתִי אֵלֶּף שְׁתִּיתָאָה דְּאִיהוּ רְזָא (דף קיז ע"א) דְּוֹא'ו, כְּדִין וְאִ'ו יוֹקִים לָהּ א.א.

בְּזִמְנָא (שמות ט ב) שֵׁית זְמַנִּין עֶשֶׂר שְׁתִּין נֶפֶשׁ, כְּדִין שְׁלִימוּ וְאִ'ו עֶשֶׂר זְמַנִּין, וְאִ'ו שֵׁית זְמַנִּין עֶשֶׂר, (דוא"ו) וְאִ'ו סַלְקָא (בעשר) בִּי', וְאִ'ו נְחֲתָא בַּה"א.

אֲשְׁתַּלִּים וְאִ'ו גּוּ עֶשֶׂר שֵׁית זְמַנִּין, כְּדִין הוּו שְׁתִּין לְאִקְמָא מַעֲפָרָא, וּבְכָל שְׁתִּין וְשְׁתִּין מִהוּוּ אֵלֶּף שְׁתִּיתָאָה אֲתַתְקַף ה"א וְסַלְקָא בְּדַרְגוּי לְאַתְתַּקְפָּא. וּבְשֵׁית מָאָה שְׁנִין לְשְׁתִּיתָאָה יִתְפַּתְחוּן תְּרַעֵי דְחַכְמָתָא לְעֵילָא וּמְבוּעֵי דְחַכְמָתָא לְתַתָּא, וְיִתְתַּקֵּן עַלְמָא לְאֵעֲלָא בְּשַׁבְעָאָה. כְּבַר נֶשׁ דְּמַתְתַּקֵּן בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה מְכִי עֶרְב שְׁמִשָּׁא לְאֵעֲלָא בְּשַׁבְתָּא. אוּף הָכִי נִמְי. וְסִימְנִיךָ (בראשית ז) בְּשַׁנַּת שֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה לְחֵי נַח וְגו' נְבַקְעוּ כָּל מַעֲיִינוֹת תְּהוּם רַבָּה.

אָמַר לֵיהּ רַבִּי יוֹסִי כָּל דָּא אָרִיכוּ זְמַנָּא יִתִּיר מְכֻמָּה דְּאוּקְמוּהָ חֲבַרְיָא דְּאִיהוּ יוֹמָא חַד גְּלוּתָא דְּכְנִסְת יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִתִּיר דְּכְתִיב, (איכה א) גִּתְנִי שׁוּמְמָה כָּל הַיּוֹם דְּוָה.



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה הכי אוליפנא מאבא ברזין דאתון דשמא קדישא וביומי דשני עלמא וביומי דבראשית וכלא רזא חדא איהו.

וכדין יתחזי קשתא בעננא בגווי (עב ב) נהירין פאתתא דמתקשטא לבעלה דכתיב, (בראשית ט) וראיתה לזכר ברית עולם והא אוקמוה ושפיר הוא. וראיתה, בגוויין נהירין פדקא יאות. וכדין לזכר ברית עולם. מאן ברית עולם. דא פנסת ישראל, ויתחבר וא”ו בה”א, וייקים לה מעפרא, כמא דאת אמר ויזכר אלהים את בריתו. דא פנסת ישראל דאיהי ברית, כמא דאת אמר והיתה לאות ברית וגו’.

כד יתער וא”ו לגבי ה”א, כדין אתין עלאין יתערוון בעלמא (רלו א) ובנוי דראובן זמינין דיתערוון, קרבין בכל עלמא, וכנסת ישראל יוקים לה מעפרא וידבר לה קודשא בריה הוא. וישתפח קודשא בריה הוא לגבה גו גלותא פחושבן וא”ו שית זמנין י’ (עשר). עשר זמנין שית שנין, וכדין תיקום ויתפקד עלמא למעבד נוקמין, ומאן דאיהו מאיך יתרימי.

[זוהר חלק א’ - דף קיז ע”ב]

אמר ליה רבי יוסי שפיר קאמרת בגין (דף קיז ע”ב) דאיהו גו רזא דאתון. ולית לן לאתערא חושבן וקצין אחרנין, דהא בספרא דרב ייבא סבא אשפחן חושבן דא דכתיב, (ויקרא כו) אז תרצה הארץ. והוא רזא דוא”ו דכתיב, (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקוב ודא הוא וא”ו כלא פחדא, ועל דא אזכור, ולבתר והארץ אזכור, דא פנסת ישראל. תרצה. תתערי ארעא לגבי קודשא בריה הוא.

אבל יומא חד דאמרו חברייא ודאי כלא הוא גניז קמי קודשא בריה הוא וכלא אשתכח ברזא דאתון דשמא קדישא, דהא גלותא באנון אתון גלי לון רבי ייסא הכא, והשתא באנון אתון אתגליין וגלי לון.

אמר ליה תא חזי, דאפילו כד אתפקדא שרה, מהאי דרגא לא פקיד לה, אלא ברזא דוא”ו, דכתיב ויי פקד את שרה וגו’. בגין דכלא ברזא דוא”ו איהו, ובהא פליל כלא, וביה אתגליא כלא, בגין דכל מלה דאיהי סתימא איהי גלי כל סתים. ולא אתי מאן דאיהו באתגליא ויגלי מה דאיהו סתים.

אמר רבי יוסי כמה אית לן לאתמשכא גו גלותא עד ההוא זמנא, וכלא תלי ליה קודשא בריה הוא כד יתובון בתיובתא. אי יזכו ואי לא יזכו, כמה דאתמר בהאי קרא דכתיב אני יי בעתה אחישנה. זכו אחישנה לא זכו בעתה.

אזלו, עד דהוו אזלי, אמר רבי יוסי אדכרנא השתא דהא באתר דא יתיבנא יומא חד עם אבא, ואמר לי ברי זמין אנת כד מטון יומך לשיתין שנין לאשפחא

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהאי אתר סימא דחכמתא עלאה, והא זכינא לאנון יומין ולא אשכחנא, ולא ידענא אי הני מלין דקאמרן או ההיא חכמתא דאיהו אמר.

[זוהר חלק א' - דף קיח ע"א]

ואמר לי כד ימטון קולפין דנורא גו טהירי ידך אתאביד מינך. אמינא ליה אבא במה ידעת. אמר לי בהני תרין צפורין דאעברו על רישך ידענא. אדהכי אתפרש רבי יוסי ועאל גו מערתא (דף קיח ע"א) חדא ואשכח ספרא חד דהוה נעיין גו נוקבא דטנרא בסייפי מערתא, נפק ביה.

כיון דפתח ליה חמא שבעין ותריין גליפין דאתוון דאתמסרו לאדם הראשון ובהו הוה ידע כל חכמתא דעלאין קדישין וכל אנון דבתר ריחיא דמתגלגלן בתר פרוכתא גו טהירין עלאין וכל אנון מלין דזמינין למיתי לעלמא, עד יומא דיקום ענא דבסטר מערב ויחשיך עלמא.

קרא לרבי יהודה ושרו למלעי בההוא ספרא, לא ספיקו למלעי תרי או תלתא סטרין דאנון אתוון עד דהוו מסתכלין בההיא חכמה עלאה, כיון דמטו למלעי בסתירו דספרא ומשתעו דא עם דא, נפק שביבא דאשא ועלעולא דרוחא ובטש בידיהון ואתאביד מנייהו. בכה רבי יוסי ואמר דילמא חס ושלום חובה איהו גבן או דלאו אנן זכין למנדע ליה.

כד אתון לגבי דרבי שמעון אשתעו ליה עובדא דא, אמר לון דילמא בקץ משיחא דאנון אתוון הויתון משתדלי, אמרו ליה דא לא ידעינן דהא כלא אתנשי מינן. אמר לון רבי שמעון לית רעותא דקודשא בריך הוא בדא דיתגלי כל כך לעלמא, וכד יהא קריב ליומי משיחא אפילו רביי דעלמא זמינין לאשכחא טמירין דחכמתא ולמנדע ביה קצין וחושבנין, ובההוא זמנא אתגליא לכלא הדא הוא דכתיב (צפניה ג) כי אז אהפך אל עמים וגו'. מהו אז. בזמנא דתיקום פגסת ישראל מעפרא ויוקים לה קודשא בריך הוא כדין אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יי ולעבדו שכם אחד.

[זוהר חלק א' - דף קיח ע"ב]

תא חזי, אף על גב דאברהם פתיב ביה ויסע אברם הלוך ונסוע הנגבה. וכל מטלנוי הוו לדרומא ואתקשר ביה, לא סליק לדוכתיה כדקא יאות עד דאתיליד יצחק, כיון דאתיליד יצחק אסתלק לאתריה ואיהו אשתתף בהדיה ואתקשרו (דף קיח ע"ב) דא בדא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגין כך איהו קרי ליה יצחק ולא אחרא, בגין לשתפא מיא באשא, דכתיב ויקרא אברהם את שם בנו הנולד לו אשר ילדה לו שרה יצחק. מאן הנולד לו, אש ממים:

ותרא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק. אמר רבי חייא, מיומא דאתיליד יצחק והוה ישמעאל בביתא דאברהם, לא אסתלק ישמעאל בשמא, באתר דדהבא שריא סוספיתא לא אדכר קמיה, ובגין כך את בן הגר המצרית, גבר דלא יתחזי לאדכרא קמיה דיצחק.

אמר רבי יצחק ותרא שרה, בעינא דקלנא חמאת ליה שרה, דלא חמאת ליה בעינא דאיהו ברא דאברהם, אלא דאיהו ברא דהגר המצרית, ובגין כך ותרא שרה. דשרה חמאת ליה בעינא דא ולא אברהם, דאילו באברהם לא פתיב את בן הגר אלא את בנו.

תא חזי, לבתר מה פתיב וירע הדבר מאד בעיני אברהם על אודות בנו. ולא פתיב על אודות בן הגר המצרית. בגין כך ותרא שרה את בן הגר המצרית. ולא חמאת דאיהו בריה דאברהם.

רבי שמעון אמר האי קרא תושבחתא דשרה איהו, בגין דחמאת ליה דקא מצחק לכוכבים ומזלות, אמרה, ודאי לאו ברא דא ברא דאברהם למעבד עובדוי דאברהם, אלא ברא דהגר המצרית איהו אהדר לחולקא דאמיה, בגין כך ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה, כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני עם יצחק.

וכי סלקא דעתך דקני לה שרה או לברה, אי הכי לא אודי קודשא בריך הוא עמה, דכתיב כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה. אלא בגין דחמאת ליה בכוכבים ומזלות ואמיה אוילפא ליה נמוסי דכוכבים ומזלות, בגין כך אמרת שרה כי לא יירש בן האמה הזאת, אנה ידענא דלא ירית לעלמין חולקא דמהימנותא, ולא יהא ליה עם ברי חולקא לא בעלמא דין ולא בעלמא דאתי, ובגין כך אודי עמה קודשא בריך הוא.

וקודשא בריך הוא בעא לאפרשא בלחודוי זרעא קדישא כדקא יאות, דבגין כך ברא עלמא דהא ישראל סליק ברעותא דקודשא בריך הוא עד לא יברי עלמא, ובגין כך נפק אברהם לעלמא ועלמא מתקיים בגיניה, ואברהם ויצחק (לא) קיימו ולא אתיישבו בדוכתייהו עד דנפק יעקב לעלמא.

פיון דנפק יעקב לעלמא אתקיימו אברהם ויצחק ואתקיים כל עלמא, ומתמן נפק עמא קדישא לעלמא, ואתקיים כלא כגוונא קדישא כדקא יאות, ובגין כך אמר

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ליה קודשא בריך הוא, כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה פי ביצחק יקרא לך זרע, ולא בישמעאל. מה כתיב לבתר ותלך ותתע במדבר באר שבע.

השלמה מההשמטות (סימן יט)

וישפם אברהם בבקר וכו' רבי ברוקא אמר, מהו שם על שכמה אלא שהזכירה על עול האמונה ולעמוד במה שהיתה בתחילה כתיב הכא שם על שכמה וכתיב התם (שמות ט"ו) שם שם לו חק ומשפט. מה להלן על השכינה, אוף הכא על השכינה. מה עשתה כיון שראתה עצמה יוצאת מרשותו של אברהם חזרה לקוללה דכתיב ותלך ותתע מהו ותתע שתעתעה אחר עבודה זרה וגלולי בית אביה כתיב הכא ותתע וכתיב התם (ירמיה י') הבל המה מעשה תעתועים: (עד כאן מההשמטות)

כתיב הכא ותתע וכתיב התם (ירמיה י') הבל המה מעשה תעתועים. וקודשא בריך הוא בגיניה דאברהם לא שביק. לה ולברה.

תא חזי, בקדמיתא כד אזלת מקמה דשרה מה כתיב פי שמע יי אל ענייך. והשתא דטעאת בתר כוכבים ומזלות אף על גב דכתיב ותשא את קולה ותבך. מה כתיב פי שמע אלהים אל קול הנער. ולא כתיב פי שמע אלהים את קולך.

באשר הוא שם. הא אוקמוה דלאו בר עונשא הוא לגבי בי דינא דלעילא, דהא בי דינא דלתתא ענשין מתליסר שנין ולעילא, ובי דינא דלעילא מעשרים שנין ולהלאה. ואף על גב דחייבא הוה, לאו בר עונשא איהו. והא אוקמוה, ודא הוא דכתיב באשר הוא שם.

אמר רבי אלעזר אי הכי מאן דאסתלק מעלמא עד לא מטון יומי לעשרין שנין, מאן אתר אתענש, בגין דהא מתליסר שנין ולתתא לאו בר עונשא איהו אלא בחטאי דאבוי. אבל מתליסר שנין ולעילא מהו, אמר ליה קודשא בריך הוא חס עליה דלימות זכאי (ולא לימות חייב) ויהיב ליה אגר טב בההוא עלמא, ולא לימות חייב דיתענש בההוא עלמא ואוקמוה.

[זוהר חלק א' - דף קיט ע"א]

אמר ליה אי חייבא הוא ולא מטון יומי (דף קיט ע"א) לעשרין שנין מהו כיון דאסתלק מעלמא במאי הוא עונשיה. אמר ליה בדא אתקיים (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. דכד עונשא נחית לעלמא איהו (דינא) אערע בלא פונה לעילא ותתא בההוא מחבלא ויתענש כד לא אשגחו עליה מלעילא.

ועליה כתיב, (משלי ה) עונותיו ילכדנו את הרשע. א"ת לאסגאה מאן דלא מטון יומי לאתענשא. עונותיו ילכדנו (את הרשע) ולא בי דינא דלעילא, ובחבלי חטאתו

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יתמד ולא בי דינא דלתתא. בגין כך כתיב פי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם.

רבי שמעון פתח ואמר, (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקוב מלא בוא'ו אמאי. אלא בתרין סטרין איהו (אנון). רזא דחכמתא חדא. דאיהו רזא דרגא דחכמתא. אתר דשרי ביה יעקב. אבל האי קרא על גלותא דישראל אתמר, דכד אנון גו גלותא, ההוא זמנא דיתפקדון (ביה יעקב) יתפקדון ברזא דוא'ו. ואיהו באלף שתיתאה. (ואתחנן ער א) ופקידה ברזא דוא'ו שית רגעי ופלג עידן. ובזמנא דשתין שנין לעבורא דדשא באלף שתיתאה יקים אלה שמיא פקידו לברתיה דיעקב. ומההוא זמנא עד דיהא לה זכירה שית שנין ופלגא. ומההוא זמנא שית שנין אחרנין ואנון שבועין (ותלת) ותרין ופלגא.

בשיתין ושית יתגלי מלכא משיחא בארעא (שמות ז ב, ט ב) דגליל, וכד ככבא דבסטר מזרח יבלע שבע ככבא מסטר צפון, ושלחובא דאשא אוכמא תהא תליא ברקיעא שיתין יומין, וקרבין יתערון בעלמא לסטר צפון, ותרין מלכין יפלון באנון קרבין.

ויזדווגון פלהון עממיא על ברתיה דיעקב לאדחייא לה (לון) מעלמא. ועל ההוא זמנא כתיב (והיתה) (ירמיה ל) ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע וכדין יסתיימון נפשין מגופא ובעיין לאתחדשא, וסימניך (כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים וכתוב) (בראשית מו) כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה וגו' כל נפש ששים ושש.

בשבועין ותלת כל מלכי עלמא יתכנשוון לגו קרתא רבתא דרומי, וקודשא בריך הוא יתער עליהו אשא וברדא ואבני אלגביש ויתאבדון מעלמא, בר אנון מלכין דלא ימטון לתמן ויהדרון לאגחא קרבין אחרנין. ומההוא זמנא מלכא משיחא יתער בכל עלמא, ויתכנשוון עמיה כמה עמין וכמה חיילין מכל סיפי עלמא, וכל בני ישראל יתכנשוון בכל אנון אתרי.

עד דאשתלימו אנון שנין למאה, כדין וא'ו יתחבר בה"א, וכדין (ישעיה 10) והביאו את כל אחיכם מפל הגוים מנחה ליי וגו'. ובני ישמעאל (ישראל) זמינין בההוא זמנא לאתערא (עליהון) עם כל עמין דעלמא למיתי על ירושלם דכתיב, (זכריה יד) ואספתי את כל הגוים אל ירושלם למלחמה וגו'. וכתוב, (תהלים ב) יתיצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על יי ועל משיחו. וכתוב יושב בשמים ישחק יי ילעג למו.

לבתר וא'ו ועירא יתער לאתחברא ולחדשא נשמתיך דהו עתיקין בגין לחדתא עלמא כמה דכתיב, (שם קד) ישמח יי במעשיו וכתוב יהי כבוד יי לעולם לאתחברא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּדָקָא יְאוּת. יִשְׁמַח יי בְּמַעֲשָׂיו לְנַחְתָּא לֹון לְעֵלְמָא וּלְמַהוּי כְּלָהוּן בְּרִיין חֲדַתִּין לְחִבְרָא עֲלָמִין כְּלָהוּ כַחַד.

זְכָאִין אַנוּן כָּל אַנוּן דִּישְׁתַּאֲרוּן בְּעֵלְמָא בְּסִיפֵי אֶלְף שְׁתִּיתָאָה לְמִיעֵל בְּשַׁבְתָּא, דְּהָא כְּדִין אִיהוּ יוּמָא חַד לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּי לְאַזְדוּגָא כְּדָקָא יְאוּת וּלְמַלְקֻט נְשַׁמְתִּין חֲדַתִּין לְמַהוּי בְּעֵלְמָא עִם אַנוּן דְּאִשְׁתַּאֲרוּ בְּקַדְמִיתָא דְכַתִּיב, (ישעיה ד) וְהָיָה הַנְּשֹׂאֵר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַם קְדוּשׁ יֹאמֵר לוֹ כָּל הַפְּתוּב לְחַיִּים בִּירוּשָׁלַם:

וְיְהִי אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֵלֶּהִים נְסָה אֶת אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הַנְּבִי. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וַאֲמַר (תהלים מה) אַתָּה הוּא מַלְכֵי וְגו'. דָּא הוּא שְׁלִימוּ דְכָל דְרָגִין כְּחֲדָא דָּא בְדָא.

[זוהר חלק א' - דף קיט ע"ב]

צוּה יִשׁוּעוֹת יַעֲקֹב, כָּל אַנוּן שְׁלִיחֹן דְּעַבְדֵי שְׁלִיחוּתָא (דף קיט ע"ב) בְּעֵלְמָא דְלִיהוּי כְּלָהוּ מַסְטְרָא דְרַחֲמֵי וְלֹא לְהוּוּ מַסְטְרָא דְדִינָא, בְּגִין דְּאִית מְאִרֵי שְׁלִיחֹן מַסְטְרָא דְרַחֲמֵי וּמַסְטְרָא דְדִינָא קְשִׁיא. אַנוּן שְׁלִיחֹן דְּאִתִּין מַסְטְרָא דְרַחֲמֵי לָא עַבְדֵי שְׁלִיחוּתָא דְדִינָא בְּעֵלְמָא כְּלָל.

וְאִי תִימָא הָא מְלָאכָא דְאַתְגְּלִי לִיה לְבַלְעֵם הָא תְנִינָן שְׁלִיחָא דְרַחֲמֵי הוּוּ וְאַתְהַפֵּךְ לְדִינָא. לָא. לְעוֹלָם לָא אֲשַׁתְּנִי, אֶלָּא שְׁלִיחָא דְרַחֲמֵי הוּוּ לְאַגְנָא עֲלִייהוּ דִישְׂרָאֵל וּלְמַהוּי סְנִיגוּרִיא עֲלִייהוּ, וּלְקַבְלִיה הוּוּ דִינָא, וְכַךְ אֹרְחֵי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כַּד אֹוֹטִיב לְדָא הַהוּא טִיבוּ דִינָא לְדָא. כַּךְ הָא שְׁלִיחָא דְרַחֲמֵי הוּוּ לְהוּ לִישְׂרָאֵל וּלְבַלְעֵם אֲתַהַפֵּךְ לְדִינָא. בְּגִין כַּךְ צוּה יִשׁוּעוֹת יַעֲקֹב, אֹמֵר דּוּד, פְּקִיד עַל עֵלְמָא כַּד יִשְׁתַּלְחוּן שְׁלִיחָאָה דִי לְהוּין מַסְטְרָא דְרַחֲמֵי.

רַבִּי אַבָּא אָמַר צוּה יִשׁוּעוֹת יַעֲקֹב דְאַנוּן גּוּ גְלוּתָא וַיִּשְׁתַּכַּח פּוּרְקָנָא לְהוּן גּוּ גְלוּתָהוּן. תָּא חֲזִי, תוֹשְׁבְתָן דְאַבְהָן יַעֲקֹב הוּוּ, וְאַלְמָלָא יַצְחָק לָא אַתָּא יַעֲקֹב לְעֵלְמָא, וּבְגִין כַּךְ צוּה יִשׁוּעוֹת יַעֲקֹב דָּא יַצְחָק, דְכִיּוֹן דְאַשְׁתַּזִּיב יַצְחָק יִשׁוּעוֹת יַעֲקֹב הוּוּ.

וְיְהִי אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר הָא תְנִינָן וְיְהִי בִימֵי עַל צְעָרָא אֲתַמָּר, וְיְהִי אַף עַל גַּב דְלָא כְּתִיב בִּימֵי טַפְסִי דְצְעָרָא אִית בֵּיה. וְיְהִי אַחַר, בְּתַר דְרָגָא תַתָּאָה דְכָל דְרָגִין עֲלָאִין, וּמֵאֵן אִיהוּ דְבָרִים, כְּמָא דְאַתָּ אֹמֵר (שמות ד) לָא אִישׁ דְבָרִים אַנְכִי.

וּמֵאֵן הוּוּ בְּתַר דְרָגָא דָּא, וְהָאֵלֶּהִים נְסָה אֶת אַבְרָהָם דְאַתִּיא יַצַּר הָרַע לְקַטְרָגָא קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. הֲכָא אִית לְאַסְתַּכְלָא וְהָאֵלֶּהִים נְסָה אֶת אַבְרָהָם. אֶת יַצְחָק מִבְּעֵי לִיה. דְּהָא יַצְחָק בְּרַ תְּלַתִּין וְשִׁבְעֵי שְׁנִין הוּוּ וְהָא אַבּוּי לָאוּ בְּרַ עוֹנְשָׁא דִילִיָּה

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הוה, דאלמלא אמר יצחק לא בעינא לא אתענש אבוי עליה. מאי טעמא והאלהים נסה את אברהם ולא כתיב נסה את יצחק.

אלא את אברהם ודאי דבעי לאתפלל בדינא, דהא אברהם לא הוה ביה דינא כלל מקדמת דנא, והשתא אתפליל מי"א באש"א. ואברהם לא הוה שלים עד השתא דאתעטר למעבד דינא ולא תקנא ליה באתריה.

וכל יומי לא הוה שלים עד השתא דאתפליל מי"א באש"א ואש"א במי"א, ובגין כך והאלהים נסה את אברהם ולא את יצחק, דאומין אברהם לאתפלל בדינא, וכד עביד דא, עאל (קלג ב) אש"א במי"א ואשתלים דא עם דא. ודא עביד דינא לאתפלל דא בדא. וכדין יצר הרע אתא לקטרגא עליה דאברהם דלא אשתלים כדקא יאות עד דיעביד דינא ביצחק. דיצר הרע אחר הדברים איהו ואתא לקטרגא.

ותא חזי רזא דמלה, אף על גב דקאמרן דאברהם כתיב ולא יצחק, יצחק נמי אתפליל ביה בהאי קרא, רזא דכתיב והאלהים נסה את אברהם. נסה לאברהם לא כתיב אלא את אברהם את דייקא ודא יצחק. דהא בההיא שעתא בגבור"ה תתאה שריא, פיון דאתעקד ואזדמן בדינא על ידא דאברהם כדקא יאות, כדין אתעטר באתריה בהדיה דאברהם ואתפלילו אש"א במי"א וסליקו לעילא, וכדין אשתכח מחלוקת כדקא יאות מיא באשא.

מאן (עבד) חמא אבא רחמנא דאתעביד אכזר. אלא בגין לאשתכחא מחלוקת מיא באשא ולא תעטרא באתריהו (ד"א ל"ג כדקא יאות), עד דאתא יעקב ואתתקן כלא כדקא יאות ואתעבידו תלתא אבהן שלמין ואתתקנו עלאי ותתאי:

[זוהר חלק א' - דף קב ע"א]

ויאמר קח נא את בנך. וכי היאך יכיל אברהם דאיהו סבא. אי תימא בגין דיצחק לא נפיק מרשותיה כלל, יאות, אבל כמא דאת אמר, (במדבר כ) קח את אהרן ואת אלעזר בנו אלא בגין לאמשכא לון במלין ולאדברא לון לרעותא דקודשא בריך הוא, אנה הכא קח במלין. את בנך את יחידך אשר אהבת הא (דף קב ע"א) אוקמוה. ולך לך אל ארץ המוריה כמא דאת אמר (שיר השירים ד) אלך לי אל הר המור. לאתקנא באתרא דיתחזי:

ביום השלישי ויש"א אברה"ם א"ת עיניו וירא את המקום מרחוק. ביום השלישי הא אוקמוה, אלא פיון דאתמר ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלהים מאי טעמא ביום השלישי וירא את המקום מרחוק. אלא בגין דכתיב פי ביצחק יקרא לך

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

זרע ודא הוא יעקב דנפק מניה והאי הוא ביום השלישי. וירא את המקום מרחוק  
כמא דאת אמר (ירמיה לא) מרחוק יי נראה לי.

וירא את המקום. דא הוא יעקב דכתיב, (בראשית כח) ויקח מאבני המקום. אסתכל  
אברהם ביום השלישי דאיהו דרגא תליתאה וחמא ליה ליעקב דזמין למיפק מניה.  
מרחוק כמה דאמרן מרחוק ולא לזמן קריב.

אמר ליה רבי אלעזר מאי שבחא איהו לאברהם כד אסתכל וחמא דזמין למיפק  
מניה יעקב. דהא כד אזיל למיעקד ליה ליצחק, לאו שבחא כל כף איהו דיליה.

אמר ליה ודאי (והא) חמא ליה ליעקב דהא מקדמת דנא ידע אברהם חכמתא,  
ואסתכל השתא ביום השלישי דאיהו דרגא תליתאה למעבד שלימו וכדין חמא ליה  
ליעקב דכתיב וירא את המקום. אבל השתא קיימא ליה מלה מרחוק בגין דאזיל  
למיעקד ליה ליצחק ולא בעא להרהר אבתריה דקודשא בריך הוא.

מרחוק חמא ליה גו אספקלריאה דלא נהרא בלחודוי, ובגין כף חמא ליה ולא  
אתגלי כלא, דאלו אספקלריאה דנהרא הוה שכיח על האי אספקלריאה דלא נהרא  
אתקיים עליה אברהם כדקא יאות, אבל מרחוק, בלחודוי הוה, מרחוק.

מאי טעמא אסתלק מהאי מלה אספקלריאה דנהרא בגין דהאי דרגא דיעקב  
הוה. ובגין דיעקב עד לא אתייליד לא אשתכח השתא על האי דרגא. ותו בגין  
דיהך ויקבל אגרא. וירא את המקום מרחוק דא יעקב כמה דאתמר מרחוק דלא זכה  
בית. (ראייה בעינוי בהאי עלמא אלא מרחוק מגו האי דרגא דהא כד אתא יעקב  
הכא דאף על גב דאתו להווא ראייה וחמא ליעקב, אמר אברהם ודאי קודשא  
ברוך הוא ידע בגוונא אחרא דאתחזי, מיד ויבן שם אברהם את המזבח וגו'. מה  
כתיב לעילא ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי, הא אוקמוה. אבל מאי  
טעמא לא אתיב ליה (מדי) מיד. אלא בגין דהא אסתלק מרחמי דאבא על ברא  
ובגין כף פתיב הנני בני, הנני דאסתלקו רחמי ואתהפך לדינא:

ויאמר אברהם, ולא פתיב ויאמר אביו, דהא לא קאים עליה כאבא אלא בעל  
מחלוקת הוה בית. אלהים יראה לו השעה. יראה לנו מבעי ליה, מאי יראה לו. אלא  
אמר ליה אלהים יראה לו לגרמיה, כד איהו יצטריך. אבל השתא בני ולא אמרא.  
מיד וילכו שניהם יחדו.

רבי שמעון פתח ואמר (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חוצה מלאכי שלום מר יכפיון.  
הן אראלם אלין מלאכי עלאי. צעקו בהתיא שעתא ובעו לקיימא על ההיא מלה  
דכתיב, (בראשית טו) ויציא אותו החוצה. בגין כף צעקו חוצה.



## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מלאכי שלום. אלן אנון מלאכין אחרנין דהוו זמינין למיהך קמיה דיעקב ובגיניה דיעקב אבטח לון שלימו, קודשא בריך הוא. דכתיב, (בראשית לב) ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים. ואלין אקרון מלאכי שלום, פלהו בכו פד חמו ליה לאברהם דעקיד ליה ליצחק, ואודעזעו עלאי ותתאי וכלהו עליה דיצחק:

[זוהר חלק א' - דף קב ע"ב]

ויקרא אליו מלאך יי וגו', פסיק טעמא בגווייהו, דלאו אברהם בתראה פקדמאה. בתראה (דף קב ע"ב) שלים (נשא קלח א) קדמאה לא שלים. פגוונא דא שמואל שמואל, בתראה שלים, קדמאה לא שלים. בתראה נביא, קדמאה לא נביא. אבל משה משה, לא פסיק, בגין דמיומא דאתייליד לא אעדי מניה שכינתא. אברהם אברהם. רבי חייא אמר בגין לאתערא ליה ברוחא אחרא בעובדא אחרא בלבא אחרא.

רבי יהודה אמר אתברי יצחק ואסתליק ברעותא קמי קודשא בריך הוא פריחא דקטורת בוסמין דקרבין כהנניא קמיה, תרין זמינין ביומא ואשתלים קרבנא. דהא צערא דאברהם הוה בשעתא דאתמר ליה אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה. חשיב דקרבניה לא אשתלים ולמגנא עבד וסדר פלא ובנה מזבח. מיד.

וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר וגו' הא תנינן הוא איל דאתברי בין השמשות הוה, ובן שנתו היה כמא דאת אמר, (במדבר ז) כבש אחד בן שנתו והכי אצטריך (נ"א ואת אמרת בין השמשות. ותו והא יצחק לא הוה בעלמא, אלא אתפקיד וכו') (והא יצחק לא הוה בעלמא) ואת אמרת בין השמשות. אלא אתפקד חילא לאודמנא ההוא אימרא בשעתא דאצטריך ליה לאברהם. כמא דכל אנון מלין דהוו בין השמשות אתמנא חילא לאודמנא ההוא מלה (להווא זמנא) בשעתא דאצטריך ליה. הכי נמי האי איל דאתקריב תחותיה דיצחק.

פתח ואמר, (ישעיה סג) בכל צרתם לא צר ומלאך פניו הושיעם וגו'. תא חזי, בכל צרתם דישראל פד אודמן לון עאקו, פתיב לא באל"ף וקרי בוא"ו, בגין דקודשא בריך הוא עמהון בעקו. לא באל"ף, אתר עלאה יתיר, אף על גב דלאו בההוא אתר רוגזא ועקו, להתם לעילא מטא עקתא דישראל. לא באל"ף כמא דאת אמר, (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנחנו. פתיב באל"ף וקרי בוא"ו.

ומלאך פניו הושיעם. והא איהו עמהון בההוא עקו, ואת אמרת הושיעם. אלא מושיעם לא פתיב, אלא הושיעם מקדמת דנא דאיהו זמין בההוא עקו למסבל עמהון. תא חזי, בכל זמנא דישראל אנון בגלותא, שכינתא עמהון בגלותא, והא אוקמוה, דכתיב (דברים ל) ושב יי אלהיך את שבותך ורחמך וגו'.

## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דבר אחר ומלאך פניו הושיעם, דא שכנתא. דאיהי עמהון בגלותא ואת אמרת דאיהו הושיעם. אלא הכי הוא ודאי, דאלין אנון משכנותיו דקודשא בריך הוא בגלותא, ובגין דשכנתא עמהון קודשא בריך הוא אדכר לון לאוטבא לון ולאפקא לון מן גלותא, דכתיב, (שמות ו) ואזכר את בריתי בקדמיתא, ולבתר ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי.

### סדר הלימוד ליום ט השון [יום 39 בשנה]

וגם ראיתי. לאסגאה ראייה אחרא דאיהו קדמאה דכלא, וכתוב, (שמות ב) ויזכר אלהים את בריתו דא שכנתא. את אברהם לאברהם מבעי ליה, אלא את אברהם דא הוא חבורתא וזוגא דילה באבהן. את אברהם (במדבר קכ א) דא הוא מערבית דרומית. את יצחק דא הוא צפונית מערבית. ואת יעקב דא הוא זוגא חדא, כללא חדא, זוגא שלים פדקא יאות.

כגוונא דא את השמים דא הוא כללא מדת לילה ביום. ואת הארץ דא מדת יום בלילה כחדא. אוף הכא בכלהו את, וביעקב ואת, למהוי כללא זוגא חדא דלא מתפרשין דכר ונוקבא לעלמין. וזמין קודשא בריך הוא לאכרזא בכל עלמא ולאשמעא קל דיימא (ישעיה סג) ויאמר אף עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע. ברוך יי לעולם אמן ואמן: (עד כאן פרשת וירא)

## זוהר פרשת חיי שרה

דף קכא ע"א

(דף קכא ע"א) מדרש הנעלם ויהיו. רבנן פתחי בהאי קרא, (שיר השירים ז) לכה דודי נצא השדה נלינה בכפרים. תנו רבנן היוצא לדרך יתפלל שלש תפלות, תפלה שהיא חובה של יום. ותפלת הדרך על הדרך שהוא עושה. ותפלה שיחזור לביתו לשלום. ולימא להו להני שלשה, אפילו באחד יכיל למעבדיה, דתנינן כל שאלותיו של אדם יכיל למכללינהו בשומע תפלה.

אמר רבי יהודה כל עובדוי דבר נש כתיבין בספרא, הן טב הן ביש, ועל פלהון עתיד למיתן דינא, דתנינן אמר רב יהודה אמר רב, מאי דכתיב, (תהלים קלט) גלמי ראו עיניך, אותם הדברים שעשה הגולם שאינו משגיח בעולם הבא, פולם ראו עיניך שעיינת בהם. ועל ספרך פולם יכתבו, ליתן עליהם דין וחשבון לעולם הבא, הלכך יקדים אדם תפלתו תמיד ויועיל ליה.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יצחק אין אדם עושה עבירות אלא מי שהוא גולם ולא אדם, והיינו שהוא דלא מסתכל בנשמתא קדישא, אלא כל עובדוי פהאי בעירא דלא משגחת ולא ידעת. אמר רבי בון, וכי גולם מתקרי דוד דאמר האי פסוקא. אמר לו רבי יצחק אדם הראשון אמרו, גלמי ראו עיניך, קודם שורקת בי נשמה, ראו עיניך למעבד בדיוקני בני נשא דדמו לי. ועל ספרך כלם יפתבו, מאן אינון. ימים יוצרו, פהאי צורה דידי. ולא אחד בהם דלא אשתאר חד מנהון.

אמר רבי בון, למה. אמר ליה תא חזי, פלהו דדמו ליה או ברמיזא דיליה, לא מתו במיתת נפשון, וכלהו לקו בההוא עניינא ממש.

תא חזי, אמר רבי יהודה דיוקניה דאדם הראשון ושפירותיה הוה כזוהרא דרקייעא עלאה דעל גבי שאר רקיעי, וכההוא נהורא דגניז קודשא בריך הוא לצדיקייא לעלמא דאתי, וכל אינון דהוו רמיזא ביה מדיוקניה דאדם הראשון ביה לקו ומיתו.

דכך אורחוי דקודשא בריך הוא, יהיב עותרא לבר איניש, למה, למיזן עניין ולמעבד פקודי. לא עביד האי ואתגאי (ואי אתגליא ביה) בההוא עותרא, ביה ילקי דכתיב, (קהלת ה) עשר שמור לבעליו לרעתו. יהיב ליה בגין, למה, למילף להו אורחוי דקודשא בריך הוא, ולמיטר פקודי פדאמור באברהם (בראשית יח) פי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך יי לעשות צדקה וגו'. לא עביד האי ומתגאה בהו, בהו לקי דכתיב, (איוב יח) לא נין לו ולא נכד בעמו וגו'. וכן פהאי גוונא פד יהיב קודשא בריך הוא משפירותא טבא עלאה דאדם הראשון להו, למה, בגין למיטר פקודי ולמעבד רעותיה, לא עבדו פדין אלא אתגאו ביה. ביה לקו בהאי שפירותא.

אמר רב יהודה, פד ברא קודשא בריך הוא אדם הראשון, הוה גולם עד לא זריק ביה נשמתא, וקרא לההוא מלאכא דהוא ממונה על דיוקנא דבני נשא, ואמר לו עיין וצר בדיוקנא דדין שיתא בני נשא, הדא הוא דכתיב, (בראשית ה) ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת, כלומר שיתא.

אמר רבי יצחק מההוא עפרא ממש דאתברי אדם הראשון נסיב קודשא בריך הוא לאתבראה אלין שיתא, וקרא ליה שת, שיתא, הדא הוא דכתיב ויולד בדמותו כצלמו מאותה העיסה שנברא הגולם שלו, ועל כך נאמר גלמי ראו עיניך ועיינת בו לעשות (ד"א ל"ג בון) דדאמו ליה. ועל ספרך כלם יפתבו, מאן אינון, פלהו דלא נטרו מאי דיהב קודשא בריך הוא לון ואתטרדו מן עלמא (ואתדנו בההוא דינא).

תנן התם אמר רב יהודה אמר רב אשפחנא דתלת מטון הוי ליליא, וכל חד וחד אית עניינא דקודשא בריך הוא בבר נש. פד נפיק נשמתיה מיניה ואשתאר תהוא גולמא נאים על ערסיה, ונשמתיה סלקא בכל ליליא קמי קודשא בריך הוא, אמר

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יצחק אי זכאה היא חדאן עמה, ואי לא דחיין לה לבר. אמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב, (שיר השירים ה) השבעתי אתכם בנות ירושלם אם תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני.

אמר רבי פנחס אמר רבי יהודה השבעתי אתכם בנות ירושלם, הנשמה אומרת לאותם הנשמות הזוכות ליכנס לירושלם של מעלה, והם הנקראות בנות ירושלם על שזוכות ליכנס שם, ולפיכך הנשמה אומרת להם השבעתי אתכם בנות ירושלם אם תמצאו את דודי דא קודשא בריך הוא. רב אמר זה זיו אספקלריאה של מעלה. מה תגידו לו שחולת אהבה אני, ליהנות מזיו שלו ולהסתופף בצלו. רב הונא אמר שחולת אהבה אני, אותה התשוקה והכסוף שפספתי בעולם על הכל לפיכך אני חולה. רבי יהודה אמר זו אהבה שאוהבת הנשמה לגוף, דכיון שנשלם קצו של גוף אותם הימים שנגזרו עליו כמה דאת אמר ויהיו חיי שרה, מה פתיב ויקם אברהם מעל פני מתו וגו'. אמר רב יהודה אמר רב מה פתיב בפסוק קודם זה דכתיב ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ כנען.

רבי יצחק אמר רבי יוחנן ברא קודשא בריך הוא לאדם והכניס בו ארבעה דברים הנחלקים בגוף. אמר רבי יהודה המחברים בגוף. רבי יצחק אמר הנחלקים בגוף שהם חולקים להתפרש כל אחד ליסודו פשיצא האדם מן העולם הזה. רבי יהודה אמר המחברים בגוף בחייו, משמע מקרא דכתיב ותמת שרה, זה הגוף. בקרית ארבע, אלו הארבע יסודות. היא חברון, שהיו מחברים בגופו בחייו. בארץ כנען, בעולם הזה הבוחר אדם בזמן מועט: (ע"כ מדרש הנעלם)

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, רבי יוסי פתח ואמר, (יונה א) וישאו את יונה ויטלוהו אל הים ויעמד הים מזעפון. הכא אית לאסתכלא, מאי טעמא ארעישת ימא עליה דיונה, ולא ארעישת עליה ארעא, פיון דהוה אזיל בגין דלא תשרי עליה שכנינתא, ימא (עלאה) אמאי אחיד ביה כד הוה אזיל.

אלא ודאי מלה באתריה הוה. ים, תנן ים דמיא לרקיע ורקיע לכסא הכבוד, ובגין כך ימא אחיד ביה ונטל ליה (בגין דהוה עריק) מקמי ימא ערק (נ"א ומקמי ימא ביה שרא יראה בדוכתיה), שדי ימא ידא ביה בדוכתהא (נ"א תשרי ידא בדוכתהא).

וישאו את יונה ויטלוהו אל הים. אוליפנא כד הוה נטלי ליה וטבעי ירכוי בימא, הוה ימא שכנין, זקפין ליה, אתרעיש ימא, כל מה דטבעי ליה הכי אשתכנין ימא, עד דאיהו אמר שאוני והטילוני אל הים, מיד וישאו את יונה ויטלוהו אל הים.

[זוהר חלק א' - דף קבא ע"ב]

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פיון דאתרמי בים פרחת מניה נשמתי, וסלקא עד פרסיא דמלכא, ואתדנת קמיה, ואתדרת ליה נשמתי, ועאל בפומא דההוא נונא, ומית נונא, לבתר אתקיים ההוא נונא, ואוקמוה. (דף קכא ע"ב)

תא חזי, בשעתא דבר נש סליק בערסיה כל ליליא ולייליא, נשמתי נפקת מניה ואתדנת קמי בי דינא דמלכא, אי זכאה לאתקיימא, אתהדרת להאי עלמא.

ודינא הוא בתרין גוונין, דהא לא דיינין ליה לבר נש על בישין דאיהו עתיד וזמין למעבד דכתיב (בראשית כא) כי שמע אלהים וגו' באשר הוא שם. ולא תימא דדינן ליה על טבין דעביד לחוד, אלא לאוטבא ליה על אינון טבין דהשתא כמה דאתמר, ודינן ליה על זכין דאיהו זמין למעבד, ובגינייהו אשתזיב אף על גב דאיהו השתא חייבא. בגין דקודשא בריך הוא עביד טיבו עם כל בריין וכל ארחוי דאיהו עביד לאוטבא לכלא, ולא דאין לבר נש על בישין דאיהו זמין למעבד, ובגין כף אתדן בר נש קמי קודשא בריך הוא.

תא חזי, פיון דאטילו ליה ליונה בימא, מה פתיב, ויעמד הים מזעפון. הים עלאה, מאי ויעמד, דקאים בקיומיה פדקא יאות, בעמידה איהו כד רוגזא שכיף, בשעתא דדינא שריא בעלמא, ההוא בי דינא איהו כאתתא דמתעברא, וקשיא לאולדא, וכד אולידת שכיף רוגזא. הכי נמי כד דינא שריא בעלמא, לא שכיף ולא נח עד דאתעביד דינא בחייבא, כדין הוא נייחא דיליה, למיקם בדוכתא שלים, ולמיקם בקיומיה, הדא הוא דכתיב, (משלי יא) ובאבד רשעים רנה. והא אוקימנא.

באבד רשעים רנה. והכתיב (יחזקאל יח) החפץ אחפץ מות רשע והא לית נייחא קמי קודשא בריך הוא כד אתעביד דינא ברשיעייא. אלא כפאן קודם דאשתלים קיסטא, כפאן לבתר דאשתלים קיסטא (אית ליה נייחא):

[זוהר חלק א' - דף קכב ע"א]

ויהיו חיי שרה. מאי שנא הכא שרה דכתיב מיתתה באורייתא מפל נשי דעלמא דלא פתיב הכי מיתתהון באורייתא. אמר רבי חייא ולא, והכתיב (בראשית לה) ותמת רחל ותקבר בדרך אפרתה. ופתיב, (במדבר כ) ותמת שם מרים וגו'. וכתוב, (בראשית לה) ותמת דבורה (דף קכב ע"א) מינקת רבקה. וכתוב, (בראשית לח) ותמת בת שוע אשת יהודה.

אמר רבי יוסי בכלהו לא פתיב כמה דכתיב בשרה דאתמר ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה. דהא בכלהו לא אתמנון יומין ושנין כמו לשרה. בכלהו לא פתיב פרשתא חדא בלחודהא כמו לשרה. אלא רנא איהו בגין ההוא דרגא דכל יומין ושנין דבר נש ביה תליין (דדא היא ה"א בתראה).

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פֶּתַח וְאָמַר, (קהלת ה) וַיִּתְרוֹן אֶרֶץ בְּכָל הַיּוֹם מִלֶּךְ לְשָׁדָה נֶעְבֵּד. וַיִּתְרוֹן אֶרֶץ בְּכָל הַיּוֹם וְדָאֵי דְהָא מִתְמָן נִפְקִין רִיחִין וְנִשְׁמָתִין וְתוֹעֵלְתָא לְעֵלְמָא. מִלֶּךְ לְשָׁדָה נֶעְבֵּד, מִאֵן מִלֶּךְ דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. לְשָׁדָה נֶעְבֵּד כַּד אִיהוּ (עו ב אתתקן כדקא יאות. ומלך, דא, מלך עלאה דאתחבר לשדה כד איהו נעבד. מאן שדה, דא שדה אשר ברכו יי. דכתיב, (בראשית כז)) פְּרִיחַ שָׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכּוּ יי. דְּכַד אִיהוּ (אתעבד) נֶעְבֵּד וְאִתְתַּקֵּן בְּכָל מַה דְּאֲצִטְרִיךְ לִיהּ כַּדְקָא יָאוֹת, כַּדִּין מִלֶּךְ עֲלָאָה אֶתְחַבֵּר עִמָּיהּ.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, מִלֶּךְ לְשָׁדָה נֶעְבֵּד. כַּמָּה גְּוֹנֵי רוּחַ עֲלָאִין הֵכָא. מִלֶּךְ. דָּא (עו ב) שְׂכִינְתָא דְלָא שְׂרִיא בְּבֵיתָא לְאִתְתַּקְנָא בַּהּ אֶלָּא בְּזִמְנָא דְאִתְנַסֵּיב בַּר נָשׁ וְאִזְדוּג בְּאַנְתִּיתִיהּ לְאוּלְדָא וְלַמְעַבְד אִיבִין, וְאִיהִי אִפִּיקַת נִשְׁמָתִין לְאַשְׂרָאָה בַּהּ, וּבְגִין כַּד לְשָׁדָה נֶעְבֵּד וְלָא לְאַחְרָא.

[זוהר חלק א' - דף קכב ע"ב]

דְּבַר אַחַר מִלֶּךְ דָּא אֲשֶׁה יִרְאֵת יי כַּמָּא דְאֵת אָמַר, (משלי לא) אֲשֶׁה יִרְאֵת יי הִיא תִתְהַלֵּל. לְשָׁדָה נֶעְבֵּד דָּא אֲשֶׁה זָרָה כַּמָּא דְאֵת אָמַר, (משלי ז) לְשִׁמְרִיךָ מֵאֲשֶׁה זָרָה. בְּגִין דְאֵית שָׁדָה וְאֵית שָׁדָה. אֵית שָׁדָה דְכָל בְּרַכָּאן וְקוּדוּשִׁין בֵּיהּ שְׂרִיין כַּמָּה דְאֵת אָמַר פְּרִיחַ שָׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכּוּ יי. וְאֵית שָׁדָה דְכָל חִירוּב וּמִסָּאָבוּ וְשִׁצְאָה וְקִטּוּלִין וְקַרְבִּין בֵּיהּ שְׂרִיין. וְהֵאֵי מִלֶּךְ זִמְנִין דְאִיהוּ נֶעְבֵּד לְהֵאֵי שָׁדָה דְכָתִיב, (משלי ל) תַּחַת שֶׁלֶשׁ רִגְזָה אֶרֶץ (דף קכב ע"ב) וְגו', תַּחַת עֵבֵד כִּי יִמְלוֹךְ וְגו' וְשִׁפְחָה כִּי תִירֶשׁ גְּבִירְתָּהּ. וְהֵאֵי מִלֶּךְ אֶתְפְּסִיא נְהוּרִיָּה וְאִתְחַשֵּׁף עַד דְאִתְדַכֵּי וְאִתְחַבֵּר לְעֵילָא.

תּוֹסַפְתָּא זַכָּאָה אִיהוּ מִאֵן דְאִזְעִיר גְּרַמְיָה בְּהֵאֵי עֲלָמָא. כַּמָּה אִיהוּ רַב וְעֲלָאָה בְּהֵוּא עֲלָמָא. וְהֵכִי פֶתַח רַב מִתִּיבְתָא מִאֵן דְאִיהוּ זְעִיר אִיהוּ רַב.

מִאֵן דְאִיהוּ רַב אִיהוּ זְעִיר. דְכָתִיב וַיִּהְיֶה חַיִּי שָׂרָה וְגו' מֵאָה דְאִיהוּ חוּשְׁבָן רַב כְּתִיב בֵּיהּ שָׁנָה, זְעִירוּ דְשָׁנִין חַד אִזְעִיר לִיהּ. שְׁבַע דְאִיהוּ חוּשְׁבָן זְעִיר אֲסַגֵּי לִיהּ וְרַבִּי לִיהּ דְכָתִיב שָׁנִים.

תָּא חַזִּי, דְלָא רַבִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶלָּא לְדְאִזְעִיר, וְלָא אִזְעִיר אֶלָּא לְדְרַבִּי. זַכָּאָה אִיהוּ מִאֵן דְאִזְעִיר גְּרַמְיָה בְּהֵאֵי עֲלָמָא, כַּמָּה אִיהוּ רַב בְּעֵלוּיָא לְהֵוּא עֲלָמָא. עַד כָּאֵן. מִאֵן דְפֶסֶק יִתְפַּסֵּק. מִאֵן דְקִצְר יִתְקַצֵּר. מִאֵן דְקִצְר יִתְאַרְךָ. רְצוּנוּ לֹוֹמַר מִאֵן דְפֶסֶק מְלִין דְאִזְעִירָא עַל מְלִין בְּטִלִין יִתְפַּסְקוֹן חִיזְהִי מֵהֵאֵי עֲלָמָא וְדִינִיָּה קִיִּימָא בְּהֵוּא עֲלָמָא. מִאֵן דְקִצְר אָמֵן וְלָא מְאַרְיָךְ גּוּ נִיחָא יִתְקַצֵּר מִחִיִּין דְהֵאֵי עֲלָמָא. מִאֵן דְאָמַר אַחַד אֲצִטְרִיךְ לְחַטְפָּא אֶלִּיךָ וְלִקְצֵר קִרְנָא דִילִיָּהּ וְלָא יַעֲכַב בְּהֵאֵי אוֹת כְּלָל, וּמִאֵן דְיַעֲבִיד דָּא יִתְאַרְכּוֹן חַיִּיו. (אלו הם חדושים שהגידו לרבי שמעון בר יוחאי בישיבה של מעלה), (עד כאן התוספתא השייך לדף קכב ע"ב)

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין כך שעיר דראש חודש, בגין דאתפרש ההוא שדה ממלכא קדישא ולא שריין בהאי שדה ברכאן מהאי מלך. וכד איהו נעבד להאי שדה כדין כתיב, (דברים כב) פי בשדה מצאה וגו'. פי בשדה כמה דאתמר.

תא חזי, אתת חיה לעלמא אתדבקת בהאי חויה ואטיל בה זוהמא. וגרמא מותא לעלמא ולבעלה. אתת שרה ונחתת וסלקת ולא אתדבקת ביה כמא דאת אמר, (בראשית יג) ועל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר לו. אתא נח לעלמא מה כתיב (בראשית ט) וישת מן היין וישכר ויתגל וגו'.

ובגין דאברהם ושרה לא אתדבקו ביה, בגין כך שרה זכתה לחיין עלאין לה ולבעלה ולבנהא בתראה הדא הוא דכתיב (ישעיה נא) הביטו אל צור חוצבתם ואל מקבת בור נוקרתם. ועל דא ויהיו חיי שרה דזכתה בהו בכלהו, ולא כתיב בכלהו נשי ויהיו חיי חיה, וכן בכלא, היא אתדבקת בחיין, ועל דא דילה הווי חיין:

מדרש הנעלם ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה. היינו (דכתיב) דתנן כל שבעת הימים נפשו של אדם פוקדת לגופו ומתאבלת עליו, הדא הוא דכתיב, (איוב יד) אף בשרו עליו יכאב ונפשו עליו תאבל. כהאי גוונא ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה. ויבא אברהם, זו היא הנשמה. לספד לשרה, זה הגוף.

אמר רבי יצחק בשעה שהנשמה זוכה ועולה למקום מעלתה, הגוף שוכב בשלום וינוח על משכבו הדא הוא דכתיב, (איוב נז) יבא שלום ינוחו על משכבותם, הלך נכחה. מאי הולך נכחה.

אמר רבי יצחק הנשמה הולך נכחה למקום העדן הגנוז לה. מאי משמע. אמר רבי יהודה מהאי משמע, נכחה כתיב, (לפנינו כ' בואו ועי' לעיל פג ב בדרך אמת אות ג) בה"א. ובשעה שאינה זוכה והיא ראויה לקבל עונשה הולכת משוממת ומבקרת בכל יום לגוף ולקבר.

אמר רבי יוסי האי קוליתא דקרדינותא, כד אזיל בסריחותא לכאן ולכאן אזל ומבקר לה לאתרה תריסר ירחי. כך נשמתא ההיא דאתחזיא לקבלא ענשא, אזלה לבר בעלמא ומפקדת לה לאתרה תריסר ירחי בבתי קברי ובעלמא.

אמר רבי יהודה תא חזי, דכתיב ויקם אברהם מעל פני מתו וגו', אמר רבי אבא והא תנן דכד נשמתא היא בתשלומא עלאה, ניתוסף בה ה' ונקראת אברהם בתשלומא עלאה. והכא את אמר דכד ליתא זכאה כל כך דכתיב ויקם אברהם. עבדת מאן דיתבי בכרסיי נחית בגו זוטרי תתאה.

אלא הכי גזרנא ויקם אברהם מעל פני מתו, דאמר רבי בו אמר רבי זריקא כשהנשמה ראויה לעלות למקום עדנה, קודם מגינה על הגוף הקדוש שיוצאת משם

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואחר כך עולה למקום מעלתה, הדא הוא דכתיב ויקם אברהם מעל פני מתו זהו הגוף.

וידבר אל בני חת אלו שאר גופות הצדיקים שהם (ד"א ל"ג בני) חתחתים ונהלמים בעולם למען יראת קונם, חתים על שהם שוכני עפר, ואמאי צריכה להו אמר רבי יהודה כלא במניינא פתיבין, ועל (דהוי ד"א דא הוי ההוא) גופא במניינא עמהון. ומהאמר להובד ר פיוס ובדרך כבוד.

גר ותושב אנכי עמכם וגו' דהאי גופא יהוי במניינא חד עמכון בחבורא דא. אמר רבי ראה מה פתיב ויענו בני חת את אברהם וגו'. כמו כן בדרך כבוד בדרך פיוס, הדא הוא דכתיב שמענו אדוני נשיא אלהים אתה בתוכנו.

מאי נשיא אלהים אתה. אמר רבי פנחס קודם שיצא הצדיק מן העולם, בת קול יוצאת בכל יום על אותם הצדיקים בגן עדן הכינו מקום לפלוני שיבא לכאן. ועל כן הם אומרים מאת אלהים מלמעלה אתה נשיא בכל יום בתוכנו, במבחר קברינו במבחר הצדיקים הצדיקים בחבורת המובחרים מנה אותו הכניסו בחשבון עמנו, ואיש ממנו לא ימנע את המנין כי כולנו שמחים בו ומקדימים לו שלום. אמר רבי יוסי בן (דף קכד ע"א) פזי תא חזי, פיון שהנשמה פוגעת בהם (ותדון), לאחר כך פוגעת לאותו המלאך הממונה עליהם דתנן מלאך ממונה על בתי קברי ודומה שמו, והוא מכריז ביניהם בכל יום על הצדיקים העתידיים ליפנס ביניהם, ומיד פוגעת בו כדי לשכן הגוף בהשקט ובבטחה ובמנוחה ובהנאה, (עלאה) הדא הוא דכתיב וידבר אל עפרון.

אמר רבי ייסא זה המלאך הנקרא דומה, ולמה נתפנה שמו עפרון, על שהוא ממונה על שוכני עפר. והופקדו בידו כל פנקסי הצדיקים וחבורות החסידים השוכנים בעפר, והוא עתיד להוציאם בחשבון.

ותאנא אמר רבי אלעזר, לעתיד לבא כשיפקוד הקדוש ברוך הוא להחיות המתים, יקרא למלאך הממונה על הקברות, ודומה שמו, ויתבע ממנו מנין כל המתים הצדיקים והחסידים ואותם גרי הצדק ושנהרגו על שמו, והוא מוציאם בחשבון כמו שנטלם (שמות צז ב) בחשבון, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם וגו' איש לא נעדר.

ותאנא אמר רבי שמואל ברבי יעקב, נפשות הרשעים נתונות בידו של מלאך זה ששמו דומה, להכניסם בגיהנם ולדון שם, וכיון שנמסרות בידו, שוב אינן חוזרות עד שיפנסו לגיהנם, וזה יראת דוד שנתירא כשעשה אותו עון שנאמר (תהלים צד) לולי יי עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי. אמר רבי ייסא הנשמה פוגעת לו



## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

להכניס אותו גוף עם שאר גופות הצדיקים בחשבונם הדין הוא דכתיב וידבר אל עפרון וגו'.

אמר רבי תנחום המלאך קודם ואמר לו. ראה מה פתיב למעלה ועפרון יושב בתוך בני חת, שחתו לשפון בעפר. והוא מקדים ואומר לו להכניס אותו הגוף בחשבון הצדיקים, הדין הוא דכתיב ויען עפרון החתי את אברהם באוני בני חת לכל באי שער עירו לאמר. מאי לכל באי שער עירו. רב נחמן אמר אינון דעאלו בכתב חושבן פנקסיה, דאמר רב נחמן והכי אתגזר (על) חשבון, על ידי דדומה עאלין בבתי קברי ובחושבן פתקא זמין לאפקא לון והוא ממונה על דיירי עפרא.

מהו השדה נתתי לך והמזרה אשר בו. אמר רבי יוסי הפקדא דשלוה ומנוחה רבה. אמר רבי שלום בר מניומי אין לך כל צדיק וצדיק מאותם העוסקים בתורה שאין לו מאתים עולמות וכסופין בשביל התורה הדין הוא דכתיב, (שיר השירים ח) ומאתים לנוטרים את פרו, ומאתים על שמוסרים עצמם בכל יום פאלו נהרגו על קדושת שמו, נצחו כהאי פסוקא (נ"א וכך אמרו בהאי פסוקא) דכתיב ואהבת את יי וגו' ותאנא כל המכוין לבו בהאי פסוקא כדי למסור נפשו על קדושת שמו מעלה עליו הפתוב פאלו נהרג בכל יום עליו, הדין הוא דכתיב, (תהלים מה) כי עליך הורגנו כל היום. אמר רב נחמן כל המוסר נפשו בהאי פסוקא נוכל ארבע מאות עולמות לעולם הבא. אמר רב יוסף והא תנן מאתים. אמר רב נחמן מאתים על התורה, ומאתים על שמסר עצמו בכל יום על קדושת שמו, (עד כאן מדרש הנעלם)

ויהיו חיי שרה. אינון חייין פלהו לעילא, מאה שנה לעילא. ועשרים שנה לעילא, ושבע שנים לעילא, פלהו הוו בדקא יאות.

[זוהר חלק א' - דף קכג ע"א]

אמר רבי שמעון (דף קכג ע"א) תא חזי רזא דמלה, מאי שנא בכלהו דאמר שנה שנה, ובאינון שבע דאמר שנים. דכתיב מאה שנה ועשרים שנה, ולבתר שבע שנים. אלא פלא חד. מאה שנה כללא דכלא (נ"א כלא כחדא ברזא דמאה ברכאן בכל יומא. וכן עשרים שנה דאתכליל עלאה סתימא דכל סתימין, ובגין כך כתיב שנה רזא דיחודא). קודשא בריך הוא דאתכליל מאתר עלאה סתימא דכל סתימין במאה ברזא דמאה ברכאן דכל יומא, וכן עשרים שנה, ובגין כך פתיב שנה רזא דיחודא דלא אתפרש (צא ב) מחשבה ויובלא לעלמין.

שבע שנים אלין אתפרשן ונפקאן מפללא סתימאה דלעילא. ואף על גב דכלא יחודא חדא, אבל מתפרשן בדינא ורחמי בכמה סטרין ואורחין מה דלא הוי הכי לעילא. ובגין כך פתיב שנה רזא דיחודא דלא אתפרש לעלמין. שבע שנים אלין אתפרשאן בדינא ורחמי בכמה סטרין ואורחין מה דלא הוי הכי לעילא. ובגין כך

## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

באלין שבע שנים פתיב בהו שנים ולא שנה, וכלהו אקרונ חיים. ויהיו חיי שרה, דהוו ממש דאתבריאוו ואתקיימו לעילא.

אמר רבי חייא הא אוקמוה דהא פד אתעקד יצחק בר תלתין ושבע שנים הוה, וכיון דאתעקד יצחק מיתת שרה, דכתיב ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה. מאין בא, מהר המוריה בא מלמעקד ליה ליצחק, ואינון תלתין ושבע שנין מיומא דאתייליד יצחק עד שעתיא דאתעקד אינון הוו חיי שרה ודאי פחושבן ויהיו בגימטריא תלתין ושבע שנין הוו כמה דאתמר מדאתייליד יצחק עד דאתעקד.

רבי יוסי פתח ואמר, (תהלים צח) מזמור שירו ליי שיר חדש פי נפלאות עשה הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו. האי קרא אוקמוה חבריא, דפרות אמרוה. כמה דכתיב, (שמואל א ו) וישרנה הפרות בדרך. מאי וישרנה, דהוו אמרי שירתא חדתא. ומאי שירה אמרו. מזמור שירו ליי שיר חדש פי נפלאות עשה.

[זוהר חלק א' - דף קכג ע"ב]

הכא אית לאסתכלא, דכל מה דברא קודשא בריך הוא בעלמא כלהו אמרי תושבחן ושירתא קמיה בין לעילא בין לתתא, ואי תימא דאינהו מגרמייהו (ד"א ל"ג הוו) אמרי שירתא דא, הכי הוא ודאי דרזא עלאה איהו, אבל הני, ארונא הוה על גבייהו, וכיון דארונא אשתקיל עלייהו ושוניה לעילא אינון שרירו (נ"א לא שכיבו מ) שירתא, דהא כיון דאתנטיל מנייהו ארונא הוו געאן פאורח שאר פרות דעלמא ולא אמרו שירתא. ודאי ארונא (דף קכג ע"ב) דעל גבייהו עביד לון לזמרא.

מזמור. הא אוקימנא, ואתמר בכלא פתיב מזמור לדוד או לדוד מזמור. והכא לא אמר דוד כלל. אלא מזמור דרוח קודשא זמין לזמרא ליה לזמנא דיוקים קודשא בריך הוא לישראל מעפרא. וכדין שירו ליי שיר חדש, כדין איהו חדש, דהא שירתא פהאי לא אתמר מיומא דאתברי עלמא.

תוספתא רבי יוסי בן רבי יהודה אזיל למיחמי לרבי חייא, אמר ליה לימא מר אי שמע האי פרשתא היך אמרו מארי מתניתא דפרשוה בעניינא דנשמתא. אמר זכאח חולקיהון דצדיקיא בעלמא דאתי, דכך היא אורייתא בלבהון כמבועא רבא דמא, דאף על גב דמסתימין ליה, מסגיאות מייא פתחי מבועין דנבעין לכל עיבר.

תא שמע רבי יוסי רחימא את, אנא אימא לך בהאי פרשתא, לעולם אין גוף האדם נכנס בחשבון הצדיקים על יד דומה, עד שתראה הנשמה פנקס סימנא שנותנין לה הכרובים בגן עדן.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יוסי אנא שמענא דהא נשמתא בתר דעיילת תמן היא אזלת לסלקא לאתרה לעילא ולא למיחת לתתא, אבל קודם שתעלה ותכנס נעשת אפטרופוס הגוף על יד דומה ומראה לו שראוי הוא לקבל שכר ארבע מאות עולמות.

אמר רבי חייא הא רבי אלעזר אמר, דהא דומה ידע קודם משום דמכרוי עלה בגנתא דעדן. אבל אנא כף שמענא, די בעדנא דיהבין (ליה פנקסא חזר על גופא לאעיל ליה בפתקא דצדיקיא על ידוי דדומה. הדא הוא דכתיב אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני. מהו כסף השדה, דא כסופא דעלמין ארבע מאות דיהבין ליה לאחסנא).

רב יוסף כד הוה שמע פרשתא דא ממאריהון דמתיבתא, הוה אמר, מאן דאיהו עפרא מאי קא (ריקנא) זכי להאי. מאן יזפה ומאן יקום הדא הוא דכתיב, (תהלים כד) מי יעלה בהר יי וגו'.

אמר רבי אבא תא חזי מאי דכתיב וישמע אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון את הכסף, דא הוא כסופא רבתא דאינון עלמין וכסופין. ארבע מאות שקל כסף, ארבע מאות עולמות והנאות וכסופין. עובר לסוחר. רב נחמן אמר שיעבור כל שערי שמים וירושלים של מעלה ואין מוחה בידה.

תא חזי מה כתיב ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו, ונמנה עם שאר הצדיקים בחבורתם מפתקא דממנא על ידוי דדומה. אמר רבי יצחק הכי גמירנא כל אינון דכתיבין בידי דדומה וממנן על ידוי יקומו לזמנא דזמין לאחיא דיירי עפרא. ווי להון לרשיעיא דלא כתיבין על ידוי בפתקא, שיאבדו בגיהנם לעלמין, ועל דא נאמר (דניאל יב) ובעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר, (עד כאן תוספתא)

אמר רבי חייא כתיב, (קהלת א) אין כל חדש תחת השמש. והכא שירתא דא איהי חדש ואיהי תחת השמש, דהא תחות שמשא להוי. ומאי איהו דא סיגרא, וכדין הוי חדש תחת השמש. מאי טעמא בגין פי נפלאות עשה. ומאן אינון נפלאות, האי דכתיב הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו. הושיעה לו. למאן (דף קכד ע"א) להווא דרגא דאמר שירתא דא, בגין דבהו אסתמיך בימינא ובשמאלא. הושיעה לו ימינו, ודאי להווא דרגא דהאי מזמור, אימתי בזמנא דיקומון מתי עלמא ויתערון מעפרא, כדין יהא חדש מה דלא אתעביד בהאי עלמא.

רבי יוסי אמר בזמנא דייעביד קודשא בריך הוא נוקמין בעלמא בגינייהו דישראל, כדין יתאמר שירתא, דהא לבתר יתערון מעפרא מתי עלמא ויתחדש עלמא בקיום שלים דלא ליהוי (כקדמיתא דשליט מותא בעלמא בגין דחויא) (נ"א כרת ומיתה בעלמא ויתעבר חויא מעלמא דגרים) גרים מותא בעלמא לכלא ואסתאב עלמא ואתחשיך אנפוי.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, פתיב, (בראשית ג) ואיבה אשית בינך ובין האשה. מאי ואיבה פדכתיב (איוב ט) חלפו עם אניות אבה. דהא כמה ארבינ שטאן גו ימא רבא, ואית ארבינ וספינן מתפרשן דא מן דא. ואינון ארבינ דהאי נחש שאט בגווייהו אקרון אניות אבה.

בינך ובין האשה. דא אשה יראת יי. ובין זרעה, אלין שאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ובין זרעה, אלין ישראל. הוא ישופך ראש, דא קודשא בריך הוא דזמין לבערא ליה מעלמא דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח. וכתיב, (זכריה ג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ.

ראש, דא לזמנא דאתי דיתערון מתיא. דהא פדין להוי עלמא רא"ש, דיתקיים ברא"ש דאיהו עלמא עלאה. ואתה תשופנו עקב. דא בהאי עלמא השתא דאיהו עקב ולאן איהו בקיימא וההוא חויא נשיך לעלמא ואחשיך אנפוי בריין.

### סדר הלימוד ליום יחשון [יום 40 בשנה]

תא חזי, יומין דבר נש אתבריא וקיימו באינון דרגין עלאין, פיון דמסיימו לאתקיימא באינון דרגין דכתיב, (תהלים ז) ימי שנותינו בהם שבעים שנה וגו', מכאן ולהלאה לית דרגא לאתקיימא. ובגין כך ורהב"ם עמל ואון. ואינון פלא הוו.

[זוהר חלק א' - דף קכד ע"ב]

אבל אינון יומין דצדיקיא (דף קכד ע"ב) הוו ואתקיימו כמא דאת אמר ויהיו חיי שרה. וכן ואלה ימי שני חיי אברהם. ואי תימא הכי נמי פתיב בישמעאל דכתיב, (בראשית כה) שני חיי ישמעאל. אלא בתשובה אהדר, ועל דא קרי (ביומי) ויהיו:

ותמת שרה בקרית ארבע. רבי אבא אמר כגוונא דא לא הוו בכל נשי עלמא דהא אתמר חושבן יומהא ושנהא וקיימהא בעלמא וההוא אתר דאתקברת ביה. אלא לאחזאה דלא הוה כשרה בכל נשי עלמא.

ואברהם זקן בא בימים וגו'. מתניתין. אמר רבי אלעזר על כל פנים כך הוא דהאי מתניתין שפיר, דאתעביד נשמתא ההוא דכתיב ביה (יחזקאל א) והנה אופן אחד בארץ אצל החיות לארבעת פניו. כדאמור בההיא מתניתא קמייתא.

אמר ליה רבי אבא לימא לן מר מההיא מתניתין אמר ליה הכי אתפרש בתלת עשר מכילן דרחמי בפרשתא דיליה, אבל הכא אית לן למימר. פתח ואמר (שיר השירים ו) אחת היא יונתי תמתי אחת היא לאמה וגו'. אמר רבי אלעזר מאי היא דאנן קרינן הכא בשיר השירים לישנא דנוקבתא, והתם באורייתא לישנא דדכורא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֵלָא אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר הַכָּא בְּתוֹרָה נִקְרָא בְּלִשׁוֹן זָכָר אֶצֶל הַגּוֹף מִפְּנֵי שֶׁהַגּוֹף אֶצֶל הַנְּשָׁמָה כְּאִשָּׁה אֶצֶל הַזָּכָר, וְהַנְּשָׁמָה לְגַבֵּי מַעְלָה, כְּנִקְבָה בְּפָנֵי הַזָּכָר וְכָל אֶחָד מַעְלָתוֹ יוֹרֵשׁ.

תַּנּוּן הֵתָם בְּאַרְבָּעָה פְּעָמִים (נ"א בשנה) בְּשָׁעָה בְּכָל יוֹם, עֵדוֹן מְנִיטָף עַל הַגֶּן, וְיוֹצֵא מֵאוֹתָם הַטּוֹפּוֹת נְהַר גְּדוֹל הַמַּתְחַלֵּק לְאַרְבָּעָה רְאשִׁים, וְשִׁמְנָה וְאַרְבָּעִים טּוֹפּוֹת מְנִיטָף בְּכָל יוֹם וּמִשָּׁם שְׁבַע עֵשְׂרֵים אֵילָנֵי הַגֶּן הֵדָא הוּא דְכַתִּיב, (תהלים קד) יִשְׁבְּעוּ עֵצֵי יְיָ. רַבִּי תַנְחוּם אָמַר מֵהַכָּא (תהלים קו) מִשְׁקָה הָרִים מֵעֲלִיּוֹתָיו, אֵיזוֹ הִיא עֲלִיָּה זֶהוּ עֵדוֹן. וְעֵדוֹן בְּאִיזָה מְקוֹם הוּא. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר לְמַעְלָה מֵעֲרֻבוֹת הוּא. רַבִּי יוֹסִי אָמַר בְּעֲרֻבוֹת הוּא, דְּהָא תַנּוּן שָׁם גְּנִזֵי חַיִּים טוֹבִים, בְּרָכָה וְשְׁלוֹם וְנִשְׁמַתָּן שֶׁל צְדִיקִים וְהַגְנוּז הַעֲלִיּוֹן הוּא עֵדוֹן, לְמַטָּה מְכוּוֹן כְּנִגְדּוֹ גֵן בְּאַרְץ וְנוֹטֵל מִמֶּנּוּ שְׁפַע בְּכָל יוֹם.

אָמַר רַבִּי אֶבְהוֹ שְׁמִנָה וְאַרְבָּעִים נְבִיאִים עֲמְדוּ לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל וְכָל אֶחָד נָטַל בְּחֻלְקוֹ תְּמֻצִית טָפָה אַחַת מֵאוֹתָם טּוֹפּוֹת שֶׁל עֵדוֹן שֶׁהֵם שְׁמִנָה וְאַרְבָּעִים טּוֹפּוֹת. וְמָה אִם כָּל נְבִיאָה שְׁנִטְלָה טָפָה אַחַת מֵהֶן הֵיטָה מֵעֲלָתוֹ בְּרוּחַ הַקּוֹדֶשׁ עַל כָּל הַשָּׂאָר. אָדָם הָרֵאשׁוֹן שֶׁהָיָה מְקַבֵּל מִשְׁמִנָה וְאַרְבָּעִים לֹא כָּל שָׁפָן, מִכָּאֵן אַתָּה לְמַד כְּמָה הֵיטָה חֻכְמָתוֹ.

רַבִּי בָּא אָמַר רַב כְּהֵנָּא וְכִי מֵאֵין הָיָה לָהֶם לְנְבִיאִים מֵאוֹתָם הַטּוֹפּוֹת, אֵלָא הָכִי תַנּוּן, בְּכָל טָפָה וְטָפָה הַיּוֹצֵאת מֵעֵדוֹן רוּחַ חֻכְמָה יּוֹצֵא עֲמוֹ, וְעַל כֵּן אֶתְגַּזֵּר בְּמַתְנִיתִין, אֵיטָה מִיָּא מְגַדְלָן חֲפִימִין, וְאֵיטָה מִיָּא מְגַדְלָן טַפְשִׁין, וְאֵינּוֹן מִיָּא דְּמְגַדְלָן חֲפִימִין אֵינּוֹן מִיָּא הוּוּ מִטְפִּין דְּעֵדוֹן.

דְּאָמַר רַבִּי יוֹסִי, מִיָּא דְּבִיָּה טַפִּין יְתִבִּין (נ"א יתירין) מְכָל אֵינּוֹן אַרְבַּע נְהִירֵי קְדָמָאָה הוּא דְכַתִּיב, (בראשית ב) שֵׁם הָאֶחָד פִּישׁוֹן. מֵאֵי שֵׁם הָאֶחָד פִּישׁוֹן. הַמְּיוּחָד מְכוּלָם פִּישׁוֹן וְהוּא הַנוֹפֵל בְּאַרְץ מִצְרַיִם, וְלִפְיֶכֶךְ הֵיטָה חֻכְמָתָה (לישראל) מִצְרַיִם יוֹתֵר מְכָל הָעוֹלָם.

וּמִשְׁנִגְזָרָה גְזָרָה שְׁאֵבְדָה חֻכְמַת מִצְרַיִם, נָטַל קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹתָם טַפִּין וּזְרִק לֹוֹן בְּהֵהוּא גְנָא, בְּהֵהוּא נְהֵרָא דְּגִנְתָּא דְּעֵדוֹן דְּכַתִּיב, (בראשית ב) וְנִהַר יּוֹצֵא מֵעֵדוֹן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. וְזֶה הָיָה מוֹלִיד אַרְבָּעָה אַחֲרִים וְהָאֶחָד הַמְּיוּחָד הַנוֹלֵד מִמֶּנּוּ פִּישׁוֹן הָיָה. מִשְׁנִטְלוּ אֵלּוֹ הַטּוֹפּוֹת שֶׁלֹּא יֵצְאוּ מֵהֶגֶן אֶבְדָה הַחֻכְמָה מִמִּצְרַיִם.

וּמֵאוֹתוֹ הָרוּחַ שֶׁהָיָה יּוֹצֵא מֵעֵדוֹן, תְּמֻצוֹ (נ"ל ימצו) כָּל נְבִיאָה וְנְבִיאָה, וְהֵינּוּ דְכַתִּיב מִתְהַלֵּךְ בְּגֵן לְרוּחַ הַיּוֹם. וְגִנּוּזָה זֶה בְּגֵן עֵדוֹן לְעֵתִיד לְבוֹא, וְזֶה הוּא הַנְּהַר שֶׁרָאָה יְחֻזְקָאֵל בְּנְבוּאָתוֹ. וְעַל כֵּן אָמַר הַפְּתוּב (ישעיה יא) כִּי מִלְּאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת יְיָ וְגוֹ'. שְׁאוֹתָם מִיָּם תְּמִיד מְגַדְלִים הַיְדִיעָה בְּעוֹלָם.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תנו רבנן כל נשמתן של צדיקים למעלה בעדן הן. ומה ממה שיורד מעדן ישגא החכמה בעולם, לעומדים בו ונהנין מהנאותיו וכסופיו, על אחת כמה וכמה.

אמר רבי יצחק כיון שהנשמה זוכה ליכנס בשערי ירושלים של מעלה. מיכא"ל השר הגדול הולך עמה ומקדים לה שלום. מלאכי השרת תמהים בו ושואלים עליה (שיר השירים ג) מי זאת עולה מן המדבר. מי זאת עולה בין העליונים מהגוף החרב שדומה להבל דכתיב, (תהלים קמד) אדם להבל דמה. הוא משיב ואומר (שיר השירים ו) אחת היא יונתי תמתי, אחת היא מיוחדת היא. אחת היא לאמה, לאמה זו היא פסא הכבוד שהיא אם לנשמה ויולדת לה שנגזרה ממנה.

ראוה בנות ויאשרוה. אלו שאר הנשמות שהן במעלתן למעלה והם הנקראות בנות ירושלים. אמר רבי יוסי הא חזרנא על מה דאמרן אלו נקראות בנות ירושלים, והאחרות נקראות בנות לוט. ראוה בנות ויאשרוה. שאר הנשמות משבחות לה, ואומרות שלום בואך. מלכות ופלגשים, מלכות אלו האבות שהם מלכות. ופלגשים, הן גירי הצדק. כולם משבחות ומקלסות אותה עד שנכנסת למעלה, ואזי הנשמה במעלתה ומתקיימת אריכות הימים הדיא הוא דכתיב ואברהם זקן בא בימים. נכנס באריכות הימים לעולם הבא.

רבי אבא סבא קם על רגלוי ואמר, מנוחה ושלום גרמין יהא לך רבי שמעון בן יוחאי דחזרת עטרה ליושנה. דתנינן במתניתא קדמא דכיון שהנשמה היא בתשלומה באתר עלאה (לזמנא בתרא עאלין) לא תבאת לגופא, אלא אתבריין מנה נשמי אחרנין דנפקי מנה ואיהי אשתארת בקיומא, עד דאתא רבי שמעון בן יוחאי ודרש ומה אם בעולם הזה שהוא הבל והגוף שהוא טפה סרוחה נכנסת בו אותה הנשמה. לעתיד לבא שיצטרפו כולם ויהיה הגוף מובחר בקיום ותשלום יותר, אינו דין להכנס אותה הנשמה בו בכל התשלומין והעלוין שבה.

אמר רבי אחא אותה הנשמה (בו בכל התשלומין והעלוין שבה) ממלש ואותו הגוף ממלש עתיד הקדוש ברוך הוא להעמידן בקיומן לעתיד לבא, אבל שניהם יהיו שלמים בתשלום הדעת להשיג מה שלא השיגו בעולם הזה:

ואברהם זקן בא בימים וגו'. רבי בו אמר רבי יוחנן (באותם הימים) באותו העולם שהוא ימים, ולא בעולם הזה שהוא לילה. אמר רבי יעקב באותם העולמות שהם ימים באותם ההנאות והפסופין שהוא נוחל: ויי ברך את אברהם בכל. באותו המשרה (נ"א המעשר) שנתן לו הקדוש ברוך הוא משמו, שהיא אות ה"א, שבו נברא העולם.

ותניא אמר רבי יוחנן מטטרון שר הפנים שהוא נער עבד מרבו האדון המושל עליו, ממונה על הנשמה בכל יום להספיק לה מאותו האור שנצטווה, והוא עתיד

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

למיסב חושפן פתקא בבתי קברי מן דומה ולאחזאה ליה קמי מאריה, והוא זמין למעבד חמיר ההוא גרמא תחות ארעא לתקנא לגופייה ולקיימא לון בשלימותא דגופא בלא נשמתא (בזמנא) דקודשא בריך הוא ישדר לה לאתרה.

אמר רבי יצחק באותה שעה מה פתיב, ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המושל וגו'. מהו אל עבדו, אי בחכמתא דא נסתפל מהו אל עבדו. אמר רבי נהוראי לא נסתפל אלא במה שאמר עבדו, עבדו של מקום. (זקן ביתו) הקרוב לעבודתו, ומאן איהו, זה מטטרו'ן כדקאמרן, דאיהו עתיד ליפות לגוף בבתי קברי.

הדא הוא דכתיב ויאמר אברהם אל עבדו, זה מטטרו'ן של מקום. (קפא א) זקן ביתו, שהוא תחלת בריותיו של מקום. המושל בכל אשר לו, שנתן לו קודשא בריך הוא ממשלה על כל צבאותיו.

ותאנא אמר רבי שמעון אמר רבי יוסי אמר רב, כל צבאותיו של אותו עבד נוטלים אור ונהנין מזיו הנשמה, דתאנא אור הנשמה לעולם הבא גדול מאור הפסא. והא מהפסא נטלה הנשמה. אלא זה לפי הראוי לו וזה לפי הראוי לו. רב נחמן אמר גדול מאור הפסא ממש דכתיב, (יחזקאל א) דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, מאי עליו על זהרו.

וכשהוא הולך לעשות שליחותו כל צבאותיו והמרפכה שלו נזנזין מאותו הזהר. הדא הוא שהנשמה אומרת לו (דכתיב) שים נא ידך, פלומר סיעתך, תחת ירכי, זהו אור הנשפע מן הנשמה עליהם.

אמר רבי יהודה ברבי שלום כף קבלנו בשעה שנה הולך בשליחותו של מקום, קודשא בריך הוא מניע כל צבאותיו של מעלה באות אחת משמו. אמר רב הונא כף ירכי בגימטריא ר"ם. פלומר הנשמה אומרת שים נא ידך סיעתך תחת מעלתו של רם ונשא המושל על הכל ולאחר שצוה סיעת עליונים תחת ידו אני משביעך שבועה גדולה בו. אמר רבי יצחק אלהי השמים ואלהי הארץ. הואיל ואמר ביי שהוא הכל, למה נאמר אלהי השמים, אמר רבי יהודה שהוא אדון על הכל, בבת אחת וברגע אחד הוא מניע לכל וכלם פאין נגדו. רבי יצחק אומר על שתים אותיות משמו להורות שהוא הכל ואין אחר בלתו:

ואשביעך ביי אלהי השמים ואלהי הארץ. אמר רב הונא ואי הוינא עמהון דמארי מתנייתא כד גלו רזא דנא לא איפרשנא מנהון הכי, דהא אנא חזי עמיקין סגיין בפומייהו דגלו ולא אתחזיין לכל איניש. תא חזי, שבועת קיימא דא אומי לה נשמתא דכתיב אשר לא תקח אשה לבני.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יצחק מהכא משמע שהואיל ואתה הולך בשליחות זה לא תקח אשה לבני, כלומר שלא תקח גוף לבני (ד"אלבניני) ליכנס בגוף אחר בגוף זר בגוף שאינו ראוי לו, אלא בההוא ממש שהוא שלי, בההוא ממש שיצאתי ממנו, הדיא הוא דכתיב כי אם אל ארצי ואל מולדתי תלך.

אמר רבי יוסי מהו ולקחת אשה לבני ליצחק. אמר רבי יצחק אותו הגוף שנצטרע עמי באותו העולם, ולא היה לו הנאה וכסוף בו מפני יראת קונו, אותו הגוף ממש תקח ליצחק עמו בהאי שמחת הצדיקים. ליצחק עמו בשמחת הקדוש ברוך הוא, ליצחק עמו דעכשיו עת שחוק בעולם הדיא הוא דכתיב, (תהלים קכו) אז ימלא שחוק פיני וגו'.

אמר רבי יהודה בר יצחק תא שמע אין מלאך אחד עושה אלא שליחות אחד, ולא ב' שליחות בבת אחת. ותניא אמר רבי אבא מלאך אחד אשר קסת הסופר במתניו עתיד להרשים כל אחד ואחד על מצחו, ולאחר פן השר הגדול הולך לתקן כל אחד ואחד ולהעמידו לקבל נשמתו, הדיא הוא דכתיב הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה, מאי לפניך לפני שליחותך. רבי (אלעזר) אליעזר אזל למחמי לרפן יוחנן בן זכאי רביה, וההוא יומא ריש ירחא הוה, כד מטא גביה אמר ליה להקביל פני רבו. אמר ליה לאו על כך אמרית. אלא אנא חמי באנפך דמלה חדתא אית גבך מאינון עמיקים דאת עתיד למתבע.

אמר ליה, חמינא האי אור הראשון דמטלנוי עשרה ובעשרה נטיל, וברוא דעשרה נהיג לכלא, ובאתוותא דעשרה עביד עובדי. ותאנא עשרה פתקין עשרה מפתחן דבי קצרי בידוי, ופתקין עשרה נטיל בגינתא דעדן לאתקנא ארעא על גופיהון דצדיקיא.

אמר ליה אליעזר ברי חמית הוית יתיר ממלאכא קדישא דעלמא, בעשרה אתברי, בעשרה אתנהיג. בעשרה פרסייא קדישא, בעשרה אורייתא, הוא בעשרה מטלנוי, בעשרה עלמין עלאין (בעשרה) וחד עלאה על כלא בריך הוא.

ואימא לך מלה דעתיה דמארי דמתניתא הוה בהאי מה כתיב ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך. אמר ליה רבי זכיןא לפסוקא דא, אבל וכל טוב אדניו בידו מהו. אמר ליה הוא שמייה דמאריה דאזיל גבי לאעלא ליה ולאנהגא (ולאגנא) ליה, אמר דא ודאי הוא פי שמי בקרבו.

תנן אמר רבי אבהו תא חזי, מאן דינע שמייה על בורייה, ידע דהוא ושמייה חד הוא, קודשא בריך הוא ושמייה חד דכתיב, (זכריה יד) יי אחד וגו' (כלהו) כלומר השם והוא אחד.



## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי אבא אית לאסתכלא בפרשתא דא: ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים. אמר רבי אבא מחוץ לעיר, דא הוא בי קברי. אל באר המים, דתניא הנקדמים בבתי קברי אותם שנשאו ונתנו בתורה, דהא תנן כשנכנס אדם לקבר מה דשאלו ליה תחילה אם קבע עתים לתורה דכתיב, (ישעיה לג) והיה אמונת עתך וגו'. וכשיצא אינו דין (לקיימם) להקימם בתחלה.

אמר רבי אבא לעת ערב זהו יום ששי שהוא ערב השבת שאז הזמן לקיימא מתייא, מאי משמע דתנן שיתא אלפי שנין הוי עלמא, והוא אלה הששי שהוא סיום הכל, והיינו לעת ערב, זמן סיום הכל. לעת צאת השואבות, אלו הם תלמידי חכמים השואבים מימיה של תורה שהוא עת לצאת ולהתנער מן העפר.

ואמר רבי אבא עוד יש לדעת דתנן אותם המתעסקים לדעת את בוראם בעולם הנה ונשמתם בתשלומה לעולם הבא זכו לצאת משבועות הנשמה הולך לדעת מי הוא גופה ממש ומאי הוא. הנה אנכי נצב על עין המים אף על גב שתלמיד חכם הוא הולך אחר התשלום, דכתיב והיה העלמה היוצאת לשאוב ואמרתי אליה השקיני נא מעט מים מפדך אמור לי רמוז ידיעתו ממה שהשגת. ואמרה אלי גם אתה שתה, אף אתה עבד (כמוד) פמוני ולא נתחלה לי (על) ידיעתך בידיעתו של מקום ברוך הוא, וצריך אתה להשיג שאתה נברא פמוני.

וגם לגמליך אשאב, כלומר ידיעת השגתי שלא השיגו סיעתך, וידעתי כי מעלה יש לי עליך והיאך נברא אתה מזיו הנתון אצלך. אם הוא אומר סימן זה יהי מסור בידי על כל דברים אלו, ואדע שהיא האשה הוא הגוף מאותה הנשמה השבועה שהשביעני:

ויהי הוא טרם פלה לדבר וגו'. רבי יצחק אמר רבי יהודה בעוד שכל העניינים הוא רוצה לנסות על הגוף, מאי פתיב והנה רבקה יוצאת, זהו הגוף קדוש שנתעסק בדברי תורה וכתת גופו להשיג ולדעת את קונו. אשר ילדה לבתואל, אמר רב יהודה בתו של אל. בן מלכה, בן מלכה של עולם. אשת נחור אחי אברהם. חברת השכל גוף שנדבק בשכל והיא אח הנשמה. וכדה על שכמה, משא החכמה עליה.

וירץ העבד לקראתה. זה מטטרוין. ויאמר הגמליני נא מעט מים מפדך, אמור לי רמוז חכמתא בידיעת בוראך ממה שעסקת בעולם שיצאת ממנו. אמר רבי אבא כדפרשינן, אחר כל זה מה פתיב ואשים הנזם על אפה והצמידים על ידיה. אמר רבי אבא אותם העצמות שנפזרו לכאן ולכאן, הוא צומד אותם ושוקלם זה על זה כמה דאת אמר, (ישעיה נח) ועצמותיה יחליץ. אמר רבי אבא באותה שעה אותו הגוף עומד בארץ ישראל ושם נכנס בו נשמתו. אמר רבי יוחנן מי מוליך הגוף לארץ ישראל, אמר רבי זירא קודשא בריך הוא עושה מחילות תחת הארץ והם

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מתגלגלים והולכים לארץ ישראל הדא הוא דכתיב, (ישעיה כו) וארץ רפאים תפיל. אמר רבי יצחק גבריאל מוליך אותם לארץ ישראל, מנא לן דכתיב, (בראשית כד) התלכי עם האיש הזה, וכתיב התם (דניאל ט) והאיש גבריאל. אמר רבי יוסי מאי דכתיב ולרבקה אח ושמך לבן. אמר רבי יצחק אין יצר הרע בטל מן העולם, אף על פי שכלו לא נמצא קצתו נמצא.

תא חזי, בתחלה כשהיה מוטל בעולם הזה נקרא לוט, לעולם הבא (יבדל) יבטל מן העולם, אבל (לעתיד לבא) לא כולו, ונקרא לבן לא מנוול כבראשונה אלא כמאן דסחי מנוולו. לבן למאי אצטריך. אמר רבי שמעון למעבד פריה ורביה אצטריך, דאמר רבי שמעון אם אין יצר הרע נמצא, פריה ורביה אינו מצוי.

תא שמע פיון שהגוף נבנה ועומד בקיומו, מאי כתיב וישלחו את רבקה אחותם וגו'. מאי (הוי) ואת מניקתה, זה כח התנועה. רבי יצחק אמר זה כח הגוף.

רבי אבהו פתח בהאי קרא (שיר השירים ד) אתי מלבנון פלה אתי מלבנון תבאי וגו', אמר רבי אבהו פיון שהגוף נבנה על קיומו ומביאין אותו לקבל נשמתו לארץ ישראל, הנשמה ממתנת אליו ויוצאת לקראתו כמה דאת אמר ויצא יצחק לשוח בשדה. הדא הוא דכתיב אתי מלבנון פלה. זו היא הנשמה. תשורי מראש אמנה, היינו דכתיב וישא עיניו וירא.

אמר רבי יהודה אם היא הנשמה, תינח אברהם כדקאמרן, אבל יצחק מהו. אמר רבי אבהו הא חברייא אמרו דעכשיו אתקרי יצחק על שום חדוותא סגיאה דבעלמא.

אמר רבי אבהו בתחלה נקראת הנשמה אברהם והגוף שרה, עכשיו נקראת הנשמה יצחק והגוף רבקה. תנן במתניתין, אמר רבי שמעון ארבעים שנה קודם קיום הגוף ממתנת הנשמה לגוף בארץ ישראל. באיזה מקום במקום המקדש.

אמר רבי אבהו תא חזי, ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאהבה וינחם יצחק אחרי אמו. אוהב לאותו הגוף ומתנחם עמו, והוא עת לשחוק והחידוה בעולם.

אמר רבי יהודה הא כל פרשתא דא אתברר לן, אבל לא יכילנא למנדע מהו:

ואי תימא הא מרים דכתיב (במדבר כ) ותמת שם מרים ותקבר שם. בגין לאחזאה סרחנא דישראל קא אתא, דהא מיא לא אזלי להו בישראל אלא בזכותא דמרים. אבל לא אתמר במיתתה כמה דאתמר בשרה.

רבי יהודה פתח (קהלת י) אשריך ארץ שמלכך בן חורין ושריך בעת יאכלו. האי קרא (צה ב) אוקמוה חברייא, אבל אית לן לאסתכלא ביה, דזכאין אינון ישראל

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהֵב לֹון אֹרִייתָא לְמַנְדַּע כָּל אֹרְחִין סְתִימִין וְלֹא תִגְלִיֵּיא לֹון רִזִין עֲלָיִן וְהָא אֲתַמַּר.

אֲשֶׁרִיךְ אֶרֶץ, דָּא אֶרֶץ תְּחִיִּים, בְּגִין דְּמִלְכָּא דִּילָהּ אֲזַמִּין לָהּ כָּל בְּרַכָּאן דְּאֲתַבְּרַכָּא מֵאַבְתָּן עֲלָיִן, רְזָא דּוּא'וֹ דְּאִיהוּ קִיִּימָא לְאַרְקָא עֲלָהּ בְּרַכָּאן תְּדִיר, וְאִיהוּ בִּן חוֹרִין בִּן יוֹבְלָא דְּאַפִּיק עֲבָדִין לְחִירוֹ, בְּרָא דְּעֲלָמָא עֲלָהּ דְּאַפִּיק תְּדִיר כָּל חִיִּין וְכָל גְּהִירוֹ וְכָל מְשַׁח רְבוּת, וְכֹלָא אָעִיד (נ"א אנגיד) הָאִי בְּרָא בּוֹכְרָא לְהָאִי אֶרֶץ כְּמָא דְּאֲתָא אָמַר (שמות ד) בְּנֵי בְּכָרֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְגִין כֶּךָ אֲשֶׁרִיךְ אֶרֶץ.

וְיָמָה דְּאֲתַמַּר אִי לָךְ אֶרֶץ שְׁמִלְכָךְ נַעַר כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, דְּהָאִי אֶרֶץ תְּתָאָה וְעֲלָמָא תְּתָאָה לָא יִנְקָא אֲלָא מְגוֹ שְׁלִטְנוּתָא (דעילא) דְּעֲרִלָּה. וְכֹלָא מֵהָהוּא מִלְכָּא דְּאַקְרִי נַעַר כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ. וְוִי לְאַרְעָא דְּאַצְטְרִיךְ לִינְקָא הַכִּי.

[זוהר חלק א' - דף קכה ע"א]

תָּא חֲזִי, הָאִי נַעַר (דף קכה ע"א) לִית לֵיהּ מְגַרְמִיָּה כְּלוּם בַּר כַּד נְטִיל בְּרַכָּאן לְזַמְנִין יְדִיעֹן, וְכָל זַמְנִין דְּאֲתַמְנַעוּ מְנִיָּה וְאַתְפְּגִים סִיְהָרָא וְאַתְחַשְׁף וּבְרַכָּאן אֲתַמְנַעוּ מְנִיָּה, וְוִי לְעֲלָמָא דְּאַצְטְרִיךְ לִינְקָא בְּהֵיאָה שְׁעֵתָא. וְעוּד בְּכַמָּה דִּינִין אֲתַדֵּן הָאִי עֲלָמָא עַד לָא יִנְקָא מְנִיָּה, דְּכּוּלָּא בְּדִינָא אֲתַקְיִים וְאַתְעַבַּד וְאוּקְמוּהָ (הכ"י).

תָּא חֲזִי, וְתַמְתָּ שְׂרָה בְּקַרְיַת אַרְבַּע. רְזָא אִיהוּ, בְּגִין דְּלָא הוּוּ מִיתַתָּה עַל יְדָא דְּהָהוּא נְחֹשׁ עֲקִימָאָה, וְלָא שְׁלִט בָּהּ כְּשָׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא דְּאִיהוּ שְׁלִיט בְּהוּ. וְעַל יְדִיָּה מֵתוּ בְּנֵי עֲלָמָא מִיּוּמָא דְּגָרִים לֹון אָדָם בַּר מִשְׁ"ה וְאַהֲרֹן וּמְרִי"ם דְּכַתִּיב בְּהוּ עַל פִּי יי. וּבְגִין יִקְרָא דְּשְׁכִינְתָּא לָא כְּתִיב בְּמַרְיָם עַל פִּי יי.

אָבַל בְּשָׂרָה כְּתִיב בְּקַרְיַת אַרְבַּע, רְזָא דְּקַרְיַת אַרְבַּע בְּרְזָא עֲלָהּ, וְלָא עַל יְדָא אַחֲרָא. בְּקַרְיַת אַרְבַּע, וְלָא בְּנְחֹשׁ. בְּקַרְיַת אַרְבַּע הִיא חֲבֵרוֹן, דְּאַתְחַפְּר דְּוּד מִלְכָּא בְּאַבְתָּן, וְעַל דָּא לָא הוּוּ מִיתַתָּה בִּידָא אַחֲרָא אֲלָא בְּקַרְיַת אַרְבַּע.

תָּא חֲזִי, כַּד יוּמִין דְּבַר נֶשׁ אֲתַקְיִמוּ בְּדַרְגִין עֲלָיִן, אֲתַקְיִים בַּר נֶשׁ בְּעֲלָמָא. כִּיּוֹן דְּלָא אֲתַקְיִים בְּדַרְגִין עֲלָיִן, נְפָקִי וּנְחַתִּי לְתַתָּא עַד דְּקָרִיבוּ לְהָאִי דְּרָגָא דְּמוּתָא שְׂרִיא בֵּיהּ, וְכַדִּין נְטִיל רֶשׁוּ לְאַפִּיק נְשַׁמְתָּא וְטָאס עֲלָמָא בְּזַמְנָא חָדָא וְנְטִיל נְשַׁמְתָּא וְסָאִיב לֵיהּ לְגוּפָא וְאַשְׁתָּאָר מְסָאָבָא. וְכַאֲדִין אִינּוֹן צְדִיקָא דְּלָא אֲסַתָּאבוּ וְלָא אֲשְׁתָּאָר בְּהוּ מְסָאָבוּתָא.

וְתָא חֲזִי בְּאַמְצָעוֹת דְּרַקִּיעָא אֲתַקְטֵר חַד אֹרְחָא קְסִטְרִירָא וְאִיהוּ חוּיָא דְּרַקִּיעָא דְּכָל כְּכַבִּין דְּקִיקִין כְּלָהוּ קְטִירִין בֵּיהּ וְקִיִּימִי בֵּיהּ תְּלִי תְּלִין, וְאִינּוֹן מְמַנֵּן בְּסִתִּירוֹ (ס"א בסטירו) עוּבְדֵי בְּנֵי עֲלָמָא.

[זוהר חלק א' - דף קכה ע"ב]

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּגוֹנוֹא דַּא כְּמַה חֲבִילִי טְהִירִין נְפֻקִי לְעֵלְמָא מְהַאי חוּיָא עֲלָאָה קְדַמָּאָה דְאַתְפֹּתָא בֵּיה אָדָם, וְכִלְהוּ מִמֶּנּוּ בְּסִתְרוֹ עוּבְדֵי (דף קכה ע"ב) עֲלָמָא, וּבְגִין כֶּךָ אֲתִי בַר נֶשׁ לְאַתְדַּכָּאָה, מְסִיעֵין לִיה מְלַעֲיָלָא, וְסִיעָא דְמַאֲרִיה סַחְרָא לִיה וְאַסְתַּמַּר וְאַקְרִי קְדוּשׁ.

אַתִּי בַר נֶשׁ לְאַסְתַּאבָּא, כְּמַה חֲבִילִין טְהִירִין אֲזַדְמְנוּ לִיה. וְכִלְהוּ (סחרון) שְׂרִיין בֵּיה וּמְסַחְרִין לִיה וּמְסַאבִין לִיה וְאַקְרִי טְמָא, וְכִלְהוּ אֲזִלִי וּמְכַרְזִי קַמִּי, טְמָא טְמָא כְּמַה דְאַתְ אָמַר, (ויקרא יג) וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא. וְכִלְהוּ קְטִירִין בְּהַהוּא חוּיָא קְדַמָּאָה וְסִתְרִין בְּכְמַה עוּבְדֵי עֲלָמָא.

רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזִלִי מְטַבְרִיא לְלוּד. אָמַר רַבִּי יִצְחָק תּוּוּהֲנָא עַל הַהוּא רְשָׁע דְּבַלְעָם דְּכָל עוּבְדוֹי דְהַהוּא רְשָׁע הוּוּ מְסַטְרָא דְמְסַאבָּא. וְהַכָּא אֲוִלִּיפְנָא רֹזָא חֲדָא, דְּכָל זִינֵי נַחְשֵׁיא דְעֵלְמָא כְּלָהוּן מִתְקַטְרִין וּנְפֻקִין מִתְהוּא נַחֲשׁ קְדַמוּנֵי דְאִיהוּ רוּחַ מְסַאבָּא מְזוּתְמָא, וּבְגִין כֶּךָ כָּל חֲרָשִׁין דְעֵלְמָא אֲקָרוּן עַל שְׂמָא דַּא נַחֲשִׁים (ועקריבם) וְכִלְהוּ מְהַאי סְטְרָא נְפֻקִי. וּמֵאן דְאַתְמַשֵּׁךְ בְּהַאי, הָא אֲסַתַּאב.

וְלֹא עוּד אֵלָא דְבַעֵי לְאַסְתַּאבָּא בְּגִין לְאַמְשַׁכָּא עֲלִיה הַהוּא סְטְרָא דְרוּחַ מְסַאבָּא. דְהָא תְּנִינָן כְּגוֹנוֹא דְאַתְעַר בַּר נֶשׁ הַכִּי נָמִי אֲמַשִּׁיךְ עֲלִיה מְלַעֲיָלָא, אִי אִיהוּ אֲתַעַר בְּסְטְרָא דְקְדוּשָׁה אֲמַשִּׁיךְ עֲלִיה קְדוּשָׁה מְלַעֲיָלָא וְאַתְקַדֵּשׁ. וְאִי אִיהוּ אֲתַעַר בְּסְטְרָא דְמְסַאבָּא הַכִּי אֲמַשִּׁיךְ עֲלִיה רוּחַ מְסַאבָּא וְאַסְתַּאב. דְהָא אֲתַמַּר עַל מַה דְתְּנִינָן אֲתִי בַר נֶשׁ לְאַסְתַּאבָּא מְסַאבִין לִיה.

בְּגִין כֶּךָ הַהוּא רְשָׁע דְבַלְעָם, בְּגִין לְאַמְשַׁכָּא עֲלִיה רוּחַ מְסַאבָּא מִתְהוּא נַחֲשׁ עֲלָאָה, הוּוּ אֲסַתַּאב בְּכָל לִילְיָא בְּאַתְנִיָּה, וְהוּוּ עֵבִיד עֲמַה עוּבְדֵי אִישׁוּת בְּגִין לְאַסְתַּאבָּא וְלְאַמְשַׁכָּא עֲלִיה רוּחַ מְסַאבָּא, וְכַדִּין עֵבִיד חֲרָשׁוֹי וְעוּבְדוֹי.

[זוהר חלק א' - דף קכו ע"א]

וְשִׁירוּתָא דְעוּבְדוֹי הוּוּ נְטִיל נַחֲשׁ מֵאִינוּן חוּיִין וְקַטִּיר לִיה קַמִּיָּה וּבִזְעָ (דף קכו ע"א) רִישִׁיָּה וְאַפִּיק לִישְׁנִיָּה וְנְטִיל עֲשְׂבִין יְדִיעֵן וְאוּקִיד כְּלָא וְעֵבִיד מְנִיָּה קְטַרְתָּא חֲדָא, לְבַתֵּר נְטִיל רִישָׁא דְהַהוּא חוּיָא וּבִזְעָ לִיה לְאַרְבַּע סְטְרִין וְעֵבִיד מְנִיָּה קְטַרְתָּא אַחְרָא.

וְעֵבִיד עֲגוּלָא חֲדָא, וְהוּוּ אָמַר מְלִין וְעֵבִיד עוּבְדִין אַחְרַנִּין, עַד דְאַמְשִׁיךְ עֲלִיה רוּחִין מְסַאבִין, וְאוּדִיעֵין לִיה מַה דְאַצְטְרִיךְ, וְעֵבִיד בְּהוּ עוּבְדוֹי כְּפּוּם מַה דְאִינוּן יְדַעֵי מְסַטְרָא דְהַהוּא חוּיָא דְרַקִּיעָא. מִתְמַן אֲתַמַּשֵּׁךְ בְּעוּבְדוֹי וְחֲרָשׁוֹי עַד דְאַמְשִׁיךְ עֲלִיה רוּחַ מִתְהוּא נַחֲשׁ קְדַמָּאָה.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּמֵהֵכָא הוּה יָדַע יְדִיעָן וְחֲרָשִׁין וְקוֹסְמִין. וּבְגִין כֶּךָ פְּתִיב וְלֹא הֵלֵךְ כְּפַעַם כְּפַעַם  
לְקִרְאָת נְחָשִׁים, נְחָשִׁים וְדַאי, וְעַקְרָא וְשִׁרְשָׁא בְּמִסְאָבוּתָא אִיהוּ כְּמָה דְאַתְמָר,  
וּלְבַתֵּר שִׁירוּתָא דְכֻלָּא לָאו אִיהוּ אֶלָּא בְנַחֵשׁ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי אֲמַאי כָּל זַיְיָנִי חֲרָשִׁין וְקוֹסְמִין לָא אֲשַׁתְּכַחוּ אֶלָּא בְנִשְׂיָא. אָמַר  
לִיה הֵכִי אוֹלִיפְנָא מִדְּאַתָּא נְחָשׁ עַל חוּה הַטִּיל בְּה זוּהֵמָא, בְּה אַטִּיל וְלֹא בְּבַעֲלָה.  
אָמַר הֵכִי הוּא וְדַאי, אַתָּא רַבִּי יוֹסִי וְנִשְׁקִיָּה לְרַבִּי יִצְחָק, אָמַר כְּמָה זְמַנִּין שְׂאִילְנָא  
הַאי מְלָה וְלֹא זְכִינָא בְּה אֶלָּא הִשְׁתָּא.

אָמַר לִיה כָּל הַנִּי עוֹבְדִין וְכָל מָה דִּידַע בְּלַעַם מֵאֵן אַתְר אוֹלִיף לִיה. אָמַר לִיה  
מֵאֲבוּי. אָבֵל בְּאִינוֹן הֲרָרִי קָדָם דְּאִיהוּ אַרְצֵן קָדָם אוֹלִיף כָּל חֲרָשִׁין וְכָל זַיְיָנִי קוֹסְמִין.  
(שמות ק"ב) בְּגִין דְּבְאִינוֹן טוֹרִי אִינוֹן מְלֹאכֵי עֲזֹ"א וְעֲזֹ"ל, דְּאִפִּיל לֹון קוֹדֶשָׁא בְּרִיף  
הוּא מִן שְׂמִיָּא וְאִינוֹן קְטִירִין בְּשִׁלְשָׁלָאֵי דְּפְרוֹזָא וְאוֹדִיעִין חֲרָשִׁין לְבְנֵי נִשָּׂא, וּמִתְמָן  
הוּה יָדַע בְּלַעַם כְּמָה דְּאַתָּא אָמַר מִן אָרֶם יִנְחֲנִי בְּלֶק מְלֶךְ מוֹאָב מִהֲרָרִי קָדָם.

[זוהר חלק א' - דף קכו ע"ב]

אָמַר לִיה וְהָא פְּתִיב וְלֹא הֵלֵךְ כְּפַעַם כְּפַעַם לְקִרְאָת נְחָשִׁים וַיִּשֶׁת אֶל הַמְדַבֵּר פְּנִיו.  
אָמַר לִיה, סְטֵרָא תַתָּאָה דְּאַתֵּיָּא מְרוּחַ מְסֻאָבָא דְּלַעִילָא, הוּא רוּחַ מְסֻאָבָא דְּשִׁלְיֵט  
בְּמִדְבָּרָא כִּד עֲבָדוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל יֵת עֲגָלָא בְּגִין לְאַסְתָּאָבָא בְּהִדִּיה דְּאִיהוּ תַתָּאָה,  
וּבְכֻלָּא (דף קכו ע"ב) עֲבַד חֲרָשׁוּי בְּגִין דִּיכּוּל לְאַעְקָרָא לֹון לְיִשְׂרָאֵל וְלֹא יְכִיל.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי הַאי דְּאַמְרַת בְּקַדְמִיתָא דְּכִד נְחָשׁ אַתָּא עַל חוּה אַטִּיל בְּה זוּהֵמָא  
שְׁפִיר, אָבֵל הָא תְּנִינֵן דְּכִד קְאִימוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְּסִינֵי פֶּסֶק מְנִייהוּ זוּהֵמָא.  
יִשְׂרָאֵל דְּקִבִּילוּ אוֹרִייתָא פֶּסֶק מְנִייהוּ זוּהֵמָא, אָבֵל שְׂאָר עֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים  
וּמְזוֹלוֹת דְּלֹא קִבִּילוּ אוֹרִייתָא לָא פֶּסֶקָא זוּהֵמָא מְנִייהוּ.

אָמַר לִיה שְׁפִיר קְאִמְרַת, אָבֵל תָּא חֲזִי, אוֹרִייתָא לָא אַתֵּיהִיבַת אֶלָּא לְדַכּוּרֵי  
דְּכְתִיב, (דברים ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לְפָנַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. דְּהָא נִשִּׁי פְּטִירִין  
מִפְּקוּדֵי אוֹרִייתָא.

וְעוֹד דְּאַהֲדָרוּ כְּלָהוּ לְזוּהֵמָתָן כְּקַדְמִיתָא בְּתַר דְּחִטּוֹ, וְאַתְתָּא קְשִׁיָּא לְאַתְפְּרָשָׁא  
זוּהֵמָא מְנָה יְתִיר מְגַבְרָא. וּבְגִין כֶּךָ אֲשַׁתְּכַחוּ נִשִּׁין בְּחֲרָשִׁיָּא וּבְזוּהֵמָא דָּא יְתִיר  
מְגוּבְרִין. דְּהָא נִשִּׁיָּא מְסֻטְרָא דְּשְׂמָאֵלָא קָא אַתֵּיִן וְאַתְדַּבְּקוּ בְּדִינָא קְשִׁיָּא, וְסֻטְרָא  
דָּא אַתְדַּבְּק בְּהוּ יְתִיר מְגוּבְרִין כְּמָה דְּאַתְמָר בְּגִין דְּאַתֵּיָּא מְסֻטְרָא דְּדִינָא קְשִׁיָּא,  
וְכֻלָּא אַתְדַּבְּק וְאִזִּיל בְּתַר זַיְיָנִיה.

תָּא חֲזִי, דְּהֵכִי הוּא כְּמָה דְּאַמִּינָא, דְּבְלַעַם הוּה אֲסֵתָּאָב בְּקַדְמִיתָא בְּגִין לְאַמְשַׁכָּא  
עֲלֵיה רוּחָא מְסֻאָבָא. כְּגוּוּנָא דָּא אַתְתָּא בְּיוֹמֵי דְּמְסֻאָבוּ דִּילָה אִית לִיה לְבַר נִשְׁ

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְאֶסְתֵּמְרָא מְנָה, בְּגִין דְּבְרוּחַ מְסֻבָּא אֲתִדְבַקַת וּבְהָוָא זְמַנָּא אִי אִיְהִי תַעֲבִיד חֲרָשִׁין אֲצִלְחוּ בִידְהָא יִתִּיר מְזַמְנָא אַחְרָא, דְּהָא רוּחַ מְסֻבָּא שְׂרִיא עִמָּה, וְעַל דָּא בְּכָל מָה דְקָרִיבַת אֶסְתֵּמְרָא, כָּל שְׁכָן מֵאן דְקָרִיב בְּהָדָה. וְכַאֲיִן אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לֹון אֹרִייתָא וְאָמַר לֹון (וִיקְרָא יח) וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדַת טְמֵאָתָה לֹא תִקְרַב לְגַלוֹת עֲרוֹתָה אֲנִי יי.

[זוהר חלק א' - דף קכז ע"א]

אָמַר לִיהָ הָאִי מֵאן דְאֶסְתַּכַּל בְּצַפְצוּפוֹי דְעוּפִי אֲמַאי אֲקָרִי נַחֲשׁ. אָמַר לוֹ דְהָא מִהָוָא סְטְרָא קְאָתִי דְרוּחַ מְסֻבָּא שְׂרִיא עַל הָהוּא עוּפָא (דף קכז ע"א) וְאוֹדַע מְלִין בְּעֵלְמָא. וְכָל רוּחַ מְסֻבָּא בְּנַחֲשׁ אֲתִדְבַקוּ וְאֲתִיִן לְעֵלְמָא וְלִית מֵאן דִּישְׁתַּזִּיב מִנִּיהָ בְּעֵלְמָא, דְהָא אִיְהוּ אֲשֶׁתַּכַּח עִם כָּלָא, עַד זְמַנָּא דְזַמִּין קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאֶעֱבְרָא לִיהָ מְעֵלְמָא כְּמָה דְאֲתַמְר דְכְּתִיב, (ישעיה כה) בְּלַע הַמּוֹת לְנֹצַח וּמַחָה יי אֱלֹהִים דְמַעַה מְעַל כָּל פְּנִים וְגו'. וְכְּתִיב, (זכריה יג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמֵאָה אֶעֱבִיר מִן הָאָרֶץ וְגו'.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אֲבִרְהֵם יָדַע בְּהֵי־הָא מְעֵרְתָא סִימְנָא, וְלִבִּיהָ וְרַעוּתִיהָ תַמְן הָוָה, בְּגִין דְמִקְדַּמַת דְנָא עָאֵל לְתַמְן וְחַמָּא לְאָדָם וְחַוְהָ טְמִירִין תַמְן. וּמִנָּה הָוָה יָדַע דְאֵינּוּן הָוּ. אֵלָא חַמָּא דִּיוֹקְנִיהָ, וְאֶסְתַּכַּל וְאֲתַפְתַּח לִיהָ חַד פְּתַחָא דְגַנְתָּא דְעַדן תַמְן וְהָוָה דִּיוֹקְנָא דְאָדָם הָוָה קָאִים לְגַבִּיהָ.

### סדר הלימוד ליום יא חשוון [יום 41 בשנה]

וְתָא חֲזִי כָּל מֵאן דְאֶסְתַּכַּל בְּדִיוֹקְנָא דְאָדָם לֹא אֲשֶׁתַּזִּיב לְעֵלְמִין מִמִּיתָה, בְּגִין דְהָא בְּשַׁעְתָּא דְבַר נֶשׁ אֶסְתַּלַּק מְעֵלְמָא חַמִּי לִיהָ לְאָדָם וּבְהָוָא זְמַנָּא מִית. אֲבָל אֲבִרְהֵם אֶסְתַּכַּל בִּיהָ וְחַמָּא דִּיוֹקְנִיהָ וְאֲתַקִּיִים, וְחַמָּא נְהוּרָא דְנְהִיר בְּמְעֵרְתָא וְחַד שְׂרָגָא דְלִיק, כְּדִין תְּאִיב אֲבִרְהֵם דִּיוֹרִיהָ בְּהָוָא אַתְר, וְלִבִּיהָ וְרַעוּתִיהָ הָוָה תְּדִיר בְּמְעֵרְתָא.

תָּא חֲזִי, הַשְׁתָּא אֲבִרְהֵם בְּחַכְמָתָא עֲבַד בְּזַמְנָא דְתַבַּע קְבָרָא לְשָׂרָה, דְהָא כַּד תַּבַּע לֹא תַבַּע לְמְעֵרְתָא בְּהָוָא זְמַנָּא, וְלֹא אָמַר דְבַעִי לְאֲתַפְרֶשָׁא מִנִּיהוּ. אֵלָא אָמַר, תְּנוּ לִי אַחוּזַת קְבֹר עִמְכֶם וְאֶקְבְּרָה מִתִּי מִלְפָּנֵי. וְאִי תִימָא דְלֹא הָוָה עֲפֹרוֹן תַמְן. תַמְן הָוָה, דְכְּתִיב וְעֲפֹרוֹן יוֹשֵׁב בְּתוֹךְ בְּנֵי חַת, וְאֲבִרְהֵם לֹא אָמַר לִיהָ בְּהֵי־הָא שַׁעְתָּא כְּלוּם.

אֵלָא מָה דְאָמַר לֹון, אָמַר כְּמָה דְכְּתִיב וַיְדַבֵּר אֵל בְּנֵי חַת וְגו'. וְכִי סִלְקָא דְעַתְדָּא דְאֲבִרְהֵם בְּעָא לְאֲתַקְבְּרָא בִּינִי־הוּ בֵּין מְסֻבִּין אוּ דְתַאוּבְתִּיהָ הָוָה עִמְהוֹן, אֵלָא בְּחַכְמָה עֲבַד.

[זוהר חלק א' - דף קכז ע"ב]

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וַיִּלְפִּינָן (דף קכז ע"ב) אֹרַח אֲרַעָא הֲכָא בְּמָה דְעֵבַד אַבְרָהָם, דְּהָא בְּגִין דְּתַאֲוֹבְתִיָּה וְרַעוּתִיָּה הוּוּהּ בַּהֲהִיא מְעֵרְתָּא, אִף עַל גַּב דְּהוּוּ תַמְזָן, לָא בְּעָא לְמִשְׁאֵל לִיָּה מִיַּד הֵהוּא רַעוּתָא דְּהוּוּ לִיָּה בְּמְעֵרְתָּא, וְשְׂאִיל בְּקַדְמִיתָא מַה דְּלָא אֲצַטְרִיךְ לִיָּה לְאִינּוֹן אַחֲרָנִין וְלָא לְעַפְרוֹן.

פִּינּוֹן דְּאָמְרוּ לִיָּה קָמִי עַפְרוֹן שְׁמַעְנוּ אֲדִנִּי נְשִׂיא אֱלֹהִים אַתָּה בְּתוֹכְנוּ וְגו'. מַה פְּתִיב וְעַפְרוֹן יֵשֵׁב בְּתוֹךְ בְּנֵי חַת. יֵשֵׁב פְּתִיב, מִשִּׁירוּתָא דְּמַלְיָן דְּאָמַר אַבְרָהָם תַמְזָן הוּוּהּ. כְּדִין אָמַר שְׁמַעוּנִי וּפְגַעוּ לִי בְּעַפְרוֹן בֶּן צַחַר וַיִּתֵּן לִי אֶת מְעֵרַת הַמְּכַפְלָה אֲשֶׁר לוֹ וְגו'. וְאִי תִימָא בְּגִין יִקְרָא דִּילִי יִתִּיר מְנַיִיכוּ אָנָּא עֵבִיד דְּלָא רַעִינָא בְּכוּ. בְּתוֹכְכֶם, בְּגִין לְאַתְקַבְּרָא בִּינַיִיכוּ דְרַעִינָא בְּכוּ בְּגִין דְּלָא אַתְפְּרַשׁ מְנַיִיכוּ.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר בְּשַׁעְתָּא דְּעָאֵל אַבְרָהָם בְּמְעֵרְתָּא הֵיךְ עָאֵל. בְּגִין דְּהוּוּ רְהִיט אַבְתְּרִיָּה דְּהֵהוּא עֲגָלָא דְּכַתִּיב וְאֵל הַבְּקָר רֵץ אַבְרָהָם וְגו'. וְהֵהוּא בֶּן בְּקָר עָרַק עַד הֵהוּא מְעֵרְתָּא וְעָאֵל אַבְתְּרִיָּה וְחָמָא מַה דְּחָמָא.

תוּ בְּגִין דְּאִיְהוּ צְלִי כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא וְהוּוּ נְפִיק עַד הֵהוּא חֲקַל דְּהוּוּ סְלִיק רִיחִין עֲלָאִין, וְחָמָא נְהוּרָא דְּנְפִיק מִגּוּ מְעֵרְתָּא וְצְלִי תַמְזָן, וְתַמְזָן מְלִיל עֲמִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבְגִין כֶּךָ בְּעָא לִיָּה, דְּתַאֲוֹבְתִיָּה הוּוּהּ בַּהֲהוּא אַתְרַת תְּדִיר.

וְאִי תִימָא אִי הָכִי אֲמַאי לָא בְּעָא לָהּ עַד הַשְׁתָּא, בְּגִין דְּלָא יִשְׁגַּחוּן עֲלִיָּה הוּוּאִיל וְלָא אֲצַטְרִיךְ לִיָּה. הַשְׁתָּא דְּאֲצַטְרִיךְ לִיָּה, אָמַר, הָא שַׁעְתָּא לְמַתְּבַע לִיָּה.

[זוהר חלק א' - דף קכח ע"א]

תָּא חֲזִי, אִי עַפְרוֹן הוּוּ חָמִי בְּמְעֵרְתָּא מַה דְּהוּוּ חָמִי אַבְרָהָם בַּהּ, לָא יִזְבִּין לָהּ לְעֵלְמִין. אֲלָא וְדָאִי לָא חָמָא בַּהּ וְלָא כְּלוּם, דְּהָא לִית מְלָה אַתְגְּלִיָּא אֲלָא לְמֵאֲרִיָּה, וּבְגִין כֶּךָ לְאַבְרָהָם אַתְגְּלִיָּא וְלָא לְעַפְרוֹן. לְאַבְרָהָם אַתְגְּלִיָּא דִּילִיָּה הוּוּהּ, (דף קכח ע"א) לְעַפְרוֹן לָא הוּוּת אַתְגְּלִיָּא לִיָּה דְּלָא הוּוּהּ לִיָּה חוּלְקָא בֵּיתָה. וּבְגִין כֶּךָ לָא אַתְגְּלִי לְעַפְרוֹן כְּלוּם, וְלָא הוּוּ חָמִי אֲלָא חֲשׁוּכָא, וְעַל דָּא זְבִין לָהּ.

וְמַה דְּלָא תְּבַע אַבְרָהָם בְּקַדְמִיתָא דִּיזְבִּין לִיָּה זְבִין, דְּהָא אַבְרָהָם לָא קָאֵמַר אֲלָא וַיִּתֵּן לִי אֶת מְעֵרַת הַמְּכַפְלָה אֲשֶׁר לוֹ וְגו'. בְּכִסְפָּה מְלָא יִתְנַנְּה לִי וְגו', וְאִיְהוּ אָמַר הַשְׁדָּה נְתַתִּי לָךְ וְהַמְעֵרָה אֲשֶׁר בּוֹ לָךְ נְתַתִּיָּה וְגו'. בְּגִין דְּכִלָּא הוּוּהּ מְאִיס עֲלִיָּה דְּעַפְרוֹן דְּלָא יַדַּע מַה הִיא.

וְתָא חֲזִי, כַּד עָאֵל אַבְרָהָם בְּמְעֵרְתָּא בְּקַדְמִיתָא, חָמָא תַמְזָן נְהוּרָא, וְאַתְרָמִי עַפְרָא קָמִיָּה, וְאַתְגְּלִי לִיָּה תְרִין קְבָרִין אַדְהָכִי אֲסַתְלַק אָדָם בְּדִיוֹקְנִיָּה וְחָמָא לִיָּה לְאַבְרָהָם וְחִיָּךְ, וּבֵיָּה (הוּוּהּ) יַדַּע אַבְרָהָם דְּתַמְזָן (הוּוּהּ) הוּא זְמִין לְאַתְקַבְּרָא.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה, אברהם, במטו מינה, קוסטרא קטיר אית הכא. אמר ליה קודשא בריך הוא טמרני הכא ומההוא זמנא עד השתא אתטמרנא כגילדא דקירטא עד דאתית אנת בעלמא, השתא מכאן ואילך הא קיומא לי ולעלמא הוה בגינך.

חמי מה פתיב ויקם השדה והמערה אשר בו, קימה ממש הוה ליה מה דלא הוה ליה עד השתא. רבי אבא אמר ויקם השדה, ודאי קימה ממש דקם ואסתלק קמיה דאברהם בגין דעד השתא לא אתחזי תמן כלום, והשתא מה דהוה טמיר קם ואסתליק וכדין קם כלא בנמוסוי.

אמר רבי שמעון בשעתא דעאל אברהם במערתא ואעיל שרה תמן, קמו אדם וחוה ולא קבילו לאתקברא תמן, אמרו ומה אנן בכסופא קמי קודשא בריך הוא בהווא עלמא בגין ההוא חובא דגרימנא והשתא יתוסף לן כסופא אחרא מקמי עובדין טבין דבכו.

[זוהר חלק א' - דף קכח ע"ב]

אמר אברהם הא אנא זמין קמי קודשא בריך הוא בגינך דלא תכסיף קמיה לעלמין. מיד ואחרי כן קבר אברהם את (דף קכח ע"ב) שרה אשתו, מאי ואחרי כן. בתר דקביל אברהם עליה מלה דא.

אדם עאל בדוכתיה חוה לא עאלת, עד דקריב אברהם ואעיל לה לגבי אדם וקביל לה בגיניה, הדיא הוא דכתיב ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו, לשרה לא כתיב אלא את שרה לאסגאה חוה, וכדין אתיישבו בדוכתייהו כדקא יאות, הדיא הוא דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, ותנינן באברהם. תולדות השמים והארץ דא אדם וחוה. אלה השמים והארץ לא כתיב, אלא תולדות השמים והארץ ולא תולדות בר נש. ואינון אתקיימו בגיניה דאברהם. ומנא לן דאתקיימו בגיניה דאברהם. דכתיב ויקם השדה והמערה אשר בו לאברהם. ועד דאתא אברהם לא אתקיימו אדם וחוה בדוכתייהו בהווא עלמא.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי, אמר האי מערתא לאו איהו כפילתא, דהא כתיב מערת המכפלה, וקרא קרי לה לבתר מערת שדה המכפלה, מכפלה קא קרי ליה לשדה.

אמר ליה הכי קארי ליה מערת המכפלה כמה דאת אמר ויתן לי את מערת המכפלה, אבל ודאי חייך לאו מערתא איהו מכפלה. ולא שדה אקרי מכפלה, אלא האי שדה ומערתא על שום מכפלה אקרון שדה המכפלה ודאי ולא מערתא, דהא מערתא בשדה איהו, והווא שדה קאים במלה אחרא.



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, ירושל ם כל ארעא דישראל אתכפל תחותה. ואיהי קיימא לעילא ותתא, כגוונא דא ירושלם לעילא ירושל ם לתתא, אחידא לעילא ואחידא לתתא, ירושל ם לעילא אחידת בתרין סטרין לעילא ותתא (ירושלם לתתא אחידתבתרין סטרין לעילא ותתא) ובגין כך כפלתא היא.

[זוהר חלק א' - דף קכט ע"א]

ועל דא האי שדה מההיא כפלתא איהו דביה שריא. כגוונא דא כתיב פריח שדה אשר ברכו יי לעילא (דף קכט ע"א) ותתא, ובגין כך שדה המכפלה ודאי ולא שדה כפול.

תו רזא דמלה שדה המכפלה ודאי, מאן מכפלה, ה' דבשמא קדישא דאיהי מכפלה. וכלא קיימא פחד, ובגיניה קאמר באורח סתים ה' מכפלה דלא הוי בשמא קדישא את אחרא מכפלה בר איהי.

ואף על גב דמערתא כפלתא הוה ודאי דאיהי מערתא גו מערתא, אבל על שום אחרא אקרי מערת שדה המכפלה כמה דאתמר. ואברהם ידע, וכד אמר לבני חת פסי מלה ואמר ויתן לי את מערת המכפלה, על שום דאיהי מערתא כפלתא, ואורייתא לא קרי לה אלא מערת שדה המכפלה כדקא יאות.

וקודשא בריך הוא עבד כלא לאשתפחא האי עלמא כגוונא דלעילא, ולא תדבקא דא בדא, למהוי יקריה לעילא ותתא. זכאה חולקיהון דצדיקיא דקודשא בריך הוא אתרעי בהו בהאי עלמא ובעלמא דאתי:

מדרש הנעלם ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה. ולשקולא דדעתא כל פרשתא דא ליסתורי.

כד אתא רב דימי, אמר, האי פרשתא דא שמענא ולא אדכרנא, אמרו דעלאין תקיפין לא זמנוה לגלאה ואנן מאי נימא. קם רבי יהודה ואמר ממתיבתא דחברנא מארי מתניתא גליא.

קמו ואזלו הוא ורבי ייסא ורבי חייא, אשכחוה לרבי אלעזר ברבי שמעון והוה מגלה רזין דתפילין. עאלו קמיה ואמרו במאי אתעסק מר. אמר לון טעמא דתפילין אמנא, דהא זכאה הוא בר נש דמנח תפילין וידע טעמא דידהו.

אמרו אי ניתא קמיה דמר לימא לן מלה. אמרו שמענא מאבוך דקודשא בריך הוא ברחימו סגיאה דהוה ליה עם ישראל אמר לון למעבד ליה בי משכנא כגוונא דרתיכא עלאה דלעילא וייתי דיוריה עמהון הדא הוא דכתיב, (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ושמענא מאבוך דהכא סתים טעמא דתפילין בהאי פסוקא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה תא חזי, כגוונא עלאה אתעבד מקדש ברתיוכי קדישין, ובתר פן אשרי קודשא בריך הוא דיוריה עמהון, כעניינא דא, וכגוונא דא אתערו חבריאי מארי מתנייתא בטעמא דתפלין, למהוי ההוא גברא דוגמא דרתיכי עלאין, רתיכא תתאה רתיכא עלאה, למיתי מלכותא דיליה וישרי דיוריה עלויה. ותנינן אית ביה רזין עלאין ודוגמיהון, ואית ביה תלת רתיכין, דוגמת עלאין קדישין רזין דתלת אתוותא דשמהן קדישי, עלמין תלת, רתיכין תלתא אתוותא, ארבע פרשיות שליט על ארבע, ועל כך רזא דשיין דתלת כתרין, ושיין דארבע כתרין, תלתא מלכין שליטין בגופא תפילין עלוי קודשא בריך הוא לעילא, אלין תפילין דרישא, תפילין דדרועא ארבע פרשיין. לבא רכיב דוגמא דרתיכא תתאה ותתאה רכיב. עוד תנינן דא רכיבא דדרועא לתתא. ולבא רכיב, דוגמא דאיהו לתתא ואתמסרון בידיה לאעלאה לון כל חילי שמיא, כך לבא הוא רכיב לתתא ואתמסרו בידיי כל אברי גופא.

ועילא מגיה ארבע פרשיין על מוחא דרישא איהו, אבל קודשא בריך הוא שליטא עלאה מלכא מכלא. (ורוח) ורזא דחכמתא דא, הוא כגוונא דמקדשא דכתיב ועשה פרוב אחד מקצה מזה ופרוב אחד מקצה. ועלייהו דיוריה דמלכא בארבע אתוון תרין רתיכין.

וכהאי גוונא לבא ומוחא, לבא מפאן ומוחא מפאן ועלייהו מדוריה דקודשא בריך הוא בארבע (ד"א ארבע) פרשיין. אמר רבי אלעזר מפאן ולהלאה רזי דכתיב אתוותא ופרשיין בגופייהו ורצועותיהון. הלכה למשה מסיני ורמיזא דלהון אתגלי וטעמא דכלא בתלת עשר מכילן (דרחמי).

אמר רבי יהודה אלמלא לא אתינא אלא בדיל רזא דא די. אמרו ליה זכאח חולקך לעלמא דאתי דכל רז לא אניס לך. אמרו ליה אתינא קמיה דמר למנדע רזא דהאי פסוקא ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה.

אמר פירושא דהאי פסוקא כמה דגלו חברנא מארי מתנייתין, דכד נשמטא ייתי בההוא גופא קדישא דילה, הא מיליאי הוו על חייביא דיקומון ויכשרון עובדין ויתן להו מזיוא יקרא דיליה דינדעון ויתובון ויזכון זכותא שלימתא.

וכד חמא שלמה דא הוה סגי (ד"א תוה סגי) ואמר (קהלת ח) ובכך ראיתי רשעים קבורים ובאו וממקום קדוש יהלכו, שיבאו ויחיו ממקום קדוש. ותנינן

אמר רבי אבא אמר רבי יוחנן כתיב, (ירמיה ג) היתהפך פושי עורו ונמר חברברתיו, כך הרשעים שלא זכו לשוב בעולם הזה ולהקטיר מעשים טובים לעולם, לא יקטירו בעולם הבא. ראה מה כתיב ויוסף אברהם ויקח אשה, ושרוצה לעשות להם נשמה לגופם ולקרבתם בתשובה, כמא דאת אמר ואת הנפש אשר עשו בחרן. אמר רבי

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אַלְעֹזֵר תָּא חֲזִי, מַה פְּתִיב וּתְלֵד לּוֹ אֶת זְמַרְן וְאֶת יְקֻשׁן, הַרְבֵּה מְעַשִּׂים רְעִים עַד שְׁנַגְרָשִׁים מִן הָעוֹלָם דְּכִתִּיב וַיִּשְׁלַחֵם מֵעַל יִצְחָק בְּנוֹ. וְעַלֵּיהֶם נֹאֲמַר (דניאל יב) וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדַמַּת עֶפֶר יִקְיֻצּוּ וְגוֹ', וְעַל הָאֲחֵרִים נֹאֲמַר וְהַמְשַׁכִּילִים יִזְהִירוּ כְּזֹהַר הַרְקִיעַ וְגוֹ'. אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה הָאִי מְשַׁמֵּעַ עַל פְּרֻשָׁתָא, וּמְשַׁמֵּעַ דְּאוֹתוֹ זְמַן (נקרא) (ס"א אבד) עֵבֶד שֵׁם (הנשמה) אַבְרָהָם, וּבְמִקוֹמוֹ נִקְרָאת יִצְחָק כְּדִקְאֻמְרֵן, הֲדָא הוּא דְכִתִּיב וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת אַבְרָהָם וַיְבָרַךְ אֱלֹהִים אֶת יִצְחָק בְּנוֹ, וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם בְּאֵר לַחֵי רְאִי. עִם יַדְיעַת הַחֵי שְׁהוּא חֵי הָעוֹלָמִים לְדַעַת וְלֵהֲשִׁיג מַה שְּׁלֵא הֲשִׁיג בְּעוֹלָם הַזֶּה הֲדָא הוּא דְכִתִּיב, (ישעיה יא) כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת יְיָ, (עד כאן מדרש הנעלם)

וְאַבְרָהָם זְקוּן בָּא בְּיָמִים וַיִּי בְרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל. רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח (תהלים סה) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכֵּן חֲצִרֶיךָ, הָאִי קְרָא (צד ע"ב) אֲתַמַּר, אֲבָל זַכָּאָה הוּא בְּרַ נְשׁ דְּאוֹרְחוֹי אֲתַפְּשֵׁרֵן קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאִיהוּ אֲתַרְעֵי בֵּיה לְקַרְבָּא לִיָּה לְגַבִּיהָ.

תָּא חֲזִי, אַבְרָהָם אֲתַקְרִיב לְגַבִּיהָ וְתַאבֹּבְתִיהָ דִּילִיָּה הָזֶה כָּל יוֹמוֹי בְּהָאִי, וְלָא אֲתַקְרִיב אַבְרָהָם בְּיוֹמָא חָדָא אוּ בְּזַמְנָא חָדָא, אֲלָא עוּבְדוּי קְרִיבּוּ לִיָּה בְּכָל יוֹמוֹי מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, עַד דְּאֲסַתְלַק בְּדְרָגוּי.

כַּד הָוֵה סִיב וְעָאֵל בְּדְרָגִין עֲלָאִין כְּדִקְא חֲזִי דְכִתִּיב וְאַבְרָהָם זְקוּן, וּכְדִין בָּא בְּיָמִים בְּאִינוּן יוֹמִין עֲלָאִין בְּאִינוּן יוֹמִין יַדְיעָאן בְּרֻזָּא דְמַהִימְנוּתָא. וַיִּי בְרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל. דְּמַתְמָן נְפָקִין כָּל בְּרַכָּאן וְכָל טִיבּוּ.

[זוהר חלק א' - דף קכט ע"ב]

זַכָּאִין אִינוּן מְאָרִיָּהוֹן דְּתִשׁוּבָה דְּהָא בְּשַׁעֲתָא חָדָא בְּיוֹמָא חָדָא בְּרַגְעָא חָדָא (דף קכט ע"ב) קְרִיבִין לְגַבִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מַה דְּלָא הָוֵה חֲכִי אֲפִילוּ לְצַדִּיקִים גְּמוּרִים דְּאֲתַקְרִיבּוּ גַבִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכַמְהָ שְׁנִין. אַבְרָהָם לָא עָאֵל בְּאִינוּן יוֹמִין עֲלָאִין עַד דְּהָוֵה סִיב כְּמַה דְּאֲתַמַּר. וְכֵן דוּד דְכִתִּיב (מלכים א א) וְהַמְלִיךְ דוּד זְקוּן בָּא בְּיָמִים. אֲבָל מְאָרִיָּה דְּתִשׁוּבָה מִיַּד עָאֵל וְאֲתַדְבֵּק בֵּיה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

רַבִּי יוֹסִי אֲמַר תְּנִינָן אֲתַר דְּמְאָרִיָּהוֹן דְּתִשׁוּבָה קְיַיְמִי בֵּיה, בְּהָהוּא עֲלָמָא, צַדִּיקִים גְּמוּרִים לִית לֹון רְשׁוּ לְקַיְימָא בֵּיה, בְּגִין דְּאִינוּן קְרִיבִין לְמַלְכָּא יְתִיר מִכְּפִלְהוּ, וְאִינוּן מְשַׁכִּי עֲלִיָּהוּ בְּרַעוּתָא דְּלָבָא יְתִיר וּבְחִילָא סְגִיָּא לְאֲתַקְרַבָּא לְמַלְכָּא.

תָּא חֲזִי, כְּמַה אֲתַרִּין מְתוּקְנִין לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהָהוּא עֲלָמָא, וּבְכַלְהוּ בִּי מוֹתְבִי לֹון לְצַדִּיקִים. כָּל חַד וְחַד לְפּוּם דְּרָגִיָּה כְּדִקְא חֲזִי לִיָּה.

כְּתִיב, (תהלים סה) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכֵּן חֲצִרֶיךָ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְרִיב לֹון לְגַבִּיהָ דְּסִלְקִין אִינוּן נְשַׁמְתִּין מִתְתָּא לְעִילָא וְלֵאֲתַאֲחַדָּא בְּאַחְסַנְתִּיהוֹן דְּאֲתַתְקַנְן לְהוּ.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ישכן חצריה, אלין אתרין ודרגין לבר, ומאן אינון, כמא דאת אמר (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה. והאי הוא דרגא בין קדישין עלאין.

ומאן דזכאין לדרגא דא, אינון שליחן דמארי עלמא פאינון מלאכין ועבדין שליחותא תדיר ברעותא דמאריהון, בגין דאלין (אתקדשו) תדיר בקדושה ולא אסתאבו. כגוונא דא, מאן דאסתאב בהאי עלמא איהו משיך עליה רוח מסאב, וכד נפק נשמתיה מגיה מסאבין ליה ומדוריה בין אינון מסאבין ואלין אינון מויקין דעלמא. כמה דאתמשך בר נש גרמיה בהאי עלמא הכי הוא מדוריה ואתמשך בההוא עלמא (נט ואינון רוחי מסאבי מסאבין ליה ואעלין ליה לגיהנם).

[זוהר חלק א' - דף קל ע"א]

תא חזי מאן דאתקדש ונטיר גרמיה בהאי עלמא דלא אסתאב. מדוריה בההוא עלמא בין אינון קדישין (דף קל ע"א) עלאין ועבדין שליחותא תדיר, ואלין קיימי בחצר כמא דאת אמר, (שמות כז) את חצר המשכן.

ואית אחרנין דאינון לגו יתיר, דלאו אינון בחצר אלא בביתא כמא דאת אמר, (תהלים סח) נשבעה בטוב ביתך. אמר דוד נשבעה בטוב ביתך, כיון דאמר ישכן חצריה, אמאי כתיב נשבעה בטוב ביתך, ישבע בטוב ביתך מיבעי ליה כמה דכתיב ישכן. אלא הא תנינן לית ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלחודדיהו.

ואית אתר לחסידי עליונין דעיילי לגו, ומאי אינון, כדכתיב, (במדבר ג) והחונים לפני המשכן קדמה לפני אהל מועד מזרחה משה ואהרן ובניו וגו'. וכמה מדורין על מדורין ונהורין על נהורין מתפרשן בההוא עלמא, וכל חד אכסיף מנהורא דחבריה, כמה דעובדין אתפרשן בהאי עלמא הכי נמי דוכתיב ונהורין מתפרשן בההוא עלמא.

ותא חזי הא אתמר דאפילו בהאי עלמא כד בר נש נאים על ערסיה, ונשמתין אצטריכו לאתשוטטא בעלמא ונפקו מגו גופא, לאו כל נשמתא ונשמתא סלקא ושטיא למחזי ביקר סבר אפי דעתיק יומין, אלא כמא דאתמשיך תדיר וכפום עובדי הכי נשמתיה סלקא.

אי אסתאב איהו נאים ונשמתא נפקא וכל אינון רוחין מסאבין נקטין לה ואתדבקת בהו באינון דרגין תתאין דשטיין בעלמא ואינון מודיעין לה מלין דאינון קריבין למיתי בעלמא, ולזמנין דמודעין לה מלין כדיבן וחיכון בה והא אוקמוה.

ואי זכי בר נש כד איהו נאים, ונשמתיה סלקא אזלא ושטיא ובקעא בין אלין רוחין מסאבין, וכלהו מכריזין ואמרין, פנון אתר פנון, לאו דא מסטרנא, ואיהו סלקא בין אינון קדישין ומודעי לה מלה חדא דקשוט.

[זוהר חלק א' - דף קל ע"ב]

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד נחתא כל אינון חבילין טריקין בעאן לאתקרבא בהדה למנדע ההיא מלה, ואינון מודעין לה מלין אחרנין, וההיא מלה דנטלא גו אינון קדישין בין אינון (דף קל ע"ב) אחרנין איהו פעבורא גו תיבנא. והאי (מאן איהו דוכי יתיר בעוד דאיהו קאים ונשמתא קיימא בהאי עלמא).

כגוונא דא פד נפקין נשמתין מגופא מהאי עלמא, בעאן לסלקא, וכמה תרעין חבילי טהירין קיימי, (1) אי אינון מסטרייהו פלהו אחדין בהו באינון נפשאן ומסרי לון בידא דדומה לאעלא לון בגיהנם.

ולבתר סלקן ואחדן בהו ואינון נטלי להון ומכרזי בהו אלין אינון דעברו על פקודי דמאריהון, וכן שטיין בכל עלמא. ולבתר מהדרי להו לגיהנם, וכן עד תריסר ירחי. לבתר תריסר ירחי משתככי בהוא אתר דאתחזי לון. אינון נשמתין דזכו סלקי לעלא כמה דאתמר וזכאן בדוכתייהו.

תא חזי, זכאין אינון צדיקיא דאתגניזו להו כמה טבין לההוא עלמא, ולית אתר פנימא בכל אינון כאינון דידיעי רזא דמאריהון וידעי לאתדבקא בהו בכל יומא, על אלין פתיב, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך, יעשה למחכה לו.

מאי למחכה לו, כמא דאת אמר (איוב לב) חפה את איוב בדברים. ואלין אינון דדחקין למלה דחכמתא, ודייקין לה, ומחכאן לה למנדע ברירא דמלה, ואשתמודעא למאריהון, אלין אינון דמאריהון משתבח בהון בכל יומא, אלין אינון דעאלין בין עלאין קדישין, ואלין עאלין כל תרעי דלעלא ולית מאן דימחי בידהון, זכאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

תא חזי, אברהם עאל למנדע ולאנתדבקא במאריה פדקא יאות לבתר דאקדים עובדי בקדמיתא, וזכה באינון יומין עלאין, ואתברך מאתר דכל ברכאן נפקי מתמן, דכתיב ויי ברוך את אברהם בכל. מאי בכל. אתר דנהרא דלא פסקי מימיו לעלמין.

אמר רבי חייא תא חזי, דאברהם לא בעא לאתערבא בנשי עלמא ולאנתדבקא בשאר עמין עובדי כוכבים ומזלות, בגין דנשייא דשאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות אינון סאבין לגוברייהו ולאינון דמתדבקין בהון, בגין דכד אברהם ידע חכמתא, ידע עקרא ושרשא ומאן אתר נפקי ושטיין רוחי מסאבין בעלמא, ועל דא אומי לעבדיה דלא יסב אתתא לבריה משאר עמין.

רבי יצחק פתח ואמר, (קהלת יב) וישב העפר על הארץ פשהיה והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה. תא חזי, פד ברא קודשא בריך הוא לאדם, נטל עפריה מאתר דמקדשא, ובנה גופיה מארבע סטרין דעלמא, דכלהו יתבו ליה חילא, לבתר אתרק

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עליה רוחא דחיי כמא דאת אמר, (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים וגו' לבתר קם וידע דאיהו מעילא ותתא, וכדין אתדבק וידע חכמה עלאה.

כגוונא דא כל בר נש דעלמא איהו פליל מעילא ותתא, וכל אינון דידעין לאתקדשא בהאי עלמא כדקא יאות, כד אולידו בר, משכין עליה רוח קדישא מאתר דכל קדישי נפקין מניה, ואלין אקרון בגין לקודשא בריך הוא בגין דגופא אתעביד בקדושה כדקא יאות, הכי נמי יהבין ליה רוחא מאתר עלאה קדישא כדקא חזי והא אתמר.

תא חזי, בשעתא דזמין בר נש למיהב חושבן עובדוי עד לא יפוק מעלמא, ההוא יומא, יומא דחושבן איהו, דגופא ונשמתא יהבי חושבנא. לבתר נשמתא אתפרשא מיניה, וגופא תב לארעא, וכלא תב לאתריה דאתנסיב מתמן והא אוקמוה, עד זמנא דקודשא בריך הוא זמין לאחייא מתייא כלא גניז קמיה.

וההוא גופא ממש וההיא נשמתא ממש זמין קודשא בריך הוא לאתבא לעלמא כמלקדמין ולחדתא אנפי עלמא הדא הוא דכתיב, (ישעיה כו) יחיו מתיה נבלתי יקומו. וההיא נשמתא ממש גניזא קמי קודשא בריך הוא ותבת לאתרה כפום ארחה כמא דאת אמר והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה. ולזמנא דזמין קודשא בריך הוא לאחייא מתייא, זמין איהו לארקא טלא מרישיה עליהו, ובההוא טלא יקומו כלא מעפרא.

[זוהר חלק א' - דף קלא ע"א]

הדא הוא דכתיב, (ישעיה כו) פי טל אורות טלך. מאי טל אורות, אורות ממש מאינון גהורין דלעילא דבהון זמין לארקא חיינ לעלמא, בגין דאילנא (דף קלא ע"א) דחיי יריק חיינ דלא פסקין לעלמין, דהא השתא פסקין בגין דהא חויא בישא שלטא ואתפסי סיהרא. ובגין כך כב"כול פסקין מימוי וחיינ לא שלטין בעלמא כדקא יאות.

ובההוא זמנא ההוא יצר הרע דאיהו חויא בישא יסתלק מעלמא ויעבר ליה קודשא בריך הוא כמה דאתמר (זכריה יג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ. ולבתר דאיהו יתעבר מעלמא, סיהרא לא אתפסיא, ונהרא דנגיד ונפיק לא יפסקון מבוועוי, וכדין כתיב, (ישעיה ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים וגו'.

אמר רבי חזקיה אי תימא דכל גופין דעלמא יקומו ויתערון מעפרא, אינון גופי דאתנטיעו בנשמתא חדא מה תהא מנייהו. אמר רבי יוסי אינון גופין דלא זכו ולא

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אצלחו הרי אינון פלא הו, כמה דהו עץ יבש בההיא עלמא הכי נמי בההוא זמנא, וגופא בתראה דאתנטע ואצלה ונטל שרשוי כדקא יאות יקום.

ועליה כתיב, (ירמיה יז) והיה כעץ שתול על מים וגו' והיה עלהו רענן וגו'. דעבד איבין ונטע שרשין ואצלה כדקא יאות. ועל ההוא גופא קדמא דלא עבד איבין ולא נטע שרשין (ולא זכה ולא אצלה) כתיב, (ירמיה יז) והיה כערער בערבה ולא יראה כי יבא טוב וגו'. כי יבא טוב דא תחית המתים.

ויתנהיר ההוא נהורא דזמין לאנהרא להו לצדיקיא דהוה גניז קמיה מיזמא דאתברי עלמא דכתיב, (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב. וכדין זמין קודשא בריך הוא לאחייא מתייא, וכתיב, (מלאכי ג) וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה וגו', וכדין יתגבר טוב בעלמא, וההוא דאתקרי רע יתעבר מעלמא כדאמרן. וכדין אינון גופין קדמאי להו פלא הו.

אמר רבי יצחק זמין קודשא בריך הוא לארקא עלייהו על אינון גופין רוחין אחרנין, ואי זכאן בהון יקומון בעלמא כדקא יאות, ואי לאו יהון קטמא תחות רגליהון דצדיקיא דכתיב (מלאכי ג), וכתיב, (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו וגו'. וכלא אתקם ואתעתד קמי קודשא בריך הוא, וכלהו במניינא הו כמא דאת אמר (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם וגו'.

תא חזי, הא אתמר כל אינון מתין דבארעא דישראל יקומון בקדמיתא, בגין דקודשא בריך הוא יתער עלייהו ויוקים לון, עלייהו כתיב יחיו מתיך, אלין אינון די בארעא דישראל. נבלתי יקומון, אלין אינון דבגו ארעאן אחרנין, דלא כתיב בהו תחייה אלא קימה. דהא רוחא דחיי לא תשרי אלא בארעא קדישא דישראל, ובגין כך כתיב בהו יחיו מתיך, ואינון דלבר, יתברי גופא דלהון ויקומון גופא פלא רוחא. ולבתר יתגלגלון תחות עפרא עד דימטון לארץ ישראל, ותמן יקבלון נשמתא, ולא ברשו אחרא, בגין דיתקיימון בעלמא כדקא חזי.

רבי אלעזר ורבי ייסא הו יתבי ליליא חד ועסקי באורייתא. אמר רבי אלעזר תא חזי, בשעתא דקודשא בריך הוא זמין לאחייא מתייא, כל אינון נשמתין דיתערון קמיה כלהו קיימין דיוקנין דיוקנין קמיה בההוא דיוקנא ממש דהו בהאי עלמא, ונחית לון קודשא בריך הוא, ויקרי לון בשמהן כמה דאת אמר, (ישעיה נח) לכלם בשם יקרא. וכל נשמתא תיעול לדוכתה, ויקומון בקימא בעלמא כדקא חזי, וכדין יהא עלמא שלים, ועל ההוא זמנא כתיב, (ישעיה כה) וחרפת עמו יסיר וגו', מאי וחרפת עמו יסיר. דא יצר הרע דאחשיך אנפי בריין ושליט בהו.

אמר רבי יוסי הא חמינן כל זמנא דבר נש קאים ברוחא דא. לאו איהו מסאב, נפקא נשמתיה מניה איהו מסאב. אמר ליה ודאי הכי הוא, והכי אתמר דהא ההוא

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יֵצֵר הָרַע כִּד נְטִיל רוּחַא דְּבַר נֶשׁ סְאִיב לִיה וְאַשְׁתָּאֵר גּוּפָא מְסֻבָּא, וְשָׂאֵר עֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִּים וּמְזֻלוֹת כִּד אִינוּן בְּחִיָּהוּן אִינוּן מְסֻבִּין דְּהָא מְסֻטְרָא מְסֻבָּא אֵית לֹון נְשֻׁמְתִין, וְכִד אֲתֵרִיק מִנִּיה הֵוֹא מְסֻבָּו אֲשְׁתָּאֵר גּוּפָא בְּלֹא מְסֻבָּו כְּלָל.

[זוהר חלק א' - דף קלא ע"ב]

בְּגִין כֶּךָ (דף קלא ע"ב) מֵאֵן דְּאֲתֵדְבֵק בְּאַתְתָּא דְּשָׂאֵר עֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִּים וּמְזֻלוֹת אֲסֻתָּאֵב אִיהוּ. וְהֵוֹא בְּרָא דְּאֲתֵלִיד לִיה יִקְבֵּל עֲלֵיה רוּחַ מְסֻבָּא. וְאִי תִימָא הָא בְּסֻטְרָא דְּאָבוּי מִיִּשְׂרָאֵל קָא אֲתֵיָא, אֲמַאי יִקְבֵּל עֲלֵיה רוּחַ מְסֻבָּא.

תָּא חֲזִי, דְּהָא בְּקִדְמִיתָא אֲסֻתָּאֵב אָבוּי בְּשַׁעְתָּא דְּאֲתֵדְבֵק בְּהֵיָא אֲתֵתָא דְּאִיהִי מְסֻבָּא, וְכִיּוֹן דָּאֵב אִיהוּ אֲסֻתָּאֵב בְּהֵיָא אֲתֵתָא דְּאִיהִי מְסֻבָּא, כֹּל שְׁכָן דְּאִיהוּ בְּרָא דְּאֲתֵלִיד מִנִּיה יִקְבֵּל עֲלֵיה רוּחַ מְסֻבָּא. וְלֹא עוֹד אֶלָּא דְּעֵבֵר עַל אוֹרִיָּיתָא דְּכְתִיב, (שמות לה) כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אֲחֵר, כִּי יִי קָנָא שְׁמוֹ בְּגִין דְּקִנִּי עַל הָאִי בְּרִית קִדִּישָׁא.

אֲמַר רַבִּי אֶלְעָזָר תָּא חֲזִי דְּהָא אֲתֵמַר דְּכִיּוֹן דִּידַע אֲבֵרָהֶם אֲבִינוּ חֲכֻמָּתָא בְּעָא לְאַתְפָּרְשָׁא מִכָּל שָׂאֵר עֲמִין וְלֹא לְאַתְדְּבֵקָא בְּהוּ, וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב וְאַשְׁבִּיעֶךָ בְּיִי אֱלֹקֵי הַשָּׁמַיִם וְאֱלֹקֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבְנֵי מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי וְגו', מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי וְדֹאֵי, (מאי) רְזָא אִיהוּ כְּמָא דְּאֵת אֲמַר (מלאכי ב) וּבַעַל בַּת אֵל נָכַר. אֲשֶׁר אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ. אֲנֹכִי דִּיִּיקָא כְּתִיב הֲכָא אֲשֶׁר אֲנֹכִי, וְכְתִיב הֵתֵם (ישעיה מד אנכי עשיתי ארץ. וכל דא בגין דלא לאסתאבא בהו).

### סדר הלימוד ליום יב חשוון [יום 42 בשנה]

תָּא חֲזִי, הָאִי מֵאֵן דְּאֶעִיל הָאִי בְּרִית קִדִּישָׁא בְּהֵיָא אֲתֵתָא דְּשָׂאֵר עֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִּים וּמְזֻלוֹת, גָּרִים לְאַסְתָּאֵבָא אֲתֵר אַחְרָא. וְעַל דָּא כְּתִיב (משלי ל) תַּחַת שְׁלֹשׁ רְגֻזָה אֶרֶץ וְגו'. וְאֶף עַל גַּב דְּאוּמֵי לִיה בְּהֵיָא בְּרִית, לֹא אֲבַטַח בֵּיה אֲבֵרָהֶם עַד דְּצִלִי צְלוֹתֵיה קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאֲמַר יִי אֱלֹקֵי הַשָּׁמַיִם וְגו', הוּא יִשְׁלַח מְלָאכּוֹ, וְדֹאֵי דָא מְלָאךְ הַבְּרִית, בְּגִין דִּיתַנְטִיר הָאִי בְּרִית וְלֹא יִסְתָּאֵב בֵּין אִינוּן עֲמִין:

רַק אֵת בְּנֵי לֹא תִשֵּׁב שְׁמָה. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דִּידַע אֲבֵרָהֶם דְּהָא בְּכֻלְהוּ לֹא הוּוּ מֵאֵן דְּאֲשְׁתַּמּוּדַע לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בַר אִיהוּ בְּלַחֲדוּק, וְלֹא בְּעָא דְּלֵהוּ מְדוּרִיה דִּיצְחָק בִּינֵיָהוּ, אֶלָּא דִּיהָא מְדוּרִיה עֲמִיה, וְיִצְחָק יוֹלִיף מִנִּיה תְּדִיר אַרְחוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא יִסְטִי לִימִינָא וְלִשְׁמָאלָא. וְעַל דָּא לֹא בְּעָא אֲבֵרָהֶם דְּלֵהוּ מְדוּרִיה דִּיצְחָק תַּמָּן.



## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי ייסא ודאי זכותיה דאברהם אערע קמיה דההוא עבדא, דההוא יומא נפק, ודההוא יומא מטא לעינא דמיא, דכתיב ואבא היום אל העין. והא אוקמוה.

רבי אלעזר פתח ואמר, (תהלים קיט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. כמה אינון בני נשא טפשין דלא ידעין ולא מסתכלין לאשתדל באורייתא, בגין דאורייתא פל חיינ וכל חירו וכל טוב בעלמא דין ובעלמא דאתי. (ההוא חירו דעלמא דין ודעלמא דאתי איהו) (נ"א ההוא חירו דעלמא דאתי איהו חיינ בעלמא דין). חיינ אינון בעלמא דין דיזכו ליומין שלמין בהאי עלמא כמא דאת אמר, (שמות כג) את מספר ימיה אמלא. וליומין אריכין בעלמא דאתי. בגין דאינון חיינ שלימין, אינון חיינ דחידו, חיי בלא עציבו, חיינ דאינון חיינ. חירו בעלמא דין חירו דכלא, דכל מאן דאשתדל באורייתא לא יכלין לשלטאה עלוי כל עמין דעלמא.

ואי תימא אינון בני שמד. גזרה היא מלעילא כגון רבי עקיבא וחברוי, וכך סליק במחשבה. חירו דמלאך המות דלא יכיל לשלטאה עלוי, והכי הוא ודאי דאי אדם הוה אתדבק באילנא דחיי דאיהו אורייתא, לא גרים מותא ליה ולכל עלמא. ובגין כך פד יהב קודשא בריך הוא אורייתא לישראל מה פתיב בה חרות על הלוחות והא אוקמוה. ואלמלא אינון לא חטו ושבקו אילנא דחיי, לא גרמו מותא לעלמא כמלקדמין. וקודשא בריך הוא אמר (תהלים פב) אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם. חבלתון גרמיכון אכן פאדם תמותון וגו'. ועל דא כל מאן דאשתדל באורייתא לא יכיל לשלטאה עלוי ההוא חויא בישא דאחשיך עלמא.

[זוהר חלק א' - דף קלב ע"א]

אמר רבי ייסא אי הכי משה אמאי מית, דאי הכי כיון דלא חב לא ימות (ואמאי ימות). אמר ליה ודאי מית, אבל לא שלטא ביה קאמרינן, אלא לא מית על ידוי ולא אסתאב ביה, ולא מית (דף קלב ע"א) ודאי אלא אתדבק בשכינתא ואזיל לחיי עלמא.

והאי חי אקרי, כמה דאוקימנא דכתיב (שמואל בכג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי וגו'. ועל דא כל מאן דאשתדל באורייתא חירו אית ליה מפלא בעלמא דין משעבודא דשאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות. חירו בעלמא דאתי בגין דלא יתבעון מגיה דינא בההוא עלמא כלל.

תא חזי, באורייתא כמה רזין עלאין סתימין אית בה, בגין כך פתיב, (משלי ג) יקרה היא מפנינים. כמה גניזין טמירין אית בה, ועל דא פד אסתכל דוד ברוחא דחכמתא וידע כמה פליאן נפקין מאורייתא

## זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קיט) גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נַפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ. תָּא חֲזִי, וַיְהִי הוּא טָרַם כְּלָה לְדַבֵּר וְהִנֵּה רַבְקָה יוֹצֵאת. יוֹצֵאת, בָּאָה מִבְּעֵי לֵיהּ, מֵאֵי יוֹצֵאת. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲפִיק לָהּ מִכָּל אֵינּוֹן בְּנֵי מִתָּא דְכִלְהוּ חֲיִיבִין, וְהִיא יוֹצֵאת מִכָּלְלָא דְלַחוּן. וְתַרְדּוֹ הָעֵינָה פְתִיב בַּה"א, רְזָא אִיהוּ דְאֶעְרַעַת תַּמָּן בִּירָא דְמַרְיָם, וּבְגִין כַּךְ פְּתִיב הָעֵינָה בַּה"א וְסִלְקוּ לָהּ מֵיָא.

דְּבַר אַחַר וְהִנֵּה רַבְקָה יוֹצֵאת כְּמָה דְכָתִיב יוֹצֵאת לְשָׂאוֹב מַיִם, אֲמַאי יוֹצֵאת וְלֹא הוֹלְכוֹת וְלֹא בָאוֹת. אֲלָא בְּגִין דְטַמְרִין הוּוּ כָּל יוֹמָא וּבַתְּהִיא שַׁעְתָּא נִפְקִין לְשָׂאָבָא מֵיָא, וְסִימְנָא נְקִיט בִּידֵיהּ.

תָּא חֲזִי, כַּד מְטָא עֲבָדָא לְחָרִין וְאֲשַׁכַּח לָהּ לְרַבְקָה לְעַת עָרַב הוּוּ עֵידוֹן צְלוֹתָא דְמִנְחָה. בַּתְּהִיא שַׁעְתָּא דְמְטָא יִצְחָק לְצִלְאָה צְלוֹתָא דְמִנְחָה, בַּתְּהִיא שַׁעְתָּא מְטָא עֲבָדָא לְגַבְיָה דְרַבְקָה. וּבַתְּהִיא שַׁעְתָּא דְמְטָא יִצְחָק לְצְלוֹתָא דְמִנְחָה כְּמַלְקָדְמִין מְטָאֵת רַבְקָה לְגַבְיָה. לְאֲשַׁתְּכַחָא כְּלָא בְּאַתְרֵיהּ דְאַצְטְרִיךְ כְּדָקָא יָאוֹת, וְכִלָּא מְטָא בְּרְזָא דְחֻכְמָתָא, וְעַל דָּא אֲתָא הֵוּא עֲבָדָא לְבָאֵר הַמַּיִם רְזָא דְכָתִיב (שיר השירים ד) מַעְיָן גַּנִּים בָּאֵר מַיִם חַיִּים וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן, וְאוֹקִימְנָא, וְכִלָּא רְזָא אִיהוּ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן הוּוּ אֲתֵי לְטַבְרִיָּה וְהוּוּ עֲמִיָּה רַבִּי אַבָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אַבָּא גְזִיל, דְּהָא אֲנִן חֲמִינֵן דְּבַר נֶשׁ חַד יְמֵי הַשְּׁתָּא לְגַבְיָן וּמְלִין חֲדַתִּין בְּפוּמִיָּה וְאֵינּוֹן מְלִין דְּאוֹרִיָּתָא. אָמַר רַבִּי אַבָּא הָא יְדַעְנָא דְבְּכָל אֲתָר דְּמַר אֲזִיל, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ מְשַׁדֵּר לֵיהּ מְלֵאכִין טָסִין בְּגַדְפִין לְאֲשַׁתְּעֲשַׁע בֵּיהּ.

עַד דְּהוּוּ אֲזִיל, סִלִּיק רַבִּי שְׁמַעוֹן עֵינּוֹי, וְחָמָא בַּר נֶשׁ דְּהוּוּ רַהִיט וְאֲזִיל. יְתַבוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אַבָּא. כַּד מְטָא גַבְיָהּ, אָמַר לֵיהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן מֵאַן אַנְתָּ. אָמַר לֵיהּ יוֹדָאי אֲנָא וּמְקוּפּוּטְקֵיָא קְאָתִינָא וְאֲנָא אֲזִילְנָא אֲטִיטְרִיָּה דְּבַר יוֹחָאי דְּאַתְמַנּוֹן חֲבַרְיָא בְּמַלְיָן יְדִיעֵן וְשְׁדַרוּנֵי גַבְיָהּ. אָמַר לֵיהּ אִימָא בְּרִי. אָמַר לֵיהּ אַנְתָּ בַּר יוֹחָאי. אָמַר לֵיהּ אֲנָא בַּר יוֹחָאי.

אָמַר לֵיהּ הָא אוֹקִימְנָא דְלָא יַפְסִיק בַּר נֶשׁ בְּצִלוֹתֵיהּ בֵּינֵיהּ לְבִין כּוֹתְלָא כְּמָה דְכָתִיב, (ישעיה לח) וַיִּסַּב חֲזַקְיָהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר וְגו'. וּמֵאַן דְּצִלֵי אֲסִיר לְמַעַבְר אַרְבַּע אַמּוֹת סָמִיךְ לֵיהּ, וְאוֹקִמּוּהָ לְהַנִּי אַרְבַּע אַמּוֹת לְכָל סֹטֵר בַּר לְקַמִּיָּה. וְאוֹקִמּוּהָ דְלָא יִצְלִי בַּר נֶשׁ אַחוּרֵי רַבִּיָּה וְכוּ' וְאַתְמַנּוֹן בְּכָל הַנִּי מִלֵּי.

פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים לט) שְׁמַעָה תַּפְלְתִּי יי וְשׁוּעָתִי הַאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תַּחֲרָשׁ. מֵאֵי טַעְמָא שְׁמַעָה וְלֹא שְׁמַע, בְּאַתְרַךְ חַד פְּתִיב שְׁמַע יי וְחֲנִנֵי וְגו', וּבְאַתְרַךְ אַחְרָא שְׁמַעָה. אֲלָא בְּכָל אֲתָר לְזַמְנִין שְׁמַע לְדַכּוּרָא וְלְזַמְנִין שְׁמַעָה לְנוֹקְבָא. שְׁמַעָה כְּמָה דְאַתְרַךְ אָמַר, (תהלים יז) שְׁמַעָה יי צְדָק וְגו'. שְׁמַע כְּמָה דְאַתְרַךְ אָמַר, (תהלים ל) שְׁמַע יי וְחֲנִנֵי. (משלי א) שְׁמַע בְּנִי. (דברים כז) הִסְכַּת וְשְׁמַע.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והכא שמעה תפילתי יי, בגין דהאי (דאיהו) דרגא דמקבלא כל צלותין דעלמא. והא תנינן דעבדא מנייהו עטרה ושוי לה ברישא דצדיק חי עולמים דכתיב, (משלי י) ברכות לראש צדיק. ועל דא שמעה תפילתי יי.

שמעה תפילתי יי דא צלותא די בלחש. ושועתי האזינה דא צלותא דארים בר נש קליה בעקתיה כמא דאת אמר, (שמות ב) ותעל שועתם אל האלהים. ומהו שועתם, אלא דבצלותיה ארים קליה וזקיף עינוי לעילא כמא דאת אמר, (ישעיה כב) ושוע אל תהר. וצלותא דא (דף קלב ע"ב) מתבר תרעין ודפיק (ס"א ודחיק) לון לאעלא צלותיה. אל דמעתי אל תחרש דא, אעיל קמי מלכא ולית תרעא דקאים קמיה, ולעולם לא אהדרו דמעין בריקניא.

תו הא פתיב הכא תלת דרגין, תפלה. שועת. דמעה. לקביל אלין תלת אחרנין. פי גר אנכי עמד. לבתר תושב. לבתר ככל אבותי עקרא דעלמא.

תא חזי, צלותא דבר נש מעומד, בגין דתרי צלותא נינהו חד מיושב וחד מעומד, ואינון חד לקביל תרין דרגין תפלה של יד ותפלה של ראש. לגבי יום ולילה וכלא חד. אוף הכא תפלה מיושב לגבי תפלה של יד, לאתקין לה כמה (ד"א כמאן) דאתקין לכלה וקשיט לה לאעלא לחופה, הכי נמי מקשטין לה ברוא דרתיכאה ומשירייהא, יוצר משרתים ואשר משרתיו והאופנים וחיות הקדש וכו'.

ועל דא צלותא מיושב, פיון דעאלת לגבי מלכא עלאה ואיהו אתי לקבלא לה, כדין אנן קיימין קמי מלכא עלאה, דהא כדין (דרגא) דכורא אתחבר בנוקבא, ובגין כף לא יפסיק בין גאולה לתפלה (וגאולה שמות קנו א), ותפלה תרין דרגין אינון, רזא דצדיק וצדק יוס"ף ורח"ל).

ובגין דבר נש קאים קמי מלכא עלאה נטל ארבע אמות לצלותיה ואוקמוה דבשיעורא (ד"א בשיעורא) דסורטא דיוצר כלא. וכל מה דאתי בסטרא דדכורא בעי ליה לאיניש למיקם בקימיה ואזדקף (ס"א ויזדקף). כגוונא דא כד איהו פרע, פרע בברוך, וכד איהו זקיף, זקיף בשם, בגין לאחזאה שבחא דדכורא על נוקבא.

ותא חזי דהא אוקמוה לא יצלי בר נש אחורי רביה ואתמר כמה דכתיב, (דברים י) את יי אלקיך תירא. את לאכללא דבעי למדחל מרביה כמורא דשכינתא, ודחילו דתלמיד, רביה איהו. בגין כף בשעתא דצלותא לא ישוי ההוא מורא לקמיה, (ד"א ל"ג לצלותא) אלא מורא דקודשא בריך הוא בלחודוי ולא מורא אחרא.

ותא חזי צלותא דמנחה אתקין ליה יצחק. ודאי כמה דאתקין אברהם צלותא דצפרא לקבל ההוא דרגא דאתדבק ביה. וכן (ד"א כד) יצחק אתקין צלותא דמנחה

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לקבל ההוא דרגא דאתדבק ביה. ועל דא צלותא דמנחה מכי נטי שמשא לנחתא בדרגוי לסטר מערב.

דהא עד לא נטה שמשא לצד מערב אקרי יום מצפרא עד ההוא זמנא דכתיב, (תהלים כב) חסד אל כל היום. ואי תימא עד חשכה, תא חזי, דכתיב (ירמיה ו) אוי נא לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב. כי פנה היום לקבל צלותא דצפרא דכתיב חסד אל כל היום, דהא כדין שמשא איהו לסטר מזרח, כיון דנטה שמשא ונחתא לסטר מערב, הא כדין איהו זמן צלותא דמנחה וכבר פנה היום ואתו צללי ערב ואתער דינא קשיא בעלמא.

ופנה היום דאיהו דרגא דחס"ד, ונטו צללי ערב דאינון דרגא דדינא קשיא, וכדין אתחרב בי מקדשא ואתוקד היכלא. ועל דא תנינן דיהא בר נש זהיר בצלותא דמנחה דאיהו זמנא דדינא קשיא שרייא בעלמא. יעקב אתקין צלותא דערבית דהא איהו אתקין לה וזן לה בכל מה דאצטרדיה, ודאי וא"ו אתקין לה"א, וה"א אתזנת מן וא"ו דלית לה נהורא מגרמה כלל.

ובגין כך תפלת ערבית רשות דהא אתפלילת בצלותא דיומא בגין לאתנהרא, והשתא לאו זמנא איהו. ואוקימנא לה דהא לא אתגליא נהורא דיממא דינהיר לה, ואיהי שלטא בחשוכא עד זמנא דפלגות ליליא דאשתעשע קודשא בריה הוא עם צדיקיא בגנתא דעדן, וכדין איהו זמנא לאשתעשעא בר נש (ס"א ולמלעי) באורייתא כמה דאתמר.

[זהר חלק א' - דף קלג ע"א]

תא חזי, דוד אתא ואמר אלין תלת זמנין דצלותי דכתיב, (תהלים נה) ערב ובקר וצהרים הא תלתא, ואיהו לא צלי אלא תרי מנייהו, דכתיב אשיחה ואהמה, ולא יתיר. דא לצלותא דצפרא ודא לצלותא דמנחה, בגין כך אשיחה ואהמה דייקא. בצפרא דאיהו שעתא דחסד סגי ליה בחסד באשיחה, ובמנחה דהוא שעתא דדינא קשיא בעי המייה ובגין כך ואהמה. ולבתר כד אתפלגי ליליא הוה קם בשירין ותושבחן כדקא (דף קלג ע"א) יאות דכתיב, (תהלים ס"ב) ובלילה שירה עמי והא אתמר.

קם רבי שמעון ואזלו. אזל ההוא בר נש בהדיה עד טבריה. עד דהוו אזלו, אמר רבי שמעון תא חזי, תפלות כנגד תמידין תקנום רבנן דאנשי כנסת הגדולה, בגין דאשכחן תרי דכתיב, (במדבר כח) את הפכש אחד תעשה בפקר ואת הפכש השני תעשה בין הערבים. ואינון מתקרבין בהני תרי זמני דיומא דאינון זמנין לצלותא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ההוא גברא הא בקדמיתא אבות תקנום להני צלותי, ומה דאתקינו אברהם ויצחק הוא עקרא, ומה דאתקין יעקב דאיהו שבחא דאבהו אמאי איהו רשות ולא עקרא כהני.

אמר רבי שמעון הא (רכט ב) אתמר. אבל תא חזי, הני תרי זמני דתרי צלותי לאו אינון אלא לחברא ליעקב בעדביה, פיון דאתחברו דא בדא אנון לא צריכין יתיר, דכיון דאתיהיבת אתתא בין תרין דרועין ואתחברת בגופא לא אצטריך יתיר, ועל דא אנון בעינון לאתערא תרין דרועין בגין דאתיהיבת בינייהו, פיון דאיהי בינייהו, גופא ואתתא מלייהו בלחישו דלא לאדכרא.

ובגין כך יעקב משמש במרום תנינון. מאי במרום כמה דאת אמר, (תהלים צב) ואתה מרום לעולם יי. וכלא איהו רזא לידעי מדין. אתו רבי אבא והוא יודאי ונשקו ידוי. אמר רבי אבא עד יומא דין לא קאימנא במלה דא בר השתא. ופאה חולקי דזכינא למשמע ליה:

ויביאה יצחק האהלה שרה אמו. אמר רבי יוסי האי קרא קשיא. האהלה. לאהלה שרה אמו מבעי ליה, מאי האהלה. דאהדרת תמן שכינתא, בגין דכל זמנא דשרה קיימא בעלמא שכינתא לא אעדי מינה, ושרגא הוה דליקת מערב שבת לערב שבת והוה נהיר כל אינון יומי דשבתא, בתר דמיתת, כבתה התיא שרגא. פיון דאתת רבקה אהדרת שכינתא ושרגא אדליקת. שרה אמו, דדמיא לשרה בכל עובדהא.

רבי יהודה אמר כמה דדיוקניה דיצחק הוה כדיוקניה דאברהם, וכל מאן דחמי ליצחק אמר דא אברהם, וודאי אברהם הוליד את יצחק, הכי נמי רבקה דיוקנה מממש הות דיוקנא דשרה, ובגין כך שרה אמו ודאי.

אמר רבי אלעזר בכלא הכי הוא, אבל תא חזי, רזא איהו דאף על גב דשרה מיתת, דיוקנה לא אעדי מן ביתא, ולא אתחזי תמן מיומא דמיתת עד דאתת רבקה, פיון דעאלת רבקה אתחזיאת דיוקנא דשרה, דכתיב ויביאה יצחק האהלה וגו' מיד שרה אמו אתחזיאת תמן, ולא הוה חמי לה בר יצחק בלחודוי כד אעיל תמן, ועל דא וינחם יצחק אחרי אמו (ס"א מאי אחרי אמו, אחרי) דאמו אתחזיאת ואזדמנא בביתא, ועל דא לא כתיב אחרי מיתת אמו, אלא אחרי אמו.

רבי שמעון אמר מאי שנא דכתיב ביה ביצחק ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאבה. פיון דאמר ותהי לו לאשה לא ידענא דהוא רחיים לה, דהא כל בני עלמא רחמי לנשייהו. מאי שנא ביצחק דכתיב ביה ויאבה.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֵלָא וְדַאי אַתְּעֻרְוּתָא דְרַחֲמֵי דְדְכוּרָא לְגַבֵּי אַתְתָּא לָאו אִיהוּ אֵלָא שְׂמַאֲלָא דְכְּתִיב, (שיר השירים ב) שְׂמַאֲלוּ תַחַת לְרֵאשִׁי. וְחֲשׂוּךְ וְלִילָה כְּחַד אִינוּן, וְשְׂמַאֲלָא אַתְּעֻר רַחֲמֵי תְדִיר לְגַבֵּי נִזְקָבָא וְאַחִיד בָּהּ, וְעַל דָּא אָף עַל גַּב דְאַבְרָהָם (ס"א הוה) רַחֲמִים לָהּ לְשָׂרָה לָא כְּתִיב בֵּיהּ וַיֶּאֱהָבָהּ אֵלָא בִּיצְחָק. וְאִי תִימָא וַיֶּאֱהָב יַעֲקֹב אֶת רַחֵל, סְטָרָא דִּיצְחָק דְהוּה בֵּיהּ קַעְבִּיד לִיהּ.

תָּא חֲזִי, אַבְרָהָם כַּד חָמָא לְשָׂרָה (ס"א לרבקה) הוּה מְחַבֵּק לָהּ וְלָא יִתִיר, אֲבָל יַצְחָק דְאִיהוּ בְעַלְהָ אַחִיד בָּהּ וְשׂוּי דְרוּעִיָּה תַחַת רִישָׁהּ דְכְּתִיב שְׂמַאֲלוּ תַחַת לְרֵאשִׁי וַיִּמְיֵנוּ תַחֲבַקְנִי. לְבַתָּר אַתָּא יַעֲקֹב וְשִׁמְשׁ עֲרֹסָא וְאוּלִיד תְּרִיסַר שְׁבַטִין כְּלָא כְּדָקָא יְאוּת.

[זוהר חלק א' - דף קלג ע"ב]

וְתָא חֲזִי אַבְהֵן כְּלָהוּ בְרוּזָא חֲדָא (דף קלג ע"ב) אֲזִלוּ. וְכָלְהוּ שְׁמֵשׁוּ בְּאַרְבַּע נְשִׁין כָּל חַד מִנֵּיהוּ, אַבְרָהָם בְּאַרְבַּע שָׂרָה וְהָגַר וְתָרִי פְלִגְשִׁים. דְכְּתִיב וּלְבַנֵּי הַפְּלִגְשִׁים אֲשֶׁר לְאַבְרָהָם, פְּלִגְשִׁים תְּרִי הֵא אַרְבַּע.

יַצְחָק בְרוּזָא דְאַרְבַּע דְסִטִּירוּ דְרַבְּקָה, דְכְּתִיב וַיִּקַּח אֶת רַבְּקָה חַד. וְתַהִי לוֹ לְאִשָּׁה תְּרִי. וַיֶּאֱהָבָהּ תַלְתָּ. וַיִּנְחָם יַצְחָק אַחֲרֵי אִמּוֹ הֵא אַרְבַּע. לְקַבֵּל דָּא הוּו לְיַעֲקֹב אַרְבַּע נְשִׁין. וְכָלָא בְרוּזָא חֲדָא.

רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר אַבְרָהָם וַיַּצְחָק שְׁמֵשׁוּ כָּל חַד בְּאַתְתָּא חֲדָא בְרוּזָא דְקוּדְשָׁא. אַבְרָהָם בְּשָׂרָה, יַצְחָק בְּרַבְּקָה, וְלְקַבֵּל תְּרוּוּיָּהּ הוּו אַרְבַּע נְשִׁין לְיַעֲקֹב בְּתָרִין חוּלְקִין. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר סְלִיקוּ מַלְיָן לְאַתְרֵיהוּ. דְהָא כְּלָא בְרוּזָא קַדִּישָׁא אַתְּעַבַד וְכָלָא בְרוּזָא חֲדָא:

וַיּוֹסֶף אַבְרָהָם וַיִּקַּח אִשָּׁה וְשִׁמָּה קְטוּרָה. קְטוּרָה דָּא הִיא הָגַר. דְהָא תְּנִינָן בְּתַר דְאַתְפְּרָשָׁא הָגַר מִנֵּיהּ דְאַבְרָהָם וְטַעַת בְּתַר גְּלוּלֵי דְאַבּוּהָ, לְבַתָּר אַתְקַשְׂרָא בְּעוּבְדִין דְכְּשָׂרָן, וּבְגִין כַּךְ אֲשַׁתְּנִי שְׁמָהּ וְאַקְרִי קְטוּרָה בְּעוּבְדִין דְכְּשָׂרָן, וְשֹׁדֵר אַבְרָהָם וְנִסְבָּה לִיהּ לְאַנְתּוּ. מִכָּאן דְשְׁנוּי שְׁמָא מְכַפֵּר חוּבִין, וְעַל דָּא אֲשַׁתְּנִי שְׁמָהּ.

וַיּוֹסֶף אַבְרָהָם, מֵאִי וַיּוֹסֶף, אִי תִימָא דְעַל שָׂרָה אִיהוּ דְאוּסִיף, לָאו הִכִּי. אֵלָא בְיוֹמָהּא דְשָׂרָה אוּדְוּוּג בְּהִדָּה זְמַנָּא חֲדָא, וְלְבַתָּר תְּרִיף לָהּ עַל עִסְקֵי דִישְׁמַעְאֵל, וְלְבַתָּר וַיּוֹסֶף כְּמַלְקָדְמִין זְמַנָּא אַחֲרָא עַל מַה דְנָסִיב לָהּ בְּקַדְמִיתָא. וְכַפּוּם דְשְׁנֵי עוּבְדָּהּא הִכִּי נְמִי שְׁנֵי שְׁמָהּ.

תָּא חֲזִי, דְאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר וַיִּבְיָאָה יַצְחָק הַאֲהֵלָה שָׂרָה אִמּוֹ. דְאַתְגְּלִיא דִּיוֹקְנָא דְשָׂרָה וַיַּצְחָק אַתְנַחֵם אַחֲרֵי דְאַתְגְּלִיא אִמּוֹ, וְדִיוֹקְנָהּא הוּו חָמִי כָּל יוֹמָא. וְאַבְרָהָם אָף עַל גַּב דְאִינְסִיב לָא עָאֵל בְּהוּוּא בֵּיתָא וְלָא אָעִיל לָהּ לְהֵאִי אַתְתָּא תְּמוֹן, בְּגִין דְשַׁפְחָה לָא תִירַשׁ גְּבִירָתָהּ. וּבְאַהֵל דְשָׂרָה לָא אַתְחֲזִי אַתְתָּא אַחֲרָא אֵלָא רַבְּקָה.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואברהם אף על גב דהוה ידע דדיוקנא דשרה אתגלייא תמן, שבקיה ליצחק  
ההוא אהל למחמי דיוקנא דאמיה כל יומא. יצחק ולא אברהם, הדא הוא דכתיב  
ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק. את כל אשר לו דייקא, דא ההוא דיוקנא  
דשרה בההוא משכנא.

דבר אחר ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק, רזא דמהימנותא עלאה  
לאתדבקא יצחק בדרגא דחולקיה כדקא יאות. תא חזי, הכא אתפליל (ס"אמיא באשא)  
אשא במיא, ודאי אשא נטיל מיא, משמע ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק דא  
מיא דאתפליל באשא. ובקדמיתא אתפליל כחדא אשא במיא. אימתי, בשעתא  
דעקד ליה ליצחק למעבד ביה דינא כדן אתפליל אשא במיא. והשתא אתפלילו  
מיא באשא, למהוי כלא רזא דמהימנותא עלאה:

ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות. מאי מתנות. אלין סטרי  
דרגין תתאין דאינון שמעון דסטרי רוח מסאבא בגין לאשלמא דרגין, ואסתלק יצחק  
על כלא במהימנותא עלאה כדקא חזי.

בני הפילגשים, אלין הוו בני קטורה פלגש בקדמיתא ופלגש השתא. רבי חייא  
אמר פלגשים ממש. וישלחם מעל יצחק בנו, דלא לשלטאה לגביה דיצחק. בעודנו  
חי, בעוד דהוה אברהם חי וקיים בעלמא דלא יקטרגון ליה לבתר, ובגין דיתתקון  
יצחק בסטר דינא קשיא עלאה לאתתקפא על כלהו, וכלהו אתכפין קמיה. קדמה  
אל ארץ קדם, בגין דתמן אינון סטרי חרשי מסאבי.

תא חזי, פתיב (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם. אלין אינון  
דהוו מבני (אינון) בני פילגשים דאברהם, והא אוקימנא דהא באינון חרשי קדם  
אינון דאולפין חרשין לבני נשא, ומתהיא ארץ קדם נפקו לבן ובעור ובלעם בנו  
וכלהו חרשי והא אוקמוה.

[זוהר חלק א' - דף קלד ע"א]

רבי חזקיה פתח ואמר, (ישעיה מב) מי נתן למשיסה יעקב (דף קלד ע"א) וישראל  
לבוזים הלא יי וגו'. תא חזי, מזמנא דאתחרב בי מקדשא ברכאן לא שריין בעלמא  
ואתמנעו, כביכול אתמנעו מעילא ותתא, וכל אינון שאר דרגין תתאין מתתקפי  
ואזלי ושלטי עליהו דישראל בגין דאינון גרמו בחובייהו.

האי קרא לא אתיישבון מליה דכתיב מי נתן למשיסה יעקב, פיון דאמר מי נתן  
למשיסה יעקב וישראל, מהו חטאנו לו, חטאו לו מבעי ליה, ואי אמר חטאנו לו,  
מאי ולא אבו, ולא אבינו מבעי ליה.

אֵלָא בְשַׁעְתָּא דְאִתְחַרַב מְקַדְשָׁא וְאִתְוַקַּד הִיכְלָא וְעַמָּא אֲתַגְלִי, בְּעֵיא שְׂכִינְתָּא לְאִתְעַקְרָא מְדוּכְתָּהּ וְלִמְיַהֵךְ עֲמַהוּן בְּגִלוּתָא, אֲמַרְהָ אִיהָךְ בְּקַדְמִיתָא לְמַחְמֵי בֵּיתָאִי וְהִיכְלָאִי וְאִפְקוּד עַל דְּוִכְתֵּי דְכַהֲנֵי וְלִיּוֹאֵי דְהוּוּ פְּלַחִין בְּבֵיתָאִי.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּהֵימָא שַׁעְתָּא אֲסַתְפַּלַת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְעֵילָא וְחַמָּאָת דְּבַעֲלָהּ אֲסַתְלַק מִנָּה לְעֵילָא לְעֵילָא, נְחַתַת לְתַתָּא עָאלַת בְּבֵיתָא וְאֲסַתְפַּלַת בְּכָל אֵינּוֹן דְּוִכְתֵּי, וְאֲשַׁתְמַע קָלָא לְעֵילָא וְאֲשַׁתְמַע קָלָא לְתַתָּא. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב (יִרְמִיָּה ל"א) קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי בְּכִי תִמְרוּרִים רָחַל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהּ וְגו' וְאוּקְמוּהָ.

כִּיּוֹן דְּעָאלַת בְּגִלוּתָא אֲסַתְפַּלַת בְּעַמָּא וְחַמָּאָת דְּדַחְקֵי לֹון וְרַמְסֵי לֹון בְּגִלוּתָא בִּין רַגְלֵיהוּ דְשָׂאָר עֲמִין, כְּדִין אֲמַרְת (ישעיה מב) מִי נָתַן לְמִשְׁפָּחָה יַעֲקֹב וְגו'. וְאֵינּוֹן אֲמַרִין הֲלֵא יִי זֹו חֲטָאנוּ לוֹ. וְהִיא אֲמַרְת וְלֹא אָבוּ בְּדַרְכֵי הַלּוּךְ וְלֹא שְׁמַעוּ בְּתוֹרָתוֹ.

וּבְשַׁעְתָּא דְּזַמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַפְקַד עַל עַמִּיהּ, כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל תִּיתּוּב מִן גְּלוּתָא בְּקַדְמִיתָא (אמר ליה קודשא בריך הוא) תִּיהָךְ לְבֵיתָא, בְּגִין דְּבֵית הַמְּקַדָּשׁ יִתְבַּנֵּי בְּקַדְמִיתָא, וְיִימָא לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קוּמֵי מַעְפָּרָא. הִיא תַּבַּת וְאֲמַרְהָ לְאֵן אֲתֵר אִיהָךְ, בֵּיתָאִי חֲרַב הִיכְלֵי אִתְוַקַּד בְּנוֹרָא.

עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְבַנֵּי בֵּי מְקַדְשָׁא בְּקַדְמִיתָא וְיִתְקִין הִיכְלָא וְיַבְנֵי קַרְתָּא דִּירוּשָׁלַם, וְלִבְתֵּר יוֹקִים לָהּ מַעְפָּרָא. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב (תהלים קמז) בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יִי וְגו'. בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם בְּקַדְמִיתָא וְלִבְתֵּר גְּדַחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנְּס, וְיִימָא לָהּ (ישעיה נב) הַתְּנַעֲרֵי מַעְפָּר קוּמֵי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם וְגו'. וְיִתְכַנְּשׁ גְּלוּתְהוֹן דִּישְׂרָאֵל. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יִי, בְּקַדְמִיתָא, וְלִבְתֵּר גְּדַחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנְּס. וְכְּדִין הַרּוּפָא לְשַׁבוּרֵי לֵב וּמַחְבֵּשׁ לְעַצְבוּתָם דָּא תַּחֲתִית הַמַּתִּים. וְכְּתִיב, (יחזקאל לו) וְאֵת רוּחִי אָתַן בְּקַרְבְּכֶם וְעַשִּׂיתִי אֵת אֲשֶׁר בְּחַקֵּי תִלְכוּ וְגו'. בְּרוּךְ יִי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: (ע"כ פרשת חיי שרה)

## זוהר פרשת תולדות

מְדַרְשׁ הַנְּעֻלָם (בראשית כה) וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יִצְחָק בֶּן אֲבִרְהָם אֲבִרְהָם הוֹלִיד אֵת יִצְחָק. רַבִּי יִצְחָק פָּתַח, (שיר השירים ז) הַדּוּדָאִים נִתְּנוּ רִיחַ וְגו'. תְּנוּ רַבְּנָן, לְעַתִּיד לְבָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מַחֲיָה אֵת הַמַּתִּים וְיַנְעֵר אוֹתָם מַעְפָּרָם, שְׁלֵא יְהִיוּ בְּנֵין עֹפֵר כְּמוֹת שְׁהִיוּ בְּתַחֲלָה שְׁנַבְּרָאוּ מַעְפָּר מִמֶּשׁ, דְּבַר שְׁאִינוּ מִתְקַיִים, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב (בראשית ב) וַיִּצַּר ה' אֱלֹהִים אֵת הָאָדָם עֹפֵר מִן הָאָדָמָה. וּבְאוֹתָהּ שָׁעָה יִתְנַעֲרוּ מַעְפָּר מְאוֹתוֹ הַבְּנֵין, וְיַעֲמְדוּ בְּבִנְיָן מְקוּיִים לְהִיוֹת לָהֶם קִיּוּמָא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה נב) הַתְּנַעֲרֵי מַעְפָּר קוּמֵי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם, יִתְקַיִמוּ בְּקִיּוּמָא. וְיַעֲלוּ מִתַּחַת לְאַרְצָא וְיַקְבְּלוּ



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נשמתם בארץ ישראל. באותה שעה יציף (נ”א ישיב) קודשא בריך הוא כל מיני ריחין שבגן עדן עליהם, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ז) הדודאים נתנו ריח.

אמר רבי יצחק, אל תקרי הדודאים אלא הדודים, זהו הגוף והנשמה שהם דודים ורעים זה עם זה. רב נחמן אמר, דודאים ממש. מה הדודאים מולידים אתה בעולם, אף הם מולידים אתה בעולם. ומאי נתנו ריח, כשרון מעשיהם לדעת ולהכיר לבוראם.

(שיר השירים ז) ועל פתחינו, אלו פתחי שמים שהם פתוחים להוריד נשמות לפגרים. כל מגדים, אלו הנשמות. (שיר השירים ז) חדשים גם ישנים, אותם שיצאו נשמתם מהיום כמה שנים, ואותם שיצאו נשמתם מימים מועטים, וזכו בכשרון מעשיהם להכנס בעולם הבא, כלם עתידים לירד בבת אחת להכנס בגופות המוכנים להם.

אמר רבי אחא בר יעקב, בת קול יוצאת ואומרת, חדשים גם ישנים דודי צפנתי לך. צפנתי אותם באותם העולמות. לך, בשבילך, בשביל שאתה גוף קדוש ונקי. דבר אחר הדודאים (נתנו ריח) אלו מלאכי שלום. נתנו ריח, אלו הנשמות שהם ריח העולם. נתנו, שבקו כמה דאת אמר, (במדבר כא) ולא נתן סיחון את ישראל.

דתאנא אמר רבי יהודה, שלש פתות של מלאכי השרת הולכים בכל חדש ובכל שבת ללוות לנשמה עד מקום מעלתה. ובמאן נוקים על פתחינו כל מגדים. אמר רבי יהודה, אלו הן הגופות שהם עומדים בפתחי קברות לקבל נשמתן. ודומ”ה נותן פתקא דחשבנא והוא מכריז ואומר, רבוננו של עולם, חדשים גם ישנים, אותם שנקברו מכמה ימים ואותם שנקברו מזמן מועט, כלם צפנתי לך למיפק להו בחושבנא.

אמר רב יהודה אמר רב, עתיד הקדוש ברוך הוא לשמוח באותו זמן עם הצדיקים, להשרות שכינתו עמם והכל ישמחו באותה שמחה, הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) ישמח ה’ במעשיו. אמר רבי יהודה, עתידים הצדיקים באותו זמן, לברא עולמות ולהחיות מתים. אמר ליה רבי יוסי, והתנן (קהלת א) אין כל חדש תחת השמש. אמר ליה רבי יהודה, תא שמע, בעוד שהרשעים בעולם וירבו, כל העולם אינו בקיום, וכשהצדיקים בעולם אזי העולם מתקיים. ועתידים להחיות מתים כדקאמרן, (זכריה ח) עוד ישובו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים ואיש משענתו בידו מרוב ימים, כדכתיב לעיל. (קי”ד ע”ב)

באותו זמן, ישיגו הצדיקים דעת שלמה, דאמר רבי יוסי, ביומא דייחדי קודשא בריך הוא בעובדוי, זמינן אינון צדיקא למנדע ליה בלבהון, וכדין יסגי סכלתנו בלבהון כאילו חזו ליה בעינא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה כה) ואמר ביום ההוא הנה

אלהינו זה וגו'. ושמחת הנשמה בגוף יתר מכולם, על שיהיו שניהם קיימים וידעו וישיגו את בוראם ויהנו מזיו השכינה, וזהו הטוב הגנוז לצדיקים לעתיד לבא. הדא הוא דכתיב, (בראשית כה) ואלה תולדות יצחק בן אברהם, אלו הם תולדות השמחה והשחוק שיהא בעולם באותו זמן. בן אברהם, היא הנשמה הזוכה לכך ולהיות שלימה במעלתה. (בראשית כה) אברהם הוליד את יצחק, הנשמה מולידה השמחה והשחוק הזה בעולם. אמר רבי יהודה לרבי חייא, הא דתנינן דעתיד הקדוש ברוך הוא לעשות סעודה לצדיקים לעתיד לבא, מאי היא. אמר ליה, עד לא אזלית קמי אינון מלאכין קדישין מארי מתניתין הכי שמיע לי, פיון דשמעית הא דאמר רבי אלעזר, אתי שבא בלבאי, דאמר רבי אלעזר, סעודת הצדיקים לעתיד לבא, פהאי דכתיב (שמות כד) ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו, ודא הוא דתנן גיזונין. ואמר רבי אלעזר באתר חד תנינן נהנין, ובאתר אחרת תנינן גיזונין, מאי בין האי להאי. אלא הכי אמר אבוי, הצדיקים שלא זכו כל כך נהנין מאותו זיו שלא ישיגו כל כך, אבל הצדיקים שזכו גזונין עד שישגו השגה שלמה. ואין אכילה ושתיה אלא זו וזו היא הסעודה והאכילה. ומנא לן הא, ממשא, דכתיב, (שמות כד) ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה לא אכל לחם לא אכל ומים לא שתה. מאי טעמא לחם לא אכל ומים לא שתה. מפני שהיה גזון מסעודה אחרת מאותו זיו של מעלה, וכהאי גוונא סעודתן של צדיקים לעתיד לבא. אמר רבי יהודה סעודת הצדיקים לעתיד לבא לשמוח בשמחתו, הדא הוא דכתיב (תהלים לה) ישמעו ענוים וישמחו. רב הונא אמר מהכא, (תהלים ח) וישמחו כל חוסי בך לעולם ירננו. אמר רבי יצחק, האי והאי איתא לעתיד לבא. ותאנא אמר רבי יוסי, יין המשומר בענביו מששת ימי בראשית, אלו דברים עתיקים שלא נגלו לאדם מיום שנברא העולם, ועתידין להתגלות לצדיקים לעתיד לבא, וזו היא השתיה ואכילה, ודאי דא היא.

### סדר הלימוד ליום יג חשוון [יום 43 בשנה]

אמר רבי יהודה ברבי שלום, אם פן מהו לוייתן ומהו השור, דכתיב, פי בול הרים ישאו לו. אמר רבי יוסי, והא פתיב, (ישעיה כז) בעת ההיא יפקוד ה' בחרבו הקשה והגדולה והחזקה על לוייתן נחש בריח ועל לוייתן נחש עקלתון והרג את התנין אשר בים, הא הכא תלתא. אלא רמוז הוא דקא רמוז על מלכוותא. אמר רבי תנחום לית למימר על מה דאמרו רבנן, ודאי כך היא. אמר רבי יצחק, אנא הוינא קמיה דרבי יהושע, ושאינא האי מלה, אמרנא, האי סעודתא דצדיקיא לעתיד לבא אי כך הוא, לא אתי שבא בלבאי, דהא אמר רבי אלעזר, סעודת הצדיקים לעתיד לבא פהאי גוונא דכתיב, (שמות כד) ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו. אמר רבי יהושע שפיר קאמר רבי אלעזר, וכך הוא. עוד אמר רבי יהושע, האי מהימנותא דאמרו

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רַבֵּנּוּ לְרוּבָא דְעֵלְמָא, דְּזַמְיִנֵּן אֵינּוּן בְּהַאי סְעוּדָתָא דְלוּיְתָן וְהוּא תוֹרָא וְלִמְשִׁתֵּי חֲמֵרָא טַב דְּאֵתְנַטֵּר מִפְּדֵי אֲתַבְרֵי עֵלְמָא, קָרָא אֲשַׁכְּחוּ וּדְרָשׁוּ, דְּכַתְיִב, (ויקרא כו) וְאֶכְלֹתֶם לַחֲמֹכֶם לְשׁוּבָע. דְּאָמַר רַבִּי זִירָא, כָּל מֵינֵי פִיתוּי פִתְהָ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל לְהַחְזִירָם לְמוּטָב, וְדָא הוּא יִתִיר מִכְּלֵהוּן, דְּאָמַר לְהוּ וְאֶכְלֹתֶם לַחֲמֹכֶם לְשׁוּבָע. וּבְקִלְלוֹת, (ויקרא כו) וְאֶכְלֹתֶם וְלֹא תִשְׁבְּעוּ, וְדָא קִשְׂיָא לְהוּ מִכְּלֵהוּ. מֵאֵי טַעְמָא, דְּכַתְיִב, (שמות טז) מִי יִתֵּן מוֹתְנּוּ בְיַד ה' בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגו'. אָמַר רַבִּי זִירָא, מִלְּמַד דְּמִשׁוּם הָאֲכִילָה מְסַרוּ נַפְשָׁם לְמוֹת בְּיָדָם. כִּיּוֹן שְׂרָאָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תְּאֻתָּם, אָמַר לְהֵם, (ויקרא כו) אִם תִּשְׁמְעוּ לְקוֹל הַמְצוֹת, וְאֶכְלֹתֶם לְשׁוּבָע כְּדֵי לְהַנִּיחַ דְּעֵתָם. כְּהַאי גְוֹנָא חֲמוּ רַבֵּנּוּ דְּגִלּוּתָא אֲתַמְשְׁד, אֲסַתְכְּמוּ עַל קָרְאֵי דְּאוּרִייתָא וְאָמְרוּ דְּזַמְיִנֵּן לְמִיכָל וְלִמְחַדֵּי בְּסְעוּדָתָא רַבָּה דְּזַמְיִן קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְמַעַבְדַּ לְהוּ, וְעַל דָּא רוּבָא דְּעֵלְמָא סָבְלוּ גִלּוּתָא בְּגִין הֵהִיא סְעוּדָתָא.

[זוהר חלק א' - דף קלד ע"ב]

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, לִית לָן לְסַתוֹר מִהֵימְנוּתָא דְכָלְא אֵלָא לְקִימָא לִיה, דְּהָא אוּרִייתָא אֲסַהִידַת עֲלוּי, דְּהָא אֲנֵן יַדְעִין מִהֵימְנוּתָא דְּצַדִּיקָא וְכַסּוּפָא דְּלֵהוּן מֵאֵי הִיא, דְּכַתְיִב, (שיר השירים א) נִגְיִלָה וְנִשְׁמַחָה בָךְ, וְלֹא בְּאֲכִילָה. (שיר השירים א) נִזְכִּירָה דוּדִיךָ מֵיִן. וְהֵהִיא סְעוּדָתָא דְּזַמְיִנֵּן בְּה, יְהֵא לָן חוּלָק לְמַהֲנֵי מִנָּה וְזוּ הִיא הַשְׁמַחָה וְהַשְׁחֹק. וְאֵלָה תּוֹלְדוֹת יִצְחָק, שִׁיִּצְחָקוּ הַצַּדִּיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא. אֲבַרְהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק, זְכוּת הַנְּשִׁמָּה מוֹלִיד הַשְׁחֹק הוּא וְהַשְׁמַחָה בְּעוֹלָם.

וְאֵלָה (בראשית כח) תּוֹלְדוֹת יִצְחָק וְגו'. פִּתַּח רַבִּי חֵיָא וְאָמַר (תהלים קו) מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת יי' יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ. תָּא חֲזִי, כַּד בְּעָא קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא וְסִלִּיק בְּרַעוּתָא קַמֵּיהָ לְמַבְרֵי עֵלְמָא, הוּא מְסַתְפֵּל בְּאוּרִייתָא, וּבְרָא לִיה, וּבְכָל עוּבְדָא וְעוּבְדָא דְּבְרָא קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא בְּעֵלְמָא הוּא מְסַתְפֵּל בְּאוּרִייתָא, וּבְרָא לִיה. הָדָא הוּא דְּכַתְיִב, (משלי ח) וְאֵהִיָּה אֲצִלוּ אָמוֹן וְאֵהִיָּה (דף קלד ע"ב) שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם אֶל תְּקַרֵּי אָמוֹן, אֵלָא אוּמוֹן.

כַּד בְּעָא לְמַבְרֵי אָדָם אָמְרָה תּוֹרָה קַמֵּיהָ, אֵי בַר נֶשׁ יִתְבְּרֵי, וְלִבְתַּר יַחְטִי וְאֵנָּה תִּידוֹן לִיה, אֲמַאי יְהוֹן עוּבְדֵי יְדָךְ לְמַגְנָא, דְּהָא לָא יִיכּוֹל לְמַסְבֵּל דִּינָךְ. אָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, הָא אֲתַקִּינַת תְּשׁוּבָה עַד לָא בְּרָאֵתִי עֵלְמָא, אָמַר קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְעֵלְמָא בְּשַׁעְתָּא דְּעַבְד לִיה וּבְרָא לְאָדָם, אָמַר לִיה, עֵלְמָא עֵלְמָא, אֵנָּה וְנִימוּסָךְ לָא קִימִין אֵלָא עַל אוּרִייתָא. וּבְגִין כַּךְ בְּרָאֵתִי לִיה לְאָדָם בָּךְ, בְּגִין דִּיתַעֲסַק בְּה. וְאֵי לָאו, הָא אֲנָא אֲהַדְרֵי לָךְ לְתַהוּ וּבַהוּ וְכָלְא בְּגִינִיה דְּאָדָם קִימָא, הָדָא הוּא דְּכַתְיִב, (ישעיה מה) אֲנֹכִי עֲשִׂיתִי אֶרֶץ וְאָדָם עָלֶיהָ בְּרָאֵתִי. וְאוּרִייתָא קִימָא וּמְכַרְזָא קַמֵּיהוּ דְּבַנֵּי נְשָׂא, בְּגִין דִּיתַעֲסָקוּ וַיִּשְׁתַּדְּלוּ בָהּ וְלִית מֵאֵן דִּירְכִין אוּדְגִיָּה.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כל מאן דאשתדל באורייתא איהו קיים עלמא, וקיים כל עובדא ועובדא על תקוניה כדקא יאות, ולית לך כל שייפא ושייפא דקיימא ביה בבר נש, דלא הוי לקבליה בריה בעלמא. דהא כמה דבר נש איהו מתפליג שייפין, וכלהו קיימין דרגין על דרגין מתתקנין אלין על אלין וכלהו חד גופא, הכי נמי עלמא, כל אינון בריין פלהו שייפין שייפין, וקיימין אלין על אלין, וכד מתתקנין פלהו, הא גופא ממש. וכלא כגוונא דאורייתא, דהא אורייתא כלא שייפין ופרקין, וקיימין אלין על אלין, וכד מתתקנין פלהו, אתעבידו חד גופא. פיון דאסתכל דוד בעובדא דא, פתח ואמר, (תהלים קד) מה רבו מעשיך יי כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קנינה.

[זוהר חלק א' - דף קלה ע"א]

באורייתא אינון כל רזין עלאין חתימין דלא יכלין לאתדבקה, באורייתא כל אינון מלין עלאין, דאתגליין ולא אתגליין, באורייתא אינון כל מלין דלעילא ולתתא, כל מלין דעלמא דין, וכל מלין דעלמא דאתי באורייתא אינון, ולית (דף קלה ע"א) מאן דישיגח וידע לון, ובגין כך כתיב, (תהלים קו) מי ימלל גבורות יי ישמיע כל תהלתו.

תא חזי אתא שלמה ובעא למיקם על מלוי דאורייתא, ועל דקדוקי אורייתא, ולא יכיל, אמר (קהלת ז) אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. דוד אמר, (תהלים קיט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

תא חזי, כתיב בשלמה (מלכים א ה) וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף. והא אוקמוה. דחמשה ואלף טעמים הוו בכל משל ומשל דהוה אמר. ומה שלמה דאיהו בשר ודם כך הוו במלוי, מלין דאורייתא דקאמר קודשא בריך הוא, על אחת כמה וכמה, דבכל מלה ומלה אית בה כמה משלים, כמה שירין, כמה תושבחן, כמה רזין עלאין, כמה חכמאן ועל דא כתיב מי ימלל גבורות יי.

תא חזי, מה כתיב לעילא, (בראשית כה) ואלה תולדות ישמעאל, דאינון תריסר נשיאין, לבתר אמר ואלה תולדות יצחק, סלקא דעתך דכיון דכתיב ביה בישמעאל דאוליד תריסר נשיאין, ויצחק אוליד תרין בנין, דדא אסתלק ודא לא אסתלק. על דא כתיב מי ימלל גבורות יי, דא יצחק, ויצחק אפיק ליה ליעקב דהוה איהו בלחודוי יתיר מפלהו, דאוליד תריסר שבטין, קיימא דלעילא ותתא. אבל יצחק לעילא בקדושה עלאה (ס"א וישמעאל) ועשו לתתא, ועל דא כתיב, מי ימלל גבורות יי ישמיע כל תהלתו, דא יעקב כד אתדבק שמשא בסיהרא כמה ככביא נהירין מנייהו. (בראשית כה) ואלה תולדות יצחק בן אברהם. אמר רבי יוסי, מאי שנא דעד הכא לא כתיב בן אברהם והשתא אמר, אלא אף על גב דכתיב ויברך אלהים את

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יצחק בנו, השתא דמית אברהם דיוקניה הוה ביה, ואשתאר ביה ביצחק, דכל מאן דחמי ליצחק הוה אמר דא אברהם ודאי, והוה סהיד ואמר (בראשית כה) אברהם הוליד את יצחק.

[זוהר חלק א' - דף קלה ע"ב]

רבי יצחק קם ליליא חד (דף קלה ע"ב) למלעי באורייתא, ורבי יהודה קם בקסרוי, בההיא שעתא. אמר רבי יהודה, איקום ואיזיל לגבי רבי יצחק, ואלעי באורייתא ונתחבר כחדא. אזל עמיה חזקיה בריה דהוה רביא. כד קריב אבבא, שמע ליה לרבי יצחק דהוה אמר, ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו וישב יצחק עם באר לחי רואי, האי קרא לאו רישיה סיפיה ולא סיפיה רישיה, מאי שנא דקודשא בריך הוא אצטריך לברכא ליה ליצחק, בגין דאברהם לא ברכיה. מאי טעמא, משום דלא יתברך עשו, ועל דא סליקו אינון ברכאן לקודשא בריך הוא, ואוקמוה. וישב יצחק עם באר לחי ראי, מאי לחי ראי, אלא דאתחבר בה בשכינתא, בירא דמלאך קיימא אתחזי עליה, פתרגומו, ובגין כך ברכיה.

אדהכי, בטש רבי יהודה אבבא ועאל, ואתחברו. אמר רבי יצחק, השתא זוגא דשכינתא בהדן. אמר רבי יהודה, האי באר לחי רואי דקאמרת שפיר, אבל במלה אשתמע. פתח ואמר, (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון, האי קרא אתמר אבל הא אוקמוה, מעין גנים דא אברהם באר מים חיים דא יצחק, ונוזלים מן לבנון דא יעקב. באר מים חיים דא יצחק, היינו דכתיב וישב יצחק עם באר לחי ראי. ומאי באר דא שכינתא. לחי, דא חי העולמים, צדיק חי העולמים ולית לאפרשא לון, חי הוא בתרי עלמין, חי לעילא, דאיהו עלמא עלאה, חי לגבי עלמא תתאה, ועלמא תתאה בגיניה קיימא ונהרא.

תא חזי, סיהרא לא אתנהירת, אלא כד חזיא ליה לשמשא, וכיון דחזיא ליה, אתנהיר. ועל דא האי באר לחי רואי ודאי, וכדין אתנהרא, וקיימא במיין חיינ, לחי ראי, בגין לאתמליא ולאנתהרא מהאי חי.

[זוהר חלק א' - דף קלו ע"א]

תא חזי, פתיב (דף קלו ע"א) (שמואל ב כ"ג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי דהוה צדיק ונהיר לדריה, כמה דחי דלעילא נהיר לעלמא. ובכל זמנא האי באר לחי אסתפל וחמי, בגין לאתנהרא כדקאמרן. וישב יצחק עם באר לחי ראי. היינו דכתיב, (בראשית כה) בקחתו את רבקה, ויתיב בהדה, ואתאחיד עמה, חשך בלילה, דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי. ותא חזי, יצחק בקרית ארבע הוה בתר דמית אברהם, מהו וישב יצחק עם באר לחי רואי, דאזדווג ביה, ואחיד ביה בההוא בירא, לאתערא רחימותא כדקאמרן.

## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

פֶּתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, (קהלת א) וְזַרְחַ הַשֶּׁמֶשׁ וּבֵא הַשֶּׁמֶשׁ וְאֵל מְקוֹמוֹ שׁוֹאֵף זֹרַח הוּא שֵׁם. וְזַרְחַ הַשֶּׁמֶשׁ, דָּא שְׁמַשׁא דְנַהִיר לְסִיְהָרָא, דְכַד אֲתַחֲזִי בְהַדְהָ כְּדִין נְהָרָא, וְאֲתַנְהִיר וְזַרְחַ מֵאַתֵּר עֲלָאָה דְקִיַּיְמָא עֲלֵיהּ, מִתְמַן זֹרַח תְּדִיר. וּבֵא הַשֶּׁמֶשׁ, לְאַזְדוּגָא בְּהַדְהָ דְסִיְהָרָא. (קהלת א) הוֹלֵךְ אֶל דְרוֹם, דְאִיהוּ יְמִינָא וְשׂוּי תוֹקֶפִיָּה בֵּיתָהּ, וּבְגִין דְתוֹקֶפִיָּה בֵּיתָהּ, כָּל חֵילָא דְגוּפָא בִּימִינָא הוּא וּבֵיָה תִלְיָא. וּלְבַתֵּר סוּבֵב אֵל צְפוֹן, נְהִיר לְסִטְרָא דָא וְנַהִיר לְסִטְרָא דָא. סוּבֵב סוּבֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ, בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב שְׁמֵשׁ, וְהִשְׁתָּא רוּחַ. אֵלָא כִּלְא חַד וְרוּזָא חֲדָא, וְכֹל דָּא בְּגִין דְסִיְהָרָא אֲתַנְהִירָא מִנֵּיהּ וַיִּתְחַבְּרוּן תְּרוּוִיָּהּ.

תָּא חֲזִי, כַּד אַתָּא אֲבֵרְהֶם לְעֵלְמָא חֲבִיק לָהּ לְסִיְהָרָא וְקָרִיב לָהּ, פִּיּוֹן דְאַתָּא יִצְחָק אַחִיד בַּהּ וְאַתְקִיף בַּהּ כְּדָקָא יְאוּת, וּמְשִׁיךְ לָהּ בְּרַחֲמֵי, כְּמָה דְאַתְמַר דְכְּתִיב, (שיר השירים ב) שְׁמָאלוֹ תַחַת לְרֵאשׁ. פִּיּוֹן דְאַתָּא יַעֲקֹב, כְּדִין אֲתַחְבֵּר שְׁמַשׁא בְּסִיְהָרָא וְאֲתַנְהִיר, וְאַשְׁתַּכַּח יַעֲקֹב שְׁלִים בְּכָל סִטְרִין, וְסִיְהָרָא אֲתַנְהִירָתָּ וְאַתְתַּקְנַת בְּתַרְסֵר שְׁבֻטִין.

[זוהר חלק א' - דף קלו ע"ב]

פֶּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת יְיָ כָּל עַבְדֵי יְיָ וְגו'. הָאִי קָרָא אוּקְמוּהּ, אֲבָל תָּא חֲזִי, הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת יְיָ, וּמֵאַן אֵינּוֹן דִּיתְחַזוּן לְבָרְכָא לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כָּל עַבְדֵי יְיָ, בְּגִין דְכָל בַּר נִשׁ (דף קלו ע"ב) בְּעֵלְמָא מִיִּשְׂרָאֵל אֵף עַל גַּב דְכִלְא יִתְחַזוּן לְבָרְכָא לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּרַכְתָּא דְבְּגִינֵיהּ יִתְבָּרְכוּן עֲלֵאִין וְתַתְּאִין מֵאַן הִיא, הֵיא דְבָרְכִין לִיהּ עַבְדֵי יְיָ וְלֹא כְּלָהּ. וּמֵאַן אֵינּוֹן דְבִרְכַתְהוֹן בְּרַכְתָּא, הָעוֹמְדִים בְּבֵית יְיָ בְּלִילוֹת, אֵלִין אֵינּוֹן דְקִיַּיְמוּ בְּפִלְגוֹת לִילִיא וְאַתְעָרִי לְמַקְרִי בְּאוּרִיָּתָא. אֵלִין קִיַּיְמֵי בְּבֵית יְיָ בְּלִילוֹת, דְהָא כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִי לְאַשְׁתַּעֲשַׂע עִם צְדִיקָא בְּגִנְתָּא דְעֵדוֹן. וְאַנּוֹן קִיַּיְמֵי הַכָּא לְאַתְעָרָא בְּמִלֵּי דְאוּרִיָּתָא, נִימָא בְּמִלֵּי דִיצְחָק, דְאַנּוֹן בֵּיהּ.

מְדַרְשׁ הַנַּעֲלָם וַיְהִי יִצְחָק בֶּן אַרְבַּעִים שָׁנָה. רַבִּי בּוּ בִשְׁם רַבִּי יוֹסִי פֶּתַח וְאָמַר, (שיר השירים א) יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ וְגו', בְּכִמָּה מַעֲלוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם, דְתַנִּינָן אָמַר רַבִּי אַחָא בַר יַעֲקֹב, כָּל מָה שְׁבָרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹת שְׁלוֹ חוּץ מִמֶּנּוּ הִיוּ בְּשִׁתּוּף. וּמִי אָמַר רַבִּי אַחָא הַכִּי, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, דְהָא בְּמִלָּה דָא יִסְגִי פְּלוּגְתָּא בְּעֵלְמָא, דְאִי תִימָא הַכִּי, הַמְּלָאכִים שְׁהֶם נִבְרָאִים רוּחַ הַקֹּדֶשׁ מִמֶּשׁ, יֹאמַר שֵׁישׁ שְׁתוּף בְּהֶם, הָא כָּל אַפֵּיָא דְדַהוֹן וְדִידוֹן שׁוּיִין.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, בְּמִלָּה דָא יִסְגִי פְּלוּגְתָּא בְּעֵלְמָא, דְהָא תַנּוּן בְּמִתְנִיתִין דִּידוֹן, דְכָל דְעַבְד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עֵבֵד כְּגוֹן גּוּפָא וְנִשְׁמַתָּא, וְאִי תִימָא דְהָא לִית גּוּפָא לְמַלְאכִים, כִּף הוּא. אֲבָל לִית אֵינּוֹן יְכַלִּין לְמַעַבְד עֲבִידְתָּא, עַד שֵׁישְׁתַּתְּףָּ בְּהוּ הֵהִיא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נשמתא קדישא, דהיא סיעא דלעילא, ובהאי גוויי כל מאי דעביד אצטריך לההיא סיעא דלעילא מניה.

אמר רבי יוסי, בההיא שעתא דזמין קודשא בריך הוא לאחיא מתיא, והא סופא כל (ס"א עקתין), עמיקין (ס"א עתיקין) בארבעים להוי. וגזר קיים, (דברים כה) ארבעים יפנו לא יוסף. סוף הליכתם של ישראל במדבר בשנת הארבעים. ארבעים שנה קודם תחיית הגוף, ממתנת לו הנשמה בארץ ישראל. בשנת הארבעים יקומון הגופות מעפרא. בארבעים נכלא הגשם, הדא הוא דכתיב, (בראשית ז) ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום, וכתיב (בראשית ז) ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח גח. זמן גאולתם של ישראל, בשנת הארבעים הוא. ובחמשים אתא ישוב עלמא, דהיא חיובל. החזרת הנשמה לגוף, בשנת הארבעים, שהמתנה לו בארץ ישראל. הדא הוא דכתיב ויהי יצחק בן ארבעים שנה, שהמתין לגוף. בקחתו את רבקה, בהכנסתה בגוף המזומן לו. באותה שעה בהכנסתה בו, אין תאותם וכסופם אלא ליהנות מזיו השכינה וליזון מזיוה, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו. אמר רבי אבא, ישקני פרנסני, שאין פרנסתן אלא ליהנות וליזון מזיוה של מעלה. אמר רבי יוסי סופיה דקרא מוכח דכתיב, (שיר השירים א) פי טובים דודיה מיין.

בת בתואל בת בתו של אל. רב הונא אמר, לא כף הוא, ואנא הוית בכרפי הים ושמענא דהו קראן לההוא גרמא דשדרה, ההוא דאשתאר בקברא מפל גופא, בתואל רמאה. שאלית עליה, אמרו דהוא פרישא (דמיא) דחויא, דאיהו רמאה, וההוא גרמא הוא רמאה מפל שאר גרמי. דתאנא אמר רבי שמעון, ההוא גרמא למה אשתאר בקיומא יתיר מפל שאר גרמי. משום דאיהו רמאה. ולית סביל טעמא דמזונא דבני נשא כשאר גרמי, ובגיני כף הוא תקיף מפל גרמי והוא ליהוי עקרא דגופא אתבני מניה. הדא הוא דכתיב בת בתואל הארמי.

ותאנא אמר רבי שמעון, הוא רמאי ומעולם רמאי, ושכן יצר הרע דאיהו רמאי. הדא הוא דכתיב בת בתואל הארמי גרמא רמאה. מפדן ארם, מצמד רמאין, כדתנן פדנא דתורא שהוא צמד. אחות לבן, אחות יצר הרע הארמי, כדתנן, בתחלה שהיה מנוול בחטאות בזה העולם נקרא לוט. לעתיד לבא שלא יהא מנוול כדבקדמיתא, כמאן דסחי ומטביל מסאבותיה, קראן ליה לבן. על כל פנים אין יצר הרע בטל מן העולם.

תא שמע, דהכי אנן אוקימנא במתניתא. שתי בנות לוט שהן שתי כחות הגוף המעוררות ליצר הרע, עכשיו שאינו מנוול כל כף ונטבל מלכלוכו נקרא לבן,

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואותן שתי בנות אינן בטלות ממש, הדא הוא דכתיב, (בראשית כט) וללבן שתי בנות. אמר רבי יוסי כך הוא, תמן כתיב בכירה וצעירה והכא כתיב גדולה וקטנה.

אמר רבי יוסי, אבל אינן בכח לעשות רע ולהתעורר ליצר הרע כמתחלה. משמע דכתיב שם הגדולה לאה, שלאה מכחה ומרשעתה. ושם הקטנה רחל, שאין בה כח המתעורר, כמה דאת אמר, (ישעיה נג) וכרחל לפני גונויה נאלמה. אמר רב הונא, זה יצר הרע ושתי בנותיו, מתחלפות מכמות שהיו בראשונה. בתחלה לוט, מקולל מנוול. עכשיו לבן, מלובן, שאינו מקולל ומנוול בניוולו כבראשונה. בתחלה שתי בנותיו חזקות כל אחת ואחת בכחה, ועכשיו שם הגדולה לאה, לאה בלא כח, לאה בלא חזק, לאה ממעשיה הראשונים. ושם הקטנה רחל, כדקאמרון, ולא כמות שהיו בראשונה.

אמר רבי אחא בר יעקב, תא חזי, מה כתיב, ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו פי עקרה היא. אמר רבי אחא מפני מה היא עקרה, מפני שיצר הרע אינו נמצא בכחו בעולם, ועל כך אין נמצא פריה ורביה זולתי בתפלה, מה כתיב, ויעתר לו ה' ותהר רבקה אשתו. כיון שמתעורר יצר הרע, נמצא פריה ורביה.

אמר רבי יוסי, אם פן מה הפרש בין העולם הזה לאותו הזמן, ועוד דהא קרא קאמר דקודשא בריך הוא עביד. אמר רבי אחא, כך הוא, דקודשא בריך הוא אתער ליה לההוא עניינא דצריך לזווגא, ולא לכל שעתיא דיהא תדיר עם בר נש כמו כען, דאיהו אשתפח תדיר וחטאן ביה בני נשא, אלא לההוא זווגא בלחודי, הדיא, ואתערוותא אתערוותא דקודשא בריך הוא ליהוי, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל לו) והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר. מהו לב בשר. אמר רבי יהודה, לב להוציא בשר ולא לדבר אחר.

רבי יצחק ברבי יוסי הוה אתי מקפוטקיא ללוד, פגע ביה רבי יהודה. אמר ליה רבי יצחק, תאמר דחבירנא חפימי מתנייתא אתערו להאי עניינא, דיצר הרע יתנשי מן עלמא בר ההיא שעתיא לזווגא. אמר ליה, חייך הכי אצטריך יצר הרע לעולם כמטרא לעולם, דאלמלא יצר הרע, חדוותא דשמעתא לא ליהוי, אבל לא מנוולה כקדמיתא למחטי ביה. הדא הוא דכתיב, (ישעיה יא) לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי וגו'. אמר רבי שמעון, הוא לבא דמדוריה דיצר הרע ביה. רבי אליעזר אומר, לבא טבא, בניינא דגופא ונשמתא, ובגין כך כתיב (דברים ז) ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך דהוא עקרא דכלא.

כד אתא רב כהנא אומר, הכי אמרין משמיהון דמארי מתנייתא, תרי בניינין דגופא אינון, כבדא ולבא. דאמר רבי שמעון אמר רבי יהודה, כבדא ולבא אינון מנהגי גופא בכל סטרי אברוי, מנהגא דרישא מוחא. אבל דגופא אינון תריין



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וקדמא הוא כבדא, תניינא לבא. והיינו דכתיב בפרשתא, (בראשית כח) ויתרוצצו  
הבנים בקרבה, אלין תרין בנייני דגופא.

מאי טעמא ויתרוצצו. משום דלבא (אתער) אתנשי מניה יצר הרע. ויתרוצצו,  
(שאלו) וישליו מבעי ליה. אלא אמר רב הונא, ויתרוצצו וישברו, כלומר נשבר כחם  
וחילם. אמר רבי יהודה, הגוף מהו אומר, אם כן למה זה אנכי ולמה נבראתי. מיד  
(בראשית כח) ותלך לדרש את ה'.

(בראשית כח) ויאמר ה' לה שני גוים בבטנך ושני לאמים וגו'. אלו השני גאים  
הכבד והלב. רבי יוסי אמר, המוח והלב. רבי יהודה אמר, המוח אין בכלל זה,  
משמע דכתיב בבטנך, והמוח אין בבטן אלא בראש. ושני לאמים ממעיך וגו', ורב  
יעבוד צעיר זהו הכבד שהוא רב וגדול, והוא משמש לפני הלב. דאמר רבי יהודה,  
הכבד קולט הדם ומשמש בו לפני הלב. (בראשית כח) ויצא הראשון אדמוני. אמר רב  
כהנא, הכבד הוא הראשון והוא אדמוני. למה הוא אדמוני, על שפולע את הדם  
תחלה. רבי אליעזר אומר, למה נקרא שמו ראשון, על שהוא ראשון לבלוע הדם  
מכל המאכל, והוא ראשון לדם אבל לא ליצירתו. ובמאן נוקים ורב יעבוד צעיר,  
על שהוא רב וגדול בשעורו מן הלב והוא עובד ללב.

אמר רבי אבא, למה אתא פרשתא דא, אלא לאחזאה לבני עלמא דאף על גב  
דההיא שלימותא ליהוי בארעא, ארחיה וטבעיה דעלמא לא אשתני. רבי ייסא אמר  
בא וראה הכבד הוא הצד ציד והוא ציד בפיו, והלב הוא החושב והוא (בראשית כח)  
יושב אהלים הדא הוא דכתיב (בראשית כח) ויזד יעקב נזיד. חושב מחשבות, נושא  
ונותן בתורה.

ויזד יעקב נזיד. רבי בא בשם רבי אחא אמר, לעולם טבעו של עולם אינו  
משתנה, בא וראה, מה פתיב, ויזד יעקב נזיד, כמה דאת אמר אשר זדו עליהם  
ותרגומו דחשיבו. כלומר הלב חושב ומרהר בתורה בידיעת בוראו. מה פתיב, ויבא  
עשו מן השדה. והוא עיף. הכבד שדרך טבעו לצאת ולצוד ציד בפיו לבלוע ואינו  
מוצא, נקרא עיף. והוא אומר ללב, עד שאתה מהרהר בדברים אלו בדברי תורה,  
הרהר באכילה ובשתיה לקיים גופך. הדא הוא דכתיב, ויאמר עשו אל יעקב  
הלעיטני נא מן האדום האדום הזה, כי כן דרפי לבלוע הדם ולשגר לשאר האברים.  
כי עיף אנכי, בלא אכילה ושתיה. והלב אומר, תן לי הראשון והמובחר מכל מה  
שתבלע, תן לי בכורתך, הדא הוא דכתיב, (בראשית כח) מכרה כיום את בכורתך לי,  
קונמיתא דתאיבא. עד שהלב מהרהר וחושב במאכל, בולע הכבד. דאלמלי ההוא  
כסופא והרהורא דלבא במאכל, לא יוכלו הכבד והאברים לבלוע דאמר רבי יוסי,  
כן דרך העבדים, שאינם אוכלים עד שהאדון אוכל. אמר רבי יוסי, פתיב לאחר כן,

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(בראשית כה) ויעקב נתן לעשו לחם ונזיד עדשים. מהו עדשים, סגלגלין כגלגלתא, וגלגלא סביב בעלמא. כלומר, דלא אתנשי מארחיה. כך הוא בר נש, בההוא זמנא אף על גב דכל ההוא טיבו ויקר ושלימותא ליהוי, ארחיה דעלמא למיכל ולמשתי לא יתנשי.

מתניתין, תנן ארבע רוחות העולם מנשבו, ועתיד קודשא בריך הוא להתעורר רוח אחד לקיים הגוף, שיהא כלול מד' רוחות. הדא הוא דכתיב (יחזקאל לז) מארבע רוחות באי הרוח. בארבע לא כתיב אלא מארבע רוחות העולם, שיהא כלול מארבעתם. ותאנא, אותו הרוח הוא רוח המוליד, הוא הרוח האוכל ושותה. ואין בין העולם הזה לימות המשיח, אלא שעבוד מלכות בלבד. ואין בין עולם הזה, לתחיית המתים אלא נקיות והשגת ידיעה. רב נחמן אמר ואריכות ימים.

אמר רב יוסף וכי ימות המשיח ותחיית המתים לאו חד הוא. אמר ליה, לא. דתנן, בית המקדש קודם לקבוץ גליות, קבוץ גליות, קודם לתחיית המתים, ותחיית המתים הוא אחרון שבכלם. מנא לן, דכתיב (תהלים קמז) בונה ירושלים ה' גדחי ישראל יכנס הרופא לשבורי לב ומחבש לעצבותם. זו היא תחיית המתים, שהיא הרפואה לשבורי לב על מתייהם. בונה ירושלים תחלה, ואחריו גדחי ישראל יכנס, והרופא לשבורי לב אחרון על הכל.

תנן, מ' שנה קודם הקבוץ גליות לתחיית המתים, כדאמרינן ויהי יצחק בן ארבעים שנה. האי מ' שנה, מאי עבידתיהו. אמר רב פהנא אמר רבי ברוקא, מקבוץ גליות עד תחיית המתים, כמה צרות, כמה מלחמות יתעוררו על ישראל, ואשרי הנמלט מהם, דכתיב, (דניאל יב) בעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר. רבי יהודה אמר מהכא, (דניאל יב) יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים. רבי יצחק אמר מהכא, (זכריה יג) וצרפתים כצרוף את הכסף ובחנתים כבחון את הזהב. ובאותם הימים, יהיו ימים אשר יאמרו (קהלת יב) אין לי בהם חפץ, ומשעה שיעברו הצרות עד תחיית המתים מ' שנה.

רב הונא אמר, תא חזי (יהושע ה) פי ארבעים שנה הלכו בני ישראל במדבר וגו' אשר לא שמעו בקול ה', פהאי גוונא (גופא) הכא. אמר רבי יוסף, כל אלן חד מלה אמרו, ולסוף מ' שנה שהצרות יעברו והרשעים יכלו, יחיו המתים שוכני עפר. מאי טעמא, משום דכתיב, (נחום א) לא תקום פעמים צרה, ודי להם כמה שעברו. ומזמן תחיית המתים, יתיישב עלמא בישובו, הדא הוא דכתיב, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

רבי אלעזר בן ערף, הוה יתיב, והוה קא מצטער בנפשו טפי עאל לקמיה רבי יהושע. אמר ליה חזו נהירו בוצינא דעלמא למה חשוכן. אמר ליה, חזו ודחילו

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סגי עאל בי, דהא אנא חמי מה דאתערו חברנא מארי מתניתא, דשארית עלייהו רוח קדישין. והוא דאתערו, דבשתייתאי יהא פורקנא, שפיר. אבל אנא חמי אורכא יתירא על אינון דיירא עפרא, דבאלף שתייתאי לזמן (שמות י' ע"א) ארבע מאות ותמניא שנין מניה, יהיו קיימין כל דיירי עפרא בקיימיהון. ובגיני כך אתערו חבירנא, על פסוקא דקרא לון בני חת, ח"ת, דיתערו ל"ח"ת שנה, והיינו דכתיב, (ויקרא כה) בשנת היובל הזאת תשובו איש אל אחוזתו. כשישתלם הזאת, שהוא חמשת אלפים וארבע מאות ותמניא, תשובו איש אל אחוזתו, אל נשמתו, שהיא אחוזתו ונחלתו.

(עוד) אמר רבי יהושע לא תקשי לך האי, דהא תנינן ג' פתות הן, של צדיקים גמורים ושל רשעים גמורים ושל בינונים. צדיקים גמורים יקומו בקימה של מתי ארץ ישראל, מהיום כמה שנים, שהם קודמים בתחלה, בשנת הארבעים של קבוץ גליות. והאחרונים כלם, לזמן ארבע מאות ושמונה שנה לאלף הששי, כדקאמרן. מאן יזכה להאי ארכא, מאן יתקיים בקיום דתיה בין האי זמנא, ועל דא אצטעירנא בנפשי.

אמר ליה, רבי, הא תנינן, (בראשית א) יהי אור, יהי ר"ז. חזר ואמר, בתשובה יתקדם כלא. אמר רבי יהושע, אי לאו דאמרת הכי, אחסימנא פומין למצפי פורקנא כל יומא, דכתיב, (ישעיה לג) חסן ישועות. מהו ישועות, אלו המצפים ישועות בכל יום.

מה הוא דעתוי דרבי אלעזר. היינו דכתיב, (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו. משמע דכתיב מישני אלו הם הצדיקים הנקדמים בחייהם קודם זה. וכמה שנים הם נקדמים, רבי יהודה אומר מאתיים ועשר שנים. רבי יצחק אומר, רד"י שנה, דכתיב, (במדבר כד) ויר"ד מיעקב וגו'. יר"ד שנה נקדמים הצדיקים לשאר כל אדם. רב נחמן אמר, לפי השיעור שנבלה בעפר. אמר ליה רבי יוסי, אם פן הרבה תחיות הו, אלא כל התחיות יהיו באותו הזמן, והאי דאתמר בחזון (דניאל י) ואמת הדבר וצבא גדול. (בראשית כו) ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון אשר היה בימי אברהם. רבי אבהו פתח ואמר, (שיר השירים א) עד שהמלך במסבו גרדי נתן ריחו. דתנינן, ארבע תקופות וארבע זמנים משונים זו מזו יעברו הצדיקים לעתיד לבא. האחד, אותו זמן ישגא החכמה בעולם וישיגו השגה מה שלא השיגו בזה העולם. דתנינן, אמר רבי פנחס, השגת הצדיקים לעתיד לבא, יותר ממלאכי השרת דכתיב, (ישעיה יא) כמים לים מכסים. השני תתעסקון (חסר) (עד כאן מדרש הנעלם)

פתח רבי יצחק ואמר. (בראשית כה) ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה וגו'. בן ארבעים שנה, אמאי אתא לממני הכא דהוה בן ארבעים שנה כד נסיב לה

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְרִבְקָה, אֵלָּא וּדְאִי הָא אֲתַפְּלִיל יִצְחָק בְּצַפּוֹן וּדְרוּם, בְּאֶשָׁא וּמִיָּא, וּכְדִין הוּוּ יִצְחָק  
בֵּן אַרְבַּעִים שָׁנָה בְּקַחְתּוּ אֶת רִבְקָה. כְּמֵרְאָה הַקְּשֵׁת, יְרוּק חוּר סוּמָק. בֵּת שְׁלֹשׁ  
שָׁנִים אַחִיד בָּהּ, כַּד אַחִיד בָּהּ בְּרִבְקָה. וְכַד אוֹלִיד, אוֹלִיד בֵּן שְׁשִׁים, לְאוֹלָדָא כְּדָקָא  
יָאוּת בְּגִין דִּיפּוּק יַעֲקֹב שָׁלָם, מִבֵּן שְׁשִׁים שָׁנָה כְּדָקָא יָאוּת, וְכִלְהוּ אַחִיד לְהוּ יַעֲקֹב  
לְבַתָּר, וְאֲתַעְבִּיד גְּבַר שְׁלָיִם.

בֵּת בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי מִפְּדֵן אָרַם אַחוּת לְבֵן הָאֲרָמִי, מֵאִי אֲכַפְתָּ לָן כּוּלֵי הָאִי, דְּהָא  
כְּבַר אֲתַמַּר (בראשית כד) וּבְתוּאֵל יָלַד אֶת רִבְקָה וְגו', וְהִשְׁתָּא אָמַר בֵּת בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי  
וְלְבַתָּר מִפְּדֵן אָרַם, וְלְבַתָּר אַחוּת לְבֵן הָאֲרָמִי. אֵלָּא אוּקְמוּהָ, דְּהוּת בֵּין רְשָׁעִים וְאִיְהִי  
לָא עֲבַדְתָּ כְּעוֹבְדֵייהוּ, דְּהוּת בֵּת בְּתוּאֵל וּמִפְּדֵן אָרַם, וְאַחוּת לְבֵן, וְכִלְהוּ חֵיבִין  
לְאַבְאָשָׁא, וְהִיא סְלָקָא עוֹבְדֵין דְּכִשְׁרוֹן וְלֹא עֲבַדְתָּ כְּעוֹבְדֵייהוּ.

הִשְׁתָּא אִית לְאַסְתְּפְּלָא, אִי רִבְקָה הוּת בֵּת עֶשְׂרִין שָׁנִין אוּ יִתִּיר, אוּ בֵּת שְׁלֹשׁ  
עֶשְׂרִי, כְּדִין הוּא שְׁבַחָא דִּילָהּ דְּלֹא עֲבַדְתָּ כְּעוֹבְדֵייהוּ, אֲבָל עַד כַּעַן בֵּת שְׁלֹשׁ שָׁנִים  
הוּת, מֵאִי שְׁבַחָא דִּילָהּ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בֵּת שְׁלֹשׁ שָׁנִים הוּת, וְעֲבַדְתָּ לְעַבְדָּא כָּל  
הָהוּא עוֹבְדָא.

[זוהר חלק א' - דף קלזע"א]

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אַף עַל גַּב דְּכוּלֵי הָאִי עֲבַדְתָּ, לָא יִדְעָנָא עוֹבְדָהָ אִי אִינוּן  
כְּשָׂרָאן אוּ לָאוּ. (דף קלזע"א) אֵלָּא, תָּא חֲזִי, כְּתִיב, (שיר השירים ב) כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין  
הַחוּחִים כִּן רַעֲיָתִי בֵּין תְּבִנּוֹת. כְּשׁוֹשְׁנָה, דָּא כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל דְּאִיְהִי בֵּין אוּכְלוּסְתָּהָ  
כְּוֹרְדָּא בֵּין כּוּבִין. וְרוּזָא דְּמַלְהָ, יִצְחָק אֲתִי מִסְטָרָא דְּאַבְרָהָם דְּאִיְהוּ חֶסֶד עֲלָאָה וְעֲבִיד  
חֶסֶד עִם כָּל בְּרִיין, וְאַף עַל גַּב דְּאִיְהוּ דִּינָא קְשִׁיא. וְרִבְקָה אֲתַת מִסְטָרָא דְּדִינָא  
קְשִׁיא וְאַסְתְּלַקְתָּ מִבִּינֵיהוּ וְאַתְחַבְּרַת בִּיִצְחָק, דְּהָא רִבְקָה מִסְטָרָא דְּדִינָא קְשִׁיא  
אַתִּיא, וְאַף עַל גַּב דְּאִיְהִי מִסְטָרָא דְּדִינָא רַפִּיא הוּת, וְחוּטָא דְּחֶסֶד תְּלִי בָּהּ וְיִצְחָק  
דִּינָא קְשִׁיא וְאִיְהִי רַפִּיא, כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים הוּוּ. וְאִי לָאו דְּאִיְהִי רַפִּיא, לָא יְכִיל  
עֲלָמָא לְמַסְבֵּל דִּינָא קְשִׁיא דִּיִצְחָק. כְּגוּוֹנָא דָּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְזוּוּג זוּוּגִין  
בְּעֲלָמָא, חַד תְּקִיף וְחַד רַפִּיא בְּגִין לְאַתְתַּקְנָא כָּלָא וְיִתְבַּסֵּם עֲלָמָא.

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה אֲבַתְרִיה וְאָמַר, (בראשית כה) וַיַּעֲתֵר יִצְחָק לַיְי לְנֹכַח אֲשֶׁתּוֹ. מַהוּ  
וַיַּעֲתֵר, דְּקָרִיב לִיה קָרְבָּנָא, וְצִלֵי עֲלָהּ. וּמַה קָרְבָּנָא קָרִיב. עוֹלָה קָרִיב, דְּכְתִיב,  
(בראשית כה) וַיַּעֲתֵר לוֹ יי, כְּתִיב הִכָּא וַיַּעֲתֵר לוֹ יי, וְכְתִיב הָתָם (שמואל ב כד) וַיַּעֲתֵר  
אֱלֹהִים לְאַרְצֵי וְגו', מַה לְהֵלֵן קָרְבָּן אַף כָּאֵן קָרְבָּן. כְּתִיב וַיַּעֲתֵר יִצְחָק, וְכְתִיב וַיַּעֲתֵר  
לוֹ, דְּנַפְקָא אֲשָׁא מְלַעֲיָלָא לְקַבְּלָא אֲשָׁא דְּלַתְתָּא.

דְּבַר אַחַר, וַיַּעֲתֵר יִצְחָק. דְּצִלֵי צְלוּתִיה, וְחַתֵּר חַתִּירָה לְעִילָא לְגַבֵּי מְזוּלָא עַל בְּנִין,  
דְּהָא בְּהָהוּא אַתֵּר תְּלִיין בְּנִין, דְּכְתִיב, (שמואל א א) וְתַתְּפִלָּל עַל ה', וְכְדִין וַיַּעֲתֵר לוֹ

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

י, אל תקרי ויעתר לו אלא ויחתר לו, חתירה חתר ליה קודשא בריך הוא, וקביל ליה, וכדין ותהר רבקה אשתו.

[זוהר חלק א' - דף קלו ע"ב]

### סדר הלימוד ליום יד חשוון [יום 44 בשנה]

תא חזי, עשרין שנין אשתהי יצחק עם אתתיה ולא אולידת, עד דצלי צלותיה. בגין דקודשא בריך הוא אתרעי בצלותהון דצדיקיא, בשעתא דבעאן קמיה צלותהון על מה דאצטריכו. מאי טעמא, בגין דיתרבי ויתוסף רבות קודשא לכל מאן (דף קלו ע"ב) דאצטריך בצלותהון דצדיקיא.

תא חזי, אברהם לא צלי קמי קודשא בריך הוא דיתן ליה בנין, אף על גב דשרה עקרה הות. ואי תימא, הא פתיב, (בראשית טו) הן לי לא נתת זרע, ההוא לאו בגין צלותא הוה (נ"א ההוא לא בעי בנין) אלא פמאן דמשתעי קמי מריה. אבל יצחק צלי על אתתיה, בגין דהא איהו הוה ידע דלאו איהו עקר אלא אתתיה, דיצחק הוה ידע ברזא דחכמתא, דיעקב זמין למיפק מניה בתריסר שבטין, אבל לא ידע אי בהאי אתתא אי באחרא, ועל דא לנכח אשתו ולא לנכח רבקה.

אמר ההוא רביא בריה דרבי יהודה, אי הכי אמאי לא רחים ליה יצחק ליעקב כל כך פמו לעשו, הואיל והוה ידע דזמין איהו לקיימא מניה תריסר שבטין. אמר ליה שפיר קאמרת, אלא כל זינא רחים ליה לזיניה ואתמשיך ואזיל זינא בתר זיניה.

תא חזי, עשו נפק סומק פמה דכתיב, (בראשית כה) ויצא הראשון אדמוני כלו וגו', ואיהו זינא דיצחק דאיהו דינא קשיא דלעילא, ונפק מניה עשו, דינא קשיא לתתא דדמיא לזיניה, וכל זינא אזיל לזיניה, ועל דא רחים ליה לעשו יתיר מיעקב פמה דכתיב, (בראשית כה) ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו. פתיב הכא פי ציד בפיו, וכתיב התם (בראשית י) על פן יאמר פנמרד גבור ציד לפני יי.

[זוהר חלק א' - דף קלח ע"א]

אמר רבי יצחק, פתיב, (בראשית כה) ויתרצצו הבנים בקרבה ותאמר אם פן למה זה אנכי ותלך לדרש את יי, לאן אתר אזלת. לבי מדרשא דשם ועבר. ויתרצצו הבנים בקרבה, דתמן הוה ההוא רשע דעשו אגח קרבא ביה ביעקב. ויתרצצו, אתברו פמה דאמרינו, רציץ את מוחו. אתברו דא עם דא ואתפלגו. תא חזי, דא סטרא דרוכב נחש, ודא סטרא דרוכב על פרסיא שלימתא קדישא בסטרא (דף קלח ע"א) דשמשא, לשמשא בסיהרא.

ותא חזי, בגין דאתמשך עשו אבתריה דההוא נחש, אזיל עמיה יעקב בעקימא, פנחש דאיהו חכים, ואיהו אזיל בעקימו, כמה דאת אמר, (בראשית ג) והנחש היה ערום וגו', חכים. ועובדוי דיעקב לגביה הוו ליה פנחש, והכי אצטריך ליה, בגין לאמשכא ליה לעשו בתריה דההוא נחש, ויתפרש מניה, ולא יהא ליה חולקא עמיה בעלמא דין ובעלמא דאתי. ותנינן, בא להרגך, אקדים אנת וקטליה. כתיב, בבטן עקב את אחיו דאשרי ליה לתתא, בההוא עקב, הדא הוא דכתיב, (בראשית כח) וידו אוחות בעקב עשו, דשוי ידוי על ההוא עקב לאכפיא ליה.

דבר אחר וידו אוחות, דלא יכיל למיפק מניה מכל וכל, אלא וידו אוחות בעקב עשו דא סיהרא, דאתכפיא נהורא בגין עקב דעשו, ועל דא אצטריך ליה למיתה עמיה בחכמתא, בגין לדחייא ליה לתתא ויתדבק באתריה. (בראשית כה) ויקרא שמו יעקב. קודשא בריך הוא קרי ליה יעקב ודאי. תא חזי, כתיב, (בראשית כז) הכי קרא שמו יעקב, נקרא שמו לא כתיב, אלא קרא שמו. ויעקבני, ודאי חמא ליה קודשא בריך הוא דהא ההוא חויא קדמאה איהו חכים לאבאשא, פיון דאתא יעקב, אמר הא ודאי חכים לקבליה, ובגין כך קרא ליה יעקב.

הא (ק"ב ע"א) אוקימנא בכל אתר, ויקרא סתם האי הוא דרגא בתראה, כמה דכתיב, (ויקרא א) ויקרא אל משה וגו'. והכא ויקרא שמו יעקב, בכל אתר שמיה לא אקרי (ד"א ל"ג אלא) על ידא דבר נש. באתר אחרא מה כתיב, (בראשית לג) ויקרא לו אל אלהי ישראל, קודשא בריך הוא קרא ליה ליעקב אל. אמר ליה, אנא אלהא בעלאי ואנת אלהא בתתאי.

[זוהר חלק א' - דף קלח ע"ב]

ותא חזי, יעקב הוה ידע דעשו הוה ליה לאתדבקא בההוא חויא עקימא, ועל דא בכל עובדוי אתמשיך עליה כחויא עקימא אחרא, (דף קלח ע"ב) בחכמתא בעקימו, והכי אצטריך. ואתי דא, פי הא דאמר רבי שמעון, מאי דכתיב, (בראשית א) ויברא אלהים את התנינים הגדולים, דא יעקב ועשו. (בראשית א) ואת כל נפש החיה הרומשת, אלין שאר דרגין דבינייהו, ודאי אתעביד יעקב חכים לקבליה דההוא חויא אחרא והכי אצטריך.

ובגין כך בכל ירחא וירחא חד שעיר, בגין לאמשכא ליה לאתריה ויתפרש מן סיהרא. וכן ביומי דכפורי לאקרבא ההוא שעיר, ודא בחכמה לשלטאה עליה ולא יכיל לאבאשא, דכתיב, (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה, ואוקמוה דדא עשו דאיהו שעיר, וכלא בחכמה וברמאות לגביה. מאי טעמא, משום דכתיב, (תהלים יח) ועם עקש תתפתל, בגין דאיהו חויא בישא, עקים רוחא, חכים לאבאשא, אסטי לעילא ואסטי לתתא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק א' - דף קלט ע"א]

ובגין כך, ישראל מקדמין וחכמין ליה בחכמה, בעקימו, בגין דלא יכיל לאבאשא ולשלטאה. ועל דא יעקב דאיהו ברוז דמהימנותא, כל עובדוי לגבי דעשו בגין דלא יהב דוכתא ליה לזהו חויה, לסאבא מקדשא. ולא יקריב לגביה, ולא ישלוט בעלמא. ועל דא לא אצטריך ליה לאברהם לאתנהגא בעוקמא, ולא ליצחק, בגין דעשו דאיהו סטרא דההוא חויה, עד לא אתא לעלמא. אבל יעקב, דאיהו מאריה (כ"א ע"ב) דביתא, איבעי ליה לקיימא לקבליה דההוא חויה, דלא יהיב ליה שלטנותא כלל לסאבא בי מקדשא דיעקב. ועל דא אצטריך ליעקב יתיר מכל בני עלמא. ובגין כך ישראל קדישין אתברירו חולק עדביה דקודשא בריך הוא, דכתיב, (דברים לב) פי חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו. (בראשית כה) ויגדלו הנערים. סטרא דאברהם גרים לון לאתגדלא וזכותיה סייע לון, הוא הוה מחנך לון במצות, דכתיב, (בראשית יח) פי ידעתיו למען אשר יצוה את בני וגו', לאסגאה יעקב ועשו. (בראשית כה) ויגדלו הנערים ויהי עשו איש יודע ציד וגו'. אמר רבי אלעזר, כל חד וחד אתפרש לארחה, (דף קלטע"א) דא לסטרא דמהימנותא ודא לסטרא דעבודה זרה.

וכן הוה במעוי דרבקה, דתמן כל חד אזיל לסטריה. דכד איהי אשתדלת בעובדין דכשרן או עברת סמיך לאתר טב למעבד פקודי דאורייתא, הוה יעקב חדי ודחיק לנפקא, וכד הוות אזלא סמיך לאתר עבודה זרה, ההוא רשע בטש לנפקא, ואוקמוה. ובגין כך, כד אתבריו ונפקו לעלמא, כל חד אתפרש ואזיל ואתמשך בדוכתיה דאתחזי ליה, ועל דא, (בראשית כה) ויגדלו הנערים ויהי עשו איש יודע ציד וגו'. (בראשית כה) ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו, הא אוקמוה, (כמה) דכתיב, איש יודע ציד איש שדה. וכתיב התם, (בראשית י) הוא היה גבור ציד (ד"א ל"ג מאי) איש שדה, לקפחא לון לבני נשא ולקטלא לון, ואיהו אמר דעביד צלותא וצייד ליה בפומיה. איש שדה, בגין דחולק עדביה לאו איהי בישובא, אלא באתר חרוב. במדברא, בחקלא, ועל דא איש שדה.

ואי תימא, היך לא ידע יצחק כל עובדוי בישין דעשו, והא שכינתא הות עמיה, דאי לא שריא עמיה שכינתא, היך יכיל לברכא ליה ליעקב בשעתא דברכיה. אלא ודאי שכינתא הות דיירא עמיה בביתא ודיירא עמיה תדיר, אבל לא אודעא ליה, בגין דיתברך יעקב בלא דעתיה אלא בדעתיה דקודשא בריך הוא. והכי אצטריך, דבהיא שעתא דעאל יעקב קמי אבוהי עאלת עמיה שכינתא. וכדין חמא בדעתוי יצחק דאתחזי לברכא, ויתברך מדעתא דשכינתא.

[זוהר חלק א' - דף קלט ע"ב]

תא חזי, (ס"א זמנא חדא, הוה יתיב רבי שמעון ושאר חברייא, עאל קמיה רבי אלעזר בריה. אמהו ליה לרבי שמעון, מלתא רבתא בעינן למבעי קמך בעניינא דיעקב ועשו. איך לא בעא יעקב למיהב לעשו תבשיל דטלופחין עד דזבין ליה בכירותא דיליה, ועוד דאמר עשו ליצחק אבוהי, ויעקבני זה פעמים. אמר לון, בהדין שעתא, אתון חייבים לקבלא מלקות. דהאמנתון לפתגמי דעשו ושקרתון לפתגמי דיעקב, דהא קרא אסהיד עליה, (בראשית כה) ויעקב איש תם. ותו כתיב, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב. אלא, כך הוא ענייניה דיעקב עם עשו, בגין דעשו הוה סני לבכירותא בקדמיתא, והוה בעי מניה דיעקב דלסבה ליה אפילו בלא כסף. הדא הוא דכתיב, (בראשית כה) ויאכל וישת ויקם וילך ויבז עשו את הבכורה). (בראשית כה) ויזד יעקב נזיד ויבא עשו מן השדה והוא עיף. אמר רבי אלעזר, ויזד יעקב, הא אוקמוה דהא בגין אבלותא דאברהם הוה, אבל ויזד יצחק נזיד מבעי ליה, אלא ויזד יעקב נזיד, דאיהו הוה ידע עקרא (דף קלטע"ב) דיליה, בההוא סטרא דאתדבק ביה, ובגין כך עבד תבשילין סומקין. עדשים, תבשיל סומקא, דתבשילא דא מתבר חילא ותוקפא דדמא סומקא בגין לתברא תוקפיה וחייליה. ובגין כך, עבד ליה בחכמתא, כההוא גוונא סומקא.

ועל ההוא תבשילא אנדבן ליה לעבדא וזבין בכירותיה ליעקב. ובההיא שעתא ידע יעקב דבגין שעיר חד דיקרבון ישראל לגבי דרגא דיליה, יתהפך לעבדא לבנוי ולא יקטרג לון. ובכלא אזל יעקב לגביה דעשו בחכמה, בגין ההוא דרגא חכים דעשו, ולא יכיל לשלטאה ואתכפיה ולא אסתאב (ביה) ביתיה ואיהו יגין עליה. (חסר, ומצאנו בספרא אחרינא וז"ל ויאמר עשו אל יעקב (בראשית כה) הלעיטני נא מן האדם האדם הזה. אמאי כתיב תרי זמני האדום, אלא, בגין דכל מה דאית ביה אדום, כמה דאת אמר (בראשית כה) ויצא הראשון אדמוני. ותבשילו אדום דכתיב מן האדום האדום הזה, וארעא דיליה אדומה דכתיב (בראשית לב) ארצה שעיר שדה אדום, וגוברין דיליה אדומין דכתיב, (בראשית לו) הוא עשו אבי אדום. ומאן דזמין לאתפרעא מניה אדום דכתיב (שיר השירים ה) דודי צח ואדום, ולבושיה אדום דכתיב, (ישעיה סג) מדוע אדום ללבושך, וכתיב (ישעיה סג) מי זה בא מאדום).

אמר רבי יהודה, וכן בלבן אתחזי הכי, בגין דהא איהו חרשא הוה, פמה דכתיב (בראשית ל) נחשתי ויברכני יי בגלגלה, ואף על גב דיעקב אקרי גבר שלים, בגין כך הוה שלים עם מאן דאצטרף ליה למיהד עמיה ברחמי הוה אזיל, ועם מאן דאצטרף למיהד עמיה בדינא קשיא ובעקימו הוה אזיל, בגין דתרי (קמ"ו ע"א) חולקי הוו ביה, ועליה פתיב, (תהלים יח) עם חסיד תתחסד ועם עקש תתפתל. עם חסיד בסטרא דחס"ד, ועם עקש בסטרא דדינא קשיא, כללא כדקא יאות. (בראשית כו) ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון וגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים יא) יי



## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

צדיק יבחן ורשע ואוהב (ר"ת נחש) חמס שנאה נפשו. כמה עובדוי קודשא בריך הוא מתתקנו, וכל מה דאיהו עביד פלא על דינא וקשוט, כמה דכתיב, (דברים לכ) הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא.

[זוהר חלק א' - דף קמ ע"א]

תא חזי, לא דן קודשא בריך הוא לאדם קדמאה עד דפקיד ליה לתועלתיה, דלא יסטי לביה ורעותיה לארח אחרא בגין דלא יסתאב. ואיהו לא אסתמר, ועבר על פקודי דמאריה ולבתר פן דן ליה דינא. (דף קמ ע"א)

ועם כל דא, לא דן ליה בדקא חזי ליה, ואוריך עמיה רוגזיה ואתקיים יומא חד דאיהו אלה שנין, בר אינון שבועים שנים דמסר ליה לדוד מלכא דלא הוה ליה מגרמיה כלום.

כגוונא דא, לא דן ליה לבר נש פעובדוי בישין דאיהו עביד תדיר, דאי הכי לא יכיל עלמא לאתקיימא, אלא קודשא בריך הוא אריך רוגזיה עם צדיקא, ועם רשיעא יתיר מצדיקא. עם רשיעא בגין דיתובון בתיובתא שלימתא, דיתקיימון בהאי עלמא ובעלמא דאתי. כמה דכתיב, (יחזקאל לג) חי אני נאם יי וגו' אם אחפץ וגו' כי אם בשוב רשע מדרכו וחיה. וחיה בעלמא דין, וחיה בעלמא דאתי, ועל דא אוריך רוגזיה לון תדיר. או בגין דיפוק מנהון גזעא טבא בעלמא כמה דאפיך אברהם מתרח דאיהו גזעא טבא, ושרשא וחולקא טבא לעלמא.

אבל קודשא בריך הוא מדקדק עם צדיקא תדיר, בכל עובדין דאינון עבדין. בגין דיידע דלא יסטון לימינא ושמאלא, ובגין כך אבחין לון. לאו בגיניה, דהא איהו ידע יצרא ותוקפא דמהימנותא דלהון, אלא בגין לארמא רישיהון בגינייהו.

[זוהר חלק א' - דף קמ ע"ב]

כגוונא דא, עבד ליה לאברהם, דכתיב, (בראשית כב) והאלהים נסה את אברהם. מאי נסה, הרמת נס. כמה דאת אמר (ישעיה סב) הרימו נס, (ירמיה ד) שאו נס, ארים דגלא דיליה בכל עלמא, ואף על גב דהא אתמר, בגין דא קודשא בריך הוא ארים דגלא דאברהם בעיניהון דכלא, הדא הוא דכתיב נסה את אברהם, אוף הכי קודשא בריך הוא בגין לארמא דגלא דצדיקא איהו בחין לון, לארמא רישיהו בכל עלמא. (תהלים יא) צדיק יבחן, מאי טעמא, אמר רבי שמעון בגין דקודשא בריך הוא פד אתרעי בהו בצדיקא, מה פתיב, (ישעיה נג) ויי חפץ דכאו החלי. ואוקמוה. אבל בגין דרעותא דקודשא בריך הוא, לא אתרעי אלא בנשמתא, אבל בגופא לא, דהא נשמתא איהי דמיתא לנשמתא דלעילא, וגופא לאו איהו חזי לאתחדא לעילא, ואף על גב דדיוקנא דגופא ברזא עלאה (דף קמ ע"ב) איהו.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותא חזי, בזמנא דקודשא בריך הוא אתרעי בנשמתיא דבר נש, לאתהנאה (נ"א לאתנהרא) בה, מחי לגופא בגין דתשלוט נשמתא. דהא בעוד דנשמתא עם גופא, נשמתא לא יכלא לשלטאה. דכד אתרע (נ"א אתבר) גופא, נשמתא שלטא. צדיק יבחן, מאי צדיק יבחן, כמה דאת אמר, (ישעיה כח) אבן בחן, הכי נמי צדיק יבחן, אתקיף ליה. פהאי אבן בחן, דהיא (ישעיה כח) פנת יקרת, הכי נמי צדיק יבחן.

ורשע ואוהב חמס שנאה נפשו. מאי שנאה נפשו, סלקא דעתך דקודשא בריך הוא הוי דנפשו שנאה לההוא רשע. אלא ההוא דרגא דכל נשמתיא תליין ביה, שנאה נפשו דההוא רשע, דלא בעיא לה כלל. לא בעיא לה לא בעלמא דין ולא בעלמא דאתי. ובגין כך פתיב, (תהלים יא) ורשע ואוהב חמס שנאה נפשו, ודאי. דבר אחר שנאה נפשו, כמה דאת אמר, (עמוס ו) נשבע אדני יהוה בנפשו, ובגין כך צדיק יבחן.

תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא לאדם, פקיד ליה לאוטבא ליה, יתב ליה חכמתא, אסתלק בדרגוי לעילא. כד נחת לתתא, חמא תיאובתא דיצר הרע ואתדבק ביה, ואנשי כל מה דאסתלק (ס"א דאסתכל), ביקרא עלאה דמריה. אתא נח, בקדמיתא פתיב, (בראשית ו) נח איש צדיק תמים היה, ולבתר נחת לתתא, וחמא חמרא תקיף, דלא צליל, מחד יומא, ואשתי מניה, ואשתכר ואתגלי, כמה דכתיב, (בראשית ט) וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה.

אתא אברהם, אסתלק בחכמתא, ואסתפל ביקרא דמאריה, לבתר (בראשית יב) ויהי רעב בארץ וירד אברם ימצרימה לגור שם פי כבד הרעב בארץ וגו'. לבתר מה פתיב, (בראשית יג) ויעל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר לו ולוט עמו הגגבה, ואסתלק לדרגיה קדמאה דהוה ביה בקדמיתא, ועאל בשלם ונפק בשלם.

אתא יצחק, מה פתיב, (בראשית כו) ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון וגו'. ואזל יצחק ואסתלק מתמן לבתר בשלם. וכלהו צדיקיא, פלהו בחין לון קודשא בריך הוא, בגין לארמא רישיהו בעלמא דין ובעלמא דאתי. (בראשית כו) וישאלו אנשי המקום לאשתו ויאמר אחותי היא, כמה דאמר אברהם בגין דשכינתא הוה עמיה ועם אתתיה, ובגין שכינתא קאמר, דכתיב, (משלי ז) אמור לחכמה אחותי את. ועל דא אתתקף ואמר אחותי היא. תו, אברהם ויצחק, הכי אתחזי, דודאי בגין קרא דכתיב (שיר השירים ה) אחותי רעיתי יונתי תמתי, ובגין כך ודאי אתחזי לון לומר, אחותי היא, ועל דא אתתקפו צדיקיא ביה בקודשא בריך הוא. (בראשית כו) ויהי פי ארכו לו שם הימים וגו'. את רבקה אשתו דייקא, (ודא שכינתא, כמה דעבודה זרה כתיב בה (שמות לב) ויקומו לצחק הכי נמי מצחק את) דא שכינתא דהות עמה דרבקה. דבר אחר, וכי סלקא דעתך דיצחק הוה משמש ערסיה ביממא, דהא תנינן ישראל

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קדישין אינון ולא משמשי ערסייהו ביממא, ויצחק דהוה קדיש, הוה משמש ערסיה ביממא.

אלא, ודאי אבימלך חכים הוה, ואיהו אסתכל באצטגנינותא דיליה, דאיהו חלון. פתיב הכא (בראשית כו) בעד החלון, וכתוב התם (שופטים ה) בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא, מה להלן באצטגנינותא, אוף הכי נמי באצטגנינותא, וחמא דלא הוה פמה דהוה אמר יצחק. אלא ודאי איהו מצחק עמה, ואיהי אתתיה. וכדין (בראשית כו) ויקרא אבימלך ליצחק ויאמר וגו'. רבי יוסי אמר, יאות הוה אבימלך למעבד ליצחק פמה דעבד לאברהם, בר דהא אוכח ליה קודשא בריך הוא בקדמיתא.

[זוהר חלק א' - דף קמא ע"א]

תא חזי, פתיב פי אמרתי רק אין יראת אלהים במקום הזה, אמר רבי אבא, בגין כך אמר אחותי היא, בגין לאתדבקא בשכינתא, דכתיב, (משלי ז) אמור לחכמה אחותי את. מאי טעמא, בגין דבהו לא הוה מהימנותא, דאי מהימנותא אשתכח בינייהו, לא הוה אצטריך. אבל מגו דלא הוה בינייהו מהימנותא, אמר הכי. ובגין כך אמר (בראשית כ) פי אמרתי רק אין יראת אלהים (דף קמא ע"א) במקום הזה. אין יראת אלהים, דא מהימנותא.

אמר רבי אלעזר, בגין דלא שריא שכינתא לבר מארעא קדישא ועל דא אין יראת אלהים במקום הזה, דלאו אתריה הוא, ולא שריא הכא. ויצחק אתתקף ביה במהימנותא, דחמא דהא שכינתא גו אתתיה שריא. (בראשית כו) ויצו אבימלך את כל העם לאמר הנוגע באיש הזה ובאשתו מות יומת. תא חזי, פמה אוריך להו קודשא בריך הוא לרשיעייא, בגין ההוא טיבו דעבד עם אבהן קמאי. דהא בגין דא לא שליטו בהו ישראל עד לבתר דרין בתראין. יאות עבד אבימלך, דעבד טיבו עם יצחק, דאמר ליה (בראשית כ) הנה ארצי לפניך בטוב בעיניך שב.

רבי יהודה אמר, חבל עלייהו דרשיעייא, דטיבותא דלהון לאו איהו שלים, תא חזי, עפרון בקדמיתא אמר, (בראשית כג) אדוני שמעני השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה וגו'. ולבתר אמר, (בראשית כג) ארץ ארבע מאות שקל כסף וגו', וכתוב (בראשית כג) וישקול אברהם לעפרון וגו', עובר לסוחר. אוף הכא, פתיב בקדמיתא, הנה ארצי לפניך וגו'. ולבתר אמר לו, (בראשית כו) לך מעמנו פי עצמת ממנו מאד. אמר ליה רבי אלעזר, דא הוא טיבו דעבד עמיה, דלא נסיב מדיליה אבימלך כלום, ושרדיה בכל ממוניה, ולבתר אזל בתריה, למגזר עמיה קיים.

ואמר רבי אלעזר, יאות עבד יצחק, דהא בגין דיידע רזא דחכמתא, אשתדל וחפר בירא דמיין, בגין לאתתקפא במהימנותא פדקא יאות. וכן אברהם אשתדל

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּחְפַר בִּירָא דְמִיא (וכן יצחק), יַעֲקֹב אֲשַׁכַּח לִיה מִתְתַּקֵּן, וְיִתִּיב עֲלֶיהָ וְכִלְהוּ אֲזִלוּ  
בְתַרְיָה, וְאֲשַׁתְּדְלוּ בְּגִין לְאַתְתַּקְפָּא בְּמַהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא כְּדָקָא יְאוּת.

וְהַשְׁתָּא יִשְׂרָאֵל אֲתַתְּקֹפוּ בֵּיה בְּרִזֵּי דְפַקוּדֵי אֹרִייתָא, כְּגוֹן דְּכָל יוּמָא וְיוּמָא  
אֲתַתְּקֹף בְּר נֶשׁ בְּצִיצִית דְּאִיהוּ מְצוּהָ, וְבִר נֶשׁ אֲתַעֲטֹף בֵּיה. הֵכִי נִמְי בְּתַפְלֵי דְמַנְחָ  
אַרְיִשְׁיָה וּבְדְרוּעִיָה, דְּאִינּוֹן רְזָא עֲלָאָה כְּדָקָא חֲזִי. בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּכַח  
בֵּיה בְּבֵר נֶשׁ דְּאֲתַעֲטֹר בֵּיה בְּתַפְלוּי וְאֲתַעֲטֹף בְּצִיצִית, וְכִלְא רְזָא דְמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה.

וְעַל דָּא, מָאן דְּלָא אֲתַעֲטֹף בְּהַאי, וְלָא אֲתַעֲטֹר לְאַתְתַּקְפָּא בְּתַפְלֵי בְּכָל יוּמָא.  
דְּמִי לִיה דְּלָא שְׂרִיא עֲמִיה מְהִימְנוּתָא, וְאֲתַעֲדֵי מִנְיָה דְּחִילוּ דְּמַאֲרִיָּה, וְצִלוּתִיה לָאו  
צִלוּתָא כְּדָקָא יְאוּת. וּבְגִין כְּךָ אַבְהֵן הוּוּ מִתְתַּקְפֵּי גוּ מְהִימְנוּתָא עֲלָאָה, בְּגִין דְּבִירָא  
עֲלָאָה דְּרְזָא דְמַהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא שְׂרִיא בֵּיה. (בראשית כו) וַיַּעֲתֵק מִשָּׁם וַיִּחְפֹּר בְּאֶר  
אַחֲרֵת וְגו', רַבִּי חֲזִיא פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה נח) וַנְּחַד יי תְּמִיד וְהַשְׁבִּיעַ בְּצַחֲצוּחַת נַפְשָׁךְ  
וְעֲצַמְתִּיךְ יַחֲלִיץ וְגו'. הַאי קְרָא אֹקְמוּהָ וְאֲתַמַּר. אֲבָל בְּהַאי קְרָא, בֵּיה אֲתַתְּקֹפוּ  
מַאֲרֵי מְהִימְנוּתָא דְּאֲבַטַח לֹוֹן לְעֵלְמָא דְּאֲתִי. וַנְּחַד יי תְּמִיד בְּהַאי עֲלָמָא וּבְעֵלְמָא  
דְּאֲתִי. וַנְּחַד יי, כִּיּוֹן דְּאָמַר וַנְּחַד יי, אֲמַאי תְּמִיד. אֲלָא דָּא תְּמִיד דְּבִין הָעֲרַבִּים,  
דְּאִיהוּ אֲתַתְּקֹף תַּחוּת דְּרוּעִיָּה דִּיצְחָק, וְדָא הוּא חוּלְקָא לְעֵלְמָא דְּאֲתִי, מְנַלְן מְדוּד  
דְּכַתִּיב, (תהלים כג) יִנְחֵנִי בְּמַעְגְלֵי צְדָק לְמַעַן שְׁמוּ. (ישעיה נח) וְהַשְׁבִּיעַ בְּצַחֲצוּחַת  
נַפְשָׁךְ, דָּא אֲסַפְקִלְרִיא דְּנַהֲרָא, דְּכָל נִשְׁמָתִין אֲתַהֲנֵן לְאַסְתַּכְּלָא וְלֹאֲתַעֲנַגָּא בְּגוּוּהָ.  
וְעֲצַמְתִּיךְ יַחֲלִיץ, הַאי קְרָא לָאו רִישִׁיָּה סוּפִיָּה. אִי נִשְׁמָתִיָּה דְּצַדִּיקָא, (סלקא לעילא,  
נ"א אַתְהֵנִי בַּעֲדוּנָא דָּא דְלַעִילָא) מַאי וְעֲצַמְתִּיךְ יַחֲלִיץ. אֲלָא הָא אֹקְמוּהָ. דָּא תַּחֲיִית  
הַמְּתִים, דְּזִמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחֲיָיא מְתִיא וְלֹאֲתַקְנָא לֹוֹן לְגַרְמוּי דְּבֵר נֶשׁ  
לְמַהוּי כְּקַדְמִיתָא בְּגוּפָא שְׁלִים. וְנִשְׁמָתָא אֲתוּסְפַת נְהוּרָא גוּ אֲסַפְקִלְרִיאָה דְּנַהֲרָא,  
לְאַתְנַהֲרָא עִם גּוּפָא לְקִיּוּמָא שְׁלִים כְּדָקָא חֲזִי.

[זוהר חלק א' - דף קמא ע"ב]

וּבְגִין כְּךָ כְּתִיב, וְהִיטָה כְּגוֹן רוּחַ. מַאי כְּגוֹן רוּחַ, דְּלָא פְּסָקוּ מִיּוּמֵי עֲלָאִין, לְעֵלְמָ  
וְלְעֵלְמֵי עֲלָמִין, וְהַאי גִינְתָא אֲתַשְׁקֵי מִנְיָה, וְאֲתַרְוֵי מִנְיָה תְּדִיר. (דף קמא ע"ב)  
וְכַמוּצָא מִים, דָּא הַהוּא נַהֲר דְּנַגִּיד וְנַפְיָק מַעַדְן וְלָא פְּסָקִין מִיּוּמֵי לְעֵלְמִין.

תָּא חֲזִי, בִּירָא דְּמִיין נְבַעִין, הַאי אִיהוּ רְזָא עֲלָאָה בְּגוּ רְזָא דְמַהִימְנוּתָא. בִּירָא  
דְּאִית בֵּיה מוּצָא מִים, וְאִיהוּ בִּירָא דְּאֲתַמְלִיא מִהַהוּא מוּצָא מִים, וְאִינּוֹן תְּרִין דְּרַגִּין  
דְּאִינּוֹן חַד, דְּכַר וְנוֹקְבָא כְּחַדָּא כְּדָקָא יְאוּת.

וְתָא חֲזִי, הַהוּא מוּצָא מִים וְהַהוּא בִּירָא אִינּוֹן חַד, וְאֲקֵרֵי כְּלָא בְּאֶר. דְּהָא הַהוּא  
מְקוּרָא דְּעִייל, וְלָא פְּסִיק לְעֵלְמִין, וּבִירָא אֲתַמְלִי. וּמָאן דְּאֲסַתְּכַל בְּבִירָא דָּא,  
אֲסַתְּכַל בְּרְזָא עֲלָאָה דְמַהִימְנוּתָא, וְדָא הוּא סִימְנָא דְּאַבְהֵן, דְּמִשְׁתַּדְּלֵי לְחַפּוּר בִּירָא

## זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

דְּמִיא גּוֹ רְזָא עֲלָאָה, וְלִית לְאַפְרָשָׁא בֵּין מְקוּרָא וּבִירָא וּכְלָא חַד. (בראשית כו) וַיִּקְרָא שְׁמָה רְחוּבוֹת. רְמִיז דְּזַמְיָנִין בְּנוֹי לְמַפְלָח וּלְאַתְקָנָא הָאִי בִירָא כְּדָקָא חֲזִי, בְּרִזָּא דְקַרְבָּנִין וְעֲלוּן. כְּגוּוֹנָא דָּא, (בראשית ב) וַיִּנְיַחְהוּ בְּגִן עֵדֶן לְעֵבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ, אֲלִין קַרְבָּנִין וְעֲלוּן וּבְגִין דָּא, יִתְפַּשְׁטוּן מִבּוּעוּי לְכָל סֹטְרִין כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (משלי ה) וַיִּפּוּצוּ מַעֲיֵבְתֵיהֶּ חוּצָה בְּרַחֲבַת פְּלָגֵי מַיִם, וּבְגִין כְּךָ וַיִּקְרָא שְׁמָה רְחוּבוֹת.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח וְאָמַר, (משלי א) חֲכָמוֹת בַּחוּץ תְּרוֹנָה בְּרַחוּבוֹת תִּתֵּן קוּלָּהּ. הָאִי קָרָא אִיהוּ רְזָא עֲלָאָה. מֵאִי חֲכָמוֹת, אֲלִין חֲכָמָה עֲלָאָה וְחֲכָמְתָּא זַעֲרָא דְאַתְפְּלִילַת בְּהָ בַּעֲלָאָה וְשִׂרְיָא בְּהָ.

בַּחוּץ תְּרוֹנָה. תָּא חֲזִי, חֲכָמָה עֲלָאָה אִיהִי סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, וְלֹא אֲתִיידַע וְלֹא אִיהִי בְּאַתְגְּלִיָּא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (איוב כח) לֹא יָדַע אָנוּשׁ עֲרֶפֶה וְגוֹ, כִּד אֲתַפְּשִׁטַּת לְאַתְנַהֲרָא, אֲתַנַּהֲרָא בְּרִזָּא דְעֲלָמָא דְאַתִּי, וְעֲלָמָא דְאַתִּי אֲתַבְּרִי מְנִיָּה. כִּדְתַנּוּן עֲלָמָא דְאַתִּי אֲתַבְּרִי בִּיּוֹד, וְאַתְכַּסִּיָּא הָאִי חֲכָמָה תַּמָּן וְאַיְנוּן חַד. בְּזַמְנָא דְאַתְעַתֵּד (נ"א דַּאֲתַעֲטַר נ"א דַּאֲתַעֲבַד) כְּלָא בְּרִזָּא דְעֲלָמָא דְאַתִּי כְּדָקָאֲמַרְן, כְּדִין הוּא חֲדוּה לְאַתְנַהֲרָא, וּכְלָא בַּחֲשָׁאִי דְלָא אֲשַׁתְּמַע לְבַר לְעֲלָמִין.

תּוּ בַּעֲיָא לְאַתְפַּשְׁטָא, וְנִפְיָק מֵהָאִי אֲתַר אֲשָׁא וּמִיא וְרוּחָא, כְּמָה דְאַתְמַר (ע"ד ע"א). וְאַתְעֵבִיד חַד קָלָא דְנִפְקָא לְבַר וְאַשְׁתַּמַּע, כְּמָה דְאַתְמַר. כְּדִין מִתַּמָּן וְלַהֲלֵן אִיהוּ חוּץ, דְּהָא לְגוּ בַּחֲשָׁאִי אִיהוּ דְלָא אֲשַׁתְּמַע לְעֲלָמִין, הַשְׁתָּא דְאַשְׁתַּמַּע רְזָא, אֲקַרִי חוּץ, מִכָּאֵן בַּעֲיָ בַר נָשׁ לְאַתְקָנָא בַּעֲבִידְתֵּיהֶּ (פְּקוּדֵי רַכ"ו ע"א) וְלִשְׁאַלָּא.

בְּרַחוּבוֹת, מֵאֵן רְחוּבוֹת, דָּא הֵוֵא רְקִיעָא דְבִיָּה כָּל כְּכַבִּיא דְנַהֲרִין, וְאִיהוּ מִבּוּעָא דְמִימּוֹי לָא פְּסִקִין. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (בראשית ב) וַנְּהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֵת הַגֵּן, וְאִיהוּ רְחוּבוֹת. וְתַמָּן תִּתֵּן קוּלָּהּ, עֲלָאָה וְתַתָּאָה וּכְלָא חַד.

וּבְגִין דָּא אָמַר שְׁלֵמָה, (משלי כד) הֵכֵן בַּחוּץ מְלֹאכְתָּהּ וְעֵתְדָהּ בְּשִׁדְהָ לָךְ וְגוֹ. הֵכֵן בַּחוּץ, כְּמָה דְאַתְמַר. דְּכַתִּיב בַּחוּץ תְּרוֹנָה, דְּהָא מִכָּאֵן קִימָא עֲבִידָא לְאַתְתַּקְנָא וּמְלָה לְשִׁאָלָה, דְּכַתִּיב, (דברים ד) כִּי שָׁאֵל נָא לְיָמִים רֵאשׁוֹנִים וְגוֹ, וְלִמְקָצָה הַשָּׁמַיִם וְעַד קָצָה הַשָּׁמַיִם.

וְעֵתְדָהּ בְּשִׁדְהָ לָךְ, דָּא (בראשית כז) שְׁדָה אֲשֶׁר בָּרַכּוּ יְיָ. וּבַתֵּר דִּינְדַע בַּר נָשׁ רְזָא דְחֲכָמְתָּא וְיִתְקִין גְּרַמִּיָּה בְּהָ, מַה פְּתִיב אַחַר, וּבְנִיתָ בֵּיתְךָ. דָּא נִשְׁמַתָּא דְבַר נָשׁ בְּגוּפִיָּה, דִּיתְתַּקֵּן וְיִתְעֵבִיד גְּבַר שְׁלִים. וְעַל דָּא כִּד חֲפַר יִצְחָק וְעַבְד בִּירָא בְּשִׁלָּם, לְהֵוֵא שְׁלָם (נ"א לְמַהוּי שְׁלִים) קָרִי לִיָּה רְחוּבוֹת, וּכְלָא כְּדָקָא יְאוּת. וְכַאֲיִן אִינּוּן צְדִיקָא דְעוּבְדִיהוֹן לְגַבִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקִימָא עֲלָמָא. דְּכַתִּיב, (משלי ב) כִּי יִשְׁרִים יִשְׁכְּנוּ אַרְץ, יִשְׁכְּנוּ אַרְץ, וְהָא אוּקְמוּהָ. (בראשית כז) וַיְהִי כִּי זָקֵן יִצְחָק. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן כְּתִיב, (בראשית א) וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם וּלְחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה, הָאִי קָרָא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אוקמוה ואתמר. אבל תא חזי, כל עובדוי דקודשא בריך הוא, פלהו אינון מלין דקשוט וכלא ברזא עלאה. וכל מלוי דאורייתא, פלהו מלי מהימנותא ורזין עלאין פדקא יאות.

[זוהר חלק א' - דף קמב ע"א]

ותא חזי, לא זכה יצחק פאברהם, דלא סמו עינוי ולא פהו. אבל רזא עלאה איהו הכא, רזא דמהימנותא. כמה דאתמר, דכתיב ויקרא אלהים לאור יום, דא אברהם, דאיהו גהורא דיממא. ונהורא דיליה אזיל ונהיר ואתתקף בתקונא (דף קמב ע"א) דיומא.

ובגין כך, מה פתיב, (בראשית כד) ואברהם זקן בא בימים, באינון גהורין דנהרין. ואיהו סיב, (ד"א ל"ג ונהיר כדן אזיל ונהיר) כמה דאת אמר, (משלי ד) הולך ואור עד נכון היום, ובגין כך, (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום. ולחשך קרא לילה, דא יצחק דאיהו חשך, ואיהו אזיל לקבלא ליליא בגויה, ובגין כך, איהו פד סיב, מה פתיב, (בראשית כז) ויהי פי זקן יצחק ותכהין עינוי מראות. הכי הוא ודאי, דבעא לאתחשכא ולא תדבקא (בחשך) בדרגיה פדקא יאות.

אתא רבי אלעזר בריה, ונשיק ידוי. אמר ליה, שפיר, אברהם נהיר מסטרא דדרגא דיליה, יצחק אתחשך מסטרא דדרגא דיליה, יעקב אמאי, דכתיב, (בראשית מח) ועיני ישראל כבדו מזקן. אמר ליה, הכי הוא ודאי, כבדו פתיב, ולא פהו. מזקן פתיב, ולא מזקנו. אלא מזקן, מזקן דיצחק, מההוא סטרא כבדו. לא יוכל לראות, לאסתכלא פדקא חזי, אבל לא פהו. אבל יצחק פהו ודאי מכל וכל, ואתעביד חשך, דהא פדין אתאחיד ביה לילה, ואתקיים ולחשך קרא לילה. (בראשית כז) ויקרא את עשו בנו הגדול, דאתפלל מסטריה דדינא קשיא (שם) ויאמר הנה נא זקנתי לא ידעתי יום מותי. רבי אלעזר פתח ואמר, (תהלים פד) אשרי אדם עוז לו בך וגו', זכאה בר נש דאתתקף ביה בקודשא בריך הוא וישוי תוקפיה ביה.

יכול פחנניה מישאל ועזריה דאתתקפו ואמרו, (דניאל ג) הן איתי אלהנא די אנחנא פלחין יכול לשיזבותנא מגו אתון נורא יקידתא ומן ידך מלכא ישויב. תא חזי, דאי לא ישויב ולא אתקיים עלייהו קודשא בריך הוא, אשתכח שמייה דקודשא בריך הוא, דלא יתקדש בעינייהו דכלא כמה דאמרו. אלא, פיון דיידעו דלא אמרו פדקא יאות, אהדרו ואמרו, (דניאל ג) והן לא ידיע להוי לך מלכא וגו'. בין ישויב, בין לא ישויב, ידיע להוי לך מלכא וגו'. ותנינן דמלה אודע להו יחזקאל, ושמעו וקבילו מניה, דקודשא בריך הוא לא אתקיים עלייהו, בגין דיקבלון אגרא. וכדין אהדרו ואמרו, והן לא ידיע להוי לך מלכא וגו'.

## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אָלָא לָא יתתקף בר נש דיימא, קודשא בריך הוא ישזבינגי, או איהו עביד לי כף וכף, אבל ישוי תוקפיה ביה בקודשא בריך הוא דיסייע ליה, כד איהו אשתדל באינגון פקודין דאורייתא, ולמיהך בארח קשוט. דכיון דאתי בר נש לאתדכפא, מסייעין ליה ודאי, ובדא יתתקף ביה בקודשא בריך הוא, דאיהו יסייע ליה, ויתתקף ביה, דלא ישוי תוקפיה באחרא, ובגין כף עוז לו בך. מסלות בלבבם, דיעביד לביה פדקא יאות בלא הרהורא אחרא, אלא כהאי מסלה דאיהי מתיישבא לאעברא בכל אתר דאצטריך, הכי נמי.

### סדר הלימוד ליום טו חשוון [יום 45 בשנה]

דבר אחר אשרי אדם עוז לו בך, עז, כמה דאת אמר, (תהלים כט) יי עז לעמו יתן, בגין דאצטריך ליה לבר נש דיתעסק באורייתא לשמיה דקודשא בריך הוא, דכל מאן דאתעסק באורייתא ולא אשתדל לשמה, טב ליה דלא אתברי. מסלות בלבבם, מאי מסלות בלבבם, כמה דאת אמר, (תהלים סח) סולו לרוכב בערבות ביה שמו. דא התיא אורייתא, דאיהו אשתדל בה לארמא ליה לקודשא בריך הוא ולמעבד ליה חטיבא בעלמא.

תא חזי, יעקב כל עובדוי הוו לשמא דקודשא בריך הוא, ובגין כף קודשא בריך הוא הוה עמיה תדיר, דלא אעדי מניה שכינתא. דהא בשעתא דקרא ליה יצחק לעשו בריה, יעקב לא הוה תמן, ושכינתא אודעת לה לרבקה, ורבקה אודעת ליה ליעקב.

רבי יוסי אמר, תא חזי, אי חס ושלום בהווא זמנא יתברך עשו, לא שלוט יעקב לעלמין. אלא מעם קודשא בריך הוא הוה, וכלא באתריה אתא פדקא חזי. תא חזי, (בראשית כה) ורבקה אוהבת את יעקב פתיב, והא אתמר. ובגין כף שדרת בגיניה דיעקב, (בראשית כז) הנה שמעתי את אביך מדבר אל עשו אחיך לאמר.

[זוהר חלק א' - דף קמב ע"ב]

ועתה בני שמע בקולי וגו'. בהווא זמנא, ערב פסח הוה, ובעי יצר הרע לאתבערא, ולשלטאה סיהרא, רזא (דף קמב ע"ב) דמהימנותא. ועל דא עבדת תרי תבשילין.

רבי יהודה אמר, רמז הכא דזמינגין בנוי דיעקב לקרבא שני שעירים, חד ליי, וחד לעזאזל ביומא דכפורי. ובגין כף, קריבת שני גדיי עזים, (קמ"ה ע"ב) חד בגין דרגא דלעילא, וחד בגין לכפייא דרגיה דעשו דלא ישלוט עליה דיעקב, ועל דא שני גדיי עזים, ומתרוייהו טעים יצחק ואכיל. (בראשית כז) ויבא לו יין וישת, ויבא לו יין, רמז רמיז, מאתר רחיק קריב ליה מהווא אתר (דעש). רבי אלעזר אמר, רמז

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מההוא יין דכל חדו אשתכח ביה, בגין לחדתא ליה ליצחק, דבעי חדוה, פדקא בעיין חדוה לחדתא סטרא (דליואי) דיליה, ועל דא ויבא לו יין וישת. (בראשית כז) ותקח רבקה את בגדי עשו וגו', אלין אינון לבושין דרווח עשו מנמרוד, ואלין לבושי יקר דהוו מן אדם הראשון, ואתו לידיא דנמרוד, ובהו הוה צד צידה נמרוד, דכתיב, (בראשית י) הוא היה גבור ציד (קל"ז ע"ב, ויקרא ס"ד ע"א) לפני יי וגו', ועשו נפק לחקלא, ואגח ביה קרבא בנמרוד וקטל ליה, ונסב אלין לבושין מניה, הדא הוא דכתיב, (בראשית כה) ויבא עשו מן השדה והוא עיף, ואוקמוה. פתיב הכא והוא עיף, וכתיב התם (ירמיה ד) פי עיפה נפשי להרגים.

ועשו הוה סליק לון לאינון לבושין לגבה דרבקה, ובהו הוה נפיק וצד צידה, וההוא יומא לא נטל לון, ונפק לחקלא ואתעכב תמן. וכד הוה לביש לון עשו, לא הוו סלקין ריחין כלל. פיון דלביש לון יעקב, פדין תבת אבדה לאתרה, וסליקו ריחין. בגין דשופריה דיעקב, שופריה דאדם הוה. ובגין כך אהדרו בההיא שעתא לאתרייהו, וסליקו ריחין.

אמר רבי יוסי, שופריה דיעקב (הוה) דאיהו שופריה דאדם איך אפשר, והא תנינן, תפוח עקבו דאדם הראשון, מכהה גלגל חמה. ואי תימא דכף הוה יעקב. אמר ליה רבי אלעזר, ודאי הכי הוה, פקדמיתא עד לא חב אדם הראשון, לא הוו יכלין כל בריין לאסתפלא בשופריה. פיון דחטא, אשתני שופריה ונתמאך רומיה ואתעביד בר מאה אמין. ותא חזי, שופריה דאדם הראשון, רזא איהו, דמהימנותא עלאה תליא בההוא שופרא, ובגין כך, (תהלים ז) ויחי נעים יי אלהינו עלינו. וכתיב, (תהלים כז) לחזות בנעים יי, ודא הוא שופריה דיעקב ודאי, וכלא רזא עלאה איהו.

וירח את ריח בגדיו ויברכהו. תא חזי, וירח את ריח הפגדים לא פתיב, אלא ריח בגדיו. כמה דאת אמר, (תהלים קד) עוטה אור כשלמה נוטה שמים פיריעה. דבר אחר (נ"א דא הוא) וירח את ריח בגדיו ויברכהו. דכיון דאלביש לון יעקב, סליקו ריחין בההיא שעתא, ועד דלא ארח (דארח) ריחין דלבושיה, לא ברכיה, דהא פדין (לא) ידע דאתחזי הוא לאתברכא, דאי לא אתחזי לאתברכא, לא סליקו כל הני ריחין קדישין בהדיה, הדא הוא דכתיב וירח את ריח בגדיו ויברכהו. (בראשית כז) ויאמר ראה ריח בני פריח שדה אשר ברכו יי. (ק"ב ע"ב) ויאמר, מלה סתים הוא. אית דאמרי שכינתא הות, ואית דאמרי יצחק הוה. פריח שדה אשר ברכו יי, מאן שדה, דא שדה (רמ"ט ע"ב) דתפוחים. שדה דאבהן עלאין (חמידי) סמיכו ליה ומתקנין ליה.

ויתן לך האלהים מטל השמים ומשמני הארץ ורב דגן ותירוש. אמר רבי אבא, האי קרא אוקמוה, אבל (פתח רבי אבא ואמר) תא חזי, (תהלים קכ) שיר המעלות אל



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

” בצרתה לי קראתי ויענני. כמה שירין ותושבחן אמר דוד מלכא קמי קודשא בריך הוא, וכלא בגין לאתקנא דרגיה ולמעבד ליה שמא, כמה דאת אמר, (שמואל ב' ח) ויעש דוד שם, ושירתא דא אמר (ס”א ל”ג ליה) כד חמא עובדא דא ליעקב (ס”א דיעקב).

[זוהר חלק א' - דף קמג ע”א]

רבי אלעזר אמר, יעקב אמר שירתא דא (דהא), בשעתא דאמר ליה אבוי, (בראשית כז) גשה נא ואמשך בני האתה זה בני עשו אם לא, פדין (ד”א בגין) דהוה (הוה) (דף קמג ע”א) יעקב בעאקו סגי, דדחיל דאבוי ידע ליה ואשתמודע קמיה. מה פתיב, (בראשית כז) ולא הפירו פי היו ידיו פידי עשו אחיו שעירות ויברכהו. פדין אמר, (תהלים קכ) אל יי בצרתה לי קראתי ויענני. (שם) יי הצילה נפשי משפת שקר מלשון רמיה, דא הוא דרגא דעשו שריא ביה, דאיהו שפת שקר (ס”א מה הוא). שפת שקר, בשעתא דאייתי ההוא חויא לווטין על עלמא, ובחפיו ובעקימו אייתי לווטין, דאתלטיא עלמא.

תא חזי, בשעתא דאמר יצחק לעשו, (בראשית כז) וצא השדה וצודה לי צידה, בה”א, ואוקמוה. ונפק עשו בגין דיתברך מיצחק, דקאמר ליה, (בראשית כז) ואברכה לפני יי, דאלו אמר ואברכה ולא יתיר, יאות. פיון דאמר לפני יי, בהיא שעתא אנדעו פרסי יקרא דקודשא בריך הוא, אמרה, ומה דיפוק חויא מאינון לווטין, וישתאר יעקב בהו.

בהיא שעתא, אנדמן מיכאל ואתא קמיה דיעקב, ושכינתא בהדיה, וידע יצחק, וחמא לגן עדן בהדיה דיעקב, וברכיה קמיה. וכד עאל עשו, עאל בהדיה גיהנם. ועל דא (בראשית כז) ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד, דחשב דלא הוה עשו בהווא סטרא, פתח ואמר, (בראשית כז) ואברכהו גם ברוך יהיה.

בגין כך, אנדמן יעקב בחכמתא ובעקימו דאייתי ברכאן עליה דיעקב דאיהו כגוונא דאדם הראשון, ואתנטלו מההוא חויא דאיהו שפת שקר. דכמה שקרא אמר, וכמה מלי דשקרא עבד, בגין לאטעאה ולאייטאה לווטין על עלמא. בגין כך, אתא יעקב בחכמה ואטעי לאבוי, בגין לאייטאה ברכאן על עלמא, ולנטלא מניה מה דמנע מעלמא, ומדה לקבל מדה הוה. ועל דא פתיב, (תהלים קט) ויאהב קללה ותבואהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו. עליה פתיב, (בראשית ג) ארור אתה מפל הבהמה ומפל חית השדה. ואשתאר ביה לדרי דרין, ואתא יעקב ונטיל מניה ברכאן.

ומן יומי דאדם, אנדמן יעקב לנטלא מההוא חויא, כל הני ברכאן, ואשתאר איהו בלווטין ולא נפק מניהו. ודוד אמר ברוח קודשא, (תהלים קכ) מה יתן לך ומה

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יוסיף לך לשון רמיה חצי גבור שנונים. מה איכפת ליה לההוא חויא בישא, דאייתי לווטין על עלמא. כמה דאמרו, נחש נושף וממית, ולית ליה הנאה מניה.

לשון רמיה, דרמי ליה לאדם ולא תתיה, ואייתי בישא עליה ועל עלמא. לבתר אתא יעקב, ונטיל מדיליה כל אינון ברכאן. חצי גבור שנונים, דא עשו דנטר דבבו (נ"א דאגזים) ליעקב על אינון ברכאן, כמה דאת אמר, (בראשית כז) וישטם עשו את יעקב על הברכה וגו'. (ד"א ל"ג תא חזי)

ויתן לך האלהים מטל השמים ומשמני הארץ, הא מלעילא ומתתא בחבורא חדא. ורוב דגן ותירוש, הא אוקמוה. אבל פדכתיב, (תהלים לו) ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם. תא חזי, (שם) נער הייתי וגו' ואוקמוה, האי קרא שרו של עולם אמרו וכו'. ובגין כך אמר ורוב דגן ותירוש.

יעבדוה עמים וישתחוו לך לאומים, בזמנא דשליט שלמה מלכא בירושלם, דכתיב, (דברי הימים ב ט) וכל מלכי הארץ וגו' מביאים איש מנחתו וגו'. (בראשית כז) וישתחוו לך לאומים, בזמנא דייתי מלכא משיחא, דכתיב, (תהלים עב) וישתחוו לו כל מלכים. רבי יהודה אמר, כלא בזמנא דייתי מלכא משיחא, פדכתיב וישתחוו לו כל מלכים כל גוים יעבדוהו.

הוה גביר לאחיה, הוה, ולא אמר היה, או תהיה. אלא דא רזא עלאה דמהימנותא, דאלין אתוון אנון רזי דמהימנותא. ה' לעילא, וא"ו באמצעיתא, ה' לבתר. ובגין כך אמר, הוה גביר לאחיה, לשלטאה עלייהו ולרדאה לון, בזמנא דאתא דוד מלכא. רבי יוסי אמר, כלא איהו בזמנא דייתי מלכא משיחא, דהא בגין דעברו ישראל על פתגמי אורייתא, כדין (בראשית כז) ופרקת עלו מעל צוארך.

[זוהר חלק א' - דף קמג ע"ב]

ויתן לך האלהים רבי יוסי אמר, כל הנני (דף קמג ע"ב) ברכאן מסטרא דחולקיה דיעקב הוה ומדיליה נטל, ואלין ברכאן הוה קא בעי יצחק לברכא ליה לעשו, ובגין כך עבד קודשא בריה הוא, וגרם ליה ליעקב לנטלא מדיליה.

תא חזי, בשעתא דההוא נחש אייתי לווטין על עלמא ואתלטיא ארעא, מה פתיב, (בראשית ג) ולאדם אמר פי שמעת לקול אשתך וגו', ארוהה האדמה בעבורך וגו', דלא תהא עבדא פירין ואיבין פדקא יאות. לקבל דא, ומשמני הארץ. (שם) בעצבון תאכלנה, לקבל דא מטל השמים. (שם) וקוץ ודרדר תצמיח לך, לקבל דא, ורוב דגן ותירוש. (שם) בזעת אפך תאכל לחם, לקבל דא, (בראשית כז) יעבדוה עמים וישתחוו לך לאומים, דאינון יעבדון ארעא ויפלחון בחקלא, כמה דאת אמר, (ישעיה סא) ובני נכר אפריכם וכורמיכם. וכלא נטל יעקב, דא לקבל דא, ומדיליה נטל.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וקודשא בריך הוא גרים ליה ליעקב דיטול הני ברכאן, לאתדבקה באתריה וחולקיה, ועשו לאתדבקה באתריה וחולקיה.

אמר רבי חזקיה, והא חמינן דמשמני הארץ ומטל השמים, אינון ברכאן נטל עשו לבתר, כמה דאת אמר, הנה משמני הארץ יהיה מושבך ומטל השמים מעל.

אמר רבי שמעון, לאו האי כהאי ולא דא כדא, כמה אתפרשאן דרגין. ביעקב כתיב, ויתן לה האלהים, ובדא כתיב יהיה. ביעקב כתיב, מטל השמים ומשמני הארץ, בעשו כתיב משמני הארץ וטל השמים, דהא לאו דא איהו כדא.

ודרגין אתפרשן כמה וכמה. בגין דבדא דיעקב כתיב ביה, ויתן לה האלהים מטל השמים, דא טל עלאה דנגיד מעתיק יומין דאקרי טל השמים, השמים דלעילא, טל דנגיד בדרגא דשמים, ומתמן לחקל תפוחין קדישין. ומשמני הארץ, הארץ, (דא ארץ דלעילא ארץ החיים) בעשו כתיב ומשמני הארץ, ביעקב משמני הארץ דא ארץ החיים דלעילא, וירית לה בארעא דלעילא ובשמים דלעילא. ולעשו בארעא דהכא לתתא, ובשמים דהכא לתתא. יעקב לעילא לעילא. עשו לתתא לתתא.

תו, יעקב לעילא ותתא, ועשו לתתא. ואף על גב דכתיב (בראשית כז) והיה כאשר תריד ופרקת עלו מעל צוארך. מהאי דהכא לתתא, אבל לעילא לא כלום, דכתיב, (תהלים לז) פי חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו. תא חזי, בשעתא דשרו לנטלא ברכאן דלהון, יעקב ועשו. יעקב נטל חולקיה דלעילא, ועשו נטל חולקיה לתתא.

רבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא אמר לרבי אלעזר, כלום שמעת מאביך, אמאי לא אתקיימו ברכאן דברכיה יצחק ליעקב, ואינון ברכאן דברך יצחק לעשו אתקיימו בלהו.

אמר ליה, כל אינון ברכאן מתקיימי, וברכאן אחרנין דברכיה קודשא בריך הוא ליעקב. אבל מיד, יעקב נטל לעילא, ועשו נטל לתתא. לבתר כד יקום מלכא משיחא, יטול יעקב לעילא ותתא ויתאביד עשו מכלא, ולא יהא ליה חולקא ואחסנא ודוכרנא בעלמא, כמה דאת אמר, (עובדיה א) והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש וגו'. בגין דיתאביד עשו מכלא, וירית יעקב תרין עלמין, עלמא דין ועלמא דאתי.

[זוהר חלק א' - דף קמד ע"א]

ובהאי זמנא כתיב, (עובדיה א) ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה ליי המלוכה. ההוא מלכו דעשו, דנטל בהאי עלמא, יהב ליה קודשא בריך הוא (ס"א יהא ליה לקודשא בריך הוא) בלחודוי. וכי השתא לאו איהי מלכו מקודשא בריך

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הוא, אלא אף על גב דשליט קודשא בריך הוא לעילא ותתא, הא יהב לון לשאר עמין, לכל חד וחד חולק ואחסנתא בהאי עלמא, לאשתמשא ביה. ובההיא זמנא, ישול מכלהו מלכותא, ותהא דיליה כלא, דכתיב והיתה ליי המלוכה, ליה בלחודוי, דכתיב, (זכריה יד) והיה יי למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי אחד וישמו אחד. (בראשית כז) ויהי אף יצא יצא יעקב וגו'. רבי שמעון אמר, אף יצא יצא, תרי יציאות הללו למה. אלא (דף קמד ע"א) חד דשכינתא וחד דיעקב, דהא כד עאל יעקב, שכינתא עאלת עמיה, וקמי שכינתא אתברך. דיצחק הוה אמר ברכאן, ושכינתא אודי להו עליהו. וכד נפק יעקב, שכינתא נפקת עמיה, דהא הוא דכתיב אף יצא יצא יעקב, תרי יציאות כחד. (בראשית כז) ועשו אחיו בא מצידו. מן הציד לא פתיב, אלא מצידו, דאיהו צידה דיליה, דלא הוה ביה ברכה, ורוח הקודש צווחה ואמרה, (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין.

ויעש גם הוא מטעמים וגו'. (בראשית כז) יקום אבי, דבוריה הוה בעזות, בתקיפו ורוחא, מלה דלית בה טעמא, יקום אבי. תא חזי, מה בין יעקב לעשו, יעקב אמר בכסיפו דאבוי, בענוה, מה פתיב, (בראשית כז) ויבא אל אביו ויאמר אבי. מה בין האי להאי, אלא, דלא בעא לאודעזעא ליה, מליל בלשון תחנונים, (בראשית כז) קום נא שבה ואכלה מצידוי. ועשו אמר, יקום אבי, כמאן דלא מליל עמיה.

תא חזי, בשעתא דעאל עשו, עאל עמיה גיהנם, אודעזעא יצחק, ודחיל. דכתיב, (בראשית כז) ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד. פיון דכתיב ויחרד יצחק חרדה גדולה, די. מהו (גדולה) עד מאד. אלא, דלא הוה דחילו ואימתא. דנפל עליה דיצחק, רבתא, מיזמי דאתברי. ואפילו בההיא שעתא, דאתעקד יצחק על גפי מדבחא וחמא (שכינתא) ספינא עליה, לא אודעזעא. פההיא שעתא דעאל עשו, וחמא גיהנם דעאל עמיה, פדין אמר, בטרם תבא (שם) ואברכהו גם ברוך יהיה, בגין (דחמאת) דחמית שכינתא דאודי על אינון ברכאן.

דבר אחר, יצחק אמר ואברכהו, נפק קלא ואמר, גם ברוך יהיה, בעא יצחק למילט ליה ליעקב, אמר ליה קודשא בריך הוא, יצחק, גרמך אנא (אנת) לייט, דהא כבר אמרת ליה, (שם) אורריך ארור ומברכך ברוך.

תא חזי כלא אודו על אינון ברכאן, עלאי ותתאי, ואפילו איהו חולק עדביה דעשו, אודי עליהו וברכיה איהו, ואודי על אינון ברכאן וסלקיה על רישיה לעילא. מנלן, דכתיב, (בראשית לב) ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני. ויאמר שלחני, בגין דאתקיף ביה יעקב. וכי היך יכיל בר נש דאיהו גופא ובשרא, לאתתקפא ביה במלאכא דאיהו רוח ממש, דכתיב, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוהט.

## "זֶה־הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

אֵלָא, מִכָּאן דְּמִלְאֲכֵי שְׁלִיחֵי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כַּד אֵינּוּן נַחְתִּין לְהָאֵי עֲלָמָא  
גְּלִימִין, וְאַתְּגְלִימוּ וּמִתְלַבְּשִׁין (ק"א ע"א) בְּגוּפָא כְּגוּוּנָא דְהָאֵי עֲלָמָא, בְּגִין דְּהֵכִי  
אַתְחֲזִי, דְּלֹא לְהַשְׁנָאָה מִמְּנַהֲגָא דְהָהוּא אַתְר דְּאֹזִיל תַּמְן.

וְהָא אַתְמַר, דְּמִשָּׁה כַּד סָלִיק לְעֵילָא, מַה פְּתִיב, (שְׁמוֹת לָה) וַיְהִי שֵׁם עִם יְיָ  
אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לְחַם לֹא אָכַל וּמַיִם לֹא שָׁתָה, בְּגִין מְנַהֲגָא, דְּלֹא  
לְהַשְׁנָאָה מִהָהוּא אַתְר דְּאֹזִיל לְתַמְן, וְאֵינּוּן מְלֹאכִין כַּד נַחְתּוּ לְתַתָּא פְּתִיב, (בְּרַאשִׁית  
יח) וְהוּא עוֹמֵד עֲלֵיהֶם תַּחַת הָעֵץ וַיֹּאכְלוּ. וְכֵן הֲכָא, הָאֵי מְלֹאכָא כַּד נַחַת לְתַתָּא, לֹא  
אַתְאַבֵּק עִמִּיהָ דִיעֶקֶב, אֵלָא מִגּוּ דְהוּה אַתְלַבֵּשׁ בְּגוּפָא כְּגוּוּנָא דְהָאֵי עֲלָמָא. וְעַל דָּא  
אַתְאַבֵּק יַעֲקֹב בְּתַדִּיהָ כָּל הָהוּא לֵילֵיא.

תָּא חֲזִי, בְּגִין דְּשִׁלְטְנוּתָא דְהַנִּי, לָאו אִיהוּ אֵלָא בְּלִילֵיא וּדְאֵי. וּבְגִין כֶּהָ,  
שִׁלְטְנוּתָא דְעֵשׂוּ לָאו אִיהוּ אֵלָא בְּגִלּוּתָא, דְאִיהוּ לַיְלָה. וְעַל דָּא בְּלִילֵיא אַתְתַּקֵּף  
עִמִּיהָ דִיעֶקֶב, וְאַתְאַבֵּק עִמִּיהָ. וְכַד אַתָּא צְפָרָא, אַתְחַלֵּשׁ חִילֵיהָ, וְלֹא יָכִיל, וְכַדִּין  
אַתְתַּקֵּף יַעֲקֹב, בְּגִין דִיעֶקֶב, שִׁלְטְנוּתֵיהָ בִימְמָא.

וּבְגִין כֶּהָ, פְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה כ"א) מִשָּׂא דוּמָה אֵלֵי קִרְא מִשְׁעִיר שְׁמֵר מַה מְלִילָה שְׁמֵר  
מַה מְלִיל. דְּהָא כַּדִּין שׁוּלְטְנוּתֵיהָ דִידֵיהָ דְעֵשׂוּ, דְאִיהוּ שְׁעִיר בְּלִילָה אִיהוּ, וּבְגִין כֶּהָ  
אַתְחַלֵּשׁ כַּד אַתָּא צְפָרָא, וְכַדִּין (בְּרַאשִׁית ל"ב) וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִּי עֲלָה הַשָּׁחַר.

[זוהר חלק א' - דף קמד ע"ב]

וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁלְחֶךָ כִּי אִם בְּרַכְתָּנִי. כִּי אִם (דף קמד ע"ב) בְּרַכְתָּנִי, כִּי אִם תְּבָרַכְנִי  
מִבְּעֵי לֵיהָ, מֵאֵי כִּי אִם בְּרַכְתָּנִי. אִם אוֹדִית עַל אֵינּוּן בְּרַכָּאן דְּבָרַכְנִי אַבָּא וְלֹא תְהֵא  
מְקַטְרָגָא לִי בְּגִינֵיהוּ, מַה פְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ל"כ) וַיֹּאמֶר לֹא יַעֲקֹב יֹאמֶר עוֹד שְׁמַךְ כִּי  
אִם יִשְׂרָאֵל וְגו', אִמְרֵי יִשְׂרָאֵל, אִמְרֵי לֵיהָ, בְּעַל כְּרַחֲמֵי אֵית לָן לְשִׁמְשָׁא לָךְ, דְּהָא  
אַנְתְּ אַתְעַטְרַת בְּחִילְךָ לְעֵילָא בְּדַרְגָּא עֲלָאָה, יִשְׂרָאֵל יְהִיה שְׁמַךְ וּדְאֵי.

כִּי שְׁרִית עִם אֱלֹהִים, מֵאֵי עִם אֱלֹהִים, סְלִקָּא דְעַתְדָּא דְעֵלִיהָ הוּה אִמְר. אֵלָא אִמְר  
לֵיהָ, שְׁרִית לְאַתְחַבְּרָא וְלֹאֲזוּדוּגָא עִם אֱלֹהִים בְּחַבּוּרָא, בְּזוּוּגָא דְשִׁמְשָׁא וְסִיחְרָא,  
וְעַל דָּא לֹא פְתִיב עַל (ס"א א"ת) אֱלֹהִים, אֵלָא עִם אֱלֹהִים, בְּחַבּוּרָא וְזוּוּגָא חֲדָא.

דְּבַר אַחַר, וַיֹּאמֶר, כְּמָה דְאֵת אִמְר, (שְׁמוֹת טו) וַיֹּאמֶר אִם שְׁמוּעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל יְיָ  
אֱלֹהֶיךָ, אוֹף הֲכָא, (בְּרַאשִׁית ל"ב) וַיֹּאמֶר לֹא יֹאמֶר עוֹד שְׁמַךְ יַעֲקֹב כִּי אִם יִשְׂרָאֵל,  
כַּדִּין אַתְעַטְר יַעֲקֹב בְּדַרְגֵיהָ, לְמַחְוֵי כָּלְלָא דְאַבְתָּן. מַה פְּתִיב, (ש"ס) וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ שֵׁם.  
מֵאֵי וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ שֵׁם, דְּאוּדֵי לֵיהָ עַל כְּלָהוּ בְּרַכָּאן, דְּבָרַכִּיהָ אַבּוּי.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח וַאֲמַר, (מְשִׁלֵי ט"ז) בְּרַצוֹת יְיָ דְרַכִּי אִישׁ גַּם אוֹיְבָיו יִשְׁלִים אֹתוֹ. תָּא  
חֲזִי, כְּמָה אֵית לֵיהָ לְבַר נֶשׁ, לְאַתְתַּקְנָא שְׁבִילוֹי בֵּיה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

למעבד פקודי דאורייתא. דהא אוקמוה, דודאי (שמות ק"ו ע"ב, קס"ב ע"ב) תרין מלאכין שליחן אית לבר נש מלעילא לאזדווגא בהדיה, חד לימינא וחד לשמאלא, ואינון סהדין ביה בבר נש בכל מה דאיהו עביד, אינון משתכחי תמן וקרינן לון יצר טוב ויצר רע.

אתי בר נש לאתדפא ולאשתדלא בפקודי דאורייתא, ההוא יצר טוב דאזדווג ביה, כבר איהו אתתקף על ההוא יצר הרע ואשתלים בהדיה ואתהפיק ליה לעבדא. וכד בר נש אזיל לאסתאבא, ההוא יצר הרע אתתקף ואתגבר על ההוא יצר טוב, והא אוקימנא. ודאי כד ההוא בר נש אתי לאתדפא, כמה תקיפו אתתקף בר נש, כד אתגברא ההוא יצר טוב כדין (משלי טז) אויביו ישלים אתו, דההוא יצר הרע אתפפא קמיה דיצר טוב. ועל דא אמר שלמה, (משלי יב) טוב נקלה ועבד לו, מאי ועבד לו, דא יצר הרע. וכדין כד אזיל בר נש בפקודי אורייתא, כדין גם אויביו ישלים אתו, דא יצר הרע, ודאתא מסטרוי.

תא חזי, בגין דיעקב, אבטח ביה בקודשא בריך הוא, וכל ארחוי הוו לשמיה, על דא אויביו ישלים אתו. ודא (ד"א דא) סמאל, חילא ותוקפא דעשו דאשלים עמיה דיעקב, ובגין דאשלים עמיה דיעקב, ואודי ליה על אינון ברכאן, כדין אשלים עמיה עשו, (נ"א כדין אודי ליה עשו דכתיב יש לי רב אחי יהי לך אשר לך, דהא אודי ליה על אינון ברכאן דיליה בחרבא) ועד דלא אשתלים עמיה יעקב לגיפי ההוא ממנא דאתפקד עליה, לא אשלים עמיה עשו, בגין כה, בכל אתר תוקפא דלתתא תליא בתוקפא דלעילא.

ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד ויאמר מי איפה. מי איפה, מאי מי איפה, מי הוא זה מבעי ליה. אלא מי איפה, דקיימא שכינתא תמן, כד בריך ליה יצחק ליעקב, ועל דא אמר, מי איפה. מאן הוא דקאים הכא, ואודי על אינון ברכאן דברכית ליה, ודאי (בראשית כז) גם ברוך יהיה. דהא קודשא בריך הוא אסתפם באינון ברכאן.

[זוהר חלק א' - דף קמה ע"א]

רפי יהודה אמר, בגין ההיא חרדה דאחריד יעקב ליצחק אבוי, אתענש יעקב בעונשא דיוסף, דחרד חרדה כהאי, בשעתא דאמרו ליה, (בראשית לז) זאת מצאנו. יצחק אמר מי איפה. באיפה אתענש יעקב, דכתיב, (בראשית לז) איפה הם רועים, ותמן יוסף אתאביד ואתעניש יעקב. ואף על גב דקודשא בריך הוא אסתפם על ידוי באינון ברכאן, איהו אתענש באיפה, דכתיב איפה הם רועים. ומתמן אתאביד מניה ואתענש כל ההוא עונשא. (בראשית כז) ויחרד יצחק חרדה גדולה, מאי גדולה, כתיב הכא גדולה, וכתיב התם (דברים יח) ואת האש הגדולה הזאת וגו', דעאל עמיה

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

גִּיהֶנָם. עַד מָאֵד. מֵאֵי עַד מָאֵד. פְּתִיב הֶכָּא מָאֵד, וּכְתִיב הָתָם (בראשית א) וְהָיָה טוֹב מָאֵד, דָּא מִלְּאַךְ הַמּוֹת, כְּדִין אָמַר מִי אֵיפֵה. (דף קמה ע"א) (בראשית כז) כְּשִׁמוּעַ עָשׂוּ אֶת דְּבַרֵי אָבִיו וְגו'. אָמַר רַבִּי חֵיִיא, כַּמָּה בִישׁוּן עֲבָדוּ אֵינּוּן דְּמַעִין דְּבִכְהָ וְאַפִּיק עָשׂוּ קָמִי אָבוּי, בְּגִין דִּיתְפַּרְךָ מִנִּיָּה, בְּגִין דְּהוּהוּ חָשִׁיב מְלָה דְּאָבוּי יִתִּיר. הֲכִי קָרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב. (ד"א ל"ג ואוקמוה) הֲכִי קָרָא שְׁמוֹ, קָרָא שְׁמוֹ הָהוּא דְּקָרָא לִיה, אַפִּיק צִיצָא דְרוּקָא בְּגִין קָלָנָא. הֲכִי נִקְרָא שְׁמוֹ לָא פְתִיב, אֶלָּא קָרָא שְׁמוֹ. (בראשית כז) וַיַּעֲקֹבֵנִי זֶה פְּעַמִּים. זֶה. מֵהוּ זֶה, (אלא) וַיַּעֲקֹבֵנִי פְּעַמִּים מִבְּעֵי לִיה. אֶלָּא, מְלָה חַד הוּי תְרִי זְמַנִּי, בְּכוּרְתִי, (ק"ס ע"א, שמות קי"א ע"א) אֶהְדֵּר לִיה זְמַנָּא אַחְרָא בְּרַכְתִּי, זֶה הוּא תְרִי זְמַנִּי. כְּגוּוֹנָא דָּא, (בראשית מג) פִּי עֵתָה שְׁבַנּוּ זֶה פְּעַמִּים, מְלָה חַד, תְּרִין זְמַנִּין. חַד דְּהָא אֶהְדֵּרְנָא לִיה וְלָא נְהוּי בְּכַסּוּפָא קָמִיָּה דְּהָהוּא בַר נָשׁ. שְׁבַנּוּ, בְּשַׁנּוּ. אֲנִן בְּכַסּוּפָא מִנִּיָּה, וּכְבָר אֶהְדֵּרְנָא.

כְּגוּוֹנָא דָּא, אָמַר אֵיבֹב, (איוב יג) וְתַחֲשַׁבְנִי לְאֵיבֹב לָךְ, אֶהְדֵּר אֵיבֹב, אֵיבֹב. וְאוּקְמוּהָ דְכְתִיב, (איוב ט) אֲשֶׁר בַּסַּעֲרָה יִשׁוּפְנִי וְגו'. אָמַר לְפָנָיו, רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, שְׁמָא רוּחַ סַעֲרָה עֲבָרָה לְפָנֶיךָ. וְהֶכָּא בְּכוּרְתִי לָקַח וְהָיָה עֵתָה אֶהְדֵּר מְלָה וְנָטִיל בְּרַכְתִּי. (בראשית כז) הֵן גָּבִיר שְׁמַתִּיו לָךְ וְגו', וְלָךְ אֵיפֵה מָה אַעֲשֶׂה בְּנִי. וְלָךְ אֵיפֵה, לִית קִיִּימָא הֶכָּא מֵאֵן דְּמִסְתַּכְּם עֲלֶיךָ. מָה אַעֲשֶׂה בְּנִי. כְּדִין, בְּרַכִּיָּה בְּהָאֵי עֲלֵמָא וְאַסְתַּכַּל בְּדַרְגִּיָּה, וְאָמַר (בראשית כז) וְעַל חֶרְפֶּךָ תַּחֲיָה, דְּהָא הֲכִי אַתְחַזִּי לָךְ לְאוֹשְׁדָא דְּמִין וְלִמְעַבַּד קְרַבִּין, וְעַל דָּא אָמַר מָה אַעֲשֶׂה בְּנִי.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, וְלָךְ אֵיפֵה מָה אַעֲשֶׂה, כִּיּוֹן דְּאָמַר הָאֵי, אִמָּאֵי בְּנִי. אֶלָּא אָמַר לִיה, וְלָךְ אֵיפֵה מָה אַעֲשֶׂה, דְּאַנְתְּ בְּדִינָא וּבְחַרְבָּא וּבְדַמָּא חֲזִינָא לָךְ, וְלֹאֲחִיךָ בְּאַרְחַ שְׁלִים. אֶלָּא בְּנִי, בְּנִי וְדָאֵי, אֲנָא גְרִימָנָא לָךְ, בְּגִין דְּאַנְתְּ בְּנִי. וְעַל דָּא עַל חֶרְפֶּךָ תַּחֲיָה וְאֵת אַחִיךָ תַּעֲבַד. וְעַדִּין לָא אַתְקִיָּים, דְּהָא לָא פִּלַּח לִיה עָשׂוּ לִיעֲקֹב. בְּגִין דִּיעֲקֹב לָא בְּעָא לִיה הַשְׁתָּא, וְאִיהוּ אֶהְדֵּר וְקָרָא לִיה אֲדִנִּי כַּמָּה זְמַנִּי, בְּגִין דְּאַסְתַּכַּל לְמַרְחֹק, וְסָלִיק לִיה לְסוּף יוּמִיא, כְּדַקְאֲמַרְן.

רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזֵלִי בְּאַרְחָא. עַד דְּהוּוּ אֲזֵלִי, חָמוּ לִיה לְרַבִּי יוֹסִי סְבָא דְּהוּוּ אֲזֵל בְּתַרְיָהוּ. יִתְבוּ עַד דְּמָטָא לְגַבִּיָּהוּ. כִּיּוֹן דְּמָטָא לְגַבִּיָּהוּ, אָמְרוּ הַשְׁתָּא אַרְחָא מִתְתַּקְנָא קָמוּ, אֲזֵלוּ. אָמַר רַבִּי חֵיִיא (תהלים קיט) עֵת לַעֲשׂוֹת לִי. פִּתַּח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (משלי לא) פִּיָּה פִּתְחָה בְּחַכְמָה וְתוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָה. פִּיָּה פִּתְחָה בְּחַכְמָה, דָּא כְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל, וְתוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָה אֵלִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינּוּן לִישְׁנָא דְּאוּרִיָּתָא דְּמִשְׁתַּעֲי בְּהַ יוּמִי וְלִילִי. (משלי לא) פִּיָּה פִּתְחָה בְּחַכְמָה דָּא ב' דְּבְרָאשִׁית, וְאוּקְמוּהָ. וְתוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָה דָּא אַבְרָהָם, דְּבִיָּה בְּרָא עֲלֵמָא, וּבִיָּה מִשְׁתַּעֲי תְדִיר. ב' סְתִים מֵהָאֵי גִיסָא, וּפְתִיחָא מֵהָאֵי גִיסָא. סְתִימָא מֵהָאֵי גִיסָא, כַּמָּה דָּאֵת אָמַר, (שמות לג) וְרָאִיתָ אֶת אַחֲוֵרִי. פְּתִיחָא מֵהָאֵי גִיסָא, בְּגִין לְאַנְהָרָא (נ"א להדרא) אֲנַפְהָא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְגַבֵּי עֵילָא, וּפְתִיחָא מְהַאי גֵיסָא, בְּגִין לְקַבְּלָא מְלַעֲיָלָא, וְאִיהִי אֶכְסְדָרָה לְקַבְּלָא. וּבְגִין כִּדְ קַיִמָא בְּרִישָׁא דְאֹרִייתָא וְאֶתְמַלֵּיא לְבַתֵּר, פִּיָּה פְתַחַה בְּחַכְמָה, בְּחַכְמָה וְדַאי, דְכְתִיב בְּרִאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, כְּתַרְגוּמוֹ. וְתוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָה, דְהָא לְבַתֵּר מְשַׁתְּעִי וְאָמַר (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר.

פִּיָּה פְתַחַה בְּחַכְמָה, דָּא ה' (קדמאה) דְשִׁמְא קַדִּישָׁא דְכֻלָּא בְּהָ, וְאִיהִי סְתִים וְגִלְיָא, כְּלִילָא דְעֵילָא וְתַתָּא, רְזָא דְעֵילָא וְתַתָּא. (משלי לא) פִּיָּה פְתַחַה בְּחַכְמָה, בְּגִין דְאִיהִי סְתִים דָּלָא אֶתְיִידַע כְּלָל, דְכְתִיב, (איוב כח) וְנַעֲלָמָה מֵעֵינֵי כָל חַי וּמַעוּף הַשָּׁמַיִם נִסְתָּרָה. וְכִד שְׂאִרֵי לְאֶתְפְּשָׁטָא בְּחַכְמָה דְאֶתְדַבֵּק בְּהָ, וְאִיהִי בְּגוּוּהָ, (ואיהי) אֶפִיקַת קָלָא, דְאִיהִי תוֹרַת חֶסֶד.

[זוהר חלק א' - דף קמה ע"ב]

פִּיָּה פְתַחַה בְּחַכְמָה, דָּא ה"א בְּתַרְאָה דְאִיהוּ (דאיהי) דְבּוּר, וּמְלָה תְלִיא בְּחַכְמָה. וְתוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָה. דָּא קוּל דְקַיִמָא עַל דְבּוּר לְאַנְהָגָא לִיהָ. וְתוֹרַת חֶסֶד, דָּא יַעֲקֹב, (דף קמה ע"ב) דְאִיהוּ עַל לְשׁוֹנָה, לְאַנְהָגָא מְלָה וְלֹאֲחַדָּא לָהּ, דְהָא לִית דְבּוּר בְּלָא קוּל, וְאִיִּקְמוּהָ.

פְתַח רַבִּי חַיִּיא אֲבַתְרִיָּה וְאָמַר, (משלי ח) אֲנִי חַכְמָה שְׁכַנְתִּי עֲרֻמָּה וְדַעַת מְזוּמוֹת אֲמַצָּא. אֲנִי חַכְמָה, דָּא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. שְׁכַנְתִּי עֲרֻמָּה, דָּא יַעֲקֹב דְאִיהוּ חַכִּים, וְדַעַת מְזוּמוֹת אֲמַצָּא דָּא יִצְחָק, דְהוּוּ לִיהָ דַעַת מְזוּמוֹת לְבִרְכָא לִיהָ לְעֵשׂוֹ. וּבְגִין דְחַכְמָה אֲשַׁתְּתַף בְּהַדְיָה דְיַעֲקֹב דְאִיהוּ עֲרֻמָּה, וְדַעַת מְזוּמוֹת אֲמַצָּא, דְאֶתְבְּרַךְ יַעֲקֹב מֵאֲבוּי, וְשָׂרוּ עֲלֵיהָ כָּל אֵינּוֹן בְּרַכָּאן, וְאֶתְקַיְיְמוּ בֵּיהּ וּבְבָנוּי לְעֵלָם וְלְעֵלְמֵי עֲלָמִין.

מֵאֵינּוֹן אֶתְקַיְיְמוּ בְּהַאי עֲלָמָא, וְכֻלְהוּ יִתְקַיְיְמוּן לְזַמְנָא דְמַלְכָּא מְשִׁיחָא, דְכַדִּין יְהוֹן יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצָא וְעַם אֶחָד לְקוּדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, הַדָּא הוּא דְכְתִיב, (יחזקאל לז) וְעִשִׂיתִי אִתְּם לְגוֹי אֶחָד בְּאַרְצָא. וְיִשְׁלֹטוּן לְעֵילָא וְתַתָּא, דְכְתִיב, (דניאל ז) וְאִרוּ עִם עֲנַנֵי שָׁמַיָא כְּבַר אֲנָשׁ אֶתְהָ, דָּא מַלְכָּא מְשִׁיחָא, דְכְתִיב, (דניאל יב) וּבִיּוֹמֵיהוֹן דִּי מַלְכֵיָא אֲנּוֹן יִקִּים אֱלֹהֵי שָׁמַיָא מְלָכוּ וְגו'. וְעַל דָּא בְּעָא יַעֲקֹב, דְיִסְתַּלְקוֹן בְּרַכּוּי לְהַהוּא זַמְנָא דְאֶתִי, וְלֹא נָטַל לֹוֹן לְאַלְתֵּר.

פְתַח רַבִּי יִיסָא אֲבַתְרִיָּה וְאָמַר, וְאֶתְהָ אַל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב נָאִם יי וְאַל תַּחַת יִשְׂרָאֵל וְגו'. הַאי קָרָא אִיִּקְמוּהָ. אֲבַל בְּהַהִיא שַׁעְתָּא דְנִפְקַת יַעֲקֹב מִקַּמֵי אֲבוּי, בְּאֵינּוֹן בְּרַכָּאן, אֶסְתַּכַּל בְּנַפְשֵׁיהָ. אָמַר, הָא אֵלִין בְּרַכָּאן, בְּעֵינָא לְסַלְקָא לֹוֹן לְבַתֵּר לְאִרִיכוּ יוֹמִין, וְהוּוּ דְחִיל וּמְסַתְּפֵי, נִפְקַת קָלָא וְאָמַר, (ירמיה מו) וְאֶתְהָ אַל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב נָאִם יי כִּי אֶתְדָּ אֲנִי, לֹא אֲשַׁבּוּק לָךְ בְּהַאי עֲלָמָא. (ירמיה מו) כִּי הֲנִנִי מוֹשַׁעֲךָ מִרְחוּק, לְהַהוּא זַמְנָא דְאֶנְתְּ סְלִיק לֹוֹן לְאֵינּוֹן בְּרַכָּאן. (ירמיה מו) וְאֶת זֶרְעָךָ מֵאַרְצָא שְׁבִים, דָּאָף עַל גַּב דְהַשְׁתָּא נָטִיל בְּרַכּוּי עֵשׂוֹ וְיִשְׁתַּעְבְּדוֹן בְּבִנְךָ, אֲנָא אֶפִיק לֹוֹן



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מידוי, וכדין ישעבדון בניה בית. ושב יעקב, לאינון ברכאן, ושב יעקב, דא שכינתא (נ"א דהיא עמיה דיעקב). ושב יעקב ודאי. ושקט ושאנו, כמה דאוקמוה. מאינון מלכוון, מבבל ממדי ומין, ומאדום. דאינהו הוו דאשתעבדו בהו בישראל. (שם) ואין מחריד, לעלם ולעלמי עלמיא.

אזלו, עד דהוו אזלי, אמר רבי יוסי, ודאי כל מה דעביד קודשא בריך הוא בארעא, כלא הוה ברוא דחכמתא, וכלא בגין לאחזאה חכמתא עלאה להו לבני נשא, בגין דילפון מההוא עובדא רזין דחכמתא, וכלא אינון כדקא יאות, ועובדוי כלהו אורחי דאורייתא, בגין דאורחי דאורייתא, אינון ארחי דקודשא בריך הוא, ולית מלה זעירא דלית בה כמה אורחין ושבילין, ורזין דחכמתא עלאה.

### סדר הלימוד ליום טז חשוון [יום 46 בשנה]

תא חזי, דהא רבי יוחנן בן זכאי הוה אמר תלת מאה הלכות פסוקות, ברוא דחכמתא עלאה, בפסוק (בראשית לו) ושם אשתו מהיטבאל בת מטריד בת מי זהב, ולא גלי לון, אלא לרבי אליעזר דהוה עמיה, בגין למנדע דכמה רזין עלאין אינון בכל עובדא ועובדא דאיהי באורייתא, ובכל מלה ומלה חכמתא איהי, ואורייתא דקשוט, בגין כף אינון מלין דאורייתא, מלין קדישין אינון, לאחזאה מינה נפלאות, כמה דאת אמר, (תהלים קיט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

תא חזי, בשעתא דעקים ההוא חויה לאדם ולאנתיה, דאקריב לאתתא ואטיל בה זוהמא, ואתפתא ביה אדם כדין אסתאב עלמא ואתלטיא ארעא בגיניה, וגרים מותא לכל עלמא, וקיימא עלמא לאתפרעא מניה. עד דאתא אילנא דחיי, וכפי (וכפר) על אדם, וכפייא ליה לההוא נחש דלא ישלוט לעלמין על זרעא דיעקב.

דהא בזמנא דאקריבו ישראל שעיר, הוה אתכפיא ההוא נחש ואתהפך לעבדא, (קמ"ד ע"ב) כמה דאתמר. ועל דא אקריב יעקב לאבוי תרין שעירין. חד, לאכפיא לעשו דאיהו שעיר. וחד, בגין דרגא דהוה תלי ביה עשו ואתדבק ביה (קמ"ב ע"ב) ואתמר.

[זוהר חלק א' - דף קמו ע"א]

ובגין כף קיימא עלמא, עד דתיתי אתתא כגוונא דחיה, ובר נש כגוונא דאדם, ויעקמו ויחכימו (דף קמו ע"א) ליה לההוא חויה בישא וההוא דרכיב עליה וכלא אתמר.

פתח ואמר, (בראשית כה) ויהי עשו איש יודע ציד איש שדה, והא אתמר ויעקב איש תם ישב אהלים. איש תם, גבר שלים, כתרגומו. ישב אהלים, אמאי איהו תם,

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגין דאיהו ישב אהלים, דאחיד (קל”ט ע”ב) לתרין סטרין, לאברהם וליצחק. ועל דא, יעקב בסטרא דיצחק אתא לגביה דעשו, כמה דאתמר. דכתיב, (שמואל ב כה) עם חסיד תתחסד ועם עקש תתפל. וכד אתא עם ברכאן, בסיועא דלעילא קא אתא, בסיועא דאברהם ויצחק, ובגין כך בחכמתא הוה, כמה דאתמר.

תא חזי, כד יעקב אתער לגבי סמאל, דרגא דעשו, וקביל עליה ליעקב, ויעקב נצח ליה בכמה סטרין, נצח לחויא בחכמתא ובעקימו, ולא אתנצח, בר בשעיר. ואף על גב דכלא חד, נצח כמו כן לסמאל בנצחונא אחרא, ונצחיה, הדא הוא דכתיב (בראשית לב) ויאבק איש עמו עד עלות השחר. וירא כי לא יכול לו.

תא חזי, זכותיה דיעקב כמה הוה, דאיהו אתא ובעא לאעברא ליה מעלמא. והוא ליליא, הוה ליליא דאתברי ביה סיהרא, ויעקב אשתאר בלחודוי. דלא הוה עמיה אחרא, דתנן לא פוק בר נש יחידאי בליליא, וכל שכן (קס”ט ע”ב) בליליא דאתבריא ביה נהורין, דהא סיהרא איהי חסרא, דכתיב, (בראשית א) יהי מאר”ת חסר. והוא ליליא, אשתאר בלחודוי, בגין דכד סיהרא (קי”ד ע”ב) חסרא, חויא בישא אתתקף ושלטא, וכדין אתא סמאל, וקטריג ליה, ובעא לאובדא ליה מעלמא.

ויעקב הוה תקיף בכל סטרין, בסטרא דיצחק ובסטרא דאברהם, דאינון הוו תקיפו דיעקב. אתא לימינא חמא לאברהם תקיף בתקיפו דיומא, בסטרא דימינא דחסד. אתא לשמאלא, חמא ליצחק תקיף בדינא קשיא. אתא לגופא, חמא ליעקב, תקיף מתרין סטרין אלין דסחרן ליה, חד מכאן, וחד מכאן. כדין, (בראשית לב) וירא כי לא יכול לו ויגע בכף ירכו, דאיהו אתר לבר מגופא, ואיהו חד עמודא דגופא, כדין ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו וגו’.

כיון דאתער צפרא ועבר ליליא, אתתקף יעקב, ואתחלש חיליה דסמאל, כדין אמר שלחני, דמטא זמנא לומר שירתא דצפרא. ובעי למיזל, ואודי ליה על אינון ברכאן, ואוסיף ליה ברכתא אחרא, דכתיב (בראשית לב) ויברך אתו שם.

תא חזי, כמה ברכאן אתברך יעקב, חד דאבוי, בהווא עקימו, ורווח כל אינון ברכאן. וחד דשכינתא דבריה ליה קודשא בריך הוא, כד הוה אתי מלבן, דכתיב, (בראשית לה) ויברך אלהים את יעקב. וחד, דברכיה ליה הווא מלאכא ממנא דעשו. וחד, ברכה אחרא, דברכיה ליה אבוה, כד הוה אזיל לפדן ארם, דכתיב (בראשית כח) ואל שדי יברך אתך וגו’.

בהווא זמנא דחמא יעקב גרמיה בכל הני ברכאן, אמר, במאן ברכתא דמנייהו אשתמש השתא. אמר, בחלשא מנייהו אשתמש השתא, ומאן איהו, דא בתרייתא,

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּבַרְכִּיהָ אֲבוּהָ, וְאָף עַל גַּב דְּאִיהִי תִקְיָא, אָמַר, לָאו אִיהִי תִקְיָא בְּשִׁלְטְנוּתָא דְהָאִי עֲלָמָא כְּקִדְמָתָהּ.

אָמַר יַעֲקֹב, אֲטוּל הַשְּׁתָא דָא וְאַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ, (קס"ו ע"ב, קע"ב ע"ב) וְאַסְלִיק כָּל אֵינּוֹן אַחֲרֵינִין לְזַמְנָא דְאַצְטְרִיךְ לִי וּלְבִנָּאִי בְּתַרְאִי. אִימְתִי, בְּזַמְנָא דִּיתְכַּנְשׁוֹן כָּל עַמְמִיא לְאוּבְדָא בְּנֵי מַעְלָמָא, דְכָתִיב, (תהלים קיח) כָּל גּוֹיִם סִבְבוּנִי בְּשֵׁם יי פִּי אֲמִילִם. סִבּוּנִי גַם סִבְבוּנִי וְגו'. סִבּוּנִי כְּדַבּוּרִים וְגו'. הָא הֵכָא תִלְתָּא, לְגַבֵּי תִלְתָּא דְאַשְׁתָּארוּ. חַד, אֵינּוֹן בְּרַכָּאן קִדְמָאִי דְאֲבוּהָ. תַּרְיִן, אֵינּוֹן בְּרַכָּאן דְּבַרְכִּיהָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. תִּלְתָּ, אֵינּוֹן בְּרַכָּאן דְּבַרְכִּיהָ הֵהוּא מְלָאכָא.

[זוהר חלק א' - דף קמו ע"ב]

אָמַר יַעֲקֹב, לְהֵתֵם אַצְטְרִיכוּ, לְגַבֵּי מְלָכִין וְכָל עַמִּין דְכָל עֲלָמָא, וְאַסְלִיק לֹון לְהֵתֵם. וְהַשְּׁתָא לְגַבֵּי דְעָשׂוּ, דִּי לִי בְּהָאִי. לְמַלְכָּא, דְהוּו לִיה פְּמָה לְגִיּוּנִין תִּקְיָפִין, כְּמָה מְאָרִי מְגִיחֵי קֶרְבָּא לְאַגְחָא קֶרְבִּין, דְּזַמְיָנִין לְגַבֵּי מְלָכִין תִּקְיָפִין (דף קמו ע"ב) לְאַגְחָא בְּהוּ קֶרְבָּא. אֲדַהֲכִי שְׁמַע עַל לְסִטִּים חַד קִפְחָא, אָמַר, הֲנִי בְּנֵי תַרְעֵי יְהִכּוֹן תַּמּוֹן. אָמַר לִיה, מְכָל לְגִיּוּנִין דִּילָךְ, לִית אַנְתְּ מְשַׁדֵּר הֵתֵם אֶלָּא אֵלִין. אָמַר, לְגַבֵּי הֵהוּא לְסִטִּים, דִּי בְּאַלִּין. דְּהָא כָּל לְגִיּוּנוֹתֵי וּמְאָרֵי קֶרְבָּא, אֶסְתַּלֵּק לְגַבֵּי אֵינּוֹן מְלָכִין תִּקְיָפִין, בְּיוֹמָא דְקֶרְבָּא, דְאַצְטְרִיכוּ לִי, לִיהוּו.

אוּף הֵכִי יַעֲקֹב אָמַר לְגַבֵּי עָשׂוּ, דִּי לִי הַשְּׁתָא בְּאַלִּין בְּרַכָּאן. אַבְל לְהֵהוּא זַמְנָא, דְאַצְטְרִיכוּ לְבִנֵי לְגַבֵּי כָּל מְלָכִין וְשְׁלִיטִין דְכָל עֲלָמָא, אֶסְלִיק לֹון. כִּד יִמְטִי הֵהוּא זַמְנָא, יִתְעַרוֹן אֵינּוֹן בְּרַכָּאן מְכָל סְטְרִין, וְיִתְקַיִים עֲלָמָא עַל קִיּוּמִיהָ כְּדָקָא יְאוּת, וּמִהֵהוּא יוֹמָא וְלַהֲלָאָה, יְקוּם מְלָכוּתָא דָא עַל כָּל שְׂאָר מְלָכוּ אַחֲרָא, כְּמָה דְאוּקְמוּהָ, דְכָתִיב, (דניאל ב) תִּדְק וְתִסַּף כָּל אֵלִין מְלָכוּתָא וְהִיא תִקּוּם לְעֲלָמִיא. וְהֵינּוּ הֵהִיא אֲבִנָּא, דְאַתְגַּזְרַת מִן טוּרָא דִּי לָא בִּידִין, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (בראשית מט) מִשֶׁם רוּעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל, מֵאֵן אֲבָן דָּא. דָּא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (בראשית כח) וְהָאֲבָן הַזֶּאת אֲשֶׁר שָׁמַתִּי מִצְבֵּה וְגו'.

רַבִּי חֲיִיאָ אָמַר, מִהֵכָּא (ישעיה י) שְׂאָר יְשׁוּב שְׂאָר יַעֲקֹב, אֵלִין בְּרַכָּאן אַחֲרֵינִין דְאַשְׁתָּארוּ, וְכָתִיב, (מיכה ה) וְהָיָה שְׂאֵרִית יַעֲקֹב בְּגוֹיִם בְּקֶרֶב עַמִּים רַבִּים (אלין ברכאן אַחֲרֵינִין כָּתִיב, (מיכה ה) וְהָיָה שְׂאֵרִית יַעֲקֹב) בְּגוֹיִם כְּלָהוּ, וְלֹא בְּעָשׂוּ בְּלַחוּדִיהָ, וְכָתִיב וְהָיָה שְׂאֵרִית וְגו', כְּטַל מֵאֵת יי.

פְּתַח רַבִּי יִיסָא וְאָמַר (מלאכי א) בֵּין יִכְבֵּד אֲב וְעַבְד אֲדוֹנִיו, בֵּין דָּא עָשׂוּ. דְלָא הוּוּ בְּרַ נֶשׁ בְּעֲלָמָא דִּיוֹקִיר לְאַבּוּי, כְּמָה דְאוּקִיר עָשׂוּ לְאַבּוּי. וְהֵהוּא יְקִירוּ דְאוּקִיר לִיה אֲשְׁלִיט לִיה בְּהָאִי עֲלָמָא. (שם) וְעַבְד אֲדוֹנִיו, דָּא אֲלִיעֶזֶר עַבְד אֲבִרְהָם (פ"ז ע"א) וְאוּקְמוּהָ, דְהָא בְּרַ נֶשׁ דְהוּו אֲתִי לְחַרּוֹן, בְּכַמְהָ עוּתְרָא, וְכַמְהָ מִתְנָן וְנִבְזִבְזִין, וְגַמְלִין

טעינו. דלא אמר לבתואל ולבן, דאיהו רחימוי דאברהם, או בר נש אחרא דאתי בפיוסא דאברהם, אלא עד לא ימלל מלוי, מה פתיב, (בראשית כד) ויאמר עבד אברהם אנכי, ולבתר אדני אדני, בגין דיוקיר ליה לאברהם תהוא יקרא ותהוא טיבו, אוריך ליה לכמה זמנין.

כך עשו, תהוא יקרא דאוקיר ליה לאבוי, אוריך ליה כל הני זמנין דישלוט בעלמא דא. ואינון דמעין, אורידו לון לישראל בשעבודא דיליה, עד דיתובון ישראל לקודשא בריך הוא, בבכיה ובדמעין. דכתיב בבכי יבאו וגו', וכדין פתיב, ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה ליי המלוכה. ברוך יי לעולם אמן ואמן.

## זוהר פרשת ויצא

סתרי תורה (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש. מאי קא חמא שלמה מלכא, דשירותא דספרא דחכמתא דיליה מהכא איהו. אלא אמר רבי אלעזר, שלמה מלכא האי ספרא, אוקים ליה על שבע הבלים, ועלמא קאים עליהו. ואינון עמודין וסמכין, קיומא דעלמא. דבגין כך אקרון הבלים, (ס"א בהאי הבל דנפיק מפומיה דבר נש ואתקיים ביה ואתערו חברייא אין העולם מתקיים אלא בהבל פיהם של תינוקות של בית רבן. דבר אחר על שלשה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים. התורה דא יעקב העבודה דא יצחק גמילות חסדים דא אברהם. שלשה דברים אלין אינון סמכין עלאין תלתא מן שבעה הבלים) מה גופא, לא אתקיים בלא הבל, אוף הכי עלמא, לא אתקיים אלא על הבלים דאמר שלמה מלכא. ואינון שבע, דכתיב, (קהלת א) הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל, הא שבע.

ואי תימא, אי הכי דאינון מרגלאן טבאן דעלמא קיימא עליהו, הא באתר אחרא פתיב הבלים בישין, ואינון סתירו דעלמא, כגון (קהלת ו) זה הבל וחלי רע הוא. (קהלת ד) זה הבל ורעות רות. אלא ודאי (אלין) אף על גב דהני שבע הבלים, דאינון קדישין קיומא דעלמא, אית לקבל הני ז' הבלים דכל דינין דעלמא (מנייהו) נפקין, ומנייהו מתפשטין. (הבלים אחרנין וכלא קיומא דגלותא (ס"א דעלמא) בגין דאית בהני שבע הבלים דכל דינין דעלמא נפקי ומתפשטי מיניה) ואקרון הבלים אחרנין, לאלקאה בני נשא, ולאתקנא לון דיהכון בארץ מישר, ואקרון הבל דשריא בהו חלי רע, הבל דאיהו רעות רות. ואינון קיומא (דעלמא). דבגיניהון בני נשא אזלין בארץ מישר ודחילו מקודשא בריך הוא, ועל דא סגיאין אינון הבלים דמתפשטי מהני שבע.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ושירותא דאיהו אמר, רזא דשמשא, דאיהו הבל, דקיים עלמא, ואיהו רזא לאעלא בר נש לגו מהימנותא עלאה דקודשא בריך הוא. ובגין כך, כל מה דתחות האי דרגא, לאו איהו רזא דמהימנותא, ועל דא כתיב, (קהלת ב) ואין יתרון תחת השמש (קהלת ט) בכל אשר נעשה תחת השמש, דהא תחות האי לא אצטרף לאתדבקה.

[זוהר חלק א' - דף קמו ע"א]

שמשא בסיהרא, חדא אינון בלא פירודא, וסיהרא אף על גב דאיהו תחות שמשא, כלא איהו שמשא, בלא פירודא. ותחות האי, כלא איהו רעות רוח, ואסיר לאתדבקה ביה.

(בראשית כח) ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה. רבי חייא פתח ואמר, (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש ואל מקומו שואף זורח הוא שם, האי קרא אוקמוה. אבל וזרח השמש דא יעקב, כד הוה בבאר שבע. ובא השמש, כד אזל לחרן, דכתיב, (בראשית כח) וילך שם פי בא השמש. ואל מקומו שואף (דף קמו ע"א) וזרח, דכתיב וישכב במקום ההוא.

ותא חזי, שמשא אף על גב דנהיר לכל עלמא, מטלנוי בתרין סטרין אינון, כמה דאת אמר, (קהלת א) הולך אל דרום וסובב אל צפון, בגין דדא ימינא ודא שמאלא. (ובגין) ונגיד ונפיק כל יומא מסטרא דמזרח, ואזיל לסטרא דדרום, (נ"א דמערב) ולבתר לסטרא דצפון, ומסטרא דצפון לסטרא דמערב, וכדין שמשא אתכניש, ואזיל לגבי מערב. נפיק ממזרח דכתיב, (בראשית כח) ויצא יעקב מבאר שבע. ואזיל למערב דכתיב וילך חרנה.

רבי שמעון אמר, נפיק מפלגא דארעא דישראל, דכתיב ויצא יעקב מבאר שבע. ואזל לרשו אחרא, דכתיב וילך חרנה. (ס"א נפיק ממזרח, דכתיב ויצא יעקב מבאר שבע, דא שמטה. דנטיל מעומקא עלאה, נהירו דנהיר, ואזיל למערב, דכתיב וילך חרנה, אתר דדינא ורוגזא תמן.

רבי יוסי מוקי האי קרא בגלותא, בקדמיתא הוה נחית נהירו מעומקא עלאה ויעקב הוה נטיל ליה, ואזיל לגבי באר שבע, (במדבר כא) באר דחפרוה שרים, דהוה נהיר מתמן, ואשלים לההוא באר בכל שלימו. וביומי דגלותא, נטיל מהאי באר שבע, ואזיל לגבי חרנה, דכתיב וילך חרנה, כלומר חרון אף, ומאי היא חרון אפו דקודשא בריך הוא, דרגא בישא), ארעא דרשו אחרא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי חייא, כד אזיל שמשא למערב, האי מערב אקרי מקומו דשמשא, פרסייא דיליה, אתר דשריא עליה, הדא הוא דכתיב, (קהלת א) ואל מקומו שואף זורח הוא שם, דאזיל לגביה לאנהרא עליה, ונטיל כל נהורין וכניש לון לגביה.

תוספתא בני עלמא, רחימי עלאה, הורמנא דבוריירי, קריבו שמעו. מאן חפימא בכו, מארי דעינין בסוכלתנו, ליתי ולינדע. בשעתא דרישא חוורא נטיל תלת אתוון וגליף לון בגלופא בגלופין, חד א, חד י, וחד ו, ואתגליף איין, א, רישא עלאה דכלא, טמירא דכל טמירין. י סליקו דרעותא הוי, אשתכלל מרישא לעילא ונחת לתתא, נפק ואפיק תלתין ותריין שבילין, עד דאתגליפו בין אבני יקר דמתלהטן. ואתקשרו באות נוין דאיהו דכר ונוקבא, תריין רחימין. קשורא תקיפא, בהו אשתכללו, ושמא קדישא בהו אתקשר, מנייהו אשתפח מזונא לכלא (בהו), אשתכללו עלמין.

ועל דא אתגליף ון פשוטה, כללא דתריין, נ' כפופה נוקבא חדא, י דאיהו רעותא דאפיק שבילין, בטש בין אתוון, ועבד רקיעא דיעקב בין תריין רוחין, ואטיל ביני שייפי מלולי, עד דנחת להאי נ' דאיהו כפופה, וחברו לה כחדא, צפון ודרום, לבתר אתקשרו כחדא. האי נ' כפופה, באר שבע אקרי. ואתמלי מיעקב, לאשקאה כל עדרי ענא. ועל דא ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה. תו, מבאר שבע לעילא, דהא מינה נפיק, לבתר אזיל לאשקאה לחרנה, דאיהו בירא דלתתא, חרון אף ה', חרב ה', דינא, בי דינא, אלהים. ועל דא (תהלים עט) אלהים באו גוים בנחלתך. (עד כאן תוספתא)

והיינו כמה דתנינן, קודשא בריך הוא אנח תפלי, (ס"א ותנינן, קודשא בריך הוא אנח תפילין, דכתיב, (ישעיה סב) נשבע יי בימינו ובזרוע עוזו. ותנינן ימינו דא תורה, דכתיב מימינו אש דת למו. ובזרוע עוזו אלין תפילין. וכלהו נטיל יעקב, ומכניש לגבי מערב, וסיהרא כניש לבתר כל אינון נהורין ובוצינין דנטיל יעקב, דאיהו יחיב לה ואנהר לה, והיינו דתנינן קודשא בריך הוא אנח תפילין) בגין דנטיל כל כתרין עלאין, ומאן גינהו, רזא דאבא עלאה, ורזא דאמא עלאה. ואינון תפלין שפראש, כמה דתנינן כהן גדול נוטל בראש. ולבתר דנטיל אבא ואמא, נטיל ימינא ושמאלא, ואשתפח (דקודשא בריך הוא) דנטיל כלא.

(בראשית כח) ויצא יעקב, בקטרא דסתימו, מגו סתרא סתימא נפקא, זהר אספקלריאה דנהרא, כלילא מתריין גוונין דמתחברן כחדא, פיון דאלין אתכלילו דא בדא, אתחזון ביה כל גוונין. ארגמן. איהו כל חיוז דנהורין ביה כלילן. רצוא ושוב, אינון נהורין לא מתעכבן למחמי, חבורא חדא אתחברן בההוא זהר.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהאי זה”ר שארי מאן דשארי. שמא איהו להווא דסתים דלא ידיע כלל. קול יעקב אקרי, בהאי אתחזי מהימנותא דכלא. הווא דסתים ולא ידיע כלל, בהאי שריא ידו”ד. שלימו דכל סטרין איהו, עלאה ותתאה. הכא אשתכח יעקב שלימו דאבהן דאחיד מפל סטרין. זה”ר דא, על ברירו דשמא דא אקרי, דכתיב, (ישעיה מא) יעקב אשר בחרתיך. תרין שמהן אקרי, יעקב וישראל. בקדמיתא יעקב, ולבתר ישראל.

סתרא דסתרא דא, פד הוה בקדמיתא בהאי סופא דמחשבה, דאיהו פרושא דאורייתא דבכתב, ואיהי תורה שבעל פה. ועל דא אקרי באר, שנאמר (דברים א) הואיל משה באר את התורה, בא”ד איהו להווא דאקרי שבע, דכתיב, (מלכים א ו) ויבנהו שבע שנים. והיינו קול גדול.

ודא סופא דמחשבה, בא”ר שבע איהו. ויעקב עאל בהאי רישא למהימנותא, פיון דאתדבק במהימנותא דא, אצטריך ליה לאתבחנא, בהווא אתר דאתבחינו אבהן דיליה דעאלו בשלם ונפקו בשלם.

אדם עאל ולא אסתמר, ואתפתא אבתרה, וחטא בההיא (הושע א) אשת זנונים, נחש קדמאה. נח עאל, ולא אסתמר, ואתפתא אבתרה, וחטא. דכתיב (בראשית ט) וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה. אברהם עאל ונפק דכתיב, (בראשית יב) וירד אברהם מצרימה, וכתיב, (בראשית יג) ויעל אברהם ממצרים. יצחק עאל ונפק, דכתיב, (בראשית כו) וילך יצחק אל אבימלך מלך פלשתים גררה, וכתיב, (שם) ויעל משם באר שבע.

יעקב פיון דעאל במהימנותא, אצטריך למיעל מנחתא לההיא סטרא, בגין דמאן דאשתזיב מתמן, איהו רחימא וברירא דקודשא בריך הוא. מאי (מה) פתיב, (בראשית כח) ויצא יעקב מבאר שבע, דמהימנותא. וילך חרנה, סטרא (הושע א) דאשת זנונים, אשה מנאפת.

סתרא דסטרין, מגו דתוקפא דטיהרא דיצחק (נפק), מגו דורדיא דחמרא, נפק חד נעיצו קטירא, כליל חד דכר ונוקבא, סומקא פוורדא, מתפרשן לכמה סטרין ושבילין. דכורא אקרי סמאל, נוקביה כלילא בגויה תדיר. כמה דאיהו בסטר קדושה, הכי נמי בסטרא אחרא, דכר ונוקבא כלילן דא בדא. נוקבא דסמאל, נחש, אקרי אשת זנונים, (בראשית י) קץ כל בשר, קץ הימים.

תרין רוחין בישינ מתדבקן כחדא, רוחא דדכורא דקיק. רוחא דנוקבא, בכמה אורחין ושבילין מתפרשא, ומתדבקא בהווא רוחא דדכורא. קשיטת גרמה בכמה תכשיטין סטרא (ס”א סטרא) דרנא כזונה, מרחקא קיימת בריש אורחין ושבילין, לפתאה בני נשא.

## "זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

שְׁטִיא דְקָרִיב בְּהֵדָה, אֲתִקִּיפַת בֵּיהּ וְנִשְׁקַת לֵיהּ, מִסְכַּת לֵיהּ חֲמָרָא דְדוּרְדִיא,  
דְּמִרוּת פְּתָנִים. כִּיּוֹן דְשִׁתִּי, אִסְטִי אֲבַתְרָהּ, לְבַתֵּר דְחֲמָתָא לֵיהּ סְטִי אֲבַתְרָהּ מֵאוּרְחָא  
דְקִשׁוּט, אֲפִשִׁיטַת גְּרָמָה מִכָּל אֵינּוֹן תְּקוּנֵין דְהוֹת מִתְתַּקְנָא לְגַבֵּי דַהוּא שְׁטִיא.

תְּקוּנֵין דִּילָהּ, לְפִתְאָה לְבַנֵּי נָשָׂא. שְׁעָרָהּ מִתְקַנֵּין סוּמְקוֹן כְּוֹרְדָא, אֲנַפְתָּהּ חוּרִין  
וְסוּמְקִין. בְּאוּדְנָהּ תְּלִיין שִׁיתָא תְּקוּנֵין אֲטוּנָא דְמִצְרִים, תְּלִיין עַל קַדְלָהּא כָּל חִילֵי  
דְאַרְעָא דְקָדָם. פִּיהּ מִתְתַּקְנָא בְּפִתְיָחוּ דְקִיק יָאָה בְּתִקּוּנָהּא, לִישְׁנָא חֲדִידָא כְּחֶרְבָא,  
שְׁעִיעֵן מְלָהּא כְּמִשְׁחָא. שְׁפּוּוּהָא יָאָן סוּמְקִין כְּוֹרְדָא, מְתִיקוּ בְּכָל מְתִיקוּ דְעִלְמָא,  
אַרְגוּוּנָא לְבִשְׁת, אֲתִתְקַנַּת בְּאַרְבַּעֵין תְּקוּנֵין, חֶסֶר (וּיקרא קי"ד ע"ב) חֶד. שְׁטִיא (דא)  
סְטִי אֲבַתְרָהּא, וְשִׁתִּי מִכְּסָא דְחֲמָרָא וְעֵבִיד בְּהּ נִיאֹפִין וְאִסְטִי אֲבַתְרָהּ. מָה עֲבַדְתָּ,  
שְׁבַקְתָּ לֵיהּ נָאִים בְּעַרְסָא, וְסִלְקַת לְעִילָא וְאַלְשִׁינַת עֲלֵיהּ, וְנָטְלָא רִשׁוּ וְנַחְתָּא.  
אֲתַעֵר הֵהוּא שְׁטִיא וְחָשַׁב לְחִיכָא בְּהֵדָה כְּקִדְמִיתָא, וְהִיא אֲעִדִיאַת תְּקוּנָהּא מִינָה,  
וְאֲתַהֲדַרַת גִּיבַר תְּקִיף קָאִים לְקַבְלֵיהּ, לְבִישׁ לְבוּשָׂא דְנֹרָא מְלַהֲטָא, בְּדַחֲלוּ תְּקִיף  
מִרְתָּתָא גְּרָמָא וְנַפְשָׂא (עֲרוּמָה). מְלִיָּא דְעֵינֵין דְחָלוּ, חֶרְבָא שְׁנָנָא בִּידֵיהּ (בִּידָה),  
טִיפִין מְרִירָן תְּלִיין מִתְהוּא חֶרְבָא, קָטִיל לֵיהּ לְהֵהוּא שְׁטִיא, וְאַרְמִי לֵיהּ לְגוּ גִיחֶנָם.

[זוהר חלק א' - דף קמז ע"ב]

יַעֲקֹב נָחַת לְגַבְהָ, וְאִזְל לְאַתְרָהּ. שְׁנַאֲמַר וַיִּלְךָ חֲרָנָה, וְחֲמָא כָּל תְּקוּן בֵּיתָא,  
וְאַשְׁתּוּזִיב מִינָהּ. דְכּוּרָא דִילָהּ סִמְאָל, אֲבֵאִישׁ קַמִּיהּ, וְנַחַת לְאַגְחָא בֵּיהּ קְרָבָא וְלֹא  
יְכִיל לֵיהּ, דְכְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ל"ב) וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ וְגו'. כְּדִין אֲשְׁתּוּזִיב מִכָּלָא,  
וְאַשְׁתִּלִּים בְּשִׁלְמוֹ וְאַסְתִּלַּק בְּדַרְגָּא שְׁלִים וְאַתְקִרִי יִשְׂרָאֵל. כְּדִין סִלְקִי בְּדַרְגָּא עֲלָאָה  
וְאַשְׁתִּלִּים בְּכָלָא, וְהוּוּ עִמּוּדָא דְאַמְצַעִיתָא, וְעֲלִיהּ כְּתִיב, (שְׁמוֹת כ"ו) וְהִבְרִיחַ הַתִּכּוֹן  
וְגו'. מָהוּ (בְּרֵאשִׁית ל"ג) וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוּ, לֵיהּ לָא יְכִיל, אֲבָל נִגַע בְּכַף יָרְכוּ, דְאַיְנְהוּ  
נְדָב וְאַבִּיהוּא, דְנַפְקוּ מִן יָרְכוּ דְאַהֲרֹן, (ס"א בְּסִיבַת אִשׁ זֹרָה. וְהָא אֲתַעֵרוּ לְשִׁמְרָךְ  
מֵאַשָׁה זֹרָה וְגו', וְתַפְסָה לֹן בְּרִשׁוּתָהּא, תָּא חֲזִי, מָה כְּתִיב בִּיעַקֵּב שְׁלִימָא) (וְעַל יַעֲקֹב  
כְּתִיב) וְהִבְרִיחַ הַתִּכּוֹן בְּתוֹף הַקְּרָשִׁים מִבְּרִיחַ מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, תְּפֹאֲרַת יִשְׂרָאֵל נְטִיל כָּלָא, וְכַד אֲתַמְשְׁכָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל  
לְעִילָא, נְטִילָא אוּף הָכִי כָּלָא, עֲלָמָא דְדְכּוּרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכֵן עֲלָמָא (דף  
קמז ע"ב) דְנוֹקְבָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה דְנַפְקִי כָּל נְהוּרִין מֵהָאִי עֲלָמָא, הָכִי נְמִי  
נְטִיל כָּלָא הָאִי עֲלָמָא. דְהָא דָּא כְּגוּוּנָא דָּא, וְכַגִּין כְּךָ בְּאַר שְׁבַע דָּא יוֹבְלָא, בְּאַר  
(שְׁבַע) דָּא אִיהִי שְׁמִטָּה. (דְהָא דָּא כְּגוּוּנָא דָּא) (כָּלָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא) וְשְׁמִשָׁא (דָּא) לָא  
נְהִיר אֶלָּא מִיּוֹבְלָא, (ס"א וְאִיהוּ נְטִיל כָּל נְהוּרִין וְיַהִיב לְגוּ שְׁמִטָּה) וְכַגִּין כְּךָ (בְּרֵאשִׁית כ"ח)  
וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שְׁבַע וַיִּלְךָ חֲרָנָה, דָּא מְעַרְבַּ דְאַיְהִי שְׁמִטָּה.



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי שמעון אמר, ויצא יעקב מבאר שבע, דא מערב, שנת השמטה. וילך חרנה, דא שנת ערלה. בגין דנפק מרשו קדישא לרשו אחרא, דהוה עריק מאחוי, כמה דאתמר. וכד מטא לבית אל, דאיהו ברשו קדישא, מה כתיב, (בראשת כח) ויפגע במקום.

[זוהר חלק א' - דף קמח ע"א]

מאן מקום. רבי חייא אמר, דא הוא מקומו דקאמרן, דכתיב (קהלת א) ואל מקומו שואף (זורח הוא שם). (בראשית כח) וילן שם פי בא השמש. כמה דאת אמר שואף זורח הוא שם, דהא בגין לאנהרא ליה קאתיא. (בראשית כח) ויקח מאבני המקום. אבני המקום לא כתיב, אלא מאבני המקום, אלין אינון אבני יקר, מרגלאן טבאן, דאינון תריסר אבנין עלאין, כמה דכתיב שתיים עשרה אבנים, ותחות אלין תריסר אלה (קנ"א ע"א), ורבון, אבני פסילן, וכלהו אקרון אבנין, בגין כף מאבני המקום, ולא אבני (ס"א המקום) דא הוא מקום דקאמר. (בראשית כח) וישם מראשותיו, מראשותיו דמאן. אלא מראשותיו דההוא מקום. מאי מראשותיו. אי תימא כמה דשוי תחות רישיה, לא. אלא מראשותיו, לארבע (ס"א רישין) סטרין דעלמא, תלת אבנין לסטר (דף קמח ע"א) צפון, ותלת לסטר מערב, ותלת לסטר דרום, ותלת לסטר מזרח, וההוא מקום עליהו, לאתקנא בהו.

וכדין (בראשית כח) וישכב במקום ההוא. (ס"א וישכב, י"ב מרגלאן לתתא, וכל אינון דרגין דאינון על האי מקום הא אינון כ"ב), פיון דאתתקן ערסא, שכבי ביה. מאן שכבי ביה, שמשא. ועל דא כתיב ביעקב, (בראשית מח) וישב על המטה, דהא ליה אתחזי ולא לאחרא, ועל דא וישכב במקום ההוא. ובגין כף כתיב, (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש.

רבי יצחק הוה יתיב יומא חד קמי מערתא דאפיקותא, אעבר חד בר נש ותרין בנין עמיה. והוה אמר חד לחד, דא תוקפא דשמשא, מסטרא דדרום איהו. ועלמא לא אתקיים אלא על רוח, בגין דרוח איהו קיומא שלימו דכל סטרין, ואלמלא דאיהו קיימא בשלימו, לא יכיל עלמא לאתקיימא.

אמר ליה אחוה זעירא, אלמלא יעקב, לא אתקיים עלמא. תא חזי, בשעתא דייחדו בנוי יחודא דלעילא, ואמרו (דברים ו) שמע ישראל יי אלהינו יי אחד, דא הוא שלימו עלאה, לאתיחדא ביחודא חד. פדין אתחבר יעקב אבוהון ונטיל ביתיה, ויתיב ביה בחבורא חדא עם אבהו, לאתחברא דכר וניקבא כחדא.

אמר רבי יצחק, אשתתף בהדיהו, ואשמע מאי קאמרי. אזל בהדיהו. פתח ההוא בר נש ואמר, (תהלים קלב) קומה יי למנוחתך אתה וארון ענך. קומה יי למנוחתך, כמה דאמר, יקום מלכא, לבי גייחא דמשכניה.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק א' - דף קמח ע"ב]

תְּרִין אֵינֻן הָיוּ דְאָמְרוּ קוּמָה יִי, מִשֶּׁה וְדוּד. מִשֶּׁה אָמַר, (במדבר י') קוּמָה יִי וַיִּפּוּצוּ אוּיְבֵיהּ. וְדוּד אָמַר, קוּמָה יִי לְמִנּוּחְתָּךְ. מֵאֵי אֵיכָא בִּינְיֵיהּ. אֶלָּא מִשֶּׁה כְּמֵאן דְּפָקִיד לְבֵיתֵיהּ קְאָמַר, מִשֶּׁה פָּקִיד לָהּ, לְאַגְחָא קְרָבָא לְקַבֵּיל שְׁנָאוֹי. דְּדוּד זְמִין לֵיהּ לְנִיחָא, כְּמָה דְּמִזְמִין (לֵיהּ) לְמָרִיהּ, זְמִין לְמַלְכָּא וּלְמִטְרוֹנִיתָא עֲמִיהּ, הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, קוּמָה יִי לְמִנּוּחְתָּךְ אַתָּה וְאֶרֶון עֲנֵךְ, בְּגִין דְּלֹא לְאַפְרָשָׁא לֹון. (תהלים קלב) כְּהִנֵּיךְ יִלְבְּשׁוּ צְדָק וְחִסְדֵיךְ יִרְנֶנוּ. מִכָּאן אוּלִּיפְנָא, דְּמֵאן דְּמִזְמִין לְמַלְכָּא, יִשְׁנֵי (דף קמח ע"ב) עוֹבְדוֹי בְּגִין לְמִיָּהב חֲדוּה לְמַלְכָּא. אֵי אֲרַחֲיָה דְּמַלְכָּא דְּחֲדָאן לֵיהּ בְּדִיחֵי הַדְיוּטֵי, יִסְדֵּר קָמִיהּ בְּדִיחֵי רוֹפִינּוּס וּפְרִדְשֻׁכִי, וְאֵי לָאו, לָאו אִיהוּ (בגין) בְּדִיחּוּתָא דְּמַלְכָּא.

תָּא חֲזִי, דְּדוּד זְמִין לֵיהּ לְמַלְכָּא וּלְמִטְרוֹנִיתָא לְנִיחָא, מֵה עֲבַד, שְׁנֵי בְּדִיחֵי דְּמַלְכָּא, בְּגִין רוֹפִינּוּס. וּמֵאן גִּינְהוּ, דְּכַתִּיב, (תהלים קלב) כְּהִנֵּיךְ יִלְבְּשׁוּ צְדָק וְחִסְדֵיךְ יִרְנֶנוּ. (ר"ל ע"ב, רל"ד ע"א) וְחִסְדֵיךְ יִרְנֶנוּ, לוּיֵךְ יִרְנֶנוּ מִבְּעֵי לֵיהּ, דְּהָא לִיּוֹאֵי אֵינֻן בְּדִיחֵי מַלְכָּא. וְהִשְׁתָּא דְּדוּד דְּזְמִין לֵיהּ לְנִיחָא, עֲבַד כְּהֵי וְחִסְדֵי דְּלִיהוּ אֵינֻן בְּדִיחֵי מַלְכָּא.

אָמַר לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּדוּד, לָא בְּעֵינָא לְאַטְרַחָא עֲלֵךְ. (אלין) (נ"א אמר ליה קודשא בריך הוא, דוד, לאו הכי) אָמַר לֵיהּ דְּדוּד, מָאֲרֵי (לאו הכי אלא), פִּד אַנְתָּ בְּהִיכְלֵךְ, אַתְּ עֲבִיד רְעוּתֵךְ. הִשְׁתָּא דְּזְמִינְנָא לָךְ, בְּרַעוּתֵי קִיּוּמָא מְלָה לְאַקְרָבָא אֵלִין, דְּאֵינֻן חֲשִׁיבֵי יְתִיר, אַף עַל גַּב דְּלָאו אֲרַחֲיֵיהּ בְּהָאֵי.

מִכָּאן אוּלִּיפְנָא, דְּמֵאן דְּאִיהוּ בְּבֵיתֵיהּ, יִסְדֵּר אוּרְחֵיהּ וְעוֹבְדֵיהּ כְּרַעוּתֵיהּ. אֵי מִזְמִין לֵיהּ, יַעֲבִיד רְעוּתֵיהּ דְּאוּשְׁפִיזֵיהּ, כְּמָה דְּמִסְדֵּר עֲלוּי. דְּהָא דְּדוּד אַחֲלָה לִיּוֹאֵי וְסִדֵּר כְּהֵי, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹקִים מְלָה כְּרַעוּתֵיהּ.

אָמַר דְּדוּד, בְּעֵבוֹר דְּדוּד עֲבַדְךָ אַל תִּשָּׁב פְּנֵי מִשִּׁיחָךְ סְדוּרָא דְּקָא סְדִרְנָא, לָא יְתוּב לְאַחֲוֵרָא. אָמַר לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּדוּד, חֲיִיךָ, אֶפִּילוּ בְּמֵאנִין דִּילֵי לָא אֶשְׁתַּמֵּשׁ, אֶלָּא בְּמֵאנִין דִּילֵךְ. וְלֹא זֶן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִתְמֵן, עַד דְּיַהִיב לֵיהּ נְבוּזְבוּן וּמִתְנֵן, דְּכַתִּיב, (תהלים קלב) נִשְׁבַּע יְיָ לְדוּד אֲמֵת לֹא יִשׁוּב מִמֶּנָּה מִפְּרִי בִטְנֵךְ אֲשִׁית לְכֶסֶף לָךְ. אַתָּא רַבִּי יִצְחָק וּנְשָׁקִיהּ, אָמַר אֵי לָא אַתִּינָא לְהָאֵי אֲרַחָא, אֶלָּא לְמִשְׁמַע דָּא דִּיִּי.

פִּתַּח חַד בְּרִיָּה וְאָמַר, (בראשית כח) וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה, הֵינֵנוּ דְּכַתִּיב, (בראשית ב') עַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ. דְּבַר אַחַר וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה, רִמְזוּ פִּד נְפָקוּ יִשְׂרָאֵל מִבְּי מִקְדָּשָׁא, וְאַתְּגָלוּ בִּינֵי עַמְמֵיָא, כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (איכה א) וַיֵּצֵא מִן בֵּית צִיּוֹן כָּל הַדְּרָה, וּכְתִיב גְּלוּתָהּ יְהוּדָה מִעוֹנֵי וְגו'.

## זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

פֶתַח אַחְרָא זְעִירָא וְאָמַר, (בראשית כח) וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם וַיִּלֶן שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ וְגו', מֵאֵי (מ"ט ע"ב) וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם, לְמַלְכָּא דְאֵזִיל לְבֵי מְטְרוֹנִיתָא, בְּעֵי לְמַפְגַּע לָהּ וּלְבִסְמָא לָהּ בְּמַלְיָן, בְּגִין דְּלֹא תִשְׁתַּכַּח גְּבִיּהּ כְּהַפְקִירָא. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְאֶפִּילוּ אֵית לִיה עֶרְסָא דְדַהֲבָא, וְכִסּוּתוֹתַי מְרַקְמָאן בְּאַפְלַטְיָא, לְמִיבַת בְּהוּ. וְאֵיהִי מִתְקַנָּא עֶרְסִיָּה בְּאַבְנֵין (פנחס רכ"ג ע"א, רמ"ג ע"ב) בְּאַרְעָא, וּבְקִיסְטָרָא דְתִיבְנָא. יִשְׁבּוּק דִּידֵיהּ, וְיִבִּית בְּהוּ לְמִיָּהֵב לָהּ נִיחָא, וּבְגִין דִּיהָא רְעוּתָא דְלֵהוּן פְּחָדָא, בְּדִלָּא אָנִיסוּ. כְּמָה דְאוּלִּיפְנָא הַכָּא, דְכִיּוֹן דְאֵזִיל לְגַבְהָ מַה פְּתִיב, (וילן שם כי בא השמש לאחזואה דאסיר ליה לבר נש לשמשא ערסיה ביומא) (בראשית כח) וַיִּקַּח מֵאַבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מֵרָאשׁוֹתָיו (סם) וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא, בְּגִין לְמִיָּהֵב לָהּ נִיחָא, דְאֶפִּילוּ אַבְנֵי בֵיתָא, רְחִימֵין קַמִּיהּ, לְמִיבַת בְּהוּ. (ס"א דכתיב וישכב במקום ההוא)

[זוהר חלק א' - דף קמט ע"א]

בְּכַה רַבִּי יִצְחָק, (ד"א ל"ג וחי"ך) וְחַדִּי, אָמַר מְרַגְלָאן אֵלִין תַּחוּת יְדֵיכּוֹ, וְלֹא אֵזִיל בְּתַרְיִיכּוֹ. אָמְרוּ לִיה אַתְּ תַזִּיל לְאוּרְחָךְ, וְאַנְן גִּיעוּל לְמַתָּא לְהַלּוּלָא דְהָאֵי בְרִי. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הַשְׁתָּא אֵית לִי לְמַהֵךְ לְאַרְחִי. (דף קמט ע"א) אֵזִיל לִיה, וְסַדֵּר מַלְיָן קַמִּיהּ דְרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן וְדָאֵי שְׁפִיר קְאָמְרוּ, וְכִלָּא בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אַתְּמַר. אָמַר, מַלְיָן אֵלִין, מְבַנֵּי בְנוֹי דְרַבִּי צְדוּק חֲלָשָׁא נִינְהוּ. מֵאֵי טַעְמָא אֶקְרִי חֲלָשָׁא, בְּגִין דְאַרְבַּעִין שָׁנִין אַתְעֵנִי עַל יְרוּשָׁלַם, דְּלֹא יִתְחַרַב בְּיוֹמוֹי, וְהוּה פְּרִישׁ עַל כָּל מְלָה וּמְלָה דְאוּרִייתָא, רְזִין עֲלָאִין, וְיַהֲיִיב בְּהוּ אַרְחָא לְבְנֵי עֲלָמָא, לְאַתְנַהֲגָא בְּהוּ.

### סדר הלימוד ליום יז חשוון [יום 47 בשנה]

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לָא הוּוּ (אלא) יוֹמִין זְעִירִין, עַד דְאַעְרַעְנָא בְּהוּוּא בְּרַ נֶשׁ וּבְרִיָּה זְעִירָא עֲמִיָּה. אָמִינָא לִיה, אֵן הוּא בְּרַךְ אַחְרָא. אָמַר לִי, עֲבִידְנָא לִיה הַלּוּלָא וְאַשְׁתָּאֵר בְּדְבִיתָהוּ. פִּיּוֹן דְאַשְׁתְּמוּדַע בִּי, אָמַר לִיה חֲיִיךְ, דְּלֹא זְמִינָא לָךְ לְהַלּוּלָא דְבְרִי, בְּגִין תְּלַת מַלְיָן. חַד, דְּלֹא יַדְעָנָא בְּךָ וְלֹא אַשְׁתְּמוּדַעְנָא לָךְ, דְּהִכִּי מְזַמְנִין לִיה לְבַר נֶשׁ כְּפּוּם יְקָרִיָּה, וְדִילְמָא אַנְתְּ גְּבָרָא רַבָּא, וְאַפְגִים יְקָרְךָ. וְחַד, דִּילְמָא אַנְתְּ אֵזִיל בְּאַרְחָךְ בְּבִהִילוֹ, וְלֹא אַטְרַח עֲלָךְ. וְחַד, דְּלֹא תְכַסִּיף קַמִּי אָנְשֵׁי דְחַבּוּרָא. דְאוּרְחָא דִילָן, דְכָל אֵינּוֹן דְאַכְלִי לְפַתּוּרָא דְחַתָּן וְכִלָּהּ, כְּלָהּ יַהֲבִי נְבוּזְבוּן וּמַתְנָן לוֹן. אָמִינָא לִיה, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְדִין לָךְ לְטַב. אָמִינָא לִיה, מַה שְׁמָךְ, אָמַר לִיה צְדוּק זּוּטָא. בְּהוּוּא שְׁעֵתָא, אוּלִּיפְנָא מְנִיָּה, תְּלִיסַר (נ"א תריסר) רְזִין עֲלָאִין בְּאוּרִייתָא, וּמִן בְּרִיָּה תְּלַת, חַד בְּנְבוּאָה, וְחַד (נ"א ותרין) בְּחֲלָמָא.

וְאָמַר מַה בֵּין נְבוּאָה לְחֲלָמָא. נְבוּאָה בְּעֲלָמָא דְדְכּוּרָא אִיהוּ, וְחֲלָמָא בְּעֲלָמָא דְנוֹקְבָא, וּמַהֲאֵי לְהָאֵי, (עיינ לקמן בסתרי תורה ומעבר לדף) כְּשִׁיתָא דְרַגִּין נְחַתָּא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נבואה בימינא ובשמאלא, וחלמא בשמאלא. וחלמא מתפרשא לכמה דרגין לתתא, בגין כך חלמא איהו בכל עלמא. אבל כפום דרגיה, הכי חמי, כפום בר נש, הכי דרגיה, דנבואה לא אתפשטא אלא באתריה.

סתרי תורה (בראשית כח) ויחלם סלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה. חלמא, מדרגא שתיקאה מאינון דרגין תרין דנבואה, עד שהוא דרגא, שית דרגין אינון, ועל דא, חלמא חד משתי דרגין דנבואה. סלם, חמא בנוי דזמינין לקבלא אורייתא, בטורא דסיני. סלם דא סיני. (ס"א בגימטריא) בגין דאיהו נעיץ בארעא, וחשיב בסליקו לשמיא. וכל רתיכין (קדישין) ומשריין עלאין, כלהו נחתי (נחתו) תמן בהדי קודשא בריה הוא, פד יהיב לון אורייתא. וכלא חמא. חמא מטטרון, סבא דביתא, דשליט בכל דיליה. דאיהו קאי בשלטנו על (האי) עלמא. בשלטנו בשם שד"י. וסליק לעילא, בסליקו דשמא דמריה הוי"ה, אתר דיעקב אשתלים ביה לבתר. וראשו, דשם שדי, איהו י', ודא מגיע השמימה. כיון דמטי וסליק את דא, להווא אתר, אשתלים ואתקרי בהווא שמא דמאריה הוי"ה. (בראשית כח) והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו, אינון מלאכין קדישין, דקרבין למלכותא סלקין, ואינון אחרנין דלא קרבין הם נחתי. ותו, בו סלקי ונחתי, פד איהו סליק, סלקין בהדיה, פד נחתי, נחתין בהדיה. מלאכי אלהים, תריסר מרגליטאן טבאן, ואינון, מיכאל, קדמיאל, פדאל, גבריאל, צדקיאל, חסדיאל, רפאל, רוזאל, סטורי"ה, נוריאל. יפיאל, ענאל, אלפי שנאן, שנא"ן, שו"ר, נש"ר, ארי"ה, ו' אדם כליל דכר ונוקבא. ואינון סלקי, פד איהו סליק, ואלין נחתי, פד איהו נחתי.

ותו, כל אינון דשליטי בשלטנו דהאי עלמא, על ידיה סלקין, וכל אינון דנחתי על ידיה נחתי, כלהו בהאי סלם. הוי"ה שלטא על כלא, דכתיב, (בראשית כח) והנה ה' נצב עליו. פד אתער, כתיב, (בראשית כח) אין זה פי אם בית אלהים וזה שער השמים. בית אלהים ודאי. ואיהו תרעא לאעלא לגו, דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא במ אודה ית. זה השער לה. זה שער השמים כלא חד. (עד כאן סתרי תורה)

תא חזי מה כתיב, (בראשית כח) ויחלום סלם והנה סלם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו. פתח ואמר, (יחזקאל א) היה היה דבר ה' אל יחזקאל בן בוזי הפהן בארץ כשדים על נהר כבר ותהי עליו שם יד ה'. היה היה, נבואה לשעתא היתה (ס"א הוות), דאצטריך על גלותא בגין דשכינתא נחתת בהו בישראל בגלותא, וחמא יחזקאל מה דחמא לפום שעתא. ואף על גב דלא אתחזי ההוא אתר להאי, בגיני כך היה היה. מאי היה היה. אלא היה לעילא, היה לתתא. דכתיב סלם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, נטיל (ליה) לעילא ונטיל

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(ליה) לַתְּתָא. הִיּהּ הִיּהּ, חַד לְעִילָא, וְחַד לַתְּתָא. (עיין בסוף הספר מה שחסר כאן סימן נ', (והוא ג"כ לקמודף ק"וע"א קחחו משם))

[זוהר חלק א' - דף קמט ע"ב]

תָּא חֲזִי, הָאִי סְלָם בְּתַרֵי עֲלָמִין אַתְתַּקַּף, בְּעִילָא וְתַתָּא. בְּאַרְץ פְּשָׁדִים עַל נְהַר כְּבָר. בְּאַרְץ פְּשָׁדִים, בְּאַתְר דְּגִלּוּתָא שְׂרִיא בֵּיהּ, וְעַם כָּל דָּא עַל נְהַר כְּבָר. מֵאִי נְהַר כְּבָר. אֱלָא דְהוּהּ כְּבָר, מְקַדְמַת דְּנָא, דְשְׂכִינְתָא (דף קמט ע"ב) שְׂרִיא עֲלוּי, דְכְתִיב (בראשית ב) וְנְהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן וְגו'. וְדָא הוּא נְהַרָא חַד מֵאִינוּן אַרְבַּע נְהַרִין, וּבְגִין דְשְׂרִיא עֲלוּי מְקַדְמַת דְּנָא, וְהוּהּ עֲלוּי כְּבָר, שְׂרִיא בֵּיהּ הַשְּׂתָא, וְאַתְגְּלִי לִיהּ לִיחֻזְקָאֵל.

תָּא חֲזִי וַיְחַלּוּם, וְכִי יַעֲקֹב קִדְיִשָּׁא, דְאִיהוּ שְׁלִימָא דְאַבְהֹן, בְּחַלְמָא אַתְגְּלִי עֲלוּי, וּבְאַתְר דָּא קִדְיִשָּׁא לָא חֲמָא (ליה) אֱלָא (קס"ה) בְּחַלְמָא. אֱלָא יַעֲקֹב בְּהוּא זְמָנָא לָא הוּהּ נְסִיב, וַיִּצְחַק הוּהּ קַיִים. וְאִי תִימָא וְהָא לְבַתֵּר דְאַתְנַסִּיב כְּתִיב וְאִרָא בְּחַלּוּם. תַּמָּן אַתְר גָּרִים, וַיִּצְחַק הוּהּ קַיִים, וְעַל דָּא כְּתִיב בֵּיהּ חַלּוּם.

וּלְבַתֵּר דְאַתָּא לְאַרְעָא קִדְיִשָּׁא עִם שְׁבַטִין, וְאַשְׁתְּלִים (בהון) לְהוֹן עֲקֶרֶת הַבַּיִת, וְאִם הַבְּנִים שְׁמַחָה, כְּתִיב, (בראשית לה) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶל יַעֲקֹב וְגו'. וְכְתִיב, (בראשית מז) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל בְּמִרְאֹת הַלִּילָה, הֲכָא לָא כְּתִיב בֵּיהּ חַלּוּם דְהָא מְדַרְגָּא אַחֲרָא עֲלָאָה הוּהּ.

תָּא חֲזִי, (קצ"ו ע"א) חַלְמָא אִיהוּ עַל יְדֵי דְגַבְרִיאֵל דְאִיהוּ לַתְּתָא, בְּדַרְגָּא שְׁתִּיתָאָה מְנַבּוּאָה. מְרָאָה, עַל יְדָא דְהַהוּא דְרָגָא דְהַהִיא חַיָּה דְשִׁלְטָא בְּלִילִיא. וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב (דניאלח) גַּבְרִיאֵל הֵבֵן לְהַלְזוֹת אֶת הַמְּרָאָה. הֲכִי הוּא וְדָא, דְמְרָאָה מְלוּי סְתִימִין יְתִיר, וּבְחַלְמָא פְּרִישׁ יְתִיר, וּפְרִישׁ סְתִימִין דְמְרָאָה, וְעַל דָּא אַתְפַּקֵּד גַּבְרִיאֵל, דִּפְרִישׁ מְלוּי דְמְרָאָה דְאִיהוּ סְתִים יְתִיר.

וְעַל דָּא כְּתִיב בְּמִרְאָה, וַיֵּרָא, וְאַרָא, מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְמְרָאָה אִיהוּ, כְּהִיא מְרָאָה דְאַתְחֲזִי כָּל דְיוֹקְנִין בְּגוּיָהּ, בְּגִינֵי כֶּךָ וְאַרָא, אַחְמִית דְיוֹקְנֵיהּ, בְּאֵל שְׂדֵי, דְאִיהוּ מְרָאָה, (צ"א ע"א) דְאַתְחֲמִי דְיוֹקְנָא אַחֲרָא בְּגוּיָהּ, וְכָל דְיוֹקְנִין עֲלָאִין בֵּיהּ אַתְחֲזוּן.

בְּגִינֵי כֶּךָ, יַעֲקֹב בְּהַהוּא זְמָנָא, כְּתִיב, (בראשית כח) וַיְחַלֵּם וְהִנֵּה סְלָם מְצֹב אַרְצָה (וראשו), מְהוּ סְלָם, דְרָגָא דְשְׂאָר דְרָגִין בֵּיהּ תְּלִיין וְהוּא יְסוּד דְעֲלָמָא. וְרָאשׁוּ מְגִיעַ הַשְּׁמִימָה, הֲכִי הוּא לְאַתְקֶשְׂרָא בְּהַדְיָה. וְרָאשׁוּ מְגִיעַ הַשְּׁמִימָה, מֵאֵן רָאשׁוּ. רָאשׁוּ דְהַהוּא סְלָם. וּמֵאֵן אִיהוּ, דָּא דְכְתִיב בֵּיהּ (בראשית מז) רָאשׁ הַמָּטָה, בְּגִין דְאִיהוּ רָאשׁ לְהֵאִי מָטָה וּמְנָה נְהִיר. מְגִיעַ הַשְּׁמִימָה, בְּגִין דְאִיהוּ סִיּוּמָא דְגּוּפָא, וְקָאִים בֵּין עֲלָאָה וְתַתָּאָה, כְּמָה דְבְרִית אִיהוּ סִיּוּמָא דְגּוּפָא, וְקָאִים בֵּין יְרִיכִין וְגּוּפָא, וְעַל דָּא מְגִיעַ

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

השמימה. (בראשית כח) והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו, אלין ממנו דכל עמין, דאינון סלקין ונחתין בהאי סלם. כד ישראל חטא, מאיד האי סלם וסלקין אינהו ממנו, וכד ישראל מתפשרן עובדייהו, אסתלק האי סלם וכלהו ממני נחתי לתתא, ואתעבר שולטנותא דלהון, כלא בהאי סלם קיימא. הכא חמא יעקב בחלמיה, שלטנותא דעשו ושלטנותא דשאר עמין.

דבר אחר והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו. במאן, בההוא ראשו, דההוא סלם. דכד אסתלק ראשו מניה, סלם אתכפיא וסלקין כלהו ממנו. וכד אתחבר ראשו בההוא סלם, אסתלק, וכלהו ממנו נחתין. וכלא חד מלה.

[זוהר חלק א' - דף קז ע"א]

פתיב, (מלכים א ג) נראה ה' אל שלמה בחלום הלילה ויאמר אלהים שאל מה אתן לך. ואי תימא הכא בחלום, וכי מה (דף קז ע"א) רשו אית ליה לחלום בהאי. אלא הכא אתכליל דרגא בדרגא, דרגא עלאה בדרגא תתאה. בגין דעד כען, שלמה לא הוה שלים, פיון דאשתלים, פתיב, (מלכים א ה) וה' נתן חכמה לשלמה. וכתב, (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה. דקיימא סיהרא באשלמותא, ובי מקדשא אתבני. וכדין, הוה חמי שלמה, עינא בעינא חכמתא, ולא אצטריך לחלמא.

לבתר דחטא, אצטריך ליה לחלמא פקדמיתא, ועל דא פתיב, (מלכים א יא) הנראה אליו פעמים, וכי פעמים הוה ולא יתיר. אלא סטרא דחלמא הוה ליה פעמים, סטרא דחכמתא כל יומא הוה.

ועם כל דא, סטרא דחלמא הוה יתיר על כל שאר בני נשא, בגין דאתכליל דרגא בדרגא, מרא"ה במרא"ה. והא השתא בסוף יומי חשיף יתיר, ודא בגין דחטא, וסיהרא קיימא לאתפגמא. מאי טעמא, בגין דלא נטיר ברית קדישא, באשתדלותיה בנשים נכריות. ודא הוא תנאי דעבד קודשא בריך הוא עם דוד, דכתיב, (תהלים קלב) אם ישמרו בניך בריתי וגו'. גם בניהם עדי עד ישבו לכסא לך.

מאי עדי עד. היינו דכתי הארץ. ובגין דשלמ יאות, שריא סיהרא לא אצטריך חלמא, וכן יע כד ב, (דברים יא) כימי השמים על ה לא נטר האי ברית פדקא תפגמא. ועל דא, בסופא קב אצטריך ליה לחלמא אמרן.

רעיא מהימנא השלמה מההשמטות (סימן ז) ויחלום והנה סולם מצב ארצה. והנה סולם דא צלותא, מצב ארצה, דמצלאן בני נשא ליה בארעא דאיהי שכינתא ומטא לשמיא דאיהו קודשא בריך הוא דאתמר ביה (מלכים א ח) ואתה תשמע השמים ורוא המלה (תהלים ח) יהו"ה אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ וגו'. ובזמנא דמודע

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לון קודשא בריך הוא ושכנתיה דסלקא בההוא צלותא, מיד והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו. בו בההוא בר נש.

כלהו פתחין גדפייהו לקבלא שכינתא בההיא צלותא, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א') וכנפיהם פרודות מלמעלה והאי איהו עולים שכינתא על גדפייהו ויורדים בו. מאי בו, בקודשא בריך הוא. דקודשא בריך הוא נחית עלייהו לקבלא שכינתיה ומייחד קודשא בריך הוא ביה בההוא בר נש. בצלותיה דשכינתא איהי מצוה כלילא בשם יהוה איהי חיה דיליה. ומצוה בלא מחשבה לית לה סליקו. ומחשבה איהו אד"ם יו"ד ה"א וא"ו ה"א תפאר"ת. מצוה מלכותא כלילא מארבע חיוון דמרכבתא, כלילא מארבע אתוון. איהי נוקבא דיליה, אנפין דיליה, אנפוי דרחמי. בגינה אמינא (שמות ל"ג) אם אין פניך הולכים וגו'.

ומסטרא דצדיק אתקריא אחורוי חיה כלילא ח"י חולין דאחורוי דבר נש, דדמי לשדרה דביה ח"י חולין. איהי אחור לעובדא דבראשית וקדם למחשבה דאתמר בה, עלה במחשבה. מה דלאו הכי באדם, דאחור דעץ הדעת טוב ורע דאיהו אחור למעשה בראשית, וקדם לפורענות.

קמו תנאין ואמוראין ואמרו רעיא מהימנא בריך אנת לאלהא עלאה, הוא יקם לך בעותך בכלא. קם סבא עלאה ביניהון ואמר רעיא מהימנא בך אתקיים האי קרא דאתמר (ישעיה ס"ב) ואל תתנו דמי לו דהא עלאין ותתאין מקנני בצולמא דידך משיריין דקודשא בריך הוא דאינון מתיבתא עלאה ומשיריין דמטרוניתא דאינון מתיבתא תתאה עלך אתמר והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו בך סלקין משיריין דשכינתא בצלותא ונחתין משיריין דקודשא בריך הוא לגבי שכינתיה בכמה שירין ונגונין דצלותא.

אנת הוא קריבא דקודשא בריך הוא בצלותא דילך, דאיהו קרבנא דקודשא בריך הוא ושכנתיה באיזהו מקומן בצו את בני ישראל וכו' דתקיננו מארי מתניתין קרבנין דצלותא מסטרא דימינא דתמן כהן איש חס"ד ותקיננו זמירות דאינון שיר דלויים אפתרייהו מסטרא דגבור"ה. והו"ד דרגא דדוד אתקשר בשמאלא דגבור"ה. ואהרן דדרגא דיליה בהו"ד אתקשר בחס"ד. הדא הוא דכתיב (תהלים י"ז) נעמות בימינך נצח.

שמע ישראל דיחודא כליל ברכו וקדושת. דאיהו קדוש. קדוש. קדוש. וברכה מסטרא דימינא הדא הוא דכתיב (במדבר ו') דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל. וקדושה מסטרא דלויים עמודא דאמצעיתא קשורא דימינא ושמאלא ואיהו קשורא דתפלין דרישא דאיהו אימא עלאה.

תפילין על רישיה, כמה דאוקמוה מארי מתניתין. תפלין דמארי עלמא, מה פתיב בהו. ואיהו קשורא דתפלין דיד, דאיהי שכנתא תתאה. והאי איהו דאוקמוה מארי מתניתין הראהו למשה קשר של תפלין ש דילך משה כליל תלת אנפי אבהן לעילא דתקיננו ג' צלותין דאיהו סימנם שחרית מנחה ערבית. משום הכי דידך צלותא דשבת דאתמר ביה (בה) (בראשית א') ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובהמה ובכל הארץ ואתכליל מרפבתא תתאה דאהרן דוד ושלמה ואדם קדמאה לעילא ובת זוגיה לתתא אם כל חי דאיהו צדיק ח"י עלמין.

ובגין דא אהרן אף על גב דאיהו ימינא אוקמוה רבנן ביה, אהרן שושבינא דמטרוניתא הוה. רעיא מהימנא, יעקב איהו כליל תלת אבהן דביה רכיב אדם קדמאה ולאן למגנא אוקמוה מארי מתניתין שופריה דיעקב כשופרא דאדם קדמאה. אמר בוצינא קדישא רעיא מהימנא חזינא דכפל קודשא בריך הוא שמך ואמר משה משה לאכללא לך במרפבתא עלאה תתאה. ובמרפבתא לאכללא בך אדם קדמאה מסטרא דאברהם ולאכללא בך חיה מסטרא דאהרן דוד ושלמה.

למה לא כפל שמיה דיעקב הכי אמר ליה בוצינא קדישא בגין דקרא ליה יעקב וקרא ליה ישראל. יעקב לישראל דעוקבא דהיינו נוקבא, דאתמר עקבו של אדם הראשון מכהה גלגל חמה. ואקרי ישראל, דתמן ראש דכורא, רישא לנוקבא, דהיינו עקב. והאי איהו דאמר קודשא בריך הוא לחוייא (בראשית ג') הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. ודא גרם שכנתא בגלותא דאתמר ביה (משלי כ"ב) עקב ענוה יראת יי.

חדא רבי שמעון וחדו מארי מתיבתא ואמרו קמיה. פומא דשכנתא סיני, מאן יכיל למיקם (קמיה) דקודשא בריך הוא ושכנתיה ממללן ביה ושתין רבבן דמתיבתא תתאה ממללן ביה ואוף שתין רבוא דמתיבתא עלאה הכי ממללן ביה. על פומך אתמר והנה מלאכי אלהים עולים וגו'. דבר אחר ויחלום והנה סלם.

פתח רבי שמעון ואמר סיני"י דא סל"ם ואיהו ק"ל ורזא דמלה (ישעיה י"ט) הנה יי רוכב על ע"ב ק"ל. ע"ב דא יו"ד ה"י וי"ו ה"י ועוד יו"ד. יו"ד ה"א. יו"ד ה"א וא"ו. יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דא ק"ל. אתוון קדמאן סלקין לע"ב אתוון דאינון תולדין דילהון סלקין ק"ל. ע"ב ק"ל מאתן ותרין כחשבון ב"ר. אנת הוא בר, רעיא מהימנא עלך אתמר (תהלים ב') נשקו בר, אנת הוא רבן דישראל רב לתתא רבן דמלאכי השרת ב"ר לעילא ברא דקודשא בריך הוא ושכנתיה (חס"ר ג"ם לאשלמא רמ"ה) עלייהו אתמר לגבי משיח בן יוסף (שמואל ב' י"ב) גם יהו"ה העביר חטאתך לא תמות. בהאי ג"ם אתפפר דוד והאי איהו שיעורא דחלה מ"ג ביצים ותוספת חומש ביצה רמיז (ויקרא ה') וחמישיתו יוסף עליו.



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

זכאה צלותא דנפיק מפומך כגוונא דקודשא בריך הוא דנחית על טורא דסיני ואתמר ביה (דברים כ"ט) כי את אשר ישנו פה עמנו עומד היום ואת אשר איננו פה עמנו היום, הכי פד את משתדל באורייתא ובצלותא, קודשא בריך הוא פניש עלאין ותתאין. וכל אלין נשמתין דהו ודעתדין למהוי, וכל משיריין דמלאכין. ונחית בצולמא דילך, לקבלא צלותא דילך, אורייתא דילך. בגין דמחשבתא דילך ליחדא לקודשא בריך הוא ושכנתיה בכל משיריין דיליה לעילא ותתא באורייתך ובצלותך קודשא בריך הוא מצרף מחשבה טובה למעשה. וכגוונא דאיהו אמר אנכי, ואינהו אמרי (שמות כ"ד) נעשה ונשמע.

הכי קודשא בריך הוא עביד לכלהו משיריין ואינהו שתקין ושמעין למלוך בגין דרעותך בהון ליחדא קודשא בריך הוא ושכנתיה בכל משיריין דיליה וכל מה דקודשא בריך הוא אבטח ואודי למעבד לך חכמה מפמה טבין דלית לון סוף פלהו אמרין נעשה ונשמע.

ובגין דא אמרו (תהלים ק"ג) ברכו יי מלאכיו גבורי כח וגו' ואתתקף בך דתא קודשא בריך הוא ושכנתיה וכל משיריין דיליה ודשכנתיה אסתכמו למעבד כל רעותך, ויתיר מדאי הוא פתיב על ידך ולא נפל מלה זעירא מפתית ידך דלא אתקיים. זכאה בר נש דמריה חשיב ליה כגופיה ועביד ליה יקרא פדיוקניה למהוי שקיל מלוין דפומוי באורייתא בצלותא בלימוד בטורא דסיני. ולית חד דפתח פומיה לקטרגא, אלא עלאין ותתאין באסכמותא חדא ברעותא חדא. ע"כ: (עד כאן רעיא מהימנא מההשמטות)

(בראשית כח) והנה ה' נצב עליו דמהימנותא פחד. נ ומלך אין באדום, נצב מל קיימין פלהו פחד על ההוא קשרא. בגין דאתיהיב ההו הוא דכתיב (ויקרא פ"ד ע"א) (בר אביך ואלהי יצחק הארץ ו בימינא

דבר אחר והנה ה' נצב למהוי כלא רתיכא ויעקב בגוייהו, וכנסת ישר הוא דכתיב אני ה' אלהי וגו'. הכא חמא יעקב קשורא צב עליו, וכתיב (מלכים א כב) ד. (נצב עליו) חמא, דכל דרגין סלם, לאתקשרא כלא בחד א סלם בין תרין סטריין, הדא אשית כח) אני ה' אלהי אברהם גו', אלין אנון תרין סטריין, ושמאלא. עליו (ויאמר), עליה דיעקב, קדישא, ימינא ושמאלא, אל לאתקשרא בינייהו, הדא אברהם אביך ואלהי יצחק. מנלן דיעקב באמצעיתא, משמע דכתיב, אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק (הארץ), ולא פתיב אלהי יצחק אביך. דכיון דאתקשר ביה באברהם, אשתפח דאיהו באמצעיתא. ולבתר הארץ אשר אתה שוכב עליה, הא פלא רתיכא חדא קדישא. והכא חמא דיהוי שלימו דאבהן.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, אלהי אברהם אביך, דכיון דאמר אברהם אביך, ודאי איהו באמצעייתא, ואלהי יצחק, הכא אתרמיז דקשיר לתרין סטרין ואחיד לון. קשיר לסטרא חד, דכתיב אברהם אביך. וקשיר לסטרא אחרא, דכתיב ואלהי יצחק, תוספת וא"ו לגבי יצחק, לאחזאה דיעקב אחיד לתרין סטרין.

ועד דיעקב לא אתנסיב, לא אתמר באתגליא יתיר, ואתמר באתגליא, למאן דידע אורחוי דאורייתא. לבתר דאתנסיב ואוליד, אתמר ליה באתגליא, הדא הוא דכתיב, (בראשית לג) ויצב שם מזבח (בראשית יט) ויקרא לו אל אלהי ישראל. מהכא אוליפנא, מאן דלא אשתלים לתתא, לא אשתלים לעילא. שאני יעקב, דאשתלים לעילא ותתא, אבל לא באתגליא.

ואי תימא דאשתלים בההיא שעתא, לא. אלא חמא דישתלים לבתר זמנא. ואי תימא הא פתיב, (בראשית כח) והנה אנכי עמך ושמרתך בכל אשר תלך. אלא, אשגחותא דקודשא בריך הוא ונטירו דיליה, לא אשתביק מניה דיעקב לעלמין, בכל מה דאצטרף ליה בהאי עלמא, אבל בעלמא עלאה עד דאשתלים. (שם) וייקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי. וכי תוהא הוא דלא ידע. אלא מאי ואנכי לא ידעתי, כמה דאת אמר, (שמואל א יג) ופני ה' לא חליתי. אמר, וכי כל האי אתגלי לי ולא אסתפלנא למנדע אנכי, ולמייעל תחות גדפי דשכינתא למהוי שלים.

[זוהר חלק א' - דף קז ע"ב]

תא חזי, פתיב, (בראשית כח) ותאמר אם פן למה זה אנכי, כל יומא ויומא חמאת רבקה נהורא דשכינתא, (דף קז ע"ב) דהויא שכינתא במשכנאה וצליאת תמן. פיון דחמאת עאקו דילה במעהא, מה פתיב ותלך לדרש את ה', נפקת מדרגא דא לדרגא אחרא דאיהו הוי"ה. בגיני כך אמר יעקב, וכי כל כך חמינא, ואנכי לא ידעתי, בגין דהוה בלחודוי ולא עאל תחות גדפי דשכינתא.

מיד (בראשית כח) ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה. מלה דא לתרין סטרין איהו. מה נורא המקום הזה, חד על ההוא מקום דקאמר בקדמיתא. וחד על את קיימא קדישא דלא בעיא לאתבטלא.

ואף על גב דאינהו תרי סטרי, חד הוא. אמר (בראשית כח) אין זה פי אם בית אלהים, אין זה, למהוי בטיל. אין זה, לאשתכחא בלחודוי, קיימא דיליה לאו איהו אלא בית אלהים, לאשתמשא ביה ולמעבד ביה פירין, ולארקא ביה ברכאן מכל שייפי גופא. דהאי הוא תרעא דכל גופא, הדא הוא דכתיב, (בראשית כח) וזה שער השמים, דא תרעא דגופא ודאי, תרעא איהו לארקא ברכאן לתתא, אחיד לעילא ואחיד לתתא. אחיד לעילא, דכתיב וזה שער השמים. (אחיד) לתתא, דכתיב אין זה

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כי אם בית אלהים. ועל דא ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה, ובני נשא לא משגחון ביקרא דביה למהוי ביה שלים, לעילא ותתא. אתא אבוי ונשקיה.

אמר רבי יצחק, כד מלין אינון שמענא מפומיה בכינא, ואמינא בריך רחמנא דלא בטיל מעלמא חכמתא עלאה. אזלינא עמהון עד תלת פרסי, עד דעאלנא עמהון למתא. לא ספיקו למיעל, עד דשדך ההוא בר נש לבריה, ואמרי ליה, מליך לא יהון לבטלה.

אמינא, הא דאמר רבי שמעון, דמלין אלין פלהו ברזא דחכמתא נינהו, ולאחזאה מלין אחרנין. כד סדרנא מלין קמיה דרבי שמעון. אמר לי, לא תימא דמלין אלין דינוקא נינהו, אלא מלין דרזין עלאין נינהו, וכלא ברזא דחכמתא רשימין. (בראשית כח) וידר יעקב נדר לאמר אם יהיה אלהים עמדי וגו', אמר רבי יהודה פיון דכל האי אבטח ליה קודשא בריך הוא, אמאי לא האמין, דאמר (בראשית כח) אם יהיה אלהים עמדי וגו'. אלא, אמר יעקב, חלמא חלמנא, וחלמין מנייהו קשוט ומנייהו לא קשוט, ואם יתקיים הא ידענא דחלמא קשוט הוא, ועל דא אמר אם יהיה אלהים וגו', כמה דחלמנא, והיה יי לי לאלהים, אנא אהא משיך ברכאן ממבועא דנחלא דכלא, לאתר דא דאקרי אלהים.

תא חזי ישראל דאיהו באמצעיתא, כלא נטיל הוא בקדמיתא ממקורא דכלא, ולבתר דימטי ליה, מניה, נגיד ואמשיך להאי אתר, משמע דכתיב, והיה יי לי בקדמיתא, ולבתר כלא לאלהים. כמה דאלהים, יהא נטיר ועביד לי, כל אלין טבאן, אוף אנא אהא משיך ליה מאתר דילי כל אינון ברכאן, ויתחבר קשרא דכלא ביה. אימתי, (בראשית כח) ושבת בשלום אל בית אבי, כד אהא יתיב בדרגא דילי, ואהא יתיב בדרגא דשלום לתקנא בית אבי, ושבת בשלום דייקא, כדן והיה יי לי לאלהים.

דבר אחר ושבת בשלום אל בית אבי, דתמן הוא ארעא קדישא, תמן אשתלים. והיה יי לי לאלהים. באתר דא, אסלק (אסתלק) מדרגא דא לדרגא אחרא פדקא יאות, ותמן אפלח פולחניה.

[זוהר חלק א' - דף קנא ע"א]

רבי חייא פתח ואמר, (תהלים סה) דברי עונות גברו מני פשעינו אתה תכפרם. הא קרא קשיא, דלאו סופיה רישיה, ולא רישיה סופיה. אלא דוד בעא על גרמיה, ולבתר בעיא על כלא. דברי עונות גברו מני. אמר דוד, אנא ידענא בגרמי דחבנא, אבל כמה חייבין אינון בעלמא, דאתגברו חובייהו עלייהו יתיר מני. הואיל וכן, לי (דף קנא ע"א) ולהון, פשעינו אתה תכפרם.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, בשעתא דחייבין סגיאיין בעלמא, אינון סלקין, עד ההוא אתר דספרי דחייביא אתפתחו, כמה דאת אמר, (דניאל ז) דינא יתיב וספרין פתיחו, וההוא ספר (דינא עלה קיימא), (נ"א לעילא מרישיה דדוד איהו) בגיני כך, דברי עונות גברו מני, ועל דא פשעינו אתה תכפרם.

יעקב, כגוונא דא בגין כך לא הימין, אי תימא דלא הימין בקודשא בריך הוא, לא. אלא, דלא הימין ביה בגרמיה, דילמא יחוב, וההוא חובא, ימנע ליה, דלא יתוב בשלם ויסתלק נטירו מניה, ובגין כך, לא הימין בגרמיה. והיה יי לי לאלהים, אפילו רחמי, כד איתוב בשלם, אשוי לקבלי לדינא, בגין (ס"א דהא) דאנא פלח קמיה תדיר.

אמר רבי אחא, אמר יעקב, השתא לא אצטריכנא לדינא, כד איתוב לבית אבא, אתכלילנא בדינא ואתקשר ביה. אמר רבי יוסי, לאו הכי, אלא אמר, השתא אם יהיה אלהים עמדי, דינא אצטריכנא לנטרא לי, עד דאיתוב בשלם לבית אבא, אבל כיון דאיתוב בשלם, אתכלילנא רחמי בדינא, ואתקשר בקשורא מהימנא, לאכללא כלא כחד. (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים. דהא כדן יהא כלא קשורא חדא, והאי אבן אתברכא מימנא ומשמאלא, אתברכא מעילא ומתתא, בגין (דא) דאתן מעשרא מכלא.

אמר רבי אבא, הא כתיב, (בראשית כח) ויקח מאבני המקום. ואי תימא דאבנא דא, עלאה (על) כמה (קמ"ז ע"ב) אבנין לאתר מותביה, למשרי עליהו, (נ"א האי דכתיב) והא כתיב והאבן הזאת אשר שמתי מצבה, (נ"א עליונה מבעי ליה). בגין (נ"א כיון) דאמר (בראשית כח) אין זה פי אם בית אלהים, הכא ארים לה קמא עלאה, בגין דתלא כל שבחא דזה בה, דאין זה לקיימא (לתתא) פי אם בית אלהים. ושפיר. ועל דא אשר שמתי מצבה כתיב.

יהיה בית אלהים לעלמין, בית אלהים, בית יי מיבעי ליה, כמה דאת אמר, (עזרא א) לכוונן את בית יי. וכן (תהלים קכב) בית יי נלך. אלא, אתר דבי דינא איהו מתרין סטרין עלאין, מסטרא דיובלא, דאיהו אלהים חיים. ומסטרא דיצחק אלהים.

אמר רבי אלעזר, יובלא, אף על גב דדינין (נפקין) מתערין מינה, וכלהו רחמי (ודינין), כל חידו מינה נפקין, והוא חדותא (ס"א והוא חירותא) דכלא. אלא בית אלהים, סטרא דדינא קשיא, אי לטב, בסטרא (דיובלא) דשמאלא, אתער ביה רחמותא, כמה דאת אמר, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי. אי לביש, בסטרא דשמאלא, אתער ביה דינא קשיא, כמה דאת אמר, (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה על כל יושבי הארץ, ודאי בית אלהים. רבי שמעון אמר, בית אלהים היינו דכתיב,

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(תהלים מח) קרית מלך רב. אית מלך סתם, ואית מלך רב, ודאי עלמא עלאה, מלך רב איהו, ודא הוא (שם) קרית מלך רב.

רבי חייא ורבי חזקיה, הוו יתבי תחות אילני דחקל אונו, אדמוך רבי חייא, חמא ליה לאליהו, אמר מקסטיטורא דמר, חקלא נהיר. אמר, השתא אתינא לאודעא, דירושלם קריב איהו לאתחרבא, וכל אינון קרתין דחכימא. בגין דירושלם דינא איהו, ועל דינא קיימא, ועל דינא אתחרב, והא אתיהיב רשו לסמאל עלה, ועל תקיפי עלמא, ואתינא לאודעא לחכימא דילמא יורכון שני דירושלם, דהא כל זמנא דאורייתא אשתכח בה, היא קיימא. בגין דאורייתא אילנא דחיי דקיימי עלה, (תרי נוסחי אינון) כל זמנא דאורייתא אתער לתתא אילנא דחיי לא אעדי לעילא, פסק אורייתא לתתא אילנא דחיי אסתלק (מינה) מעלמא.

[זוהר חלק א' - דף קנא ע"ב]

ועל דא, כל זמנא דחכימא יחדון בה באורייתא, לא יכיל סמאל בהו, דהא פתיב, (בראשית כז) הקול קול יעקב והידיים ידי עשו, דא הוא אורייתא עלאה, דאקרי קול יעקב, בעוד דההוא קול לא פסק, דבור שלטא ויכלא, ועל דא לא אצטריך אורייתא למפסק. (ל"ג ע"א) ואתער (דף קנא ע"ב) רבי חייא, ואזלו ואמרו מלה דא לחכימא.

אמר רבי ייסא, פלא ידעין דא, והכי הוא, דכתיב, (תהלים קכז) אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר, אלין אנון דמשתדלין באורייתא, קרתא קדישא קיימא עלייהו, ולא על גברין תקיפין דעלמא, היינו דכתיב אם ה' לא ישמר עיר וגו'. (בראשית כט) וירא והנה באר בשדה וגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ג) מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו. האי קרא אתערין ביה חבריא. אבל מזמור לדוד, אמאי קאמר שירה, אי בגין דבריה איהו דקם עליה, קינה יתיר מפעי ליה, דהא אבאיש עלוי דבר נש זעיר מקריבוי, מדאחרא סגי. אלא, מזמור לדוד, אמר שירה, והכי בעי דוד, דחשיב דקודשא בריך הוא סליק ליה חובוי לההוא עלמא. פיון דחמא, דהכא בהאי עלמא בעי למגביה מניה, חדי.

### סדר הלימוד ליום יח השון [יום 48 בשנה]

תוספתא (בראשית כ"ט) וירא והנה באר בשדה. רבי אלעזר אמר, פתיב (ישעיה נא) שמעו אלי רודפי צדק, אינון דתבעי רזא דמהימנותא, אינון דאתדבקו בקשורא דמהימנותא, אינון דידעין ארחוי דמלכא עלאה.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כד סליקו תרין, ונפקו לקדמות חד, מקבלין ליה בין תרין דרועין. תרי נחתי לתתא, תרין אינון, חד בינייהו. תרין אלין מותבא דנביאי, אתר דינקי ביה, חד בינייהו, דאיהו אתחבר בכלא, הוא נטיל כלא. ההוא בירא קדישא קאים תחותיהו, חקלא דתפוחין קדישין איהו. מהאי בירא מתשקיין עדריא, כל אינון רתיכין, כל אינון מארי גדפין. ג' קיימין רביעין (קיימין) על האי בירא, האי בירא מנייהו אתמלי, הדא הוא דכתיב, (בראשית כט) פי מן הבאר היא יסקו העדרים וגו'. דא אדנ"י אתקרי, על דא כתיב, (דברים ג) אדני אלהים אתה החילות, וכתיב, (דניאל ז) והאר פניך על מקדשך השמים למען אדני. אדון כל הארץ, הדא הוא דכתיב, (יהושע ג) הנה ארון הברית אדון כל הארץ. (ע"כ תוספתא)

תו, דחמא דעלאי מניה הוּו בעלמא, דקא ברחו, וכלהו בלחודייהו. יעקב ערק, דכתיב, (הושע יב) ויברח יעקב שדה ארם, וערק בלחודוי. משה ערק, דכתיב, (שמות ב) ויברח משה מפני פרעה, וערק בלחודוי. ודוד ברח, כל אינון שולטני ארעא, וכל אינון גיברי ארעא, ורישיהון דישראל, כלהו ערקין עמיה וסחרין ליה, מימיניה ומשמאליה, לנטרא ליה מכל סטרין, פיון דחמא שבחא דא, אמר שירתא.

ואמר רבי יהודה, כלהו אערעו בהאי באר. ודוד אמאי לא אערע ביה. אלא, דוד מארי דבבו, הוּו לקבליה, (דבירא) בההוא זמנא, ובגין כך, לא אערע ביה. ליעקב ומשה, בחדוה קביל לון האי באר, ובעא לאתקרבא בהדייהו, ועל דא פיון דחמא לון האי באר סליקו מיא לגבייהו, כאתתא דחדאת עם בעלה.

ואי תימא הא אליהו ברח ולא אערע ביה, אמאי. אלא, אליהו לתתא מן באר הוא, ולא לעילא, כמה דהוּו משה ויעקב, ובגין כך (מ"ז ע"ב), מלאך איהו, ועביד שליחותא, ובגין דיעקב ומשה, לעילא אינון מן הבאר, באר חדי לגבייהו, וסליק לקבלא לון, כאתתא דחדאת לגבי בעלה, ומקבלא ליה.

[זוהר חלק א' - דף קנב ע"א]

וידא והנה באר בשדה, רזא איהו, דחמא האי באר לעילא, דא פגוונא דא, כתיב, (בראשית כט) שלשה עדרי צאן רובצים עליה, אי אינון (דף קנב ע"א) שלשה, אמאי כתיב, (בראשית כט) ונאספו שמה כל העדרים. אלא, אינון שלשה, דרום, מזרח, צפון. דרום מהאי סטרא, וצפון מהאי סטרא, ומזרח בינייהו, ואלין קיימין על האי באר ואחידן ליה, ומליין ליה. מאי טעמא, בגין, (בראשית כט) פי מן הבאר היא יסקו העדרים. היינו דכתיב, (תהלים קד) יסקו כל חיתו שדי.

סתרי תורה שמה כל ונאספו העדרים, ונאספו שמה העדרים, לא כתיב, אלא כל העדרים, משריין קדישין לעילא, ומשריין קדישין לתתא, אלין בשירין ותושבחן לעילא, ואלין בצלותין ובעותין לתתא, אלין ואלין מיד (בראשית כט) וגללו את

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

האבן מעל פי הבאר, מגנדרין לה, ומעברין לה מן קודשא ואסתליק מן דינא. מיד והשקו את הצאן, נטלו מלאכי עלאי לעילא, ונטלי ישראל לתתא.

לבתר והשיבו את האבן, על מימרא, דהאי באר, לאתעטרא (ס"א לאתעדא) קמיה, ולמתבע דינא דעלמא, לאתנהגא עלמא בדינא, והכי אצטריך דהא לא יכיל עלמא למיקם אלא על דינא, למהוי כלא בקשוט וזכו.

פיון דאשתלים יעקב, לא אצטריך להאי אבן סיועא אחרא, מה פתיב (בראשית כט) ויגש יעקב ויגל את האבן. ויגל וגללו, ולא פתיב ויסר והסירו. אלא וגללו, היינו ערובובא דשטן, דמערבבין ליה, דלא יכיל לקטרגא. ויעקב בלחודיה, לא אצטריך לסיועא אחרא, אלא איהו בלחודיה, דהא שלימו דאבהתא הוה יעקב, דכיון דיכיל ביה בעשו בהאי עלמא יכיל לעילא. ובכלא אצטריך עובדא.

תרין עלמין אחסין יעקב, חד עלמא דאתגליא, וחד עלמא דאתפסיא כגוונא דלהון ממש, מחד נפקו שית שבטין, ומחד נפקו תרין שבטין. עלמא דאתפסיא אפיק שית סטרין, עלמא דאתגליא אפיק תרין, ואינון תרין פרובין דתחותיה, ויעקב בין תרין עלמין אשתכח, בדיוקנא דלהון ממש, ובגין כך כל מלוי דלאה הוו באתפסיא, ודרחל באתגליא.

ונאספו שמה כל העדרים, היינו דכתיב, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים. (בראשית כט) וגללו את האבן, מעברין מינה תקיפו דדינא קשיא, ההוא דגליד וקריש, (ס"א מיין דיכרין) דכדין אקרי אבן, ולא נפקי מינה מייא לבר. וכד אינון נחלין אתיין, אתתקף דרום דאיהו ימינא, ולא יכלא צפון למקדש מיין, כהאי נהרא, פד מימוי סגיאין, לא גלידין וקרישי מיא, כנהרא דמימוי זעירין.

ועל דא, פד אינון נחלין אתיין, אתתקף (כ"ט ע"ב) דרום דאיהו ימינא, ומיין אשתריין, ונגדין ואשקין עדרייא, כמה דאמרן דכתיב ישקו כל חייתו שדי. (בראשית כט) והשיבו את האבן על פי הבאר, למקומה, בגין דעלמא אצטריך דינא דילה, דתהוי בדינא לאוכחא ביה חייביא.

[זוהר חלק א' - דף קנב ע"ב]

תא חזי, יעקב פד הוה יתיב על בירא, וחמא מיא דסלקין לגביה, ידע דתמן תודמן ליה אתתיה. וכן במשה, פד יתיב על בירא, פיון דחמא דמיא סלקין לגביה, ידע דאתתיה אודמנת ליה תמן, והכי הוה ליה ליעקב, דתמן אודמנת ליה אתתיה, כמה דכתיב, (בראשית כט) עודנו מדבר עם ורחל באה עם הצאן, ויהי כאשר ראה יעקב את רחל וגו'. משה, דכתיב, (שמות ו) ויבאו הרועים ויגרשום וגו', ותמן אודמנת ליה צפורת, (דף קנב ע"ב) בגין דתהוא באר גרמא לון.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי האי באר, שבע זמנין פתיב בפרשתא דא, בגין דאיהו רמוז לשבע. והכי אקרי באר שבע, (ובגין) באר דא, אדכר שבע זמנין בפרשתא דא. דכתיב, (בראשית כט) וירא והנה באר בשדה. כי מן הבאר ההיא. והאבן גדולה על פי הבאר. ונאספו שמה כל העדרים וגו' מעל פי הבאר. והשקו את הצאן והשיבו את האבן על פי הבאר. וגללו את האבן מעל פי הבאר. ויגל את האבן מעל פי הבאר. הא שבעה. ובודאי דהכי הוא.

במשה לא פתיב אלא זמנא חדא, דכתיב, (שמות ב) וישב בארץ מדין וישב על הבאר. בגין דמשה, (כ"ד ע"א) אתפרש מפל וכל מביתא דלתתא, ויעקב לא אתפרש כלל. במשה חד, כמה דכתיב, (שיר השירים ו) אחת היא יונתי תמתי. אחת היא לאמה. ובגין כן משה מאריה דביתא הוה, ואסתלק לעילא, במשה פתיב, (שמות ב) וישב על הבאר, ביעקב וירא והנה באר בשדה, ולא פתיב וישב על הבאר.

דבר אחר (בראשית כח) ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, רבי אבא פתח ואמר, (תהלים קו) אשרי שמרי משפט (שם) עשה צדקה בכל עת. אשרי שומרי משפט, זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא יתב לון אורייתא דקשוט לאשתדלא בה יממא ולילי. דהא כל מאן דאשתדל באורייתא, אית ליה חירו מפלא, חירו מן מותא דלא יכלא לשלטאה עליה, והא אוקמוה. בגין דכל מאן דאשתדל באורייתא ואתאחיד בה, אתאחיד באילנא דחיי. ואי ארפי גרמיה מאילנא דחיי, הא אילנא דמותא שריא עלוי, ואתאחיד ביה. הךא הוא דכתיב, (משלי כד) התרפית ביום צרה צר כחכה. התרפית, אי ארפי ידוי מאורייתא.

ביום צרה צר כחכה, מאי צר כחכה. צר כח פה, דהא איהי תדיר לימינא. ונטירו דילה תדיר על בר נש כד אזיל באורחוי דאורייתא, וכדין דחי ליה לרע לבר דלא יקרב לגביה דבר נש, ולא יכיל לקטרגא ליה. וכד בר נש אסטי מארחוי דאורייתא ואתרפי מנה, כדין צר כח פה, בגין דההוא רע, דאיהו שמאלא שליט עליה דבר נש, ודחי ליה להאי כח לבר, עד דדחיק ליה אתר בעקו.

דבר אחר צר כחכה, דכד בר נש אחיד בארחי דאורייתא, אתרחים לעילא ואתרחים לתתא, ורחימא דקודשא בריך הוא הוי, כמה דאת אמר, (שמואל ב יב) ויי אהבו, דהוה רחימוי דקודשא בריך הוא, ורחים ליה. וכד בר נש אסטי מארחי דאורייתא, כדין צר כח פה, צר דיליה, ומארי דבבו איהו לגביה, ושלטי עלוי ההוא דאקרי רע. עד דמקטרג ביה בהאי עלמא, ובעלמא דאתי.

תא חזי, האי רע דאיהו יצר הרע, שליט על עלמא בכמה סטרין. וכמה שלטנו אית ליה בעלמא, ואיהו חויא תקיפא דחב ביה אדם, וכשלין ביה בני עלמא, ומשכי ליה עלייהו, עד דאפיק לון נשמתיהו.



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותא חזי, כד איהו שליט, שליט על גופא. (שלח לך קע”ב ע”ב) וכיון דעל גופא שליט, נשמטא נפקא מניה, בגין דגופא אסתאב, ונשמטא סלקא. ולא שליט עליה עד דנטיל רשו. וכמה אינון דאתיין מסטריה, ושלטין על עלמא. והא תנינן דכל עובדין דעלמא דאתעבידו, ושלטי בהו, ואית ליה ממנן ושמשינן, כלהו שמשינן בעובדין דעלמא.

ועל דא איהו קין דשמאלא, והא (ס”ב ע”ב) אוקמוה, דאית קין לימינא, ואית קין לשמאלא, והאי קין דשמאלא, איהו קין כל בשר. קין כל בשר אקרי, קין כל רוחא לא אקרי, ורזא דמלה, דא איהו קין (כל בשר) ודא איהו קין, דא קין על (ס”ב ע”ב) בשרא ודא על רוחא. בגין כן, דא פנימי ודא חיצון. דא ימינא, ודא שמאלא. דא קדישא, ודא מסאבא. והא אוקמוה.

[זוהר חלק א’ - דף קנג ע”א]

ותא חזי, רזא עלאה קדישא דמהימנותא, רזא דעלמא דדכורא ועלמא דנוקבא, וכל קדושא דקדישין ביה, וכל רזי דמהימנותא מהכא נפקו. וכל חיינן וכל חירו וכל טבין וכל (דף קנג ע”א) נהורין מהכא אינון, וכל ברכאן וטלי נדבאן וכל רחימו דרחימונתא כלא מסטרא דא, רזא דדרום.

מסטרא דצפון מתפשטי דרגין, עד דמטא לתתא קסטופא דדהבא, בסטרא מסאבא, לכלוכא דמסאב, ואחיד להאי לעילא ואחיד להאי לתתא, והכא מזדווגי דכר ונוקבא כחדא, ואינון רוכב נחש, רזא דדכר ונוקבא, ורזא דא עזאז”ל.

ומהכא מתפרשין דרגין, ונפקין כמה סטרין לעלמא, דמתפשטין מהכא, ושלטין על עלמא, וכלהו סטרי מסאבא, ורברבין ממנן גו עלמא. תא חזי, עשו כד נפק לעלמא, כוליה סומקא פורדא, בשערא כגוונא דשעיר, ומתמן אלופין ממנן תריסין (ס”א תריסר) דשלטין בעלמא, והא אוקמוה.

תא חזי, (תהלים קו) אשרי שמרי משפט, דנטרי מהימנותא דקודשא בריך הוא, בגין דקודשא בריך הוא, איהו משפט. ובעי ליה לבר נש לנטרא דלא יסטי לאורחא אחרא, אלא דיהא נטיר משפט, בגין דקודשא בריך הוא איהו משפט, דכל ארחוי משפט. (תהלים קו) עושה צדקה בכל עת, וכי בכל עת יכיל בר נש למעבד צדקה. אלא, מאן דישתדל באורחוי דאורייתא, ועביד צדקה עם אינון דאצטריכו לה, דכל מאן דעביד צדקה עם מסכנא, אסגי התיא צדקה לעילא ותתא.

תא חזי, מאן דאשתדל בצדקה, התיא צדקה דעביד, סליק לעילא, ומטא לעילא לההוא אתרא דיעקב, דאיהו רתיכא עלאה. ואמשיך ברכאן לההוא אתר, ממבועא

## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דכל מבויעין. ומההיא צדקה, אמשיך וארבי ברכאן לכל אינון תתאי, ולכל רתיכין ולכל חילין, וכלהו אתברכאן ואתוספן נהורין, כדקא יאות. בגין דכלהו אקרו עת, ודא הוא דכתיב, עושה צדקה בכל עת.

תא חזי, בזמנא דהווי ישראל בארעא קדישא, אינון הוו משכי ברכאן מלעילא לתתא, וכד נפקו ישראל מארעא קדישא, עאלו תחות רשו אחרא, וברכאן אתמנעו מעלמא.

תא חזי, יעקב הוה תחות רשו קדישא, כיון דנפק מארעא, עאל ברשו אחרא, ועד לא עאל תחות רשו אחרא, אתגלי עליה קודשא בריך הוא בחלמא, וחמא כל מה דחמא, ואזלו עמיה מלאכין קדישין, עד דיתיב על בירא. וכיון דיתיב על בירא, סליקו מיא לגביה, וכן הוה משה, דמתמן אודמנת ליה אתתיה. רזא דמלה, בירא לא סלקא, אלא כד חמא קשרא דיליה לאתחברא בהדיה.

ואמר רבי אבא, כל הני קראי קשיין אהדדי, בקדמיתא כתיב, (בראשית כח) ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, ולבן בחרן הוה יתיב, אמאי נטיל מתמן, דכתיב (בראשית כט) וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם. ומנלן דבחרן הוה דיוריה דלבן, דכתיב, (בראשית כט) ויאמר להם יעקב אחי מאין אתם ויאמרו מחרן אנחנו. ויאמר הידעתם את לבן בן נחור ויאמרו ידענו. משמע דדיוריה דלבן, בחרן הוה.

אלא, יעקב אמר, אנא בעינא למיעל בשכינתא, בגין דבעינא לאודווגא. אבא כד אתנסיב ושדר לעבדא, אשכח עינא דמיא, וכדין אודמנת ליה לאבא אתתא. והא באתר דא, לא אשכחנא לא עינא ולא בירא ולא מיא, ומיד וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם, ותמן אודמנת ליה בירא, כדקאמרון, ואודמנת ליה אתתיה.

רבי אלעזר אמר, חרן תמן הוה ודאי, והאי בירא בחקלא הוה. דאי לאו הכי, אמאי כתיב, (בראשית כט) ותרוץ ותגד לאביה, אלא בגין דהוה סמיך למתא.

ואמר רבי אלעזר, יעקב דאודמנת ליה על בירא אתתא, אמאי לא אודמנת ליה לאה, דהא קיימא ליה ליעקב כל אינון שבטין. אלא לאה, לא בעא קודשא בריך הוא לזווגא ליה ליעקב באתגליא, דכתיב, (בראשית כט) ויהי בבקר והנה היא לאה, (מכלל) דהא קודם לכן לא אתגליא מלה.

[זוהר חלק א' - דף קנג ע"ב]

ותו, בגין לאמשכא עינא ולבא דיעקב בשפירו דרחל, למעבד דיוריה תמן, ובגינה (דף קנג ע"ב) אודווגת ליה לאה, ואוקימת כל אינון שבטין. במה ידע יעקב מאן היא רחל. אלא דאינון רעיין אמרו ליה, דכתיב, (בראשית כט) והנה רחל בתו באה עם הצאן.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי מה פתיב, ויאמר (בראשית כט) אַעבֹדךָ שֶׁבַע שָׁנִים בְּרַחֵל בְּתַךְ הַקְטָנָה, וְכִי מֵה דַעְתִּיהָ דִיעֶקֶב דְּלֵא קְאָמֵר עֶשֶׂר יָרַחֵן אוּ שְׁתָּא חֲדָא, אֲלֵא שֶׁבַע שָׁנִים אֲמַאי. אֲלֵא יַעֲקֹב בְּחֻמְתָּא עֶבֶד. בְּגִין דְּלֵא יִימְרוּן, דְּבִגִין תִּיאַוּבְתָּא דְשִׁפְרוּ דְרַחֵל עֶבֶד, אֲלֵא בְּגִין חֻמְתָּא, דְּסִיחָרָא בַת שֶׁבַע שָׁנִין הִיא. וְכִלְהוּ שֶׁבַע שָׁנִין עֲלָיִן, שָׂרוּ עֲלֵיהָ דִיעֶקֶב עַד לָא נָסִיב לָהּ לְרַחֵל לְמִיתֵב גַּבְהָ פְדָקָא יְאוּת. דְּהָא יַעֲקֹב נָטַל כְּלָהּ בְּקִדְמִיתָא, וְלִבְתֵּר אֲתָא לְגַבְהָ, בְּגִין לְאַשְׁתַּכַּח אִיהוּ שָׁמַיִם, וְאִיהִי אֲרִץ.

וְרוּזָא דְמַלְהָ, וְיִהְיוּ בְעֵינֵיו כְּיָמִים אַחְדִּים, מְאִי כְיָמִים אַחְדִּים, אֲלֵא, כְּלָהּ שֶׁבַע שָׁנִין שְׁקִיל לֹון בְּעֵינֵיו, כְּאִינוּן עֲלָיִן. דְּאִינוּן אַחְדִּין דְּלֵא מִתְפָּרְשָׁן, (צ"ה ע"ב) וְכִלְהוּ חֲדָא, דְּמִתְקַשְׁרֵן דָּא בְדָא. בְּאַהֲבָתוֹ אוּתָהּ, לְאַשְׁתַּכַּח כְּגִוּוּנָא עֲלָתָהּ.

תא חזי, דאפילו לון רמז ליה באינון שבע, ולא ידע מאי קאמר, דפתח ואמר טוב, דכתביב, (בראשית כט) טוב תתי וגו'. אמר רבי אבא, הכי הוא ודאי, פלח שבע שנין, לאודווגא בשמטה. אמר רבי אלעזר, תא חזי, בכל אתר יובלא סתים דלא אתגליא ושמטה אתגליא.

תא חזי, בשעתא דיעקב פלח שבע שנין קדמאין, נפקא קלא ואמר, יעקב, (תהלים קו) מן העולם ועד העולם פתיב, עולם סתים דלעילא יובלא מתמן שירותא. דאלין דאינון סתימין, דלא אתגליא לון מן יובלא אינון. בגין כך אסתימו מייעקב, דלא ידע, דחשב דהא מן שמטה אינון. ובגין דיעביד שירותא מעולם דלעילא, אתפסיין מניה, בגין דיובלא איהו סתים, ולבתר דעברו שני יובלא דאתפסייא, עבד שני שמטה דאתגליין, (פקודי רנ"ו ע"ב) ואתעטר בתרין עלמין ואחיד לון.

תא חזי, לאה אולידת שית בגין וברתא חדא. והכי אתחזי, דהא שית סטרין קיימין עלה ואלין שית, וברתא חדא, ברזא עלאה נפקא. רחל אולידת תרין צדיקים. והכי אתחזי, הא שמטה, דבין תרי צדיקי יתבא לעלמין, דכתביב, (תהלים לו) צדיקים ירשו ארץ, צדיק לעילא וצדיק לתתא. צדיק לעילא, מניה נגדן מיין עלאין. צדיק לתתא, מניה נבעא נוקבא מיא לגבי דכורא, בתיאובתא שלים. צדיק מסטרא דא, וצדיק מסטרא דא, כמא דדכורא לעילא יתיב בין תרי נוקבי, הכי נמי נוקבא לתתא יתבא בין תרי צדיקי.

ועל דא, יוסף ובנימין תרין צדיקין נינהו. יוסף זכה למהוי צדיק לעילא, בגין דנטר את קיימא. ובנימין איהו צדיק לתתא, לאתעטרא שמטה בין תרי צדיקי, יוסף הצדיק, ובנימין הצדיק.

וכי בנימין צדיק הוה, אין. דכל יומי לא חטא בהאי את קיימא, ואף על גב דלא אנדמן ליה עובדא כיוסף. אי הכי, אמאי אקרי צדיק. אלא כל יומי דיעקב הוה באבלא דיוסף, לא שמש ערסיה. ואי תימא דכד אתנטיל יוסף מייעקב, רביא

## "זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

הוּה וְלֹא נָסִיב. וְאֵת אֲמַרְתָּ דְלֹא שְׁמַשׁ עֲרִסְיָה, אֲלֵא אַף עַל גַּב דְּאֲזַדְוּוּג לְבַתֵּר לֹא  
בְּעֵא לְשִׁמְשָׁא עֲרִסְיָה.

וְאִנּוּן הֲכִי תִנּוּן, בְּשַׁעָה דְשָׁאִיל יוֹסֵף לְבִנְיָמִין, אָמַר לִיה אֵית לָךְ אֵינְתוּ. אָמַר לִיה,  
אֵינ. אָמַר לִיה אֵית לָךְ בְּנִין, אָמַר לִיה אֵינ. וְהִיךְ אֲקָרוּן, אָמַר לִיה עַל שׁוּם אַחֵי וְכוּ'  
(נ"א אֲמַר לִיה אֵית לָךְ בְּנִין, אֲמַר לִיה זְמִינִין לִי. וְאִיךְ יִתְקָרוּן לָךְ, אֲמַר לִיה עַל  
שׁוּם אַחֵי וְגו') גְּרָא וְנַעְמָן וְגו' דְכְּתִיב (בראשית מו) וּבְנֵי בְנִימִין בְּלַע וּבְכָר וְגו', וְאֵת  
אֲמַרְתָּ דְלֹא שְׁמַשׁ. (ס"א אֵלֵא בַּהֲהִיא שַׁעָתָא).

[זוהר חלק א' - דף קנד ע"א]

אָמַר לִיה אֵינ, דְהָא בְּהֲהִיא שַׁעָתָא לֹא הוּוּ לִיה. (ס"א לְבַתֵּר דִּיצָא מְבִית הַאסוּרִין הוּוּ  
לִיה) וְאֵי תִימָא וּבְנֵי בְנִימִין בְּלַע וּבְכָר. כַּד עָאֵלוּ לְמִצְרַיִם, הֲכִי הוּא וְדָאֵי, דְכָל זְמַנָּא  
דְאַתְאָבֵל יַעֲקֹב עַל יוֹסֵף לֹא שְׁמַשׁ עֲרִסְיָה וְאוֹלִיד בְּנִין. וְאָמַר בְּנִימִין, הָא יוֹסֵף אַחֵי,  
אֵת קִימָא דְאַבָּא הוּה. דְהָא בְּרִית סִימָא דְגוּפָא אִיהוּ, כִּיּוֹן דְאִיהוּ אֲתְאָבִיד, אֲנָא  
אֲהָא נְטִיר (דף קנד ע"א) אֲתְרִיה דְאַחֵי.

וְאֵי תִימָא, הָא בְּהֲהוּא זְמַנָּא דְאַתְאָבִיד, לֹא הוּוּ צְדִיק. דְצְדִיק לֹא הוּוּ עַד  
דְאַעֲרַע עוּבְדָא בֵּיה. אֲלֵא, כְּלָהוּ הוּוּ יְדַעֵי מִיַּעֲקֹב. דִּיעֲקֹב הוּוּ יְדַע דְאַתֵּר דָּא יְרִית  
יוֹסֵף, וּבְגִינֵי כֶּךָ אוֹרִיךְ בְּלָבָן כָּל כֶּךָ עַד דִּיסְתִּיִם גּוּפָא, וּמֵאֵן הוּא סִימָא דְגוּפָא,  
בְּרִית. וְעַל דָּא פְתִיב, (בראשית ל) וַיְהִי פֶּאֶשֶׁר יְלָדָה רַחֵל אֵת יוֹסֵף וְגו', דְהָא וְדָאֵי  
הַשְׁתָּא אֲשֶׁתִּלִּים גּוּפָא, כִּיּוֹן דְגוּפָא אֲשֶׁתִּלִּים, בְּעֵינָא לְמִיזֵל. וּבְגִינֵי כֶּךָ בְּנִימִין יְדַע  
וְנָטַר אוֹרְחִיה דְאַחֵי.

כִּיּוֹן דְאַתָּא לְיוֹסֵף, וְאַשְׁתַּפַּת. בְּנִימִין הֲדַר לְבֵיתִיה, וְשְׁמַשׁ עֲרִסְיָה (אזלי ועאלו)  
וְאוֹלִיד בְּנִין. וְעַל דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבִיד לִיה צְדִיק לְתַתָּא, וְיוֹסֵף צְדִיק לְעִילָא.  
וּבְגִינֵי כֶּךָ, רַחֵל תְּרִין בְּנִין אוֹלִידַת, וְלֵאָה שִׁית בְּנִין וּבְרַתָּא.

וְעַל דָּא, אֵינּוּן שְׁבַע שְׁנֵין קְדָמָאֵי אֲתַכְסִּיין, דְלֹא יְדַע בְּהוּ יַעֲקֹב בְּגִין דְהוּוּ  
דְיּוּבְלָא, וְאֵינּוּן דְשִׁמְטָה אֲתַגְלִיין, וּבְשִׁמְטָה דְאַתַּגְלִיָּא פְלַח לְיּוּבְלָא דְאַתַּכְסִּיא,  
דְכְּתִיב (בראשית כט) וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב בְּרַחֵל שְׁבַע שָׁנִים. שְׁבַע שָׁנִים סָתָם. בְּרַחֵל פְּלַח  
שְׁבַע שָׁנִין עֲלָאִין, וְאַתְאָחִיד בְּהוּ בְתָרֵי עֲלָמִין. מִכָּאֵן אוֹלִיפְנָא, מִגּוּ דְאַתַּגְלִיָּא, אֲתִי  
בְּרַ נֶשׁ לְסִתִּימָאָה.

וְאֵי תִימָא, אֵי הֲכִי דְשְׁנֵין קְדָמָאֵי מִיּוּבְלָא אֵינּוּן, הָא בְּיּוּבְלָא פְתִיב (ויקרא כה)  
שְׁבַע שָׁנִים, שְׁבַע פְּעָמִים. שְׁבַע שָׁנִים שְׁכִיחֵי, שְׁבַע פְּעָמִים (לא שְׁכִיחֵי) אֵן אֵינּוּן.  
אֲלֵא, אֵינּוּן שְׁבַעָה יוֹמִין דְנָטַר בְּהַלּוּלָא דְלֵאָה אֲשֶׁלִּימוּ חוּשְׁבָנָא, דְהָא כָּל יוֹמָא (ס"א

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פעם אחת ושבע אחת) (שבע) אחת אקרי, דכתיב, (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך על משפטי צדקה. וכל שבעה אשתלים בשבעה יומין, ז' בכל יומא, דאקרי פעם אחת.

וברחל לא הוה כן, דלא נטר ז' יומין, אלא שבע שנין דפלה לבתר. ואי תימא, אי הכי, שנין דשמטה הוה ליה למפלח קודם, ולבתר לאודווגא בשמטה. אלא פיון דקביל עליה למפלה, כאילו פלח לון. אתא רבי אבא ונשקיה. אמר בריך רחמנא דזכינא להאי קרא, על ההוא אתר כתיב (ישעיה מב) ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר.

תו אמר רבי אלעזר, הא דאתמר לאה אולידת שית בנין וברתא חדא, הכי הוא ודאי, רחל תרי בנין ודאי, בני שפחות ארבעה, תקונא דלהון היך קיימי. אלא אינון ארבע (קנ"ח ע"א) קשרים דאקרון אחורים, דכתיב (מלכים א ז) וכל אחוריהם ביתה.

דהא בדרועא ימינא תלת (רמ"א ע"א) קשרין. אבל קשרא חד באמצעייתא דאיהו רב ואיהו אחור, דאשתאר לבר. וכן חד בדרועא שמאלא, וכן חד בירכא ימינא, וכן חד בירכא שמאלא. וכד אתתקן כלא, אשתכחו פלהו ביתה, לקיימא קרא דכתיב וכל אחוריהם ביתה.

כל שאר קשרין, פלהו אתחזין במישר ואלין נפקין, לבר מדרועין ולבר מירכין, לאתחזאה בבני השפחות, דאף על גב דאינון במניינא, לא חשיבי כבני רחל ולאה. ובגיני כך נפקי לבר.

דבר אחר אלין אינון ארבע, דכל שאר קשרין נטלי בגינייהו, ואלין נטלי לון. אמר רבי אבא, הכי הוא ודאי, (נ"א אמר רבי אבא דא לאו דא) ועל דא פלא מתתקן כחדא. (בראשית כט) וירא ה' פי שנואה לאה וגו'. רבי אלעזר פתח, מושיבי עקרת הבית (תהלים קיג) אם הבנים שמחה הללויה. מושיבי עקרת הבית, דא רחל דאיהי עקרא דביתא. אם הבנים שמחה, דא לאה.

דבר אחר, מושיבי עקרת הבית דא שמטה, דאיהי עקרא, דהאי עלמא, עליה אתדבר. אם הבנים שמחה, דא יובלא. דכל חידו וכל חדוה דכלהו עלמין ביה תליין. והאי קרא, פללא דכלא הוא. בגין דהאי פליל כלא, ברזא קדישא, ועל דא סיומא דקרא, הללויה.

[זוהר חלק א' - דף קנד ע"ב]

וירא ה' פי שנואה לאה, וכי אמאי היא שנואה, והא בני שנואה לאו בני מעליא גינהו. וחזוין דכל אינון בני מעלי מלאה נפקו, ואת אמרת פי שנואה לאה. אלא,

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְדַאי יוֹבְלָא אִיהוּ תְדִיר עֲלֵמָא דְאַתְכַּסְיָא, וְכָל מִלּוּי לָאוּ (בני) (דף קנד ע"ב) בְּאַתְגְּלִיָּא נִינְהוּ, וּבְגִין כֶּךָ, יַעֲקֹב אֶתְכַסְיִין מִנִּיהַ כָּל עוֹבְדוּי.

תָּא חֲזִי, עֲלֵמָא תְתָאָה בְּאַתְגְּלִיָּא אִיהוּ, וְהוּא שִׁירוּתָא דְכֻלָּא, לְסֻלְקָא בְּדִרְגוּי. כְּמָה דְחֻכְמָה עֲלָאָה הוּא שִׁירוּתָא דְכֻלָּא, הָכִי נִמְי עֲלֵמָא תְתָאָה, חֻכְמָה אִיהוּ, וְהִיא שִׁירוּתָא דְכֻלָּא. וּבְגִין כֶּךָ, קְרִינֵן אֶתְהּ, (שמות קל"ח ע"ב) בְּגִין דְּאִיהוּ שְׂמֻטָּה, וְאַתְגְּלִיָּא.

וְעֲלֵמָא עֲלָאָה דְּאִיהוּ יוֹבְלָא, קְרִינָא הוּא, דְּכָל מִלּוּי בְּאַתְכַּסְיָא אִינוּן. וְרוּזָא דְמִלָּה דְלָאָה, דְכְּתִיב, (בראשית ל) וַיִּשְׁכַּב עִמָּה בְּלִילָהּ הוּא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (במדבר יח) וְעַבְדֵי הַלְוִי הוּא. בְּגִין לְאַמְשָׁכָא מִנִּיהַ בְּרַכָּאן לְכֻלָּא. הוּא, עֲלֵמָא עֲלָאָה דְאַתְכַּסְיָא תְדִיר, וַיַּעֲקֹב בְּמָה דְאַתְכַּסְיָא לָא אֶתְדַבֵּק בְּרַעוּתִיהּ, אֲלָא בְּמָה דְאַתְגְּלִיָּא, וְרוּזָא דָּא דְכְּתִיב, (בראשית ב) וַדְבַק בְּאַשְׁתּוֹ. (בראשית כט) וַיֵּרָא ה' כִּי שְׁנוּאָה לָאָה. מִהֲכָא, דְסָאנִי בְּרַ נֶשׁ עֲרִינֵן דְאַמִּיהַ, (ואחותיה) וַיִּתְיַחַד בְּרַ נֶשׁ עִם אַמִּיהַ בְּכָל אֶתְרַ וְלֹא יִתְחַשֵּׁשׁ. וְהָא אֶתְעֵרוּ, בֵּן מִתְיַחַד עִם אִמּוֹ. וְכֻלָּא אֶתְכַסִּי מִיַּעֲקֹב, דְּעֲלֵמָא עֲלָאָה לָא אֶתְגְּלִיָּא כְּלָל.

תָּא חֲזִי, בְּגִינִיהַ דִּיעֲקֹב אֶתְקִיִּים עֲלֵמָא, וְאִי תִימָא הָא בְּגִינִיהַ דְאַבְרָהָם, כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (בראשית ב) בְּהַבְרָאָם, אֵל תִּקְרִי בְּהַבְרָאָם אֲלָא בְּאַבְרָהָם. אֲלָא בְּגִינִיהַ דִּיעֲקֹב אֶתְקִיִּים אַבְרָהָם, דְכְּתִיב, (ישעיה כט) כֹּה אָמַר ה' אֵל בֵּית יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם. וּמִקְדַּמַּת דְנָא הוּוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּנִי עֲלָמִין וְחָרִיב לֹוֹן, כִּיּוֹן דְאַתָּא יַעֲקֹב מִנִּיהַ אֲשֶׁתְכֻלְלוּ עֲלָמִין, וְלֹא אֶתְחַרְבוּ כְּקַדְמִיתָא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה מג) כֹּה אָמַר ה' בְּרֵאשִׁי יַעֲקֹב וַיִּצְרַף יִשְׂרָאֵל וְגו'.

תָּא חֲזִי מַה כְּתִיב, (שמות ד) בְּנֵי בְּכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל, וְכְתִיב (שם) שְׁלַח אֶת בְּנֵי יַעֲבֻדְנִי, יִשְׂרָאֵל אֶקְרִי בֵּן לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין דְאַתְדַבֵּק בֵּיהּ, כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (משלי ל) מַה שָּׂמוּ וּמַה שֵּׁם בְּנוֹ כִּי תִדַע.

לָאָה, כְּדֵ אֹולִידַת לְרֵאוּבֵן מַה כְּתִיב, (בראשית כט) וַתִּקְרָא אֶת שְׂמוֹ רֵאוּבֵן. רֵאוּבֵן סֵתֵם, בְּגִין דְאַתְכֻלְלִיל בְּתֻלַת סֵטְרִין מִתְחַבְּרֵן כְּחֻדָּא, שְׂמַעוֹן וְלוֹי. מֵאִי טַעְמָא לֹוי, כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (מלכים א ז) לִיּוֹת, חַבּוּרָא דְכָל סֵטְרִין.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִהֲכָא, דְכְּתִיב, (בראשית מט) יֵתֵר שְׂאֵת וַיִּתֵּר עֵז, כְּתַרְגוּמוֹ בְּכִירוּתָא, כְּהוֹנְתָא, וּמִלְכוּתָא. וּמִלְכוֹ בְּסֵטְרָא דְגְבוּרָה אִיהוּ, וְעַל דָּא רֵאוּבֵן סֵתֵם.

סֵתְרֵי תוֹרָה מִתְנִיתִין. בְּנֵי עֲלִיוֹן, קְדִישֵׁי עֲלִיוֹנִין, בְּרִיכֵן (ס"א ברירן) דְעֲלֵמָא, מוּחָא דְאַגּוּזָא. כְּנֶשׁוּ לְמַנְדַּע, הָא צְפֵרָא נְחִית בְּכָל יוּמָא, אֶתְעַר בְּגִנְתָּא. שְׁלַהּוּבָא דְנוּרָא בְּגִדְפָהָא. בִּידְהָא תְלַתָּא מְגֻרּוּפִיִּין שְׁנִינֵן כְּחַרְבָּא. מִפְתָּחַן גְּנִיזִין בִּידָא יְמִינָא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קרי בחיל ואמר, מאן מנכון די נהירו אנפוי, די עאל ונפק ואתתקיף באילנא דחיי, מטא בענפוי, אחיד בשרשוי, אכיל מאיביה מתיק מדובשא, יהיב חיינ לנפשא, אסוותא לגרמיה.

אסתמר מהרהורא בישא, מהרהורא דמשקר באילנא דחיי, מסאיב נהרא ונחלא מקורא דישראל, דיהיב מותא לנפשא, ותבירו לגרמיה לית ליה קיומא כלל.

הרהורא דמסאיב ההוא מקורא דיליה, עביד אילנא דשקרא, בגין דההוא הרהורא סלקא, ואחלף נפשא תחות נפשא. אילנא דחיי אסתלק, ואילנא דמותא אתתקיף ביה, נפשא מתמן משיך.

ווי ליה, דאתעקר בההוא הרהורא, מגו אילנא דחיי, ואתדבק באילנא דמותא. ענפין לית ביה, לא חמא טבא לעלמין, יבשא איהו בלא לחותא כלל. אנביה מריר כלענה, עליה אתמר (ירמיה יז) והיה כערער בערבה ולא יראה כי יבא טוב וגו'.

בגין דהרהורא טבא סליק לעילא, אחיד באילנא דחיי, אתקיף בענפוי, אכיל מאנביה, כל קדושין וכל ברכאן נפקין מניה. אחסין חיינ לנפשיה ואסוותא לגרמיה, עליה אתמר (ירמיה יז) והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שרשיו ולא יראה כי יבא חום וגו'.

כל מלין דעלמא, אזלין בתר מחשבה והרהורא, ועל דא (ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדושים, בגין דכל קדושין דעלמא אפיק ומשיך בהרהורא טבא.

מאן דאסתאב בהרהורא (ויקרא פ"ד ע"א, שם נ"ו ע"א) בישא, כד אתי לאזדווגא באתתיה ושוי רעותיה והרהוריה באתתא אחרא, וזרע זרעא בהרהורא אחרא, דא הוא דאחלף דרגין עלאין דלעילא, דרגא דקודשא בגין דרגא דמסאבא. כמה דהרהורא דיליה עביד חלופין לתתא, אוף הכי עביד חלופין לעילא. כמה דגופא דההוא ברא דיוליד, אקרי בן תמורה. אוף הכי בנפשא בן תמורה אקרי. דהא לא משיך משיכו קדישא בההוא הרהורא, ונפשא דיליה אתחלף בדרגא אחרא. יעקב שלימא דכלא, גלי קמי קודשא בריה הוא דכל ארחוי בקשוט הו, והרהורא דקשוט הרהר תדיר בכלא. בההוא ליליא דמשמש באתתיה בלאה, הרהורא (קע"ו ע"ב, ויקרא רצ"ב ע"א) דיליה ברחל הות. משמש בלאה וחשיב ברחל, ומקורא דיליה בההוא הרהורא דיליה אזלא.

סדר הלימוד ליום יט חשוון [יום 49 בשנה]

ולאו לדעתא, דהא לא הוה ידע. בגין כה, לא סליק ראובן בשמא. קודשא בריה הוא דהוה ידע, אחמי ליה ואמר, ראו בן דאתיליד בעלמא. ועל דא כתיב, (ירמיה

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(כג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו, אל תקרי אראנו אלא אראנו, דיסתכלון ביה. ובגין דאתגלי קמיה דקודשא בריך הוא, דהא לאו לדעתא הוה ובארח קשוט הרהר ברעותיה יעקב, לא איפסל מגו שבטין קדישין, דאי לאו הכי הוה איפסל.

ובגין דהרהורא עקרא איהו ועביד עובדא, קודשא בריך הוא דהוה ידע ההוא הרהורא, באתר דאתדבקא. בההיא טפה קדמאה, אסתמר ליה בכירותא, דכתיב, (דברי הימים א ה) פי הוא הבכור וגו', נתנה בכורתו ליוסף. בההוא אתר דהרהורא אזלא ואתדבק בההיא טפה, תמן אתדבק ואתמסר ההוא בכורה. ואתנטילת בכורה מראובן, ואתמסר באתר דהרהורא אתדבק בה. ברחל הרהר ואתדבק רעותא, ברחל אתדבק בכירותא, וכלא אתהדר בתר הרהורא ומחשבה.

כגוונא דא, הרהורא ומחשבה, עביד עובדא ואתמשך משיכו, בכל מה דאתדבק בר נש בסתרא, דכתיב, (דברים כה) לא תהיה אשת המת החוצה לאיש זר, יבמה יבא עליה, והכא אצטריך הרהורא ורעותא לאתדבקא. ובההוא רעותא ומחשבה, משיך משיכו ועביד עובדא דאצטריך, ולא ישתצי שמא דמיתא מעלמא.

וסתרא דא (איוב לה) אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסף, דהא ודאי רעותא ומחשבה, משיך משיכו, ועביד עובדא בכל מה דאצטריך. ועל דא, בצלותא אצטריך רעותא ורהורא לכוונא, וכן בכל אינון פולחנין דקודשא בריך הוא, הרהורא ומחשבה עביד עובדא, ומשיך משיכו בכל מה דאצטריך. (ע"כ סתרי תורה)

אמר רבי אבא ראו בן סתם, דאתפליל בשמעון ולוי. לאה הכי הוה דעתה. (ס"א רעותא) דכתיב, (בראשית כט) הפעם ילוה אישי אלי כי ילדתי לו שלשה בנים. בגין דהוה תלתא דמתחברן כחדא.

[זוהר חלק א' - דף קנה ע"א]

ותא חזי, דהכא הוא. דהא רתיכא עלאה, אבהן ודוד מלכא דאתחבר בהו, וכלהו ארבע אינון רתיכין עלאין, רזא דשמא קדישא. ועל דא, ראובן שמעון לוי, לבתר יהודה דירית מלכו, ועל דא, פלהו באתר דא. וכתיב (ס"א דא בטר דא דכתיב) (בראשית כט) הפעם אודה את ה' וגו' (בראשית כט) ותעמד מלדת, בגין דהכא אשתכללו ארבע סמכין. הפעם אודה את ה', מאי טעמא אמרה אודה את ה' בהאי, ולא בכלהו. אלא מהכא, כל זמנא (דף קנה ע"א) דכנסת ישראל בגלותא, שמא קדישא לאו שלים הוא.



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, אף על גב דתלת בנין הוו עד דאולידת ליהודה, לא שלים פרסייא. ובגיני כך הפעם אודה את ה', ולא בכלהו, ועל דא ותעמד מלדת. מאי (קפ"ו ע"א) ותעמד, דקיימא פרסייא על סמכוהי. (ותעמד עד הכא) ותעמד, דהא עד הכא, ותעמד ביחודא חד, מכאן ולתתא עלמא דפירודא איהו. ואי תימא אינון תרין בנין דאולידת לבתר, כגוונא דא. לא, דהא אינון תרין באלין אתחברו, בגין דשית סטרין דעלמא כחדא אינון.

ותא חזי, כלהו תריסר שבטין, תקוני דכנסת ישראל בהאי עלמא נינהו, לאתתקנא נהורא עלאה (ע"ז ע"א) אוכמא כמה דאתחזי, ולא תבא עקרא דכלא לאתריה. פלהו עלמין כגוונא חד קיימי, ובהאי אשתכלל עלמא תתאה כגוונא דעלמא דלעילא.

יששכר זבולון, הכא אשתכללו שית בנין, שית סטרין דעלמא. כגוונא דא, בני השפחות אינון ארבע, ואתחברו באלין. ואלין ארבע קשרין דמתחברין בהו, ואוקמוהו, ועל דא פתיב, (מלכים א ז) וכל אחריהם ביתה, אף על גב דבני שפחות נינהו, ביתה.

רבי חזקיה אמר, אי הכי, הא אתמר כל מה דאוליד עלמא תתאה, פירודא איהו, דהא פתיב, (בראשית ב) ומשם יפרד, מה תימא ביוסף ובנימין, אי תימא דעלמא חד בהני, לאו איהו. דהא לא נפקו מעלמא עלאה, ועלמא תתאה מה דאולידת אולידת לתתא ולא לעילא, ואי הכי פירודא איהו.

[זוהר חלק א' - דף קנה ע"ב]

אתא רבי אבא ונשקיה. אמר ליה מלה דא סתים איהו, דהא עלמא עלאה אתתקן בתריסר דאינון מדיליה. אבל תא חזי, רזא דמלה, בכל זמנא צדיק מעלמא תתאה נפיק ועייל, ביה עייל ומניה נפיק. ובגין כך, אתבני באתר דא, ועקרא הוא לעילא ועקרא הוא לתתא, (ס"א צדיק ביה עייל ביה נפיק) ובעלמא תתאה (דף קנה ע"ב) איהו תדיר לעולם, פתיב, (בראשית לה) ויהי בצאת נפשה פי מתה.

תא חזי בהאי עלמא תתאה, צדיק (שמות רנ"ט ע"א) ביה עייל ומניה נפיק, פד עייל, איהו ברזא דיוסף הצדיק, פד נפיק ברזא דבנימין הדא הוא דכתיב, (בראשית לה) ויהי בצאת נפשה פי מתה, מאן נפשה, דא צדיק דנפיק מנה.

ודא בנימין, נקרא בן אוני, דחשיבת דאולידת לתתא בעלמא דפירודא, ואשתארו חד סרי באינון לעילא. מה פתיב ואביו קרא לו בנימין בן ימין, דהא אסתלק לעילא בעלמא עלאה. דכד אתאביד יוסף, בנימין (קנ"ג ע"ב) אשלים אתריה. ועל דא צדיק בעלמא תתאה עייל ונפק, בגין כך יוסף ובנימין וכלהו

## זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

תריסר, כגוונא דלעילא ביהודא חד. (בראשית כט) הפעם (קע"ח ע"ב) אודה את ה', רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים קיא) אודה ה' בכל לבב בסוד ישרים ועדה, בכל לבב, בכל לב מבעי ליה. אלא, דוד ברנא עלאה דשמא קדישא, קא בעי ליה לאודאה ליה לקודשא בריה הוא, אודה ה' בכל לבב ביצר טוב וביצר רע, ואלין תרין סטרין, חד מינא וחד שמאלא.

בסוד ישרים ועדה, אלין אינון שאר סטרין דהאי עלמא, דהא לבב, כגוונא דדרום וצפון. בסוד ישרים, אלין אינון שאר סטרי עלמא, דאינון שית כגוונא דלעילא. ועדה, דא הוא אתר דיהודה, וכתיב, (תהלים קלב) ועדותי זו אלמדם. וכתיב, (הושע יב) ויהודה עוד רד עם אל וגו'. כתיב (תהלים קלח) אודך בכל לבי נגד אלהים אומרך, הכא באתר חד קאמר, דכתיב נגד אלהים אומרך. דהא לגבי האי דרגא קאמר שירתא, לחברא ליה בימינא.

תא חזי, יהודה אחיד בכל סטרין, אחיד בדרום ואחיד במזרח. דהא איהו מסטר שמאלא קא אתיא, (שמות רכ"ג ע"א) ושירותיה בצפון ואחיד בדרום, בגין דאיהו אזיל לימינא ואתאחיד בגופא, בגין כך (בראשית כט) הפעם אודה את ה'. ותעמד מלדת, ותעמד, דקיימא בקיימא דקיימא פדקא יאות, דהא אתתקן כלא רתיכא קדישא.

רבי שמעון נפק לקרייתא, אזדמן ליה רבי אבא ורבי חייא ורבי יוסי, פיון דחמא לון, אמר חדותי דאורייתא אצטריך הכא, יתבו תלתא אלין, (ס"א יומין) פד בעא למיזל, פתח כל חד וחד קרא.

רבי אבא פתח ואמר, (בראשית יג) וה' אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו וגו', שא נא עיניך וראה וגו'. וכי לפום חיוז דאברהם ירית ארעא ולא יתיר. עד כמה חמי בר נש, תלת פריסי או ארבע או חמש פריסי, ואיהו אמר (בראשית יג) פי את כל הארץ אשר אתה רואה וגו'.

[זוהר חלק א' - דף קנו ע"א]

אלא, פיון דארבע סטרין דעלמא חמי, פל ארעא חמי. דהא ארבע סטרי דעלמא, כללא דכל עלמא. תו, זקף ליה קודשא בריה הוא על ארעא דישראל, (דף קנו ע"א) ואחמי ליה דאיהי קשירא בסטרי דעלמא, והוה חמי כלא. כגוונא דא, מאן דחמי ליה לרבי שמעון, פל עלמא חמי, חדותא דעילא ותתא.

פתח רבי חייא ואמר (בראשית כח) הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה ולזרעה, וכי ההוא אתר בלחודוי אבטח ליה קודשא בריה הוא, דהא ארבע אמין או חמשא הוו ולא יתיר. אלא, בזמנא ההוא, באינון ארבע אמין, כפיל ליה קודשא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בריך הוא כל ארעא דישראל. אשתכח ההוא אתר כללא דכל ארעא, ומה ההוא אתר איהו כללא דכל ארעא, רבי שמעון דאיהו בוצינא דכל ארעא, על אחת כמה וכמה דשקיל ככל עלמא.

פתח רבי יוסי ואמר, הפעם אודה את ה', וכי בכלהו דאולידת, לא אתחזי לאודאה ליה לקודשא בריך הוא אלא בהאי. אלא יהודה איהו ברא רביעאה לפרסייא, ואיהו אשלים לפרסייא. ובגין כך, יהודה בלחודוי, תקונא דפרסייא וסמכא דכלהו סמכין. (נ"א דהו תלת, אברהם ויצחק ויעקב וכדין אתא דוד מיהודה ואשלים לפרסייא, ועל כך אקרי יהודה דאיהו שמא קדישא והדל"ת (ס"א ד' רגלוהי) מרגלוהי דכורסייא) רבי שמעון דנהיר כל עלמא באורייתא וכמה בוצינא נהרין בגיניה, על אחת כמה וכמה.

סתרי תורה (ס"ה) וילך ראובן בימי קציר חטים וימצא דודאים בשדה וגו'. תנן, כוס של ברכה לא אתברכא, אלא בסטר ימינא. ובגין כך, בעוד דאתער ימינא לגבי כוס של ברכה, שמאלא לא תסייע תמן. דהא ימינא אשכח עילה בההוא כוס, לאתערא לגבי עלמא עלאה. וסתרא דא, וילך ראובן, דא סטרא דדרום. בגין כך דגליה בדרום, דאיהו רישא לתריסר תחומין, ותיאובתיה דסטרא דרום, לאשכחא עילה ותקוובא למטרוניתא לברכא לה.

מה פתיב, וימצא דודאים בשדה, אזל לחפשא בכל אינון גניזין דילה, ואשכח בהאי שדה אינון דודאים, ועליהו אתמר (שיר השירים ז) הדודאים נתנו ריח, ואינון תרין (קנ"ב ע"א) פרובים, דאינון תקונין דילה, לאתערא אתערו לעילא, דהא בכל אינון תקונין דהאי שדה, לית תקונא דיתער לגבי עילא, בר פרובים.

סטר דרום אימתי אתער לגבה, לאשכחא עילה לברכא לה. בימי קציר חטים, בזמנא דפליגת חולק שללא לאוכלוסהא, וכלהו חצדי חקלא. מיד ויבא אותם אל יאה אמו, סליק ריחא, ואתערו דלהון לגבי עלמא עלאה, עלמא דאתכפיא, בגין דאתער (נ"א דיתער) ברכאן לעלמא תתאה.

וכד אתברכא, אינון דודאים נקטין ויהבין לכל עלמין, דכתיב, (שיר השירים ז) הדודאים נתנו ריח ועל פתחינו כל מגדים. כד אינון נתנו ריח, ההוא ריחא נקיט ליה סטר דרום לאתערא לגבי עלמא עלאה, מיד על פתחינו כל מגדים, וכל טובא לא חסיר (ס"א מכלא) מעלמא.

עלמא תתאה לא אתער לגבי עלמא עלאה, אלא כד אינון דודאים יהבין ריחא לימינא, כיון דאינון יהבין ריחא לימינא, וימינא אתער לגבי עלמא עלאה, מיד עלמא תתאה אתער לשאלא מה דאצטריך. מה פתיב, (בראשית ל) ותאמר רחל אל

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לֹאֵה תְּנִי נָא לִי מִדּוּדָאֵי בְּנָהּ, הֵב לִי בְּרֻכָּאן מֵהָהוּא אֲתַעְרוּ, דְּאִינוּן דּוּדָאִים דְּאֲתַעְרוּ לְגַבֵּי סֵטֵר יְמִינָא.

כְּדִין עֲלָמָא עֲלָאָה בְּחֻדּוּהָ, בְּשַׁעֲשׂוּעָה, אֲתִיב לְגַבְהָ, וְאֲמַרְתָּ הַמַּעַט קַחְתָּךְ אֶת אִישִׁי, כְּאֲמָא לְגַבֵּי בְּרֵתָא. וְאִי הָכִי בַעֲלָה דְעֲלָמָא עֲלָאָה יַעֲקֹב אִיהוּ. לָאוּ הָכִי, אֲלֵא תִיאַבְתָּא דְאַפָּא תְּדִיר, לָאוּ אִיהוּ, אֲלֵא לְגַבֵּי בְּרֵתָא דְנָא, (דְּאִיהִי) דְּהָאִי בֵּת, רַחֲמִימוּ דִילִיָּה לְגַבְהָ תְּדִיר, בְּגִין דְּאִיהִי בֵּת יַחֲדָאָה בֵּין שְׂתֵי בְּנִין, וְלִכְל אִינוּן שְׂתֵי בְּנִין, פְּלִיג לֹון חוּלְקִין וְנִבְזֻבֻזֻן וּמִתְנֻן, וְלָהּ לָא פְּלִיג, וְלִית לָהּ יְרוּתָא כְּלוּם, וְעַל כֹּל דָּא, אִיהוּ אֲשַׁגַּח בְּהָ בְּתִיאַבְתָּא וְרַחֲמִימוּ יְתִיר מְכַלָּא.

בְּרַחֲמִימוּ דִילִיָּה קָרָא לָהּ בֵּת, לָא סְפִיק לִיָּה דָּא, וְקָרָא לָהּ אַחוּת, לָא סְפִיק לִיָּה דָּא, קָרָא לָהּ אִם בְּשׁוּם אַמִּיָּה, לָא סְפִיק לִיָּה דָּא, קָרָא לָהּ בְּשִׁמְיָהּ, דְּכַתְּיב, (אִיּוּב כח) וְהַחֲכֵמָה מֵאִין תִּמְצָא, חֲכֵמָה וְדָאִי. וְעַל דָּא, עֲלָמָא עֲלָאָה אֲמַרְתָּ לְגַבְהָ, הַמַּעַט קַחְתָּךְ אֶת אִישִׁי, דְּכָל רַחֲמִימוּ דִילִיָּה אֲתַמְשֵׁף לָךְ לְגַבְהָ וְעַל דָּא. בְּשַׁעֲשׂוּעָא וְרַחֲמִימוּ אִימָא לְגַבֵּי בְּרֵתָא.

מָה אֲתִיבַת אִיהִי, (בראשית ל) לָכֵן יִשְׁכַּב עִמָּךְ הַלַּיְלָה. בְּכָל אֲתֵר, לָכֵן, שְׁבוּעָה אִיהִי. יִשְׁכַּב, מָהוּ יִשְׁכַּב. אֲלֵא שְׂכִיבָה בְּכָל אֲתֵר תִּקּוּנָא דְנוּקְבָא לְגַבֵּי דְכוּרָא, לְאֲעֲלָא בְּהָ צִיּוּרָא דְאַתּוּן כְּלָהוּ, וְדָא אִיהוּ יִשְׁכַּב, י"ש כ"ב. י"ש דָּא אִיהוּ עֲלָמָא עֲלָאָה, (ס"א כ"ב רזא) רְזָא דְאוּרִייתָא נְקוּדָה טְמִירָא, דְאַתְעֵר לְגַבְהָ כ"ב אֲתוּן, וְדָא הוּא יִשְׁכַּב, י"ש עֲלָמָא דְאַתִּי, דְּכַתְּיב, (משלי ח) לְהִנְחִיל אוֹהֲבֵי יִשׁ. כ"ב נְקוּדָה עֲלָאָה דְאַעִיל כָּל כ"ב אֲתוּן. רְזָא דְכָל אוּרִייתָא. וְדָא הוּא יִשְׁכַּב, יִשְׁכַּב עִמָּךְ יַעֲקֹב לָא כְּתִיב, אֲלֵא יִשְׁכַּב עִמָּךְ. הָהוּא טְמִירָא דְאַתְחַזִּי לְאַתְעֵרָא לְגַבְהָ, וְכֹלָא בְּאַתְעֵרוּ דְאִינוּן (דְּכוּלָּהוּ) דּוּדָאִים, וְכֹלָא כְּתִיב בְּרַחֲמִימוּ.

(בראשית ל) וַיִּלְךְ רְאוּבֵן בִּימֵי קְצִיר חֲטִים וַיִּמְצָא דּוּדָאִים בַּשָּׂדֶה. רַבִּי יִצְחָק פִּתַח וְאָמַר, (תהלים קד) מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' כָּלֵם בְּחֲכֵמָה עֲשִׂיתָ מְלֵאָה הָאָרֶץ קִנְיָנְךָ. הָאִי קָרָא אוּקְמוּהָ, בְּכֵמָה אֲתֵר. אֲלֵא, מֵאִן יְכִיל לְמַמְנֵי עוּבְדוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּהָא כְּמָה חִילִין וּמִשְׁרִיין, מְשַׁנְיִין דָּא מִן דָּא, דְּלִית לֹון חוּשְׁבְּנָא. וְכֹלָהוּ בּוּמְנָא חֲדָא, כְּמַרְזֻפָּא דְאַפִּיק זִיקִין לְכָל סֵטְרִין בּוּמְנָא חֲדָא. כְּךָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲפִיק כְּמָה זִיגִין וּמִשְׁרִיין מְשַׁנְיִין דָּא מִן דָּא, דְּלִית לֹון חוּשְׁבְּנָא וְכֹלָהוּ בּוּמְנָא חֲדָא.

תָּא חֲזִי, בְּדְבוּרָא וּבְרוּחָא כְּחֲדָא, אֲתַעֲבִיד עֲלָמָא, דְּכַתְּיב (תהלים לג) בְּדִבְרֵי ה' שְׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאָם. בְּדִבְרֵי ה', דָּא דְבוּרָא. וּבְרוּחַ פִּי, דָּא רוּחָא. דָּא בְּלָא דָּא לָא אֲזִיל, וְאַתְפְּלִיל דָּא בְּדָא, וְנִפְּיָק מְנִיָּהוּ כְּמָה חִילִין לְחִילִין, וּמִשְׁרִיין לְמִשְׁרִיין, וְכֹלָא בּוּמְנָא חֲדָא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי כד בעא קודשא בריה הוא למברי עלמין, אפיק חד נהורא סתימא. דמן  
ההוא נהורא, נפקין ונהרין כל אינון נהורין דאתגליין. ומההוא נהורא, נפקין  
ואתפשטו ואתעבידו שאר נהורין ואיהו עלמא עלאה.

[זוהר חלק א' - דף קנו ע"ב]

תו, אתפשט האי נהורא עלאה, ועביד אומנא, נהורא דלא נהיר, ועביד עלמא  
תתאה. ובגין דאיהו נהורא דלא נהיר, בעי לאתקשרא לעילא, (דף קנו ע"ב) בעי  
לאתקשרא לתתא, ובקשורא דלתתא, אתקשר לאתנהרא בקשורא דלעילא. והאי  
נהורא דלא נהיר, בקשורא דלעילא, אפיק כל חילין ומשריין לזינין סגיאין, הדא  
הוא דכתיב מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית וגו'.

וכל מה די בארעא, הכי נמי לעילא. ולית לך מלה זעירא בהאי עלמא, דלא  
תלייא במלה אחרא עלאה דאתפקדא עליה לעילא, בגין דכד אתער האי לתתא,  
אתער ההוא דאתפקדא עליה לעילא, דכלא אתאחד דא בדא.

תא חזי כתיב, (בראשית ל) תני נא לי מדודאי בנך. לאו דודאים אולידו לה  
לרחל, אלא קודשא בריה הוא קא גלגל מלה על ידי דאינון דודאים. בגין דיפוק  
יששכר, דאחיד באורייתא יתיר מכלהו שבטין. בגין דהא רחל אחידא ביה בייעקב,  
לא שבקת ליה לגבי לאה. הדא הוא דכתיב (בראשית ל) המעט קחתך את אישי,  
וכתיב לכן ישכב עמך הלילה תחת דודאי בנך.

אינון גרמו דיפוק יששכר לעלמא, בגין דסליק ריחא דאורייתא, קמי קודשא  
בריה הוא, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ז) הדודאים נתנו ריח וגו'. וכתיב, (בראשית  
ל) וישכב עמה בלילה הוא. הוא (קכ"ד ע"ב) ודאי, והא אוקמוה, דעלמא עלאה.  
הוא, דסתים ולא גליא, בגין דהא אורייתא מעלמא (פ"ו ע"ב) עלאה נפקת.

ובכל אתר, עלמא עלאה. הוא, דלא אתגליא, והא אתמר, (במדבר יח) ועבד הלוי  
הוא, בגין לאמשכא מניה ברכאן לכלא, ויששכר ביה אתאחיד, ועל דא קרינון עץ  
החיים, אילנא דאינון חיינ עלאין, דאקרי הוא ולא אתה.

[זוהר חלק א' - דף קנו ע"א]

ואי תימא דאלין דודאים פתחו מעהא דרחל. לאו, דהא כתיב, (בראשית ל) וישמע  
אליה אלהים ויפתח את רחמה, קודשא בריה הוא, ולא מלה אחרא. בגין דאינון  
דודאים, אף על גב דחילא דלהון לעילא. בההוא חילא דלהון, לא אתמני פקידא  
דבנין, דהא בנין במזלא תליין, ולא במלה אחרא. ואי תימא דהא אינון למגנא  
אתבריא, לאו, דהא אפילו (דף קנו ע"א) למלה דא, סיועא אינון לאינון דמתעכבי,  
ולאו אינון עקראן, ולא אתגזר עליהו אלא במזלא. (בראשיתל) ותצא לאה לקראתו

## “זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותאמר אלי תבוא וגו'. האי מלה חציפותא איהו. לאו איהו הכי, אלא מהכא  
אוליפנא, ענוותנותא דלאה, דלא אמרה קמי אחתה מידי, ואיהי אקדימת לאורחא,  
ואמרה ליה בחשאי, ואודעא ליה. דהא ברשותא דרחל הוה, דכתיב, (שם) כי שכור  
שכרתיה, מרחל נטילת רשו, ובגין דלא יבאיש בעינאה דרחל, אמרה ליה לבר ולא  
בביתא.

ולא עוד אלא פתחא משכנא דלאה (לבר), נפקת לבר, ועיילת ליה ליעקב  
בפתחא דלבר, עד לא ייעול למשכנא דרחל. מאי טעמא, בגין דלא תימא מלה  
קמי דרחל, ולא תחציף קמי אחתה. ולא עוד, אלא אמרה לאה, אי ייעול יעקב  
במשכנא דרחל, לאו דין הוא לאפקיה מתמן, בגין כף אקדימת ליה לבר.

וכל האי למה, אלא לאה רוחא דקודשא אתערת בה, וידעת דכל הגי שבטין  
עלאין, כלהו קדישין, יפקון מנה, ודחקת שעתא, בחביבותא לקודשא בריך הוא,  
ובגין כף היא קראת לון שמחן, ברזא דחכמתא.

רבי חייא ורבי יוסי, הוו אזלי באורחא, אמר רבי יוסי לרבי חייא, בכל זמנא  
(דאנו) דאזלינן באורחא, ולעינן באורייתא, קודשא בריך הוא מרחיש לן נסין,  
והשתא אורחא דא אריך לן, נתעסק באורייתא, וקודשא בריך הוא יזדווג בהדן.

פתח רבי חייא ואמר, (שמות יב) בראשון בארבעה עשר יום לחדש בערב תאכלו  
מצות, וכתיב, (דבהם טז) שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עני, לחם עני פתיב,  
האי מלה אתערבו בה חברייא. אבל תא חזי, כד הוו ישראל במצרים, הוו ברשותא  
אחרא. כד בעא קודשא בריך הוא לקרבא לון לגביה, יהב לון אתר דלחם עני.  
לחם עני, מאן עני. דא דוד מלפא, דכתיב ביה (תהלים מז) פי עני ואביון אני.

והאי לחם עני אקרי מצה, נוקבא בלא דכורא, מסכנותא הוי, אתקריבו לגבי  
מצה בקדמיתא, פיון דקריבו לון יתיר, עייל לון קודשא בריך הוא בדרגין אחרנין,  
ואתחבר דכורא בנוקבא. וכדין, מצה כד אתחברת בדכורא אקרי מצוה בתוספת  
וא"ו, הדא הוא דכתיב, (דברים ל) פי המצוה הזאת. בגיני כף, מצה בקדמיתא,  
ולבתר מצוה.

עד דהוו אזלי, שמעו חד קלא דאמר, טופסרא דקטנון, עקימן באורחא, סטו  
לעילא, לא תחתון בקוסטרא דקטרא דלתתא. אמר רבי יוסי, שמע מינה, דקודשא  
ברוך הוא בעי לנטרא אורחין. סליקו לעילא, ועאלו בחד טורא, בין טנרין תקיפין,  
אמרו, הואיל וקודשא בריך הוא בעא באורחא דא, מלה נחמי או ניסא (תרחיש)  
אתרחיש לן.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אזלי, יתבי גבי בקיעי דטנרא. סליק לון חד בר נש, תווהו, אמר רבי יוסי מאן  
אנת. אמר מאנשי ארקא אנא, אמר ליה, ותמן אית בני נשא, אמר אין, וזרעין  
וחצדין, מנייהו בחיזו אחרא משניין מנאי, וסליקנא גבייכו, למנדע מנייכו, מה  
שמיה דארעא דאתון בה.

אמר ליה, ארץ, בגין דהכא ארץ החיים שריא, דכתיב, (איוב כח) ארץ ממנה יצא  
לחם, מהאי יצא לחם, בשאר ארעא לא יצא לחם, ואי נפיק, לאו משבעת המינין.  
אדהכי עאל לאתריה. תווהו, אמרו ודאי קודשא בריך הוא בעי לאתערא לן במלה.

אמר רבי חייא, ודאי על האי קרא דאמרת, דכירנא דאוליפנא מסבאי, חד מלה  
עלאה. בפסח, דיהב לון קודשא בריך הוא לישראל לחם דא, מארעא דחיי, ולבתר  
לחם מן השמים, לחם דא, והא אוקימנא מלה.

[זוהר חלק א' - דף קנו ע"ב]

תו הוה אמר, דבר (דף קנו ע"ב) נש, כד נפיק להאי עלמא, לא ידע מידי, עד  
דאטעים נהמא. פיון דאכיל נהמא, אתער למנדע ולאשתמודעא. כך כד נפקו  
ישראל ממצרים, לא הוו ידעי מדי, עד דאטעים לון קודשא בריך הוא לחם מהאי  
ארץ, דכתיב ארץ ממנה יצא לחם, וכדין עאלו ישראל, למנדע ולאשתמודעא ליה  
לקודשא בריך הוא. וינוקא לא ידע, ולא אשתמודעא, עד דטעים נהמא דהאי  
עלמא.

ישראל לא ידעו, ולא אשתמודעו במלין דלעילא, עד דאכלו לחם עלאה, וכדין  
ידעו ואשתמודעו בההוא אתר ובעא קודשא בריך הוא דינדעון ישראל יתיר,  
בההוא אתר דאתחזי להאי ארץ. ולא יכולו, עד דטעמו לחם, מההוא אתר, ומאן  
איהו, שמים. דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, וכדין ידעו  
ואסתכלו בההוא אתר, ועד דאכלו לחם מההוא אתר, (ס"א ועד דלא אכלו לחם מאלין  
אתרי) לא ידעו מידי ולא אשתמודעו.

אתא רבי יוסי ונשקיה. אמר, ודאי על דא אתער לון קודשא בריך הוא בהאי,  
ועל דא שירותא דישראל למנדע, לחם הוה. קמו ואזלו, עד דהוו אזלו, חמו תרי  
דרמוסקין, חד דכר וחד נוקבא. אמר רבי יוסי, לית לן מלה בעלמא, דלא הוי דכר  
ונוקבא, וכל מה די בארעא, הכי נמי בימא.

סתרי תורה (בראשית ל) ויבא יעקב מן השדה בערב. ויבא יעקב, דא תפארת  
קדישא, מההוא שדה דנקיט כל ברכאן, דכתיב ביה (בראשית כז) אשר ברכו יי.  
בערב, אמאי בערב, אלא בערב, דכתיב, (בראשית כד) ויצא יצחק לשוח בשדה  
לפנות ערב. בזמנא דאתער יצחק אבוי לגבי האי שדה, ונקיט ליה, דהא יצחק לא

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתער לגבי האי שדה, פיון דאסתלק יעקב מתמן בערב, שביק האי שדה ליצחק אבוי, ואיהו סליק בההוא זמנא לגבי עילא.

מה פתיב, (בראשית ל) ותצא לאה לקראתו. אמא עלאה לגבי ברא יחידא. ותאמר אלי תבוא, תחות גדפאי לברכא לך, ולרוואה לך בתפנוקין ועדוין עלאין. הא עידן רעוא וענוגא למיהב לך נייחא דרוחא עלאה, לגבי ההוא שדה, עד לא יתוקד בתוקפא דיצחק.

פיון דנקטא ליעקב תחות גדפאה, כדין (שם) וישכב עמה בלילה הוא. הוא. דסתים מפלא. הוא. דכל ברכאן וכל קדושין נפקי מתמן. יעקב לא פתיב אלא הוא. מאן דאתחזי לאתערא לגבה.

ועד דלא זמין לגבה תחות גדפאה, מאן דנקיט אינון קדישאן (קדושאן) וברכאן לא אתמלי מנקודה טמירא, ההוא עלמא עלאה. ועל דא דודאים מתערי פלא, וכלא כגוונא דרזא עלאה. ראובן מאי ראובן, קודשא בריך הוא שוי שמחן בארעא, דכתיב (תהלים מו) לכו חזו מפעלות יי אשר שם שמות בארץ. (עד כאן סתרי תורה).

פתח רבי יוסי ואמר, (בראשית ל) ויבא יעקב מן השדה בערב ותצא לאה לקראתו וגו', ותצא לאה לקראתו, מנא ידעת. הא אמרו דגעא חמרא, ולא ידעת, ונפקת ליה, וגרים ליה דנפק מנה יששכר. הדא הוא דכתיב יששכר חמור גרם, אל תקרי גרם, אלא גרם דחמרא גרמא ליה. אמרת לאה, ודאי ידענא דאי ייעול יעקב במשכנא דרחל, לית לי לאפקא ליה, אלא אוריך ליה הכא, וייעול במשכנא. (בראשית ל) כי שכר שכרתך בדודאי בני, מאי בדודאי בני, בגין דניחא ליה ליעקב על דא, דאלין מסייעין לאולדא. ויעקב הוה ידע, דמלה לא קיימא בדודאים, אלא לעילא.

פתח ואמר, (תהלים קיג) מושיבי עקרת הבית אם הפנים שמחה הללויה. אמר רבי חייא רוחא דקודשא קאמר, מושיבי (קנ"ד ע"א) עקרת הבית, דא רחל. אם הפנים שמחה, דא לאה. מושיבי עקרת הבית, דא עלמא תתאה. אם הפנים שמחה (הללויה), דא עלמא עלאה, בגיני (קנ"ד ע"א) כף הללויה.

[זוהר חלק א' - דף קנח ע"א]

אמר רבי יהודה, כל אלין שבטין, תקונין דלתתא אינון, וכלהו כגוונא דלעילא. תא חזי, כי שכר שכרתך, לנסבא מניה גופא ומאן איהו תורה. שכר שכרתך, לך, לגופך ממש. שכר (דף קנח ע"א) שכרתך, לאולדא דיוקנך.



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מֵהָכָא, מֵאֵן דְּלַעֵי בְּאוּרֵייתָא, אַחְסִין עֲלֵמָא דְאַתִּי וְאַחְסִין אַחְסִנְתָּא דִיעֻקְב. אַחְסִין עֲלֵמָא דְאַתִּי, דְכְּתִיב יִשְׁשָׁכֵר יִשׁ שָׁכֵר, (ירמיה לא) פִּי יִשׁ שָׁכֵר לִפְעֻלְתָּךְ. וְכְּתִיב, (משלי ח) לְהִנְחִיל אֶהְבִּי יִשׁ וְאַצְרַתִּיהֶם אִמְלֵא. (בראשית ל) פִּי יִלְדְּתִי לוֹ שֶׁשָׁה בָּנִים. אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, אֵלִין עֵילָא וְתַתָּא וְאַרְבַּע סְטָרִין דְעֲלֵמָא. וּמֵאֵן דְּאַרְיָךְ בְּאַחַד, בְּעֵי לִיָּה לְאַמְלָכָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָא וְתַתָּא, וְלְאַרְבַּע סְטָרֵי דְעֲלֵמָא, וְהֵינּוּ אַחַד.

אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, כְּתִיב, (שיר השירים ב) עַל הָרִי בְּתַר, וְכְּתִיב, (שיר השירים ח) עַל הָרִי בְּשָׁמִים, מֵאֵן אֵינּוֹן הָרִי בְּשָׁמִים. אֵלִין שֵׁית בְּנִין דְּלֵאָה, דְּאַכְלָלִין שֵׁית אַחְרַנִּין, וְאֵינּוֹן תְּרִיסַר, וְאֵינּוֹן שֵׁית. בְּגִין (רמ"א ע"א) דְּכָל חַד כְּלִיל בְּחִבְרִיָּה, וְלֵאָה עֲלֵיָּהּ, לְקֵימָא (תהלים קיג) אִם הַבָּנִים שְׂמַחָה הִלְלוּיָהּ.

וְעַל דָּא כְּתִיב, (דברים כב) לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים, בְּגִין דְּאֵיהּ עֲלֵמָא דְאַתְּכַפְּסִיא, וְלֹא אַתְּגַלִּיא, וְעַל דָּא (שם) שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ. בְּגִין דְּאֵיהּ עֲלֵמָא דְאַתְּכַפְּסִיא, וְלֹא אַתְּגַלִּיא כָּלֵל.

וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ, הֵינּוּ דְכְּתִיב, (דברים ד) פִּי שָׁאֵל נָא לִימִים רֵאשׁוֹנִים וְגו' (שם) וְלִמְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם וְעַד קַצֵּה הַשָּׁמַיִם. וְכָל הַנֵּי, אֶקְרוּן הָרִי בְּשָׁמַיִם, מִכָּאֵן וְלַתַּתָּא אֶקְרוּן הָרִי בְּתַר, (כ"ט ע"ב) דְכְּתִיב, (בראשית ב) וּמִשָּׁם יִפְרֹד, וְהָיָה לְאַרְבַּעַה רֵאשִׁים, טוּרֵי דְפִירוּדָא.

אָמַר רַבִּי יִיסָא, בְּנֵי הַשְּׁפָחוֹת קְשִׁירוּ קְשָׁרִין, (קנ"ד ע"א) אַרְבַּע קְשָׁרִין דְּאַצְטְרִיכוּ לְתַקּוּנָא. וְאָמַר רַבִּי אֲלֵעָזַר, דְּבְּגִין כְּךָ נִפְקִי לְבַר אֵינּוֹן קְשָׁרִין, וְאַף עַל גַּב דְּכִלְהוּ חַד, וּמִכָּאֵן וְלֵהֲלֵאָה כְּלָהּ חַד, בְּאוּרַח מִיִּשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא, כְּלָהּ שְׁבַטִין סְלָקִין בְּסִהְדוּתָא דְלַעֲיָלָא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים קכב) שָׁשָׂם עָלוּ שְׁבַטִים שְׁבַטֵי יִהּ עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל לְהוֹדוֹת לְשֵׁם ה'.

וְאָמַר רַבִּי אֲלֵעָזַר, כְּתִיב, (בראשית ל) וַיְהִי כַּאֲשֶׁר יִלְדָה רַחֵל אֶת יוֹסֵף וְגו', מֵה חָמָא יַעֲקֹב לְמִיָּהּ לְאוּרַחְיָה, כִּד אַתְּיִלִּיד יוֹסֵף, וְעַד לֹא אַתְּיִלִּיד יוֹסֵף לֹא בְּעָא לְמִיָּהּ לְאוּרַחְיָה. אֲלָא הָא אוּקְמוּהָ, דְחָמָא דְאַתְּיִלִּיד שְׁטַנָּא דְעֵשׂו.

וְתָא חֲזִי, יוֹסֵף אֲשֶׁלִּים דּוּכְתִיָּה בְּתַרִּיָּה וְיוֹסֵף זָכִי לִיָּה, דְאַקְרִי צְדִיק, וְהָכָא סִיּוּמָא דְגּוּפָא. כִּיּוֹן דְחָמָא יַעֲקֹב, דְאַשְׁתֵּלִים גּוּפָא, בְּעָא גּוּפָא לְמַהֲךָ לְאוּרַחְיָה, וְסִיּוּמָא דְגּוּפָא הוּא בְּרִית. וְעַם כָּל דָּא בְּנִימֵן אֲשֶׁלִּים חּוֹשְׁבֵנָא, דְבִיָּה אֲשֶׁתְּלִימוּ תְרִיסַר.

וְאִי תִימָא, וְכִי לֹא הוּא יָדַע יַעֲקֹב, דְעַד כְּעַן לֹא אֲשֶׁתְּלִימוּ שְׁבַטִין, אֵף עַל גַּב דְאַתְּיִלִּיד יוֹסֵף, מֵאִי טַעְמָא לֹא אוּרִיךְ עַד דִּיתְיִלִּיד בְּנִימֵן וְיִשְׁתְּלִימוּ שְׁבַטִין. אֲלָא, יַעֲקֹב בְּחֻמְתָּא עֵבֶד, וּמְלָה יָדַע. אָמַר, וְדֵאִי אִי אֲשֶׁתְּלִימוּ הָכָא כְּלָהּ שְׁבַטִין, הָא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ידענא דתקונא דלעילא שריא עליהו פדקא יאות. ובארעא דא, לא ליבעי דישתלימו, אלא בארעא קדישא.

תא חזי דהכי הוא, דכלהו תריסר שבטין, תקונא דעלמא תתאה נינהו, וכיון דאתיליד בנימין, מיתת רחל, ונטלא דוכתא האי עלמא תתאה, לאתתקנא בהו. ועל דא לא אתיליד בנימין, אלא בארעא קדישא, הדא הוא דכתיב, (בראשית מח) ואני בבואי מפדן מתה עלי רחל בארץ פנען בדרך, ותמן מיתת רחל ונטלא דוכתא, האי עלמא תתאה, לאתישבא בביתא שלימתא, וכל זמנא דרחל קיימא, עלמא תתאה לא אתתקנא בהו, מיתת רחל, נטלא (ד"א ל"ג לעילא) ביתא בשלימו.

### סדר הלימוד ליום כ חשון [יום 50 בשנה]

ואי תימא, לאה אמאי לא מיתת בהווא זמנא. אלא בגין דביתא בעלמא תתאה (נ"א עלאה) איהו, וכלא מניה הווי לאתתקנא, ולא מעלמא עלאה (נ"א תתאה), ובגין כך לא מיתת בהיא שעתא. וכל עובדוי דלאה באתכפיא אינון, בגין דעלמא עלאה איהו באתכפיא, ולא באתגליא, ובגין כך לא אדכר מיתתה דלאה, כמיתתה דרחל.

[זוהר חלק א' - דף קנח ע"ב]

ותא חזי, דהכי הוא ודאי. בגין דעלמא עלאה, כל מלוי באתכפיא, ועלמא תתאה כל מלוי באתגליא. בגין כך, אתכפיא לאה במערתא דכפלתא, ורחל בגלוייא דאורחא, דא בסתרא, ודא באתגליא. ובאתכפיא עלמא עלאה אתרשים, דכתיב, (בראשית ל) ותאמר לאה באשרי פי אשרוני בנות, ובגין כך קראה שמיא אשר. (בגין כך כל ברכאן (דף קנח ע"ב) דתרין עלמין באתגליא ובאתכפיא ועם כל דא).

ובגין דא, פלא חד, דהא פלא הוי מעלמא עלאה. הכי נמי ובכל אתר, תרין עלמין, דא באתגליא ודא באתכפיא. ואנון לא מברכינן לקודשא בריך הוא, אלא בתרין עלמין, דכתיב, (תהלים קו) ברוך ה' אלהי ישראל (קנ"ג ע"ב) מן העולם ועד העולם. בגיני כך, עלמא עלאה קרינן הו"א, וקרינן לעלמא (שמות קל"ח ע"ב) תתאה את"ה, בגין דאיהו ברוך מעלמא עלאה, על ידא דצדיק. הדא הוא דכתיב (תהלים קלה) ברוך ה' מציון שוכן ירושלים וגו'. ודאי מציון איהו ברוך. תא חזי, פגוונא דא (שמות לה) ה' תרין עלמין (נשא קל"ח ע"א) נינהו, דא באתגליא ודא באתכפיא, ועל דא פסיק טעמא בגווייהו, ומעלמא דא עד עלמא דא, פלא חד. (בראשית לא) ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף וגו', אמר (נדפס דף קס"ה ע"א בסתרי תורה) רבי יהודה, תא חזי, שלימותא דיעקב דלא בעא למיזל אלא ברשותיה דלבן. ואי תימא, זמנא אחרינא אמאי לא אזיל ברשותיה. אלא בגין דדחיל יעקב, דלא

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ישבוק ליה, וישתלימו תריסר שבטין בארעא אחרא. ועל דא פיון דחמא דמטא שעטא דבנימין, ברח. כמה דאת אמר, ויברח הוא וכל אשר לו.

דכיון דאתיליד בנימין, אתקשרת שכנתא בכלהו שבטין, ונטלא ביתא בכלהו. ויעקב הוה ידע ברזא דחכמתא, דכד ישתלימו תריסר שבטין, דשכינתא תתקשט ותתקשר בהו, ורחל תמות, ואיהי נטלא ביתא.

תא חזי, הכי אוליפנא, עלמא תתאה אתחזי ליה ליעקב כמה דאתחזי למשה, אלא דלא יכילת, עד דהוו תריסר שבטין בביתא לאתקשרא בהו, וכדין אתדפיאת (נ"א אתדחיית) רחל, ונטלא איהי ביתא בכלהו שבטין, והות עקרא דביתא, וכדין (תהלים קיג) מושיבי עקרת הבית ודאי.

אמר יעקב, הא מטא זמנא, דאשתלימו תריסר שבטין, ודאי עלמא דלעילא יחות הוא לביתא לאתקשרא בהו, ומסכנותא דא אתדחייא קמיה. אי תמות הכא, לא אפוק מהכא לעלמין. ולא עוד, אלא בארעא דא, לא אתחזי לאשלמא ביתא. בגין כך ויהי כאשר ילדה וגו', עד לא אשתלימו שבטין.

שמע רבי שמעון, אמר, ודאי כל מלוי דרבי יהודה שפיר, ודא סליק על כלא. ואי תימא אמאי לא אול ליה לאורחיה מיד. אלא, כל זמן דרחל לא מתעברא מבנימין, אתעכב תמן. פיון דמטא זמנא דבנימין, ערק ולא בעא רשותא, בגין דלא יתעכב תמן ויתחבר יעקב בכלהו שבטין, באתרא (דלא) דאצטריך.

רבי אבא פתח, (שמות ד) וילך משה וישב אל יתר חותנו וגו'. תא חזי, משה רעי ענא דיתרו חמוי הוה, ודיוריה הוה ביה. וכד בעי למיזל, לא אול אלא ברשותא דידיה. ויעקב דהוה שלים ודיוריה הוה תדיר עמיה דלבן, אמאי לא בעא רשותא מניה. אלא הא אתמר דלא יגלגל לבן עמיה גלגולין וישתאר תמן. דהא בקדמיתא אמר ליה, ומיד גלגל עליה גלגולין ואשתאר תמן, והשתא דחיל מניה.

אבל יתרו, לא הוה הכי לגבי משה. בגין דלבן חרשא הוה, ובחרשא הוה כל עובדוי לגבי דיעקב, והשתא לא בעא יעקב לאתעכבא תמן, דהא קודשא בריך הוא אמר ליה (בראשית לא) שוב אל ארץ אבותיך וגו'. ועל דא לא בעא לאתעכבא ולמישבק פקודא דמריה.

תא חזי פתיב, (בראשית ל) ויזכר אלהים את רחל וגו', פתח ואמר, (תהלים מו) למנצח לבני קרח על עלמות שיר. האי קרא, אית לאסתפלא ביה, דרזא דחכמתא איהו. וכל הני שירין ותושבחון, דהוו אמרי בני קרח, כלהו מחדתין אינון שירין ותושבחון דהוו מלקדמין, וכן כל אינון שירין ותושבחון דאמר דוד וכל אינון דהוו עמיה, כלהו הוו ברזא עלאה, ברזא דחכמתא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק א' - דף קנט ע"א]

תא חזי, עבד קודשא בריך הוא עלמא תתאה פגוונא דעלמא עלאה, וכל אינון סדרין דסדרו דוד ושלמה בריה, וכל אינון נביאי קשוט פלהו (דף קנט ע"א) סדרו פגוונא דלעילא.

תא חזי, פגוונא דאיכא משמרות בארעא, הכי נמי ברקיעא. דמזמרי למרייהו, ואמרי שירתא תדיר. וכלהו קיימין אלין לקבל אלין, וכלא בסדרן דשירין ותושבחון, והא אוקמוה חבריאי.

עלמות שיר, מאי עלמות שיר. אלא כמה דאת אמר, (שיר השירים ו) ששים המה מלכות ושמונים פלגשים ועלמות אין מספר. מאי ועלמות אין מספר. כמה דאת אמר (איוב כה) היש מספר לגדודיו. ובגין דלית לון חושבנא, פתיב ועלמות אין מספר.

וכלהו שורין שורין, מסחרן סדרין, אלין לקביל אלין, לזמרא ולשבחא למריהון, ואלין אינון עלמות שיר. ובגין דאית עלמות דלא מזמרין כאלין, אלין אקרונ עלמות שיר.

תלת (נדפס פקודי רכ"ח ע"א) סדרין מתפרשן לכל סטר לד' סטרי עלמא, ובכל סדרא וסדרא דאיהי לכל סטר, תלת סדרין אחרנין. סדרא קדמאה דלסטר מזרח, תלת סדרין אינון. ואינון תשעה סדרין, בגין דכל סדרא מאינון תלת, אית ליה תלת סדרין, ואשתכחו דאינון תשעה, וכמה אלה ורבבן תחותייהו.

הני סדרין תשעה, כולהו מתנהגי באתוון רשימן, וכל סדרא אסתכי לאינון אתוון רשימן, (ס"א והא אוקמוה וכן לכל סדרא וסדרא, וכלהו נטלי באתוון רשימין ואלין עלאי מאלין וקיימאן אלין על אליו) ומתחברן פלהו, ואמרי שירתא. וכד אינון אתוון פרחי גו אוירא דרוחא (ההוא) דממנא על פלא, כדין אינון נטלי, ושירתא אתפסם, וחד את אתבטש מתתא. וההוא את סלקא ונחתא ותרין אתוון פרחי עלייהו, והאי את מתתא, סלקא סדרא מתתא לעילא ואתחבר בהו, ואתעבידו תלת אתוון, פלהו לפום אתוון יה"ו, דאינון תלת גו אספקלריא המאירה. מאילין אתפרשו תלת סדרין ואינון תרין אתוון, וההוא את דסלקא, מתחברא עמהון ואינון תלת.

תא חזי, אינון תרין אתוון עלאין, דסלקין באוירא, אינון פלילן דא בדא, רחמי בדינא. ובגין כך אינון תרין, ואינון מעלמא עלאה ברזא דדכורא, והאי דסלקא ואתחברא עמהון איהי נוקבא, ואתפלילת בתרווייהו. פגוונא דנוקבא אתפלילת בתרי סטרי, בימינא ובשמאלא, ואתחברת בהו, הכי נמי האי את נוקבא,

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאתחברת בתרי אתון אחרנין, ואינון בתרין סטרין, אלין עלאין, ודא לתתא, וכלא איהו חד, דכר ונוקבא. (בר) דכד אתברי עלמא, דאינון אתון מעלמא עלאה גינהו, דאינון אולידו כל עובדין לתתא, כגוונא דלהון ממש, ובגין כך מאן דינדע לון ואודהר בהו, רחים לעילא ורחים לתתא.

רבי שמעון אמר, אלין אתון פלהו, דכר ונוקבא, לאתכללא כחדא ברזא דמיין עלאין ומיין תתאין, וכלא חד, ודא איהו יחודא שלים. ובגין כך, מאן דינדע להו, ואודהר בהו, זכאה איהו חולקיה בהאי עלמא ובעלמא דאתי, בגין דאיהו עקרא דיחודא שלים כדקא יאות. תלת תלת מסטרא דא ומסטרא דא, ביחודא חדא בשלימו דכלא. וכלהו רזא דסדרא עלאה כדקא חזי, כגוונא דלעילא, דההוא סדרא תלת תלת ברזא חדא.

סדרא תניינא דלסטר דרום, תלת סדרין אינון לההוא סטרא. וכל סדרא וסדרא תלת תלת, ואינון תשעה, כמה דאתמר. ואתון אתפלגו הכי. לכל סטרי, לאתחברא פלא כחד, בגין דאית אתון ברזא דנוקבא, ואתון ברזא דדכורא, ואתחברו פלהו כחדא, והווי חד ברזא דשמא קדישא שלים. ולגבייהו סדרין ממנן תלת תלת, כמה דאתמר. וכלא נפקא מסדרא דאבהן דלעילא, כסדרא דאתתקנא אתון דשמא קדישא יהו, כמה דאתמר. הגי סדרין פלהו, מתנהגי באלין אתון ידיען, ונטלי בהו, וכמה חילין ורבוון פלהו לתתא, דנטלי ואתנהגי בסדרא דא.

[זוהר חלק א' - דף קנט ע"ב]

סדרא תליתאה דלסטר צפון, בתלת סדרין אינון לההוא סטרא, ואינון תשעה. ובתלת סטרין תלת תלת לכל סטר אינון תשעה, ואינון סדרין מתלת סטרין כמה דאתמר. שבעה ועשרים, (דף קנט ע"ב) ברזא דאתון דאינון שבעה ועשרין. ואף על גב דאינון תרין ועשרין, שלימו דאתון אינון שבעה ועשרין. והכי סדרא דסדרין אלין.

שבעה ועשרין לתלת תלת סדרין לכל סטר. ואשתכחו אלין ג' מהאי סטרא דאינון ט', ואלין תלת מהאי סטרא דאינון תשעה, ואלין תלת דהאי סטרא דאינון תשעה. אשתכחו פלהו שבעה ועשרין.

ורזא דאלין שבעה ועשרין, אינון תשעה אתון (אינון) דאינון ברזא דנוקבי, לאתחברא בהו נוקבא, עם אינון תמני סרי סטרי אחרנין, ברזא דאתמר (נ"א דדכר), וכלא איהו כדקא חזי.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כגוונא דאינון אתוון עלאין דעלמא עלאה, הכי נמי אתוון אחרנין לתתא. אתוון עלאין רברבין, ואתוון תתאין זעירין, וכלא דא כגוונא דא, וכל הני רזין, ברזא דדכר ונוקבא, כלא חד בשלימו.

השלמה מההשמטות (סימן נ"א)

ויזכור אלהים את רחל, בשרה כתיב פקידה, וברחל כתיב זכירה. אמאי, בגין דזכור אתרשים בייעקב דאיהו ברית שלום כד אתעביד יוסף, ובמה כד נטל שור בהדיה דלא יתקיף לסטרא אחרא. ובגין כף אתקרי יוסף בכור, דההוא שור דנטל, בכור שורו ודאי, וההוא שור, שור תם ויעקב איש תם. רבון ושליט מאריה דביתא, דההוא שור תם שארי בגויה: (עד כאן מההשמטות) (בראשית ל) ויזכור אלהים את רחל, דהא במזלא תליא, ובגין כף כתיב בה זכירה. (בראשית כא) וה' פקד את שרה, לאו ממזלא הוה. ואי תימא דהא בגין במזלא תליין ולא לתתא, הכא בשרה לאו במזלא הוה. אלא וה' כתיב, כלא כחדא.

אי הכי אמאי כתיב פקידה, אלא ודאי זכירה, (דא) הות מקדמת דנא, ואתמסר מפתחא דא לתתא, כמה דכתיב, (בראשית יז) ואת בריתי אקים את יצחק אשר תלד לך שרה למועד הנה וגו'. ולבתר כגוונא דא, וכיון דאדכר, ברזא דלעילא, לבתר אתמר ברזא דנוקבא פקידה, למהוי כלא דכלא כחדא.

ויזכור אלהים את רחל. רבי חייא פתח ואמר, (שמות ו) וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבידים אתם ואזכר את בריתי. ואזכר הא זכירה, בגין דאיהו לעילא. דהאי מזלא דאיהו לעילא בדכורא, אתא על פקידה דאיהי בגלותא לתתא בנוקבא. כגוונא דא ויזכור אלהים את רחל, כמה דאת אמר ואזכר את בריתי.

תא חזי, כתיב, (שמות ג) פקד פקדתי אתכם, וכי פקד פקדתי, והא פקידה בנוקבא קיימא ובההוא זמנא בגלותא הות, ואיהי אמרת פקד פקדתי. אלא הכא אית לאסתכלא, ורזא דחכמתא הכא ואיהי בגלותא היך אתחזי למשה הכא, והיך אמרת פקד פקדתי.

אלא הכי אוליפנא שמשא כד נהיר, איהו בשמיא, ותוקפיה וחיליה שלטא על ארעא בכל אתר. כגוונא דא (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו, בזמנא דמקדשא קאים, מלא כל הארץ כבודו, דא ארעא קדישא. והשתא דישראל בגלותא, איהי לעילא, ותוקפא סחרא להו לישראל לאגנא עליהו, ואף על גב דאינון בארעא אחרא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותא חזי, שכינתא לתתא ושכינתא לעילא. שכינתא לעילא בתריסר תחומי רתיכין קדישין, ותריסר חיוון עלאין. שכינתא לתתא בתריסר שבטין קדישין, וכדין אתפלילת שכינתא לעילא ותתא, וכלא בחד זמנא כחדא. ואף על גב דבזמנא דישׂראל בגלותא לתתא, לא אתתקנת לעילא, הכי נמי לא אתתקנת, בגין דלתתא לא אתתקנת, ודא הוא בגלותא עמהון דישׂראל, דאיהי בגלותא עמהון.

במה אתתקנת, למלכא דמית בריה, מה עבד כפא ליה לערסיה על אבלא דבריה, ולא אתקין ליה לערסיה, אלא נטל פובין ודרדרין, ואטיל תחות ערסיה, ושכיב עליה, כך קודשא בריך הוא, פיון דאתגלו ישׂראל, ואתחרב מקדשא, נטל פובין ודרדרין ושוי תחותיה, הדא הוא דכתיב, (שמות ג) וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה. בגין דישׂראל הוּו בגלותא.

[זוהר חלק א' - דף קס ע"א]

פקד פקדתי אתכם, מאן דלא קיימא ברשותיה, מה פקיד, ומה עביד. אלא פקד מלעילא, פקדתי מלתתא, מאי טעמא, בגין דהאי זכירה הוּו עלה מקדמת דנא, דכתיב ואזכר את בריתי. פיון דכתיב ואזכר, הא זכירה אתמנא עלה, ובגין כך אמרת לבתר פקד פקדתי. (דף קס ע"א) דהא סימנא נקטת מקדמת דנא. פגוונא דא שרה דכתיב, (בראשית כא) וה' פקד את שרה. אבל הכא רחל דלא אדפרת מקדמת דנא, לא אתמר בה פקידה אלא זכירה, וכלא בזכירה איהו, ברזא דמזלא.

רבי יהודה ורבי חזקיה, הוּו אזלי מקפוטקיא ללוד, והוּו רבי יהודה רכיב, ורבי חזקיה על רגלוי, אדהכי נחת רבי יהודה, אמר מכאן ולהלאה נתעסק באורייתא, כמה דכתיב, (דברים לב) הָבו גְדֹל לְאַלְהֵינוּ.

אמר ליה אלו הוינא תלתא, יאות הוא דחד יימא, ותרין יתיבו ליה. אמר ליה, הגי מלי בברכאן. בגין דאדפר חד שמא דקודשא בריך הוא, ותרין יתיבו ליה. הדא הוא דכתיב, (דברים לב) פִּי שֵׁם ה' אַקְרָא הָבו גְדֹל לְאַלְהֵינוּ. פִּי שֵׁם ה' אַקְרָא, דא חד דמברך, הָבו גְדֹל לְאַלְהֵינוּ, אלין תרין אחרנין. אבל באורייתא אפילו תרי יתבי ויהבי רבו ותוקפא דשבחא דאורייתא לקודשא בריך הוא.

אמר ליה רבי חזקיה, לגבי ברכאן אמאי תלת. אמר ליה, הא אוקמוה ואתמר, דכתיב הָבו גְדֹל לְאַלְהֵינוּ. אבל רזא דמלה הכא, דהא כל רזין דברכאן הכי איהו, חד לברכא ותרין לאתבא, בגין דיסלק (דיסתלק) שבחא דקודשא בריך הוא ברזא דתלתא. חד מברך ותרין (אמרי אמון) דאודו, ודא הוא קיימא דברכאן, וברזא עלאה כדקא יאות, וברזא דתלת כמה דאוקמוה.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עד דהוו אזלי, אמר רבי יהודה, תנינן, אית זכירה לטב, ואית זכירה לביש, אית פקידה לטב, ואית פקידה לביש. אית זכירה לטב, פמה דאוקמוה, דכתיב (ויקרא כו) וזכרתי להם ברית ראשונים וגו'. (בראשית ח) ויזכר אלהים את נח. (שמות ב) ויזכר אלהים את בריתו. ואית זכירה לביש, דכתיב, (תהלים עח) ויזכר פי בשר המה רוח הולך ולא ישוב. פקידה לטב, דכתיב, (שמות ג) פקד פקדתי אתכם. פקידה לביש, דכתיב, (תהלים פט) ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם. וכלהו רזין עלאין.

כל הנזי זכירה ופקידה לטב, אלן אינון דרגין ידיען. רזא דמהימנותא דכר ונוקבא רזא חדא, זכירה ופקידה, ואלן אינון לטב. זכירה ופקידה לביש, אלן אינון רזא דסטרא אחרא, דקיימא ברזא דאלהים אחרים, דכר ונוקבא כחדא, זכירה בהאי, ופקידה בהאי, ואלן אינון דקיימין תדיר לביש. ואלן לקביל אלן. מהכא נפקי כל רזי דמהימנותא וכל קדושין עלאין, פמה דאוקמוה. ומהכא נפקי כל זיגין בישין וכל מותא, וכל סטרין וזיגין בישין בעלמא ואוקמוה. ודא בהפוכא מן דא.

אמר רבי חזקיה, הכי הוא ודאי, זכאה איהו, מאן דחולקיה אתקיים בסטרא טבא, ולא ירכין גרמיה לסטרא אחרא, וישתזיב מנהון. אמר ליה רבי יהודה, הכי הוא ודאי, וזכאה מאן דיכיל לאשתזבא מניה מההוא סטרא, וזכאין אינון צדיקיא, דיכיל לאשתזבא מנייהו, ולאגחא קרבא בההוא סטרא.

אמר רבי חזקיה במה. פתח ואמר, (משלי כד) פי בתחבולות תעשה לך מלחמה וגו'. מאן מלחמה, דא מלחמה דההוא סטרא בישא, דאצטריך בר נש לאגחא ביה קרבא, ולשלטאה עלוי ולאשתזבא מניה.

תא חזי, דיעקב הכי אשתדל לגבי עשו, בגין ההוא סטרא די ליה. לאתחכמא עלוי ולמיזל עמיה בעקימו בכל מה דאצטריך, בגין לשלטאה עלוי ברישא וסופא, וכלא פדקא יאות. ורישא וסופא כחדא דא כגוונא דא, פמה דכתיב, (בראשית כה) בכרתי, ולבתר ברכתי, שירותא וסופא כחדא, דא כגוונא דא. בגין לשלטאה עלוי באורח מישר פדקא חזי ליה. ובגין כך זכאה איהו מאן דאשתזיב מנייהו, ויכיל לשלטאה עלייהו.

תא חזי, זכירה ופקידה לטב אינון כחדא ברזא דמהימנותא, וזכאה איהו מאן דאשתדל בתר מהימנותא, פמה דאת אמר, (הושע יא) אחרי ה' ילכו פאריה ישאג וגו'. אמר רבי חזקיה הכי הוא ודאי.

[זוהר חלק א' - דף קס ע"ב]

ותא חזי, בר נש פד צלי צלותיה, לא יימא עליה זכרני ופקדני. בגין דאיפא זכירה ופקידה לטב, וזכירה ופקידה (דף קס ע"ב) לביש, וזמינין לנטלא מלה מן



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פומא, ואתיין לאדפרא חובוי דבר נש ולענשא ליה. בר אי איהו זפאה שלים, דכד בדקי חובוי, ההיא זכירה ופקידה לביש לא ישפחון לון, כגון עזרא דאמר (נחמיה ג) זכרה לי אלהי לטובה.

דהא בכל אתר, דבר נש צלי צלותיה, יכליל גרמיה בין סגיאין בכללא דסגיאין. ותא חזי שונמית, כד אמר לה אלישע, (מלכים ב ד) היש לדבר לך אל המלך או אל שר הצבא. היש לדבר לך אל המלך, ההוא יומא, יום טוב דראש השנה הוה, וההוא יומא דמלכותא דרקייעא שלטא למידן עלמא, וקודשא בריך הוא אקרי מלך המשפט בההוא זמנא. ובגין כף אמר לה, היש לדבר לך אל המלך.

מה פתיב, (מלכים ב ד) ותאמר בתוך עמי אנכי יושבת. מאי קאמרה. לא בעינא, למהוי רשימאה לעילא, אלא לאעלאה רישאי בין סגיאין, ולא לאפקא מפללא דלהון. וכך בעי ליה לבר נש, לאתפללא בכללא דסגיאין ולא לאתיחדא בלחודוי, בגין דלא ישגחון עליה, לאדפרא חובוי כדקאמרן.

פתח רבי יהודה ואמר (איוב לח) הנגלו לך שערי מות ושערי צלמות תראה. האי קרא, קודשא בריך הוא אמר ליה לאיוב, כד חמא דאיוב דחיק גרמיה על דינוי דקודשא בריך הוא.

תא חזי, איוב אמר (איוב ג) הן יקטלני לו איחל, פתיב לא באל"ף וקרי לו בוא"ו, וכלא איהו. אמר ליה קודשא בריך הוא, וכי אנא קטיל בני נשא, הנגלו לך שערי מות ושערי צלמות תראה, כמה תרעין אינון פתיחן בההוא סטרא. ומותא שלטא עלייהו, וכלהו סתימין מבני נשא, (ס"א ולא יכלין לאסתמרא מנייהו בגין דאינון סתימין מבני נשא) ולא ידעין אינון שערים.

ושערי צלמות תראה. מאן אינון שערי מות ומאן אינון שערי צלמות. אלא מות וצלמות כחדא אינון, וזווגא חדא אינון. מות הא אתמר, דא מלאך המות, והא אוקמוה. צלמות, צל מות. האי איהו מאן דרכיב עליה, ואיהו צלא דיליה, ותוקפא דיליה, לאזדווגא כחדא, בקשורא חד ואינון חד.

וכל אינון דרגין דנפקי מנייהו ומתקשרן בהו אינון שערים דלהון כמה דלעילא, כמה דאת אמר, (תהלים כד) שאו שערים ראשיכם וגו'. ואלין (אינון שערים) איקרו גהרין ונחלין, שית סטרין דעלמא. אוף הכי אינון שערי מות, ושערי צלמות מסטרא אחרא, דרגין ידעין דשלטין בעלמא. שערי מות ושערי צלמות, דא נוקבא ודא דכורא, ותרואייהו כחדא.

ועל דא, אמר קודשא בריך הוא ליה לאיוב, בגין כל אינון מלין, דאיהו אמר (איוב ז) פלה ענן וילך פן יורד שאול לא יעלה, וכל אינון שאר מלין. אמר קודשא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּרִיךְ הוּא הַנִּגְלוּ לָךְ שְׁעָרֵי מוֹת, לְמַנְדַּע דְּהָא כְּלָהוּ בְּרִשׁוּתֵי, וְכָלְהוּ זְמִינִין  
לְאַתְבַּעְרָא מֵעֲלָמָא, דְּכְתִיב, (ישעיה כה) בְּלַע הַמּוֹת לְנֹצֵחַ וְגו'.

תָּא חֲזִי, (בראשית ל) וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת רַחֲמָה.  
תְּרֵי זְמִינִין, אֱלֹהִים אֱלֹהִים, אֲמַאי. אֵלָא, חַד מֵעֲלָמָא דְדְכּוּרָא, וְחַד מֵעֲלָמָא  
דְּנוֹקְבָא, בְּגִין דְּבַמְזִלָּא תְלִיָא מְלִתָּא.

וְכַד אֲתַעְרַת רַחֵל בְּשִׁמְא דָּא, דְּכְתִיב, (בראשית ל) יוֹסֵף ה' לִי בֶן אַחֵר, יָדַע יַעֲקֹב  
דְּאִיְהִי אֲתַחְזִיָּא לְאַשְׁלָמָא כְּלָהוּ שְׁבֻטִין וְלֹא תִתְקַיֵּים בְּעֲלָמָא, בְּגִין כֶּךָ בְּעָא לְמִיזֵל  
וְלֹא יָכִיל. וְכַד מְטָא זְמַנָּא דְּבַנְיָמִין, עָרַק וְאִזֵּל לֵיהּ, בְּגִין דְּבִאֲרַעָא אַחְרָא לֹא  
יִשְׁתַּלֵּם בֵּיתָא, לְאַתְקִשְׂרָא עֲלָמָא קְדִישָׁא בֵּיהּ.

[זוהר חלק א' - דף קסא ע"א]

וְהֵינּוּ דְּכְתִיב, (בראשית לא) וַיֹּאמֶר ה' אֶל יַעֲקֹב שׁוּב אֶל אֶרֶץ אֲבוֹתֶיךָ וְלִמְוֹלָדְתֶּךָ  
וְאֶהְיֶה עִמָּךְ. מַאי וְאֶהְיֶה עִמָּךְ. אֵלָא אָמַר לֵיהּ, עַד הַכָּא, רַחֵל הוֹת עִמָּךְ עֲקָרָא  
דְּבֵיתָא. מִכָּאן וְלַהֲלָאָה, אֲנָא אֶהְיֶה עִמָּךְ וְאִטּוּל בֵּיתָא בְּהַדְרָךְ בְּתַרְסֵר שְׁבֻטִין. וְהֵינּוּ  
דְּכְתִיב, וְאֲנִי בְּבֹאֵי מִפְּדֵן מֵתָה עָלַי רַחֵל. עָלַי הוֹת, וּבְגִינֵי הוּוּ מְלָה דְּאַתְדַּחֲיָא אִיְהִי  
וְאַתְיָא דִּיּוּרָא אַחְרָא, וְנִטְלָא בֵּיתָא בְּגִינֵי לְדִיּוּרָא עִמִּי. (בראשית ל) וַיֹּאמֶר נִקְבָּה  
שְׁכָרְךָ עָלַי וְאַתְנָה, מַאי נִקְבָּה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הֵהוּא רִשְׁעָא אָמַר, אֲנָא חֲמִי, דִּיעֲקֹב  
לֹא אֶסְתַּכַּל אֵלָא בְּנוֹקְבֵי, (דף קסא ע"א) וּבְגִין כֶּךָ יִפְלַח לִי. אָמַר נִקְבָּה שְׁכָרְךָ, הָא  
נִקְבָּה דְּאִיְהוּ שְׁכָרְךָ כַּד בְּקַדְמִיתָא. וְאַתְנָה, אִימָא מֵאן נִקְבָּה אֶסְתַּכַּלְתְּ בֵּיהּ, וְאַתְנָה,  
וְיִפְלַח לִי בְּגִינָה. (שם) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לֹא תִתֵּן לִי מְאוּמָה, אָמַר יַעֲקֹב חֲלִילָה, דְּהָא אֲנָא  
כָּל מַה דְּעֵבִידְנָא, לְשֵׁם יִקְרָא דְּמַלְכָּא קְדִישָׁא עֵבִידְנָא, (ס"א ולא כסופא דגרמאי)  
וְעַל דָּא לֹא תִתֵּן לִי מְאוּמָה, דְּהָא לֹא דְעֵתָאֵי בְּהַאי, אֵלָא אִם תַּעֲשֶׂה לִי (את) הַדְּבָר  
הַזֶּה וְגו'. (שם) וַיִּסֵּר בַּיּוֹם הַהוּא אֶת הַתִּישִׁים. רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים טו) יי  
מִי יִגּוֹר בְּאַהֲלֶיךָ וְגו', הָא אוֹקִימְנָא, וְאוֹקִימוּהָ חֲבַרְיָא, (שם) הוֹלֵךְ תְּמִים, דָּא  
אַבְרָהָם, דְּכַד אֲתַגְזֹר תְּמִים אֶקְרִי. וְפוּעַל צְדָקָה, דָּא יִצְחָק. וְדוּבְרָא אֲמַת, דָּא יַעֲקֹב.  
וְדָאֵי יַעֲקֹב בְּאֲמַת אֲתַדְבֵּק, אִי הוּא בְּאֲמַת אֲתַדְבֵּק, מַאי טַעְמָא עֲבַד עִם לְבָן כְּגוּוֹנָא  
דָּא.

אֵלָא, יַעֲקֹב בַּחֲזִין שְׁעֵתָא דְּמִזְלִיָּה הוּוּ. דְּשָׂרֵי לֵיהּ לְאִינְשׁ, לְמַבְחָן שְׁעֵתִיָּה, עַד לָא  
יִתּוּב לְאַרְעִיָּה, וְאִי מִזְלִיָּה קָאִים בְּמָה דְּעֵבִיד שְׁפִיר, וְאִי לָאו לָא יוֹשִׁיט רַגְלוֹי עַד  
דִּיסְלָק (ס"א דקאים במה דעביד) לְגַבִּיָּה.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב, (בראשית ל) וְעָנְתָה בִּי צְדָקְתִּי בַּיּוֹם מָחָר וְגו', דְּהָא אִיְהוּ לָא עֲבַד  
בְּגִין דִּיטּוּל מְדִילִיָּה לְמַגְנָא, אֵלָא כְּלָא בְּקוּשְׁטָא וְשְׁלִימוּ דְרַעוּתָא, וְלֹא עוּד אֵלָא  
דְּאִיְהוּ נְטִיל רְשׁוּ מְלָבָן, וְעַל דָּא כְּתִיב, (בראשית ל) נַחֲשָׁתִי וַיְבָרְכֵנִי יי בְּגִלְגָּלָהּ. כְּמָה

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חֲרָשִׁין וְזִינִין עֶבֶד לְבֹן, וּבְחִין מְזֻלִּיהַּ בְּגִינִיהַּ דִּיעֶקֶב, וְהוּהוּ אֲשַׁכַּח בְּגִינִיהַּ דִּיעֶקֶב,  
מָאָה עָאנָא כָּל יְרַחָא, וּמָאָה אֲמַרִין וּמָאָה עֵזִין יִתִיר עַל עָאנִיהַּ.

רַבִּי אָבָא אָמַר, אֱלֹהֵי עָאנִין, וְאֱלֹהֵי אֲמַרִין, וְאֱלֹהֵי עֵזִין, הֵוּהוּ מֵיִתִּי לִיהַּ יַעֲקֹב יִתִיר  
בְּכָל יְרַחָא וְיְרַחָא. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ל) כִּי מָעַט אֲשֶׁר הָיָה לָךְ לִפְנֵי וַיִּפְרֹץ  
לְרֹב וַיִּבְרָךְ יי אֹתְךָ לְרִגְלִי, וּבִרְכָתָא דְלַעֲיִלָא לָאו אִיהוּ פְּחוּת מֵאֱלֹהֵי מְכָל זִינָא  
וְזִינָא, מְעָאנִין אֱלֹהֵי אֲשַׁתְּכַח, מֵאֲמַרִין אֱלֹהֵי אֲשַׁתְּכַח, מְעֵזִין אֱלֹהֵי אֲשַׁתְּכַח. עַל כָּל  
מָה דְשָׂרְיָא בְּרְכָתָא דְלַעֲיִלָא, לָא פְּחוּת מֵאֱלֹהֵי. עַד דְּבִגִּינִיהַּ דִּיעֶקֶב אֶסְתַּלַּק לְבֹן  
לְכַמָּה עֹתְרָא.

וְכַד בְּעָא יַעֲקֹב לְנַטְלִיהַּ אַגְרִיהַּ, לָא אֲשַׁכַּח אֱלָא עֲשָׂרָה מְכָל זִינָא וְזִינָא, וַיַּעֲקֹב  
חָשִׁיב לִיהַּ לְעֹתְרָא סְגִי. חָמִי כַּמָּה נָטִיל מִדִּילִיהַּ, מִמָּה דְהוּוּ יְהִיב אִיהוּ בְּזִכּוּתִיהַּ  
לְלָבֹן. וְכָל דָּא דְסָלִיק בֵּיהַּ יַעֲקֹב, לָא הוּוּ אֱלָא בְּזִרְוּעַ דְּאִינֹן מְקָלוֹת, דְּשׁוּי לְגַבִּי  
עָנָא.

תָּא חֲזִי, כַּמָּה טָרַח הֵוּוּ שְׁלִימָא דִּיעֶקֶב, אַבְתְּרִיהַּ דְּלָבֹן. כְּתִיב, (בראשית ל) וַיִּשֶׁם  
דְּרַף שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְגו', וְהוּוּ אִיִּתִי לִיהַּ כָּל הָאִי עֹתְרָא. וְעַם כָּל דָּא, לָא בְּעָא לְבֹן  
דִּיהַּ אַגְרִיהַּ דִּיעֶקֶב הַכִּי, אֱלָא נָטִיל עֲשָׂרָה מִן דָּא וְעֲשָׂרָה מִן דָּא וַיְהִי (בידא דבני)  
לִיהַּ. וְאָמַר לִיהַּ טוֹל הַנִּי. וְאִי יוֹלִידוּ כַּמָּה דְּאֲמַרְתָּ, בְּהַאי גּוֹוִנָא יְהַא אַגְרָה. הֲדָא הוּוּ  
דְּכְּתִיב, (בראשית ל) וַתְּחַלֵּף אֶת מִשְׁכּוֹרְתֵי עֲשָׂרַת מוֹנִים, (ובהני) עֲשָׂרָה מִן דָּא וְעֲשָׂרָה  
מִן דָּא, וְכְּתִיב, (בראשית ל) וְאָבִיכֵן הִתַּל בִּי וְהִחֲלִיף אֶת מִשְׁכּוֹרְתֵי עֲשָׂרַת מוֹנִים.  
(ובהני עשרה) אֲשַׁתְּדַל בְּתַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ, וּבְרַכְיָהּ. וּמְכָל מָה דְּשׁוּי לְבֹן עֲמִיהַּ  
דִּיעֶקֶב, אַהֲדַר בְּמִלּוּלִיהַּ, וְנָטִיל מֵיעֶקֶב כָּלָא, עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ חָס עֲלֵיהַּ,  
וְנָטִיל מִדִּילִיהַּ בְּזִרְוּעַ.

אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר כָּל הַנִּי קָרְאִי, לְאַחֲזָאָה חֲכַמְתָּא קָא אֲתִיין. דְּתַנִּינֵן מְלִין  
דְּלַעֲיִלָא, מְנַהוֹן תְּלִיין בְּעוּבְדָא, וּמְנַהוֹן בְּמִלּוּלָא וּמְנַהוֹן בְּרַעוּתָא דְּלָבָא. וּמֵאֵן דְּבְּעִי  
לְאַמְשָׁכָא בְּרַכָּאן, בְּצִלוֹתָא, בְּמִלּוּלָא, וּרַעוּתָא. וּמְנַהוֹן דְּלָא בְּצִלוֹתָא, אֱלָא בְּעוּבְדָא  
תְּלִיין.

תָּא חֲזִי, יַעֲקֹב שְׁלִים, כָּל מָה דְּעֶבֶד, בְּחַכְמָתָא עֶבֶד, כְּתִיב (בראשיתל) וַיֵּצֵג אֶת  
הַמְּקָלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל בְּרֵהֻטִים בְּשַׁקְתוֹת הַיָּמִים, כָּלָא בְּחַכְמָתָא, לְאַמְשָׁכָא בְּרַכָּאן  
מִמְּבוּעָא דְּכָלָא, לְכַלְהוּ דְּרַגִּין עֲלֵאִין דְּאִינֹן חוֹלְקִיהַּ וְעַדְבֵּיהַּ.

אֶת הַמְּקָלוֹת. מֵאֵן מְקָלוֹת, אֲלִין דְּרַגִּין דְּאִינֹן בִּי דִּינָא. אֲשֶׁר פָּצַל, דְּאֲעֵבַר מְנַהוֹן  
דִּינָא. בְּרֵהֻטִים, הֵינֵנו דְּכְּתִיב, (שיר השירים ז) מְלָךְ אֶסוּר בְּרֵהֻטִים, דְּהַא מֵהוּוּא מְלָךְ,  
אֲתִיין בְּרַכָּאן לְכַלְהוּ עֲלֵמִין.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק א' - דף קסא ע"ב]

דבר אחר (דף קסא ע"ב) מלך אסור ברהטים, מלך דא, אסור וקשור באינון רהטין עלאין, דמנייהו אשתקין כלא, (נ"א אתמשכן ברכאן לכולא) ממלך עלאה. בשקתות המים, (ס"א ומתמן אשתקין כלא שקתות המים), אלין אינון נחלין דנפקין ואתין, עד דמטו לאתר דמתכנשי תמן. אשר תבאנה הצאן לשותות, כמה דאת אמר, (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם. ובההוא אתר, דמתכנשי תמן מיא, כלהו אתין לאשקאה מניה. (בראשית ל) ויחמנה, מאי ויחמנה. תא חזי, בשעתא דרוח צפון נשיב, מיין גלידין ולא נגדין לבר ולא אשתקין, בגין דדינא תליא, וקרירו דצפון גליד מיא. וכד אתער רוח דרום, מתחממי מיא, ואתער גלידו דלהון ונגדין, כדין אתשקין כלא. בגין דחמימו דדרום שראן מיא, וכלהו מתחממי וחדאן למשתי מההוא קרירו דצפון, דהוה לון בקדמיתא, הדא הוא דכתיב ויחמנה. ויחמנה, והא (ולא) כתיב ויחמו. אלא דאינון כלהו נוקבי.

ועל דא אתפון יעקב, למעבד עובדא בהכמתא, ודא הוא דכתיב (בראשית ל) ויקח לו יעקב מקל לבנה לח וגו'. פתח (נ"א רבי אלעזר) ואמר (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו, תא חזי פי יעקב בחר לו יה, עד כאן לא ידענא מאן בריר למאן, אי קודשא ברין הוא בריר ליה ליעקב, אי יעקב בריר ליה לקודשא ברין הוא. אלא ממה דגלי קרא, ידענא דקודשא ברין הוא נטיל ליה ליעקב לעדביה, דכתיב, (דברים לב) פי חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו.

### סדר הלימוד ליום כא חשוון [יום 51 בשנה]

סורי תורה (בראשית ל) ויקח לו יעקב מקל לבנה וגו', מתניתין, רעותא דעובדא, קטרי דמהימנותא, קל קלא דקליא אתער מעילא לתתא, אנון פתיחין עיינין הוינו. גלגלא אסחר מעילא לכמה סטרין, קל נעימותא אתער. אתערו ניימין דמיכין דשינתא בחוריהון, ולא ידעי ולא מסתכלן, ולא חמאן. אטימין אודנין, כבדין דלבא, ניימין ולא ידעין. אורייתא קיימא קמייהו, ולא משגיחין ולא ידעי במה מסתכלן, חמאן ולא חמאן. אורייתא רמאת קלין אסתכלו טפשין, פתחו עיינין, ותנדעון. לית מאן דישגח, ולית מאן דירכין אודניה, עד מה תהוון בגו חשוכא דרעותייכו. אסתכלו למנדע, ואתגלי לכון נהורא דנהיר.

בזמנא דיעקב שלימא, מגו עאקו דארעא ורשו אחרא, בגו דרגין נוכראין דחה לכלהו, ובריר חולק עדביה ואחסנתיה. נהורא מגו חשוכא, חכמתא מגו טפשותא, ואוקיר ליה למאריה כד הוה קאים בגו רשותא דאל זר. על דא כתיב, (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו. (ע"כ סורי תורה)

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, הכי נמי יעקב, בירר אחסנתיה ועדביה לחולקיה, וסליק לעילא מכל דרגין, ונטיל ליה לעדביה. מקל לבנה לח, היינו דרגא חורא דסטר ימינא. ולו וערמון, היינו דרגא סומקא דסטר שמאלא.

ויפצל בהן פצלות לבנות, דאעבר דינא מן דא, ואתחבר ליה בימינא, והוא עאל בינייהו ונטיל לון פחדא ואתעביד פלא חד בתרי גווי. ועם פל דא, מחשף הלבן, דיתגלי חורא על סומקא. וכל דא למאי, לאמשכא לדרגא דא דעדביה ברכאן ממבוועא דכלא (נ"א דנחלא), ולשוואה לדרגא דא דאיהו תלתא פחדא.

תוספתא קוטרא דקוטרא דכיא, הוה סליק לגו לגו, עד לא אשכח אתר בית מותבא. והוא אתר לאו אתר, לאו אשתכח לעילא ותתא. מפלא אתאביד, אבדון הוי מפלא, אבדון דכורא, סמאל דנפק מהתוכא דתוקפא דיצחק. אבדון ומות נוקבא דיליה, נחש קדמאה, אשת זנונים, דכתיב (משלי ה) רגליה יורדות מות. ואלין תרין, אבדון ומות, שמעו תוקפא דהורמנו דמלכא.

רזא וסתרא סתימא (נ"א טמירא) עלאה אתאביד (נ"א טמיר) מפלא, אתאביד (נ"א טמיר) מרעיונין (נ"א מעיינין) והרהורין. (ס"א מאן דאתמשך בתר אילין אתאביד מכלא. כולא בהפוכא דא מן דא טבוהי דגבר שלים כיעקב דסליק ולא אתחשכו עיינין בהאי תננא וזכה לאתקרבא באמת חותמא דמלכא קדישא. תא חזי, טמירא עלאה מכלא) מניה נפק את י', נקודה עלאה. מהאי נקודה עלאה נפק פלא. אמשיף ואפיק ה', אמא עלאה דאשקי לכלא. מהאי נפיק ו', רזא דשית דאחיד לכל סטרין, דאיהו, מקל לבנה לח, ולת, וערמון.

[זוהר חלק א' - דף קסב ע"א]

תרין דרועין דאחידן ביה, אלין נפקי ואחידו בה"א תתאה, לחברא משכנא פחד ולמהוי חד. פדין, תליסר מכילן הוו חד. וחורא אתגליף על גווינין וסליק על גוון פלהו. הדא הוא דכתיב (בראשית ל) מחשף הלבן, וכדין אקרי (זכריה יד) יי אחד ושמו אחד. וכדין (תהלים כג) יי רועי לא אחסר. וכתיב בנאות דשא ירביצני על מי מנוחות ינהלני נפשי ישובב וגו'. (ע"כ תוספתא)

ברהטים בשקתות המים, כמה דאוקימנא. וכדין בעובדא דא דחכמתא נגדין ברכאן לתתא, ומתשקיין (נ"א ומתברכאן) פלהו עלמין ושריין עליה ברכאן, כמה דאוקמוה. דכתיב, (בראשית מט) בבקר יאכל עד וגו', ולבתר מפאן, (שם) ולערב יחלק שלל, (דף קסב ע"א) לאתברכא פלהו עלמין לתתא. ויעקב נטל חולקיה, מאינון ברכאן, דשריין עליה לתתא, בגין דאיהו חולקיה ועדבא דקודשא בריה הוא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי ייסא זוטא הוה שכיח קמיה דרבי שמעון, אמר ליה. האי דכתיב (משלי י') ברכות לראש צדיק, לצדיק מבעי ליה, מאי לראש צדיק. אמר ליה, ראש צדיק דא היא עטרה קדישא, ואוקמוה. תו, ראש צדיק, דא יעקב, דאיהו נטיל ברכאן, ונגיד לון לצדיק, ומתמן אנדריקו לכל עיבר, ומתברכן פלהו עלמין.

אבל הא אוקימנא, ברכות לראש צדיק, (ראש) צדיק אקרי, ההוא אתר (ס"א ל"ג רישא) דברית, דמניה נפקין מבוועין לבר, נוקבא דקיסטא דחמרא נפיק מניה, איהו רישא. כך ראש צדיק, ההוא אתר, פד זריק מבוועין לנוקבא, אקרי ראש צדיק. צדיק איהו ראש (נ"א רישא לכל ברכאן) בגין דכל ברכאן ביה שריין.

תו, ההוא בר נש, דזכי למנטר את קיימא קדישא, ועביד פקודי דאורייתא, צדיק אקרי, ומרישיה ועד רגלוי הכי אקרי. וכד ברכאן נגדין לעלמא, שריין על רישיה, ומניה קיימי ברכאן לעלמא, בבנין קדישין ופאין דאוקים.

רבי ייסא תו שאיל ואמר, (תהלים לו) כתיב נער הייתי גם זקנתי וגו'. האי קרא אוקמוה דשרו דעלמא אמרו, איהו אמרו בחכמתא, יתיר ממה דחשבין בני נשא. אמר ליה, ברי יאות הוא, דהא ביחודא קדישא אתמר נער הייתי גם זקנתי והכי הוא. (תהלים לו) ולא ראיתי צדיק נעזב, דא הוא שבחא דיחודא, דלא אשתכח יום בלא לילה. דהא לילה ביה אשתכח תדירא, וצדיק אחיד לעילא ואחיד לתתא.

[זוהר חלק א' - דף קסב ע"ב]

וזרעו מבקש לחם, מאי הוא. אלא, בשעתא דזריק ואתנגיד זרעא, לא תבע לנוקבא. דהא בהדיה שריא, דלא אתפרשא מניה לעלמין, וזמינא היא לגביה. דהא זרעא לא נגיד, אלא בשעתא דנוקבא זמינא, (דף קסב ע"ב) ותיאובתא דתרווייהו כחדא בדבוקא חד דלא מתפרשן, ועל דא לא אצטריך למתבע עלה.

אמר ליה, ובזמנא דגלותא לאו הכי. אמר ליה זרעו פתיב, ולא או איהו. אימתי נפיק, פד נוקבא בדבוקא חד עם דכורא. ואי תימא לא ראיתי צדיק נעזב, בזמנא דגלותא מאי היא.

אלא, הא אחיד לעילא. ולא נעזב לעלמין, בזמנא אחרא, לא נעזב מנוקבא, אחיד לעילא, ואחיד לתתא. אחיד לעילא, בזמנא דגלותא. בזמנא אחרא, אחיד לתרין סטרין, לעילא ותתא, ולעולם אינו נעזב.

פתיב, (בראשית א) ויתן אתם אלהים ברקיע השמים, דא צדיק. ואף על גב דאתמר ברקיע השמים, אלא ברקיע השמים ודאי, דאיהו סיומא דגופא.

תא חזי, תרין רקיעין אינון, ואינון שירותא וסיומא, דא כגוונא דא. שירותא רקיעא תמינאה, ביה שקיען כל ככביא, זעירין ורבבין. ודא הוא רקיעא עלאה

## ”זֶהָר הַיּוֹמִי” - לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

סְתִימָאָה, דְקָאִים כְּלָא וּמַנְיָה נְפִיק כְּלָא. וְאִיהוּ תְּמִינָאָה, מִתְתָּא לְעֵילָא, וְהוּא שִׁירוּתָא לְאַפְקָא מַנְיָה כְּלָא.

כֶּךָ אִיהוּ רְקִיעָא תְּמִינָאָה מְעִילָא לְתַתָּא, דְּבִיָּה שְׁקִיעִין כָּל כְּכַבְיָא, כָּל נְהוּרִין וּבּוֹצִינִין. וְהוּא נְטִיל כְּלָא וְדָא סִימָא דְכְּלָא. כְּמָה דְהָהוּא רְקִיעָא תְּמִינָאָה, דְּאִיהוּ שִׁירוּתָא דְכְּלָא. תְּלִיין בֵּיהּ כָּל נְהוּרִין וְנְטִיל לֹון, וּמַנְיָה נְפִיק. הִכִּי נְמִי הָאִי, אִיהוּ רְקִיעָא תְּמִינָאָה, תְּלִיין בֵּיהּ כָּל נְהוּרִין וְנְטִיל לֹון, וּמַנְיָה נְפִיקוּ לְכַלְהוּ עֲלָמִין.

שִׁירוּתָא וְסִימָא כְּגוּוּנָא חַד קְיִימִי, וְעַל דָּא אִיהוּ נְהָר דְנִגִּיד וְנְפִיק, וְלֹא פְּסָקִי מִימּוּי לְעֲלָמִין. כְּלָא לְמַהוּי סִימָא כְּשִׁירוּתָא, וּבְגִין כֶּךָ וַיִּתֵּן אֲתָם אֱלֹהִים בְּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם, וְלְמַתָּה, לְהַאִיר עַל הָאָרֶץ.

וְאִף עַל גַּב דְּאֲתַמֵּר כְּלָא כְּגוּוּנָא חַדָּא קְיִימִי, וְדָא הוּא בְּרִירָא דְמַלְאָה, מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי. אֲלָא, דָּא אוּקִים וְזֵן לְעֲלָמָא עֲלָאָה דְּאִיהוּ בֵּיהּ וּלְכָל אֵינּוֹן סְטָרִין עֲלָאִין, וְדָא אוּקִים וְזֵן לְעֲלָמָא תַתָּאָה וּלְכָל אֵינּוֹן סְטָרִין תַתָּאִין.

וְאִי תִימָא, עֲלָמָא דְלְעִילָא מֵאֵן אִיהוּ, וְהָא (אִיהוּ) הֵהוּא רְקִיעָא תְּמִינָאָה עֲלָאָה סְתִימָאָה, עֲלָמָא דְלְעִילָא אִיהוּ וְהִכִּי אַקְרִי, דְּהָא תְּרִין עֲלָמִין נִינְהוּ כְּמָה דְּאֲתַמֵּר. אֲלָא, אִיהוּ עֲלָמָא עֲלָאָה, וְכָל אֵינּוֹן דְנְפִיקִי מַנְיָה, עַל שְׁמִיָּה אַקְרוּן. וְאֵינּוֹן דְנְפִיקִי מְעֲלָמָא תַתָּאָה, עַל שְׁמִיָּה אַקְרוּן. וְכָל הָאִי וְהָאִי כְּלָא חַד, בְּרִירָא הוּא לְעֵלָם וְלְעֲלָמִי עֲלָמִין.

[זוהר חלק א' - דף קסג ע"א]

תָּא חֲזִי (תהלים קד) יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' אַרְזֵי לְבָנוֹן אֲשֶׁר נָטַע. מֵאֵן לְבָנוֹן. הָא אוּקְמוּהּ וְאֲתַמֵּר, הָאִי קְרָא (תהלים קד) אֲשֶׁר שָׁם צִפְרִים יִקְנְנוּ חֲסִידָה בְּרוּשִׁים בֵּיתָה. אֲשֶׁר שָׁם צִפְרִים יִקְנְנוּ, בְּאֵן אֲתַר, בְּלְבָנוֹן. וְאֵלִין אֵינּוֹן תְּרִין צִפְרִים דְקָאֲמְרוּן בְּכַמָּה אֲתַר, (דף קסג ע"א) וּמֵאֵלִין אֲתַפְרִשֵׁן כְּמָה צִפְרִין אַחְרָנִין, אֲבָל אֵלִין עֲלָאִין וְנְפִיקִין מִלְבָּנוֹן דְּאִיהוּ (ס"א סתימאה) לְעִילָא, וְרִזָּא דְמַלְאָה, (בראשית כט) וּלְלָבָן שְׁתֵּי בָנוֹת וְגו'.

חֲסִידָה בְּרוּשִׁים בֵּיתָה, (ס"א דא לאה) בְּאֵינּוֹן שִׁית בְּנִין עֲלָאִין, שִׁית סְטָרִין דְעֲלָמָא, כְּמָה דְאֲתַמֵּר. אֲמַאי אַקְרִי חֲסִידָה. אֲלָא, הָאִי עֲלָמָא עֲלָאָה אִף עַל גַּב דְנוּקְבָא אִיהוּ, קְרִינֵן לָהּ דְכַר, דְכַד אֲתַפְּשֵׁט, כָּל טִיבּוּ וְכָל נְהִירוּ מַנְיָה נְפִיק.

וּבְגִין כֶּךָ דְאִיהוּ חֲסִידָה, נְפִיק (מתמן) מִנְיָה חֲסִידָה, דְּאִיהוּ נְהוּרָא קְדַמָּאָה, דְכְּתִיב, (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר. וְעַל דָּא בְּרוּשִׁים בֵּיתָה. בְּרוּשִׁים, אֵל תְּקִרִי בְּרוּשִׁים, אֲלָא בְּרָאשִׁים. דְּהָא עֲלָמָא אַחְרָא, בְּתַתָּאִין בֵּיתָה, וְאִיהוּ בִּי דִינָא דְעֲלָמָא. וְלְזַמְנִין אַקְרִי כְּגוּוּנָא דְלְעִילָא, בְּכָל אֵינּוֹן שְׁמַהוּן.

ועל אתר דא פתיב, (בראשית ו) וינחם יי ויתעצב אל לבו. חרון אף יי. דהא באתר דא תליא. דהא כל מה דלעילא, פלא איהו בנהירו, חיינ לכל סטרינ. ועל דא תנינן, אין עצבות לפני המקום, לפני דייקא. ועל דא פתיב, (תהלים ק) עבדו את יי בשמחה באו לפני ברננה. עבדו את יי בשמחה, לקביל עלמא עלאה, באו לפני ברננה לקביל עלמא תתאה. זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי. בגין כך פתיב, (דברים לג) אשריך ישראל מי כמוך עם נושע ביי מגן עזרך ואשר חרב גאותך ויפחשו וגו'. (בראשית ל) ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים וגו'. פתח רבי אלעזר ואמר, (משלי ט) אם חכמת חכמת לך ולצת לבדך תשא. אם חכמת חכמת לך, תא חזי, ווי לאינון חייבי עלמא, דלא ידעין ולא משגיחין במלי דאורייתא. וכד אינון משגיחין בה, בגין דלית לון סכלתנו, מלין דאורייתא דמיין בעינייהו כאילו פלהו מלי ריקניא, ולית בהו תועלתא. וכלא בגין דאינון רקנין מדעתא וסכלתנו. דהא כל מלי דאורייתא, פלהו מלין עלאין ויקירין. וכל מלה ומלה פתיב בה (משלי ג) יקרה היא מפנינים וכל חפצים לא ישוו בה (באורייתא).

וכל אינון טפשיין, אטימין דלבא, כד חמאן מלי דאורייתא, לא די לון דלא ידעי, אלא דאינון אמרי, דאינהו מלין פגימין, מלי דלית בהו תועלתא. ווי לון, כד יתבע לון קודשא בריך הוא, עלבונא דאורייתא, ויתענשון עונשא דמרדי במאריהון.

מה פתיב באורייתא, (דברים לב) כי לא דבר רק הוא מכם, ואי איהו רק מכם איהו, דהא אורייתא פלא, מלייא מפל אבנין טבין ומרגלאן יקירין, מפל טבין דעלמא. כמה דאת אמר וכל חפצים לא ישוו בה, והיך יימרון דאיהי ריקניא.

ושלמה מלכא אמר, אם חכמת חכמת לך, דכד יתחפם בר נש באורייתא, תועלתא דיליה איהו. דהא באורייתא לא יכיל לאוספא אפילו את אחת. ולצת לבדך תשא, דהא אורייתא, לא יגרע משבחה כלום, וליצנותא, דיליה איהו, ואשתאר ביה לאובדא ליה מהאי עלמא ומעלמא דאתי.

תא חזי, כד אתוון עלאין, מתחפרן פלהו בהאי דרגא, סופא דכל דרגין קדישין עלאין, ואתמליא מנייהו, ואתברכא מעלמא עלאה. כדין, האי דרגא קיימא לאשקאה לכלהו עדרין, כל חד וחד פדקא חזי ליה, וכל חד וחד אתשקי מן דינא ורחמי.

תא חזי, מה פתיב, ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים וגו', דיעקב בעא לאתקנא תפלה של ערבית, ולאנהרא לסיהרא, ולאשקאה ולברכא לה מפל סטרינ, דכתיב ויצג את המקלות. אלין דינין וגבורן דנפקי מגבורה דלעילא.

[זוהר חלק א' - דף קסג ע"ב]



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ויעקב כד בעא לאתקנא להאי דרגא, סליק לכל אינון דינין וגבורן מינה, ואוקים לון ברהטים, באינון רהטים ארבע, דקיימי תחות האי (במדבר כא) באר חפרונה שרים, דאתמלייא מאינון נחלין ומבוועין עלאין. בגין דכד נפקין מיין מהאי באר קדישא, אלין ארבע נטלי כלא. ועל דא אקרון רהטים, ומתמן (דף קסג ע”ב) אתיין כלא למשתי. ואינון דינין וגבורן, כלהו קיימי תמן, לנטלא לכל חד וחד כדקא חזי ליה.

אשר תבאנה הצאן לשמות לנכח הצאן, אלין לקביל אלין. ויחמנה, מאי ויחמנה. דכד מתעטרן בדינא, מתחממין בהווא דינא, ואזלין ושאטין בעלמא, ומעייני בארחהון דבני נשא, הן לטב הן לבייש.

תא חזי, מה כתיב בתריה, (בראשית ל) ויחמו הצאן אל המקלות, בגין דאינון מקלות הוו מתחממן, ומשגיחין בדיני עלמא, ואתפקדן עליה, ואתדנו בני נשא עליהו, כמה דאת אמר (דניאל ד) בגזרת עירין פתגמא ומאמר קדישין שאלתא וגו’.

רבי חייא פתח ואמר, (תהלים סג) דבקה נפשי אחריה בי תמכה מינה, האי קרא אית לאסתפלא ביה, דבקה נפשי אחריה, בגין דדוד מלכא, הוה מתדבק נפשיה תדיר, אבתריה דקודשא בריך הוא. ולא חייש למלין אחרנין דעלמא, אלא לאתדבקא נפשיה ורעותיה ביה, וכיון דאיהו הוה מתדבק בקודשא בריך הוא, (קודשא בריך הוא) הוה תמיד ביה ולא שבקיה. מכאן, לבר נש כד אתא לאתדבקא בקודשא בריך הוא, קודשא בריך הוא אחיד ביה, ולא שביק ליה.

דבר אחר דבקה נפשי אחריה, לאתעטרא דרגיה לעילא, דהא כד אתדבק ההוא דרגא (ס”א דיליה אתברכא וכד אתגלייא) בדרגין עלאין לסלקא בתרייהו, כדין מינא אחיד ביה לסלקא ליה, ולחברא ליה, בחבורא חד כדקא יאות, כמה דאת אמר, (תהלים קלט) ותאחזני מינה, וכתיב (שיר השירים ב) וימינו תחבקני, ועל דא בי תמכה מינה.

וכד אחיד ביה בקודשא בריך הוא, כדין כתיב, (שם) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. ואיהו יחודא חד וחבורא חד, וכד איהו חבורא חד, כדין אתמליא ההוא דרגא דיליה ואתברכא.

וכד אתמליין כל אינון רהטין, אתמליין לארבע סטרין דעלמא, וכלהו עדרייא אשתקין, כל חד וחד לסטריה. וכד אתא יעקב לאתקנא האי דרגא, בריר ליה סטרא דימינא, דאתחזי ליה, וסטרא אחרא דלא אתחזי ליה אתפרשת מיניה. כמה דכתיב, (בראשית ל) וישת לו עדרים לבדו ולא שתם על צאן לבן. לבדו, הוה בלחודו, דלא ישתמש בטעוון אחרנין דבסטרין אחרנין. זכאה חולקהון דישראל, דעליהו כתיב, (דברים יד) פי עם קדוש אתה ליי אלהיך ובך בחר יי וגו’.

## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ותא חזי, יעקב איהו תושבחה דאבהו, ואיהו פללא דכלהו, ובגין דאיהו פללא דכלא, בגין כך איהו קאים לאנהרא לסיהרא, דייעקב איהו קאים לאתקנא לתפלת ערבית.

וכל ההוא תקונא, איהו פדקא חזי ליה, (כדין) כל אינון סטרין קדישין פלהו בתקונא אתקין בסטרוי, ואפריש חולקיה, מחולקא דשאר עמין. אלין סטרין עלאין קדישין בקדושה עלאה. ואלין סטרין מסאבין, במסאבן דמסאבותא.

והא אוקימנא, דכתיב וישת לו עדרים לבדו. וישת לו, דאתקין (ליה) תקונין למהימנותא. לבדו, כמה דאת אמר, (שם) ובך בחר יי להיות לו לעם סגלה מכל העמים. ולא שתם על צאן לבו, דלא שוי חולקיה ועדביה עמהון.

ועל דא יעקב שלימו דאבהו, אתקין רזא דמהימנותא, ואפריש חולקיה ועדביה, מחולקא ועדבא דשאר עמין. ועל דא כתיב, (דבהם ד) ואתם הדבקים ביי אליהם חיים פלכם היום.

רבי אבא אמר, זכאה חולקהון דישראל, דאינון עלאין על עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, בגין דדרגא דלהון לעילא, ודרגין דעמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות לתתא, אלין בסטרא דקדושה, ואלין בסטרא דמסאבא, אלין לימינא, ואלין לשמאלא.

[זוהר חלק א' - דף קסד ע"א]

כיון דאתחרב בי מקדשא, מה כתיב, (איכהב) השיב אחר ימינו מפני אויב, ובגין כך כתיב, (תהלים ס) הושיעה ימינך וענני. ושמאלא אתגבר ומסאבא אתתקת, עד דיבני קודשא בריך הוא בי מקדשא, ויתקין עלמא על תקונוי, ויהדרון מליה פדקא יאות ויתעבר סטרא מסאבא מן עלמא. והא אתמר, דכתיב (זכריה ג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ וגו', (דף קסד ע"א) וכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח וגו'.

וישתאר קודשא בריך הוא בלחודוי, כמה דכתיב, (ישעיה ב) והאלילים פליל יחלה, וכתיב, (שם) ונשגב יי לבדו ביום ההוא. הוא בלחודוי, כמה דכתיב, (דברים ל) ואין עמו אל נכר, בגין דישתצי חילא מסאבא מעלמא, ולא ישתאר לעילא ותתא. אלא קודשא בריך הוא בלחודוי, וישראל לפולחניה, עם קדיש, ויתקרי קדיש, דכתיב, (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלם. וכדין יהא מלכא יחידאי, לעילא ותתא, ועמא יחידאה לפולחניה, כמה דכתיב, (דברי הימים א יז) ומי פעמך ישראל גוי אחד בארץ.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יצחק ורבי ייסא, הוו אזלי בארְחא, אַמר רבי ייסא, הָא שְׁכִינְתָא לְגַבְנָא נְתַעֲסַק בְּמַלְי דְּאוּרִייתָא, דְּכָל מָאן דְּעָסִיק בְּמַלְי דְּאוּרִייתָא וַיִּשְׁתַּדַּל בָּהּ, זְכִי לְאַמְשָׁכָא לִיה בְּהַדְיָה.

פְּתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, (תהלים יח) חֵי יְיָ וּבְרוּךְ צוּרֵי וַיְרוּם אֱלֹהֵי יִשְׁעֵי, הָאֵי קָרָא אִיהוּ רְזָא. חֵי יְיָ, וְכִי לָא יִדְעָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶקְרִי חֵי, אֶלָּא אֶפִּילוּ צְדִיק, אִיהוּ אֶקְרִי חֵי, דְּהָא חֵי, צְדִיק אִיהוּ לְעִילָא וְצְדִיק אִיהוּ לְתַתָּא. לְעִילָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶקְרִי חֵי. לְתַתָּא צְדִיק אֶקְרִי חֵי, דְּכְתִיב, (שמואל ב כג) וּבְנִיחוּ בֶן יְהוּדָע בֶּן אִישׁ חֵי, אִמְאֵי אֶקְרִי חֵי בְּגִין דְּאִיהוּ צְדִיק, דְּהָא צְדִיק חֵי אֶקְרִי, חֵי הָעוֹלָמִים. וּבְרוּךְ צוּרֵי, כְּלָא חַד, חֵי וּבְרוּךְ, דְּלָא מִתְפָּרְשֵׁי מִהַדְדִי, דְּכַד מִתְחַבְּרִין כְּחַדָּא. אֶקְרִי (שיר השירים ד) בְּאֵר מַיִם חַיִּים. דָּא נְבִיעַ לְגוּ, וְדָא אֶתְמַלְיָא מִנְיָה.

וַיְרוּם אֱלֹהֵי יִשְׁעֵי, דָּא עֲלָמָא עֲלָאָה, דְּאִיהוּ רֵם וְנִשְׂא, רֵם עַל כְּלָא. דְּהָא מִנְיָה נְפִיק כְּלָא, (מקורא דלא פסיק) וְכָל נְבִיעוּ דְּנְבִיעַ, לְאַתְמַלְיָא בִּירָא כְּדָקָא יְאוּת. וּמִתְמָן אֶתְבְּרָכָא, לְאַנְהָרָא לְכָל אֵינוֹן דְּלַתְתָּא, וְכַד (האי) אֶתְמַלְיָא, כְּלָא כְּדָקָא יְאוּת, כְּדִין וַיְרוּם אֱלֹהֵי יִשְׁעֵי.

פְּתַח רַבִּי יִיסָא וְאָמַר, (איוב לו) לָא יִגְרַע מִצְדִיק עֵינָיו וְאֵת מְלָכִים לְכַפֵּס וַיִּשְׁיבֵם לְנֹצַח וַיִּגְבְּהוּ, תָּא חֲזִי, כַּד חֲיִיבִיא לָא שְׁלִטִין בְּעֲלָמָא וְאֶתְאַבִּידוּ מִנְיָה, (בעלמא) (מעלמא) כְּדִין צְדִיק אִיהוּ שְׁלִיט בְּעֲלָמָא, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (שם) לָא יִחִיָּה רָשָׁע וּמִשְׁפַּט עֲנִיִּים יִתֵּן. מַה כְּתִיב בְּתַרְיָה, לָא יִגְרַע מִצְדִיק עֵינָיו, מַהוּ עֵינָיו, כְּמַה דְּאֵת אָמַר (תהלים לה) עֵינֵי יְיָ אֵל צְדִיקִים.

וְאֵת מְלָכִים לְכַפֵּס, אֵלִין אֵינוֹן מְלָכִין שְׁלִיטִין, דְּאֶתְאַחֲדוּן לְכַפֵּס. וַיִּשְׁיבֵם לְנֹצַח, דְּאֶתְקִימוּ בְּכַרְסֵיָא, בְּקִיּוּמָא שְׁלִים. וַיִּגְבְּהוּ, אִמְאֵי וַיִּגְבְּהוּ, לְשִׁלְטָאָה בְּעֲלָמָא, וַיִּתְקִיִּים כְּרַסֵּיָא עַל סְמֻכּוּהֵי. דְּבַר אַחַר וַיִּגְבְּהוּ, דְּנִטְלֵי כְּרַסֵּיָא, וְזָקְפִין לָהּ לְעִילָא, לְאַתְאַחֲדָא בְּאַתְרֵיהּ כְּדָקָא יְאוּת, וְכְדִין כְּלָא יַחֲוּדָא חַדָּא.

עַד דְּהוּוּ אֶזְלֵי, תְּמוּ חַד בְּרַ נֶשׁ, דְּהוּוּ אֶתִי וְחַד יְנוּקָא עַמִּיָּה, רְכִיב עַל כְּתִפֵּיהּ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְדָאֵי הָאֵי בְּרַ נֶשׁ יוּדָאֵי אִיהוּ, וּבְגִין לְזַפְּאָה לְבַנֵּי נֶשׂא קָא אֶתִי. אָמַר רַבִּי יִיסָא, נְזַכָּה אֲנִן בְּקַדְמִיתָא בֵּיהּ.

כַּד מָטָא לְגַבִּיָּהּ, אָמַר רַבִּי יִיסָא אֲנִן קִיסְתָּא דְּטְרִימָא (ס"א קיסטא דעמירא) בְּקִירְטוּי דְּאוּרְחָא, אָמַר בְּגִין דִּיזְכּוֹן (ד"א ל"ג בי) בְּנֵי נֶשׂא, דְּהָא תְּרִין בְּנִין אִית לִי, וְאֶתָּא טוּרְנָא לְמַתָּא, וְאַשְׁתַּבּוּ. וְהָאִידְנָא אֶזְלִנָּא, בְּגִין דִּיזְכּוֹן בְּהוּ בְּנֵי נֶשׂא. זְכוּ בְּהַדְיָה, וַיְהִיבוּ לִיה לְמִיכָל.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֲדַהְכִי פֶתַח הַהוּא יוֹדְאֵי וְאָמַר, (במדבר כח) אֶת קֶרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשֵּׁי וְגו'. קֶרְבְּנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּכָל יוֹמָא, בְּגִין לְמִיזוֹן עֲלֵמָא וּלְמִיּהֵב סְפוּקָא לְעִילָא וְתַתָּא. דְהָא בְּאַתְעָרוּתָא דְלַתְתָּא, אֲתַעַר לְעִילָא. וּבְדָא מִסְתַּפְקִין כָּל חַד וְחַד כְּדָקָא יְאוּת.

אֶת קֶרְבְּנֵי לַחֲמֵי, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (שיר השירים ה) אֲכַלְתִּי יְעָרֵי עִם דְּבִשֵׁי שְׁתִּיתִי יֵינִי עִם חֲלָבֵי. לְאִשֵּׁי, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (שיר השירים ה) אֲכָלוּ רְעִים וְגו', וּמָה קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא פְּקִיד לְאַתְעָרָא מְזוֹנָא לְעִילָא (לתתא) בְּגִין לְאַתְעָרָא מְזוֹנָא (לעילא) לְתַתָּא מִהֵהוּא מְזוֹנָא. מֵאֵן דִּיהֵיב מְזוֹנָא לְקִיּוּמָא נַפְשָׁא, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְרִיךְ לֵיהּ, וְיַתְעַר לֵיהּ מְזוֹנָא דְלְעִילָא, וְיַתְבָּרַךְ עֲלֵמָא בְּגִינֵיהּ.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְדָאֵי רְזָא דָא כְּדָקָא חֲזִי, וְשָׁפִיר קָאֻמַר. אָמַר רַבִּי יִיסָא, וְדָאֵי עַל דָּא אָמְרוּ, דְלָא יִזְלֹל בַּר נֶשׁ, לְשׁוּם בַּר נֶשׁ אַחְרָא בְּעֲלֵמָא, בְּתַרִּי גּוּוּנֵי זְכִינָא לְהֵאֵי בַר נֶשׁ.

[זוהר חלק א' - דף קסד ע"ב]

פֶּתַח וְאָמַר, הָאֵי קֶרָא אָמַר (דף קסד ע"ב) רַבִּי אֶלְעָזָר (במדבר כח) אֶת קֶרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשֵּׁי, אֶת קֶרְבְּנֵי, רְזָא דְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל. דְכְּתִיב אַת, אֶת דֵּיִיקָא. קֶרְבְּנֵי, דָּא אִיהוּ קֶרְבְּנָא, וְקִשׁוּרָא לְאַתְקִשְׁרָא. לַחֲמֵי, דָּא מְזוֹנָא דְאֵתִי מְלַעֲיָלָא, בְּאַתְעָרוּתָא דְלַתְתָּא. לְאִשֵּׁי, לְאַתְפְּלִלָא שְׁאָר חִילִין אַחְרֵינִין דְאַצְטְרִיכוּ לְאַתְזוֹנָא, כָּל חַד וְחַד כְּדָקָא חֲזִי לֵיהּ. רִיחַ נִיחֻחֵי, דָּא רְעוּתָא וְקִשׁוּרָא, דְאַתְאַחַדָּא כְּלָא בְּרִזָּא דְעֲלֵמָא עֲלָאָה.

תְּשַׁמְרוּ לְהִקְרִיב לִי בְּמוֹעֵדוֹ, מֵאֵן מוֹעֵדוֹ, בְּזִמְן דְאַתְעָר אַבְרָהָם לְמַעַבְד רְעוּתֵיהּ, דְכְּתִיב, (בראשית כב) וַיִּשְׁכֶּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר. וּבְזִמְנָא דְאַתְעָקַד יִצְחָק עַל גִּבֵּי מְדַבְּחָא, דְהֵיכָא שְׁעָתָא, בֵּין הָעַרְפִּים הָוָה. וְאָמַר רַבִּי (חִיָּא) יִיסָא, אֵי הֲכִי, הָאֵי דְכְּתִיב בְּמוֹעֵדוֹ, בְּמוֹעֵדִים מִבְּעֵי לֵיהּ. אָמַר לֵיהּ, הֵהִיא שְׁעָתָא, אַתְפְּלִיל אִשָּׁא בְּמִיא וּמִיא בְּאִשָּׁא, וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב בְּמוֹעֵדוֹ.

תָּא חֲזִי, בְּכָל קֶרְבְּנֵי לָא כְּתִיב כַּמָּה דְכְּתִיב הַכָּא, תְּשַׁמְרוּ לְהִקְרִיב לִי. תְּשַׁמְרוּ, רְזָא דְשְׁמוֹר, דְאִיהוּ צְרִיכָא לְקֶרְבָּא לְגִבֵּי עִילָא, דְכְּתִיב תְּשַׁמְרוּ לְהִקְרִיב לִי בְּמוֹעֵדוֹ. בִּימִינָא וּשְׂמָאלָא, כַּמָּה דְאַתְמַר בְּאַבְרָהָם וַיִּצְחָק, וְכֵלָּא בְּרִזָּא עֲלָאָה.

אָמַר רַבִּי יִיסָא אֶלְמֵלָא לָא אַתִּינָא הַכָּא, אֶלָּא לְמִשְׁמַע מְלִין אֶלִין, דֵּיִי. זְכָאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל, בְּעֲלֵמָא דִין וּבְעֲלֵמָא דְאֵתִי. עַל דָּא כְּתִיב, (ישעיה ס) וְעַמּוֹךְ כָּלָם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ נֶצֶר מְטַעֵי מַעֲשֵׂה יְדֵי לְהַתְפָּאָר. (בראשית לא) וּלְבֹן הַלֶּךְ לְגֹזֹז אֶת צֵאֲנוֹ וְגו'. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי מֵאֵן תְּרַפִּים, אֶלָּא עֲבוּדָה זְרָה הוּוּ, וְאַמְאֵי אֶקְרִי תְרַפִּים, לְגַנְאֵי הוּוּ, כַּמָּה דְתַנִּינֵן בְּמִקוּם הַתּוֹרָף. וּמְנַלֵּן דְעֲבוּדָה זְרָה הוּוּ, דְכְּתִיב,

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(שם) למה גנבת את אלהי. וכתוב, (שם) עם אשר תמצא את אלהיך וגו'. ולבן חרשא דכל חרשין דעלמא הוה, ובהאי הוה ידע בכל מאן דבעי למנדע.

אמר רבי חייא, בקסם אתעביד. רבי יוסי אומר, בנחש. אמר רבי יהודה, לא אתעבידו אלא בשעתי ידיען. ואמאי אקרי תרפים. בגין דבטשי האי שעתא, והאי שעתא ארפי ידא, כמה דאת אמר, (שמואל ב כד) רב עתה הרף ידך.

אומנא פד עביד ליה, ההוא דינע רגעי ושעתי קאים עליה, ואמר, השתא ארפי, והשתא עביד. ולא תשכח עבידתא דאצטריך דירפון מינה אלא האי. ואיהו מליל תדיר, ויהיב עיטין בישין לאבאשא לנפשיה דבר נש.

ורחל דחילת, בגין דיהב עיטא לאבאשא ליה ליעקב, ובגין בזיונא דעבודה זרה, שוי לון תחותה, עד דלא יכיל למלא. דהא פד איהו מתתקן למלא, מכבדין ומרביצין קמיה, והשתא מה פתיב, (בראשית לא) ותשב עליהם. דכר ונוקבא הוה, ופולחנין סגיאין קא עבדין עד לא ממללן. ובגיני פך אתעכב לבן תלת יומין, דלא ידע דערק יעקב, דכתיב, (שם) ויגד ללבן ביום השלישי פי ברח יעקב.

ואמר רבי יהודה, זמין גרמיה בתרין מלין, אזדרו בכל חרשין דהוה ליה ואזדרו בזיינין, בגין לאובדא ליה מן עלמא, דכתיב (דברים כו) ארמי אבד אבי. פיון דחמא קודשא בריך הוא, דבעא לאובדא ליעקב. מה פתיב, (בראשית לא) השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע. והיינו דכתיב, (שם) יש לאל ידי לעשות עמכם רע. במה אתרחיץ, בחרשין דהוה בידיה.

תא חזי, לבן אול ביומא חד, ארח שבעה ימים דאול יעקב, בגין לאעקרא ליה מן עלמא. חד, על דאול. וחד, על אינון תרפים. ואף על גב דרחל איהי עבדת לאעקרא ליה לאבוה מבתר עבודה זרה, אתענשת. דלא רביאת ליה לבנימן, ולא קיימא בהדיה שעתא חדא, בגין צערא דאבוה, אף על גב דאתפונת לטב.

[זוהר חלק א' - דף קסה ע"א]

רבי יצחק אמר, כל ההיא תוכחתא דהוה ליה ליעקב בלבן. אהדר ליה ללבן, לאודאה ליה לקודשא בריך הוא, דכתיב (בראשית לא) ראה אלהים עד ביני וביניך. תא חזי, פתיב, (בראשית לא) אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו, אהדר ההוא רשע לתקליה, פיון דאמר אלהי אברהם, אהדר ואמר ואלהי נחור. (דף קסה ע"א) (בראשית לא) וישבע יעקב בפחד אביו יצחק, מאי טעמא בפחד יצחק, ולא באלהי אברהם. אלא, דלא בעא לאטרחא לימינא בגיניה דלבן. ולא עוד, אלא דלא לבעי ליה לאיניש, אף על גב דאומי בקושטא, לאומאה באתר עלאה דכלא.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יוסי, ודאי לקיומא (ס"א לאומאה) פדקא יאות, אומי יעקב פך, והכי אתחזי, ויעקב אשגח במלה, אמר, הא איהו אמר אלהי אברהם, ושבק לאבא, אנא אשלים פלא, מיד וישבע יעקב בפחד אביו יצחק. דבר אחר, לאתכללא בדינא, למיקם עליה דלבן.

השלמה מההשמטות (בין סימן נא נב)

רעיא מהימנא פתח רבי שמעון השייך לדה קס"ה ע"א אצל ויעקב הלך תמצא בחלק ג' דף רכ"ה ע"ב (עד כאן מההשמטות)

סתרי תורה (בראשית לב) ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו מלאכי אלהים. מתניתין, תוקפי דהורמני, וקיפין מלעילא, ושננא דחרבא דמלהטא ממנא על כל (ס"א כמה) חילין ומשיריין.

ההוא חרבא מלהטא, היא חרבא סומקא. דכתיב, (ישעיה לה) חרב ליי מלאה דם. ההוא חרבא דתליא ביה הפוכא, אינון דמהפכי לכמה גוונין. הוא נשיין, הוא גוברין, בסטרין סגיאין, מתפרשין גוונין אחרנין לכמה דרגין.

מסטרא דאילנא דחיי, נפקי אינון. דמתחדי ביחודא בקשורא. קדישין אלין, אשתאבן תדיר מטל השמים, שמייה דאלקים, אתתקין בהו. (ס"א ועל דא אמר משמני הארץ ואתתקן) בארבע סטרין דעלמא, אתעבידו סמכין דפרסייא. פלהו מרגליטין, שייפין וסמכין, לא מתפרשין לעלמא. מגו דא שמא, אינון קשורין דיעקב, דבריר לחולקיה. ומתקשרן בשמא דא, פלהו נפקו (בערב) (ביעקב).

ויעקב כד נפק למיזל לארחיה, לארבע סטרין אקיפו ליה, לארבע זווין דעלמא נטרו ליה, בשעתא קלה אתרגיש מאילנא (ס"א מאתר) לעילא, למיטר אילנא דלתתא, וכדין (בראשית ל) ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה. פדין (בראשית ל) ויקרא שם המקום ההוא מחנים. (נדפס דף קנ"ח ע"ב ושם מפורש)

אמר רבי יהודה, תא חזי, שלמותיה דיעקב, דלא בעי (בעא) למיזל אלא ברשותיה דלבן, ואי תימא, זמנא אחרא אמאי לא. אלא בגין דדחיל יעקב דלא ישבוק ליה, וישתלימו תריסר שבטין בארעא אחרא. ועל דא פיון דחמא דמטא שעטא דבנימן, ברח. כמה דאת אמר, (בראשית לא) ויברח הוא וכל אשר לו. דכיון דאתיליד בנימן, אתקשר שכנתא בכלהו שבטין, ונטל ביתא בהו. ויעקב הוה ידע ברוחא דחכמתא, דכד ישתלימו תריסר שבטין, דשכנתא תתקשר בהו, ורחל תמות, ואיהי נטלא ביתא.

סדר הלימוד ליום כב השון [יום 52 בשנה]

ותא חזי, הכי אוליפנא, עלמא תתאה, אתחזי ליה ליעקב, כמה דאתחזי ליה למשה, אלא דלא יכילת, עד דהו י”ב שבטין בביתא, לאתקשרא בהו. וכדין, אתדחית רחל, ונטלת איהי ביתא בכלהו שבטין, והות עקרא דביתא. וכדין (תהלים קיג) מושיבי עקרת הבית. אמר יעקב, הא מטא זמנא דישתלימו י”ב שבטין, וודאי עלמא דלעילא יחות ליה לביתא, ואתקשרא (נ”א עלמא דלעילא יחות ליה בביתיה, ואתקשרא) בהו, ומסכנתא דא אתדחייא קמיה. אי תימות הכא, לא אפוק מכאן לעלמין. ולא עוד, אלא בארעא דא, לא אתחזי לאשלמא ביתא. בגין כד, (בראשית ל) ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף, עד לא ישתלימו שבטין.

שמע רבי שמעון, אמר, ודאי כל מלוי דרבי יהודה שפיר, ודא סליק על כלא. ואי תימא, אמאי לא אזל ליה לארחה מיד. אלא, כל זמנא דרחל לא מתעברא מבנימן, אתעכב תמן. כיון דמטא זמנא דבנימן, ערק, ולא בעא רשותא. בגין דלא יתעכב תמן, ואתחבר יעקב בכלהו שבטין, באתר דאצטריף. (ע” פרשת ויצא)

(בראשית לב) ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים. רבי אבא פתח ואמר, (בראשית ה) זכר ונקבה בראם וגו’, כמה אית לן לאסתפלא במלי דאורייתא. ווי לון לאינן אטימי לבא וסתימין עיינין, הא אורייתא קארי קמיהו, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ושתו ביינ מסכתי. (שם) מי פתי יסור הנח חסר לב אמרה לו, ולית מאן דישגח.

תא חזי, האי קרא, אית ביה רזין עלאין, איהו לגו, ואיהו לבר. זכר ונקבה בראם, אשתמע להאי גוונא, ואשתמע להאי גוונא. ואשתמע דשמשא וסיהרא בחבורא חדא אינן, דכתיב בראם. כמה דאת אמר, (חבקוק ג) שמש ירח עמד זבולה. ואשתמע, דאדם ותוה כחדא אתבריאו, בזווגא חד. וכיון דאשתפחו בזווגא חד, מיד ויברך אתם. דלית ברכתא שריא, אלא באתר דאשתפחו דכר ונוקבא.

תא חזי, כד נפק יעקב למיתה לחון, בלחודוי הוה, דלא אינסיב. מה כתיב, (בראשית כח) ויפגע במקום וגו’, ולא אתיבו ליה אלא בחלמא, השתא דאנסיב והוה אתי בכלהו שבטין. כביכול משריין עלאין, פגעין ביה, ואתחננו ליה. דכתיב ויפגעו בו, אינן אהדרו למפגע ביה. בקדמיתא איהו ויפגע במקום, השתא אינן ויפגעו בו.

בגין דבגיניה דיעקב ובאינן שבטין, אתשקיין אינן ממיא דימא רבא. ולא עוד, אלא בקדמיתא בלילה בחלמא. השתא בחיזו דעינא, וביממא. הודא הוא דכתיב, (בראשית לז) ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה וגו’.

[זוהר חלק א' - דף קסה ע"ב]

במה (דף קסה ע"ב) אשתמודע לון, אלא חמא, דאינון הוה, אינון דחמא בחלמא, בגיני כך קרא לון מחנים, משריין דאתחזו לעילא, ומשריין דאתחזו לתתא. אמאי אתגליאו למפגע ליה. אלא שכינתא אזלא לגביה, לנטלא לבייתה. ומחכא ליה לבנימן, לנטלא ביתא עמיה דיעקב פדקא יאות. וכדין כתיב, (ירמיה מו) ושב יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד. ברוך יי לעולם אמן ואמן. (ע" פרשת ויצא)

## זוהר פרשת וישלח

וישלח יעקב מלאכים וגו'. רבי יהודה פתח (תהלים צא) פי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך, האי קרא אוקמוה חברייא, דהא בשעתא דבר נש אתי לעלמא, מיד אזדמן בהדיה יצר הרע דאיהו מקטרג ליה לבר נש תדיר כמה דאת אמר, (בראשית ד) לפתח חטאת רובץ. מאי חטאת רובץ, דא יצר הרע.

ודוד הכי נמי קרייה חטאת דכתיב, (תהלים נא) וחטאתי נגדי תמיד, בגין דאיהו עביד ליה לבר נש כל יומא למחטי קמי מאריה, ויצר הרע דא לא אתעדי מבר נש מיזמא דאתיליד בר נש לעלמין. ויצר הטוב אתי לבר נש מיזמא דאתי לאתדכאה.

ואימתי אתי בר נש לאתדכאה פד איהו בר תליסר שנין, כדין אזדווג בר נש בתרווייהו חד מימינא וחד משמאלא, יצר טוב לימינא ויצר רע לשמאלא. ואלין אינון תרין מלאכין ממש ממנן, ואינון משתכחין תדיר בהדיה דבר נש.

אתי בר נש לאתדכאה, ההוא יצר הרע אתכפיא קמיה ושלטי מינא על שמאלא. ותרווייהו מזדווגין לנטרא ליה לבר נש בכל ארחוי דהוא עביד. הדא הוא דכתיב פי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך.

[זוהר חלק א' - דף קסו ע"א]

רבי אלעזר מוקים ליה להאי קרא ביעקב, דקודשא בריך הוא אזמין בהדיה מלאכין משריין ממנן. בגין דהא איהו אתי שלים בשבטין עלאין פלהו שלמין פדקא יאות, כמה דאתמר (דכתיב) ויעקב הלך לדרפו ויפגעו בו מלאכי אלהים ואתמר. והכא פיון דאשתזיב מניה דלבן והא אתפרש מניה כדין אזדווגת עמיה שכינתא ואתו משריין קדישין לסחרא ליה, וכדין (דף קסו ע"א) ויאמר יעקב כאשר ראם וגו'. ומאינון מלאכין שדר ליה לעשו הדא הוא דכתיב וישלח יעקב מלאכים, מלאכים ממש הוו ודאי.

פתח רבי יצחק ואמר כתיב, (תהלים לה) חונה מלאך יי סביב ליראיו ויחלצם, הא אוקמוה. אבל באתר חד כתיב פי מלאכיו יצוה לך, מלאכיו סגיאין, והכא חד



## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּכַתִּיב חוֹנָה מְלֶאֶךָ יי סְבִיב לִירָאֵי וַיְחַלְצֵם. אֵלֶּא כִּי מְלֶאכְיֹו יִצְוֶה לָךְ, אֵלִין שְׂאָר מְלֶאכְיִין. מְלֶאֶךְ יי סְבִיב דָּא שְׂכִינְתָּא, כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (שמות ג) וַיֵּרָא מְלֶאֶךְ יי אֵלִין בְּלִבַּת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה. וּבְגִין כֶּךָ חוֹנָה מְלֶאֶךְ יי סְבִיב לִירָאֵי, לְאַקְפֵּא לִיהַּ בְּכָל סֹטְרִין בְּגִין לְשׁוּבָא לִיהַּ. וְכַד שְׂכִינְתָּא שְׂרִיא בְּגוּיָה דְּבַר נֶשׁ, כְּמָה מְשַׁרְיִין קַדִּישִׁין כְּלָהוּ אוֹדְמָנוּ לְתַמְן.

תָּא חוּי, כַּד דְּוֹד מְלֶכָּא אֲשֶׁתְּזִיב מְאָכִישׁ מְלֶכְךָ גַּת כְּדִין אָמַר הָאִי, בְּגִין דְּשְׂכִינְתָּא סַחֲרָא לִיהַּ וְאֲשֶׁתְּזִיב מְנִייהוּ מְאָכִישׁ וּמַעְמִיָּה כָּל אֵינּוֹן דְּאֲתַקִּיפוּ (נ"א דאקיפו) בֵּיהַּ, מַה כְּתִיב, (שמואל א כא) וַיִּתְהוֹלֵל בִּידָם, אֲמַאי וַיִּתְהוֹלֵל, וַיִּשְׁתַּגַּע מִבְּעֵי לִיהַּ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (שם) כִּי הִבַּאתֶם אֶת זֶה לְהִשְׁתַּגַּע עָלַי.

אֵלֶּא אֲהַדְרַר עַל הַהוּא מְלָה דְּאָמַר דְּוֹד בְּקַדְמִיתָא דְּכְתִיב, (תהלים עג) כִּי קָנַאתִי בְּהוֹלְלִים וְגו'. אָמַר לִיהַּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲתִיךְ עַדִּין אַנְתָּ אֲצַטְרִיךְ לְהָאִי, כִּינּוֹן דְּעָאֵל לְבִי אָכִישׁ וְאֲתַקִּיפוּ בֵּיהַּ, מַה כְּתִיב וַיִּתְהוֹלֵל בִּידָם, כְּאֵינּוֹן הוֹלְלִים דְּקַנְיָ בְּקַדְמִיתָא, וְכַדִּין אֲתִיא שְׂכִינְתָּא וְשְׂרִיא סַחֲרֵינָה דְּדוֹד.

וְאִי תִימָא שְׂכִינְתָּא לָא שְׂרִיא אֵלֶּא (באחסנתה) בְּאַחְסַנְתִּיהַּ, דְּאִיהִי אַרְעָא קַדִּישָׁא. וְדֵאִי לָא שְׂרִיא בְּגִין (דינקין) לִינְקָא מְנַה, אֲבַל לְאַגְנָא שְׂרִיא. וְהֵכָא כַּד אֲתָא יַעֲקֹב מִבֵּי לְבָן כְּלָהוּ מְשַׁרְיִין קַדִּישִׁין סַחֲרִין לִיהַּ וְלָא אֲשֶׁתָּאֵר בְּלַחֲוֹדוּי.

אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה אִי הָכִי (ס"א דכלהו משריין קדישין אתו בההה ושכינתא בהדיה), אֲמַאי כְּתִיב וַיִּוְתֵר יַעֲקֹב לְבָדוּ וְגו'. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּגִין דְּאֵעִיל גְּרַמִּיָּה לְסַפְנָה, וְהוּוּ חֲמִי לְהֵיָא סַפְנָה בְּעֵינּוּי, אֵינּוֹן אֲתַפְרְשׁוּ מְנִיָּה, וְכַדִּין אָמַר קְטַנְתִּי מִכָּל הַחֲסִדִים וּמִכָּל הָאֲמַת, אֵלִין אֵינּוֹן מְשַׁרְיִין קַדִּישִׁין דְּאֲתַפְרְשׁוּ מְנִיָּה.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר בְּגִין לְשִׁבְקָא לִיהַּ עִם הַהוּא מְמַנָּא דְּעֵשׂוּ דְּבַרְשׁוּתָא עֲלָאָה הוּוּ אֲתִי. וְאֵלִין אֲזִלִּי לְמִימְרַ שִׁירְתָּא דְּמֵטָא זְמַנִּיָּהוּ לְשִׁבְחָא לִיהַּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהֵיָא שְׁעָתָא, וּלְבַתֵּר אֲהַדְרוּ, הַדָּא הוּא דְּכְתִיב קְטַנְתִּי מִכָּל הַחֲסִדִים וּמִכָּל הָאֲמַת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת עַבְדְּךָ וְגו', וְעַתָּה הִיִּתִּי לְשִׁנֵּי מַחְנוֹת. מַחְנֵה שְׂכִינְתָּא, וְכָל בֵּיתִיָּה, (ס"א מחנה חד הוה דכתיב מחנה אלהים זה), לְשִׁנֵּי מַחְנוֹת, דְּהוּוּ שְׁלִים מְכָל סֹטְרִין מִתְרִין חוֹלְקִין חוּר וְסוּמְקָ.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, הָא אֲתַמְר, תְּהוּא לִילִיא שׁוּלְטָנוּתָא דְּסֹטְרָא דְּעֵשׂוּ הוּוּ. בְּהֵיָא שְׁעָתָא דְּהָא כְּתִיב (בראשית א) יְהִי מְאֲרַת חֶסֶד, וּבְגִין כֶּךָ וַיִּוְתֵר יַעֲקֹב לְבָדוּ, דְּאֲשֶׁתָּאֵר יַעֲקֹב דְּאִיהוּ שְׁמֵשׂא בְּלַחֲוֹדוּי, דְּאֲתַפְסִיא סִיְהָרָא מִן שְׁמֵשׂא. וְאָף עַל גַּב דְּנִטְרִו (ס"א ועם כל דא נטירו) דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא אֲתַעְדִּי מְנִיָּה מִכָּל וְכָל, וְעַל דָּא לָא יְכוּל לּוּ, דְּכְתִיב וַיֵּרָא כִּי לָא יְכוּל לּוּ.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֶסְתַּכַּל לִימִינָא וְחַמָּא לְאַבְרָהָם. אֶסְתַּכַּל לְשִׁמְאֵלָא וְחַמָּא לְיִצְחָק. אֶסְתַּכַּל בְּגוֹפָא וְחַמָּא דְאַתְכַּלִּיל מִסְטָרָא דָּא וְאַתְכַּלִּיל מִסְטָרָא דָּא, כְּדִין וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוּ. בְּחַד עֲמוּדָא דְסַמִּיךְ לְגוֹפָא דְאִיהוּ לְבַר מִן גּוֹפָא.

וּבְגִין כַּף חוּנָה מְלֵאךְ יִי סְבִיב לִירָאִיו וַיְחַלְצֵם, אֶקִּיף לִיה בְּכָל סְטְרוֹי בְּגִין לְשׁוּבָא לִיה, וְכַד שָׂרָא שְׁכִינָתָא בְּגוּיָה (ס”א לגביה) כְּמָה חִילִין וּמְשַׁרְיִין אֶתּוּ בְּהַדְיָה, וּמֵאִינוּן מְלֵאכִין שְׂדֵר לְגַבְיָה דְעֵשׂוּ:

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלֵאכִים, אָמַר רַבִּי אַבְא וְכִי אֲמַאי אֲתַעַר אִיהוּ לְגַבְיָה דְעֵשׂוּ, וְטַב הוּהוּ לִיה לְאַשְׁתוּקִי מְנִיָּה. אֲלָא אָמַר יַעֲקֹב יְדַעְנָא דְעֵשׂוּ חִיִּישׁ לִיה לִיקְרָא דְאַבָּא וְלַעֲלָם לָא אַרְגִּיזוּ קַמִּיָּה, וְהָא יְדַעְנָא הוּאִיל וְאַבָּא קַיִים לָא מִסְתַּפִּינָא מְנִיָּה, אֲבָל הַשְׁתָּא (הוּאִיל דַּבָּא קַאִים בַּעֲינָא לַאֲתַפִּיִּים (לַאֲתַפִּיִּיסָא)) עֲמִיָּה, מִיָּד וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלֵאכִים לְפָנָיו.

[זוהר חלק א' - דף קסו ע"ב]

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלֵאכִים. רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, (מְשַׁלִּי יב) טוֹב נִקְלָה וְעֶבֶד לוֹ מִמְתַּכְּבֵּד וְחָסֵר לְחָם, הָאִי קָרָא עַל יֵצֵר (דף קסו ע"ב) הָרַע אֲתַמַּר, בְּגִין דְאִיהוּ מְקַטְרָגָא תְּדִיר לְגַבִּי בְּנֵי נְשָׂא, וַיֵּצֵר הָרַע אִיהוּ אָרִים לְבִיָּה וְרַעוּתִיָּה דְבַר נֶשׁ בְּגֵאוּתָא וְאוּזִיל אֲבַתְרִיָּה מְסַלְסֵל שְׁעָרִיָּה וּבְרִישִׁיָּה עַד דְאִיהוּ אֲתַגָּאִי עַלִּיָּה וּמְשִׁיךְ לִיה לְגִיָּהֶם.

אֲבָל טוֹב נִקְלָה, הַהוּא דְלָא אוּזִיל אֲבַתְרִיָּה דִיֵּצֵר הָרַע וְלָא אֲתַגָּאִי כָּלָל וּמֵאִיךְ רוּחִיָּה וְלְבִיָּה וְרַעוּתִיָּה לְגַבִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכִדִּין הַהוּא יֵצֵר הָרַע מִתְּהַפְּךָ לְעֶבֶד לוֹ, דְלָא יְכִיל לְשַׁלְטָאָה עַלּוֹי, וְהַהוּא בַר נֶשׁ שְׁלִיט עַלּוֹי כְּמָה דָּאֲתַ אָמַר, (בְּרַאשִׁית ד) וְאֲתָה תִּמְשָׁל בוֹ.

מִמְתַּכְּבֵּד, כְּמָה דְאֲמַרְן דְאִיהוּ אוּקִיר גְּרַמִּיָּה מְסַלְסֵל בְּשְׁעָרִיָּה אֲתַגָּאִי בְּרוּחִיָּה, וְאִיהוּ חָסֵר לְחָם, חָסֵר מְהִימְנוּתָא כְּמָה דָּאֲתַ אָמַר, (ויקרא כא) לְחָם אֱלֹהֵינוּ וְגו' (ויקרא כא) לְחָם אֱלֹהֵיהֶם הֵם מְקַרְיָבִים וְגו'.

דְּבַר אַחַר טוֹב נִקְלָה (ועבד לו), דָּא יַעֲקֹב דְמֵאִיךְ רוּחִיָּה לְגַבְיָה דְעֵשׂוּ. בְּגִין דְלְבַתֵּר לִיהוּי עֶבֶד לוֹ וַיִּשְׁלוּט עַלּוֹי וַיִּתְקַיֵּים בֵּיָּה (בְּרַאשִׁית כז) יַעֲבֹדוּךְ עַמִּים וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְךָ לְאוּמִים וְגו', וְעַדִּין לָא הוּהוּ זְמַנִּיָּה כָּלָל. אֲלָא בְּגִין דְסַלִּיק לִיה יַעֲקֹב לְבַתֵּר יוֹמִיָּא, וְעַל דָּא הוּהוּ מִיָּד נִקְלָה. וְלְבַתֵּר הַהוּא דְאִיהוּ מִתְּכַבֵּד יְהָא עֶבֶד לוֹ, הַהוּא דְאִיהוּ חָסֵר לְחָם יְהָא עֶבֶדָא לְהַהוּא דִּיהָבוּ לִיה רוּב דְגֵן וְתִירוּשׁ.

תָּא חֲזוּ, עַל דָּא בְּגִין דִּידַע יַעֲקֹב דְאַצְטְרִיךְ לִיה, הַשְׁתָּא אֲתַתְּהַפְּךָ לִיה נִקְלָה. וַיִּוֹתֵר חֲכָמָה וְעַקִּימוּ עֶבֶד בְּדָא, מְכַל מַה דְעֶבֶד לְגַבִּי דְעֵשׂוּ. דְאִילוּ הוּהוּ יְדַע עֵשׂוּ

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חֲכֵמָה דָּא יִקְטִיל לִיה לְגַרְמִיָּה וְלֹא יִיתִי לְדָא, אֲבָל כְּלָא עֲבַד בְּחֻכְמָתָא, וְעַלִּיה  
אָמְרָה חֲנָה (שמואל א ב) יי יחתו מריביו וגו' ויתן עז למלכו וגו':

וַיְצוּ אֲתֶם לְאֹמֵר כֹּה תֹאמְרוּן לְאֲדֹנֵי לְעֵשׂוּ כֹה אָמַר עֲבַדְךָ יַעֲקֹב עִם לְבֹן גְּרָתִי  
וְאַחַר עַד עֵתָהּ. מִיַּד פָּתַח יַעֲקֹב לְאַתְהֶפְכָּא לִיה לְעֲבַדְדָא, בְּגִין דְּלֹא יִסְתַּכַּל עֵשׂו  
בְּאֵינוֹן בְּרַכָּאן דְּבִרְכִיָּה אֲבוּי, דְּהָא יַעֲקֹב סָלִיק לֹון לְבַתַּר כְּדָקָא אֲמַרוֹן.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מֵאֵי חָמָא יַעֲקֹב דְּשִׁדְר לִיה לְעֵשׂוּ וְאָמַר עִם לְבֹן גְּרָתִי, וְכִי מַה  
עֲבִיד בְּשִׁלְיָחוּתִיה דְּעֵשׂוּ (דאמר) מְלָה דָּא. אֲלֵא לְבֹן הָאֲרָמֵי קָלִיָּה אֲזִיל בְּעֵלְמָא דְּלֹא  
הָוָה בַּר נֶשׁ דִּישְׁתַּזִּיב מִנִּיה, דְּהוּא הָוָה חָרֵשׁ בְּחַרְשֵׁין וְרַב בְּקוּסְמִין, וְאֲבוּי דְּבַעוֹר  
הָוָה, וְבַעוֹר אֲבוּי דְּבַלְעָם, דְּכְתִיב (יהושע יג) בַּלְעָם בֶּן בַּעוֹר הַקּוּסִם, וְלְבֹן חָכֵם  
בְּחַרְשֵׁין וְקוּסְמִין יִתִּיר מִכְּלָהוּ, וְעַם כָּל דָּא לֹא יִכִּיל בִּיעֲקֹב. וְבַעַא לְאוּבְדָא לְיַעֲקֹב  
בְּכֻמָּה זַיְיָנִין הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (דברים כו) אֲרָמֵי אוּבַד אֲבִי.

אָמַר רַבִּי אַבָּא פּוֹלֵי עֲלְמָא הוּי יְדַעֵי דְּלְבֹן הָוָה רַב חֲפִימִין וְחַרְשֵׁין וְקוּסְמִין, וּמֵאֵן  
דְּבַעֵי לְאוּבְדָא בְּחַרְשׁוּי לֹא אֲשְׁתַּזִּיב מִנִּיה, וְכָל מַה דִּידַע בַּלְעָם מִנִּיה הָוָה. וְכְתִיב  
בֵּיה בְּבַלְעָם (במדבר כב) כִּי יִדְעֵתִי אֵת אֲשֶׁר תְּבַרַךְ מִבְּרַךְ וְאֲשֶׁר תֵּאָר יוֹאֵר. וְכוּלֵי  
עֲלְמָא הָווּ מִסְתַּפֵּי מִלְּבֹן וּמְחַרְשׁוּי, וּמְלָה קְדַמָּאָה דְּשִׁדְר יַעֲקֹב לְעֵשׂוּ אָמַר עִם לְבֹן  
גְּרָתִי.

וְאֵי תִימָא דְּזַעִיר הָוָה יֵרַח אוֹ שְׂתָא. לָאוּ חֲכִי, אֲלֵא וְאַחַר עַד עֵתָהּ, עֲשְׂרִין שָׁנִין  
אֲתֵאָחֲרִית עֲמִיָּה. וְאֵי תִימָא דְּלֹא סָלִיק בִּידֵי כְּלוּם. וַיְהִי לִי שׁוֹר וְחַמּוֹר, אֵינוֹן תְּרִין  
גְּזָרֵי דִינִין, דְּכַד מִתְּחַבְּרִין תְּרוּוִיָּהוּ כְּחַדָּא, לֹא מִתְּחַבְּרִין אֲלֵא לְאַבְאָשָׁא עֲלְמָא. וּבְגִין  
כְּךָ כְּתִיב, (דברים כב) לֹא תַחַרֵּשׁ בְּשׁוֹר וּבַחַמּוֹר יַחְדּוֹ.

צֹאן וְעֲבַד וְשִׁפְחָה, אֲלִין אֵינוֹן כְּתָרֵי תִתָּאֵי דְּקַטְל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִצְרַיִם  
(שמות יב) בְּכֹר בְּהֵמָה (שמות יב) בְּכֹר הַשֶּׁבִי (שמות יא) בְּכֹר הַשִּׁפְחָה, הָדָא הוּא  
דְּכְתִיב צֹאן וְעֲבַד וְשִׁפְחָה. מִיַּד מִסְתַּפֵּי הָוָה עֵשׂוּ וְנִפְקַ לְקַדְמוּתִיהָ, וְדַחִילוּ הָוָה לִיה  
מִיעֲקֹב כְּמָה דְּהוּא לִיה לְיַעֲקֹב מִעֵשׂוּ.

[זוהר חלק א' - דף קסו ע"א]

לְבַר נֶשׁ דְּהוּא אֲזִיל בְּאַרְחָא, עַד דְּהוּא אֲזִיל שְׁמַע עַל חַד לְסֻטִים דְּהוּא כְּמֵן  
בְּאַרְחָא, פָּגַע בֵּיה בַּר נֶשׁ אַחְרָא. אָמַר לִיה מִמָּאן אַנְתָּ, אָמַר לִיה מִפְּלוּנֵי לְגִיוֹן  
אַנְא, אָמַר לִיה סִטֵי לָךְ מִגְּבָאֵי דְּכָל מָאן דְּקָרִיב בְּהַדָּאֵי חַד חוּיָא אַנְא מִיִּיתִי וְקַטְלִי  
לִיה. אֲזִיל הָוּא בַּר נֶשׁ לְהָהוּא לְגִיוֹן, אָמַר לִיה חַד בַּר נֶשׁ אֲתִי וְכָל מָאן דִּי קָרִיב  
בְּהַדִּיָּה נְשָׁכִיָּה חַד חוּיָא דְּהוּא מִיִּיתִי (דף קסו ע"א) וּמִיִּיתִי.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שמע שהוא לגיון ודחיל, אמר יאות דאזיל לקבליה ואתפייס בהדיה. עד דחמא ליה ההוא בר נש, אמר, ווי דהשתא יקטליניה ההוא לגיון. שארי סגיד וכרע לקבליה. אמר ההוא לגיון, אלמלא הוה ליה בידיה חויא לקטלא, לא סגיד פולי האי לקבלי. שארי לגיונאה לאתגאה, אמר, הואיל וכל כף פרע לקבלי לא אקטליניה.

כף אמר יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה, עשרין שנין אתאחרית עמיה ואנא מייתי חויא לקטלא בני נשא. שמע עשו, אמר, ווי מאן יקום קמיה. דהשתא יקטליניה יעקב בפומיה, שארי נפיק לקדמותיה לאתפייסא עמיה.

פיון דחמא ליה מה פתיב ויירא יעקב מאד ויצר לו, פיון דקריב בהדיה שארי פרע וסגיד לקבליה. הדא הוא דכתיב וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו. אמר עשו אלמלא כל כף הוה עמיה, לא סגיד לקבלי, שארי לאתגאה.

תא חזי, מה פתיב בבלעם (במדבר כב) ויבא אלהים אל בלעם לילה. בלבן פתיב (בראשית לא) ויבא אלהים אל לבן הארמי בחלום הלילה ויאמר לו השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב וגו'. פן תדבר, פן תעשה ליעקב רעה מפעי ליה. אלא לבן לא רדף אבתריה דיעקב בחילא דגוברין לאגחא ביה קרבא. דהא חילא דיעקב ובנוי רב מניה, אלא למקטליה בפומיה ולשיצאה פלא. הדא הוא דכתיב ארמי אויב אבי. ובגין כף פן תדבר, ולא פתיב פן תעשה. וכתיב יש לאל ידי לעשות. מנין הוה ידע דיכלתא הוה בידיה. אלא כמה דאתמר אלהי אביכם אמר אלי וגו'.

ודא הוא סהדותא, דפקיד קודשא בריך הוא לאסהדא. דכתיב (דברים כו) וענית ואמרת לפני יי אלהיך ארמי אויב אבי וגו'. וענית, כמה דאת אמר, (שמות כ) לא תענה ברעך. (דברים יט) ענה באחיו.

פתיב ביה בבלעם (במדבר כד) ולא הלך כפעם בפעם לקראת נחשים, דהכי הוא ארחיה דאיהו הוה מנחש. בלבן פתיב, (בראשית ל) נחשתי, דאשגח בחרשוי ובקסמוי בעסקא דיעקב, וכד בעא לאובדא ליעקב בנחשא ובחרשא דיליה בעא לאובדיה, ולא שבקיה קודשא בריך הוא.

והיינו דאמר בלעם בר בריה (במדבר כג) כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, מאן יכיל להון, דהא סבאי בעא לאובדא לאבוהון בנחשים ובקסמים דיליה ולא סליקא בידי. דלא שבקיה ללטיא. הדא הוא דכתיב פי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובכלהו עשרה זיני חרשין וקוסמין דקוּזְטְפִי דכתרין תתאין עבד לבן לקבליה  
דיעקב ולא יכיל. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (בראשית לא) וּתְחַלֵּף אֶת מִשְׁכַּרְתִּי עֶשְׂרֵת מוֹנִים.  
דכלהו עבד לבן לקבליה ולא סליקו בידי לאבאשא ליה, דכתיב, (בראשית לא)  
וּחְלִיף אֶת מִשְׁכַּרְתִּי עֶשְׂרֵת מוֹנִים וְלֹא נִתְּנוּ אֱלֹהִים לְהִרְעֵ עַמְדִי. מֵאֵי מוֹנִים,  
בְּתַרְגוּם זִינִין, וְכְתִיב (ויקרא יז) לְשַׁעֲרֵי אֲשֶׁר הֵם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם. מוֹנִים, מֵינִים  
כְּמִשְׁמַעוּ. וְעֶשְׂרֵה זִינִין אֵינּוֹן דְּחֲרָשִׁין וְקוּסְמִין בְּכַתְרִין תְּתַאֲיִן וְכִלְהוּ עֲבַד לְקַבְּלִיהָ.

עשרה זיני אינון, דכתיב, (דברים יח) קוּסִים קְסָמִים מְעוֹנִין וּמְנַחֵשׁ וּמְכַשֵּׁף וְחוֹבֵר  
חֶבֶר וְשׂוֹאֵל אוֹב וַיְדַעוּנִי וְדוֹרֵשׁ אֶל הַמֵּתִים, הָא עֶשְׂרֵה אֵינּוֹן.

אמר רבי יוסי נחש וקסם, תרי זיני אינון, ובדרגא חד סלקין. וכד אתא בלעם  
בקסם עבד לקבליהון דישראל. והיינו דכתיב, (במדבר כב) וְקָסְמִים בְּיָדָם. וְלְקַבְּלִיהָ  
דיעקב אתא לבן בנחש, האי והאי לא סליקו בידיהו הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שם כג) פִּי  
לֹא נִחַשׁ בַּיַּעֲקֹב וְלֹא קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל. פִּי לֹא נִחַשׁ בַּיַּעֲקֹב בְּקַדְמִיתָא בְּיוֹמוֹי דְּלָבָן. וְלֹא  
קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל לְבַתֵּר בְּיוֹמוֹי דְּבַלְעָם.

אמר בלעם לבלק, תא חזי, מאן יכיל להון. דכל קסמין וחרשין דבכתרין דילן,  
מקיזפא דמלכותא דלעילא (ותתא) מתעטרן (דהא), והוא אתקשר בהו, דכתיב יי  
אלהיו עמו ותרועת מלך בו.

[זוהר חלק א' - דף קסו ע"ב]

אמר רבי יהודה חס ושלום דהוה ידע בלעם בקדושה דלעילא (דף קסו ע"ב) כָּלֵל.  
דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אֶתְרַעֵי בְּעַם וְלִישָׁן אַחֲרָא דִּישְׁתַּמֵּשׁ בִּיקְרִיָּה, אֵלֶּא בְּנוֹי  
קְדִישִׁין. וְאָמַר (ויקרא יא) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים, מֵאֵן דְּאֵינּוֹן קְדִישִׁין יִשְׁתַּמְשׁוּן  
בְּקַדוּשָׁה, יִשְׂרָאֵל אֵינּוֹן קְדִישִׁין דְּכְתִיב, (דברים יד) פִּי עִם קְדוֹשׁ אֶתָּה. אֶתָּה קְדוֹשׁ  
וְלֹא עִם אַחֲרָא.

מאן דאינון מסאבין, מסאבו אזדמן לון לאסתאבא עליה. כתיב, (ויקרא יג) טָמֵא  
הוּא בְּדָד יֹשֵׁב מִחוּץ לְמַחֲנֵה מוֹשְׁבּוֹ. וּמִסְאָבָא לְמִסְאָבָא קְרִי דְכְתִיב, (שם) וְטָמֵא טָמֵא  
יִקְרָא, מֵאֵן דְּאֵיהּ טָמֵא, לְטָמֵא יִקְרָא, כִּלְאֵ אֲזִיל בְּתַר זִינִיָּה.

אמר רבי יצחק, יאות הוא ליעקב דהוה קדישא לומר דאסתאב בלבן ובחרשוי,  
או שבחא הוא דיליה. אמר ליה רבי יוסי, אף על גב דקאמר רבי יהודה, אָנָּא  
מְסִייעַ לָךְ. דְּהָא כְּתִיב, (בראשית כז) אָנֹכִי עָשׂוּ בְּכוֹרֶךָ. וְכִי יֵאוֹת הוּא לְצַדִּיקָא פִּיֻעַקֵּב  
לְמַחֲלָף שְׂמִיָּה בְּשֵׁמָא דְּמִסְאָבָא, אֵלֶּא אָנֹכִי, פְּסָקָא טַעֲמָא. וְאָמַר אָנֹכִי מֵאֵן דְּאָנָּא,  
אֲבָל עָשׂוּ בְּכוֹרֶךָ וְהָא אוֹקְמוּהָ.

אוף הכא, ויהי לי שור וחמור, לומר לא תשוי לבך ורעותך לההיא ברכתא דבריק לי אבא דאתקיים בי. הוא בריק לי הוה גביר לאחיק וישתחוו לך בני אמר, בגין כך עבדך יעקב. לאדני לעשו. הוא בריק לי ברוב דגן ותירוש. הא לא אתקיים בי, דלא אוצרנא לון. אלא, ויהי לי שור וחמור צאן ועבד, רעי ענא בחקלא. הוא בריק לי, מטל השמים ומשמני הארץ. הא לא אתקיים בי, בגין דהא עם לבן גרתי, כגירא. דלא הוה לי ביתא חדא כל שפן משמני הארץ. וכל דא בגין דלא יסתפל ביה בייעקב על אינון ברכאן ויקטרג עמיה.

רבי אבא אמר כתיב ביה בייעקב (בראשית כה) איש תם יושב אהלים, גבר שלים. בגין דאיהו יתיב בתרין משפנין עלאין. ואשלים להאי גיסא ולהאי גיסא, ואיהו לא אמר דאסתאב בחרשוי. אבל על מה דקאמר רבי יהודה, בגין דלבווי שלים על טיבו וקשוט דעביד ליה קודשא בריק הוא. דכל עלמא ידעי עובדוי דלבן מאן אינון, ומאן יכיל לאשתובא (ס"א מניה, כל עשרין שנין דהויתי עמיה) מקטרוגא דיליה דבעי לאובדא לי. (ס"א ואנא יתיבנא ועבדנא עמיה עשרין שנין) וקודשא בריק הוא שזבני מניה. וכלא הוה בגין דלא יסתפל ביה עשו דאתקיימו ביה אינון ברכאן, ולא ינטר ליה דבבו. ועל דא כתיב, (הושע יד) פי ישרים דרכי יי וגו', וכתיב, (דברים יח) תהיה עם יי אלהיך:

וישובו המלאכים אל יעקב לאמר באנו אל אחיק אל עשו וגם הולך לקראתך וארבע מאות איש עמו. כיון דאמר באנו אל אחיק, לא ידענא דאיהו עשו, וכי אחין אחרנין הוו לייעקב. אלא באנו אל אחיק, ואי תימא דהדר בתשובה ואזיל בארח מתקנא, לאו הכי, אלא עשו הרשע כדמעיקרא. וגם הולך לקראתך, ואי תימא דאיהו בלחודוי אזיל. לאו, אלא ארבע מאות איש עמו.

וכל כך למה, (אלא אינון) אמרו ליה, בגין דקודשא בריק הוא אתרעי תדיר בצלותהון דצדיקיא ומתעטר בצלותהון. כדאמרינון, דההוא מלאכא דממנא על צלותהון דישראל, סנד"לפון שמיה, נטיל כל אינון צלותין ועביד מנייהו עטרה לחיי העולמים ואוקמוה. וכל שפן צלותהון דצדיקיא דקודשא בריק הוא אתרעי בהו ואתעבדן עטרה לאתעטרא באינון צלותין לקודשא בריק הוא. ואי תימא משריין קדישין הוו אתיין עמיה, אמאי דחיל. אלא צדיקיא לא סמכין על זכותייהו, אלא על צלותהון ובעותהון לגבי מאריהון.

ותא חזי, דאמר רבי שמעון, צלותא דסגיאין סליק קמי קודשא בריק הוא ומתעטר בההוא צלותא. בגין דסלקא בגונון סגיאין ואתפלילת מפמה סטרין. ובגין דאתפלילת מפמה גונון אתעבידת עטרה ומנחא על רישא דצדיק חי העולמים. וצלותא דיחיד לאו איהי פלילא, ולא איהי אלא בגוון חד. ועל דא צלותא דיחיד

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לֹא אִיהוּ מִתְתַקֵּן לְאֶתְקַבְּלָא (אלא בצלותא) כְּצִלוֹתָא דְסִגְיָאִין. וְתָא חֲזִי, יַעֲקֹב כְּלִיל הָוָה, וְעַל דָּא צְלוֹתִיהָ תְּאִיב לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. מַה כְּתִיב וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיִּצַר לּוֹ.

[זוהר חלק א' - דף קסח ע"א]

רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר (משלי כח) אֲשֶׁרִי אָדָם מִפְּחַד תְּמִיד וּמִקְשָׁה לְבוֹ יִפּוֹל בְּרָעָה. (דף קסח ע"א) זְכַאִין אִינּוּן יִשְׂרָאֵל דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵרְעִי בְּהוּ, וְיֵהֵב לֹון אֲוִרִייתָא דְקִשׁוּט בְּגִין לְמִזְכֵּי בַּהּ לְחַיִּי עֲלֵמָא, דְכָל מָאן דְּאֲשְׁתַּדֵּל בְּאֲוִרִייתָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשִׁיךְ עֲלֵיהּ חַיִּין עֲלֵאִין, וְאֲעִיל לֵיהּ לְחַיִּי עֲלֵמָא דְאֲתִי, דְכְּתִיב, (דברים ל) כִּי הִיא חַיִּיךְ וְאֲרִיךְ יְמֵיךְ. וְכְּתִיב, (שם לב) וּבִדְבַר הַזֶּה תֵּאָרִיכוּ יָמִים. חַיִּין בְּהַאי עֲלֵמָא וְחַיִּין בְּעֲלֵמָא דְאֲתִי.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר כָּל מָאן דְּאֲשְׁתַּדֵּל בְּאֲוִרִייתָא לְשִׁמְהָ, לֹא מִיתְתִּיהָ עַל יְדָא דְיִצַר הָרַע, בְּגִין (גליון דהוא נחש והוא מלאכא דמותא. אלא מיתתהון בנשיקה דכתיב (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו, כלומר על פי יי, והיא הנשיקה דהיא דביקותא דנפשא בעיקרא, וההיא דאשתדל באורייתא) דְּאֲתֵתְקִיף בְּאִילָנָא דְחַיִּי וְלֹא אֲרַפִּי מִנִּיהּ, וּבְגִין כֶּךָ צְדִיקָא דְמִשְׁתַּדְּלִי בְּאֲוִרִייתָא לֹא מִסְתַּאֲבִי גּוֹפָא דְלַהוֹן (גליון אלא הוא דכי, כגון אליהו בבי קברי דאשכחוהו רבנן, ושאלו ליה ולא כהן הוא מר, אמר לון צדיקא לא מסאבי במיתתהון, כמה דתנינן ביום שמת רבי בטלה כהונה, כלומר דאתעסקו ביה) דְּלֹא שָׂרָא עֲלֵיהּ רִוּחַ מְסַאָבָא.

יַעֲקֹב אִילָנָא דְחַיִּי הָוָה, אֲמַאי דְחִיל, דְּהָא לֹא יְכוּל לְשַׁלְטָאָה עֲלוּי. וְעוּד דְּהָא כְּתִיב וְהִנֵּה אֲנֹכִי עֹמֵךְ וְגו', אֲמַאי הָוָה דְחִיל. וְתוּ דְּהָא כְּתִיב וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים. אִי מְשַׁרְיִין קְדִישִׁין הָווּ עֲמִיהָ אֲמַאי הָוָה דְחִיל.

אֶלָּא כִּלְאָ יְאוּת הָוָה, וַיַּעֲקֹב לֹא הָוָה בְּעֵי לְמִסְמַךְ עַל גִּיסָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין דְּחֻשִׁיב דְּלֹא אִיהוּ כְּדָאִי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יַעֲבִיד לֵיהּ גִּיסָא. מַאי טַעֲמָא, בְּגִין דְּלֹא פִלַּח לְאָבוּי וּלְאִמִּיהָ כְּדָקָא יְאוּת, וְלֹא אֲשְׁתַּדֵּל בְּאֲוִרִייתָא וְנָטַל תְּרִי אַחֲיוּת. וְאִף עַל גַּב דְּכִלְאָ אֲתַמָּר, וְעַם כָּל דָּא בְּעֵי לֵיהּ לְבַר נֶשׁ לְמַדְחַל תְּדִיר וּלְצִלָּאָה קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּצִלוֹתָא. דְכְּתִיב אֲשֶׁרִי אָדָם מִפְּחַד תְּמִיד (ולמדחל תדיר קמי קודשא בריך הוא) וְהָא אוֹקְמוּהָ.

תָּא חֲזִי, צְלוֹתָא דְאַבְהֵן קָיִמוּ עֲלֵמָא, וְכָל בְּנֵי עֲלֵמָא עֲלֵיהּ קָיִמִי וְסִמְכִין. לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי עֲלֵמִין, לֹא אֲתַנְשִׁי זְכוּתָא דְאַבְהֵן, בְּגִין דְּזְכוּתָא דְאַבְהֵן אִיהוּ קָיִמוּא דְעִילָא וְתַתָּא, וְקָיִמוּא דְיַעֲקֹב אִיהוּ קָיִמוּא שְׁלִים יְתִיר מִכְּלָהוּ. וּבְגִין כֶּךָ בְּשַׁעֲתָא דְעָאקוּ לְבַנּוּי דְיַעֲקֹב, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַחֲמִי קָמִיהָ דְיוֹקָנָא דְיַעֲקֹב וְחַיִּים עַל

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עלמא כמה דאת אמר, (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקוב. יעקוב בוא'ו, אמאי בוא'ו, בגין דאיהו דיוקנא דיעקב ממש.

תא חזי, כל מאן דחמי ליה ליעקב כמאן דאסתפל באספקלריא דנהרא, והא אתמר דשופריה דיעקב פשופריה דאדם קדמאה. אמר רבי ייסא, אנא שמענא דכל מאן דאסתפל בחלמיה ותמא ליה ליעקב מקסטר בקוספוי, חיינ אתוספן ליה.

רבי שמעון אמר, הא אתמר דדוד מלכא עד לא הוה, לא הוה ליה חיים כלל. בר דאדם קדמאה ירב ליה שבעין שנין מדיליה, וכך הוה קיומיה דדוד מלכא שבעין שנין הוה. וקיימא דאדם קדמאה אלף שנין חסר שבעין. אשתכחו בהני אלף שנין קדמאי, אדם הראשון ודוד מלכא.

פתח ואמר (תהלים כא) חיים שאל ממה נתתה לו ארך ימים עולם ועד. חיים שאל ממה, דא דוד מלכא. דהא כד ברא קודשא בריך הוא גנתא דעדן אטיל ביה נשמתא דדוד מלכא, ואסתפל ביה וחמי דלית ליה חיים מדיליה כלום. וקיימא קמיה כל יומא. כיון דברא אדם הראשון אמר הא ודאי קיומיה, ומאדם קדמאה הוה שבעין שנין דאתקיים דוד מלכא בעלמא.

תו אבהן שבקו ליה מתייהון כל חד וחד, אברהם שבק ליה, וכן יעקב ויוסף. יצחק לא שבק ליה כלום, בגין דדוד מלכא מסטריה קא אתא.

[זוהר חלק א' - דף קסח ע"ב]

ודאי אברהם שבק ליה חמש שנין, דהוה ליה לאתקיימא מאה ותמנין שנין, ואתקיים מאה ושבעין וחמש שנין, חסרין חמש. יעקב הוה ליה לאתקיימא בעלמא כיומי דאברהם, ולא אתקיים (דף קסח ע"ב) אלא מאה וארבעין ושבע שנין, חסרים תמניא ועשרין. אשתכחו דאברהם ויעקב שבקו ליה מחייהון תלתין ותלת שנין. יוסף דאתקיים מאה ועשר שנין, הוה ליה לאתקיימא מאה וארבעין ושבע שנין כיומי דיעקב, וחסר מנהון תלתין ושבע שנין. הא שבעין שנין דשבקו ליה לדוד מלכא לאתקיימא בהון, ובהו אתקיים דוד בכל אינון שנין דשבקו ליה אבהן.

ואי תימא יצחק אמאי לא שבק ליה כלום כהני, בגין דאיהו חשף ודוד מסטרא דחשף קא אתא, ומאן דאיהו בחשף לית ליה נהורא כלל ולית ליה חיים. ובגין כך לא הוה לדוד חיים כלל. אבל אלין דהוה להון נהורא, נהירו ליה לדוד מלכא, ומנייהו אצטריף לאנהרא ולמהוי ליה חיים, דהא מסטרא דחשף לית ליה חיים כלל, ועל דא לא אתא יצחק בחושבנא.

ואי תימא יוסף אמאי יתיר מפלהו. אלא ודאי יוסף בלחודוי, ככלהו בגין דאקרי צדיק, ודא הוא דאנהיר לסיהרא יתיר מפלהו. ובגין כך האי שבק ליה לדוד מלכא



## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יתיר מכלהו חייך, דכתיב, (בראשית א) ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ.

תא חזי יעקב צלותיה אגין ליה מעשו, בגין דבעא לסלקא זכותיה לבנוי אבתריה ולא לאפקא ליה השתא לגביה דעשו. ועל דא צלי צלותיה לקודשא בריך הוא, ולא אסתמיד על זכותיה, לשינבא ליה בגיניה:

ויאמר אם יבא עשו אל המחנה האחת והכהו והיה המחנה הנשאר לפליטה. תא חזי, מה פתיב ויחץ את העם אשר אתו ואת הצאן ואת הבקר והגמלים לשני מחנות. אמאי לשני מחנות. בגין דאמר אם יבא עשו אל המחנה האחת והכהו והיה המחנה הנשאר לפליטה.

### סדר הלימוד ליום כג חשוון [יום 53 בשנה]

תא חזי, שכנינתא לא עדיאת מאהל לאה ומאהל רחל. אמר יעקב ידענא דהא נטירו לון לאלין מן קודשא בריך הוא. מה עבד וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשונה, אמר אם יקטיל עשו, לאלין יקטיל. אבל אלין לא מסתפינא מנייהו, בגין דשכינתא עמהון. ועל דא והיה המחנה הנשאר לפליטה. פיון דעביד האי אתקין צלותיה עלייהו, מה פתיב ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק יי האומר אלי שוב לארצך ולמולדתך ואטיבה עמך.

רבי יוסי פתח ואמר (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטה ולפני יי ישפך שיחו. האי קרא אוקמוה בכמה אתר. אלא דוד מלכא אמר דא פד אסתפל וחמא במלי דמסכנא, ואסתפל ביה פד הוה אוזיל וערק מקמי חמוי אמר דא. תפלה לעני, דא הוא צלותא דבעי מסכנא קמי קודשא בריך הוא, ודא צלותא דאקדימת לכל צלותהון דעלמא.

כתיב הכא תפלה לעני וכתיב התם (תהלים צ) תפלה למשה איש האלהים, מה בין האי להאי. אלא דא תפלה של יד ודא תפלה של ראש, ולית לאפרשא בין האי תפלה לעני ובין תפלה למשה איש האלהים, ותרוייהו שקילין כחד.

ועל דא צלותא דעני אקדימת קמי קודשא בריך הוא מפל צלותין דעלמא, בגין דכתיב, (תהלים כב) כי לא בזה ולא שקץ ענות עני וגו'. תא חזי, תפלה לעני, דא תפלה של יד. דעני אתדבק במסכנותיה, כמאן דלית ליה מגרמיה כלום.

דבר אחר תפלה דא משה. לעני דא דוד. כי יעטה, פד אתכסיא סיהרא ואתכסי שמשא מינה. ולפני יי ישפך שיחו, בגין לאתחברא בהדי שמשא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, צלותא דכל בני נשא צלותא. וצלותא דמסכנא איהי צלותא דקיימא קמיה דקודשא בריך הוא ותבר תרעין ופתחין ועאלת לאתקבלא קמיה הדא הוא דכתיב, (שמות כב) והיה כי יצעק אלי ושמעתי פי חנון אני, וכתיב שמע אשמע צעקתו. ולפני יי ישפך שיחו, כמאן דמתרעם על דינוי דקודשא בריך הוא.

[זוהר חלק א' - דף קסט ע"א]

אמר רבי אלעזר צלותהון דצדיקייא חדוותא לכנסת ישראל (דף קסט ע"א) לאתעטרא קמיה קודשא בריך הוא, בגין כך חביבא הוא יתיר קמיה קודשא בריך הוא. ובגין כך קודשא בריך הוא תאיב לצלותהון דצדיקייא בשעתא דאצטריך לון, בגין דידיעי לרצויי למאריהון.

מה פתיב ביה ביעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק יי האומר אלי שוב וגו', אעטר ואקשר קשורא בקשורא חד פדקא חזי. אלהי אבי אברהם לימינא, ואלהי אבי יצחק לשמאלא. האומר אלי, הכא תלי מלה לאתעטרא לאתריה בינייהו. שוב לארצה ולמולדתך ואיטיבה עמך:

קטנתי מפל החסדים, אמאי הוה אצטריך האי עם האי. אלא אמר יעקב את אבטחת לי לאוטבא עמי, ואנא ידענא דכל עובדך פלהו על תנאי. הא אנא לית בי זכותא דהא קטנתי מפל החסדים ומפל האמת אשר עשית את עבדך, וכל מה דעבדת לי עד יומא לאו בגין זכותאי הוה אלא בגינך הוא דעבדת לי, וההוא טיבו וקשוט בגינך הוה. דהא פד עברנא בקדמיתא דהוינא אזיל מקמי דעשו, יחידאי עברנא ליה לההוא נהרא, ואנת עבדית עמי טיבו וקשוט. והא אנא השתא מעבר ליה בתרי משיריין, אינון תרין משיריין דפליג.

עד הכא סדורא דשבחא דמאריה, מפאן ולהלאה בעא מה דאצטריך ליה. לאחזאה לכל בני עלמא, דאצטריך ליה לבר נש לסדרא שבחא דמאריה בקדמיתא, ולבתר יבעי בעותיה. דהכי עבד יעקב, בקדמיתא סדר שבחא דמריה, ולבתר דסדר שבחא אמר בעותיה דאצטריך ליה.

הדא הוא דכתיב הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אתו פן יבא והפני אם על בנים. מפאן, מאן דצלי צלותיה דבעי לפרשא מלוי פדקא יאות. הצילני נא, ואי תימא דהא שזבת לי מלבן. מיד אחי. ואי תימא קריבין אוחרנין סתם, אחין אקרון. מיד עשו. מאי טעמא, בגין לפרשא מלה פדקא יאות. ואי תימא אנא אמאי אצטריך, כי ירא אנכי אתו פן יבא והפני. בגין לאשתמודעא מלה לעילא ולפרשא לה פדקא יאות, ולא יסתים מלה:

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואתה אמרת היטב איטיב עמך וגו'. ואתה אמרת היטב איטיב, מאי ואתה. כמה דאת אמר (נחמיה ט) ואתה מחיה את כלם, אוף הכא ואתה אמרת.

תא חזי, דוד מלכא אמר (תהלים יט) יהיו לרצון אמרי פי, אלין מלין דאתפרשן. והגיון לבי, אלין מלין דסתימן דלא יכיל בר נש לפרשא לון בפומיה, דא הוא הגיון דאיהו בלבא דלא יכיל לאתפרשא.

ועל דא אצטריך מלה לאתפרשא בפומא, ומלה דתליא בלבא, וכלא רזא איהו. חד לקבל דרגא תתאה, וחד לקבל דרגא עלאה. מלה דאתפרשא לקבל דרגא תתאה דאצטריך לאתפרשא. ההוא דתליא בלבא איהו לקבל דרגא פנימאה יתיר, וכלא פחדא איהו. ועל דא אמר יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך וגו'.

כגוונא דא אמר יעקב, בקדמיתא פריש מלה כדקא יאות, ולבתר סתים מלה דאיהי תליא בהגיונא דלבא דלא אצטריך לפרשא. דכתיב, (בראשית לב) ושמתני את זרעך כחול הים אשר לא יספר מרב. הכא איהו מלה דתליא בלבא דלא אצטריך לפרשא. וכן אצטריך כדקאמרן, בגין ליחדא יחודא שלים כדקא יאות. זכאין אינון צדיקיא דידעי לסדרא שבחא דמאריהון כדקא יאות ולמבעי בעותהון, ובגין כף כתיב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. (ס"א כתיב גם את השני גם את השלישי וגו', השלש פעמים גם, רמז (גליון, ג"ם ראשי תיבות גואל משרו גואל מרדכי גואל משיח) לשלש גאולות על ידי שלשה צדיקים משה מרדכי משיח שעתיד לגאלנו בקרוב):

[זוהר חלק א' - דף קסט ע"ב]

ויותר יעקב לבדו וגו'. רבי חייא פתח ואמר, (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא עבד בכל יומא ויומא (דף קסט ע"ב) עבידתיה דאתחזי ליה והא אוקמוה. ואתמר, (ד"א ל"ג ואי תימא) ביומא רביעאה עבד נהורין. וכדין אתברי סיהרא חסר, נהורא דאזעירת גרמה, ובגין דאיהי מארת חסר וא"ו, אתיהיב דוכתא לשלטאה כל רוחין ושדין ועלעולין ומזיקין וכל רוחי מסאבי.

כלהו סלקין ושאטין בעלמא לאסטאה, ואתמנון בדוכתי דאתחריבו, ובחקלין תקיפין ובמדברין חריבין. וכלהו מסטרי רוח מסאבא. והא אתמר דהא רוח מסאבא דאתיא מנחש עקימאה איהו רוח מסאבא ממש. ואיהו אתמנא בעלמא לאסטאה בר נש לגביה, ועל דא יצר הרע שליט בעלמא.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואיהו אתמני לגבייהו דבני נשא ואשתפח עמהון. ובעקימו ובתסקופין אתי לגבייהו לאסטאה לון מארחוי קודשא בריך הוא, כמה דאסטי לאדם קדמאה וגרים מותא לכל עלמא, הכי נמי אסטי להו לבני נשא וגרים לון לאסתאבא.

ומאן דאתי לאסתאבא איהו משיך עליה תהוא רוח מסאבא ואתדביק בהדיה, וכמה אינון דזמינין לסאבא ליה ומסאבין ליה, ואיהו מסאב, וסאבין ליה בהאי עלמא ובההוא עלמא והא אתמר.

ובשעתא דאתי בר נש לאתדכאה, תהוא רוח מסאבא אתפפיא קמיה ולא יכיל לשלטאה עלוי, וכדין כתיב, (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. אמר (ס"א כדאמר) רבי יוסי לא תאנה אליך רעה, דא לילית, ונגע לא יקרב באהלך, אלן שאר מזיקין, והא אוקמוה ואתמר.

רבי אלעזר אמר הא אמרן דלא יפוק בר נש יחידאה בליליא, וכל שכן בזמנא דסיהרא אתבריאת והיה (והיא) חסרה, ואוקמוה. דהא כדין רוחא מסאבא שלטא, ודא הוא רוח רעה, מאן רעה, דא חויא בישא. ונגע, דא הוא מאן דרכיב על חויא. רעה ונגע כחדא אינון.

ואף על גב דתנינו, דנגע, אלן נגעי בני אדם דנפקו מאדם. דהא כל אינון שנין דלא קריב אדם עם אתתיה, רוחי מסאבי הוו קא אתיין ומתחממן מניה ואולידן מניה והני אקרון נגעי בני אדם.

והא אתמר, דכד בר נש בחלמיה ולא שליט בגופיה וגופא אשתפך, רוח מסאבא אתיין ושריא עליה. ואית זמנין דרוחי נוקבין מסאבין אתיין וקרבן בהדיה, ומשכין ליה בהדייהו ומתחממן מניה, ואולידו לבתר רוחין ומזיקין (נגעי בני אדם נ"א כגוונא בני נשא). ולזמנין אתחזיין כחיוז בני נשא בר דלית לון שערי ברישא.

ובכלא אית ליה לבר נש לאסתמרא מקמייהו, בגין דיתך בארחי דאורייתא ולא יסתאב בהדייהו. דהא לית לך מאן דנאים בליליא בערסיה, דלא טעים טעמא דמותא ונפקת נשמתיה מניה. וכיון דאשתאר גופא בלא נשמתא קדישא, רוח מסאבא זמין ושריא עליה ואסתאב. והא אוקימנא מלה, דלית ליה לבר נש לאעברא ידוי על עינוי בצפרא. בגין דהא רוחא מסאבא שריא עלייהו וכו' והא אתמר.

תא חזי, דהא יעקב אף על גב דאתרחים קמיה קודשא בריך הוא, בגין דאשתאר בלחודוי, רוחא אחרא הוה זמין לאזדווגא בהדיה.

רבי שמעון אמר, תא חזי, מה כתיב ביה בההוא רשע דבלעם, וילך שפי, מהו שפי, יחידאי. כמה דאת אמר שפיפון עלי ארת, כהאי חויא דאזיל יחידאי וכמין

## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

עלי ארחין ושבילין. הכי נמי בלעם הוה אויל יחידאי. מאי טעמא בגין לאמשכא עליה רוחא מסאבא. דכל מאן דאויל יחידאי בזמנין ידיעו, אפילו במתא, באתרין ידיעו. משיד עליה רוחא מסאבא.

[זוהר חלק א' - דף קע ע"א]

בגין כך, בכל זמנא לא יהו בר נש יחידאי בארחא במתא אלא באתר דבני נשא אוילין ותבין ומשתפחין תמן, ועל דא לא יהו בר נש יחידאי בליליא הואיל ובני נשא לא משתכחי, והיינו טעמא דלא תלין נבלתו. (דף קע ע"א) דלא לקיימא גופא מיתא בלא רוחא על ארעא בליליא. בגין כך ההוא רשע דבלעם הוה אויל יחידאי כהאי נחש כמה דאוקמוה.

ויאבק איש עמו, מאי ויאבק. (גליון דאמר רבי יהושע בן לוי, מלמד דסליקו אבק ברגליהון עד כורסי יקרא. כתיב הכא בהאבקו עמו, וכתיב (נחום א) אבק רגליו, וההוא מלאך שרו של עשו היה, ואיהו סמאל. בגין כך, דינו הוא שיעלה אבק דרגליו עד כסא הכבוד, שהוא מקום המשפט). רבי שמעון אמר מן אבק. אבק טפל לעפר, מה בין עפר לאבק. דא אבק דאשתאר מן נורא ולא עבד איבין (בעלמא) לעלמין. עפר דכל איבין נפקי מניה ואיהו פללא בעילא ותתא.

אמר רבי יהודה אי הכי מאי (שמואל א ב) מקים מעפר דל. אמר ליה כמשמעו, אבל בהאי גוונא מקים מעפר דל, בגין דלית ליה מגרמיה פלום, ומתהוא עפרא נפק דל דלית ליה פלום, ומתהוא עפר כל איבין וכל טיבו דעלמא נפקי מניה. וביה אתעבידו כל עובדין דעלמא כמה דכתיב, (קהלת ג) הפל היה מן העפר והכל שב אל העפר. ותנינן הפל היה מן העפר ואפילו גלגל חמה. אבל אבק לא עביד פירין ואיבין (לעלמא) לעלמין, ובגין כך ויאבק איש, דאתיא בההוא אבק ורכיב עליה, בגין לקטרגא ליה ליעקב.

עד עלות השחר, דאתעבר שולטנותיה ואתחלה. וכך הוא לזמנא דאתי, בגין דגלותא השתא פליליא דמיא, ואיהו ליליא. ושלטא ההוא אבק על ישראל ואינון שכיבי לעפרא (אוחרא), עד דיסתלק נהורא ויתנהר יממא. וכדין ישלטון ישראל ולהון יתהיב מלכותא דאינון קדישי עליונין. כמה דאת אמר, (דניאל ז) ומלכותא ושלטנא ורבותא די מלכות תחות כל שמיא יהיבת לעם קדישי עליונין מלכותה מלכות עלם וכל שלטנא לה יפלחון וישתמעון:

ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך פי אם ברכתני. רבי יהודה פתח ואמר, (שיר השירים ו) מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה פחמה אימה בנדגלות. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל מי זאת הנשקפה, אלין אינון ישראל בזמנא דקודשא בריך הוא יוקים לון ויפיק לון מן גלותא. פדין יפתח לון פתחא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּנֵהוּרָא (דהיא) דְּקִיק זְעִיר. וּלְבַתֵּר פְּתַח אַחֲרֵינָא דְּאִיהוּ רַב מִיְנִיה, עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִפְתַּח לֹון תְּרַעִין עֲלָאִין פְּתִיחִין לְאַרְבַּע רוּחֵי עֲלָמָא.

וְכֵן כָּל מָה דְּעֵבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל וּלְצְדִיקָיָא דִּי בְּהוּ, הַכִּי כְּלָהוּ וְלֹא בְּזִמְנָא חָדָא. לְבַר נֶשׁ דְּאִתְיָהִיב בְּחֻשׁוֹכָא וּדְיֹורִיָּה הוּהוּ בְּחֻשׁוֹכָא תְּדִיר, כַּד יִבְעוּן לְאַנְהָרָא לִיה, בְּעֵיִן לְאַפְתָּחָא לִיה נְהוּרָא זְעִירָתָא כְּעֵינָא דְּמַחְטָא, וּלְבַתֵּר רַב מִיְנִיה, וְכַדִּין בְּכָל זִמְנָא עַד דִּינְהָרוּן לִיה כָּל נְהוּרָא כְּדָקָא יְאוּת.

כַּד אֵינֹון יִשְׂרָאֵל כְּמָה דְּאִתְּ אָמַר, (שמות כג) מַעֲט מַעֲט אֶ גְרִשְׁנוּ מִפְּנֵיךְ עַד אֲשֶׁר תִּפְרָה וְגו'. וְכֵן לְמָאן דְּאִתִּי אֲסוּוּתָא לְאוּ אִיהוּ בְּשַׁעְתָּא חָדָא, אֲלֵא זְעִיר זְעִיר עַד דִּיתְתַּקַּף. אֲבָל לְעֵשׂוּ לְאוּ הַכִּי, אֲלֵא בְּזִמְנָא חָדָא נְהִיר לִיה וְאִתְאַבִּיד מִיְנִיה זְעִיר זְעִיר. (ולזמנא דאתי לאומות עובדי עבודת כוכבים ומזלות (ישעיה מב) " כגבור יצא) עַד דִּיתְתַּקְפוּן יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁיִצוּן (וישבון) לִיה מִכְּלָא, מְעַלְמָא דִּין וּמְעַלְמָא דְּאִתִּי. וּבְגִין דְּנְהִיר בְּשַׁעְתָּא חָדָא, הוּהוּ לִיה שְׁצִיאוּ מִכְּלָא. אֲבָל יִשְׂרָאֵל נְהוּרָא דְּלֵהוּן זְעִיר זְעִיר, עַד דִּיתְתַּקְפוּן וַיִּנְהִיר לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֲלָמִין.

וְכָלֵא שְׂאֵלִי לֹון וְאָמַרִי מִי זֹאת הַנְּשַׁקְפָה כְּמוֹ שְׁחַר, אִיהוּ קְדוּוּתָא דְּצַפְרָא, וְדָא אִיהוּ נְהוּרָא דְּקִיק. וּלְבַתֵּר יְפָה כְּלָבְנָה, בְּגִין דְּסִיְהָרָא נְהוּרָא דִּילָה נְהִיר יִתִּיר מִשְׁחַר. וּלְבַתֵּר בְּרָה כְּחָמָה, בְּגִין דְּנְהוּרִיָּה תְּקִיף וְנְהִיר יִתִּיר מִסִּיְהָרָא. וּלְבַתֵּר אֵימָה כְּנִדְגָלוּת, תְּקִיפָא בְּנְהוּרָא תְּקִיף כְּדָקָא יְאוּת.

[זוהר חלק א' - דף קע ע"ב]

תָּא חֲזִי, בְּעוּד דְּאִתְחַשְׁף יְמָמָא וְאִתְכַּסִּיא נְהוּרָא וְאִתִּי צַפְרָא, יִתְנַהִיר בְּקַדְמִיתָא זְעִיר זְעִיר עַד דִּיתְרַבִּי נְהוּרָא כְּדָקָא יְאוּת. דְּהָא פִּיּוּן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְעַר לְאַנְהָרָא לָהּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, יִתְנַהִיר בְּקַדְמִיתָא כְּמוֹ שְׁחַר דְּאִיהִי אוּכְמָא. וּלְבַתֵּר יְפָה כְּלָבְנָה, וּלְבַתֵּר בְּרָה כְּחָמָה. וּלְבַתֵּר אֵימָה כְּנִדְגָלוּת כְּמָה דְּאִתְמַר. (דף קע ע"ב)

וְתָא חֲזִי, פִּיּוּן דְּאִסְתְּלִיק צַפְרָא, דְּהָא לֹא כְּתִיב כִּי בָא הַשְׁחַר אֲלֵא כִּי עָלָה, דְּהָא בְּזִמְנָא כִּי בָא הַשְׁחַר, כְּדִין אִתְתַּקַּף הָהוּא מִמְּנָא וְאִפִּישׁ לִיה לְיַעֲקֹב. בְּגִין דְּהָהוּא מִמְּנָא אִפִּישׁ לְיַעֲקֹב לְמִיָּהֵב תְּקִיפּוּ לְאַתְתַּקְפָּא לְעֵשׂוּ.

וְכַד סְלִיק הָהוּא אוּכְמָא דְּשְׁחַר וְאִתְחֲזִי אֲתָא נְהוּרָא וְאִתְתַּקַּף יַעֲקֹב, דְּהָא כְּדִין מְטָא זְמַנִּיה לְאַתְנַהָרָא, מָה כְּתִיב וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ כַּאֲשֶׁר עָבַר אֶת פְּנוּאֵל וְהוּא צוֹלַע עַל יָרְכוּ. וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, דְּהָא כְּדִין זִמְנָא לְאַתְנַהָרָא.

וְהוּא צוֹלַע עַל יָרְכוּ. כְּדִין אִיהוּ רְמֹז דְּהָא בְּעוּד דִּישְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא וְסַבְלִין כְּאֲבִין וְצַעֲרִין וְכְמָה בִּישׁוּן, כַּד אִתְנַהִיר לֹון יְמָמָא וַיִּתִּי לֹון נִיחָא, כְּדִין יִסְתַּכְּלוּן וַיְכַאֲבוּן בְּגַרְמִיָּהוּ מִכְּמָה בִּישׁוּן וְצַעֲרִין דְּסַבְלוּ וַיִּתְמָהוּ עַלְיָהוּ. בְּגִין כַּד וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ.

## "זֹהַר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר וְתַקּוּנֵי בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

דִּהְיוּ זְמַנָּא דְנִיחָא, וְכִדִּין וְהוּא צוֹלַע עַל יָרְכוּ אֲתַכְּאָב וְצִעִיר גְרַמִּיהַ עַל מַה דְעֵבֵר.

וְאִיהוּ כִּד אֲסַתְּלַק קַדְרוּתָא דְשַׁחְרָא כְּדִין אֲתַתְּקַף וְאֲתַאֲחִיד בֵּיהַ דְכִד אֲתַחְלֵשׁ חִילִיָּה, דְלִית לִיהַ שׁוֹלְטָנוּתָא אֲלָא בְּלִילִיָּא, וְיַעֲקֹב שְׁלֻטָנוּתִיהַ בְּיַמְמָא. וְעַל דָּא אָמַר וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִּי עָלָה הַשָּׁחַר, דִּהָא אֲנָא בְּרִשׁוּתְךָ קְאִימְנָא, וְהָא אֲתַמֵּר וְאוּקְמוּהָ:

(עַל כֵּן לֹא יֵאָכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִּיד הַנֶּשֶׁה וְגו', כִּי נִגַע בַּכֶּף יֵרֶךְ יַעֲקֹב, בְּגִיד הַנֶּשֶׁה, דֹּאפִּילוּ בַּהֲנָאָה אֲסִיר וְאֲפִילוּ לִיהִבִּיהַ לְכַלְבָּא. וְאֲמַאי אֲקָרִי גִיד הַנֶּשֶׁה. כְּלוּמַר גִּיד דֹּאִיהוּ מִנֶּשֶׁה לְבְנֵי נֶשָׂא לְפֻלְחָנָא דְמֵאֲרִיָּהוּן, וְתַמֵּן הוּא יֵצֵר הַרַע רַבִּיעַ.

וְכִיוֵן דֹּאֲתַדְבַּק עִם יַעֲקֹב לֹא אֲשַׁכַּח אֲתַר דִּיכִיל לֹאֲתַגְבְּרָא עֲלֵיהַ דִּיעֲקֹב, בְּגִין דְכָל שְׁיִיפֵי גּוֹפָא סִייעֵי לִיעֲקֹב, וְכִלְהוּ הוּוּ תַקִּיפִין וְלֹא הוּוּ בַּהוּן חוֹלְשָׂא, מַה עֵבֵד, וַיִּגַע בַּכֶּף יֵרְכוּ בְּגִיד הַנֶּשֶׁה, בּוֹזִינְיָה בִּיצֵר הַרַע דֹּאִיהוּ זִינְיָה וְאֲתַרִּיהַ, וּמִתַּמֵּן אֲתִי יֵצֵר הַרַע עַל בְּנֵי נֶשָׂא.

וּבְגִין כֶּךָ אֲמַרְהַ אֲוֹרִייתָא לֹא יֵאָכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִּיד הַנֶּשֶׁה. כְּמַה דֹּאֲמַרו חֲבֵרִיָּא, בְּשִׁיפִין דְּבַר נֶשׁ דְּרַמִּיז לְעִילָא אִי טַב, טַב. וְאִי בִישׁ, בִישׁ. וּבְגִין כֶּךָ כָּל שְׁיִיפָא מִתְקִיף שְׁיִיפָא.

וְדֹאִי גִיד הַנֶּשֶׁה מִתְקִיף לִיצֵר הַרַע דִּהוּא זִינְיָה, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יֵאָכְלוּ לִיהַ, דְּלֹאֵו אִינּוֹן מִסְטֵרִיהַ וּמִזִּינְיָה. אֲבַל עֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זֹרָה, יֵאָכְלוּ לִיהַ, דֹּאִיהוּ מִסְטֵרָא וּמִזִּינָא דְּמִלְאָכָא דְּלַהוּן דֹּאִיהוּ סְמַא"ל בְּגִין לְתַקְפָּא לְבַהוּן. בְּגִין דֹּאִית בְּבַר נֶשׁ רַמ"ח שְׁיִיפִין לְקַבֵּל רַמ"ח פְּקוּדִין דֹּאֲוֹרִייתָא דֹּאִינּוֹן לְמַעַבְד אֲתִיהֶבוּ, וְלְקַבֵּל רַמ"ח מִלְאָכִין דֹּאֲתַלְבֶּשֶׁת בַּהוּן שְׁכִינְתָא וְשִׁמָּא דְּלַהוּן כְּשִׁמָּא דְּמֵאֲרִיָּהוּן.

וְאִית בְּבַר נֶשׁ שְׁס"ה גִּידִין וְלְקַבֵּל הוּוּ שְׁס"ה פְּקוּדִין דְּלֹאֵו אִינּוֹן אֲתִיהֶבוּ לְמַעַבְד וְלְקַבֵּל שְׁס"ה יוֹמֵי שְׁתָּא, וְהָא תְּשַׁעָה בָּאֵב חַד מִנְהוּן דֹּאִיהוּ לְקַבֵּל סְמַא"ל דֹּאִיהוּ חַד מֵאִינּוֹן שְׁס"ה מִלְאָכִין (נ"א יוֹמִין), וּבְגִין כֶּךָ אֲמַרְהַ אֲוֹרִייתָא לֹא יֵאָכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִּיד הַנֶּשֶׁה. א"ת, לֹאֲסַגָּאָה תְּשַׁעָה בָּאֵב דְּלֹא אֲכִלִין בֵּיהַ וְלֹא שְׁתִּין. וּבְגִין כֶּךָ חֲזָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּלָא וְנִרְמַז בַּהוּן רַמְזוּ לִיעֲקֹב, וַיֵּאָבֵק אִישׁ עִמּוֹ, בְּכָל יוֹמֵי שְׁתָּא וּבְכָל שְׁיִיפִין דִּיעֲקֹב וְלֹא אֲשַׁכַּח בַּר הַהוּא גִיד הַנֶּשֶׁה, מִיַּד תְּשַׁשׁ חִילִיָּה דִּיעֲקֹב, וּבְיוֹמֵי שְׁתָּא אֲשַׁכַּח יוֹם תְּשַׁעָה בָּאֵב דְּבִיהַ אֲתַתְּקַף וְאֲתַגְזֹר דִּינָא עֲלֵנָּא וְאֲתַחְרַב בִּי מִקְדְּשָׁא, וְכָל מֵאֵן דֹּאֲכִיל בְּתְשַׁעָה בָּאֵב כֹּאִילוּ אֲכִיל גִּיד הַנֶּשֶׁה). רַבִּי חֵיָּא אָמַר, אֲלִמְלָא לֹא אֲתַחְלֵשׁ חִילָא (נ"א דֹּאֲתַר) דָּא דִּיעֲקֹב, אֲתַקִּיִּים יַעֲקֹב לְגַבִּיָּה וְאֲתַבֵּר חִילָא דְּעֵשׂוֹ לְעִילָא וְתַתָּא.

[זוהר חלק א' - דף קעא ע"א]

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי שמעון פתח ואמר, (יחזקאל א) כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם כן מראה הנגה סביב הוא מראה דמות כבוד יי ואראה ואפל על פני וגו'. האי קרא אתמר. אבל תא חזי, דהא כתיב, (דברים לה) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. מה בין משה לשאר נביאי עלמא. משה אסתכל באספקלריא דנהרא, שאר נביאי לא הוו מסתכלי אלא באספקלריא (דף קעא ע"א) דלא נהרא. משה הוה שמע וקאים על רגלוי, וחיליה אתתקף, והוה ידע מלה על בורייה, כמה דכתיב, (במדבר יב) ומראה ולא בחידות. שאר נביאי הוו נפלי על אנפיהו ואתחלש חילא דלהון ולא הוו יכלי לקיימא על בורייה דמלה. מאן גרם לון דא בגין דכתיב פי נגע בכף ירך יעקב והוא צולע על ירכו.

וכל אינון נביאין לא יכילו לקיימא על מה דזמין קודשא בריך הוא למעבד ליה לעשו, בר עובדיה נביאה דהוה גיורא דאתי מסטרא דעשו, דא קאים בקיומיה עליה דעשו ולא אתחלש חיליה.

ועל דא כל שאר נביאי אתחלש תוקפיהו ולא הוו יכלין לאתקיימא לקבלא מלה על בורייה כדקא יאות, מאי טעמא, בגין פי נגע בכף ירך יעקב בגין הנשה, דנסיב ושאיב כל חילא דירכא, ועל דא אתבר חילא דירכא ואשתאר צולע על ירכו. דהא כל נביאין דעלמא לא יכילו לאדבקא ולקיימא ביה.

תא חזי, נביאין כלהו בר משה לא קיימו בתוקפיהו כדקא חזי. ומאן דלעי באורייתא ולית מאן דסמיך ליה ולא אשתכח מאן דאטיל מלאי לכיסיה לאתתקפא. על דא אורייתא קא משתבחא בכל דרא ודרא ואתחלש תוקפא דאורייתא כל יומא ויומא, בגין דלית לון לאינון דלעאן בה על מה דסמכין, ומלכו חייבא אתתקף בכל יומא ויומא. תא חזי, כמה גרים חובא דא, ובגין דלית (לון) מאן דאסמיך לאורייתא כדקא יאות אינון סמכין חלשין, וגרמין לאתתקפא להווא דלית ליה שוקין ורגלין לקיימא עלייהו.

פתח ואמר, (בראשית ג) ויאמר יי אלהים אל הנחש פי עשית זאת ארור אתה מכל הבהמה וגו' על גחונך תלך. מאי על גחונך תלך. דאתברו סמכין דיליה וקציצו רגלוי ולית ליה על מה דקאים. כד ישראל לא בעאן לסמכא ליה לאורייתא, אינון יתבין ליה סמכין ושוקין לקיימא ולא אתתקפא בהו.

תא חזי, כמה עקימו וחכימו אתחכם בהווא ליליא הווא דרכיב נחש לקבליה דיעקב, דהא איהו הוה ידע דכתיב, (בראשית כז) הקול קול יעקב והידים ידי עשו. ואי פסיק קלא דיעקב פדין והידים ידי עשו. בגין כף אסתכל לכל סטרין לאבאשא ליה ליעקב ולאפסקא קליה.



## זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וחמא ליה תקיף בכלא. דרועין מסטרא דא ומסטרא דא דאינון תקפין גופא דאתתקף בינייהו, וחמא תוקפא דאורייתא ואתתקף בכלא, כדי וירא פי לא יכול לו. מה עבד, מיד ויגע בכף ירכו, דאתתקפם לקבליה. אמר פיון דאתברו סמכין דאורייתא, מיד אורייתא לא אתתקף. וכדין יתקיים מה דאמר אבוהון, הקול קול יעקב והידיים ידי עשו. (בראשית כז) והיה כאשר תריד ופרקת עלו מעל צוארך.

ובדא אתתקפם לקבליה דיעקב דהא בגין דיתבר חילא דאורייתא אזיל ואתתקף עשו. וכד חמא דלא יכול לה לאורייתא, כדין חליש תוקפא דאינון דסמכין לה, וכד לא ישתכח מאן דסמיך לאורייתא, כדין לא יהא קול קול יעקב ויהוון ידיים ידי עשו.

וכד חמא יעקב הכי פד סליק צפרא, אתקיף (יעקב) ביה ואתגבר עליה עד דאיהו בריך ליה ואודי ליה על אינון ברכאן, ואמר ליה לא יעקב יאמר עוד שמך פי אם ישראל, לאו יעקב בעקימו אלא בגאותא ותוקפא דלית מאן דיכיל לה.

ותא חזי, מהאי נחש כמה חילין מתפרשין לכל סטר ואשתכחו בעלמא לגבי בני נשא. ובעינן לקיימא לההוא גיד הנשה, דאף על גב דקריב ביה ההוא דרכיב על חוץ קיים איהו, ואתקיים בגוון ולא אתבר.

[זוהר חלק א' - דף קעא ע"ב]

וחילא בעינן לאתתקפא בעלמא ולאחזאה פי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל. וכד חמי דהא לא אתבר ולא אתאכיל ההוא אתר, כדין אתבר חיליה ותוקפיה (דף קעא ע"ב) ולא יכול לאבאשא לבנוי דיעקב. ועל דא לא בעינן למייהב דוכתא לברייתא דעלמא למיכל ליה ולא לאתאכלא פלל.

רבי ייסא סבא דרש, פי נגע בכף ירך יעקב. פתיב הכא פי נגע בכף, וכתיב התם (במדבר יט) כל הנוגע במת בנפש האדם (יטמא) וגו'. מה להלן מסאבא אוף הכא נמי מסאבא, דסאיב ההוא אתר, ומאתר מסאבא לית לן (לאתקנא) לאתהנאה מניה פלל, פל שפן באתר דקריב ההוא סטר מסאבא, ואורייתא לא קאמר אלא פי נגע, וכתיב ויגע בכף ירכו, כמה דאת אמר, (במדבר יט) וכל אשר יגע בו הטמא יטמא, בריך רחמנא דיהיב אורייתא לישראל למזפי בה בעלמא דין ובעלמא דאתי כמה דכתיב, (משלי ג) ארך ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד:

והוא עבר לפניהם וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו. רבי אלעזר פתח ואמר, (שמות לה) פי לא תשתחוה לאל אחר פי יי קנא שמו. וכי יעקב דאיהו שלימא דאבהן דאתבריר חולקא שלימתא לקודשא בריך הוא ואיהו אתקריב לגביה יתיר, (ס"א ואשתלים לעילא ולתתא) היך סגיד ליה לההוא רשע דעשו דאיהו בסטרא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאל אחר, ומאן דסגיד ליה סגיד לאל אחר. אי תימא בגין דאמרו תעלא בעדניה סגיד ליה, לאו הכי. דהא עשו פאל אחר הוה, ויעקב לא יסגוד לההוא סטרא ולההוא חולקא פלל. (פתח רבי אבא ואמר) אלא פתיב, (שמואל א כה) ואמרתם כה לחי ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך שלום. והא אתמר דאסיר (ד"א ל"ג ליה) לאקדומי להו שלם לרשיעיא, וכיון דאסיר היכי אשפחנא דדוד אמר האי קרא לנבל, אלא הא אוקמוה (שמות כג ב) דלקודשא בריך הוא קאמר, בגין לקשרא ליה לחי. וחשיב נבל דעליה קאמר.

כגוונא דא (בראשית יב) וישתחו ישראל על ראש המטה, וכי לגבי דבריה סגיד. אלא לאתריה דשכינתא קא פרע וסגיד, אוף הכא, והוא עבר לפניהם. מאי והוא, דא שכינתא עלאה דהוה אזלא קמיה (כרע), ודא הוא נטירו עלאה. פיון דחמא יעקב, אמר, הא עידן לסגדא לגביה דקודשא בריך הוא דהוה אזיל קמיה.

פרע וסגיד שבע זמנין עד גשתו עד אחיו, ולא פתיב וישתחו לעשו. אלא פיון דחמא דהא קודשא בריך הוא אזל קמיה, כדן סגיד לקבליה. בגין דלא למיהב יקר למסגד לאחרא בר מניה, וכלא איהו כדקא יאות. זכאין אינון צדיקיא דכל עובדיהון דקא עבדי בגין יקרא דמאריהון איהו, ובגין דלא יסטון לימינא ולשמאלא:

וייץ עשו לקראתו ויחבקהו ויפל על צוארו. צוארו פתיב חסר. וישקוהו ויבכו. רבי יצחק אמר (ישעיה נז) והרשעים פים נגרש פי השקט לא יוכל ויגרשו מימיו רפש וטיט, האי קרא אתמר. ומלי דאורייתא, כמה רזין עלאין אית בהו משניין דא מן דא, וכלא חד.

והרשעים פים נגרש פי השקט לא יוכל, דא עשו דכל עובדוי ברשיעו ובחיובא, דהא כד אתא לגביה דיעקב, עובדוי לא הוו בשלם, ויפול על צוארו, חד. צוארו דא ירושלם דאיהו צוארו דכל עלמא. ויפל על צוארו, ולא על צואריו. בגין דתרין זמנין אתחריב פי מקדשא. חד מבבל, וחד מזרעיה דעשו, דאפיל גרמיה עליה זמנא חדא וחריב ליה. ועל דא ויפל על צוארו חד.

וישקוהו, נקוד לעיל, דלא נשקיה ברעותיה. ותנן מאי דכתיב, (משלי כז) ונעתרות נשיקות שונא, דא בלעם כד בריך לון לישראל. דהא לא בריך לון ברעותא דלבא. אוף הכא נעתרות נשיקות שונא, דא עשו.

אמר רבי יוסי, פתיב (תהלים ג) קומה יי הושיעני אלהי פי הכית את כל אויבי לחי שני רשעים שברת. ותנן אל תקרי שברת אלא שרבת. דהא אסגיאוי שינוי וחשיב לנשכא ליה וכו'.

## זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא ויבכו, דא בכי ודא בכי, ואוקמוה חברייא.

[זוהר חלק א' - דף קעב ע"א]

תא חזי, כמה הוה (דף קעב ע"א) לביה ורעותיה דעשו לגבי דיעקב, דהא אפילו בההוא שעתא חשיב לארדן זמנין (ס"א לאורכא דיומין) למעבד ליה בישין ולקטרגא ליה, ועל דא ויבכו. דא הוה בכי, דלא הוה חשיב לאשתזבא מן ידוי. ודא הוה בכי, בגין דאבוי הוה קיים ולא יכיל ליה.

אמר רבי אבא ודאי אתחלש רוגזיה דעשו בשעתא דחמא ליה ליעקב. מאי טעמא, בגין דהא אסתפם בהדיה ההוא ממנא דעשו. ועל דא לא יכיל עשו לשלטאה ברוגזיה, דהכי כל מלין דהאי עלמא תליין לעילא. וכד אסתפמו לעילא בקדמיתא אסתפמו לתתא. שלטנותא לאו איהו לתתא עד דאיתיהיב שלטנותא לעילא, וכלא דא בדא תליא:

יעבר נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי וגו'. אמר רבי אלעזר, היינו דקאמרינן בקדמיתא דיעקב לא בעא השתא אינון ברכאן קדמאי דברכיה אבוי. (ס"א בגין דכתיב, (איכה ג) טוב לגבר כי ישא על בנעוריו. וכתיב (משלי לא) ותשחק ליום אחרון) ועדיין לא אתקיימו ביה אפילו חד מנייהו. בגין דסליק לון לסוף יומיא בשעתא דאצטריכו לבנוי לגבי כל עמין דעלמא.

ובגין כך בשעתא דאמר עשו נסעה ונלכה, ונפלוג האי עלמא פחדא ונשלוט פחדא. מה אמר, יעבר נא אדני לפני עבדו. יקדים עשו שלטניה השתא בהאי עלמא. יעבר נא, כמה דאת אמר, (מיכה ב) ויעבור מלכם לפנייהם ויי בראשם, אקדים אנת שולטנותך בקדמיתא בהאי עלמא, ואני אתנהלה לאטי. אנת אסלק גרמי לההוא עלמא דאתי ולסוף יומיא לאינון יומיא דאזלין לאט.

### סדר הלימוד ליום כד חשוון [יום 54 בשנה]

לרגל המלאכה, מאן מלאכה. דא אספקלריא דלא נהרא דבה אתעביד עבידתא דעלמא. אשר לפני, דא היא מן קדם יי בכל אתר. ולרגל הילדים, דא הוא רזא דכרובים, לאחזאה רזא דמהימנותא דאיהו אתדבק בהו.

עד אשר אבא אל אדני שעירה, אנת אסבול גלותא דילך עד דייתי וימטי זמנא דיילי לשלטאה על הר עשו, כמה דאת אמר, (עובדיה א) ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו, וכדין והיתה ליי המלוכה:

ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סכת על פן קרא שם המקום סכות. רבי חייא פתח ואמר, (תהלים קכז) שיר המעלות לשלמה אם יי לא יבנה בית וגו',

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אם יי לא ישמר עיר וגו'. תא חזי, בשעתא דסליק ברעותא דקודשא בריך הוא למברי עלמא, אפיק (טו א) מבוצינא דקרדינותא חד קטורא, ואתלהיט מגו חשוכא, ואשתאר בסליקו. ונחתא לתתא, ההיא חשכה להיט (ואתלהיט) במאה שבילין אורחין דקיין רברבן, ואתעביד ביתא דעלמא.

האי ביתא איהו גו אמצעיתא דכלא, כמה פתחין ואדרין ליה סחור סחור, דוכתין עלאין קדישין, תמן מקנני צפרי שמיא, כל חד וחד לזיניה. בגויה נפיק חד אילנא רברבא ותקיף עפייה ואנביה סגי, מזונא לכלא ביה. ההוא אילנא סליק לענני שמיא ואתטמר בין תלת טורין, מתחות אילין תלת טורין נפיק, סליק לעילא נחית לתתא.

האי ביתא אתשקייא מניה, וגניז בגויה כמה גנזין עלאין דלא אתידעו, בדא אתבני האי ביתא ואשתכלל ההוא אילנא אתגלייא ביממא, ואתכסיא בליליא, והאי ביתא שלטא בליליא ואתכסיא ביממא.

בשעתא דעאל חשוכא ואתקטיר ביה שלטא, וכל פתחין סתימין מפל סטריין, כדין כמה רוחין פרחין באורא, תאיבין למנדע ולמיעל ביה, ועאלין בין אינון צפורין, ונטלין סהדותא, ושטיין וחמאן מה דחמאן.

עד דאתער ההוא חשוכא דאתקטיר ביה, ואפיק חד שלהובא ובטש בכל פטישין תקיפין, ופתח פתחין, ובקע טורין. סלקא ונחתא ההוא שלהובא, ובטש בעלמא, ואתער קלין לעילא ותתא.

[זוהר חלק א' - דף קעב ע"ב]

כדין חד (דף קעב ע"ב) פרוזא סליק, ואתקטיר באורא, וקרי, ההוא אורא נפקא מגו עמודא דעננא דמדבחה פנימאה, וכד נפקא אתפשט בארבע סטרי עלמא. אלה אלפין קיימין מסטרא דאיהו שמאלא, ורבוא רבוון קיימין מסטרא דאיהו ימינא, וכרוזא קאים בקיימיה. קרא בחיל ואכריז, כדין כמה אינון דמתקני שירתא ופלחין פולחנא, ותרין פתחין פתיחו. חד לסטר דרומא, וחד לסטר צפון.

סלקא האי ביתא ואתיהיבת ואתקטרת בין תרין סטריין, ושירין מזמרין ותושבחון סלקין. כדין עאל מאן דעאל בלחישא, וביתא מתלהטא בשית נהורין, נהרין זיוא לכל סטר, ונהרין דבוסמא נפקין. ואתשקין כל חיות ברא, כמה דאת אמר (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם וגו'. וזמרין עד דסלקא צפרא. וכד סלקא צפרא כדין ככביא ומזלי שמיא וחיליהון פלהון משבחון ואמרי שירתא, כמה דאת אמר, (איוב לח) ברן יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי (תהלים קכו) אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. אם יי לא ישמר עיר שוא שקד שומר. אם יי וגו' דא מלכא עלאה, דאיהו בונה להאי ביתא תדיר ואתקין ליה, אימתי, כד סלקין רעותין פולחנין מתתא כדקא יאות.

אם יי לא ישמר עיר, אימתי, בשעתא דאתחשכא ליליא, וסטרין מזיינין שראן ושטאן בעלמא, ופתחין סתימין, ואתגטיר מפל סטרין דלא יקרבי ביה ערל ומסאבא, כמה דאת אמר (ישעיה נב) לא יוסיף יבא בך עוד ערל וטמא, דזמין קודשא בריך הוא לאעברא לון מעלמא.

מאן ערל ומאן טמא. אלא כלא חד, ערל וטמא. דא הוא דאתפתא ביה ואזיל אבתריה אדם ואנתתיה, וגרימו מותא לכל עלמא. ואיהו דמסאיב האי ביתא, עד ההוא זמנא דיעבר ליה קודשא בריך הוא מעלמא. בגין כך אם יי לא ישמר עיר, שוא ודאי.

תא חזי, ויעקב נסע סכתה, אתנטיל לקבלא חולקיה דמהימנותא. מה פתיב לעילא, וישב ביום ההוא עשו לדרפו שעירה, וכתיב ויעקב נסע סכתה. אלא כל חד אתפרש לסטרא דיליה, עשו לסטרא דשעיר. מאן שעיר, דא היא אשה זרה אל נכר. ויעקב נסע סכתה, דא מהימנותא עלאה.

ויבן לו בית, כמה דאת אמר, (ישעיה ב) בית יעקב. אמר רבי אלעזר, דאתקין תפלת ערבית כדקא יאות. ולמקנהו עשה סכת, שאר סכת לנטרא לון ודא הוא חולקיה. וכדין ויבא יעקב שלם. שלם מפלא ואוקמוה. וכתיב, (תהלים עו) ויהי בשלם סכו וגו' ואוקמוה, וכלא רוא חדא. כדין אתחבר עמיה מהימנותא כד הוה שלים כד אתעטר בדוכתיה דאתחזי ליה. וכדין האי סכה אתעטרת בהדיה, דהוה שלים מאבהן, דהוה שלים מבנוי, ודא הוא שלם. שלם לעילא שלם לתתא, שלם בשמיא שלם בארעא. שלם לעילא דאיהו כללא דאבהן, תפארת ישראל. שלם לתתא בבנוי קדישין. שלים בשמיא, שלים בארעא, וכדין ויהי בשלם סכו ואוקמוה. מיד מה פתיב ותצא דינה בת לאה, ואוקמוה חברייהא.

תא חזי, כמה דרגין וסטרין מתפרשן לעילא וכלהו משניין דא מן דא. חיוון משניין אלין מאלין, אלין מקטרגין לשלטאה על אלין ולמטרף טרפין כל חד וחד לזיניה. מסטרא דרוחא מסאבא כמה דרגין מתפרשין, וכלהו כמן לקטרגא אלין לקביל אלין, דהא פתיב (דברים כב) לא תחרש בשור ובחמר יחדו, דכד קא מתחברן מקטרגי עלמא.

ותא חזי, תיאובתא דדרגין מסאבין לאו איהו אלא לקטרגא בסטרין קדישין. יעקב דאיהו קדישא, כלהו כמן ליה וקטרגו בהדיה. בקדמיתא נשכיה חויה, כמה דאת אמר ויגע בכף ירכו, השתא נשכיה חמור.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק א' - דף קעג ע"א]

תמן איהו קאים לגבי חו"א, השתא שמעון ולוי דאתו מסטרא (דף קעג ע"א) דדינא קשיא קיימו לגביה דחמור ושלטו עלוי בכל סטרין ואתפפיא קמיייהו. כמה דאת אמר ואת חמור ואת שקם בנו הרגו לפי חרב. ושמעון דהוה (שור) מזליה (איהו) שור, אתא על חמור וקטרג ביה, בגין דלא יתחברון כחדא, ואשתכח איהו מקטרגא דייליה.

וכלהו אתי לקטרגא ליה ליעקב ואשתויב, ולבתר איהו שליט עלייהו. לבתר אתא שור ואשתלים בחמורים דכלהו מסטרא דחמור. יוסף דאיהו שור, ומצרים דאינון חמורים דכתיב בהו (יחזקאל כג) אשר בשר חמורים בשרם.

ועל דא לבתר בני יעקב נפלו בין אינון חמורים, בגין דאזדווג שור בהדייהו, ונשכו לון גרמייא ובשרא. עד דאתער לוי כמלקדמין ובדר לאינון חמורים (ס"א דאזדווג) לכפיא לון ותבר תוקפהון מעלמא, ואפיק לשור מתמן. הדא הוא דכתיב, (שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף עמו.

תא חזי, כד אתא שמעון בקדמיתא על החוה חמור, אתער עליהון דם דאתגזרו, ולבתר ויהרגו כל זכר. כגוונא דא עבד קודשא בריך הוא על ידא דלוי, דא משה. באינון חמורים במצרים. בקדמיתא דם, ולבתר (שמות יג) ויהרג יי כל בכור בארץ מצרים וגו'. הכא בהאי חמור כתיב, ואת כל חילם ואת כל טפם ואת כל בהמתם וגו'. התם באינון חמורים כתיב, (שמות יב) כלי כסף וכלי זהב ושמלות, וכתיב, (שמות יב) וגם ערב רב עלה אתם וצאן ובקר וגו'.

ושמעון ולוי, דא קאים לגבי האי חמור, ודא קאים לגבי כל אינון חמורים, פלהו בעו לאשתתפא בהדיה דיעקב קדישא ואתתקנו לנשכא ליה, ואיהו בבנוי קאים לגבייהו וכייף לון תחותיה. השתא דעשו נשיף ליה ולבנוי, מאן יקום לגביה, יעקב ויוסף. דא מסטרא דא ודא מסטרא דא. דכתיב, (עובדיה א) והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש וגו'.

ויסעו ויהי חתת אלהים על הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו אחרי בני יעקב. אמר רבי יוסי פלהו הוה מתפנשי, וכד הוה חגרי זייגי קרבא הוה מרתתי ושבקין לון, ובגין כך ולא רדפו אחרי בני יעקב:

הסירו את אלהי הנכר וגו'. הסירו את אלהי הנכר, אלין אינון דנטלו משכם מאני כספא ודהבא דהוה חקיק עלייהו טעוא דלהון. רבי יהודה אמר, טעוון הוה מכספא ודהבא. ויעקב אטמין לון תמן, בגין דלא יתהנון מסטרא דעבודה זרה, דאסיר ליה לבר נש לאתהני מניה לעלמין.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יהודה ורבי חזקיה הוו אזלי בארְחא, אָמַר רבי חזקיה לרבי יהודה, מאי דכתיב, (שמואל ב יב) ויקח את עטרת מלכם מעל ראשו ומשקלה כפר זהב ואבן יקרה ותהי על ראש דוד. ותנינן, שקויץ בני עמון מלכם שמייה. ודא הוא עטרת מלכם. מאי טעמא ותהי על ראש דוד. ומאי טעמא פתיב שקויץ. דהא בשאר טעון עממיא עובדי עבודה זרה פתיב אלהי העמים, אלהים אחרים, אל נכר, אל אחר, ובהאי אמר שקויץ חד.

אמר ליה, ובכל טעון עממיא עובדי עבודה זרה הכי קרא לון קודשא בריך הוא, דכתיב, (דברים כג) ותראו את שקוציהם ואת גלוליהם. ומה דאמר ויקח את עטרת מלכם, דאיהו מלכום, הכי הוא ודאי. אלא איתי הגתי עד דלא אתגיייר, כדין איהו תבר לה לההוא עטרת דאיהו מלכום, ההוא דיוקנא דחקיק עלה ופגים לה. כדין איהו עבד לה היתר לאתהני מנה והות על רישיה. ותא חזי, שקויץ בני עמון, חד חזיא בסורטא הוה חקיק על ההוא כתרא, ובגין כך אקרי שקויץ וזהמא.

[זוהר חלק א' - דף קעג ע"ב]

רבי יצחק אמר, הסירו את אלהי הנכר, אלין שאר נשין דהוו מייתי בגוייהו כל נבזבזון דלהון. ועל דא פתיב ויתנו אל יעקב את כל אלהי הנכר. אלין נשין, כל נבזבזון וכל טעון דדהבא וכספא. ויטמון אותם יעקב, בגין דלא (דף קעג ע"ב) יתהנו מסטרא דעבודה זרה כלל.

תא חזי, דיעקב גבר שלים בכלא הוה, והוה מתדבק ביה בקודשא בריך הוא. מה פתיב, ונקומה ונעלה בית אל ואעשה שם מזבח לאל העונה אותי ביום צרתי ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי, מיד ויתנו אל יעקב. מכאן דבעי בר נש לשבחא לקודשא בריך הוא ולאודאה ליה על נסין ועל טבאן דעבד עמיה, הדא הוא דכתיב ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי.

תא חזי, בקדמיתא פתיב ונקומה ונעלה בית אל וגו', אכליל בנוי בהדיה. ולבתר פתיב ואעשה שם מזבח ולא פתיב ונעשה. דאפיק לון מכללא דא, מאי טעמא, בגין דעליה הוה מלה. יעקב אתקין תפלת ערבית, ודאי. ואיהו עבד מדבחה ועליה הוה מלה, ובגין דאיהו עבר כל אינון עקתין מן יומא דערק קמיה דאחיה. דכתיב ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי, ואינון אתו לבתר לעלמא. ועל דא לא אעיל לון בהדיה. רבי אלעזר אמר, מכאן מאן דיתעביד ליה נסא, איהו בעי לאודאה. מאן דאכיל נהמא בפתורא, איהו בעי לברכא, ולא אחרא דלא אכיל מידי:

ויבן שם מזבח וגו', תא חזי, פתיב ויבן שם מזבח, ולא פתיב (בהני מדבחון) דאסיק עליה נסכין ועלוון, אלא בגין דאתקין ההוא דרגא דאתחזי לאתתקנא. מזבח ליי, לאתקנא דרגא תתאה לחברא ליה בדרגא עלאה, ועל דא ויבן שם מזבח דא דרגא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תתא. ליי דא דרגא עלאה. ויקרא למקום אל בית אל, שמא דא כשמא עלאה. בגין דכד אתנהרא פדין כאמה בתה וכלא חד.

פי שם נגלו אליו האלהים, בגין דאינון לא אשתכחו אלא בשכינתא, דהא שבעין הוו דאינון משתכחי תדיר בהדי שכינתא, ושבעין קתדראי סחרניה דשכינתא. ועל דא פי שם נגלו אליו האלהים באתרא דא דאתגליא, דהא פתיב והנה יי נצב עליו:

ויעל מעליו אלהים במקום אשר דבר אתו, רבי שמעון אמר, מכאן דאתעביד רתיכא קדישא בהדי אבהן. ותא חזי, יעקב איהו רתיכא קדישא עלאה דקיימא לאנהרא לסיהרא, ואיהו רתיכא בלחודוי. הדא הוא דכתיב ויעל מעליו אלהים.

פתח ואמר, (דברים ד) פי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו פיי אלהינו בכל קראנו אליו. תא חזי, כמה אינון חביבין ישראל קמי קודשא בריך הוא, דלית לך עם ולישן בכל עמין עובדי עבודה זרה דעלמא דאית ליה אלהא דישמע לון, כמה דקודשא בריך הוא זמין לקבלא צלותהון ובעותהון דישראל בכל שעתא דאצטריך לון למשמע צלותא דאינון בעאן, בגין ההוא דרגא דלהון.

תא חזי, יעקב, קרי ליה קודשא בריך הוא, ישראל. דכתיב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך. ויקרא את שמו, מאן ויקרא, דא שכינתא. כמה דאת אמר ויקרא אל משה. ויאמר לו אלהים. לעיל אוקימנא ישראל דהא אשתלים בכלא כדקא יאות, וכדין אסתלק בדרגיה ואשתלים בשמא דא, ועל דא ויקרא את שמו ישראל והא אתמר.

רבי אלעזר ורבי יוסי הוו אזלי בארחה, אמר רבי יוסי לרבי אלעזר, ודאי הא דאמרת דיעקב שלימא דאבהן איהו, ואיהו אחיד לכל סטרין, וקרא שמיא ישראל, וכתיב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך. וכתיב ויקרא את שמו ישראל. אמאי אהדר קודשא בריך הוא וקרא ליה יעקב בכמה זמנין, וכלא קרון ליה יעקב כמלקדמין. אי הכי, מהו ולא יקרא שמך עוד יעקב.

אמר ליה, שפיר קא אמרת. פתח ואמר, (ישעיה מב) יי כגבור יצא כאיש מלחמות יעיר קנאה, האי קרא אוקמוה. אבל תא חזי, כגבור יצא, גבור מבעי ליה. כאיש מלחמות, איש מלחמות מבעי ליה.

[זוהר חלק א' - דף קעד ע"א]

אלא הא אתמר יי בכל אתר רחמי איהו, ודאי (דף קעד ע"א) קודשא בריך הוא, יי שמיא איהו, דכתיב, (ישעיה מב) אני יי הוא שמי, וחמינן דלזמנין אתקרי שמיא אלהים והוא דינא בכל אתר. אלא בזמנא דאסגיאן זכאין בעלמא, יי שמיא ואתקרי



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בשמה דרחמי. ובזמנא דאסגיא חייבין בעלמא, אלהים שמיא ואתקרי בשמה דאלהים. כך בזמנא דיעקב לא הוה בין שנאין ולא הוה בארעא אחרא, קרי ליה ישראל. וכד הוה בין שנאין, או בארעא אחרא קרי ליה יעקב.

אמר ליה, עדיין לא אתיישבא מלה. דכתיב לא יקרא, והא אנן קרינן ליה. ומאי דאמרת דכד הוה בין שנאין או בארעא אחרא קרי ליה יעקב. תא חזי, כתיב, (בראשית לו) וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען, והא לא הוה בארעא אחרא.

אמר ליה, הא בקדמיתא אתמר, כמה דקודשא בריך הוא לזמנין אתקרי יי, ולזמנין אתקרי אלהים. הכי נמי לזמנין אקרי ישראל ולזמנין אקרי יעקב וכלא בדרגין ידיען. ומה דאתמר לא יקרא שמך עוד יעקב, לאתישבא בשמה דא.

אמר ליה, אי הכי, הא כתיב, (בראשית יז) ולא יקרא עוד את שמך אברם והיה שמך אברהם. אמר ליה, התם כתיב והיה. ועל דא קיימא בהווא שמא. אבל הכא לא כתיב והיה, אלא כי אם ישראל יהיה שמך. ולא כתיב והיה שמך ישראל, ואפילו בזמנא חדא סגי ליה, כל שפן דלזמנין כך ולזמנין כך. וכד אתעטרו בנוי בכהני וליואי ואסתלקו בדרגין עלאין, פדין אתעטר בשמה דא תדיר.

עד דהוו אזלי, אמר ליה רבי יוסי לרבי אלעזר, הא אתמר דכד מיתת רחל נטלא ביתא מאן דאצטריך לאתתקנא בתריסר שבטין פדקא יאות. אמאי מיתת רחל מיד, אמר ליה, הא למהוי שכינתא מתעטרא פדקא יאות ולמהוי אם הבנים שמחה וביה שריא (לעילא) לנטלא ביתא ולאתתקנא. ועל דא בנימין הוא תדיר במערב ולא בסטרא אחרא.

וביה שריא לאתתקנא בתריסר שבטין, וביה שריא מלכותא דרקייעא לאשתמודעא בארעא. ורוא דא, בכל שירותא דאתיא לאשתמודעא בקשיו איהו, ועל דא אית בה דינא דמותא ומתמן אתישבת.

הכא כד בעא לאתתקנא ולנטלא ביתא אתעביד דינא ברחל ובתר פן אתתקנת לאתישבא. כד בעא לאשתמודעא מלכותא בארעא שריא בדינא. ולא אתישבת מלכותא בדוכתא פדקא יאות עד דאתער דינא בשאול לפום עובדוי, ולבתר אתישבת מלכותא ואתתקנת.

תא חזי, כל שירותא תקיף ולבתר נייחא. בראש השנה שירותא תקיף. דכל עלמא אתדן כל חד וחד לפום עובדוי, ולבתר נייחא סליחה וכפורי. בגין דשירותא איהו משמאלא ועל דא דינוי תקיפין, ולבתר אתער ימינא ועל דא הוי נייחא.

ולזמנא דאתי זמין קודשא בריך הוא לאתערא בנייחא על שאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, ולבתר יתתקף עליהו בדינא קשיא. הדא הוא דכתיב,

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(ישעיה מב) ”כגבור יצא פאיש מלחמות יעיר קנאה יריע אף יצריח על אויביו יתגבר. ” בקדמיתא דאיהו רחמי, ולבתר כגבור ולא גבור. ולבתר פאיש מלחמות ולא איש מלחמות. לבתר אתגלי תוקפא עליהו ויתתקף לשיצאה לון, דכתיב יריע אף יצריח על אויביו יתגבר. וכתיב, (זכריה יד) ויצא ” ונלחם בגוים ההם פיום הלחמו פיום קרב. וכתיב, (ישעיה סג) מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה וגו’:

[זוהר חלק א’ - דף קעד ע”ב]

ויהי בצאת נפשה פי מתה ותקרא שמו בן אוני ואביו קרא לו בנימן. רבי יהודה פתח ואמר, (נחום א) טוב יי למעוז פיום צרה וידע חסי בו. זכאה חולקיה דבר נש דאתתקף ביה בקודשא בריך הוא, בגין דתוקפא דקודשא בריך הוא איהו תוקפא, ואוקמוה טוב יי, כמה דאת אמר (תהלים קמה) טוב יי לכל. למעוז, דא הוא תוקפא דאית ביה ישועות. דכתיב, (תהלים כח) ומעוז (דף קעד ע”ב) ישועות משיחו הוא. פיום צרה, פיוםא דעקו דעקין שאר עמין לישראל.

תא חזי, מה כתיב (משלי כד) התרפית פיום צרה צר כחכה. מאי התרפית. מאן דאתרפי ידוי מקודשא בריך הוא דלא לאתתקפא ביה. והיך יתקף בר נש ביה בקודשא בריך הוא, יתקיף באורייתא. דכל מאן דאתתקף באורייתא, אתתקף באילנא דחיי. כפיכול יהב תוקפא לכנסת ישראל לאתתקפא. ואי הוא יתרפי מאורייתא, מה כתיב התרפית. אי איהו אתרפי מן אורייתא פיום צרה צר כחכה, פיוםא דייתי ליה עקו, כפיכול דחיק לה לשכינתא דאיהו חילא דעלמא.

דבר אחר צר כחכה, תא חזי, בשעתא דבר נש אתרפי מאורייתא ואזיל בארחא דלא כשרא, כמה בעלי דבבו זמינן ליה למהוי ליה קטיגורין פיוםא דעקו. ואפילו נשמתיה דבר נש דאיהו חילא ותוקפא דיליה איהו מארי דבבו לקבליה, דכתיב צר כחכה, בגין דאיהו צר לגביה. אמר רבי אבא בשעתא דבר נש אזיל בארחי דאורייתא וכל ארחוי מתתקנון בדקא יאות, כמה סניגורין קיימין עליה לאדפרא ליה לטב.

פתח ואמר, (איוב לג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר פדעהו מרדת שחת מצאתי כפר. הני קראי אית לאסתפלא בהו, וכי לא אתגלי כלא קמי קודשא בריך הוא, דאיהו צריך למלאכא דיימא קמיה טב או ביש. אלא ודאי אצטריך. דכד אית ליה לבר נש סניגורין לאדפרא זכו דידיה קמיה, ולא אית ליה (לבר נש) קטיגורין, כדין ויחננו ויאמר פדעהו מרדת שחת מצאתי כפר.

תא חזי, בהאי קרא תשכח ברירא דמלה, כתיב אם יש עליו מלאך, אי לא כתיב יתיר יאות הוא. אבל מלאך מליץ אחד מני אלף כתיב, ומאן איהו. דא הוא מלאך

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּמַמְנָא עֲמִיה דְּבַר נֶשׁ בְּסֵטֶר שְׁמַאלָא, דְּכַתִּיב, (תהלים צא) יִפֹּל מִצְדָּךְ אֱלֹהִי, וְדָא הוּא סֵטְרָא דְשְׁמַאלָא, דְּכַתִּיב בְּתַרְיָה וּרְבֵבָה מִימִינָךְ.

אָבֵל אֶחָד מִנֵּי אֱלֹהִי, דָּא הוּא יֵצֵר הָרַע, דְּאִיהוּ אֶחָד מֵאַנּוּן (דאיהו) אֱלֹהִי דְתָוּוּ לְסֵטֶר שְׁמַאלָא. בְּגִין דְּאִיהוּ סְלִיק לְעֵילָא וְנָטִיל רְשׁוֹ. וְעַל דָּא אִי בַר נֶשׁ אֲזִיל בְּאַרְחָ קְשׁוּט, הֵהוּא יֵצֵר הָרַע אִיהוּ עֶבֶד לוֹ. כְּמָה דְאַתְמַר דְּכַתִּיב, (משלי יב) טוֹב נִקְלָה וְעֶבֶד לוֹ. כְּדִין אִיהוּ סְלִיק וְאַתְעֵבִיד סְנִיגוּרָא, וְאָמַר קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, זְכוּ עֲלִיָּה דְבַר נֶשׁ. כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר, פְּדַעְהוּ מִרְדַּת שְׁחַת.

וְעַם כָּל דָּא לָא אֶהְדֵּר בְּרִיקְנֵיָא, בְּגִין דְאַתְיְהִיב לִיָּה אַחְרָא לְשִׁלְטָאָה עֲלוּי וְלִיטוּל נְשִׁמְתִּיה מִנִּיָּה. בְּגִין דְאַקְדִּים חוּבוּי דְהֵהוּא בַר נֶשׁ וְאִיהוּ כְּפַר עַל הָאִי. הֵדָא הוּא דְכַתִּיב מִצְאֵתִי כְּפַר, לְמַפְדֵּי לִיָּה.

דְּבַר אַחַר מִצְאֵתִי כְּפַר. הֵהוּא זְכוּ דְאַמְרַת אִיהוּ עֲלִיָּה כְּפַר לְמַפְדֵּי לִיָּה דְלָא יְחוּת לְגִיְהֵנָם וְלָא יְמוּת. וְעַל דָּא מְבַעֵי לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְמִיְהָךְ בְּאַרְחָ קְשׁוּט וּבְגִין דִּיְהֵא לִיָּה הֵהוּא קְטִיגוּרָא, סְנִיגוּרָא.

כְּגוּוּנָא דָּא יִשְׂרָאֵל בְּיוֹמָא דְכַפּוּרִי, דִּיְהִיב לִיָּה שְׁעִיר וְאַתְעַסִּיקוּ בְּהִדְיָה. עַד דְאַתְהֵדֵר עֶבֶד לָהּוּ וְסְלִיק וְסִהִיד סִהֵדוּתָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַתְעֵבִיד לָהּוּ סְנִיגוּרָא. וְעַל דָּא אָמַר שְׁלֵמָה, (משלי כה) אִם רָעַב שִׁנְאָךְ הֶאֱכִילָהּוּ לֶחֶם וְאִם צָמָא הִשְׁקָהּוּ מַיִם. וְעַל הָאִי יֵצֵר הָרַע אַתְמַר.

וּבְגִין דָּא בְּיוֹם צָרָה, כַּד בַּר נֶשׁ אַתְרַפֵּי מְאוּרֵיָתָא, כְּפִיכּוּל דְחִיק לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהִדְיָה דְהֵהוּא יֵצֵר הָרַע דְאִיהוּ אַתְעֵבִיד קְטִיגוּרָא. צַר כְּחֻכָּה. צַר כַּח כֹּהֵ, בְּגִין דְאַתְקָרַב קָמִיָּה לְקַטְרָגָא וְאַתְחַלֵּשׁ חֵילָא.

תָּא חֲזִי, טוֹב יֵי לְמַעוּז בְּיוֹם צָרָה, מְאִי בְּיוֹם צָרָה. דָּא יַעֲקֹב כַּד אַתָּא עֲלִיָּה עֲשׂוּ לְקַטְרָגָא לִיָּה. וְיודֵעַ חוּסֵי בּוּ, כַּד אַתָּא עֲלִיָּה עָקוּ דְדִינָא. וְתָא חֲזִי, לִית מְקַטְרָגָא אֲשַׁתְּכַח עֲלִיָּה דְבַר נֶשׁ אֱלָא בּוּמְנָא דְסַכְנָה.

[זוהר חלק א' - דף קעה ע"א]

וְתָא חֲזִי, בְּגִין דִּיעֲקֹב אַחַר גְּדַרְיָה דְנַדִּיר קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אַתְתַּקֵּף דִּינָא עַל יְדָא דְמְקַטְרָגָא דְקַטְרִיג עֲלִיָּה דִיעֲקֹב, (דף קעה ע"א) וּבְעָא דִינָא בְּשַׁעֲתָא דְסַכְנָה דְהוּת רַחֵל בְּהָ. אָמַר קָמִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהָא יַעֲקֹב נִדְרָ גְדַרְיָה וְלָא שְׁלִים, וְהָא אִיהוּ תַקִּיף מְכֻלָּא בְּעוּתָרָא וּבְבִנִין בְּכָל מַה דְאַצְטְרִיף. וְלָא שְׁלִים גְדַרְיָה דְנַדִּיר קָמִיָּה וְלָא נְסַבְתָּ עוֹנֵשָׁא מִנִּיָּה. מִיָּד וְתַלְדָּ רַחֵל וְתַקֵּשׁ בְּלִדְתָּהּ. מְאִי וְתַקֵּשׁ. דְאַתְקֵשִׁי דִינָא לְעֵילָא גְּבִי מְלֵאךְ הַמּוֹת. וְאַתְעַנְשׁ יַעֲקֹב בְּהָאִי. מְאִי טַעְמָא, בְּגִין דְכַתִּיב (משלי

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כב) ואם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתידך. ועל דא מיתת רחל ואתמסר דינא על ידא דמלאך המות.

ותא חזי, בשעתא דאתא עשו, מה עבד. וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשונה ואת לאה וילדיה אחרונים ואת רחל ואת יוסף אחרונים. מאי טעמא, בגין דדחיל עלה דרחל, דלא יסתכל ההוא רשע בשפירו דילה ולא יקטרג ליה עלה.

תו מה פתיב, ותגשנה השפחות הנה וילדיהן ותשתחווין ותגש גם לאה וילדיה וישתחוו, נשין מקמי גוברין. אבל ברחל מה פתיב ואחר נגש יוסף ורחל, ויוסף מקמי אמיה ואיהו חפא עלה, ועל דא פתיב, (בראשית מט) בן פורת יוסף בן פורת עלי עין. דאסגי גופיה וחפא על אמיה. עלי עין, עלי עינא דההוא רשע.

והכא אתענשת על ידא דיצר הרע דקטרג בשעתא דספנה, ואתענש יעקב על נדרא דלא שלים, ודא קשיא ליה ליעקב מכל עקו דעברו עליה. ומנלן דבגיניה דיעקב הוה, דכתיב, (בראשית מח) מתה עלי רחל. עלי ודאי, על דאחרית נדרי.

רבי יוסי אמר, פתיב, (משלי כז) קללת חנם לא תבא. ואוקמוה לו בוי"ו, דאי קללת צדיקא היא, אפילו דלא אתכון בה, פיון דנפקא מפומיה נטל לה ההוא יצר הרע וקטרג בה בשעתא דספנה.

יעקב אמר, (בראשית לא) עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה. ואף על גב דאיהו לא הוה ידע, נטיל לה להחיה מלה ההוא שטן דאשתכח גביהו תדיר בבני נשא. ועל דא תנינן, לעולם לא יפתח בר נש פומיה לשטנא, בגין דנטיל החיה מלה וקטרג בה לעילא ותתא. כל שפן מלה דחכם או מלה דצדיקא, ועל תרין אלין אתענשת רחל:

ויחיה (קנהב) בצאת נפשה פי מתה. אמר רבי אבא וכי פיון דאמר ויחיה בצאת נפשה לא ידענא פי מתה. אלא אצטריך בגין דלא אהדרת לגופא יתיר, ומיתת רחל מיתת גופא, בגין דאית בני נשא דנפקי נשמתיהו ואהדרן לאתרייהו ופמה דאת אמר, (שמואל א ל) ותשב נפשו (לפנינו בקרא רוחו. ובדפוס ירושלים איתא גם בזוה"ק ותשב רוחו אליו) אליו, (בראשית מב) ויצא לבם, (שיר השירים ה) נפשי יצאה בדברו. (מלכים א יז) לא נותרה בו נשמה. אבל האי נפקת נשמתה ולא אתהדרת לאתרה ומיתת רחל.

ותקרא שמו בן אוני. דקשיו דדינא דאתגזר עלה. ויעקב אהדר ליה וקשיר ליה לימינא, בגין דמערב אצטריך לקשרא ליה לימינא, ואף על גב דאיהו בן אוני סטרא דדינא קשיא, בן ימין איהו, דהא בימינא אתקשרת. ואתקברת בארחה כמה

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאֲתַמַּר. הַאִי אַתְּגַלִּיא מִיתְתָּה וְקַבּוּרְתָּה, אֲבַל לֹאָה לֹא אַתְּגַלִּיא מִיתְתָּה וְקַבּוּרְתָּה. וְאִף עַל גַּב דְּהַנִּי אַרְבַּע אַמְהֵן רְזָא אִית לֹון וְהָא אוּקְמוּהָ:

וַיִּצַב יַעֲקֹב מִצְבָּה עַל קַבּוּרְתָּה, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מַאי טַעְמָא. בְּגִין דְּלֹא אַתְּכַסִּיא אַתְּרָה עַד יוֹמָא דְזוּמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחֵיָא מִתִּיָא. כְּמָה דַּאֲתַמַּר עַד הַיּוֹם, עַד הַהוּא יוֹמָא מִמֶּשׁ.

[זוהר חלק א' - דף קעה ע"ב]

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, עַד יוֹמָא דְתַהֲדַר שְׂכִינְתָּא בְּגִלּוּתְהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל בְּתַהוּא אַתְּר, כְּמָה דַּאֲתַּ אָמַר, (יִרְמִיָּה לֵא) וַיֵּשׁ תַּקְוֹה לְאַחֲרִיתֶךָ נָאָם יִי וְשָׁבוּ בָנִים לְגַבּוּלָם. וְדָא אוּמָאָה דְּאוּמֵי לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְזַמִּינִין יִשְׂרָאֵל כַּד יִתּוּבוּן מִן גִּלּוּתָא, לְקִיָּמָא עַל תְּהִיא קַבּוּרָה דְּרַחֵל וְלַמְבַּכֵי תַמָּן. כְּמָה דַּאִיְהִי בְּכַאת עַל גִּלּוּתְהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא כְּתִיב, (יִרְמִיָּה לֵא) בְּכִי יָבֹאוּ וּבְתַחֲנוּנִים אוּבִילִם וְגו'. וְכְתִיב, (יִרְמִיָּה לֵא) כִּי יֵשׁ שָׂכָר לְפַעוּלְתֶךָ. וּבְתַהֲיָא (דף קעה ע"ב) שְׁעַתָּא זְמִינַת רַחֵל דַּאִיְהִי בְּאַרְחָא לְמַחְדֵי בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל וְעַם שְׂכִינְתָּא וְאוּקְמוּהָ חֲבֵרֵיָא:

וַיְהִי בְּשָׁפֶן יִשְׂרָאֵל בְּאַרְצָן הַהִיא וַיֵּלֶךְ רְאוּבֵן וַיִּשְׁכַּב אֶת בְּלָהָה פְּלֶגֶשׁ אֲבִיו וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל וַיְהִי בְּנֵי יַעֲקֹב שָׁנִים עֶשְׂרִי. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, וַיְהִי בְּשָׁפֶן יִשְׂרָאֵל בְּאַרְצָן הַהִיא, דְּהָא לֹאָה וְרַחֵל מִיתוּ, וְנִטְלָא בֵיתָא מֵאֵן דְּנִטִּיל.

וְכִי סִלְקָא דְעַתְדָּה דְּרְאוּבֵן אֲזִיל וְשָׁכִיב בְּהַדָּה דְּבְלָהָה. אֵלָא, כָּל יוֹמָא דְלֹאָה וְרַחֵל שְׂכִינְתָּא שְׂרִיָּא עַלֵיָהוּ. וְהַשְׁתָּא דְּמִיתוּ, שְׂכִינְתָּא לֹא אַתְּפַרְשַׁת מִן בֵּיתָא, וְשְׂרִיא בְּבֵיתָא בְּמִשְׁכַּנָּא דְּבְלָהָה. וְאִף עַל גַּב דְּשְׂכִינְתָּא בְּעִיא לְנִטְלָא בֵּיתָא כְּדָקָא יְאוּת, אֲלִמְלָא יַעֲקֹב לֹא אֲשַׁתְּכַח בְּזוּוּגָא דְּכַר וְנוֹקְבָא, לֹא שְׂרִיא שְׂכִינְתָּא בְּאַתְּגַלִּיא בְּבֵיתָא. וְעַל דָּא קִיָּמָא שְׂכִינְתָּא בְּמִשְׁכַּנָּא דְּבְלָהָה. וְאַתָּא רְאוּבֵן וּבְגִין דְּחָמָא דְּבְלָהָה יִרְתָּא אַתְּרָא דְּאִמִּיהָ, אֲזִיל וּבְלַבֵּל עֶרְסָא. וְעַל דְּקִיָּמָא שְׂכִינְתָּא עַלָּה, כְּתִיב בֵּיהּ וַיִּשְׁכַּב אֶת בְּלָהָה.

רַבִּי יִיסָא אָמַר, דְּנָאִים עַל הַהוּא עֶרְסָא וְלֹא חֵיִישׁ לִיקְרָא דְּשְׂכִינְתָּא. וּבְגִין כֶּף לֹא אַתְּפָגִים מְחוּשְׁפָנָא דְּשִׁבְטִין וְאַתָּא קָרָא וְעֵבִיד חוּשְׁפָנָא. בְּגִין כֶּף כְּתִיב, כְּכֹר יַעֲקֹב רְאוּבֵן. וְאִיְהוּ עֵבִיד קָרָא רִישָׁא דְּכָל שְׁבֻטִין.

רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח וְאָמַר, (הוֹשֵׁעַ יֵד) כִּי יִשְׂרָיִם דְּרַכֵּי יִי וְגו', כָּל אַרְחוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּלָהוּ יִשְׂרָיִם וְאַרְחוּי קְשׁוּט, וּבְנֵי עַלְמָא לֹא יִדְעִין וְלֹא מְשַׁגְּחִין עַל מַה אֵינּוֹן קִיָּמִין. וְעַל דָּא וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָם, בְּגִין דְּאֵינּוֹן יִדְעִין אַרְחוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּמְשַׁתְּדְּלֵי בְּאוּרִיָּתָא. דְּכָל מֵאֵן דַּאֲשַׁתְּדַל בְּאוּרִיָּתָא, אִיְהוּ יִדַע וְאֲזִיל בְּהוּ דְּלֹא סִטִּי לִימִינָא וְלִשְׁמָאֲלָא.

סדר הלימוד ליום כה חשוון [יום 55 בשנה]

ופושעים יכשלו בם, אלין אינון חייבין דלא משתדלי באורייתא, ולא מסתכלין בארחוי קודשא בריך הוא ולא ידעין לאן אורחי אזלין. ובגין דלא ידעי לאסתכלא ולא משתדלי באורייתא, אינון כשלי בהו באינון ארחוי בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

תא חזי, כל בר נש דאשתדל באורייתא, כד נפיק מהאי עלמא נשמתייה סלקא באינון ארחין ושביילין (דאינון באורייתא) דאורייתא. ואינון ארחין ושביילין דאורייתא ידעין אינון, ואינון ידעין ארחוי דאורייתא בהאי עלמא יחון בהו בההוא עלמא כד יפקון מהאי עלמא.

ואי לא אשתדלו באורייתא בהאי עלמא ולא ידעין ארחין ושביילין, כד יפקון מהאי עלמא לא ינדעון למיתה באינון ארחין ושביילין וכשלין בהון. כדין יהו בארחין אחרנין דלאו אינון ארחין דאורייתא, ויתערון ליה בכמה דינין ואתענשו בהו.

ומאן דאשתדל באורייתא מה כתיב, (משלי ו) בשכבך תשמור עליך והקיצות היא תשיחה. בשכבך בקברא, אורייתא תצור עליך מדינא דההוא עלמא. והקיצות, כד קודשא בריך הוא יתער רוחין ונשמתיין לאחייא מתייא כדין היא תשיחה, היא תהא סניגוריא על גופא, בגין דיקומון אינון גופין דאשתדלו באורייתא כדקא יאות. ואלין אינון דיקומון בקדמיתא לחיי עלמא, כמה דאת אמר, (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם וגו'. ואלין אינון לחיי עולם, בגין דאתעסקו בחיי עולם דאיהי אורייתא.

ותא חזי, כל אינון דאשתדלו באורייתא, תהוא גופא יתקיים ואורייתא תגין עליה. מאי טעמא, בגין דבההיא שעתא יתער קודשא בריך הוא חד רוחא דכליל מארבע רוחין, ותהוא רוחא דכליל מארבע רוחין, אזדמן לכל אינון דאשתדלו באורייתא לאחייא לון בהאי רוחא בגין דיתקיים לעלמין.

[זוהר חלק א' - דף קעו ע"א]

ואי תימא, הא כתיב (יחזקאל לז) מארבע רוחות באי הרות, אמאי לא אתקיימו, דהא כלהו מיתו כמלקדמין. תא חזי, תהוא זמנא דאוקים קודשא בריך הוא על ידא דיחזקאל אינון מתייא, תהוא (זמני דאתא) רוחא אף על גב דהוה מארבע רוחייא, לא נחית לקיימא לון בקיימא, אלא לאחזאה דזמין קודשא בריך הוא לאחייא מתייא בההוא גוונא ולקיימא לון ברוחא (דף קעו ע"א) דאתכליל בהאי גוונא. ואף על גב דאתדרו גרמין בההיא שעתא כמה דהוה. קודשא בריך הוא בעא לאחזאה לכל

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עלמא דאיהו זמין לאחייא מתייא (מה כתיב, ישעיה כו) יחיו מתיך נבלתי יקומו. על דא ההוא רוחא דזמין לנחתא בהו בצדיקיא) (נ”א ועל דא ההוא רוחא דזמין לנחתא בהו בצדיקיא. מה כתיב מארבע רוחות באי הרוח, רוחא דאתכלילת בארבע), בגין דקודשא בריך הוא זמין לקיימא להו קיימא שלים בעלמא פדקא יאות. ואינון דאשתדלו באורייתא בהאי עלמא, היא קיימא עליה דבר נש ואתעבידת סניגוריא קמי דקודשא בריך הוא.

רבי שמעון אמר, כל אינון מלין דאורייתא וכל ההיא אורייתא דאשתדל בה בר נש בהאי עלמא, אינון מלין וההיא אורייתא קיימא קמי קודשא בריך הוא ואמרת קמיה והיא ארימת קלין ולא אשתככת. ולההוא זמנא איהי תשיח ותימא כפום דאתדבק בר נש ואשתדל בהאי עלמא, ועל דא אינון יקומו בקיימא שלים לחיי עלמא פדקאמרן. ובגין כך (הושע יד) פי ישרים דרכי יי וצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם.

רבי חייא פתח ואמר, (שמואל א ב) ועלי זקן מאד ושמע את כל אשר יעשון בניו לכל ישראל ואת אשר ישפכו את הנשים הצבאות פתח אהל מועד. וכי סלקא דעתך דכהני יי דיעבדון עבידתא דא. והא מקדמת דנא אתמר ופרישת אורייתא ההוא חובא דלהון דכתיב, (שמואל א ב) פי נאצו האנשים את מנחת יי. וכתיב ומשפט הכהנים מאת העם כל איש זובח זבח וגו'. וכתיב גם בטרם יקטירון את החלב ובא נער הכהן ואמר לאיש הזובח תנה לצלות לפהו וגו'. וכתיב ואמר לו פי עתה תתן ואם לא לקחת בחזקה. ועל דא ותהי חטאת הנערים גדולה מאד וגו'. וכל דא לא הוו נטלין אלא מאינון חולקין דהוו להו לכהני למיכל מניה, ועל דהוה קליל קרבנא בעינייהו אתענשו. והכא אמר את אשר ישפכו את הנשים הצבאות. (אלא) חס ושלום דהוו עבדו עבירה דא, כל שפן באתרא קדישא ההוא, דלא יקומון כל ישראל ויקטלון להון. אלא בגין דהוו מעפבי לון לאעלא למקדשא, ומחאן בידהון דלא לאעלא למצלי צלותא עד דקורבניא אתעבידו בגין דאינון לא מייתין קרבנין למיטל חולקא מנייהו, ובגין כך מעפבין לון. ובגין כך אינון נשים הוו בעאן מנייהו לאעלא תמן. ועל דא כתיב את אשר ישפכו את הנשים, דמעפבי לון פדקאמרן.

כגוונא דא וישפכ את בלהה. חס ושלום דאיהו שכב עמה, אלא בגין דעפב לה לשמשא באבוי שמושא דמצוה, ודא הוא בלבולא דערסא. ועבד לקביל שכינתא עבידתא דא, דבכל אתר דשמושא דמצוה אשתכח, שכינתא שריא על ההוא אתר ואשתכח תמן. ומאן דגרים לעפבא שמושא דמצוה גרים דיסתלק שכינתא מעלמא. ועל דא כתיב (בראשית מט) פי עלית משכבי אביך או חללת יצועי עלה. ובגין דא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כתיב, וישכב את בלהה פלגש אביו וישמע ישראל ויהיו בני יעקב שנים עשר. פלהו הווי במניינא ולא גרע מזכותא דלהון פלום.

רבי אלעזר אמר, מאי טעמא בקדמיתא ישראל ולבתר יעקב. דכתיב, וישמע ישראל ויהיו בני יעקב שנים עשר. אלא פד אתא ראובן ובלבל ההוא ערסא אמר ומה תריסר שבטין הווי ליה לאבא לקיימא בעלמא ולא יתיר, והשתא בעי לאולדא בגין דילמא אנן פגימין דאיהו בעי לאולדא אחרנין כמלקדמין. מיד בלבל ההוא ערסא, ואתעכב ההוא שמושא. כאילו עבד קלנא לגבי שכינתא דשריא על ההוא ערסא. ועל דא כתיב וישמע ישראל, דהא בשמא דא אסתלק גו תריסר דאתכסיין דאינון תריסר נהרי אפרסמונא דכיא.

[זוהר חלק א' - דף קעו ע"ב]

ויהיו בני יעקב שנים עשר, אלין תריסר שבטין דשכינתא אתתקנת בהו. ומאן אינון, אלין דאורייתא אהדרת ועביד לון חושבנא (דף קעו ע"ב) כמלקדמין. פלהו קדישין, פלהו אתחזיין לגבי שכינתא לאסתכלא בקדושה דמאריהון. דאילו עבד ההוא עובדא לא ייתי ראובן במניינא.

ועם כל דא אתענש דאתנטיל בכורתיה מניה ואתיהיב ליוסף כמה דאת אמר, (דברי הימים א ה) ובני ראובן בכור ישראל כי הוא הבכור ובחללו יצועי אביו נתנה בכורתו ליוסף.

תא חזי, (דניאל ב) להוא שמה די אלהא מברך מן עלמא ועד עלמא די כל מעבדוהי קשוט וארחתיה דין, וכל מה דאיהו עביד פלא איהו בחכמתא עלאה.

תא חזי, כמה גרים עובדא דבר נש, דהא כל מאי (מאן) דאיהו עביד, פלא אתרשים וקיימא קמי דקודשא בריך הוא. דהא יעקב בשעתא דעאל לגבה דלאה, כל ההוא ליליא רעותיה ולביה תוה ברחל, דחשיב דרחל איהי. ומההוא שמושא וטפה קדמאה ומההוא רעותא אתעברת לאה ואוקמוה. דהא אלמלא דיעקב לא ידע לא יסתליק ראובן בחושבנא. ועל דא לא אסתלק בשמא ידיעא אלא שמייה סתם ראובן.

ועם כל דא אהדר עובדא לאתריה, כמה דההוא רעותא קדמאה אתעבידת ברחל, ההוא רעותא אתהדרת בה. דהא בכורתיה אהדרת ליוסף בוכרא דרחל, אתר דרעותא תות ברחל וכלא סליק באתריה. בגין דכל עובדוי דקודשא בריך הוא פלהו קשוט וזכו.

רבי חזקיה אשכחיה יומא חד לרבי יוסי דהוה מסטמיט ספסינא גו קטרי דנורא והוה סליק קטורא דתננא לעילא. אמר ליה, אלו קטורא דתננא דקרננא דהוה



## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סליק על גבי מדבחא הוה סליק תדיר פי האי גוונא, לא שריא רוגזא בעלמא וישראל לא אתגלי מעל ארעא.

פתח רבי יוסי ואמר, (שיר השירים ג) מי זאת עלה מן המדבר פתימרות עשן מקטרת מר ולבונה מכל אבקת רוכל. מי זאת עולה. תא חזי, בזמנא דהווי ישראל אזלי במדברא, שכינתא אזלא קמייהו ואינהו הוו אזלי אבתרה. דכתיב, (שמות יג) ויי הולך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם וגו'. ובגין כך כתיב, (ירמיהב) כה אמר יי זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך לכתך אחרי במדבר וגו'.

ושכינתא הות אזלא וכלהו ענני יקר בהדה. וכד הוה שכינתא נטלא, הווי נטלין. כמה דכתיב, (שמות מ) ובהעלות הענן מעל האהל ואחרי כן יסעו בני ישראל וגו'. וכד איהי סלקא ההוא עננא סלקא עד לעילא, וכל בני עלמא חמאן ושאלו ואמרו, מי זאת עולה מן המדבר פתימרות עשן.

ההוא עננא דשכינתא אתחזיא עשן, מאי טעמא איהי עשן. בגין דנורא דאדליק אברהם ויצחק בריה הוה אחיד בה ולא אעדי מינה. וכד אתאחדת ההוא נורא בגווה הוה סליק עננא (נ"א תננא).

ועם כל דא, מקטרת מר ולבונה. מאי מקטרת, מתקטרא בתרין סטרין אחרנין, עננא דאברהם לימינא, עננא דיצחק לשמאלא. מכל אבקת רוכל, דא יעקב.

דבר אחר דא יוסף הצדיק, בגין דארונא דיוסף הוה אזיל לגביה, אמאי רוכל, בגין דהוה רכיל לאחוי לגביה דאבוי. דבר אחר אמאי רוכל, אלא מה חנוני דא קטירי דקוסטרי ואבקי דפולמי כלהו בידיה. הכי נמי יוסף, איהו קיומא דאורייתא בגין דאיהו קיים לה, בגין דכל פקודי אורייתא מתקשרן בנטירו דברית קדישא.

ועל דא שכינתא מתקטרא באברהם יצחק ויעקב ויוסף, כחדא אינון ודיוקנא חדא להו. הדא הוא דכתיב, (בראשית לו) אלה תולדות יעקב יוסף. ובגין כך מכל אבקת רוכל, בגין דמאתר דנהרא דנגיד ונפיק אשתקייא כלא ונהירו כל אנפין.

[זוהר חלק א' - דף קעז ע"א]

ותא חזי, כד הווי ישראל בארעא והווי מקריבין קרבנין, כלהו הווי מתקרבין לגבי קודשא בריך הוא כדקא יאות, וכד קרבנא אתעביד ותננא סליק בארץ מישר, כדין הווי ידעי דתננא דמדבחא אדליק (דף קעז ע"א) בוצינא דאתחזיא לאדלקא, וכל אנפין נהירין ובוצינין דלקין.

ומיומא דאתחריב בי מקדשא לית לך יומא ויומא דלית ביה זעימו ורוגזא. כמה דאת אמר, (תהלים ז) ואל זועם בכל יום, ואתפרש חדוה מעילא ומתתא. וישראל

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֲזַלִּין בְּגִלוּתָא וְאִינוּן בְּרִשׁוֹ דְטַעֲוֹן אַחְרָנִין. וְכַדִּין אֲתַקְיִים קָרָא דְכְּתִיב, (דברים כח) וְעַבַדְתָּ שָׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים.

וְכָל דָּא לְמָה, בְּגִין דְכְּתִיב, (דברים כח) תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עַבַדְתָּ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב מְרֹוב כָּל. מֵאֵי מְרֹוב כָּל. הֵכָא מְרֹוב כָּל, וְהָתָם בְּחָסֵר כָּל.

עַד דִּיתַעַר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְיַפְרוֹק לֹון מִבִּינֵי עַמְמֵיָא, כְּמָא דָּאֵת אָמַר, (דברים ל) וְשָׁב יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וְרַחֲמֶךָ וְשָׁב וְקַבְּצָךָ מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר הִפְצִיָךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ שְׁמָה. וְכְּתִיב אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְבְּצָךָ וְגו':

וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת עֲשׂוֹ הוּא אָדוּם. תָּא חֲזִי, בְּחִי יִצְחָק לָא אֲתַמְנֹן בְּנוֹי דְעֲשׂוֹ כְּמָה דְאֲתַמְנֹן בְּנוֹי דִיעֶקֶב, דְהָא עַד לָא מִית יִצְחָק אֲתַמְנֹן. אֲבָל בְּעֲשׂוֹ מַה כְּתִיב וַיְגֹוע יִצְחָק וַיָּמָת וַיֵּאֶסֶף אֶל עַמּוּי זָקֵן וְשִׁבְעַ עִמִּים וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ עֲשׂוֹ וַיַּעֲקֹב בְּנוֹ. בְּתַרְיָה מַה כְּתִיב וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת עֲשׂוֹ הוּא אָדוּם. מֵאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְהָא בְּחֻלְקֵיהָ וּבְאַחְסַנְתֵּיהָ וְעַדְבֵּיהָ לָאוּ אִיהוּ, אֲלֵא יַעֲקֹב וּבְנוֹי. וּבְגִין כֶּךָ יַעֲקֹב וּבְנוֹי אִינוּן חוּלְקֵיהָ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְעֲאֲלִין בְּחוּשְׁבָּנָא. אֲבָל עֲשׂוֹ דְלָאוּ אִיהוּ בְּחֻלְקָא דְבַסְטָר דְמַהִימְנוּתָא, עֵבִיד חוּשְׁבָּנִיהָ לְבַתַּר דְּמִית יִצְחָק, וְאַתְפָּרֵשׁ חוּלְקֵיהָ לְאַתַּר אַחְרָא.

תָּא חֲזִי, לְבַתַּר דְּמִית יִצְחָק, וְעֲשׂוֹ אֲתַפְרֵשׁ לְסַטְרֵיהָ, מַה כְּתִיב וַיִּקַּח עֲשׂוֹ אֶת נָשָׁיו וְגו' מִפְּנֵי יַעֲקֹב אָחִיו. דְשִׁבְקָ לִיהָ לְיַעֲקֹב קָרָן וְרִיחַ שְׁעֵבִידָא דְמַצְרַיִם, וְאַרְעָא. וְזַבִּין לִיהָ חוּלְקֵיהָ מִן מַעֲרַתָּא דְכַפְלָתָא, וְאֲזַל לִיהָ מִן אַרְעָא וּמִן מַהִימְנוּתָא וּמְחֻלְקֵיהָ, דְאֲזַל לִיהָ מִכְּלָא.

תָּא חֲזִי, כְּמָה הוּא חוּלְקֵיהָ דִיעֶקֶב טְבָא בְּכָלָא. בְּגִין דְלָא אֲשַׁתָּאָר עֲשׂוֹ בְּהַדִּיהָ וְאַתְפָּרֵשׁ מִנִּיהָ וְאֲזַל לִיהָ לְחוּלְקֵיהָ וּלְעַדְבֵּיהָ, וְאַשְׁתָּאָר יַעֲקֹב אַחִיד בְּאַחְסַנְתָּא אָבוּי וּבְאַחְסַנְתָּא אַבְהָתוּי. וְעַל דָּא וַיִּלֶךְ אֶל אַרְץ מִפְּנֵי יַעֲקֹב אָחִיו. מֵאֵי מִפְּנֵי יַעֲקֹב אָחִיו. דְלָא בְּעָא חוּלְקֵיהָ וְאַחְסַנְתֵּיהָ וְעַדְבָּא דְמַהִימְנוּתָא דִּילִיהָ. זַכָּאָה חוּלְקֵיהָ דִיעֶקֶב עֲלִיהָ כְּתִיב, (דברים לב) כִּי חָלַק יְיָ עַמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ:

וְאֵלֶּה הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאַרְץ אָדוּם לְפָנֵי מֶלֶךְ מֶלֶךְ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל. רַבִּי יִיסָא פִתַּח וְאָמַר, (עובדיה א) הִנֵּה קָטָן נִתְתִּיךָ בְּגוֹיִם בְּזוּי אֲתָהּ מְאֹד. תָּא חֲזִי, כַּד עֵבִיד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, וּפְלַג אַרְעָא לְשִׁבְעָה תַּחֲוּמֵי פְּלִיגִין לְקַבִּיל שְׁבַעִין רַבְרַבִּין מִמֶּנָּן, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא פְּלִיג לֹון לְשִׁבְעִין עַמִּין כָּל חַד וְחַד כְּדָקָא חֲזִי לִיהָ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (דבהם לכ) בְּהַנְחֵל עֲלִיוֹן גּוֹיִם בְּהַפְרִידוֹ בְּנֵי אָדָם יִצַּב גְּבוּלוֹת עַמִּים.

וּמְכַלְהוּ רַבְרַבִּין מִמֶּנָּן דְּאַתְמַסְרוּ לְשָׂאָר עַמִּין לָא אִית בְּהוּ בְּזוּי קַמִּיהָ כְּמַמְנָא דְעֲשׂוֹ. מֵאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְסַטְרָא דְעֲשׂוֹ סַטְרָא מְסַאָבָא אִיהוּ, וְסַטְרָא דְמְסַאָבָא אִיהוּ קְלָנָא קַמִּיהָ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. מֵאִינוּן דְרַגִּין זַעֲרִין דְבַתַּר רִיחֵיָא סְרִיקְתָּא דְקוּסְטְרֵי

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סומקי קא אתיא, ועל דא הנה קטן נתתיך בגוים, בזוי אתה מאד. דכתיב, (בראשית ג) על גחונך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך. מאד, כמה דאת אמר ארור אתה מכל הבהמה ומכל חית השדה.

תא חזי, בדרגין תתאין אית דרגין על דרגין, בלהו משניין דא מן דא, וכלהו דרגין קפטירין אלין, וקשירין אלין באלין, ומלכו אתפרש דא מן דא, ומלכו אתקשר במלכו. דא עייל, ודא סליק, אחידן בקשרא חדא.

[זוהר חלק א' - דף קעז ע"ב]

ההוא קשרא משחתא חדא ליה, ותלת קשרין לההיא משחתא. בכל קשרא וקשרא חד עטרא, ובכל עטרא ועטרא חד קפסורא ואתמנא בעטורא דלעילא, ואתמנא ונחית לתתא, עד דאתקשרו ביה ככביא ומזלי. כל חד וחד אתפרש ביה חד (דף קעז ע"ב) ככבא וחד מזלא, וכל ככביא זמינן אינון באינון דרגין דלעילא. ועל דא כל דרגא ודרגא אתעטר באתרין ידיען כדקא חזי.

וכד מתפרשן דרגין אשתכח קטורא דפוסתקא, עד דאתקשרא בסטרא דאתחזי לון, וסטרי דדרגי מסאבי דאינון בסטר שמאלא בלהו מתפרשן לכמה ארחין ושבילין מסטרי גבורן סומקון. ובגין כף תליין גבורן לתתא לאלה אלפין ורבו רבבן, ועל דא הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד כדקאמרן.

תא חזי, ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. בארץ, בסטרא דדרגא דייליה דאיהו דרגא דעשו. דכתיב עשו הוא אדום, וכלהו קאתו מסטרא דרוח מסאבא. לפני מלך מלך לבני ישראל, בגין דאינון דרגין דקיימין בי תרעי לתתא קדמאי. ובגין כף אמר יעקב, יעבר נא אדני לפני עבדו. בגין דרגין דייליה קדמאין אינון לאעלא. ובגין כף לפני מלך מלך לבני ישראל. דעד כען לא מטא זמנא דמלכו שמיא לשלטאה ולאחאחדא בבני ישראל. ובגין כף אמר יעבר נא אדני לפני עבדו.

וכד שלימו אלין דרגין בקדמיתא, לבתר אתער מלכו שמיא לשלטאה על תתאי. וכד שרא, שרא בזעירא דכל שבטין דאיהו בנימין. כמה דאת אמר, (תהלים סח) שם בנימין צעיר רודם וגו'. וביה שארי לאתערא מלכותא, לבתר אתא מלכותא באתריה ואתקיים בהדיה דלא תעדי לעלמין.

רבי חייא פתח ואמר, (ישעיה מה) ועתה שמע יעקב עבדי וישראל בחרתי בו. כה אמר יי עשף ויצרף מבטן יעזרף אל תירא עבדי יעקב וישרון בחרתי בו. תא חזי, כמה אבטח לון קודשא בריך הוא לישראל בכמה אתר (ד"א ל"ג בגין) למזפי להו לעלמא דאתי, דהא לא אתרעי לחולקיה לכל עם ולישן בר לישראל בלחודוי.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין כך יהב לון אורייתא דקשוט. למזכי בה ולמנדע ארחוי דקודשא בריך הוא בגין דירתון ארעא קדישא. דכל מאן דזכי בהאי ארעא קדישא, אית ליה חולקא לעלמא דאתי. כמה דאת אמר, (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ. והא אתמר. תלת דרגין הכא, בקדמיתא יעקב, ולבתר ישראל, ולבתר ישורון.

תא חזי, יעקב הא אוקמוהו. ישראל אוף הכי נמי. ואף על גב דדרגין אינון חד. ישורון, אמאי אקרין ישראל בשמא דא. אלא ישראל וישורון כלא חד. ישורון, כמה דאת אמר, (איוב לג) ישר על אנשים, בגין דנטיל שורה להאי סטרא ולהאי סטרא, ובגין אינון תרין שורין אקרי ישורון, ודא הוא ישראל. ישראל על דנטיל רבו ותוקפא מכלא. ישראל (ס"א ישורון) על אינון חולקי תרין סטרין תרין שורין כדקא אמרן, וכלא חד.

ואינון שמהן כלהו סלקי לחד. יעקב עבדי, זמנין דאיהו עבד כעבדא דאית ליה פקודא דמאריה ולמעבד רעותיה. וכן ישראל בחרתי בו, לאשראה עליה, וכלא ברזא עלאה איהו. כתיב, (ישעיה מג) בראך יעקב ויצרך ישראל, וכתיב כה אמר יי עשה, כל אלין דרגין סלקין לחד והא אתמר, בור"א, יוצ"ר. עוש"ה. וכלהו דרגין אלין על אלין וכלהו חד.

זכאה חולקהון דישראל דקודשא בריך הוא אתרעי בהו מכל עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, בגין דבכלהו כתיב, (ירמיה י) הבל המה מעשה תעתיים בעת פקדתם יאבדו, בשעתא דקודשא בריך הוא זמין לבערא לון מן עלמא, וישתאר הוא בלחודוי כמה דאת אמר, (ישעיה ב) ונשגב יי לבדו ביום ההוא.

[זוהר חלק א' - דף קעח ע"א]

רבי יהודה פתח ואמר, (ישעיה מא) אל תיראי תולעת יעקב מתי ישראל אני עורתיך נאם יי וגאלך קדוש ישראל. תא חזי, כל עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות דעלמא, קודשא בריך הוא יהב לון לממנן שלטנן ידיעין כמה דאתמר. וכלהו אזלי בתר אלההון, כמה דכתיב, (מיכה ד) כי כל העמים ילכו איש בשם אלהיו. וכלהו אושדין דמין ומגיחין קרבא גזלין קפחין ומנאפין, ואתערבי (דף קעח ע"א) בכמה עובדין לביש, ואתתקפו בחילהון לאבאשא.

וישראל לית לון תוקפא וחילא לנצחאה לון בר בפומהון, כתולעתא דא דלית לה תוקפא וחילא אלא בפומא, ובפומא מתבר כלא, ועל דא אקרין ישראל תולעת.

תו אל תיראי תולעת יעקב, מה תולעת לית לבריה דעלמא כהאי תולעת דמשי דסיסטרא, דמנה נפקי כל לבושי יקר טיסטרי דמלכין, לבתר זרע זרעין ומית, ולבתר מההוא זרעא דאשתאר מגיה אתקיים כמלקדמין והא איהו בקיומא. כך

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ישראל אינון פהאי תולעת. דאף על גב דמתין, יתהדרון ויתקיימון בעלמא כמלקדמין.

והא אתמר (ד”א ל”ג דכתיב) (ירמיה יח) פי פחמר ביד היוצר פן אתם בידי בית ישראל. מאי פחמר. אלא דא הוא חמר דההוא זכוכית, דאף על גב דאתבר אתתקון ואית ליה תקנה כמלקדמין.

מתי ישראל, דא אילנא דחיי, דבגין דישראל אינון אתדפקו באילנא דחיי, בגין כך יהא חייך להון ויקומון מעפרא ויתקיימון בעלמא, ויהון לעם חד למפלח ליה לקודשא בריך הוא. כמה דאת אמר (צפניה ג) לקרא פלם בשם יי לעבדו שכם אחד.

רבי אלעזר ורבי יצחק הוו אזלי בארחה, ומטא זמנא דקריאת שמע, וקם רבי אלעזר וקרא קריאת שמע וצלי צלותיה. לבתר אמר ליה רבי יצחק, והא תנינן דעד לא יפוק בר נש לארחה אבעי ליה לנטלא רשו ממאריה ולצלי צלותיה.

אמר ליה, בגין דכד נפיקנא לא הוה זמן צלותא ולא מטא זמנא דקריאת שמע, השתא דשמשא נהיר צלינא. אבל עד לא נפקנא לארחה בעינא בעותא מניה ואמלכנא ביה, אבל צלותא דא לא צלינא.

דהא אנא אשתדלנא באורייתא מפלגות ליליא, וכד אתא צפרא עד כען לא הוה עדנא לצלי צלותא. בגין דההיא שעתא דקדוותא דצפרא אשתכח, אתתא משתעיא בבועלה, ואינון ברזא כחדא, דבעיא איהי למיהך למשכנא בעולמתהא דיתבי בהדה. ובגין כך לא בעי ליה לבר נש למפסק מלייהו דמתחברן כחדא ולאעלא מלה אחרא ביניהו.

והשתא דנהיר שמשא הוא עדן צלותא לצלאה, כמה דאוקמוהו. דכתיב, (תהלים עב) ייראוך עם שמש. מהו עם שמש, לנטרא נהורא דשמשא בהדן לאנהרא לה, דהא יראה בהדי שמשא אצטריך ולא לאפרשא לון. וכד לא נהיר יממא לאו הוא יראה בהדי שמשא, וצריכא לחפרא לון כחדא. ודא הוא עם שמש.

אזלי, כד מטו חד בי חקל, יתבו. זקפו עינייהו וחמא ליה לטורא דהו סלקו ברומיה בריין משניין, דחיל רבי יצחק, אמר ליה רבי אלעזר אמאי דחילת. אמר ליה חמינא דהאי טורא איהו תקיף, וחמינא אלין בריין דאינון משניין ודחילנא דלא יקטרגו לון, אמר ליה מאן דדחיל מחטאוי דבידיה אית ליה למדחל. תא חזי, לאו אלין מאינון בריין תקיפין דהוו משתכחין בטוריא.

פתח ואמר. ואלה בני צבעון ואיה וענה וגו' הוא ענה אשר מצא את הימים וגו', האי קרא אוקמוהו, אבל תא חזי, לאו אלין אינון דכתיב בהו (דברים ב) האימים לפנים ישבו בה וגו' ובני עשו יירשום וגו'.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אבל אלין דקאמר קרא אשר מצא את הימים במדבר, ימם פתיב. אלין הוו ברין משניין. דכד הוה אתר קין מעל אפי ארעא פדכתיב, (בראשית ד) הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר, וכתיב וישב בארץ נוד ואוקמוה.

[זוהר חלק א' - דף קעח ע"ב]

מבני בנוי בסטרא (ויקרא עו ע"ב) דרוחין ועלעולין ומזיקין ואלין קיימו, דהא פד בעא לאתקדשא יומא דשבתא, אתברון מההוא סטרא רוחין קיימין טסירין (נ"א טהירין) בלא גופא. ואלין לאו אינון מיומא דשבתא ולא מיומא שתיתאה, ואשתארו אלין תרין יומין בהו בספקא, ובגין כך לא אתקיימו לא (דף קעח ע"ב) מהאי ולא מהאי.

ואזלו ואתפשטו בההוא סטרא דקין ואגלימו בההוא סטרא ולא אתגלימו לאתקיימא ואקרון ימ"ם חסר, דלא אתקיימו לא ביומא דא ולא ביומא דא, ואתחזון לבני נשא. ואיהו אשכח לון ואולפי ליה לאייתאה ממזרין לעלמא. ואינון אזלי ביני טוריא וקיימין בגופא זמנא חדא ביומא, ולבתר מתפשטי מניה.

תא חזי, ענה דא איהו ממזרא הוה, דאתא צבעון על אמיה ואוליד ממזרא, ודא אתא מסטרא דרוח מסאבא דאתדבק ביה. ובגין כך אשכח לון והוו אולפי ליה כל זינן דסטרא מסאבא בגין דא.

ותא חזי, אלין אינון וכמה אחרנין מתפרשן אלין מאלין, פלהו אתיין מההוא סטרא ואזלי במדברא ואתחזון תמן. בגין דמדברא אתר חרוב ואיהו בי מותבא דלהון. ועם כל דא, כל בר נש דאזיל באורחוי דקודשא בריך הוא ודחיל ליה לקודשא בריך הוא לא מסתפי מנייהו. אזלו ואעלו בטורא.

אמר רבי יצחק, כגוונא דא כל אינון טורין חרובין אתר בי מותבא דלהון. אמר ליה, הכי הוא, וכל אינון דמשתדלו באורייתא עליהו פתיב, (תהלים קכא) "ישמרך מפל רע ישמר את נפשך" ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם.

פתח רבי אלעזר ואמר, (שם קיא) הללויה אודה "י בכל לבב בסוד ישרים ועדה, האי קרא אוקמוה. אבל תא חזי, דוד מלכא כל יומי הוה משתדל בפולחנא דקודשא בריך הוא, והוה קם בפלגות ליליא ומשבח ומודה בשירין ותושבחן, בגין לאתתקנא דוכתיה במלכו דלעילא.

דכד אתער רוח צפון בפלגות ליליא, הוה ידע דקודשא בריך הוא בההיא שעתא יתער בגנתא דעדן לאשתעשע עם צדיקיא, ואיהו הוה קם בההיא שעתא ואתגבר בשירין ותושבחן עד דסליק צפרא.

בגין דכד קודשא בריך הוא אשתפח בגנתא דעדן, הא אוקימנא דאיהו וכל צדיקיא דבגנתא פלהו צייתין לקליה. פדכתיב, (שיר השירים ח) חברים מקשיבים לקולך השמיעני. ולא עוד, אלא דחוטא דחסד משיך עליה ביממא כמה דאתמר. דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי חסדו ובלילה שירה עמי. ולא עוד, אלא דאינון מלין דאורייתא דאיהו אמר, פלהו סלקין ומתעטרין קמי קודשא בריך הוא. ובגין כך דוד מלכא הוה משתדל בליליא בפולחנא דמאריה.

תא חזי, הללויה, בכל אינון שירין ותושבחון דקאמר דוד, הא תנינו דלעילא מפלהון הוא הללויה ואוקמוה. מאי טעמא בגין דכליל שמא ושבחא פחדא. מאי שמא ושבחא. שמא דא (א) י"ה. שבחא מאן איהו, אלא דא כנסת ישראל דאיהו (הלל בגימ' ה"ס שהוא אדני) מתקנא שבחא תדיר לקודשא בריך הוא, ולא אשתפכת. כמה דאת אמר, (תהלים פג) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. בגין דסדורא דשבחא איהי מסדרת ומשבחת תדיר לגביה. ובגין כך שמא ושבחא פחדא.

אודה יי בכל לבב, כמה דאוקמוה ביצר הטוב וביצר הרע, בגין דאינון משתפחי תדיר לגביה דבר נש, כמה דאת אמר, (דברים ו) בכל לבבך ואוקמוה. בסוד ישרים (ועדה), אלין אינון ישראל דכל דרגין בהו מתעטרין פהני וליואי, צדיקי וחסדי, ישרים. ועדה, כמה דאת אמר (תהלים פב) נצב בעדת אל. ואינון רזא דקודשא בריך הוא אתעטר בהו.

ובגין כך בעי בר נש לשבחא ליה לקודשא בריך הוא תדיר, בגין דאיהו אתרעי בשירין ותושבחון, ומאן דינדע לשבחא ליה לקודשא בריך הוא פדקא יאות, קודשא בריך הוא קביל צלותיה ושזיב ליה. הדא הוא דכתיב (תהלים צא) אשגבהו פי ידע שמי וגו' ארך ימים וגו'.

[זוהר חלק א' - דף קעט ע"א]

פתח רבי יוסי ואמר, (תהלים לב) אתה סתר לי מצר תצרני רני פלט תסובבני סלה. אתה סתר לי, דא קודשא בריך הוא דאיהו סתרא ומגן לבר נש דאזיל בארחי דאורייתא, ואיהו אסתתר בצלא דגדפוי דלא יכלין לאבאשא ליה. מצר תצרני, מעילא ומתתא, לעילא אית ליה לבר נש מארי דבבו, לתתא אוף הכי נמי. ומאן איהו, דא יצר הרע, (דף קעט ע"א) דאיהו צר לעילא וצר לתתא. ואלמלא יצר הרע, לא אשתפח מארי דבבו לבר נש בעלמא. בגין כך מצר תצרני.

רני פלט תסובבני סלה, יסובבני סלה מבעי ליה, מאי תסובבני. אלין אינון שירין דאית בהו דרגין להצלה, תסובבני בהו לשזבא לי בארחה. והאי קרא איהו פסדרא ואיהו למפרע, מהאי גיסא ומהאי גיסא.

## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, באלין שירין ותושבחו דקאמר דוד אית בהון רזין ומלין עלאין ברזי דחכמתא, בגין דכלהו ברוח קודשא אתאמרו. דהוה שרא רוח קודשא עליה דדוד, והוה אמר שירתא. ובגין כך כלהו ברזי דחכמתא אתאמרו.

פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים קיח) דחה דחיתני לנפל ויי עזרני, דחה דחיתני, דחה דחוני מבעי ליה, מאי דחה דחיתני. אלא דא סטרא אחרא דדחייא ליה לבר נש תדיר, ובעי לדחייא ליה ולאסטאה ליה מעם קודשא בריך הוא. ודא הוא יצר הרע דאשתכח לגביה דבר נש תדיר. ולקבליה אהדר דוד ואמר דחה דחיתני לנפול. בגין דאיהו הוה אשתדל לגביה בכל אינון עקתין לאסטאה ליה מעם קודשא בריך הוא. ועליה אמר דוד דחה דחיתני לנפול בגיהנם. ויי עזרני דלא אתמסרנא בידך.

ועל דא אית ליה לבר נש לאזדהרא מניה, בגין דלא ישלוט עליה. וקודשא בריך הוא פדין נטיר ליה בכל ארחוי. דכתיב, (משלי ג) אז תלך לבטח דרפך ורגלך לא תגוף (משלי ד) בלקתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תפשל. וכתיב, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום.

אמר רבי יהודה זכאין אינון ישראל דקודשא בריך הוא נטיר לון בעלמא דין ובעלמא דאתי. דכתיב, (ישעיהו ס) ועמך פלם צדיקים לעולם ירשו ארץ. ברוך יי לעולם אמן ואמן. (ע”כ פרשת וישלח)

## זוהר פרשת וישב

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען. רבי חייא פתח ואמר, (תהלים לה) רבות רעות צדיק ומפלם יצילנו יי. תא חזי, כמה מקטרגין אית ליה לבר נש מיומא דקודשא בריך הוא יהב ביה נשמתא (ד”א ל”ג לבר נש) (לאתקיימא) בהאי עלמא. דכיון דנפיק בר נש לאורא דעלמא, מיד אזדמן לאשתתפא בהדיה יצר הרע כמה דאתמר. דכתיב, (בראשית ד) לפתח חטאת רובץ וגו’. וכדין אשתתף בהדיה יצר הרע.

ותא חזי, דהכי הוא, דהא בעירי מיומא דאתילידו, כלהו נטרי גרמייהו, וערקין מן גו נורא, ומן כל אתרין בישין. ובר נש, מיד אתי לארמא גרמיה גו נורא, בגין דיצר הרע שארי בגויה, ומיד אסטי ליה לארחא בישא.

ואוקימנא דכתיב, (קהלת ד) טוב ילד מסכן וחכם ממלך זקן וכסיל אשר לא ידע להזהר עוד. טוב ילד, דא הוא יצר טוב דהוא ילד מיומין ועירין עמיה דבר נש, דהא מתליסר שנין ואילך (עמיה) כמה דאתמר.

[זוהר חלק א’ - דף קעט ע”ב]



## זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

מִמֶּלֶךְ זָקֵן וְכֹסִיל. מִמֶּלֶךְ, דָּא הוּא יֵצֵר הָרַע דְּאִיהוּ אֶקְרִי מֶלֶךְ וְשְׁלִיט בְּעֵלְמָא עַל בְּנֵי נֶשָׂא. זָקֵן וְכֹסִיל, דְּאִיהוּ זָקֵן וְדָא, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, דְּכַד אֲתִילִיד בַּר נֶשׁ וְנִפְיָק לְאוּרָא דְּעֵלְמָא אִיהוּ (דף קעט ע"ב) אֲזַדְמֵן עֲמִיָּה דְּבַר נֶשׁ. וְעַל דָּא אִיהוּ מֶלֶךְ זָקֵן וְכֹסִיל.

אֲשֶׁר לֹא יָדַע לְהַזְהֵר עוֹד, לְהַזְהִיר לָא פְּתִיב, אֲלֵא לְהַזְהֵר, בְּגִין דְּאִיהוּ כֹסִיל. וְעַלֵּיהּ אָמַר שְׁלֹמֹה עָלְיוּ הַשְּׁלוֹם (קהלת ב) וְהַכֹּסִיל בְּחֻשְׁךָ הוֹלֵךְ. דְּהָא מְסוּסִיתָא דְּחֻשְׁךָ קָא אֲתִיָּא וְלִית לֵיהּ נְהוּרָא לְעֵלְמִין.

### סדר הלימוד ליום כו חשוון [יום 56 בשנה]

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, תָּא חֲזִי, פְּתִיב טוֹב יֵלֵד מְסַפֵּן וְחַכְמָ. מֵאֵן יֵלֵד מְסַפֵּן, הָא אוּקְמוּהָ וְאֲתַמַּר דְּאִיהוּ יֵצֵר טוֹב. אֲבָל טוֹב יֵלֵד, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים לז) נֶעַר הַיִּתִּי גַם זָקְנָתִי. וְדָא הוּא נֶעַר דְּאִיהוּ יֵלֵד מְסַפֵּן דְּלִית לֵיהּ מִגְרָמִיָּה פְּלוּם. וְאִמְאִי אֶקְרִי נֶעַר, בְּגִין דְּאִית לֵיהּ חֲדָתוֹ דְּסִיְהָרָא דְּמַתְחַדְשָׁא תְּדִיר, וְתְּדִיר אִיהוּ יֵלֵד מְסַפֵּן כְּמָה דְּאִמְרוּן. וְחַכְמָ, בְּגִין דְּחַכְמָ שְׂרִיָּא בֵּיהּ.

מִמֶּלֶךְ זָקֵן, דָּא הוּא יֵצֵר הָרַע כְּמָה דְּאֲתַמַּר. דְּהָא מֵן יוֹמָא דְּהוּא לֹא נִפְק מִמְּסוּאָבוּתִיָּה לְעֵלְמִין, וְאִיהוּ כֹסִיל. דְּכָל אֲרַחוּי אֵינּוֹן לְאַרְחָ בִּישָׂא, וְאוּזִיל וְסֻטִי לְבִנֵי נֶשָׂא וְלֹא יָדַע לְאַזְדַּהָרָא. וְאִיהוּ אֲתִי עִם בַּר נֶשׁ בְּתַסְקוּפִין בְּגִין לְאַסְטָאָה לֹון מְאַרְח טָבָא לְאַרְחָ בִּישָׂא.

תָּא חֲזִי, עַל דָּא אֶקְדִים עִם בַּר נֶשׁ בְּיוֹמָא דְּאֲתִילִיד בְּגִין דְּיַהֲיִמִין לֵיהּ. דְּהָא כַּד אֲתִי יֵצֵר טוֹב לֹא יְכִיל בַּר נֶשׁ לְמַהֲיִמְנָא לֵיהּ וְדַמִּי עַלֵּיהּ כְּמַטוּלָא. כְּגוּוֹנָא דָּא תְּנִינָן, מֵאֵן הוּא רְשָׁע עָרוּם, דָּא הוּא מֵאֵן דְּאֶקְדִים לְאַטְעֵנָא מְלוּי לְקַמִּי דְּיִינָא עַד לֹא יִיְתִי חֲבֵרִיָּה מְאַרִי דְּדִינָא. כְּמָה דָּאֲתָ אָמַר, (משלי יח) צַדִּיק תְּרַאשׁוֹן בְּרִיבּוֹ וְגו'.

כְּגוּוֹנָא דָּא (הוּא נ"א הא) רְשָׁע עָרוּם, כְּמָה דָּאֲתָ אָמַר, (בראשית ג) וְהִנְחָשׁ הָיָה עָרוּם. וְהוּא אֶקְדִים וְשָׂרִי עֲמִיָּה דְּבַר נֶשׁ עַד לֹא יִיְתִי חֲבֵרִיָּה לְאַשְׂרָאָה עַלֵּיהּ. וּבְגִין דְּאִיהוּ אֶקְדִים וְהָא אֲטַעִין טַעֲנַתִּיָּה עֲמִיָּה, כַּד אֲתִי חֲבֵרִיָּה דְּאִיהוּ יֵצֵר הַטּוֹב, אֲבֵאִישׁ לֵיהּ לְבַר נֶשׁ בְּהַדְיָה וְלֹא יְכִיל לְזַקְפָּא רִישִׁיָּה, כְּאִילוּ אֲטַעִין עַל פְּתַפְיָה כָּל מְטוּלִין דְּעֵלְמָא. בְּגִין הַהוּא רְשָׁע עָרוּם דְּאֶקְדִים עֲמִיָּה. וְעַל דָּא אָמַר שְׁלֹמֹה (קהלת ט) וְחַכְמַת הַמְּסַכֵּן בְּזוּיָהּ וּדְבָרִיו אֵינָם נִשְׁמָעִים, בְּגִין דְּהָא אֶקְדִים אַחְרָא.

וְעַל דָּא כָּל דְּיִינֵי דְּקַבִּיל מְבַר נֶשׁ מְלָה עַד לֹא יִיְתִי חֲבֵרִיָּה, כְּאִילוּ מְקַבֵּל עַלֵּיהּ טַעֲוּוּא אַחְרָא לְמַהֲיִמְנוּתָא. אֲלֵא (משלי יח) וְבֹא רַעְהוּ וְחַקְרוּ, וְדָא הוּא אֲרַח דְּבַר נֶשׁ

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

זָפָאָה, דְּהָא בַר נֶשׁ זָפָאָה דָּא הוּא, דְּלֹא הִימִין לְהֵוּא רְשָׁע עָרוּם דִּיצַר הָרַע, עַד דִּיִּיתִי חֲבָרִיָּה דְּאִיְהוּ יֶצֶר טוֹב. וּבִגִּין דָּא בְּנֵי נֶשָׂא אֵינּוּן כְּשָׁלִין לְעֵלְמָא דָּאֲתִי.

אָבֵל הֵוּא זָפָאָה דְּאִיְהוּ דְּחִיל לְמֵאֲרִיָּה, כְּמָה בִישִׁין סְבִיל בְּהָאֵי עֵלְמָא בְּגִין דְּלֹא יְהִימִין וְלֹא יִשְׁתַּתְּףָּ בְּהֵוּא יֶצֶר הָרַע. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שׁוֹיֵב לִיָּה מְכַלְהוּ, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים לה) רַבּוֹת רַעוֹת צַדִּיק וּמְכַלֵּם יִצְיָלְנוּ יִי. רַבּוֹת רַעוֹת לְצַדִּיק לֹא כְּתִיב, אֲלֵא צַדִּיק. בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בֵּיהּ. וּבִגִּין כְּךָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּהֵוּא בַר נֶשׁ וְשׁוֹיֵב לִיָּה מְכַלָּא בְּהָאֵי עֵלְמָא וּבְעֵלְמָא דָּאֲתִי, זָפָאָה חוּלְקִיָּה.

תָּא חֲזִי, כְּמָה בִישִׁין עָבְרוּ עֲלֵיהּ דִּיעֻקְבָּ, בְּגִין דְּלֹא יִתְדַבֵּק בְּהֵוּא יֶצֶר הָרַע וְיִתְרַחֵק מְחוּלְקִיָּה. וּבִגִּין כְּךָ סְבִיל כְּמָה עוֹנְשִׁין כְּמָה בִישִׁין וְלֹא שְׁקִיט. פְּתַח וְאָמַר, (איוב ג) לֹא שְׁלוֹתִי וְלֹא שְׁקֻטִי וְלֹא נַחְתִּי וְיָבֵא רָגְזִי. תָּא חֲזִי, כְּמָה בִישִׁין סְבִילִין צַדִּיקָא בְּהָאֵי עֵלְמָא. בִישִׁין עַל בִישִׁין, כְּאֲבִין עַל כְּאֲבִין. בְּגִין לְמִזְכֵּי לֹון לְעֵלְמָא דָּאֲתִי.

יְעֻקְבָּ כְּמָה סְבִיל בִישִׁין עַל בִישִׁין תְּדִיר, כְּמָה דָּאֲתִי אָמַר לֹא שְׁלוֹתִי, בְּבֵיתָא דְּלָבֹן, וְלֹא יְכִילָנָא לְאַשְׁתּוּבָא מְנִיָּה. וְלֹא שְׁקֻטִי, מֵעֲשׂוֹ. מֵהֵוּא צַעֲרָא דְּצַעַר לִי הֵוּא מְמַנָּא דִּילֵיהּ, וּלְבַתֵּר דְּחִילוּ דְּעֲשׂוֹ. וְלֹא נַחְתִּי, מִן דִּינָה וּמִן שְׁכָם.

וְיָבֵא רָגְזִי, דָּא רוּגְזָא וְעַרְבוּבֵיָּא דִּיוֹסָף דְּאִיְהוּ קֶשִׁיָּא מְכַלְהוּ, מְגוֹ רַחֲמֵינֵוּתָא דִּיעֻקְבָּ לְגַבֵּי דִּיוֹסָף דְּאִיְהוּ רָזָא דְּבְרִיתָא, עָאֵל בְּמִצְרַיִם. בְּגִין דְּלְבַתֵּר כְּתִיב, (שמות ו) וְאֶזְכָּר אֶת בְּרִיתִי, לְאַשְׁתַּכְּחָא שְׁכִינְתָא (נ"א שמש) תַּמָּן בְּהַדְּיָה.

[זוהר חלק א' - דף קפ ע"א]

וַיֵּשֶׁב יְעֻקְבָּ בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנַעַן, (דף קפ ע"א) רַבִּי יוֹסֵי פְּתַח, (ישעיה נז) הַצַּדִּיק אֲבָד וְאִין אִישׁ שָׁם עַל לֵב וְאֲנָשֵׁי חֶסֶד נְאֻסָּפִים בְּאִין מִבִּין כִּי מִפְּנֵי הָרַעָה נְאֻסָּף הַצַּדִּיק. הַצַּדִּיק אֲבָד, בְּזִמְנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁגַּח בְּעֵלְמָא וְלֹא הוּי עֵלְמָא כְּדָקָא יְאוּתָא, וְאֶזְדַּמֵּן דִּינָא לְשִׁרְיָא עַל עֵלְמָא. כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיל זָפָאָה דְּאַשְׁתַּכַּח בִּינֵייהוּ, בְּגִין דִּישִׁירֵי דִּינָא עַל כְּלָהוּ אַחֲרֵינוּן, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח מֵאֵן דִּיגִין עֲלֵייהוּ.

דְּהָא כָּל זִמְנָא דְּזָפָאָה שְׂאֲרֵי בְּעֵלְמָא, דִּינָא לָא יְכִיל לְשַׁלְטָאָה עַל עֵלְמָא. מְנַלְן מִמְשָׁה, דְּכְּתִיב, (תהלים קו) וַיֹּאמֶר לְהַשְׁמִידֵם לְיָלֵי מִשָּׁה בַחֲזִירוּ עֲמַד בְּפִרְץ לְפָנָיו וְגו'. וּבִגִּין כְּךָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיל לְזָפָאָה מִבִּינֵייהוּ וְסֻלְיָק לִיָּה מֵעֵלְמָא, וְכְדִין אֲתַפְרַע וְגַבֵּי דִּילֵיהּ. סוּפִיָּה דְּקָרָא, כִּי מִפְּנֵי הָרַעָה נְאֻסָּף הַצַּדִּיק. עַד דְּלֹא יִיתִי רַעָה לְשַׁלְטָאָה עַל עֵלְמָא נְאֻסָּף הַצַּדִּיק. (ד"א כִּי מִפְּנֵי הָרַעָה נְאֻסָּף עַד לֹא יִשְׁלוּט הָרַעָה בְּעֵלְמָא) דְּבַר אַחַר כִּי מִפְּנֵי הָרַעָה, דָּא יֶצֶר הָרַע.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, יעקב שלימו דאבהו הוה ואיהו קאים לקיימא בגלותא. אבל מגו דאיהו צדיק אתעכב דינא דלא שלטא בעלמא. דהא כל יומי דיעקב לא שרא דינא על עלמא, וכפנא אתבטלת.

ואוף הכי ביומי דיוסף דאיהו דיוקנא דאבוי (כיון דאיהו מת מיד). לא שרא גלותא (דינא על עלמא). בגין דאיהו אגין עלייהו כל יומי, כיון דאיהו מת, מיד שרא עלייהו גלותא. כמה דאת אמר (שמות א) וימת יוסף וגו', וסמך ליה הבה נתחכמה לו. וכתוב וימררו את חייהם בעבודה קשה בחמר ובלבנים וגו'. כגוונא דא בכל אתר דשריא זכאה (על) בעלמא בגיניה קודשא בריך הוא יגין על עלמא, וכל זמנא דאיהו קיים, דינא לא שרא על עלמא והא אתמר.

תא חזי, וישב יעקב בארץ מגורי אביו, מאי מגורי אביו, כמה דאת אמר, (ירמיהו) מגור מסביב, דכל יומי הוה דחיל והוה בדחילו: וישב יעקב בארץ מגורי אביו. רבי אלעזר אמר, דאתקשר ויתב בהווא אתר דאתאחיד בחשך. ארץ מגורי אביו דייקא, בארץ פנעו, אתקשר אתרא באתריה. מגורי אביו, דא דינא קשיא. בארץ מגורי אביו, כמה דאתמר הווא דינא רפיא דאיהי ארץ, דאתאחיד מן דינא קשיא וביה אתישב יעקב ואתאחיד ביה, (וההיא ארץ איהי אספקלריא דלא נהרא):

אלה תולדות יעקב יוסף וגו', בתר דאתישב יוסף ביעקב ואזדווג שמשא בסיהרא, כדין שרא למעבד תולדות, ומאן איהו דעביד תולדות, אהדר ואמר יוסף, דהא תהוא נהר דנגיד ונפיק איהו עביד תולדות בגין דלא פסקין מימיו לעלמין, ואיהו עביד תולדות בהאי ארץ ומניה נפקין תולדות לעלמא.

דהא שמשא אף על גב דאתקרב בסיהרא לא עביד איבין בר תהוא דרגא דאקרי צדי'ק, ויוסף איהו דרגא דיעקב למעבד איבין ולאפקא תולדין לעלמא, ובגין כך כתיב אלה תולדות יעקב יוסף.

אלה תולדות יעקב יוסף, כל מאן דהוה מסתפל בדיוקנא דיוסף הוה אמר דדא הוא דיוקנא דיעקב. תא חזי, דבכלהו בני יעקב לא כתיב אלה תולדות יעקב ראובן, בר יוסף, דדיוקניה דמי לדיוקנא דאבוי.

בן שבע עשרה שנה. אמר רבי אבא, רמו ליה קודשא בריך הוא, דהא פד אתאביד מניה יוסף בן שבע עשרה שנין הוה. וכל אינון יומין דאשתארו דלא חמא ליה ליוסף הוה בכי על אינון שבע עשרה שנין. וכמה דהוה בכי עליה, קודשא בריך הוא יהב ליה שבע עשרה שנין אחרנין דאתקיים בארעא דמצרים בחדו ביקרא ובשלימו דכלא. בריה יוסף הוה מלפא, וכל בנוי קמיה הוה, אינון שבע עשרה שנין הוה חיינ לגביה. ובגין כך בן שבע עשרה שנה הוה איהו, פד אתאביד מניה.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק א' - דף קפ ע"ב]

רבי חייא פתח ואמר, (איוב לה) לכן אנשי לבב שמעו לי חללה לאל מרשע ושדי מעול. כי פעל (דף קפ ע"ב) אדם ישלם לו וכארח איש ימצאנו. תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, עבד ליה על דינא, ועל דינא אתקיים. וכל עובדין דעלמא אינון קיימין בדינא. בר דקודשא בריך הוא בגין לקיימא עלמא ולא יתאביד, פריש עליה רחמי, ואינון רחמי מעכבי לדינא דלא ישתצי עלמא, ועל רחמי אתנהיג עלמא ואתקיים בגיניה.

ואי תימא דקודשא בריך הוא עביד דינא בבר נש בלא דינא. הא אתמר, דכד דינא שריא עליה דבר נש כד איהו זכאה. בגין רחמותא דקודשא בריך הוא ביה איהי, כמה דאתמר. דהא קודשא בריך הוא רחים עליה ברחימו לקרבא ליה לגביה, מתבר גופא בגין לשלטה נשמתא, וכדין אתקריב בר נש לגביה ברחימו כדקא יאות. ונשמתא שלטא וגופא אתחלש. ובעיא גופא חולשא ונפשא תקיפא דאתתקף בתקיפו, וכדין איהו רחמא דקודשא בריך הוא. כמה דאמרו חברייא, ייב קודשא בריך הוא לצדיק צערא בעלמא דין, בגין למזפי ליה לעלמא דאתי.

וכד נשמתא חלשא וגופא תקיפא, איהו שנאיה דקודשא בריך הוא דלא אתרעי ביה, לא יחיב ליה צערא בהאי עלמא אלא אורחוי מתתקנן והוא בשלימו יתיר. בגין דאי עבד צדקה או טיבו קודשא בריך הוא משלם ליה אגריה בהאי עלמא ולא יהוי ליה חולק בההוא עלמא. ודא הוא דתרגם אונקלוס (דברים ז) ומשלם לשונאיו וגו', ומשלם לשנאוהי טבוון דאינון וגו' (איהו). ובגין כך ההוא זכאה דאתבר תדיר איהו רחמא דקודשא בריך הוא, והני מילי כד בדק ולא אשכח חובא בידיה דאתענש עליה.

הכא אית לאסתכלא בכמה סטרין. חד, דהא חמינן דשכינתא לא שריא באתר עציבו אלא באתר דאית ביה חדות. אי חדות לית ביה, לא שריא שכינתא בההוא אתר. כמה דאת אמר, (מלכים ב ג) ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עליו (יד יי) רוח אלהים, דהא שכינתא ודאי לא שריא באתר עציבו. מנלן מיעקב. דבגין דהוה עציב עליה דיוסף אסתלקת שכינתא מניה, פיון דאתא ליה חדות דבשורה דיוסף מיד ותחי רוח יעקב אביהם. הכא בהאי זכאה דאתבר פיון דאיהו חלשא ואתבר במכאובין, אן הוא חדות דהא איהו בעציבו ולית עמיה חדות כלל.

וחד דהא חמינן כמה רחמינן הוו צדיקיא קמי קודשא בריך הוא ולא אתברו במרעין ולא במכאובין ולא אתחלש גופא דלהון לעלמין. אמאי לאו אלין כאלין, דאלין אתברו ואלין קיימי בגופייהו כדקא יאות.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואם תאמר דהא אלין דקיימו בקיימא כדקא יאות, בגין דאינון צדיקי בני צדיקי אינהו, כמה דאוקמוה. ואלין אחרנין צדיקי ולא בני צדיקי, הא קא חמינן צדיקי בני צדיקי, דהא אבוי דדין זכאה בר זכאה, ואיהו זכאה. אמאי אתבר גופיה במכאובין וכל יומי בצערא.

אלא הכא רזא איהו, דהא כל עובדוי דקודשא בריך הוא בקשוט וזכו (איוב לה) פי פעל אדם ישלם לו וכארח איש ימציאנו. אשכחנא בספרי קדמאי רזא חדא, ולגביה רזא אחרא חד דאיהו תרין, דהא אית זמנין דסיהרא איהי בפגימו ושריא בדינא ושמשא לא אשתכח גבה. ובכל זמנא ובכל שעתא אית לה לאפקא נשמתין בבני נשא כמה דלקטא בקדמיתא, ואפיקת לון השתא בזמנא דאיהי קיימא בדינא. האי מאן דנקיט לה בההוא זמנא ליהוי תדיר בגריעותא, ומסכנותא אזלא לגביה, ואתבר תדיר בדינא כל יומי דבר נש בין חייבא בין זכאה. בר דצלותא בטיל כל גזרי דינין ויכיל לסלקא בצלותא.

וההוא זמנא דקיימא ההוא דרגא בשלימו, וההוא נהר דנגיד ונפיק אשתמש בה, כדין ההוא נשמתא דנפקת ואתדבקת ביה בההוא בר נש, ההוא בר נש אשתלים בכלא בעותרא בבנין בשלימו דגופא.

[זוהר חלק א' - דף קפא ע"א]

וכלא בגין (דף קפא ע"א) ההוא מזלא דנגיד ונפיק ואתחבר בההוא דרגא לאשתלמא ביה ולא תברכא מניה, ועל דא כלא במזלא תליא מלתא. ועל דא תנינן, בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא. דהא בזכותא לאו איהו אלא עד דאתמליא ואתנהיר מן מזלא.

ובגין כך כל אינון דאתברו בהאי עלמא ואינון זכאי קשוט, כלהו אתברו בהאי עלמא ואתדנו בדינא. מאי טעמא, בגין דההיא נפשא גרמא להו, ועל דא חייס עליהו קודשא בריך הוא לעלמא דאתי.

רבי אלעזר אמר, כל מה דעביד קודשא בריך הוא בדינא איהו, בגין לדכאה לההיא נפשא לאייתאה לה לעלמא דאתי. (ובגין כך קודשא בריך הוא כל עובדוי) (נ"א בגין דכל עובדוי דקודשא בריך הוא) אינון בדינא וקשוט. ובגין לאעברא מניה ההוא זוהמא דקבילת בהאי עלמא ועל דא אתבר ההוא גופא ואתדכיא נפשא. ובגין כך קודשא בריך הוא עביד לההוא זכאה דיסבול יסורין ומכאובין בהאי עלמא ויתנקי מפלא ויזכה לחיי עלמא. ועל דא פתיב (תהלים יא) "צדיק יבחן. ודאי, והא אתמר.

רבי שמעון פתח, (ויקרא כא) אך אל הפרכת לא יבא ואל המזבח לא יגש פי מום בו ולא יחלל את מקדשי פי אני "מקדשו. אך אל הפרכת לא יבא. תא חזי,

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהיא שעתא דההוא נהר דנגיד ונפיק אפיק כל אינון נשמתין ואתעברת נוקבא, פלהו קיימין לגו בקורטא דלגו בסיטו קורטא.

וכד סיהרא אתפגים בההוא סטרא דחויא בישא, כדין כל אינון נשמתין דנפקין, אף על גב דכלהו דכייין וכלהו קדישין, הואיל ונפלו בפגמו. בכל אינון אתרי דמטו אינון נשמתין פלהו אתברו ואתפגמו בכמה צערין בכמה כאבין, ואלין אינון (נשמתין ואתרין) (נ"א נשמתין דאתרין דפגימו) דאתרעי בהו קודשא בריה הוא לבתר דאתברו, ואף על גב דנשמתין בעציבו ולא בחדון.

רזא דמלה שריין כגוונא דלעילא גופא אתפגים, ונשמתא לגו כגוונא דלעילא, ודאי כגוונא דדא, ובגין כף אלין אינון דבעיין לחדתותי בחדתותא דסיהרא, ועל אלין כתיב, (ישעיה סו) ותיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחות לפני אמר יי. כל בשר ודאי, דאלין יתחדתון בכלא. ובעיין לחדתותי בחדתותא דסיהרא.

ואלין אינון בשותפותא חדא בסיהרא פגימין בההוא פגימו דילה, ובגין כף איהי שריא כגווייהו תדיר דלא שבקא לון כמה דאת אמר, (ישעיה נז) ואת דכא ושפל רוח. וכתיב, (תהלים לה) קרוב יי לגשברי לב, לאינון דסבלי עם סיהרא ההוא פגימו, אינון קריבין לה תדיר. ועל דא להחיות לב נדכאים, באינון חיים דאתיין לה לאתחדתא יחא לון חולקהון, אינון דסבלי עמה יתחדתון עמה.

ואלין אקרון יסורין של אהבה, של אהבה אינון ולא מניה דההוא בר נש. של אהבה, אינון דאתפגים נהורא של אהבה זוטא דאתדחייא מאהבה רבה. בגין כף אלין אינון חברים משותפים בהדה. זכאה חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי, דאינון זכו להאי למהוי חברים בהדה, עלייהו כתיב, (תהלים קכב) למען אחי ורעי וגו'.

פתח ואמר, (ישעיה נב) הנה ישפיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד. זכאה חולקהון דצדיקייא דקודשא בריה הוא גלי לון ארחי דאורייתא למהך בהו. תא חזי, האי קרא רזא עלאה איהו, הנה ישפיל עבדי ואוקמוה. אבל תא חזי, כד ברא קודשא בריה הוא עלמא, עבד לה לסיהרא ואזער לה נהורהא דהא לית לה מגרמה כלום. ובגין דאזעירת גרמה, אתנהרא בגין שמשא, ובתוקפא דנהורין עלאין.

[זוהר חלק א' - דף קפא ע"ב]

ובזמנא דהוה בי מקדשא קיים, ישראל הוה משתדלין בקורבנין ועלוון ופולחנין, דהו עבדין פהני וליואי וישראלים בגין לקשרא קשרין ולאנהרא נהורין. ולבתר דאתחרב בי מקדשא אתחשך נהורא, וסיהרא לא אתנהירת מן שמשא, ושמשא (דף

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קפא ע"ב) אסתלק מנה ולא אתנהרא, ולית לך יומא דלא שלטא ביה לווטין וצערין וכאבין כמה דאתמר.

ובהוא זמנא דמטי זמנא דסיהרא לאתנהרא, מה פתיב הנה ישכיל עבדי, עליה דסיהרא אתמר הנה ישכיל עבדי דא הוא רזא דמחימנותא. הנה ישכיל, דאתער אתערותא לעילא כמאן דארח ריחא ואתי לאתערא ולאסתפלא. ירום, מסטרא דנהורא עלאה דכל נהורין.

ירום, כמה דאת אמר, (ישעיה ל) ולכן ירום לרחמכם. ונשא, מסטרא דאברהם. וגבה, מסטרא דיצחק. מאד, מסטרא דיעקב. ואף על גב דאוקמוה, וכלא חד ברזא דחכמתא.

ובהוא זמנא יתער קודשא בריך הוא אתערותא עלאה לאנהרא לה לסיהרא כדקא יאות כמה דאת אמר, (ישעיה ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים. ובגין כך יתוסף בה רוח עלאה, ובגין כך יתערוך כדן כל אינון מיתיאי דאינון גו עפרא. ודא הוא עבדי, רזא דמפתחן דמאריה בידיה. כמה דאת אמר, (אל עבדו זקן ביתו וכמה דאת אמר), (בראשית כד) ויאמר אברהם אל עבדו, דא סיהרא כמה דאתמר, מטטרוין דאיהו עבד שליחא דמאריה.

זקן ביתו כמה דאת אמר, (תהלים לו) נער הייתי גם זקנתי. המושל בכל אשר לו, בגין דכל גוונין אתחזון ביה ירו"ק וחור"ר וסומ"ק.

שים נא ידך תחת ירכי, דא הוא צדיק רזא דמלה, קיומא דעלמא. דהא כדן האי עבד ממנא ברזא עלאה לאחייא לון לדיירי עפרא ויתעביד שליחא ברוחא דלעילא ולא תבא רוחין ונשמתין לאתריהו לאינון גופי (ס"א דאתאכלו) דאתבלו ואתרקבו תחות עפרא.

ואשביעך ביי אלהי השמים. ואשביעך, מאי ואשביעך. לאתלבשא ברזא דשבע נהורין עלאין דאינון רזא דשלימו עלאה. אשר לא תקח אשה, דא הוא גופא דתחות עפרא דאית ליה קיומא לאקמא מעפרא. דכל אינון דאתקברו בה וזכו לאתקברא בארעא דישראל אינון יתערוך בקדמיתא, כמה דאוקימנא. דכתיב, (ישעיה כו) יחיו מתיד, בקדמיתא אלין מתין דארעא דישראל. נבלתי יקומו, אינון מתין דשאר ארעאן. ועל דא לאינון גופיהון דישראל דאתקברו תמן, ולא לגופי דשאר עמין עובדי עבודה זרה דאסתאבא ארעא מינייהו.

ועל דא אשר לא תקח אשה לבני. מאי לבני. דכל נשמתין דעלמא דנפקי מההוא נהר דנגיד ונפיק, אינון בנין לקודשא בריך הוא. ועל דא אשר לא תקח אשה, דא גופא. לבני, דא נשמתא. מבנות הפנעני, אלין גופין דעמין עובדי

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עבודה זרה, דזמין קודשא בריך הוא לנערא לון מארעא קדישא. כמה דאת אמר, (איוב לח) וינערו רשעים ממנה. כמאן דמנער טליתא מזוהמא דילה.

כי אל ארצי ואל מולדתי תלך. ארצי, דא היא ארעא קדישא דאיהו קדמאה לכל שאר ארעין כמה דאתמר. (ועל דא כי אל ארצי דא ארעא קדישא דאיהו דיליה בין כל שאר ארעין דפליג לון לממנן אחרנין) ועל דא כי אל ארצי, ואל מולדתי. פיון דאמר אל ארצי מהו ואל מולדתי. אלא אל ארצי כמה דאתמר, (מהו) ואל מולדתי אלין אינון ישראל.

תא חזי, מה פתיב, ויקח העבד כמה דאתמר. עשרה גמלים, אלין אינון עשרה דרגין דהאי עבד שלטא עליהו, פגוונא דלעילא. מגמלי אדניו, דאינון כההוא גוונא ממש כמה דאתמר, והאי עבד שלטא ואתתקן בהו.

וכל טוב אדניו בידו, כל ההוא טיבו ריחין עלאין דנפקי מגו אינון נהורין ובוצינין עלאין. וכל טוב אדוניו, ההוא שמושא דשמשא דאתמשכא בה בסיהרא.

ויקם וילך אל ארם נהרים, דא אתר דארעא קדישא דבכת תמן רחל פד חריב פי מקדשא. ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים, לאתתקפא חילהא בתוקפהא פדקא יאות עד לא תיעול לאקמא לון לאינון גופין.

[זוהר חלק א' - דף קפב ע"א]

לעת ערב, מאי לעת ערב. דא ערב שבת (דף קפב ע"א) דאיהו זמנא דאלף שתיטאה. לעת ערב כמה דאת אמר (תהלים קד) ולעבודתו עדי ערב וכתיב, (ירמיה ו) כי ינטו צללי ערב.

לעת צאת השואבות, דההוא זמנא זמינין למיקם ולאחייא בקדמיתא מפל שאר בני עלמא, אינון דשאבי מימיו דאורייתא (ושאבין), בגין דאתעסקו לשאבא ממימי דאורייתא, ואתתקפו באילנא דחיי, ואינון יפקון בקדמיתא, דאילנא דחיי גרמא לון דיקומון בקדמיתא כמא דאתמר.

ובנות אנשי העיר יוצאות. מאי יוצאות, כמה דאת אמר (ישעיה כו) וארץ רפאים תפיל, דזמינא ארעא למפלט מנה כל רוחין דאינון בגוה, ועל דא פתיב יוצאות. לשאוב מים, לנטלא נשמטא ולקבלא לה פדקא יאות מתקנא מאתרה פדקא חזי.

והיה הנערה אשר אמר אליה הטי נא כדך ואשתה, בגין דהא אתמר, דכל אינון נשמתינ דעלמא דאתקימו בהאי עלמא ואשתדלו למנדע למאריהון ברוא דחכמתא עלאה. איהי סלקת ואתקימת בדרגא עלאה על כל אינון דלא אתדבקו ולא ידעו, ואינון אתקימון בקדמיתא. ודא הוא שאלתא דקאים ההוא עבד למנדע ולמשאל, כמה אתעסקת ההיא נשמטא בהאי עלמא.



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואמרה אלי גם אתה שְׁתֵּה, אַנְתָּ בְּעֵי לְמִשְׁתֵּי וּלְאַתְּשָׁקִיא בְּקַדְמִיתָא, וּבִתְרָךְ וְגַם לְגַמְלִיךְ אֲשָׁקֶה. בְּגִין דְּכָל אֵינּוֹן שְׂאָר רְתִיכִין אַף עַל גַּב דְּאַתְּשָׁקִיין מֵהַאי דְּרָגָא, כְּלָהּוּ אֲתִשְׁקִיין מִפּוֹלְחָנָא דְּצַדִּיקִיא דִּידְעֵי פּוֹלְחָנָא דְּמֵאַרְיֵהוֹן כְּדָקָא יְאוּת. דְּצַדִּיקִיא יְדְעֵי לְסַפְקָא לְכָל דְּרָגָא וְדְרָגָא כְּדָקָא יְאוּת. וְעַל דָּא וְגַם לְגַמְלִיךְ אֲשָׁקֶה. וְדָאי הִיא הָאֵשָׁה אֲשֶׁר הִכִּיחַ יִי לְבִן אֲדָנִי. וְדָאי תְּהִיא (ס”א באתערותא דצלותא דילי) אִיהוּ גּוֹפָא דְּאוּדְמִין לְהֵהִיא נְשֻׁמְתָא עֲלָאָה.

תָּא חֲזִי, דְּהָא אֲתָמֵר דְּתִיאֻבְתָּא דְּדְכוּרָא לְגַבֵּי נּוֹקְבָא עֵבִיד נְשֻׁמְתָא. וְתִיאֻבְתָּא דְּנוֹקְבָא לְגַבֵּי דְּכוּרָא סֻלְקָא וְאַתְעֵרֵב בְּהֵדָה דְּלַעֲלִיא וְאַתְכְּלִיל דָּא בְּדָא וְעֵבִיד נְשֻׁמְתָא. וּבְגִין כֶּף הִיא הָאֵשָׁה. דָּא הוּא גּוֹפָא וְדָאי דְּאִיהוּ זְמִינָא לְהֵהוּא רְעוּתָא דְּנְשֻׁמְתָא דְּנַפְקָא מִן דְּכוּרָא.

וְאֵינּוֹן גּוֹפִין זְמִינִין לְאַתְעֵרָא בְּקַדְמִיתָא כְּדָאמְרִין. וּלְבִתֵּר דְּאֵלִין יְקוּמוֹן, יְקוּמוֹן כָּל אַחֲרָנִין דְּבִשְׂאָר אַרְעָאן, וְיִתְקַיְימוֹן בְּקִיּוּמָא שְׁלִים, וְיִתְחַדְתּוּן בְּחֻדְתוּתָא דְּסִיְהָרָא, וְיִתְחַדֵּשׁ עֲלֵמָא כְּמַלְקְדִּינִין. וּכְדִין כְּתִיב בְּהֵהוּא זְמִינָא (תהלים קד) יִשְׁמַח יִי בְּמַעֲשָׂיו.

וּבְגִין כֶּף (ישעיה נב) הִנֵּה יִשְׁכִּיל עֲבָדֵי, לְאַהֲדָרָא נְשֻׁמְתִין כָּל חַד וְחַד לְאַתְרֵיהּ. יְרוּם וְנִשְׂא וְגִבָּה מְאֹד, מִסְטָרָא דְּכָל אֵינּוֹן דְּרָגִין עֲלֵאִין כְּדָאמְרִין. (ישעיה נב) כְּאֲשֶׁר שָׁמְמוּ עֲלֶיךָ רַבִּים כִּן מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרֵאָהוּ וְתֵאָרוּ מִבְּנֵי אָדָם. תָּא חֲזִי, דְּהָא אֲתָמֵר דְּכִד אֲתַחֲרַב בֵּי מְקַדְשָׁא, וְשִׁכְיִנְתָּא (אתגלי) בְּגוֹ אַרְעֵן נּוֹכְרָאִין בִּינְיֵיהוּ. מַה כְּתִיב, (ישעיה לג) הֵן אֲרֵאלִים צָעְקוּ חֲצָה מִלְּאֲכֵי שְׁלוֹם מִרְיָבִינִין. כְּלָהּוּ בְּכוּ עַל דָּא, וְקִשְׁרוּ בְּכִיָּה וְאַבְלָא. וְכָל דָּא עֲלָה דְּשִׁכְיִנְתָּא דְּאַתְגְּלִיא מֵאַתְרָהּ, וְכִמְה דְּאִיהִי מִשְׁתַּנֵּית מִכְּמַה דְּהוּת. אוּף הִכִּי בְּעֲלָה לָא נְהִיר נְהוּרִיהּ וְאַשְׁתַּנֵּי מִכְּמַה דְּהוּת, דְּכְתִיב, (ישעיה יג) חֲשַׁף הַשָּׁמַשׁ בְּצִאתוֹ. וְעַל דָּא כְּתִיב כִּן מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרֵאָהוּ.

דְּבַר אַחַר כִּן מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרֵאָהוּ, מֵהַאי עֵבִיד דְּאַשְׁתַּנֵּי דִּיּוֹקְנֵיהּ וְגוֹוִנֵיהּ מִכְּמַה דְּהוּת. דְּבַר אַחַר כִּן מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרֵאָהוּ, כְּמַה דְּאַתְּ אָמַר, (ישעיה ג) אֲלֵבִישׁ שְׂמִימִם קַדְרוֹת וְשָׁק אֲשִׁים כְּסוּתָם. דְּהָא מִיּוּמָא דְּאַתְחַרְבַּ בֵּי מְקַדְשָׁא לָא קִיּוּמוֹ שְׂמִימִם בְּנְהוּרָא דְּלֵהוֹן, וְרִזָּא דְּמִלָּה בְּרַכָּאן לָא שְׂרִיין אֲלָא בְּאַתֵּר דְּאַשְׁתַּכְּחוּ דְּכַר וְנוֹקְבָא, וְאוּקְמוּהָ. כְּמַה דְּאַתְּ אָמַר, (בראשית ב) זָכַר וְנִקְבָּה בְּרָאם וַיְבָרַךְ אֹתָם. וּבְגִין כֶּף מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרֵאָהוּ.

[זוהר חלק א' - דף קפב ע"ב]

וְדָא הוּא כְּמַה דְּכְתִיב, (ישעיה נז) הַצַּדִּיק אֲבַד, אָבוּד אוּ נְאָבַד לָא נְאָמַר, אֲלָא אָבַד, דְּלָא שְׂרִיין בְּרַכָּאן אֲלָא בְּאַתֵּר דְּאַשְׁתַּכְּחוּ דְּכַר וְנוֹקְבָא כְּחֻדָּא כְּמַה דְּאַתְמֵר. בְּגִין דָּא בְּהֵהוּא זְמִינָא דְּלָא אֲשְׁתַּכַּח (דף קפב ע"ב) דְּכוּרָא בְּהֵדָה, וּכְדִין כָּל אֵינּוֹן

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נשמתין דנפקי בלהו הוי להו שנויא מפקמה דהוו בזמנא דשמשא אתחבר בסיהרא  
כמה דאתמר. ועל דא אלה תולדות יעקב יוסף וגו' ואתמר.

והוא נער, בגין דלא מתפרשין לעלמין, צדי"ק וצד"ק כחדא אינון, כמה דאיהי  
אתקריאת בשמא דדכורא, הכי נמי אתקרי איהו בשמא דילה דכתיב והוא נער.

את בני בלהה ואת בני זלפה, בכלהו קיימא לחדתא לון פדקא יאות  
ולאשתעשעא לון בחדוה דיליה. דכלהו ענפין וכלהו עלין, כלהו אתברכין בחדוה  
דיליה.

אלה תולדות יעקב יוסף, כמה דאתמר דכל דיוקנא דיעקב הוה ביה ביוסף, וכל  
מה דאירע להאי אירע להאי, ותרווייהו כחדא אזלי. ודא הוא רזא דאת ו"ו דאזלי  
תרווייהו כחדא, בגין דאינון רזא חדא ודיוקנא חדא:

ויבא יוסף את דבתם רעה, הא אוקמוה דהוה אמר לאבוי עלייהו דהוו אכלי  
שייפא מבעלי חיים כד אינון חיים. ויבא יוסף את דבתם רעה, וכי הא במניינא הוו  
אינון בני שפחות, היך הוו מזלזלין בהון בני לאה, והיך הוו אכלין אבר מן החי והוו  
עברין על פקודא דמאריהון. דהא פקיד על בני נח פקודא דא. כמה דאת אמר,  
(בראשית ט) אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו, ואינון הוו אכלי ליה ועברין על  
פקודא דמאריהון. אלא יוסף הוה קאמר, ועל דא אתענש.

רבי יהודה אמר, את דבתם רעה, כמה דאוקמוה דיהבי עינייהו בבנות ארעא,  
ודא הוא דבתם רעה. לינקא לכל אינון דרגין דלא קדישין (ד"א ל"ג אף על גב)  
דאתיין מסטרא מסאבא:

וישראל אהב את יוסף מפל בניו כי בן זקנים הוא לו ועשה לו פתנת פסים. רבי  
אלעזר פתח ואמר, (ישעיה כו) לך עמי בא בחדריה וסגר דלתה בעדך חבי כמעט  
רגע עד יעבר זעם. לך עמי בא בחדריה.

תא חזי, כמה קודשא בריך הוא רחים לון לישראל. ובגין רחמימותא דלהון דרחים  
לון על כל עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, אזהר לון, ובעי לנטרא לון בכל מה  
דאינון עבדין.

תא חזי, תלת זמנין אית ביומא דדינא שריא בעלמא, וכד אתי ההוא זמנא,  
מבעי ליה לבר נש לאזדהרא ולאסתמרא דלא יפגע ביה ההוא דינא, ואינון זמנין  
ידיען והא אוקמוה.

בגין דהא כד סליק צפרא, אברהם אתער בעלמא, ואחיד ליה לדינא לקשרא  
ליה בהדיה. ובשירותא דתלת שעי קמייטא נטיל דינא מאתריה לאתערא ביה  
ביעקב, עד דאתער צלותא דמנחה דאהדר דינא לאתריה, ואתער דינא דלתתא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְאַתְקִשְׂרָא בְּדִינָא דְלַעִילָא. דְּהָא כְּדִין אַתְקִשְׂר דִּינָא בְּדִינָא וּבְעֵי לְאַזְדַּהְרָא. (לעיל סח ב) תו כד דינא אתער בעלמא ומותא אשתכח במתא, לא ליבעי ליה לבר נש למיהו יחידאי בשוקא והא אוקימנא מלי. אלא בעי לאסגרא גרמיה דלא יפיק לבר, כמה דאוקמוה בנח דאסגר גרמיה בתיבותא דלא ישתכח קמי מחבלא.

וְעַל דָּא לָךְ עָמִי בַּא בְּחַדְרֵיךָ, אַסְגַּר גְּרַמְךָ. וְסַגּוּר דְּלַתְךָ בְּעַדְךָ, דְּלֹא יִתְחַזֵּי קַמִּיהָ דְּמַחְבְּלָא. חֲבִי כְּמַעֲט רִגְעָה עַד יַעֲבוֹר זַעַם, דְּבַתֵּר דְּאַעְבַּר דִּינָא לִית לִיה רִשׁוּ לְמַחְבְּלָא לְחַבְלָא.

תָּא חֲזִי, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין רְחִימוּתָא דְּאִיהוּ רְחִים לֹון לְיִשְׂרָאֵל וְקָרִיב לֹון לְגַבְיָהּ, כָּל שָׂאָר עֲמִין עוֹבְדֵי פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת שְׁנַאִין לֹון לְיִשְׂרָאֵל. בְּגִין דְּאִינוּן מְתַרְחֲקִין וְיִשְׂרָאֵל קָרִיבִין.

וְתָא חֲזִי, בְּגִין רְחִימוּתָא דְּרְחִים יַעֲקֹב לְיוֹסֵף יִתִּיר מְאַחֵי, אַף עַל גַּב דְּכֻלְהוּ הֵווּ לִיה אַחִין, מַה כְּתִיב וַיִּתְנַפְּלוּ אוֹתוֹ לְהַמִּיתוֹ, כָּל שְׂכָן עֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת לְיִשְׂרָאֵל.

### סדר הלימוד ליום כז חשוון [יום 57 בשנה]

[זוהר חלק א' - דף קפג ע"א]

תָּא חֲזִי, כְּמַה גְּרִים לִיה הֵוּא רְחִימוּתָא דְּרְחִים לִיה יִתִּיר, דְּגַרְם לִיה דְּאַתְגְּלִי מְאַבּוּי, וְאַתְגְּלִי אַבּוּי בְּתַדִּיה, וְגַרְם לֵהוּ גְלוּתָא (דף קפג ע"א) וְלִשְׁכִינְתָא דְּאַתְגְּלִי בִּינְיָהּ. וְאַף עַל גַּב דְּאַתְגְּזִירַת גְּזֵרָה, וְאוֹקְמוּהָ דְּבְגִין כְּתַנְתַּת פְּסִים דְּעַבְד לִיה יִתִּיר, מַה כְּתִיב וַיִּרְאוּ אָחִיו:

וַיַּחֲלֹם יוֹסֵף חֲלוֹם וְגו', רַבִּי חֲזִיָּא פְתַח וְאָמַר, (במדבר יב) וַיֹּאמֶר שָׁמְעוּ נָא דְּבַרִּי אִם יִהְיֶה נְבִיאֵכֶם יִי בְּמַרְאֵה אֱלֹוִי אֲתוּדַע בְּחֲלוֹם אֲדַבֵּר בּוֹ. תָּא חֲזִי, כְּמַה דְּרַגִּין לְדְרַגִּין עַבְד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכֻלְהוּ קִיִּימֵי דָּא עַל דָּא. דְּרַגָּא עַל דְּרַגָּא, דָּא לַעִיל מִן דָּא, וְכֻלְהוּ יִנְקִין אֵלִין מִן אֵלִין כְּדָקָא חֲזִי לֹון, אֵלִין מִיִּמְנָא וְאֵלִין מִשְׁמַאלָא, וְכֻלְהוּ אֲתַמְנָן אֵלִין עַל אֵלִין, כְּלָא כְּדָקָא יֹאֲוֵת.

תָּא חֲזִי, כָּל נְבִיאֵי דְּעַלְמָא כְּלָהוּ יִנְקֵי מִסְטְרָא חֲדָא, מִגּוּ תְרִין דְּרַגִּין יִדְעֵן, וְאִינוּן דְּרַגִּין הֵווּ אֲתַחְזִיין בְּגוּ אֲסַפְקִלְרִיָּא דְּלָא נְהָרָא, דְּכְתִיב בְּמַרְאֵה אֱלֹוִי אֲתוּדַע, מֵאִי הוּא מְרָאֵה, כְּמַה דְּאַתְמַר (ד"א ל"ג דמראה) חֲזִינוּ דְּכָל גְּוֹנֵן אֲתַחְזִיין בְּגוּוּהָ, וְדָא הִיא אֲסַפְקִלְרִיָּא דְּלָא נְהָרָא. בְּחֲלוֹם אֲדַבֵּר בּוֹ, דָּא הוּא חַד מִשְׁתִּין בְּנְבוּאָה כְּמַה דְּאוֹקְמוּהָ. וְאִיהוּ דְּרַגָּא שְׁתִּיתָאָה מִהֵוּא דְּרַגָּא דְּנְבוּאָה וְאִיהוּ (קצו א) דְּרַגָּא דְּגְבִרְיָאֵל דְּמִמְנָא עַל חֲלָמָא וְהָא אֲתַמַּר.

## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כל חלמא דאיהו כדקא יאות מהאי דרגא קא אתיא, ועל דא לית לך חלמא דלא יתערבון עמיה מלין כדיבין, כמה דאוקימנא, ובגין כך מנייהו קשוט ומנייהו כדיבון, ולית לך חלמא דלא אית ביה מהאי גיסא ומהאי גיסא.

ובגין דאית ביה בחלמא פלא כדאמרן, כל חלמין דעלמא אזלין בתר פשרא דפומא, ואוקמוהו. דכתיב, (בראשית מא) ויהי כאשר פתר לנו פן היה. מאי טעמא, בגין דאית ביה בחלמא כדיבו וקשוט, ומלה שלטא על כלא, ובגין כך בעי חלמא פשרא טבא. רבי יהודה אמר, בגין דכל חלמא מדרגא דלתתא איהו, ודבור שלטא עליה. ובגין כך כל חלמא אזלא בתר פשרא.

פתח ואמר, (איוב לג) בחלום חזיון לילה בנפל תרדמה על אנשים בתנומות עלי משכב אז יגלה און אנשים ובמסרם יחתם. תא חזי, כד סליק בר נש לערסיה, מבעי ליה לאמלכא עליה מלכותא דשמיא בקדמיתא, ולבתר יימא חד פסוקא דרחמי ואוקמוהו חברייא. בגין דהא כד בר נש נאים על ערסיה, הא נשמתיא נפקא מניה ואזלא ושטיא לעילא, כל חד וחד כפום ארחיה והכי סליקת כמה דאתמר.

מה כתיב, בחלום חזיון לילה. כד בני נשא שכבי בערסייהו ניימין ונשמתא נפקת מנייהו. הדא הוא דכתיב, בתנומות עלי משכב אז יגלה און אנשים. וכדין קודשא בריך הוא אודע לה לנשמתא בהוא דרגא דקיימא על חלמא, אינון מלין דזמינין למיתי על עלמא או אינון מלין כפום אינון הרהורין דלביה. בגין דבר נש נטיל ארחא דתוכחי דעלמא.

בגין דהא לא מודעין ליה לבר נש בעוד דאיהו קאים בתוקפא דגופא (נ"א דרוחא) כדקאמרן, אלא מלאכא אודע לנשמתא ונשמתא לבר נש. והוא חלמא איהו מלעילא, כד נשמתינ נפקין מגופי וסלקין כל חד וחד כפום ארחיה. וכמה דרגין על דרגין, ברזא דחלמא פלהו ברזא דחכמתא. ותא חזי, חלום דרגא חדא, מראה דרגא חדא, נבואה דרגא חדא, וכלהו דרגין לדרגין אלין על אלין.

ויחלם יוסף חלום ויגד לאחיו ויוספו עוד שנא אתו על חלומותיו. מהכא דלא מבעי ליה לבר נש למימר חלמיה בר להוא בר נש דרחים ליה, ואי לאו, איהו גרים ליה. דאי הווא חלמא מתהפך לגוונא אחרא, איהו גרים לסלקא.

תא חזי, דיוסף איהו אמר חלמא לאחיה, ועל דא גרמו ליה לסלקא חלמיה תרין ועשרין שנין דאתעפב. רבי יוסי אמר, מנלן, דכתיב ויוסיפו עוד שנא אותו. מאי שנא אותו, דגרמו ליה קטרוגין בדא.

[זוהר חלק א' - דף קפג ע"ב]

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מה פתיב, ויאמר אליהם שמעו נא החלום הזה (דף קפג ע"ב) אשר חלמתי, דבעא מנייהו דישמעון ליה. ואיהו אודע להו ההוא חלמא, דאלמלא אינון דאהפכו ליה לגוונא אחרא, הכי אתקיים. ואינון אתיבו ואמרו המלך תמלך עלינו אם משול תמשל בנו. מיד אמרו ליה פשרא דחלמא וגזרו גזרה, ובגין כך ויוסיפו עוד שנא אותו.

רבי חייא ורבי יוסי הוו שכיחי קמיה דרבי שמעון, אמר רבי חייא, הא תנינון חלמא דלא אתפשר, כאגרתא דלא מתקריא. אי בגין דאתקיים ואיהו לא ידע, או דלא אתקיים כלל. אמר ליה, אתקיים ולא אתידע, דהא ההוא חלמא חילא תליא עליה, ואיהו לא אתידע ולא ידע, אי אתקיים אי לא אתקיים.

ולית לך מלה בעלמא דעד לא ייתי לעלמא, דלאו איהי תליא בחלמא או על ידא דכרוזא. דהא אתמר דכל מלה ומלה עד לא ייתי לעלמא, מכרוזי עליה ברקיע. ומתמן אתפשט בעלמא ואתיהיב על ידא דכרוזא. וכלא בגין דכתיב, (עמוס ג) כי לא יעשה יי אלהים דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים, בזמנא דנביאים אשתכחו בעלמא. ואי לאו, אף על גב דנבואה לא שריא, חפימי עדיפי מנביאים. ואי לא, אתיהיב בחלמא. ואי לאו, בצפרי שמיא משתכחי מלה והא אוקמוה:

ויילכו אחיו לרעות את צאן אביהם בשכם. רבי שמעון אמר, לרעות צאן אביהם מבעי ליה, מאי א"ת נקוד מלעילא, לאסגאה עמהון שכינתא, דאיהי עמהון שרייא. בגין דאינון הוו עשרה, דהא יוסף לא הוה עמהון, ובנימין איהו זעיר בביתא. ובגין כך אינון הוו עשרה. וכד אזלו הות שכינתא בינייהו, ועל דא נקוד מלעילא.

ובגין כך בזמנא דזבינו ליה ליוסף אשתתפו פלהו בהדי שכינתא ואשתתפו לה בהדייהו כד עבידו אומאה. ועד דאתגלייא מלה דיוסף, לא שריא שכינתא עליה דיעקב.

ואי תימא דשכינתא לא אשתפחת עמהון. תא חזי, דכתיב (תהלים קכב) ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להודות לשם יי. פלהו צדיקי וחסדי קיומא דכל עלמא, קיומא אינון לעילא ותתא.

פתח ואמר, (תהלים קכב) שמחתי באומרים לי בית יי גלך. האי קרא אוקמוה, דדוד הוה עם לביה למבני ביתא. פמה דאת אמר, (מלכים א ח) ויהי עם לבב דוד אבי לבנות בית לשם יי וגו'. ולבתר מה פתיב רק אתה לא תבנה הבית כי אם בנך היוצא מחלציק הוא יבנה הבית לשמי. וכל ישראל הוו ידעי דא, והוו אמרו אימתי ימות דוד ויקום שלמה בריה ויבנה ביתא. וכדין עומדות היו רגלינו בשערך ירושלים, כדין ניסק ונקריב תמן קרבנין.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועם כל דא, אף על גב דהווי אמרו אימתי ימות סבא דא, כדין שמחתי. וחדוה הוה לי בגין ברי, דהווי אמרי דברי יקום תחותי למגמר פקודא למבני ביתא. כדין שרי ושבח לה ואמר, ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה יחדו.

תנן עבד קודשא בריה הוא ירושלים לתתא כגוונא דלעילא, ודא מתתקנא (דא) לקבל דא דכתיב, (שמות טו) מכון לשבתך פעלת יי. הבנויה, דומין קודשא בריה הוא לנחתא לה ירושלים דלעילא כדקא יאות, ובגין כף הבנויה. שחברה לה יחדו, והא אוקמוה שחברה שחברו מבעי ליה. אלא דאתחברת אמא בברתא והווי כחדא ואוקמוה.

ואתמר. ששם עלו שבטים אלין אינון קיומא דעלמא ותקוונא דעלמא תתאה, ולא תימא דעלמא תתאה בלחודוי, אלא אפילו דעלמא עלאה. דכתיב שבטי יה עדות לישראל, לישראל דייקא. בגין דאינון קיומא לתתא, סהדותא אינון לעילא. וכלא להודות לשם יי, לאודאה שמייה דקודשא בריה הוא לכל סטרין, דכתיב להודות לשם יי:

[זהר חלק א' - דף קפד ע"א]

וימצאהו איש והנה תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר מה תבקש. (דף קפד ע"א) מה כתיב לעילא, ויאמר ישראל אל יוסף הלוא אחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם. וכי יעקב שלימא דהוה רחים ליה ליוסף מכל בנוי, והוה ידע דכל אחוי הווי סנאין ליה, אמאי שדר ליה לגבייהו. אלא איהו לא חשיד עלייהו, דהוה ידע דכלהו הווי זכאין, ולא חשיד לון. אלא גרים קודשא בריה הוא כל דא, בגין לקיימא גזרה דגזר בין הבתרים.

אשכחנא בספרי קדמאי, דבעיין אלין בני יעקב לשלטאה עלוי עד לא יחות למצרים. דאילו הוא יחות למצרים, ואינון לא שלטו ביה בקדמיתא. יכלי מצראי לשלטאה לעלמין עלייהו דישאל, ואתקיימא ביה ביוסף דאזדבן לעבדא ואינון שלטו עלוי. ואף על גב דיוסף הוה מלכא לבתר, ומצראי הווי עבדין ליה, אשתכחו ישראל דשלטו על כלהו.

תא חזי, דיוסף דאיהו ברית עלאה, כל זמנא דאתקיים ברית, שכינתא אתקיים בהדייהו דישאל בשלם כדקא יאות, כיון דאסתלק יוסף ברית עלאה מעלמא, כדין ברית שכינתא וישאל כלהו בגלותא נפקו, והא אוקימנא דכתיב (שמות א) ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף. וכלא הוה מעם קודשא בריה הוא כדקא יאות.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, וימצאהו איש דא גבריאל ל, ואוקמוה. פתיב הכא וימצאהו איש, וכתיב התם (דניאל ט) והאיש גבריאל אשר ראיתי בחזון בתחלה. והנה תועה, בכלא תועה, דאבטח על אחוי דהוה מתבע אחוה דלהון ולא אשכח, ותבע להו ולא אשכח. ועל דא תועה בכלא, ועל דא וישאלהו האיך לאמר מה תבקש:

ויאמר את אחי אנכי מבקש וגו'. ויאמר האיך נסעו מנה וגו', רבי יהודה פתח, (שיר השירים ח) מי יתנך פאח לי יונק שדי אמי אמצאך בחוץ אשקך גם לא יבוזו לי. האי קרא אוקמוה חבריאי, אבל האי קרא כנסת ישראל אמרו למלכא דשלמא דיליה. מי יתנך פאח לי, כיוסף על אחוי, דאמר, (בראשית ג) ועתה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ואת טפכם. יהב לון מזונא וזן להו בכפנא. בגין כך מי יתנך פאח לי.

דבר אחר מי יתנך פאח לי, דא יוסף, לגבה דשכינתא דאתאחד עמה ואתדבק בהדה. יונק שדי אמי, דהא פדין אחוה ושלמו בהדייהו. אמצאך בחוץ, גו גלותא, דאיהו בארעא אחרא. אשקך, בגין לאתדבקא רוחא ברוחא. גם לא יבוזו לי, אף על גב דאנא בארעא אחרא.

תא חזי, דיוסף אף על גב דאחוי לא הוה ליה פאחין פד נפל בידייהו. איהו הוה לון פאחא פד נפלו בידיה, והא אוקמוה. דכתיב, (בראשית ג) וינחם אותם וידבר על לבם, בכלא דבר על לבייהו.

ותא חזי, מה פתיב ויאמרו איש אל אחיו, דא שמעון ולוי דאינון הוה אחין ודאי בכלא, בגין דקא אתו מסטרא דדינא קשיא. ובגין כך רוגזא דלהון, איהו רוגזא דקטלא בעלמא. כמה דאת אמר (בראשית מט) ארור אפם פי עז ועברתם פי קשתה.

תא חזי, רזא דמלה, אית רוגזא ואית רוגזא. אית רוגזא דאיהו מברכא מעילא ומתתא, ואקרי ברוך, כמה דאתמר דכתיב (בראשית יד) ברוך אברם לאל עליון קונה שמים וארץ והא אוקמוה. ואית רוגזא דאיהו אתלטיא לעילא ותתא, כמה דאתמר דאקרי ארור. דכתיב, (בראשית ג) ארור אתה מפל הבהמה ומפל חית השדה. ארור אפם פי עז.

ועל רזא דא אית תרין טורין דכתיב, (דברים יא) ונתת את הברכה על הר גריזים ואת הקללה על הר עיבל, לקביל אלין תרין דרגין. ועל דא, דא אקרי ארור, ודא אקרי ברוך. ושמעון ולוי אינון מסטרא דדינא קשיא, ומן סטרא דדינא קשיא תקיפא, נפקת רוגזא דאתלטיא.

[זוהר חלק א' - דף קפד ע"ב]

ותא חזי, מסטרא דדינא קשיא נפקי רוגזא לתרי סטרין, חד דאתברך, וחד דאתלטיא. (דף קפד ע"ב) חד ברוך וחד ארור. כגוונא דא מסטרא דיצחק נפקו תרין

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגין, חד מבורך, וחד דאתלטיא לעילא ותתא. דא אתפרש לסטריה, ודא אתפרש לסטריה. דא דיוריה בארעא קדישא, ודא דיוריה בטורא דשעיר. דכתיב, (בראשית כה) איש יודע ציד איש שדה. דא אתריה באתר דמדברא וחרבא ושממה, ודא יושב אהלים. וכלא פגוונא דאצטריף.

ובגין כף תרין דרגין אינון, ברוך וארור, דא לסטריה ודא לסטריה. מהאי נפקין כל ברכאן דעלמין לעילא ותתא וכל טיבו וכל גהירו וכל פורקן וכל שזבוותא. ומהאי נפקין כל לווטין וכל חרבא וכל דמא וכל שממא וכל בישין וכל מסאבו דעלמא.

רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים כו) ארחץ בנקיון כפי ואסובבה את מזבחתך יי, האי קרא אוקמוה. אבל תא חזי, רזא דמלה הכא, דהא לית לך בר נש בעלמא דלא טעים טעמא דמותא בליליא, ורוח מסאבא שריא על ההוא גופא. מאי טעמא, בגין דנשמתא קדישא אסתלקת מניה דבר נש, ונפקת מניה. ועל דנשמתא קדישא נפקת ואסתלקת מניה, שריא רוחא מסאבא על ההוא גופא ואסתאב.

וכד נשמתא אתהדרת לגופא, אתעבר ההוא זוהמא. והא אתמר דידי דבר נש זוהמא דמסאבו אשתאר בהו. ועל דא לא יעבר ידוי על עינוי, בגין דההוא רוח מסאבא שריא עלוי, עד דנטיל לון. וכד נטיל ידוי פדקא חזי, פדין אתקדדש ואקרי קדוש.

והיך בעי לאתקדשא. בעי חד כלי לתתא וחד כלי מלעילא, בגין דיתקדש מההוא דלעילא. וההוא דלתתא דיתיב בזוהמא דמסאבו ביה. ודא כלי לקבלא מסאבו, ודא לאתקדשא מניה, דא ברוך ודא ארור. ולא בעיין אינון מיין דזוהמא לאושדא לון בביתא, דלא יקרב בהו בר נש. דהא בהו מתפנשי סטרא דלהון, יכיל לקבלא נזקא מאינון מיין מסאבין.

ועד דיתעבר זוהמא מן ידוי לא יברך, ואוקימנא. ובגין כף, בר נש עד לא יקדש ידוי בצפרא, אקרי טמא. פיון דאתקדש אקרי טהור. ובגין כף לא יטול אלא מן ידא דאדפי בקדמיתא. דכתיב, (במדבר יט) והזהר הטהור על הטמא. דא אקרי טהור, ודא אקרי טמא.

בגין כף חד כלי לעילא וחד כלי לתתא, דא קדישא ודא מסאבא. ומאינון מיין אסיר למעבד בהו מידי, אלא בעי לאושדא לון באתר דבני נשא לא עברין עליהו, ולא יבית לון בביתא. דהא פיון דאתושדן בארעא, רוחא מסאבא אשתכח תמן ויכיל לנזקא. ואי חפר לון מדרון תחות ארעא דלא יתחזון שפיר.



## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְלֹא יִהְיֶה לֹוֹן לְנָשִׁי חֲרָשָׁי דִּיכְלוֹן לְאַבְאָשָׁא בְּהוּ לְבָנֵי נָשָׂא. בְּגִין דְּאִינוֹן מִיִּין דְּאַתְלָטִיִּין, וְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא בְּעֵי לְדַכְּאָה לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל וְלְמַהוּי קְדִישִׁין. דְּכַתִּיב, (יחזקאל לו) וְזָרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטַהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם:

וַיִּקְחֶהוּ וַיִּשְׁלַכְהוּ אֹתוֹ הַבְּרָה וְהַבּוֹר רַק אֵין בּוֹ מַיִם. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (תהלים ט) תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ (מאן דבטיל מילי דאורייתא כאילו חריב עלמא שלימ). כְּמָה אֵית לֹוֹן לְבָנֵי נָשָׂא לְאַשְׁתְּדָּלָא בְּאוּרֵיִתָּא, דְּכָל מָאן דְּאַשְׁתְּדָּל בְּאוּרֵיִתָּא לְהוּי לִיה חַיִּים בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאַתִּי, וְזָכִי בְּתָרִין עֲלָמִין. וְאַפִּילוּ מָאן דְּאַשְׁתְּדָּל בְּאוּרֵיִתָּא וְלֹא יִשְׁתְּדָּל בְּהַ לְשִׁמָּה כְּדָקָא יְאוּת, זָכִי לְאַגְר טַב בְּעֵלְמָא דִּין, וְלֹא דִּיבִינִין לִיה בְּהַהוּא עֲלָמָא.

[זוהר חלק א' - דף קפה ע"א]

וְתָא חֲזִי, כְּתִיב, (משלי ג) אַרְךָ יָמִים בִּימִינָה בְּשִׁמְאֵלָה עֶשֶׂר וְכָבוֹד. אַרְךָ יָמִים בְּהַהוּא דְּאַשְׁתְּדָּל בְּאוּרֵיִתָּא לְשִׁמָּה, דְּאֵית לִיה אַרְךָ יָמִים בְּהַהוּא עֲלָמָא דְּבִיָּה אֹרְכָא דִּיּוֹמִין. וְאִינוֹן יוֹמִין אִינוֹן יוֹמִין וְדָא, תַּמָּן אִיְהוּ רַחְצָנוּ דְּקְדוּשָׁא דְּלְעֵילָא דְּאַתְרַחֲצִין בְּרַ נֶשׁ בְּהַאֵי עֲלָמָא לְאַשְׁתְּדָּלָא בְּאוּרֵיִתָּא, לְאַתְתְּקַפָּא בְּהַהוּא עֲלָמָא (דף קפה ע"א) בְּשִׁמְאֵלָה עוֹשֶׂר וְכָבוֹד, אַגְר טַב וְשִׁלּוּה אֵית לִיה בְּהַאֵי עֲלָמָא.

וְכָל מָאן דְּיִשְׁתְּדָּל בְּאוּרֵיִתָּא לְשִׁמָּה, כְּדִ נְפִיק מְהַאֵי עֲלָמָא, אֹרֵיִתָּא אֲזָלָא קָמִיה וְאַכְרוֹת קָמִיה וְאַגִּינַת עֲלִיה, דְּלֹא יִקְרִבוֹן בְּהַדִּיה מְאַרְיָהוֹן דְּדִינָא. כְּדִ שְׂכִיב גּוּפָא בְּקַבְרָא, הִיא נְטֻרַת לִיה. כְּדִ נִשְׁמַתָּא אֲזָלָא לְאַסְתְּלָקָא לְמִיתַב לְאַתְרָה, אִיְהִי אֲזָלָא קָמָה דְּהִיא נִשְׁמַתָּא. וְכִמָּה תְּרַעֲזִין אַתְּבְּרוּ מְקָמָה דְּאוּרֵיִתָּא עַד דְּעָאֲלַת לְדוּכְתָה. וְקִימָא עֲלִיה דְּבַר נֶשׁ עַד דִּיתְעַר בּוֹזְמָנָא דִּיקוּמוֹן מְתִיָּא דְּעֲלָמָא, וְאִיְהִי מְלַפָּא סְנִיגוּרָא עֲלִיה.

הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (משלי ו) בְּהַתְּהַלְכְּךָ תִּנְחָה אֶתְךָ בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עֲלֶיךָ וְהִקִּיצוֹתָ הִיא תִּשְׁיַחְךָ. בְּהַתְּהַלְכְּךָ תִּנְחָה אֶתְךָ, כְּמָה דְּאַתְמַר. בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עֲלֶיךָ, בְּשַׁעֲתָא דְּשְׂכִיב גּוּפָא בְּקַבְרָא, דְּהִיא כְּדִין בְּהַהוּא זְמָנָא אַתְדָּן גּוּפָא בְּקַבְרָא וְכְדִין אֹרֵיִתָּא אַגִּינַת עֲלִיה. וְהִקִּיצוֹתָ הִיא תִּשְׁיַחְךָ כְּמָה דְּאַתְמַר בּוֹזְמָנָא דִּיתְעַרוֹן מְתִי עֲלָמָא מִן עַפְרָא. הִיא תִּשְׁיַחְךָ לְמַהוּי סְנִיגוּרָא עֲלֶיךָ.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, הִיא תִּשְׁיַחְךָ. מֵאֵי הִיא תִּשְׁיַחְךָ. בְּגִין דְּאַף עַל גַּב דְּהַשְׁתָּא יְקוּמוֹן מְעַפְרָא, אֹרֵיִתָּא לֹא יִתְנַשֵּׁי מִנְהוֹן. דְּהִיא כְּדִין יְנַדְעוֹן כָּל הַהִיא אֹרֵיִתָּא דְּשָׁבְקוּ כְּדִ אֲסַתְּלָקוּ מְהַאֵי עֲלָמָא, הִיא אֹרֵיִתָּא נְטִירָא מְהַהוּא זְמָנָא וְתִיעוּל בְּמַעֲיָהוּ כְּמַלְקָדְמִין וְאִיְהִי תַמְלִל בְּמַעֲיָהוּ.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכל מלין מתתקנן יתיר מכמה דהו בקדמיתא, דהא כל אינון מלין דאיהו לא יכיל לאדבקא לו כדקא יאות ואיהו אשתדל בהו ולא אתדבק בהו. כלהו עאלין במעווי מתתקנן, ואורייתא תמלל ביה. הדא הוא דכתיב והקיצות היא תשיחה. רבי יהודה אמר, כגוונא דא כל מאן דאשתדל באורייתא בהאי עלמא, זכי לאשתדלא בה לעלמא דאתי והא אתמר.

תא חזי, ההוא בר נש דלא זכי לאשתדלא בהאי עלמא באורייתא, ואיהו אזיל בחשוכא, כד נפיק מהאי עלמא, נטלין ליה ועאלין ליה לגיהנם, אתר תתאה דלא יהא מרחם עליה, דאקרי בור שאון טיט הינון. כמה דאת אמר, (תהלים מ) ויעלני מבור שאון מטיט הינון ויקם על סלע רגלי פונן אשורי.

ובגין כך ההוא דלא אשתדל באורייתא בהאי עלמא ואתטנף בטנופי עלמא, מה פתיב ויקחהו וישליכו אותו הבורה. דא הוא גיהנם, אתר דדייגין להו לאינון דלא אשתדלו באורייתא. והבור רק, כמה דאיהו הוה רק. מאי טעמא בגין דלא הוה ביה מים.

ותא חזי, כמה הוא עונשא דאורייתא, דהא לא אתגלו ישראל מארעא קדישא, אלא בגין דאסתלקו מאורייתא, ואשתבקו מינה. הדא הוא דכתיב, (ירמיה ט) מי האיש החכם ויבן את זאת וגו' על מה אבדה הארץ וגו'. ויאמר יי על עזבם את תורת יגו'. רבי יוסי אמר, מהכא, (ישעיה ה) לכן גלה עמי מבלי דעת.

בגין כך כלא קיימא על קיומא דאורייתא, ועלמא לא אתקיים בקיומיה אלא באורייתא, דאיהו קיומא דעלמין עילא ותתא דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת:

ויקחהו וישליכו אותו הבורה, רמז על דארמיאו ליה לגו מצראי אתר דלא אשתכח רזא דמהימנותא פלל. רבי יצחק אמר, אי נחשין ועקרין הווי ביה, אמאי פתיב בראובן למען הציל אותו מידם להשיבו אל אביו. וכי לא חייש ראובן להאי. דהא אינון נחשין ועקרין ינוקון ליה, ואיך אמר להשיבו אל אביו, וכתיב למען הציל אותו.

[זוהר חלק א' - דף קפה ע"ב]

אלא חמא ראובן דנוקא אשתכח בידייהו דאחוי, בגין דידע כמה שנאין ליה ורעותא דלהון לקטלא ליה. אמר ראובן, טוב למנפל ליה לגו גובא דנחשין ועקרין, ולא יתמסר בידא דשנאוי דלא מרחמי עליה. מכאן אמרו יפיל בר נש גרמיה לאשא או לגובא דנחשין ועקרין, ולא יתמסר בידא דשנאוי (דועירין אינון דיכלי (דף קפה ע"ב) לאשתובא. ובגין כך אמר למען הציל אותו מידם).

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגין דהכא אתר דנחשים ועקרבים. אי איהו צדיקא, קודשא בריך הוא ירחיש ליה ניסא. ולזמנין דזכו דאבהן מסייעין ליה לבר נש וישתויב מנייהו. אבל פיון דיתמסר בידי דשנאוי, זעירין אינון דיכלין לאשתובא.

ובגין כך אמר, למען הציל אותו מידם. מידם דייקא, ולא פתיב למען הציל אותו ותו לא. אלא אמר ראובן, ישתויב מן ידייהו, ואי ימות בגובא ימות. ובגין כך פתיב וישמע ראובן ויצילהו מידם.

תא חזי, כמה חסידותיה דראובן, דבגין דינדע דשמעון ולוי שותפותא וחכימותא וחברותא דלהון, קשיא אינון. דכד אתחברו בשכם, קטלו כל דכורא (ס"א ל"ג והא דקטלו כל דכורא) לא די לון. אלא דנטלין נשין וטף וכספא ודהבא וכל בעירי וכל מאני דיקר וכל מאן דאשתפח בקרתא. ולא די כל דא, אלא דאפילו כל מה דבחקלא נטלו. דכתיב, (בראשית לה) ואת אשר בעיר ואת אשר בשדה לקחו.

אמר, ומה קרתא רבתא פי האי לא אשתויב מנהון, אלמלא רביא דא יפול בידיהו, לא ישארו מניה אומצא בעלמא. ועל דא אמר, טוב לאשתובא מנייהו דלא ישארו מניה אשתארותא בעלמא, ולא יחמי אבא מניה פלום לעלמין.

והכא אי ימות, לא יכלין ליה וישתאר כל גופיה שלים, ואתיב ליה לאבא שלים. ועל דא למען הציל אותו מידם להשיבו אל אביו, אף על גב דימות התם. ובגין כך אמר הילד איננו. ולא אמר איננו חי, אלא אמר איננו, אפילו מת.

תא חזי, מאי דעבד, דאיהו בחכמתא הוה שתיף גרמיה בהדיהו, דכתיב לא נפנו נפש, ולא פתיב לא תפוהו. ואיהו לא הוה תמן כד אזדבן יוסף, דהא פלהו משמשי לאבוהון כל חד וחד יומא חד. וההוא יומא דראובן הוה. ועל דא בעא דבההוא יומא דהוה שמושא דיליה לא יתאביד יוסף. ובגין כך פתיב וישב ראובן אל הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו. והנה אין יוסף דייקא. אפילו (חי או) מית, מיד וישב אל אחיו ויאמר הילד איננו.

ואפילו ראובן לא ידע מההוא זבינא דיוסף, והא אוקמוה דאשתתיף בהו שכינתא, ועל דא לא ידע ראובן מההוא זבינא דיוסף ולא אתגלייא ליה עד ההוא זמנא דאתגלי יוסף לאחיהו.

תא חזי, כמה גרים ליה לראובן בגין דאיהו אשתדל לאחייא ליה ליוסף, מה פתיב, (דברים לג) יחי ראובן ואל ימות וגו'. דהא בגין דא, אף על גב דינדע דאשתקיל בכירותיה מניה ואתיהיב ליוסף, אשתדל לאחייא ליה, וצלי משה ואמר יחי ראובן ואל ימות, ואתקיים בעלמא דין ואתקיים בעלמא דאתי. מאי טעמא,

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגין דא, ובגין דעבד תשובה מההוא עובדא. דכל מאן דעביד תשובה, קודשא בריך הוא קיים ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי.

תא חזי מה פתיב, ויקחו את פתנת יוסף וגו', הא אוקמוה דבגין דדמא דשעיר דמא לדמא דבר נש. אבל תא חזי, אף על גב דמלה אתיא פדקא חזי, קודשא בריך הוא מדקדק בהו בצדיקייא אפילו פחוט השערה.

יעקב עבד עובדא פדקא יאות. במאי, בגין דאקריב לגבוי אבוי שעיר, דאיהו סטרא דדינא קשיא. ועם כל דא, בגין דאיהו אקריב שעיר ואכחיש ליה לאבוי דאיהו סטרא דיליה, אתענש בהאי שעיר אחרא, דאקריבו ליה בנוי דמא דיליה.

[זוהר חלק א' - דף קפו ע"א]

באיהו פתיב, (בראשית כז) ואת עורות גדיי העזים הלבישה על ידיו ועל חלקת צואריו, בגין כף ויטבלו את הפתנת בדם, אקריבו ליה פתונתא לאפחשא ליה, וכלא דא לקבל דא, איהו גרים דכתיב ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד, בגין כף גרמו ליה דחרד חרדה בההוא זמנא דכתיב הכר נא הפתנת בנך היא אם לא. (דף קפו ע"א)

רבי חייא אמר, ביה פתיב, (בראשית כז) האתה זה בני עשו אם לא. ליה פתיב, הפתנת בנך היא אם לא. ובגין כף קודשא בריך הוא מדקדק בהו בצדיקיא בכל מה דאינון עבדין.

רבי אבא אמר, (נ"א אמרו רבי אבא) פיון דחמו פלהו שבטין ההוא צערא דאבוהון, אתנחמו וודאי, ויהיבו גרמייהו עליה דיוסף, דיפדון ליה אלמלא ישכחון ליה. פיון דחמו דלא יכילו, אהדרו לגביה דיהודה ואעברו ליה מעלייהו, בגין דאיהו הוה מלפא עלייהו. (וכדין ס"א וכיון ד) אעברוהו מעלייהו, מה פתיב, ויהי בעת ההיא וירד יהודה וגו'.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים יח) וירעם בשמים יי ועליון יתן קולו ברד וגחלי אש. תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, אתקין ליה שבעה סמכין על מה דקיימא, וכלהו סמכין קיימי בחד סמכא יחידאי, והא אוקמוה. דכתיב, (משלי ט) חכמות נשים בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה. ואלין פלהו אינון קיימי בחד דרגא מנייהו דאקרי (משלי י) צדיק יסוד עולם.

ועלמא כד אתברי, מההוא אתר אתברי. דאיהו שכלולא דעלמא, ותקונוי. דאיהו חד נקודה דעלמא, ואמצעיתא דכלא. ומאן איהו, ציון. דכתיב, (תהלים ג) מזמור לאסף אל אלהים יי דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו. ומאן אתר, מציון, דכתיב מציון מכלל יופי אלהים הופיע. מההוא אתר דאיהו סטרא דשכלולא

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּמַהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא כְּדָקָא יְאוּת (והשתא (ע' קמא א כי שם מקומו) ישראל אתתקפו ביה ברזי דפקודי דאורייתא בגין דכל יומא ויומא אתתקף בר נש בציצית דאתעטף ביה). וציון תקיפו ונקודה דכל עלמא, ומההוא אתר אשתכלל כל עלמא ואתעביד, ומגויה כל עלמא אתון.

ותא חזי, וירעם בשמים יי ועליון יתן קולו וגו', פיון דאמר וירעם בשמים יי, אמאי פתיב ועליון יתן קולו. הא (ס"א אלא) הכא רזא דמהימנותא, (ועל מה ס"א עלמא) דאמינא דציון איהו שכלולא ושפירו דעלמא, ועלמא מניה אתון. בגין דתרין דרגין אינון ואינון חד, אינון ציון וירושלים. דא דינא ודא רחמי, ותרוייהו חד, מהכא דינא ומחכא רחמי.

מעילא לעילא נפקא קול דאשתמע, לבתר דההוא קול נפקא ואשתמע נפקי דינין וארחי דדינא, ורחמי נפקין ומתפרשן מתמן. וירעם בשמים יי, דא בי דינא ברחמי. ועליון, אף על גב דלא אשתכח ולא אתיידע, פיון דההוא קול נפיק כדין אשתכח פלא, דינא ורחמי. הדא הוא דכתיב ועליון יתן קולו, פיון דיתן קולו, כדין ברד וגחלי אש, מיא ואשא.

תא חזי, בשעתא דאתיליד יהודה מה פתיב, (בראשית כט) ותעמד מלדת, בגין דדא הוא יסודא רביעאה מאינון ארבע דאינון רתיכא עלאה, סמכא חד מאינון ארבע סמכין. מה פתיב ביה, ויהי בעת ההיא ויירד יהודה מאת אחיו, דהוה מלכא עלייהו. מאי טעמא, בגין דיוסף נחתו ליה למצרים כדקאמרן:

### סדר הלימוד ליום כח חשוון [יום 58 בשנה]

וירא שם יהודה בת איש פנעני. וכי פנעני הוה, אלא הא אוקמוה חברייהא. ותהר ותלד בן ויקרא את שמו ער, תלת בגין הוה ליה ליהודה, ולא אשתארו מנייהו בר חד, ודא הוא שלה.

רבי אלעזר ורבי יוסי ורבי חייא הוו אזלי בארחה. אמר רבי יוסי לרבי אלעזר, אמאי פתיב בבנוי דיהודה, בקדמאה ויקרא את שמו ער, ובתרין אחרנין פתיב ותקרא את שמו אונן, ותקרא את שמו שלה.

אמר ליה תא חזי, האי פרשתא רזא עלאה איהו, וכלא איהו כדקא חזי. ויירד יהודה מאת אחיו, דהא אתכסיא סיהרא, ונחתת מדרגא דתקנא לגו דרגא אחרא, דאתחבר ביה חויא, כמה דאת אמר ויט עד איש עדלמי ושמו חירה.

[זוהר חלק א' - דף קפו ע"ב]

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותהר ותלד בן ויקרא את שמו ער, ואיהו רע, וכלא חד, דאתיא מסטרא דיצר הרע. ובגין כך פתיב ויקרא את שמו, ולא פתיב ויקרא שמו. (דף קפו ע"ב) ביעקב פתיב ויקרא שמו, דקודשא בריך הוא קרא ליה יעקב. והכא את לאסגאה דרגא אחרא דזוהמא דמסאבא אתיליד, ודא הוא ער רע, וכלא חד.

לבתר לא אתבסם אתרא, עד דאתא שלה דהוה עקרא דכלהו. מה פתיב ויהי ער בכר יהודה רע בעיני יי, פתיב הכא רע, וכתיב התם (בראשיתח) פי יצר לב האדם רע מנעוריו, רע דאושיד דמין, אושיד זרעא על ארעא. ובגין כך וימיתהו יי. מה פתיב בתריה, ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך וגו':

ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך וגו'. רבי שמעון פתח ואמר, (ישעיה מא) העירותי מצפון ויאת ממזרח שמש יקרא בשמי ויבא סגנים פמו חמר וכמו יוצר ירמס טיט. תא חזי, כמה אינון בני נשא טפשין דלא ידעין ולא מסתפלין למנדע ארחוי דקודשא בריך הוא. דהא פלהו ניימין, דלא מתערי שינתא בחוריהון.

תא חזי, קודשא בריך הוא עבד ליה לבר נש, כגוונא דלעילא. פלא איהו בחכמתא. דלית לך שייפא ושייפא בבר נש דלא קיימא בחכמתא עלאה. דהא פיון דאתתקן כל גופא בשייפוי פדקא יאות, קודשא בריך הוא אשתתף (נ"א אתתקף) בהדיה, ואעיל ביה נשמתא קדישא. בגין לאולפא ליה לבר נש למהך בארחוי דאורייתא ולמיטר פקודוי, בגין דיתתקן בר נש פדקא יאות. (ס"א ובגין דא בעוד) (ובגין ס"א ובעוד) דאית ביה נשמתא קדישא מבעי ליה לבר נש לאסגאה דיוקנא דמלכא עלאה בעלמא. ורזא דא, דהא תהוא נהר דנגיד ונפיק לא פסקן מימוי לעלמין. ועל דא מבעי ליה לבר נש דלא יפסיק נהרא ומקורא דיליה בהאי עלמא (גליון נה"ר רמו לקיימא קדישא דחתים בבשריה, דאיהו דוגמא דההוא נה"ר רזא דצדיק דאתחבר בצד"ק כחדא לעילא, בגין כך בעי בר נש לתתא לאתחברא באתתיה בקדושה בגין דאתתקף ביה בההוא עלמא). וכל זמנא דבר נש לא יצלח בהאי עלמא (ס"א ועל דא מבעי ליה לבר נש דלא יפסיק נהרא ומקורא דיליה בהאי עלמא, ואי לא) קודשא בריך הוא עקר ליה ונטע ליה בכמה זמנין כמלקדמין.

תא חזי, מה פתיב, העירותי מצפון ויאת. העירותי, דא אתערוותא דזווגא דבר נש בהאי עלמא, דאיהו אתערוותא מסטרא דצפון. ויאת, דא היא נשמתא קדישא דאתיא מלעילא, וקודשא בריך הוא משדר לה מלעילא. אתיא בהאי עלמא ועאלת בגו בני נשא פדקאמרן.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ממזרח שמש, דא אתר דההוא נהר דנגיד ונפיק דמתמן נפקת נשמתא ואתנהירת. ויבא סגנים (כמו חמר) אלין אינון חילין דעלמא דאתיין בגין (ס"א בגו) ההוא אתערותא דנשמתין. כמו חומר, כגוונא דאתער בר נש בגופא.

דהא בגין דא, קודשא בריך הוא עביד זוגין ואטיל נשמתין בעלמא, וחברותא אשתכח לעילא ותתא ומקורא דכלא הוא (ס"א יהא) ברוך. ובגין כך קודשא בריך הוא עבד ליה לבר נש בגין לאשתדלא בארחוי, ולא יפסיק מקוריה ומבועא דיליה לעלמין.

וכל מאן דפסיק מקוריה, (מתתא ומיבש ליה כביכול כאלו גרים ליה לאתפסקא לעילא, כדין (איוב יד) אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש, הואיל ובר נש אתקם לתתא כדוגמא דלעילא, מאן דמקוריה ימיש מלמעבד פירין, כגון דין דלא בעא למיתב איתתא, או נסיב לה דאשתדל ולא יכיל, אלו דתרין הפכין אינון דא מדא, (או ס"א ההוא) דימיש מלמעבד פירין, לית ליה תקנה לעולם. (קהלת א) מעוות לא יכול לתקון, בגין דלא בעא למיסב איתתא ולאשתדלא בפריה ורביה, וההוא דאשתדל ונסב איתתא ולא יכיל, דא מתתקן בפריקיה דקריב ליה דהוא אחוי, וההוא דמית בלא בנין) פד נפיק מהאי עלמא ההוא בר נש לא עאל בפרגודא ולא נטיל חולק בההוא עלמא (ונשמתייה לא אתכלילת באתר דכל נשמתין אתכלילו, ואתגזר דיוקניה מתמן. הדא הוא דכתיב, (ויקרא כב) ונכרתה הנפש ההיא מלפני, הואיל וכדין הוא, ברא ליה קודשא בריך הוא פריק (דף קפו ע"א) דיפרוק ליה מידא דמחבלין, ודא אחוי דקריב ליה שנאמר (דברים כה) כי ישבו אחים יחדיו וגו'. וכתוב בא אל אשת אחיך ויבם אותה וגו'. בגין דנשמתייה לא עאלת קמיה קודשא בריך הוא, אלא היא קימא לבר. בגין דלא זכה לאנהרא בהאי עלמא בההוא גופא.

מאן דלא זכה בהאי אתר, יהך לאתר אחרא ויזכי ביה. כגוונא דא אעא דדליק ונהורא לא סליק יבטשון ליה ויסלק נהורא ביה וינהיר. אעא הוא אדם דכתיב (שם ב) כי האדם עץ השדה. רצונו לומר בר נש כד איהו בהאי עלמא ואזל ותאיב ואכיל ושתי ואזדווג באיתתא ולא זכי לבנין. דא הוא אעא דדליק ונהורא לא סליק, כלומר נשמתייה לא זכאת בההוא גופא לאתנהרא אלא איהי בחשוכא).

תא חזי, פתיב, (ישעיה מה) לא תהו בראה לשבת יצרה, דקודשא בריך הוא בגין דא עבד ליה לבר נש פדקא יאות כדאמרן. וקודשא בריך הוא עבד טיבו עם עלמא. תא חזי, מה פתיב, (בראשית כה) ויסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה, וזא דנשמתא אתת לאתתקנא כמלקדמין.

תא חזי, ההוא גופא מה פתיב, (ישעיה נג) ויי חפץ דכאו החלי אם תשים אשם נפשו יראה זרע יאריך ימים וחפץ יי בידו יצלה. ויי חפץ דכאו, האי קרא אית

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְאִסְתַּכְּלָא בֵּיהּ, אַמַּאי חֲפִיץ בְּגִין דִּיתְדַפֵּי. אַם תְּשִׁים אֶשֶׁם, אַם יִשִּׁים אֶשֶׁם מִבְּעֵי לֵיהּ, מַאי אַם תְּשִׁים. אֶלָּא לְנִשְׁמַתָּא אַהֲדַר מְלָה. אִי הֵהִיא נִשְׁמַתָּא בְּעֵיא לְאַתְתַּקְנָא כְּדָקָא יְאוּת, יְרָאָה זֶרַע. בְּגִין דִּהֵהִיא נִשְׁמַתָּא אֲזִלַּת וְשֹׁאטַּת וְאִיהִי זְמִינָא לְאַעְלָא בְּהֵוֹא זֶרַע דְּאַתְעַסֵּק בַּהּ בַּר נֶשׁ בְּפִרְיָה וּרְבִיבָה, וְכַדִּין יֶאֱרִיךְ יָמִים. וְחֲפִיץ יִי דָא אֲוֵרִייתָא בִּידֵיהּ אֲצִלַּת.

תָּא חֲזִי, אָף עַל גַּב דְּבַר נֶשׁ אֲשֶׁתְּדַל בְּאוֹרִייתָא יְמָמָא וְלִילִיא, וּמְקוּרִיָּה וּמְבוּעֵיָה קִימָא בֵּיהּ לְמַגְנָא, לִית לֵיהּ אֲתַר לְאַעְלָא לְפִרְגוּדָא. וְהָא אֲתַמָּר דְּבִירָא דְמִיא אִי הֵהוּא מְקוּרָא וּמְבוּעֵא לָא עָאל בֵּיהּ, לָאו אִיהוּ בְּאֵר, דְּבִירָא וּמְקוּרָא, כְּחֻדָּא אֵינּוֹן, וְרִזָּא חֻדָּא אִיהוּ, וְאוֹקִימָנָא.

כְּתִיב, (תהלים קכז) שְׁוֹא לְכֶם מִשְׁפִּימֵי קוּם מֵאַחֲרֵי שַׁבַּת אוֹכְלֵי לֶחֶם הָעֲצָבִים כִּן יִתֵּן לִידִידוֹ שָׁנָה. תָּא חֲזִי, כְּמָה חֲבִיבִין אֵינּוֹן מְלֵי דְאוֹרִייתָא. דְּכָל מְלָה וּמְלָה דְאוֹרִייתָא אִית בֵּיהּ רִזִּין עֲלָאִין קְדִישִׁין. וְהָא אֲתַמָּר דְּכַד יִתְב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲוֵרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, כָּל גְּנִיזִין עֲלָאִין קְדִישִׁין כְּלָהוּ יִתְב לָהּ (וּכְלָהוּ) בְּאוֹרִייתָא, וְכְלָהוּ אֲתִיבָהּ לָהּ לְיִשְׂרָאֵל בְּשַׁעְתָּא דְקַבִּילוּ אוֹרִייתָא בְּסִינֵי.

תָּא חֲזִי, שְׁוֹא לְכֶם מִשְׁפִּימֵי קוּם, אֲלִין אֵינּוֹן יְחִידִים דְּאַשְׁתַּכְּחוּ, דְּלָאו אֵינּוֹן דְּכַר וְנוֹקְבָא כְּדָקָא יְאוּת, וְאַקְדָּמֵן בְּצַפְרָא לְעֵבִידְתֵּיהוּ. כְּמָה דָּאֲתָ אֲמַר, (קהלת ד) יֵשׁ אֶחָד וְאִין שְׁנֵי וְגו'. וְאִין קֶץ לְכָל עֲמָלוֹ. מֵאַחֲרֵי שַׁבַּת. מֵאַחֲרִין נִיחָא, כְּמָה דָּאֲתָ אֲמַר, כִּי בּוֹ שַׁבַּת. בְּגִין דְּאַתְתָּא לְגַבֵּי בַר נֶשׁ אִיהִי נִיחָא לְגַבֵּיהּ וְדָאִי.

אוֹכְלֵי לֶחֶם הָעֲצָבִים, מַאי לֶחֶם הָעֲצָבִים. דְּכַד בַּר נֶשׁ אִית לֵיהּ בְּנִין, הֵהוּא נְהֻמָּא דְאַכִּיל, אֲכִיל לֵיהּ בְּחֻדָּהּ וּבְרַעוּתָא דְלְבָא. וְהֵהוּא דְלִית לֵיהּ בְּנִין, הֵהוּא נְהֻמָּא דְאַכִּיל אִיהוּ נְהֻמָּא דְעֲצִיבוּ. וְאֲלִין אֵינּוֹן אוֹכְלֵי לֶחֶם הָעֲצָבִים וְדָאִי.

כִּן יִתֵּן לִידִידוֹ שָׁנָה, מַאי יִתֵּן לִידִידוֹ, דָּא הוּא דְמְקוּרִיָּה מְבֻרָה, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְב לֵיהּ שִׁינָה בְּהֵוֹא עֲלָמָא כְּמָה דָּאֲתָ אֲמַר, (משלי ג) וְשָׁכַבְתָּ וְעַרְבָה שְׁנַתְךָ. בְּגִין דָּאִית לֵיהּ חוּלְקָא בְּעֲלָמָא דָּאֲתֵי. בְּגִין דִּהֵהוּא בַר נֶשׁ שְׁכִיב וְיִתְהַנֵּי בְּהֵוֹא עֲלָמָא דָּאֲתֵי כְּדָקָא יְאוּת.

יֵשׁ אֶחָד וְאִין שְׁנֵי וְגו'. יֵשׁ אֶחָד, דָּא הוּא בַר נֶשׁ דְּאִיהוּ יְחִידָאִי בְּעֲלָמָא, לָא יְחִידָאִי כְּדָקָא יְאוּת, אֶלָּא דְאִיהוּ בְּלָא זְוּוּגָא. וְאִין שְׁנֵי, דְלִית עֲמִיָּה סְמָךְ. גַּם בֵּן, דְּיוֹקִים שְׁמִיָּה בְּיִשְׂרָאֵל לָא שְׁבַק. וְאַח (אִין לוֹ) לְאִייתָאָה לֵיהּ לְתַקְוָנָא.

[זוהר חלק א' - דף קפז ע"ב]



## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואין קץ לכל עמלו, דאיהו עמל תדיר דאקדים ימא וליליא. גם עינו לא תשבע עשר, ולית ליה לבא לאשגחא ולמימר למי אני עמל ומחסר את נפשי (דף קפו ע"ב) מטובה.

ואי תימא דבגין דייכול וישתי יתיר ויעבד משתיא בכל יומא תדיר, לאו הכי. דהא נפשא לא אתהני מניה, אלא ודאי איהו מחסר לנפשיה מטיבו דנהורא דעלמא דאתי. בגין דדא היא נפשא חסרא, דלא אשתלימת כדקא יאות. תא חזי, כמה חס קודשא בריך הוא על עובדוי, בגין דקא בעי דיתתקן, ולא יתאביד מההוא עלמא דאתי כדקאמרן.

רבי חייא בעא, האי דאיהו זכאה שלימא ואשתדל באורייתא יומי ולילי וכל עובדוי לשמא דקודשא בריך הוא, ולא זכה לבגין בהאי עלמא כגון דאשתדל בהו ולא זכה, או דהו ליה ומיתו. מה אינון לעלמא דאתי. אמר ליה רבי יוסי, עובדוי וטהיא אורייתא, קא מגינן עליה לההוא עלמא.

אמר רבי יצחק, עליהו ועל אינון זכאי קשוט, (כגון רבי יוחנן דהו ליה בנין ומיתו, וכגון רבי חזקיה דאיהו עקר) עליהו כתיב, (ישעיה נו) פה אמר יי לסריסים אשר ישמרו את שבתותי ובחרו באשר חפצתי ומחזיקים בבריתי. מה כתיב בתריה, ונתתי להם בביתי ובחומותי יד ושם טוב מבנים ומבנות שם עולם אתן לו אשר לא יפרת. בגין דאלין אית לון חולקא לעלמא דאתי. אמר ליה רבי יוסי, יאות הוא ושפיר.

תא חזי, זכאה שלים דהו כל אלין ביה, ואשתלים כדקא יאות, ומית בלא בנין, והא קא ירית דוכתיה בההוא עלמא, אתתיה בעיא ליבומי או לא. אי תימא דלבעי ליבומי, הא בריקניא איהו, דהא אתריה קא ירית בההוא עלמא.

אלא ודאי בעיא ליבומי, בגין דלא ידעין אי הוה שלים בעובדוי אי לאו. והיא אי אתייבמת לא הוה בריקניא. בגין דאתר אית ליה לקודשא בריך הוא דהא (ל) בר נש (ד) הוה בעלמא ומית בלא בנין ופורקא לא הוי ליה בעלמא, פיון דמית האי זכאה שלים ואתתיה אתייבמת, ואיהו אתריה ירית. אתא ההוא בר נש ואשתלים הכא, ובין כף ובין כף קודשא בריך הוא, אתר זמין ליה (לעלמא) (בעלמא) עד דיימות האי זכאה שלים, וישתלים איהו בעלמא. הדא הוא דכתיב (במדבר לה) כי בעיר מקלטו ישב עד מות הכהן הגדול וגו'.

ודא הוא דתנינן, בנין זמינן אינון לצדיקיא במיתתהון, בתייהון לא זכו ובמיתתהון זכו. ובגין כף כל עובדוי דקודשא בריך הוא כלהו קשוט וזכו, (ס"א וחיים) ותיים על כלא. (קהלת ד) טובים השנים מן האחד אשר יש להם שכר טוב בעמלם, אלין אינון דמתעסקין בהאי עלמא לאולדא בנין. דאינון בנין דשבקו,

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגנייהון אית לון אגר טב בההוא עלמא, ובגנייהו ירתין אבהן דלהון חולקא בההוא עלמא ואוקמוה.

תא חזי, קודשא בריך הוא נטע אילנין בהאי עלמא אי אצלחו יאות, לא אצלחו אעקר לון ושתל לון אפילו כמה זמנין. ובגין כך כל ארחוי דקודשא בריך הוא בלהו לטב ולאתקנא עלמא:

בא אל אשת אחיק ויבם אותה, דהא יהודה וכלהו שבטין הוו ידעי דא. ועקרא דמלתא, והקם זרע. בגין דההוא זרע אצטריך לאתתקנא מלה ולמגלם גולמא לתקונא דלא יתפרש גזעא משרשיה כדקא יאות, דהא הוא דכתיב (איוב לה) ואדם על עפר ישוב.

וכד מתתקן לבתר כדקא יאות, אלין משתבחין בההוא עלמא בגין דקודשא בריך הוא אתרעי בהו. ובגין כך כתיב, (קהלת ד) ושבח אני את המתים שכבר מתו, דייקא. מן החיים אשר המה חיים עדנה. מאי עדנה, כמה דאת אמר (בראשית יח) אחרי בלותי היתה לי עדנה. וכתיב (איוב לג) ישוב לימי עלומיו.

[זוהר חלק א' - דף קפח ע"א]

וטוב משניהם את אשר עדן לא היה (דלא שב לימי עלומיו) אשר לא ראה את המעשה הרע אשר נעשה תחת השמש. וטוב משניהם את אשר עדן לא היה, דלא שב לימי עלומיו ולא אצטריך לאתתקנא, ולא סביל חובין קדמאי, בגין דקודשא בריך הוא (דף קפח ע"א) ירב ליה אתר מתקנא בההוא עלמא כדקא יאות.

תא חזי, מה כתיב, (קהלת ח) ובכך ראיתי רשעים קבורים וגו', כמה דאתמר. בגין דקודשא בריך הוא עביד טיבו ולא בעא לשצאה עלמא אלא כמה דאתמר, וכל ארחוי בלהו קשוט וזכו לאוטבא להו בהאי עלמא ובעלמא דאתי. זכאה חולקהון דצדיקניא דאינון אזלי בארח קשוט, עלייהו כתיב, (תהלים לו) צדיקים ירשו ארץ:

וירע בעיני יי אשר עשה וימת גם אתו. רבי חייא פתח, (קהלת יא) בבקר זרע את זרעך ולערב אל תנח ידך וגו'. תא חזי, כמה אתחזי ליה לבר נש לאודהרא מחובוי, ולאודהרא בעובדוי קמי קודשא בריך הוא. בגין דכמה שליחן וכמה ממנן אינון בעלמא, דאינון אזלין ושייטן, וחמאן עובדיהון דבני נשא, וסהדין עלוי (ז"ח עלייהו) וכלא בספרא כתיבין.

ותא חזי, בכל אינון חובין דאסתאב בהו בר נש בהאי עלמא, דא איהו חובא דאסתאב ביה בר נש יתיר בהאי עלמא ובעלמא דאתי. מאן דאושיד זרעיה בריקניא, ואפיק זרעא למגנא בידיא או ברגלא ואסתאב ביה. כמה דאת אמר, (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורף רע.

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגין דא לא עאל לפרגודא, ולא חמי סבר אפי עתיק יומין, כמה דתנינן כתיב הכא לא יגודך רע, וכתיב ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יי. ובגין כך כתיב, (ישעיה א) ידיכם דמים מלאו. זכאה חולקיה דבר נש דדחיל למאריה ויהא נטיר מאורח בישא, וידכי גרמיה לאשתדלא בדחילו דמאריה.

תא חזי, בפקר זרע את זרעה, האי קרא אוקמוה. בפקר, דא הוא בזמנא דבר נש אתקיים בחיליה ויהא בעולימו, כדין אשתדל לאולדא בגין באיתתא דחזיא ליה, דכתיב בפקר זרע את זרעה.

דהא כדין זמנא איהו כמה דאת אמר, (תהלים קכו) כחצים ביד גבור פן בני הנעורים. בגין דיכיל למילף להו ארחוי דקודשא בריך הוא, ויהא ליה אגרא טבא לעלמא דאתי. דכתיב אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם לא יבשו פי ידברו את אויבים בשער. לא יבשו בהווא עלמא, בזמנא דמאריהון דדינא ייתון לקטרגא עלוי. דלית לך אגרא טבא בהווא עלמא, כהווא דאוליה ליה לבריה דחילו דמריה בארחוי דאורייתא.

תא חזי מה אמר באברהם, דכתיב, (בראשית יח) פי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך יי לעשות צדקה ומשפט. ועל דא הווא זכו קיימא ליה בהווא עלמא לגבי כל מאריהון דדינא.

ובגין כך בפקר זרע את זרעה, ולערב אל תנח ידה, אפילו ביומי דזקנה, דאיהו זמנא דסיב בר נש (לא יימא כבר אשתדלית ודי לי או כבר אשתדלית ולא יכילנא והשתא דאנא סיב לית אנא בעי ועם כל דא) מה כתיב אל תנח ידה לא ישבוק מלאולדא בהאי עלמא. מאי טעמא, בגין דלא תדע איזה יכשר הוה או זה לפני האלהים. בגין דיקומון בגיניה בהווא עלמא.

ועל דא כתיב (תהלים קכו) הנה נחלת יי בנים, דא צרורא דנשמתא סטרא דעלמא דאתי, ולהאי נחלה מאן זכי ליה לבר נש לאעלא בהווא נחלת יי, בנים. אינון בגין זכאן ליה לנחלת יי, ועל דא זכאה הווא בר נש דזכי לון דיוליה לון ארחוי דאורייתא כמה דאתמר:

ותסר בגדי אלמנותה מעליה וגו', תא חזי, תמר בת כהן הות, וכי סלקא דעתך דאיהי אזלא בגין לאזנאה עם חמוה, דהא איהי צניעותא אשתפחת בה תדיר. אלא איהי צדקת הות ובחכמה עבדת האי, דהא איהי לא אפקרת גרמה לגביה, אלא בגין דידיעה ידעת וחכמתא אסתפלת. ועל דא איהי אתת לגביה למעבד (עמיה) טיבו וקשוט, ועל דא אתת (להדיה) ואשתדלת בעסקא דא.

[זוהר חלק א' - דף קפח ע"ב]

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, בגין דאיהי ידעת ידיעה ואשתדלת בעסקא דא. קודשא בריך הוא עבד סיעא תמן בההוא עובדא ואתעברת מיד. וכלא הוה (דף קפח ע"ב) מנייה. ואי תימא אמאי לא אייתי קודשא בריך הוא אינון בנין מאתתא אחרא, אמאי מן דא. אלא ודאי איהי אצטריכא לעובדא דא ולא אתתא אחרא.

תרין נשין הוו דמנייהו אתבני זרעא דיהודה, ואתו מנייהו דוד מלכא ושלמה מלכא ומלכא משיחא. ואלין תרין נשין דא כגוונא דדא, תמר ורות דמיתו בעלייהו בקדמיתא, ואינון אשתדלו לעובדא דא.

תמר אשתדלת לגבי חמוה דאיהו קריב יתיר לבנוי דמיתו. מאי טעמא איהי אשתדלת לגביה, דכתיב פי ראתה פי גדל שלה והיא לא נתנה לו לאשה. ובגין דא אשתדלת בעובדא דא לגבי חמוה.

רות מית בעלה ולבתר אשתדלת בעובדא דא לגביה דבעז דכתיב, (רות ג) ותגל מרגלותיו ותשכב. ואשתדלת בהדיה ולבתר אולידת ליה לעובד. ואי תימא אמאי לא נפיק עובד מאתתא אחרא, אלא ודאי היא אצטריכת ולא אתתא אחרא. ומתרין אלין אתבני ואשתכליל זרעא דיהודה, ותרווייהו בכשרות עבדו למעבד טיבו עם אינון מיתייא לאתתקנא עלמא לבתר.

ודא הוא פמה דאתמר (קהלת ד) ושבח אני את המתים שכבר מתו, דהא פד הוו חייין בקדמיתא לא הוה בהו שבחא (ז"ח ולבתר הוה בהו שבחא), ותרווייהו אשתדלו למעבד טיבו וקשוט עם אנון מיתייא, וקודשא בריך הוא סיעע בההוא עובדא וכלא הוה פדקא יאות. זפאה איהו מאן דאשתדל באורייתא יממא וליליא. פמה דאת אמר, (יהושע א) והגית בו יומם ולילה למען תשמר לעשות ככל הפתוב בו פי אז תצליח את דרכיך וגו'.

ויוסף הורד מצרימה ויקנהו פוטיפר וגו'. (מה כתיב לעיל ויכר יהודה ויאמר, איהו אמר לגבי אבוי הכר נא וגו', ועל דא ויכר יהודה. וכתיב והנה תאומים בבטנה. תאומין הוו מקדמת דנא אחין הוו. רבי חזקיה אמר, לא אשתמע הכי. אלא בנין אחרנין אתילידו. אמר רבי אבא, בגין כך אשתדלת לאשכחא אובדא דאתאביד. תא חזי מה כתיב, ויהי כמשיב ידו והנה יצא אחיו ותאמר מה פרצת עליך פרץ. רמז הכא פריצותא קדמאה דפריץ ההוא דמית עליה משמע דכתיב פרצת עליך פריצותא בגין דאצטריכת לאטרחא למרך ובגין כך פריצותא תעביד בשאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ועל דא ויקרא את שמו פרץ. ולבתר דכל עובדא דיהודה אתמר דיהודה זבין ליה ליוסף. ואיהו גרים ליה לכל האי. דאי יהודה הוה אמר נהדר ליה לאבונא הוו עבדין ליה אחוי הס ועל דא נחתו ליה אחוי משלטנותא דעליהו. לבתר דאתגלי מאחוי ואתא עליה כל דא אהדר ואמר ויוסף

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הורד מצרימה) מאי הורד. דאסתפם קודשא בריה הוא ביהוה עובדא לקיימא גזרה דיליה דגזר בין הבתרים דכתיב, (בראשית טו) ידוע תדע פי גר יהיה נרעה וגו'. ויקנהו פוטיפר לסטר חטאה קנה ליה.

פתח ואמר, (איוב ט) האמר לחרס ולא יזרח ובעד כוכבים יחתם. תא חזי, שבעה ככביא עבד קודשא בריה הוא ברקיעא, וכל רקיעא ורקיעא אית ביה כמה שמשינ ממינין לשמשא ליה לקודשא בריה הוא.

בגין דלית לך שמשא או ממנא דלית ליה פולחנא ושמושא למאריה, וקיימי כל חד וחד על ההוא שמושא דאתפקדא ביה, וכל חד ידע עבידתיה לשמשא.

מנהון משמשי בשליחותא דמריהון ואתפקדן בעלמא על כל עובדיהון דבני נשא, ומנהון דקא משבחין ליה ואינן (הא) אתפקדן על שירתא. ואף על גב דאינן אתפקדן בהאי, לית לך כל חילא בשמייא וככבין ומזלי דכלהו לא משבחין ליה לקודשא בריה הוא.

[זוהר חלק א' - דף קפט ע"א]

דהא בשעתא דעאל ליליא כדין אתפרשן תלת סטרין משריין לתלת סטרי עלמא, ובכל סטרא וסטרא אלה אלפין ורבוא רבבן וכלהו ממנן על (דף קפט ע"א) שירתא.

תלת משריין אינן, וחד חיותא קדישא ממנא עליהו וקיימא עליהו, וכלהו קא משבחין ליה לקודשא בריה הוא עד דאתי צפרא, כד אתי צפרא, כל אינן דבסטור דרום וכל ככביא דנהרי, פלהו משבחין ואמרי שירתא לקודשא בריה הוא כמה דאת אמר, (איוב לח) ברוך יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים. ברוך יחד ככבי בקר, אלין ככביא דבסטור דרום כמה דאת אמר, (בראשית יט) וישכם אברהם בבקר. ויריעו כל בני אלהים, אלין אינן דבסטור שמאלא דאתפלילו בימינא.

וכדין צפרא נהיר, וישראל נטלי שירתא ומשבחין ליה לקודשא בריה הוא ביממא, תלת זמנין ביממא, לקבל תלת זמנין דליליא. וקיימין אלין לקביל אלין, עד דיסתלק יקרא דקודשא בריה הוא ביממא ובליליא כדקא יאות, וקודשא בריה הוא אסתלק בהו בשית אלין.

ההוא חיותא קדישא דקיימא עליהו לעילא קיימא על ישראל לתתא בגין לאתקנא פלא כדקא יאות. מה פתיב בה (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לבערותיה. ותתן טרף לביתה אלין אינן משריין דלעילא, וחק לבערותיה אלין משריין דישאל לתתא, ובגין כד יקרא דקודשא בריה הוא אסתלק מכל סטרין מעילא ומתתא. ועל דא פלא הוה (ס"א הוא) ברשותיה קיימא, וכלא

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

איהו ברעותיה. (איוב ט) האומר לחרס ולא יזרח. רבי שמעון אמר, דא יוסף. ובעד פוכבים יחתום, אלין אינון אחוי דכתיב בהו ואחד עשר פוכבים משתחויים לי. דבר אחר האומר לחרס, דא יעקב, בשעתא דאמרו לו הכר נא. ולא יזרח, בשעתא דאסתלקת שכינתא מניה. ובעד פוכבים יחתום, בגין בנוי אתחתם ואסתים נהורא דיליה, שמשא אתחשף וככביא לא נהירו בגין דיוסף אתפרש מאבוי. ותא חזי, מההוא יומא דההוא עובדא דיוסף, אתפרש יעקב משמושא דערסא ואשתאר אבלא עד ההוא יומא דאתבשר בשורה דיוסף:

ויהי יי את יוסף ויהי איש מצליח ויהי בבית אדוניו וגו'. רבי יוסי פתח, (תהלים לז) כי ה' אוהב משפט ולא יעזב את חסידיו לעולם נשמרו. האי קרא אוקמוה באברהם, את חסידיו, חסידו פתיב, והא אתמר.

תא חזי, בכל אתר דצדיקיא אזלי, קודשא בריך הוא נטיר לון ולא שביק לון. דוד אמר, (תהלים כג) גם פי אלף בגיא צלמות לא אירא רע פי אתה עמדי שבטך ומשענתך וגו'. בכל אתר דצדיקיא אזלי, שכינתא אזלא עמהון ולא שביק לון.

יוסף אזל בגיא צלמות ונחתו ליה למצרים, שכינתא הות עמיה. הדא הוא דכתיב, ויהי יי את יוסף. ובגין דהות עמיה שכינתא בכל מה דהוה עביד הוה מצליח בידיה. דאפילו מאי דהוה בידיה והוה תבע ליה מאריה בגוונא אחרא, הוה מתהפך בידיה למהוה גוונא דרעותא דמאריה הוה רעי ביה. כמה דאת אמר, וירא אדוניו כי יי אתו וכל אשר הוא עושה יי מצליח בידו, מצליח בידו ודאי, כי יי אתו.

תא חזי, וידע אדניו כי יי אתו לא פתיב, אלא וירא אדניו, דהא בעיננו הוה חמי עובדא דנסין בכל יומא דקודשא בריך הוא עביד בידיה, ועל דא ויברך יי את בית המצרי בגלל יוסף. קודשא בריך הוא נטיר לון לצדיקיא ובגינהון נטר לון לרשיעיא, דהא רשיעיא מתברכין בגינהון דצדיקיא. כגוונא דא פתיב, (שמואל ב ו) ויברך יי את בית עובד אדום הגמי בעבור ארון האלהים.

צדיקיא, אחרנין מתברכין בגינייהו, ואינון לא יכלו לאתונא (ס"א לאשתזבא בזכותיהו, והא אוקמוה. יוסף אתברך מאריה בגיניה, ואיהו לא יכיל לאשתזבא בזכותיה מניה ולנפקא לחירו.

[זוהר חלק א' - דף קפט ע"ב]

ולבתר אעיל ליה בבית הסהר כמה דאת אמר (תהלים קה) ענו בכפל רגלו ברזל באה נפשו, עד דלבתר קודשא בריך הוא אפיק ליה לחירו ושלטיה על כל ארעא דמצרים. ובגין כך פתיב ולא יעזב את חסידיו לעולם (דף קפט ע"ב) נשמרו, חסידו פתיב ואתמר. וקודשא בריך הוא אגין עלייהו דצדיקיא, בעלמא דין ובעלמא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאֲתִי. דְּכַתִּיב, (תהלים ה) וַיִּשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בְּךָ לְעוֹלָם יִרְנְנוּ וְתִסְפַּד עֲלֵינוּ וַיַּעֲלֵצוּ בְּךָ אֹהֲבֵי שְׁמֶךָ:

וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַתֵּשֶׂא אֶשֶׁת אֲדֹנָיו אֶת עֵינֶיהָ אֶל יוֹסֵף. רַבִּי חֵיִיא פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קג) בָּרְכוּ יְיָ מִלְּאֲכָיו גְּבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמוּעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ. תָּא חֲזִי, כַּמָּה אֲצִטְרִיף לִיהַ לְבַר נֶשׁ לְאַסְתְּמָרָא מְחֻבּוּבִי, וְלִמְיַהֲךָ בְּאַרְחַ מִתְתַּקְנָא. בְּגִין דְּלֹא יִסְטִי לִיהַ הַהוּא יִצַר הָרַע, דְּאִיהוּ מְקַטְרָגָא לִיהַ כָּל יוֹמָא וַיּוֹמָא, כַּמָּה דְּאֲתַמָּר.

וּבְגִין דְּאִיהוּ מְקַטְרָגָא לִיהַ תְּדִיר, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְתַּקְפָּא עֲלֵיהַ, וְלְאַסְתְּלִקָּא עֲלֵיהַ בְּאַתְרַ תְּקִיפּוּ. דְּבְעֵי לְמַהוּי גְּבַר עֲלֵיהַ, וְלְאַשְׁתַּתְּפָּא בְּאַתְרַ דְּגְבוּרָה. בְּגִין דְּכַד בַּר נֶשׁ אֲתַקֵּף עֲלֵיהַ, כְּדִין אִיהוּ בְּסִטְרַ גְבוּרָה, וְאַתְדַּבֵּק בֵּיהַ לְאַתְתַּקְפָּא. וּבְגִין דְּהַהוּא יִצַר הָרַע תְּקִיפָא, בְּעֵי בַר נֶשׁ דִּיהַא תְּקִיפָא מִיַּנְיָה.

וְאֵלִין בְּנֵי נֶשׂא דְּאֲתַתְּקִפוּ עֲלֵיהַ, אֲקָרוּן גְּבוּרֵי כַח, לְאַשְׁתַּכַּח זִינָא עִם זִינֵיהַ. וְאֵלִין אֵינּוֹן מִלְּאֲכָיו דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאֲתִיֵּין מְסִטְרָא דְּגְבוּרָה קְשִׁיא, לְאַתְתַּקְפָּא עֲלֵיהַ, גְּבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוֹ. בָּרְכוּ יְיָ מִלְּאֲכָיו, כְּיוֹסֵף, דְּאֲקָרִי צְדִיק וּגְבוּר וְנִטְר בְּרִית קְדִישָׁא דְּאַתְרֵשִׁים בְּגוּיָה.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, מֵאִי הִיא, הָא אֹנְקִמוּהָ אֲתַר דָּא דִּיִּצַר הָרַע מְקַטְרָג, דְּאִיהוּ דְּרָגָא אַחֲרֵי הַדְּבָרִים. בְּגִין דִּיּוֹסֵף יֵהֵב לִיהַ דְּוִכְתָּא לְקַטְרָגָא, דְּהוּהוּ יוֹסֵף מְסִלְסֵל בְּשַׁעְרֵיהַ וְאַתְקִין גְּרַמְיָה וְקִשִׁיט לִיהַ, כְּדִין אֲתִיְהִיב דְּוִכְתָּא לִיִּצַר הָרַע לְקַטְרָגָא. דְּאָמַר, וּמָה אָבוּי דְּאִיהוּ מִתְאַבֵּל עֲלֵיהַ, וַיּוֹסֵף מְקִשִׁיט גְּרַמְיָה, וּמְסִלְסֵל בְּשַׁעְרֵיהַ, כְּדִין אֲתַגְרִי בֵּיהַ דְּוִבָא וְקַטְרִיג לִיהַ:

וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. תָּא חֲזִי, בְּזִמְנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁגַּח בֵּיהַ בְּעֵלְמָא, לְמִידֵן יִתִּיהַ, וְאַשְׁכַּח חֵיִיבִין בְּעֵלְמָא, מַה כְּתִיב, (דברים יא) וְעָצַר אֶת הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת יְבוּלָהּ, וּכְדִין וְאַבְדַּתֶּם מְהֵרָה. דְּהָא בְּגִין חוּבִין דְּבְנֵי נֶשׂא, שְׁמִיא וְאַרְעָא אֲתַעְצְרוּ, וְלֹא נְהַגִּי נְמוּסִיהוֹן כְּדָקָא יָאוּת.

וְתָא חֲזִי, אֵינּוֹן דְּלֹא נִטְרוּ לְהַאי קְיִימָא דְּקוּדְשָׁא, גְּרַמִּי פְרִישׁוּ בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאַבוּהוֹן דְּבִשְׁמִיא, בְּגִין דְּכַתִּיב וְסִרְתֶּם וְעַבְדַּתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם, וְכַתִּיב וְעָצַר אֶת הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִהְיֶה מָטָר. דְּהַאי אִיהוּ כְּמָאן דְּסָגִיד לְאַלְהָא אַחְרָא, דְּמִשְׁקַר בְּהַאי אֶת קְיִימָא קְדִישָׁא.

וְכַד קְיִימָא קְדִישָׁא אֲתַנְטִיר בְּעֵלְמָא כְּדָקָא יָאוּת, כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יֵהֵב בְּרַכָּאן לְעִילָא לְאַתְרָקָא בְּעֵלְמָא. כַּמָּה דָּאֲתָ אָמַר, (תהלים סח) גִּשְׁם נְדָבוֹת תִּנְיָף אֱלֹהִים נַחֲלַתְךָ וְנִלְאָה אֶתְּהָ כּוֹנְנַתְהָ. גִּשְׁם נְדָבוֹת, דָּא גִּשְׁם דְּרַעוּתָא. כַּד אֲתַרְעִי

## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קודשא בריך הוא בכנסת ישראל, ובעי לארקא לה ברכאן, כדין נחלתך ונלאה אתה כוננתה.

סדר הלימוד ליום כט חשוון [יום 59 בשנה]

נחלתך, אינון ישראל, דאינון אחסנתיה דקודשא בריך הוא. כמה דאת אמר, (דברים לב) יעקב חבל נחלתו. ונלאה, דא כנסת ישראל, דאיהי נלאה בארעא אחרא, דאיהי צחיא למשתי, וכדין איהי נלאה. וכד ההוא גשם דרעותא אתיהיב, כדין אתה כוננתה.

[זוהר חלק א' - דף קצ ע"א]

ועל דא, שמיא וארעא, וכל חיליהון, כלהו קיימא על קיימא דא. דכתיב (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם וליילה חקות שמים וארץ לא שמתי. ובגין כך בעי לאזדהרא בדא, והא אוקמוה. ובגין כך פתיב, ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה, ובתריה פתיב ותשא אשת אדניו את עיניה אל יוסף. ויהי כדברה אליו יום יום. רבי אלעזר פתח ואמר, (משלי ו) לשמרך מאשת רע וגו', זכאין אינון צדיקיא, דינדיעי ארחוי דקודשא בריך הוא, למיזל בהו. בגין דאינון משתדלי באורייתא יממא ולייליא. דכל מאן דאשתדל באורייתא יומי וליילי, אחסין תרין עלמין, עלמא עלאה, ועלמא (דף קצ ע"א) תתאה. אחסין האי עלמא, אף על גב דלא אתעסק בה בר נש לשמה, ואחסין ההוא עלמא עלאה, כד אתעסק בה בר נש לשמה.

תא חזי, מה פתיב, (משלי ג) אךך ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד. אךך ימים בימינה, מאן דאזיל לימינא דאורייתא, ארכא דחיין איהו לעלמא דאתי. דזכי תמן ליקרא דאורייתא, דאיהו יקרא וכתרא, לאתעטרא על פלא. דכתרא דאורייתא בההוא עלמא איהו. בשמאלה עשר וכבוד, בהאי עלמא, דאף על גב דלא אתעסק בה לשמה, זכי בהאי עלמא בעותרא ויקרא.

דהא רבי חייא כד אתא מהתם לארעא דישראל, קרא באורייתא, עד דהו אנפוי נהירין כשמשא. וכד הו קיימין קמיה כל אינון דלעאן באורייתא. הוה אמר, דא אשתדל באורייתא לשמה, ודא לא אשתדל לשמה, והוה צלי על ההוא דאתעסק לשמה, דליהוי הכי תדיר, ויזכי לעלמא דאתי. וצלי על ההוא דלא אתעסק בה לשמה, דייתי לאתעסקא בה לשמה, ויזכי לחיי עלמא.

יומא חד, חמא חד תלמיד דהוה לעי באורייתא, ואנפוי מוריקן. אמר, ודאי מהרהר בחטאה איהו דנא. אחיד ליה לקמיה, ואמשיך עליה במלין דאורייתא, עד דאתיישב רוחיה בגויה. מן ההוא יומא ולהלאה, שוי על רוחיה, דלא ירדף בתר אינון הרהורין בישין, וישתדל באורייתא לשמה.



## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יוסי, כד חמי בר נש דהרהורין בישין אתיין לגביה, יתעסק באורייתא, וכדין יתעברון מניה. אמר רבי אלעזר, כד ההוא סטרא בישא אתי למפתי ליה לבר נש, יהא משיך ליה לגבי אורייתא, ויתפרש מניה.

תא חזי, דהא תנינן, דכד האי סטרא בישא קיימא קמיה דקודשא בריה הוא לאסטאה על עלמא בגין עובדין בישין. קודשא בריה הוא חס על עלמא, ויהיב עיטא לבני נשא, לאשתזבא מניה. ולא יכיל לשלטאה עליהון ולא על עובדיהון, ומאי איהו עיטא, לאשתדלא באורייתא, ואשתזבו מניה. מנלן, דכתיב, (משלי ו) כי נר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר. מה כתיב בתריה לשמרך מאשת רע מחלקת לשון נכריה.

ודא הוא סטרא מסאבא, סטרא אחרא. דאיהי קיימא תדיר קמיה קודשא בריה הוא, לאסטאה על חוביהון דבני נשא. וקיימא תדיר לאסטאה לתתא לבני נשא. קיימא תדיר לעילא, בגין לאדכרא חוביהון דבני נשא, ולאסטאה לון על עובדיהון. ובגין דאתיהיבו ברשותיה, כמה דעבד ליה לאיוב.

וכן קיימא עליהו לאסטאה ולאדכרא חוביהון בכל מה דעבדו, באיננון זמנין דקודשא בריה הוא קיימא עליהו בדינא. פדין קאים לאסטאה לון ולאדכרא חוביהון. וקודשא בריה הוא חס עליהו דישראל, ויהיב לון עיטא לאשתזבא מניה. ובמה, בשופר ביומא דראש השנה, וביומא דכפורי בשעיר המשתלח דיהבין ליה, בגין לאתפרשא מנייהו, ולאשתדלא בההוא חולקיה, והא אוקמוה.

תא חזי, מה כתיב, (משלי ה) רגליה יורדות מות שאול צעדיה יתמוכו. וברוא דמהימנותא מה כתיב, (משלי ג) דרכיה דרכי נועם וכל גתיבותיה שלום. ואלין אינון ארחין ושבילין דאורייתא, וכלא חד. האי שלום והאי מות, וכלא הפוכן דא מן דא.

זכאה חולקהון דישראל, דאינון מתדבקין ביה בקודשא בריה הוא פדקא חזי, ויהיב לון עיטא לאשתזבא מפל סטרין אחרנין דעלמא. בגין דאינון עמא קדישא לאחסנתיה וחולקיה, ועל דא יהיב לון עיטא בכלא. זכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

תא חזי, כד האי סטרא בישא נחת ושאט בעלמא, וחמי עובדין דבני נשא, דאינון כלהו סטאין ארחיהו בעלמא. סליק לעילא ואסטין לון, ואלמלא דקודשא בריה הוא חיים על עובדי ידוי, לא ישתארון בעלמא.

[זוהר חלק א' - דף קצ ע"ב]

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מה פתיב ויהי פדברה אל יוסף יום יום. פדברה, (דף קצ ע"ב) דסלקא וסאטי בכל יומא ויומא, ואמר קמי קודשא בריך הוא, כמה בישין כמה דלטורין, בגין לשיצאה בני עלמא.

מה פתיב, ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה. ולא שמע אליה, בגין דאיהו חיים על עלמא. לשכב אצלה, מהו לשכב אצלה. בגין לנסבא שלטנו, לשלטאה על עלמא, ושלטנו לא שלטא, עד דאתיהיב ליה רשו.

דבר אחר לשכב אצלה, כמה דאת אמר, (ויקרא טו) ולאיש אשר ישכב עם טמאה. להיות עמה למיהב לה רבו וברכאן וסייעתא. דאלמלא סיועא הוה לה מלעילא, לא אשתאר בעלמא אפילו חד. אבל בגין דקודשא בריך הוא חיים על עלמא, אשתאר עלמא בקיומיה.

רבי אבא אמר, כלא איהו ארחא חדא, אבל יצר הרע הוא דקא אזיל ומפתי לון לבני נשא, בגין לאסטאה ארחיהו ולא תדבקא בהו, בכל יומא ויומא, ובכל עידן ועידן. סטי ליה לבר נש מארחא דקשוט, בגין לדחייא ליה מארחא דחיי, לאמשכא ליה לגיהנם.

זכאה איהו מאן דעביד ונטיר (נ"א זכאה מאי עביד, נטיר) ארחוי ושבילוי, בגין דלא יתדבק ביה. היינו דכתיב ויהי פדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה, כמה (נ"א במה) דאיהו אמרת ליה בכל יומא. דהא רוח מסאבא, יצר הרע, איהו מפתי ליה לבר נש, בכל יומא, לשכב אצלה, גו גיהנם, ולא תדנא תמן, להיות עמה.

תא חזי, כד בר נש אתדבק בהווא סטרא, אתמשך אבתרה, ואסתאב עמה בהאי עלמא, ואסתאב עמה בעלמא אחרא. תא חזי, האי סטרא מסאבא, מנוולא איהו, לכלוכא איהו. פדכתיב, (ישעיה ל) צא תאמר לו, צואה ממש. וביה אתדן מאן דאסטי ארחוי מן אורייתא, וביה אתדנו אינון חייבין דעלמא, דלית לון מהימנותא בקודשא בריך הוא.

מה פתיב, ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בבית. ויהי כהיום הזה, יומא דיצר הרע שלטא בעלמא, ונחתא לאסטאה לבני נשא. אימתי, יומא דאתי בר נש לאתבא בתיובתא על חובוי, או לאשתדלא באורייתא, ולמעבד פקודי דאורייתא. וכדין בהווא זמנא נחתא, בגין לאסטאה לבני עלמא. ויבא הביתה לעשות מלאכתו, בגין לאשתדלא באורייתא ולמעבד פקודי דאורייתא, דאיהו מלאכתו דבר נש בהאי עלמא. וכיון דעבידתא דבר נש בהאי עלמא, הוא עבידתא דקודשא בריך הוא. בעי ליה לבר נש, למחוי תקיפא פאריא בכל סטרוי, בגין דלא ישלוט עלוי סטרא אחרא, ולא יכיל למפתי ליה. מה פתיב ואין איש, לית גבר דיקום לקבליה דיצר הרע, ויגח ביה קרבא פדקא יאות.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מאי אורחיה דיצר הרע, פיון דחמי דלית בר נש קאים לקבליה ולאגחא ביה קרבא, מיד: ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי. ותתפשהו בבגדו, בגין דכד שליט יצר הרע עליה דבר נש, אתקין ליה, וקשיט ליה לבושי, מסלסל בשעריה. הדא הוא דכתיב ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי, אתדבק עמי.

מאן דאיהו זכאה, אתתקף לקבליה, ואגח ביה קרבא. מה פתיב, ויעזב בגדו בידה וינס ויצא החוצה, ישבוק ליה, ויתתקף לקבליה. (ס"א ואגח ביה קרבא) ויערוק מניה, בגין לאשתזבא מניה, ולא ישלוט עלוי.

אמר רבי יצחק, זמינן אינון צדיקיא למחמי ליצר הרע, כחד טורא רברבא, ויתמהון ויימרון. איך יכילנא לאכפיא ליה לטורא רברבא הדין עלאה. וזמינן רשיעיא למחמי ליה ליצר הרע, דקיק פחוטא דשערא, ויתמהון ויימרון. היך לא יכילנא לאכפיא לחוטא דשערא כדא דקיק. אלין יכפון ואלין יכפון. וקודשא בריך הוא יבער ליה מעלמא, ויפוס ליה לעינייהו, ולא ישלוט עוד בעלמא, ויחמון צדיקיא ויחדון. פמה דאת אמר, (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך.

[זוהר חלק א' - דף קצא ע"א]

(דף קצא ע"א) ויהי אחר הדברים האלה חטאו משקה מלך מצרים וגו'. רבי יהודה פתח, (עמוס ג) הישאג אריה ביער וטרף אין לו היתן כפיר קולו ממעונתו בלתי אם לכד. הישאג אריה ביער.

תא חזי, כמה אית לון לבני נשא לאשגחא בפולחנא דקודשא בריך הוא. דכל מאן דאשתדל באורייתא, ובפולחנא דקודשא בריך הוא, דחלתיה ואימתיה הוא על כלא. דהא כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, עבד כל בריין דעלמא, כל חד וחד בדיוקניה פדקא חזי ליה. ולבתר ברא ליה לבר נש בדיוקנא עלאה, ושלטיה על כלהו, בדיוקנא דא.

דכל זמנא דבר נש קאים בעלמא, כל אינון בריין דעלמא זקפין רישא, ומסתכלן בדיוקנא עלאה דבר נש. כדין כלהו דחלין וועין מקמיה, פמה דאת אמר, (בראשית ט) ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים וגו', והני מילי, כד מסתכלן וחמאן ביה, האי דיוקנא, ונשמטא ביה.

אמר רבי אלעזר, אף על גב דנשמטא לאו ביה, צדיקיא לא משתניין מפמה דהוה דיוקנהון בקדמיתא. וכד בר נש לא אזיל בארחוי דאורייתא, האי דיוקנא קדישא אתחלה ליה. וכדין חיות ברא ועופא דשמיא יכלין לשלטאה עליה, בגין דאתחלה ליה האי דיוקנא קדישא, אתחלה ליה האי דיוקנא דבר נש.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותא חזי, קודשא בריך הוא אחלה עובדין דלעילא ותתא, בגין לאהדרא מלין לאתרייהו, ולאשתכחא רעותיה בכל עובדי דעלמא. דניאל לא אשתני דיוקניה פד אפילו ליה בגובא דאריותא, ובגין כך אשתניב. אמר רבי חזקיה, אי הכי, הא פתיב, (דניאל ו) אלהי שלח מלאכיה וסגר פום אריותא ולא חבלוני. משמע דבגין מלאכא דאסגר לפומייהו, לא אתחבל.

אמר ליה, בגין דא לא אתחבל, דהא ההוא דיוקניה דבר נש זפאה, איהו מלאכא ממש, דסגר פומא, וקשיר לון, לנטרא ליה, דלא יחבלון ליה. ובגין כך אלהי שלח מלאכיה, תהוא דכל דיוקנין דעלמא מתחקקון ביה, ואיהו אתקיף דיוקני בני, ולא יכילו לשלטאה בני, וסגר פומייהו, ועל דא שלח מלאכיה ודאי.

והאי מלאכא, תהוא דכל דיוקנין מתחקקון ביה. דכתיב, (תהלים קי) ידין בגוים מלא גויות, איהו דלא אשתני קמיה כל דיוקנין דעלמא. ועל דא מבעי ליה לבר נש, לאסתמרא ארחוי ושבילוי, בגין דלא יחטא קמיה דמאריה, ויתקיים בדיוקנא דאדם.

תא חזי, יחזקאל נטר פומיה ממאכלי דאיסורי, דכתיב, (יחזקאלד) ולא בא בפי בשר פגול, זכה ואקרי בן אדם. דניאל מה פתיב ביה, (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וביין משתיו, זכה הוא, ואתקיים בדיוקניה דאדם. בגין דכל מלין דעלמא, כלהו דחלין מקמי דיוקנא דאדם, דאיהו שליטא על כלהו, ואיהו מלכא על כלא.

אמר רבי יוסי, בגין דא אצטריך ליה לבר נש, לאסתמרא מחובוי, ולא יסטי לימינא ולשמאלא. ועם כל דא, בעי ליה לבר נש למבדק בחובוי בכל יומא ויומא. דהא פד בר נש קאים מערסיה, תרין סהדין קיימין קמיה, ואזלי בהדיה כל יומא.

בעי בר נש למיקם, אינון סהדי אמרין ליה בשעתא דאפתח עינוי, (משלי ד) עיניך לנכח יביטו ועפעפיה יישירו נגדה. קם ואתקין רגלוי למהך, אינון סהדין אמרין ליה, (שם) פלס מעגל רגלך וגו'. ועל דא פד אזיל בר נש, בכל יומא, בעי ליה לאסתמרא מחובוי.

בכל יומא ויומא, פד אתי ליליא, בעי לאסתכלא ולמבדק, בכל מה דעבד כל תהוא יומא. בגין דיייתוב מנייהו, ויסתכל בהו תדיר, בגין דיייתוב קמי מאריה. כמה דאת אמר (תהלים נא) וחטאתי נגדי תמיד, בגין דיייתוב מנייהו.

[זוהר חלק א' - דף קצא ע"ב]

ותא חזי, בזמנא דהווי ישראל בארעא קדישא, לא אשתפח בידייהו חובא, כמה דאוקמוהו. בגין דאינון קרבנין, דהווי מקרבין בכל יומא, (דף קצא ע"ב) הווי מכפרי

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עלייהו. השתא דאתגלון ישראל מארעא, ולית מאן דמכפר עלייהו, אורייתא היא מכפרא עלייהו, ועובדין דכשרון, בגין דשכינתא עמהון בגלותא. ומאן דאיהו לא מסתכל בארחוי דקודשא בריך הוא, גרים לשכינתא לאתכפיא בגו עפרא, כמה דאת אמר, (ישעיה כו) ישפילנה ישפילה עד ארץ וגו'.

אמר רבי יצחק, וכן מאן דאשתדל באורייתא ובעובדין דכשרון, גרים לה לפנסת ישראל, לארמא רישא בגו גלותא. זכאה חולקיהון דאינון דמשתדלי באורייתא יממא ולילי.

תא חזי, גלגל קודשא בריך הוא גלגולין בעלמא, בגין לארמא רישא דצדיקייא, דהא בגין דירים יוסף רישיה בעלמא, על דאשתכח זכאה קמיה, ארגיו רבונא על עבדוי. כמה דאת אמר חטאו משקה מלך מצרים והאופה לאדוניהם למלך מצרים. וכלא בגין לארמא רישא דיוסף זכאה. ותא חזי, על ידא דחלמא, אתכפייא מעם אחוי, ועל ידא דחלמא אתרבי על אחוי, ואתרבי על כל עלמא:

ויחלמו חלום שניהם איש חלומו בלילה אחד איש כפתרון וגו', תא חזי, דהא אתמר דכל חלמין אזלין בתר פומא, יוסף כד פשר להו חלמא, אמאי פשר להאי פישרא טבא, ולהאי פישרא בישא. אלא, אינון חלמין עליה דיוסף הוה, ובגין דידע מלה על עקרא ושרשא דילה, בגין כף פשר חלמא להו כמה דאצטרין. לכל חד וחד פשר להון פישרא, לאהדרא מלה על אתריה.

מה כתיב ויאמר אליהם יוסף הלא לאלהים פתרונים ספרו נא לי. מאי טעמא, בגין דהכי מבעי ליה למפשר חלמא, לפקדא פישרא לקודשא בריך הוא, בגין דתמן איהו קיימא דכלא, וביה קיימא פישרא.

תא חזי, הא אתמר דדרגא דחלמא לתתא איהו, ואיהו דרגא שתיתתא. בגין דהא מאתר דנבואה שריא עד האי דרגא דחלמא, שיתא דרגין אינון. וסלקא פישרא מדרגא דחלמא, לדרגא אחרא. חלמא איהו דרגא דלתתא, ופישרא קיימא עלייהו. ופישרא קיימא בדבור, ועל דא בדבור קיימא מלה. דכתיב הלא לאלהים פתרונים, הלא לאלהים ודאי.

תא חזי, מה כתיב, ויספר שר המשקים את חלומו ליוסף וגו'. רבי אלעזר פתח ואמר, (מלכים ב ב) ויהי בעברם ואליהו אמר אל אלישע שאל מה אעשה לך בטרם אלקח מעמך ויאמר אלישע ויהי נא פי שנים ברוחך אלי. הכא אית לאסתכלא, והאי קרא תוואה איהו. ואליהו אמר אל אלישע שאל מה אעשה לך, וכי ברשותיה קיימא, והא ברשותיה דקודשא בריך הוא איהו. ותו, דאלישע הכי נמי איהו הוה ידע, מאי טעמא אמר, ויהי נא פי שנים ברוחך אלי.

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אָלָא וְדָאֵי, מֵאֵן דְּאֶחִיד בְּשִׁמְיָא וְאַרְעָא וְכָל עֲלָמִין, הִיךְ לָא יְהֵא בְּרִשׁוּתִיהָ דָּא. וְדָאֵי אֵלְהוּ, וְשָׂאֵר צְדִיקִים, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבִיד רְעוּתְהוֹן דְּצְדִיקָיָא תְּדִיר. דְּכִתְיֵב, (תהלים קמה) רְצוֹן יִרְאוּ יַעֲשֶׂה, וְכָל שְׁכֵן דְּהָהוּא רֹחָא קְדִישָׁא, דִּי עֲלִיהָ, יֵרִית לִיהָ לְצְדִיקָא דְּאֵלִישַׁע, דְּהוּה שְׁמֵשָׁא דִּילִיהָ. וְהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר לִיהָ (מלכים א יט) וְאֵת אֵלִישַׁע בֶּן שַׁפְט מֵאֲבֵל מְחֹלָה תִּמְשַׁח לְנַבִּיא תַּחְתֶּיךָ, וְעַל דָּא הָוָה לִיהָ לְאֵלִישַׁע לִירְתָא לִיהָ.

פִּי שְׁנַיִם בְּרוּחָךְ, מֵאִי פִי שְׁנַיִם בְּרוּחָךְ אֵלִי, וְכִי סִלְקָא דְעֵתְךָ, דְעַל חַד תְּרִין שְׁאִיל, וּמָה דְלָא הָוָה בְּרִשׁוּתִיהָ, הִיךְ שְׁאֵל מִינֵיהָ. אָלָא, אִיהוּ לָא שְׁאִיל רֹחַ עַל חַד תְּרִין, אָלָא (אִיהוּ) הָכִי שְׁאֵל מִינֵיהָ, בְּהָהוּא רֹחָא דְהוּה לִיהָ, דִּיעֲבִיד (ד"א ל"ג חד) תְּרִין נְמוּסִין בְּעֵלְמָא, בְּהָהוּא רֹחָא.

[זוהר חלק א' - דף קצב ע"א]

מָה פְּתִיב וַיֹּאמֶר הַקְּשִׁית לְשִׂאוּל אִם תִּרְאֶה אוֹתִי לְקַח מֵאֵתְךָ יְהִי לְךָ כֵּן וְאִם אֵין לָא יְהִיָּה. מֵאִי טַעְמָא אִם תִּרְאֶה אוֹתִי. אָלָא אָמַר לִיהָ, אִם תִּיכּוּל לְמִיקָם עַל עֲקָרָא דְרוּחָא דְשִׁבְקָנָא לְךָ, בְּשַׁעְתָּא דְאַתְנַסִּיבְנָא מִינָךְ, יְהֵא לְךָ כְּדִין. דְהָא כָּל הָהוּא עֲקָרָא דְרוּחָא בְּשַׁעְתָּא דִּיסְתַּפֵּל בֵּיהָ, כַּד חָמִי לִיהָ לְאֵלְהוּ, יְהוּי דְבִיקוּתָא בֵּיהָ, כְּדָקָא יְאוּת. (דף קצב ע"א)

תָּא חוּזִי, הָאִי מֵאֵן דְאַסְתַּפֵּל בְּמָה דְאוּלִּיךָ מְרִבִּיהָ, וְחָמִי לִיהָ בְּהָהוּא חֲכֻמָּתָא, יְכִיל לְאַתּוּסְפָּא בְּהָהוּא רֹחָא יְתִיר. תָּא חוּזִי, דְהָא יוֹסֵף בְּכָל מָה דְאִיהוּ עֲבִיד, הוּי חָמִי בְרוּחָא דְחֲכֻמָּתָא לְהָהוּא דִּיוֹקָנָא דְאַבוּי, הוּה מְסַתְּפֵל. וּבְגִין כֵּךְ הוּה מְסַתְּיַעָא לִיהָ מְלֵתָא, וְאַתּוּסְפָּא לִיהָ רֹחָא אַחְרָא, בְּנַהִירוּ עֲלָאָה יְתִיר.

בְּשַׁעְתָּא דְאָמַר לִיהָ הָהוּא רְשַׁע, וְהִנֵּה גִפְן לְפָנֵי, אֲזִדְעוּע יוֹסֵף. דְלָא הָוָה יָדַע עַל מָה תִּיתִי מְלָה, כִּיּוֹן דְאָמַר וּבְגִפְן שְׁלֶשָׁה שְׂרִיגִים, מִיַּד אַתְעַר רֹחִיָּה, וְאַתּוּסְפָּא בְּנַהִירוּ, וְאַסְתַּפֵּל בְּדִיוֹקָנָא דְאַבוּי, כְּדִין אַתְנַהִיר רֹחִיָּה, וְיָדַע מְלָה.

מָה פְּתִיב, וּבְגִפְן שְׁלֶשָׁה שְׂרִיגִים. אָמַר יוֹסֵף, הָא וְדָאֵי בְּשׁוּרָה דְחָדוּה בְּשִׁלְמוֹ אִיהוּ, מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְהָאִי גִפְן עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אַתְחַזִּי לִיהָ, וְאַתְבְּשָׁר יוֹסֵף בְּהָאִי. וּבְגִפְן שְׁלֶשָׁה שְׂרִיגִים, אֵלִין אֵינוֹן תְּלָתָא דְרָגִין עֲלָאִין, דְנַפְקִי מֵהָאִי גִפְן, כְּהִנֵּי לְיוֹאֵי וַיִּשְׂרָאֵלִי.

וְהִיא כְּפּוֹרְחַת עֲלֵתָה נְצִיָּה, דְהָא בְּגִינֵיהוֹן סִלְקָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְאַתְבְּרַכַת מַעַם מְלָכָא עֲלָאָה. הַבְּשִׁילוּ אֲשַׁכְּלוּתִיהָ עֲנָבִים, אֵלִין אֵינוֹן צְדִיקָא דְעֵלְמָא, דְאֵינוֹן כְּעֲנָבִים מְבוּשָׁלִים כְּדָקָא חוּזִי. דְבַר אַחַר הַבְּשִׁילוּ אֲשַׁכְּלוּתִיהָ עֲנָבִים, דָּא הוּא יִין דְאַתְנַטִּיר בְּעֲנָבִיָּהוּ מִשְׁשֶׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית. עַד הֲכָא אַתְבְּשָׁר יוֹסֵף בְּחֻלְמִיהָ, מְכָאֵן

## ”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וּלְהִלָּאָה חֲלָמָא אִיהוּ דִּילֵיהּ, בְּגִין דְּאִית חֲלָמִין לֵיהּ, וְלֹא חֲרָנִין. וְאַקָּח אֶת הָעֲנָבִים, דְּאִיהוּ לֵיהּ לְגֵרְמִיהּ.

תְּנִינָן, (שמות קמד א) הָאִי מֵאֵן דְּחָמֵי עֲנָבִין חֲוָרִין בְּחֲלָמָא, סִימָן יָפֵה לוֹ, אוֹכְמֵי לָא. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּאִיהוּ רְזָא דְתַרְיָן דְּרָגִין יְדִיעָן, אֵינּוֹן אוֹכְמֵי וְחֲוָרֵי. הָאִי אִיהוּ טַב, וְהָאִי אִיהוּ דְלֹא טַב, וְכִלְהוּ עֲנָבִין בְּרְזָא דְמַהִימְנוּתָא תְּלִיין. וְעַל דָּא מִתְפָּרְשָׁן בְּחֻכְמָתָא, הֵן לְטַב, הֵן לְבִישׁ. אֲלִין צְרִיכִין רְחֻמֵי, וְאֲלִין אֲשַׁחֲוּתָא דְרְחֻמֵי.

תָּא חֲזִי, אָדָם הָרֵאשׁוֹן, אֲנִתְתִּיה סַחְטָא לֵיהּ עֲנָבִין, וְגֵרִימַת לֵיהּ מוֹתָא, וְלִכְל יִשְׂרָאֵל, וְלִכְל עֲלָמָא. נַח אַתָּא לְהַנִּי עֲנָבִין, וְלֹא אַתְנַטְר פְּדָקָא יָאוּת, מַה פְּתִיב, (בראשיתט) וַיִּשֶׁת מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכָּר וַיִּתְגַּל בַּתּוֹךְ אֶהְלֵה, בְּה"א. בְּנֵי אֶהְרֹן, שְׁתוּ חֲמֵרָא מִנִּיָּהוּ, וְקָרִיבוּ קָרְבָּנָא בְּהֵהוּא חֲמֵרָא, וּמִיתוּ, וְהָא אַתְמַר. וּבְגִין כֶּף פְּתִיב, (דברים לב) עֲנַבִּימוּ עֲנָבֵי רֵאשׁ אֲשַׁכְּלוֹת מְרוּרוֹת לָמוּ, בְּגִין דְּאֵינּוֹן עֲנָבִין גְּרָמֵי הָאִי.

חֲמָא עֲנָבִין דְּאֵינּוֹן טָבִין, בְּהֵהוּא פָּרַם, דְּקָא סְלָקִין נִיּוּחָא וְרִיחָא בְּדִרְגִין שְׁלִימִין, כְּדָקָא יָאוּת. וְעַל דָּא יוֹסֵף יָדַע מְלַח, וְאַסְתַּפֵּל בְּעַקְרָא, וּפְשָׁר חֲלָמָא עַל בּוֹרֵיָּהּ. בְּגִין דְּאַתְבַּשָׁר בְּהֵהוּא חֲלָמָא, כְּדָקָא יָאוּת. וּבְגִין כֶּף פְּשָׁר פְּשָׁרָא לְטַב, וְאַתְקִיִּים הַכִּי.

מַה פְּתִיב. וַיֵּרָא שֶׁר הָאוֹפִים כִּי טוֹב פֶּתַר וַיֹּאמֶר אֶל יוֹסֵף אֵף אֲנִי בְּחִלּוֹמֵי וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה סִלֵּי חֲרִי עַל רֹאשִׁי. תָּא חֲזִי, אַרְוָרִין אֵינּוֹן רְשִׁיעֵיָא, דְּכָל עוֹבְדֵיהוֹן כְּלָהוֹן לְבִישׁ. וְכָל אֵינּוֹן מְלִין דְּאֵינּוֹן אֲמָרִין, כְּלָהוּ לְבִישׁ, וְלֹאבָאָשָׁא.

כִּיּוֹן דְּפִתַח פּוּמִיָּה בְּאֵף, מִיַּד דְּחִיל יוֹסֵף, וַיִּדַע דְּכָל מְלוֹי אֵינּוֹן לֹאבָאָשָׁא, וּבְשׁוֹרָה דְּבִישׁ בְּפּוּמִיָּה. וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה סִלֵּי חֲרִי עַל רֹאשִׁי, כְּדִין יָדַע יוֹסֵף דְּאַתְבַּשָׁר עַל חֲרִיבוּ דְּבֵי מְקַדְשָׁא, וַיִּשְׂרָאֵל בְּגִלְוָתָא, דִּיתְגַּלוֹן מֵאַרְעָא קַדִּישָׁא.

חָמֵי מַה פְּתִיב, וּבְסַל הָעֲלִיּוֹן מִכָּל מֵאֲכָל פְּרַעָה מַעֲשָׂה אוֹפָה וְהַעוֹף אוֹכֵל אוֹתָם מִן הַסַּל מֵעַל רֹאשִׁי. אֲלִין אֵינּוֹן שְׂאָר עֲמִין, דְּמִתְכַּנְשֵׁי עֲלֵיהּ דִּישְׂרָאֵל, וְקַטְלֵי לוֹן, וְחֲרָבֵי בִיתֵיהּ, וּמְפָרִי לוֹן לְאַרְבַּע סְטָרֵי דְעֲלָמָא. וְכִלְא אַסְתַּפֵּל יוֹסֵף, וַיִּדַע דְּהֵהוּא חֲלָמָא עַל יִשְׂרָאֵל, כִּד יְהוֹן בְּחִיּוּבָא קָמֵי מְלָכָא, מִיַּד פְּשָׁר לֵיהּ פְּשָׁרָא לְבִישׁ, וְאַתְקִיִּים בֵּיהּ.

[זוהר חלק א' - דף קצב ע"ב]

וְתָא חֲזִי, תְּרִין דְּרָגִין אֲלִין, דְּקָא חֲמָא הָאִי, וְחֲמָא הָאִי. דָּא חֲמָא (דהא) (דף קצב ע"ב) כִּד סְלִיק, וְקָא שְׁלִיט דְּרָגָא עֲלָאָה, וְאַתְנַהִיר סְהָרָא. וְדָא חֲמָא, דְּאַתְחַשְׁף וְשְׁלִיט עֲלָה חִיּוּיָא בִישָׁא. וּבְגִין כֶּף אַסְתַּפֵּל יוֹסֵף בְּהֵהוּא חֲלָמָא, וּפְשָׁר לֵיהּ פְּשָׁרָא

## ”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לביש. ועל דא, כלא בפישרא קיימא, ודא ודא חמו, באלין תרין דרגין, דשליט דא, ושליט דא.

רבי יהודה פתח, (תהלים נא) לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבני, האי קרא אוקמוה, אבל לב טהור, כמה דאת אמר, (מלכים א ג) ונתת לעבדך לב שומע וגו', וכתביב (משלי טו) וטוב לב משתה תמיד, ובגין כך לב טהור ודאי.

ורוח נכון חדש בקרבני, דא הוא רוח נכון ודאי. כמה דאת אמר, (בראשית א) ורוח אלהים מרחפת על פני המים. ואתערו, זה רוחו של משיח. ואתערו, (יחזקאל יא) ורוח חדשה אתן בקרבכם. וצלי דוד, ההוא רוח נכון, חדש בקרבני.

בגין דאית מסטרא אחרא, לב טמא ורוח עוועים, דאסטי לבני עלמא, ודא הוא רוח טומאה, דאקרי רוח עוועים. כמה דאת אמר, (ישעיה יט) יי מסך בקרבה רוח עוועים. ועל דא ורוח נכון חדש בקרבני. מאי חדש. דא חדושא דסיהרא. בשעתא דאתחדש סיהרא, דוד מלך ישראל חי וקיים ובגין כך חדש.

רבי אלעזר ורבי יוסי הוו אזלי בארחה. אמר רבי יוסי לרבי אלעזר, האי דכתיב, (מלכים א כב) ויצא הרוח ויעמד לפני יי ויאמר אני אפתנו ויאמר יי אליו כמה ויאמר אצא והייתי רוח שקר בפי כל נביאי ויאמר תפתה וגם תוכל צא ועשה כן. ותנינן דהוה רוח נבואת היזרעאלי. וכי נשמתין, כיון דסלקין וקיימין לעילא, אינון יכולין לאתבא בהאי עלמא, ומלה תמיהה, דאמר אצא והייתי רוח שקר בפי וגו'.

ותו, מאי טעמא אתענש עליה אחאב, דהא דינא דאורייתא, דשוי שמואל קמייהו דישראל, הכי הוא. דכתיב, (שמואל א ח) את שדותיכם וכרמיכם וזיתיכם הטובים יקח. ואי אחאב נטל ההוא פרום בנבואת, דינא הוה. ותו, דהוה יחיב ליה פרמא אחרא, או דהבא, ולא בעא.

אמר ליה, יאות שאלת. תא חזי, האי רוח דקאמרו דאיהו רוח דנבואת, הכא אית לאסתפללא. וכי רוחא דנבואת יכיל לסלקא ולקיימא קמיה דקודשא בריך הוא, למתבע שקרא. דכתיב ויצא הרוח. ואי צדיקא הוא, איך יבעי שקרא בההוא עלמא, דאיהו עלמא דקשוט. ומה בהאי עלמא, לא בעי זכאה שקרא, בההוא עלמא, לא כל שכן. ואי לאו זכאה איהו, היך יכיל לקיימא קמי קודשא בריך הוא.

אלא ודאי נבואת לאו זכאה הוה כל כך לקיימא קמי קודשא בריך הוא, אלא רוחא אחרא הוה, דשלטא בעלמא. דדא הוא רוחא דקיימא תדיר וסלקא קמי קודשא בריך הוא. ודא הוא דאסטי לבני עלמא בשקרא. ומאן דאיהו רגיל בשקרא, אשתדל תדיר בשקרא. ועל דא אמר אצא והייתי רוח שקר וגו'. ועל דא



## "זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קודשא בריך הוא אמר ליה, צא ועשה כן. פוק מהכא, כמה דאוקמוה דכתיב, (תהלים קא) דובר שקרים לא יפון לנגד עיני. ובגין דא איהו רוח שקר ודאי.

ותו, על מה דקטל ליה לנבות ונטל פרמא דיליה, קטולא אמאי קטיל ליה. אלא על דקטיל ליה בלא דינא, אתענש. קטל ליה בלא דינא, ונסיב פרמא דיליה. ובגין כך פתיב, (מלכים א כא) הרצחת וגם ירשת, ועל דא אתענש. ותא חזי, כמה אינון בני נשא בעלמא, דאסטי לון האי רוח שקרא בשקרא. ושלטי איהו בעלמא בכמה סטרין ובכמה עובדין, והא אוקימנא מלי.

ועל דא דוד מלכא בעא לאסתמרא מניה, ובעא לאפקא מגו מסאבו. דכתיב, (תהלים נא) לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי. דא הוא רוח נכון, ואחרא איהו רוח שקר. ועל דא תרין דרגין אינון, חד קדישא, וחד מסאבא.

פתח ואמר, (יואל ב) ויי נתן קולו לפני חילו פי רב מאד מחנהו וכי עצום עושה דברו וגו', האי קרא אוקמוה. אבל ויי, בכל אתר הוא ובי דיניה. נתן קולו, דא הוא קלא דכתיב, (דברים ד) קול דברים. וכתיב התם, (שמות ד) לא איש דברים. מאן איש דברים. כמה דאת אמר, (דברים לג) איש האלהים. לפני חילו, אלין אינון ישראל.

[זוהר חלק א' - דף קצג ע"א]

פי רב מאד מחנהו, כמה דאת אמר (איוב כה) היש מספר לגדודיו. (דף קצג ע"א) דכמה ממנן ושליוחן אית ליה לקודשא בריך הוא, וכלהו קיימי לאסטאה עליהו דישראל (זוהר חדש ל"ג בגין לאסתאבא להו). ועל דא קודשא בריך הוא אזדמן קמיהו דישראל בגין לנטרא להו, ולא יכילו לקטרגא להו.

פי עצום עושה דברו. מאן עצום, דא הוא זכאה תהוא דאשתדל באורייתא קדישא יממא וילילי. דבר אחר פי עצום, דא הוא מקטרגא דאשתכח קמי קודשא בריך הוא ואיהו תקיפא כפרזלא תקיפא פטינרא. עושה דברו, דנטיל רשות מלעילא ונטיל נשמטא מתתא.

פי גדול יום יי ונורא מאד ומי יכילנו. דאיהו שליט על כלא, ועלאה ותקיפא על כלהו, וכלהו תחות שלטניה. זכאין אינון צדיקיא, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו תדיר, לזכאה לון לעלמא דאתי ולמחדי להו בחידו דצדיקיא דזמינין למחדי ביה בקודשא בריך הוא. דכתיב, (תהלים ה) וישמחו כל חוסי בך לעולם ורננו ותסד עלינו ויעלצו בך אוהבי שמך. ברוך יי לעולם אמן ואמן:

## זוהר פרשת מקץ

ויהי מקץ, רבי חייא פתח ואמר, (איוב כח) קץ שם לחשך ולכל תכלית הוא חוקר אבן אפל וצלמות, האי קרא אתמר. קץ שם לחשך, דא איהו קץ דשמאלא, דאיהו שאט בעלמא, ושאט לעילא, וקיימא קמי קודשא בריך הוא, ואסטי, וקטריג על עלמא, והא אתמר. ולכל תכלית הוא חוקר, דהא כל עובדוי לאו אינון לטב, אלא לשיצאה תדיר ולמעבד פליה בעלמא.

אבן אפל וצלמות, דא אבן נגף, דבה פשלין חייבין, וקיימא בהאי דאקרי, (איוב י) ארץ עפטה כמו אפל. תא חזי, אית ארץ חיים לעילא, והאי איהו ארץ ישראל. (ד”א ואית ארץ לתתא ונקרא) אפל וצלמות, אפל דנפקא מארץ עפטה. מאי (ס”א ארץ) אבן אפל וצלמות, דא הוא קץ דאיהו מסטרא דחשך, זוהמא דדהבא, והא אתמר.

תא חזי, כמה אית לון לבני נשא לאסתפלא בפולחנא דקודשא בריך הוא, ולאשתדלא באורייתא יממא ולילי. בגין דינדעון ויסתכלון בפולחניה. דהא אורייתא איהי מכרזא בכל יומא קמיה דבר נש ואמרה, (משלי ט) מי פתי יסור הנה חסר לב ואמרה לו, והא אוקימנא מלי.

וכד בר נש אשתדל באורייתא, ואתדבק בה, זכי לאתתקפא באילנא דחיי, דכתיב, (משלי ג) עץ חיים וגו’. ותא חזי, כד בר נש אתתקף באילנא דחיי בהאי עלמא, אתתקף ביה לעלמא דאתי. דהא כד נשמתינ נפקין מהאי עלמא, הכי אתתקנון להו דרגין לעלמא דאתי.

תא חזי, אילנא דחיי, איהו בכמה דרגין מתפרשן דא מן דא, וכלהו חד. דהא באילנא דחיי אית דרגין אלין על אלין. ענפין, ועלין, קליפין, (ס”א גופא) גופא דאילנא, שרשין. וכלא הוא אילנא. כגוונא דא, כל מאן דאשתדל באורייתא, איהו אתתקון ואתתקף באילנא דחיי.